

JIRÍ KULHÁNEK

CESTA KRVE - ČÁST PRVNÍ : DOBRÁK

Byl to neskutečný pohled. NATO náboje trhaly hořící tkaninu, ale oči cíle dvě se mi puškokohledem stále propalovaly do mozku. Pak mi došly náboje a vampire mi jedním téměř neviditelným pohybem vyrazili zbraň z rukou.

Neživil se jen lidským masem, živil se i lidským strachem. Jeho zrak se mi znovu zavrtal do očí a měl jsem z toho pocit, jako by mne mlel v mlynku na maso. Od nohou.

„Pal,“ zašeptal jsem.

Zvuk, jaký při střelbě vydává vulcan, je podobný zvuku, s jakým startovala tvisková letadla. Nascchváí není tlumený, aby si to nepřítel dostatečně užil.

Na tváři strupatě zaschlou krví se objevilo něco jako překvapení. Ruce, které se ke mně už už natahovaly, se rozletly do stran, roztrhané na několik kusů. Hlava podélně pukla a pravá část i s nosen zmizela. Do prachu šplouchly vnitřnosti a pak se totéž co s rukama stalo i s nohama. Torzo s púlkou hlavy se zabodlo pahýlem levé holenní kosti do pisku a zlomilo se jako zavírací nůž. Vulcan zmlkl.

Jiří Kulháněk: Cesta krve - část první : Dobrák

Copyright © Jiří Kulháněk 1996

Illustrations © Martin Zhouf

Copyright © 1996 for the Czech edition by United Fans a.s.

ISBN 80-85892-29-4

Dávka z vulcanu upíra rozsekla vejplů. Ne že by mu to dvakrát vadilo. Obě poloviny těla pokračovaly v letu - v infra jsem je viděl jako rotující červené skvrny.

Vnější odposlech přenesl několik tupých úderů a praskání dřeva, jak přestřelený trup narazil do džungle. Vlevo nahoře na obrazovce servisního monitoru se objevilo číslo 120. To znamená, že upír spadol sto dvacet metrů od mého transportéru.

„Kontrola zajištění průvlaků,“ řekl jsem.

„V pořádku,“ odpověděl počítač.

Tmu v transportéru rušila jen záře monitorů a kontrolek. Zkusmo jsem zatočil volantem (říčkám tomu sice volant, ale je to spíš taková dvojitá volantová výseč - vypadá jako motýlí křídla) a opatrně přidal plyn. Nic se nezměnilo: pneumatiky se mlaskavě protočily, venku byla promočená džungle a tma; a pouze ze směru, kde se zřítíl upír, se ozývaly nedefinovatelné zvuky. Když se něco pokazí, kazí se pak už všechno. Saladin (tak se jmenuje transportér) leží v bahně neschopen pohybu. Počítač nedoceníl zrádnou zeleně podmaččené trávy a plnou rychlostí navedl mnohatusový kolos do nejodpornější bažiny, jakou jsem kdy viděl. Při pokusech vycouvat stroj zapadl ještě hlouběji - téměř by se dalo říci definitivně. Naštěstí je vzadu dost silných stromů, za které se dá ukotvit iano navigáku. Na to ale musím vystoupit, a na vystupování by bylo nejlepší denní světlo. V černé džungli se k vám mrtváci přiblíží tak nenápadně... A když vám upadnou bryle na noční vidění, je konec.

A teď ten upír.

„Vulcan deaktivovat,“ řekl jsem.

Zvuky, které se ozývaly z místa netvorova dopadu, ustaly. Vnější odposlech automaticky zvýšil citlivost a mezi popraskáváním a šuměním noční džungle, bubláním rašeliniště, svištěním větru a škrabotáním pavoučích nožek se ozvaly lehké kroky.

„Cíl na šesti hodinách,“ řekl počítač. Za okamžik jsem ho uviděl i já. Upír šel k transportéru po cestě a vůbec se nesaňal kryt. Číslo na monitoru se s každým jeho krokem snižovalo. Nad pasem mu bylo vidět deset centimetrů holé kůže, košile končila pod hrudní kosti a její okraj byl potřhaný a sežehlý. Z původně dlouhého pláště odsekla dávka z vulcanu celý spodek, takže zbytek vypadal jako krátký pláštík, co nosivally strpětky.

Nikdy nepochopím změny v regeneračních schopnostech lidského organismu, změny, které dokáží během necelé minuty zacelit zranění, jako je rozštělení vejplů z rotačního kulometu ráže 7.

Číslo na monitoru se skokem zmenšilo na dvacet. Upír přelévitoval třicetimetrový úsek asi pět centimetrů nad zemí a vysoká tráva ho šlehala do bot. Pomínu-li schopnost létat a netečnost ke zraněním, dá se poznat, že to není člověk, i podle obličej. Ne že by se upíří obličej nějak podstatně lišil od lidského, ale ve strnulém výrazu není nic, co člověka dělá člověkem. Jediná emoce (ale to jsem si spíš vymyslel - vidět v těch obličejích emoce) je krutost.

Znovu jsem nechal prověřit průvlak. Kůže na zátylku se mi ježila, už co jsem zaslechl kroky.

Upír mi zmizel ze zorného pole - přelétl nahoru na transportér a dosedl někam na víko nad vulcanem čili přesně nade mě. Po pancíři nad hlavou mi zaskřípaly podrážky jeho bot. Vnější odposlech reprodukoval zvuky tak věrně, že se mi zdálo, jako by mi chodil po temeni. Hned nato se ozvalo další skřípání - podstatně odpornější. To upír začal drásat pancíř nehty. Takhle, když se to napíše, to vypadá směšně - drásat pancíř nehty. Když jsem poprvé viděl skoro milimetr hluboké rýhy v kovu, po kterém sklouzne i protipancéřová raketa, smích mne přešel.

„Do hajzlu sakra himli!“ zaklel jsem. Chci-li vyprostit transportér, musím dříve nebo později ven. To znamená, že musím zlikvidovat upíra. Jediný způsob, který znám, je intenzivní oheň. Jedna z červených kontrolek na řídicím pultu oznamuje prázdnou nádrž napálmometu.

Skřípání nad hlavou neustávalo. K ježení chlupů se přidal nepřijemný pocit sucha v ústech. Polkl jsem a sundal si sluchátka. Mohl bych upíra znovu nechat rozstřílet vulcanem a zkusit stihnout vyprostit Saladin, než se poskládá dohromady. Ale jedna z oranžových kontrolkek signalizuje nedostatek nábojů, a stejně myslím, že bych to nestihl. Aspoň s tím suchem v puse by se mělo dát něco udělat. Vstal jsem, došel do střední části transportéru a vyndal z lednice plechovku pomerančového džusu.

„Ven ale musíš,“ řekl Ten druhý.

„To mi ty nemušíš vyprávět.“

„Já jen, aby ses na to nevykašlal.“

„Hm.“

Občas je to dobré, popovídat si sám se sebou. Ujasní se názory. I když; mluvím-li s Tim druhým, vlastně nemluví sám se sebou. Napil jsem se rovnou z plechovky, a jak jsem zaklonil hlavu, pohled mi padl na zbraně. Mám je na stěně nad postelí (úzkou sklápěcí prýčnou) v gumových úchytech, aby byly po ruce - musí být stále nabité. Většinou je to dobré. Když přemýšlíte o sebevraždě, tak ne. Sundal jsem krátkého heckler-kocha s dvojitým zásobníkem a natáhl závěr - v zásobníku je šedesát dum-dum střel. Upíra tím samozřejmě nezabiju, ale energie navrtaných kulek se celá přenáší do zasaženého objektu. To znamená, že bych ho tím v případě největší nouze mohl na pár vteřin zdržet. Ale spoň myslím.

Skopil jsem postel a otevřel dlouhou pancéřovou schránku pod ní. Uvnitř, vlevo, je pod vrstvou plsti několik oranžových válečků. Dva jsem vyndal a odnesl je na stůl vedle lednice. Válečky vypadají skoro jako plechovky od džusu; jen výstražně nápisy a černé lebky se zkrácenými hnáty odrazují od pokusu o konzumaci. Ty nápisy hlásí smrtelné nebezpečí a zakazují s válečky dělat cokoli nepředloženého. Kdo zná, co dokáže termitový granát, ten se při pouhé představě jakékoli nepředloženosti zpotí a rozřesou se mu ruce. Já jsem si ani nic představovat nemusel. Ořel jsem si vihké díaně do kahrt.

„Něco udělám špatně a ruce mi uhoří po ramena,“ zašeptal jsem.

„Vidíš všechno moc černě. Spíš tě to spálí celýho,“ řekl Ten druhý.

„Dík za uklidnění.“

Sám se sebou mluvím polohlasně. Většinou nemá smysl křičet. Odvrátil jsem se od granátů, dopil džus a oblékl se. Bunda s chrániči kloubů, neprůstřelná vesta, kevlarovými vlákny vyztužené kalhoty s opančovanými stehny, vysoké boty, bezprsté aramidové rukavice.

Termitové granáty byly vyvinuty na ničení bunkrů a pevnůstek: Výbuch, divoké zasyčení a tři tisíce stupňů žhavá tavenina se začne propalovat skrz železobetonové stropy, které vydrží i zásah těžkou pumou. Z lidí v bunkru zasaženém termitovým granátem zbude sotva lopata popelu.

„Jestli to hodíš moc blízko, tak budeš pěkně vypečený,“ usklíbl se Ten druhý.

„To ty taky.“

Na oči jsem si nasadil brýle na noční vidění. Ačkoli vypadají jako obyčejné zrcadlovky, je to jeden z posledních výkřiků lidské technologie: dokáží plynule regulovat světelný tok dopadající na oči za nimi: v noci zesilovat, na slunci nebo při výbuchu zabránit oslnění. Navíc je lze přepínat buď do infra, nebo do režimu fotonového násobiče. Brýle budu potřebovat, nejen abych upíra v husté tropické tmě viděl, ale i na to, aby mi světelně peklo hořícího termitu nesežehlo sítnice. Pověšl jsem si granáty na opasek vedle pistole, a hecklera do ramenního závěsu. Pak jsem z nástěnné lékárny vyndal poloprázdné střelné platičko s bílými tabletkami. Kinetin se jmenují. Na čas vás zbaví strachu, zrychlí vám reflexy a v případě zranění potlačí bolest a úrazový šok. V návodu k použití se píše o případě z Afričké války, kdy voják, kterému kulka z leteckého kanónu úrhla obě nohy v kolenu, dokázal pod vlivem kinetinu ujít po pahýlech pětadvacet kilometrů rozžhaveným pískem a zachránit se. Zaškrtli si zbytky nohou cáry kalhot a na pahýly si nasadil vlastní boty.

Má to ale jednu obrovskou nevýhodu. Když kinetin přestane působit, je vám hrozně zle - pokud jste zažili tolik kinetinových otrav jako já, může vás to i zabít. Otevřel jsem druhý džus a polkl dvě tabletky.

„Stejně nemáš moc šanci, viš to, doufám?“ řekl Ten druhý.

Nezbylo než mu znovu poděkovat.

***

V první řadě musím upíra dostat dolů z transportéru. Termit by se sice pancířem propálit neměl, ale kdo ví.

„Chce to nějakou návnadu.“

„Třeba tebe.“

„Anebo tebe.“

Vzápětí zabral kinetin.

Klepl jsem na ruční ovládání průvlaků a vyklouzl ven. Počítáč za mnou zabouchl.

Mlaskavě jsem doskočil do bahna rozrytého transportérem. Brýle jsem měl přepnutý na fotonový násobič, takže bylo vidět skoro jako ve dne; jen barvy byly mísy matné a mísy přeřvané. Bahno bylo červené a v hlubokých

kolejích stála voda. Uklouzl jsem a s hlasitým šplouchnutím upadl na břicho. Bryle jsem měl našťásti pevně zaháknuté za ušima.

Nebem se mohl stít.

Prekulil jsem se na záda a stiskl spoušť hecklera.

Proud střel vychytil upíra ze směru tak, že se zasekl do džungle asi dvacet metrů nalevo. To už jsem se hrabal na pevnou půdu a zpod neprůstředlné vesty mi tekla voda. Pod vílvem kinetinu jsem byl s to odhadnout, že upíra zasáhlo něco mezi šesti a devíti kulkami z dvanácti vypálených.

Od doby, co jsem vyskočil z transportéru, uběhly sotva čtyři vteřiny.

Malý oranžový válec opsal plochou křivku a zapadl do podrostu, z kterého se upír dral ven. Větve silně jako ruka lámal po dvou. Zpomalil jsem ho další dávkou.

To už uběhly čtyři a tři čtvrtě vteřiny.

Vrhl jsem se na zem, nohama k výbuchu.

Mokrā tráva krásně voněla a šimrala v nose. Kinetin některé výemy zesiluje. Tak vonět trávu jsem nikdy nezažil. Čichat to děle, zvedl by se mi žaludek. Je zvláštní, jak i velmi příjemně vůně, jsou-li příliš intenzivní, dokáží být nepřijemné. V tom okamžiku konečně roztrhla ticho syčivá exploze.

Nejprve mne vykopl ořes země, pak mne připlácla tlaková vína. V obou případech jsem dostal prudký direkt do nosu. První výem po výbuchu byl, jako by mi skrz hlavu - od zátylku k očím - prošlehla vína zlatého světla. Kolem našednou panoval žár.

Vymrštil jsem se na nohy. Všechno hořelo: džungle, vodou nacucaná tráva a snad i to červené bahno. Plameny se na mne řítily v bílooranžových vírech. Jen díky kinetinu jsem nezpanikařil. Přestože bažina hořela také, stále to byla bažina. Vrhl jsem se do toho největšího ohně, prolétl jím a zmizel v řídkém blátě v koleji po pravých kolech saladinu.

Od doby, co jsem vyskočil z transportéru, uběhlo osm vteřin.

Za minutu se mi přestalo dostávat dechu a měl jsem strach, že by žár mohl bláto vysušit. To by nebyla příjemná smrt. Znatelně zhoustlou hmotou jsem vystřčil hlavu.

Ořítat zablácenou rukou zablácené bryle nejde moc dobře, ale to, že z obrovských plamenů zbylo jen několik roztroušených ohňů, vidět bylo. To, že se ke mně žene podivný nízký tvor, také.

Byl sotva pět metrů daleko.

Vyrazil jsem z močálu jedním obrovským skokem. Šťastnou náhodou (občas se to stane) mi přitom do obličejě špláchnla relativně čistá voda a odplavila čmouhy špíny z brylí. Zastavil jsem na pevné půdě a prudec se otočil.

Ten malý tvor byl pořád upír a pořád šel po mně. Končil přibližně v místech, kde ho předtím přesekla dávká z kulometu. Tentokrát mu ale zbytek těla uhořel. Torzo utkající po ruku vypadalo ohavně, pod zuhelnatělou kůží blře svřítla žebra, z hlavy ohořely uši, nos i tly. Smrad spáleniny byl nesnesitelný.

Už jsem něco podobného viděl při svém prvním boji s upírem: hořícím napalmem jen částečně zasaženā postava drásající pancíř transportéru. I přes žár bylo tehdy vidět, jak puči nové svazky svalových vláken, které vzápětí černají a odpadávají. Pak ho počítač zasáhl několika dlouhými šlehanci a tvor konečně shořel. Při druhém, a do dnešního dne posledním, souboji s upírem si počítač dal zatracené dobrý pozor, aby bylo napalmu dost už napoprvé.

Ruka dymajícího torza mne minula jen proto, že jákmile ji upír zvedl ze země, ztratil rovnováhu. Uskočil jsem a mířidla hecklera mi vylétla před oči. Ve výřezu hledi se usadil upírův levý loketní kloub. Stiskl jsem spoušť a...

A samopal byl zalepený blátem víc, než jsem myslel.

Upír byl zas u mě.

S prudkým rozmachem jsem ho nakopl do zčernalé hlavy. Bylo to, jako bych kopl do skály. Znovu švihl rukou a tentokrát neminul. Drápovitě prsty mi sevraly maskovací látku neprůstředlné vesty spolu s kapsičkami na zásobníky a úder mne odhodil snad pět metrů daleko.

Upír našťásti nemohl létat, ale přesto se i po ruku pohyboval zatraceně rychle. Vytrhl jsem pistoli, a jak jsem ležel, vypálil podeř pravé nohy jedinou ránu. Víc jsem nestačil.

Kolem obličejě mi zasvištělo něco těžkého a smrdutého.

Bleskem jsem se překulil na bok a kutálel se dál a dál a čekal na poslední úder. Upír dokáže pěsti prorazit díru do stromu. Neprůstředlnou vestu by asi nezvládl, ale co by po takové ráně zůstalo z mého hrudníku...

Nic se kupodivu nedělo. Zarazil jsem válení sudů a šel do kleku, pistoli v natažených pažích.

Upír ležel na začátku pruhu zvalené trávy. Zatínal prsty pravé ruky do země a přitahoval se - samozřejmě v mém směru. Vypadal jako obrovská, hnusná, rozšlápnutā, ohořelā housenka. Tím jediným výštlelem z pistole jsem mu (musím přiznat, že naprostou náhodou) roztrřštil levé rameno.

Sice jsem ho zasáhl přesně do kloubu, ale stačí minuta, minuta a půl a zas bude v pořádku (může-li se o torzu chodícím po ruku říci, že je v pořádku). Vyskočil jsem na nohy a vyprázdnil do něj zásobník. A střilet z pistole náhodou umím: po kuce do obou loktů, do ramen pro jistotu dvě. Upíra to nezastavilo - nyní se posunoval tak, že se do trávy zákousl a přitáhl se o pár centimetrů smřštením krčního svaistva. Vyměnil jsem v pistoli zásobník, schoval ji do pouzdra a z úchytky na opasku vyňal druhý termitový granát. Přepnul jsem ho z režimu VÝBUCH do režimu HOŘENÍ a odjistil.

A přesně v té chvíli mne zezadu objaly dvě ledové paže a přitiskly mi ruce k tělu.

Mrtvák.

V levé dlani jsem svřral bahnem kluzký, odjistěný granát, pistoli jsem měl v pouzdře a nemohl na ni dosáhnout. Cítil jsem, jak mi mrtvákový zuby rvou látku z límce neprůstředlné vesty. Jedno ze základních pravidel: Mrtvák v džungli nikdy není sám.

V podrobtu i na mýtině se najednou začalo mrtváky přímo hemžit. Rychlé toporné pohyby, šedočerné vousaté obličejce, drápovitě nehty. Jejich obličejce jsou šedočerné při normálním pohledu, natož přes bryle s fotonovým násobičem. Udeřil jsem hlavou dozadu a zároveň se odrazil nohama tak, abych na mrtváka spadl. Při dopadu jsem s potěšením zaznamenal praskání cizích kostí. Po dvou ranách loktem a prasknutí několika dalších žeber jsem se ze sevěření ledových rukou vymanol. To už se po mně ale sápalo deset dalších.

Ovšem, to je známá, až bych řekl standardní situace. Vstal jsem, vyškubl pistoli a z bezprostřední blízkosti začal do strnulých obličejů pálit. Moje devítka takhle zblízka funguje, jako když se kdysi na Velikonoce vyfukovala vajíčka. V čele malá dírka, mozek i s temenem odletne v dál. Pravda, kdyžby se takhle vyfukovala vajíčka, moc skořápek na kraslice by nezbylo.

Pak mi došly náboje.

Celý děj jsem vnímal tak trochu, jako by se mne netýkal. Nebyl pod vlivem kinetinu (a přestože jsem situaci nazval „standardní“), asi bych tvál hrůzou. V jedné ruce prázdnou pistoli, v druhé odjištěný termitový granát, kolem sebe deset zabitých a spoustu nezabitých mrtváků. A upír opodál už pomalu rozhybával pravé rameno. S granátem v ruce jsem nemohl vyměnit zásobník.

Mrtváci po mně šli dál a pěkně tvrdě.

Udělal jsem něco, co bylo na granátu zakázáno tím největším nápisem: V odjištěném stavu jsem s ním prudce udeřil nejbližšího mrtváka do spánku. Dalšímu jsem prorazil čelo hlavní pistole. Granát se začal nebezpečně zahřívát. Odkopl jsem dalšího mrtváka - má bota mu s hlasitým křupnutím roztržila hrtan. Jenom se zapotácel a znova zaútočil. Ten zlomek okamžiku mi ale umožnil, abych hodil granát a navíc se trefil. To bylo obzvlášť důležité.

A trefil jsem se.

Granát dopadl dvacet centimetrů od upírový hlavy a z poloviny se zabořil do měkké hlíny. Žár tisíců stupňů bude jen v okruhu dvou metrů od epicentra. Konečně jsem měl volnou ruku.

Ztřeštěnými prsty jsem zarážili do pažby pistole nový zásobník. Všiml jsem si, že z rukavice, v níž jsem držel granát, se silně kouří.

Mrtvák se mi zakousl do ramene. Zmačkl jsem spoušť a jeho studený mozek mi cákl na krk.

A pak už bylo jenom teplo. Velké teplo.

Výbuch byl mnohem slabší než ten minulý. Snad by se nedal nazvat ani výbuchem. Zato byl mnohem blíž a zasáhl mne vestoje.

Letěl jsem jako raketa, pryč od saladinu, rovnou mezi mrtváky.

* * *

Poloomrácený jsem se zvedal na nohy a vůbec mi to nešlo. Napořteři bylo usilí korunováno úspěchem. Cítil jsem, jak se mi kůže na hlavě nalévá puchýří (zase jednou), nehořlavé oblečení zachvacovaly malé plamínky, roztržštěné bryle mi visely na uchu, ale v jasném světu požáru jsem je stejně

nepořteboval. Po prvním výbuchu džungle trochu proschla, a o to lépe hořela nyní. Mrtváci se kolem potáčeli jako živé pochodné, ale nijak jim to nebránilo, aby se po mně nesápalí.

Pistoli jsem stále svíral v pravé ruce; bohužel jsem si o ni vykloubil ukazovák a prostředník. Nebolelo to, jenom jsem těmi prsty nemohl hýbat. Navíc se mi nějak špatně dýchal. Dobrá zpráva byla, že mé oblečení samo zhaslo.

Pistoli v levé ruce, probíjel jsem se k saladinu. Naštěstí výbuch spolu s torzem upíra odpařil i spoustu mrtváků. Spoustu jsem jich ještě postřílel. Každou ranou jednoho.

Poslední úsek cesty - posledních pár metrů - byl přes předchozí úspěch zlý: brodit se pozadu bažinou, nemoci hýbat jednou rukou, a ještě střílet, to téměř nejde. Pravá paže mi ztuhla až po rameno potom, co jsem s ní musel jednoho hořícího mrtváka praštit jako palici.

Pak se stalo, co se stát muselo. Upadl jsem na záda. Naštěstí ne do huboké brázdý po kolech.

* * *

Pohyblivých mrtváků sice nezbylo mnoho, ale na to, aby mne roztrhali na kusy, jich zbylo až dost.

Jako by to nestačilo, znovu mi došly náboje. A všechny další zásobníky mi urval upír spolu s krycí látkou neprůstřelné vesty.

„Kurev sedm,“ zaspal jsem. Prvního mrtváka jsem - jak se nade mnou už už skláněl - kopl do hrudi. Kosti zakřupaly, a jak letěl, strhl s sebou dva další. To mi dalo několik okamžiků, abych z kapsičky na kalhotách vydoloval malý plastický obdélníček s velkým knoflíkem. Šlo to velmi špatně, levou rukou z pravé, na zip zavřené kapsy. Převaloval jsem se v bahně jako umírající nosorožec.

Než na mne padl další z mrtváků, měl jsem ten malý obdélníček mezi prsty a zuřivě tiskl knoflík. Mrtvák se mi zakousl do předloktí. Bolelo to, ale jeho polámané zuby nepronikly kůží bundy.

„Pali“ zařval jsem.

Přestože jsem tlačítko stiskl ještě dvakrát a slovo ‚pali‘ zařval snad pětkrát, stále se nic nedělo. Než mi došlo, že citlivá vrstva na knoflíku přes vrstvu bláta nemůže sejmout mé otisky, padl na mne další mrtvák a rukáv bundy pod zuby toho prvního začal povolovat.

Vrazil jsem si palec do pusy a všechno, co na něm bylo, stáhl rty. A znovu jsem stisk knoflík a znovu vykřikl: „Pali“

Konečně se ozvalo zavříti elektromotoru.

Následoval zvuk připomínající jakot cirkulárky a džungli ozářilo nepřerušované ostré bílé světlo. Počítačem ovládaný rotační kulomet nikdy nemine.

Během dvou sekund zbyly ze všech stojících mrtváků doširoka rozházené cáry masa. Těm dvěma, co na mně leželi, jsem rozbil hlavy pažbou pistole.

Požár po výbuchu granátu už dohořoval a nad mýtinou se válely těžké mraky dýmu. Poslední plameny tančily jako červení duchové.

„Otevřít!“ zachraptěl jsem. Aby mne počítáč pustil do saladinu, musel jsem si odkašlat a zkusit to znovu. Přitom jsem v dlani úzkostlivě tiskl plastikový obdélníček. Jenom on mne odlišoval od ostatních případných cílů. Než jsem zachrptěl to ... „Otevřít!“, musel jsem se postavit. Jak jsem stál za zádi hluboko zapadlého transportéru, svazek hlavní vulcanu mi mířil do oblíčeje.

Pak se veřejně průvlastku konečně rozjely do stran.

Padl jsem dovnitř a počítáč zabouchl. Na nízký šedý koberec ze mne očela voda a opadávaly kusy bahna a rozmočeného popela, propletené rozmačkanou trávou. Před očima se mi dělaly různobarevné mžítiky a tělem mi začínaly prochvívat první záblesky bolesti. Kinein v mé lékárně je starý, sotva s čtvrtinovou účinností. Navíc člověk po pár kineinových otravách (jako já) potřebuje vyšší dávku. Zjišťuji, že dvě tablety mi vydrží sotva čtvrt hodiny. Se zatátými zuby jsem vstal, dopotácel se k lékárně a hodil si do úst další dvě. Plechovka džusu stála na lednici a mezi mžítiky mi připadala jako termiový granát víc než kdy dřív. Pro jistotu jsem si vzal ještě třetí pilulku. Vše, čeho jsem se dotkl, pokrývaly čmouhy červeného bláta; vše páchlo hnilobou a spáleninou.

V hlavě se mi motaly útržky zmatených myšlenek a nechápal jsem, proč se cpu kinetinem, místo abych padl na zem a usnul. Nebo spíš umřel. To, že potřebuji vysoké dávky, neznamená, že budu ušetřen post-kineinových stavů - právě naopak. Když kinein zabral, už jsem věděl, proč nemohu umřít. Nějaký satelit možná nepřehlédí místo, kde dvakrát krátce po sobě stoupla teplota o tři tisíce stupňů. A tak by se někdo mohl přilepět podívat, o co jde. Třeba Cizinci.

„Musíš zmlzet, hochu,“ řekl Ten druhý, „a rychle!“ Po kinetinu mi bylo fajn, veškerá bolest ustoupila, a dokonce i pravá ruka zase začínala reagovat - chytl jsem se za ukazovák a prostředník a s lupnutím vrátil klouby na místa. Vzal jsem si nové noční brýle, nabíl pistolí a zastrčil si do kapses pár zásobníků. Než jsem vystoupil, znovu jsem deaktivoval vulcan.

Vybral jsem si dva stromy asi dvacet metrů za zádi transportéru. Tlusté kmeny měly opletené sežehlymi lánami a vypadaly zdravé. Těsně nad kořeny jsem je obtočil speciálními popruhy z keramických vláken, natáhl k nim od navijáku saladinu půlcoulové syntetické lano a zahákl ho do úvazů. Nedělo se to tak snadno, jak to vypadá napsané.

Když se mi konečně povedlo zajistit karabiny, byl jsem po několika dalších kinetinech a už se rozednívalo. Vrátil jsem se k transportéru, a když jsem lezl dovnitř, zdálo se mi, jako bych z džungle zaslechl kroky.

Posadil jsem se do řídicího křesla, kratičkou řadicí pákou zařadil. Vzad' a tlačítkem vlevo na palubní desce aktivoval naviják. Na hlavní monitor jsem si nechal přepnout obraz toho, co se děje za saladinem: Tenké světlemodré lano vedoucí k požárem zžernalému okraji džungle bylo vidět docela jasně. Stejně tak několik toporných postav.

Prokluzující kola se pomalu rozmlaskala a lano se zdvihlo z rozryté, ohořelými mrtváky pokryté země a začalo se napínat. Napínalo se a napínalo. A napínalo. Pak už drnělo jako struna. Stromy, na kterých bylo ukotveno, se pomalu nakláněly k sobě a k saladinu a stěnavě popraskávaly. Saladin se nehýbal. Pod vilvem kinetinu to na mne nějak nedoléhalo. Jenom jsem si říkal, jestli lano praskne, tak tím strašlivým švihem podsekne půl lesa.

Pak Saladin trhavě poskočil, zastavil, další tnutí a konečně se rozjel. Velmi pomalu. Zád' před sebou hmulu vlnu červeného bahna, po které do stran stékala voda. Těch deset metrů trvalo skoro deset minut. Nezáčastně jsem přitom pozoroval, v co se změnil ještě před několika hodinami tak úzkostlivě čistý vnitřek transportéru. Koberec byl pokryt vrstvou bahniňých šlápot, křeslo, v němž jsem seděl, leplio a promáčené čvachtalo, ovladače se ztrácely pod vrstvou mazlavé špliny. Vilvem kinetinu mi to bylo jedno.

Zadní kola najela na pevnější půdu a zabrala. Saladin se naklonil dopředu a začal se zmlzet ze strany na stranu. Napiaté lano kovově zabzučelo a vzápětí se chytl i druhý pár kol, třetí... Transportér se prude narovnal a byl venku. Znovu se mi začaly dělat mžítiky před očima. Nechal jsem stroj vycouvat dál na pevnou půdu, zařadil neutrál a vypnul naviják. Lano zpilho a prověsilo se. Mžítiky zhoustly tak, že než jsem došel k lékárně, téměř jsem přestal vidět. Podlamovaly se mi i nohy. To, že kinein stářím ztrácí pozitivní účinky, opravdu neznamená, že ztrácí i negativní.

Daší tři kineiny jsem zapl zteplalým džusem.

Když se mi vrátilo „jasné“ vědomí, věděl jsem, že mám sotva dvacet minut času. I přes stupňovanou dávku se doba účinnosti kinetinu zkracuje. Zase jednou se mi vybavila slova z návodu k použití: POZOR! Při předávkování může nastat celkové vyčerpání organismu a smrt. Přestože mně kinetin má stářím sniženu účinnost, je těch bůhvíkoliksemijichspolykal tablet v rozmezí pár hodin stejně víc než dost. Ale teď mne nic nebolí a nálada se stává povznesenou.

A tak jsem nejdřív udeřil to, z čeho jsem měl opravdovou hrůzu: Opatrně jsem si z hlavy začal odmačkat a odlupovat kusy přischlého a připečeného bahna. Puchýře se k němu přilepily a teď praskaly. Nebolo to. Cítil jsem, jak mi po oblíčeji stéká puchýřová kapalina.

Podíval jsem se do zrcadla. Z tváří a čela mi visely cáry kůže. Vlasy mi po minulých opeřeních a spáleninách už dávno nerostou; aspoň teď nemusím číchat ten dávný smrad. Na levé lici v roztrženém puchýři prosvítala černočervená skvna přiskvářeného masa. Vyndal jsem z lékárny mast na spáleniny, vymačkával ji na gázový tampón a opatrným poklepáváním ji přenášel na oblíčeje. Nešlo to moc dobře - i při opatrných poklepech mi spálená kůže opadávala.

Po chvíli snahy jsem přesto vypadal jako muž se žlutou hlavou. „Fajn,“ naposlady jsem se podíval do zrcadla. Když spáleniny nebylo vidět, nebylo to tak zlé. Bez rozmyšlení jsem natáhl závěr pistole, otevřel průchod a vyskočil ven. Musíš odpojit lano, točilo se mi hlavou.

Zapomněl jsem, že transportér už neseďí v bahně - čili tentokrát byl od hrany průchodu k zemi dobytý metr. Dopadl jsem na kolena a pistole mi odletěla do mladého bambusu.

Překuliil jsem se, zvedl pistoli a střelil prvního mrtváka do obličeje. Bylo tam totiž i pár mrtváků.

Cítil jsem, že se mnou něco není v pořádku.

Všechno mi bylo tak nějak k smíchu. Potácel jsem se k okrají džungle, střelil do šedočerných obličejů a mlátil po ruku, které se po mně natahovaly.

Jinak bylo krásné slunečné ráno a ještě ani nebylo obvyklé dusno. Z džungle stoupaly kotouče páry a z těch kotoučů se nořili další a další mrtváci.

Bylo jich spíš hodně než pár.

„Možná by sis měl pospíšet,“ řekl Ten druhý.

Jeho hlas (přes mé hlasivky) zněl i mně samotnému - v tichu lesa a mezi čvachtavými kroky mrtváků - nepatřičně. Hodně nepatřičně.

Ustřílel jsem šroub v karabině. Byla zdeformovaná a stejně by nešla rozpojit. Lano se zavlnilo a vyklouzlo z úvazů. Všiml jsem si, jak keramické popruhy na straně odvrácené od transportéru vryly do kmenů hluboké jizvy a jak kořeny obou stromů povylezly ze země. Vypadaly jako žlutocervení uzlovití hadi. Na to, abych zachránil popruhy, nebylo ani pomýšlení. Zase se mi začínaly dělat ty mžítiky.

Z toho, jak jsem se vracel k transportéru, si památuji jenom tvrdé zpětné rázy pistole do levého zápěstí a mozky mrtváků tvořící proti ostrému slunci duhové jiskřící fontány. Připadalo mi, že jdu celý den, ačkoli to bylo sotva pár metrů.

Probral jsem se opřený o lednici a v ústech jsem cítil něco šustivého a hořkou chemickou chuť. Snědl jsem zbytek platička kinetinu i s plastikovými obalem.

Naštěstí v něm byly už jen dvě pilulky. Otočil jsem se ke dveřím. Byly zavěšené a na zabahněném koberci se válely tři ruce. Každá byla jinak dlouhá, měla špinavé drápotivé nehty a byla hodně do šedočerna. Průvlak do saladinu zavírá počítáč pomocí hydraulického obvodu. Vždy, když jím procházím, mám takový divný pocit. Ty dveře dokáží přeštipnout i člověka v neprůstelné vestě. Počítáč se zatím nikdy nespíleli.

Při předávkování kinetinem je nutné do deseti minut nasadit regenerátor a umělou výživu. Zasažená osoba musí být neodkladně převezena pod lékařskou péči. Akutně hrozí celkové selhání organismu. Docela jasně jsem si pamatoval, že v návodu je oprava použita věta... převelena pod lékařskou péči.

Dosedl jsem do řídicího křesla.

„Osm minut, hlasitě odpočítávání,“ řekl jsem.

„Osm minut, odpočítávání začíná,“ okamžitě zareagoval počítáč.

Přestože se mi v hlavě všechno míchalo, o tom, že jsem se předávkoval kinetinem, jsem nepochyboval ani na okamžik. Levou rukou jsem si vyhrnul rukáv na pravé a do loketní jamky vbodl jehlu od plastického sáčku s výživou. Sáček jsem pověsil na páčku od vysílačky.

„Semn minut do konce odpočítávání!“

Sedm minut do smrti, bliklo mi hlavou. Jak jsem otočil kohoutkem infuze, udělalo se mi najednou hrozně teplo. Jinak jsem se začínal cítit opravdu špatně.

Kousek pod jehlu infuze jsem do žíly vbodl jehlu injekce s regenerátorem. Zatím jsem si ho nevstříkl, jenom jsem si plastickou stříkačku pevně přilepil k paži pruhem leukoplastu. Ani mne nepřekvapilo, že jsem oběma jehlami trefil žílu na první pokus. Dneska mám zkrátka štěstí.

„Šest minut do konce odpočítávání.“

Sepjal jsem si na hrudi sponu bezpečnostních pásů.

Natahnout levou ruku přes tělo a zařadit. Vpřed! Plyný rejď vlevo a zadupnout plyn do podlahy. Trisetunový obrněnec explodoval pohybem: smyčky se otočily na místě, od kol vyřetly gejzíry rozemleté hlíny, zád podsekla několik stromů a už jsem se řítil přes zrádnou mytínu - tentokrát těsně podél stěny džungle.

Kola na pravé straně se sice bořila, ale projel jsem.

„Jak daleko dokážeš ujet za šest minut?“ zeptal se Ten druhý.

„Nevím,“ řekl jsem, ale ozvalo se jen zablakotání.

Plynový pedál jsem stále tiskl k podlaze a po úzké, bambusem zarostlé cestě se hnal rychlostí přes sto dvacet kilometrů za hodinu. Obrovský, vibrující a ořřásající se stroj na nervnostech divoce tancoval.

Mžítiky před očima houstly.

Uběhla další minuta. A další. Přestával jsem vidět a v levé ruce tisknoucí volant jsem stále častěji cítil, jak počítáč vyrovnává místo mě. Džungle po stranách se sílila do černozeleňé masy a po zarostlé cestě se mezi mžítiky propletaly nějaké postavy.

„Jedna minuta do konce odpočítávání.“

Pak už jsem neviděl vůbec - to nastal nejvyšší čas zahájit léčbu. Postlepu jsem stlačil píst injekce s regenerátorem a v hlavě mi vybuchl ohňostroj. Ještě než jsem omdlel, dokázal jsem zasepřít:

„Obsluha vyřazena.“

Počítáč převzal vládu nad strojem a zrychlil. Poslední, co mi prolétlo hlavou, bylo, proč jsem počítáč nenechal řídit rovnou, a že ho snad napadne, aby na nějakém vhodném místě Saladin ukryl.

I když, může počítáč něco napadnout?

ZAČÁTEK KONCE

Konec světa začal docela nenápadně.

Nedávno jsem se rozhodl, že po roce a půl téměř nepřetržité práce mám konečně nárok na dovolenou. Proto teď sedím v autobuse a pozoruji rozmáčená pole podél silnice.

Je podzim, mhlý se táhnou z kopců, přesně nejlepší čas sbalit do batohu knihy, které jsem za uplynulý rok a půl nestáčil přelíst, přidat nějaké šaty a

jídlo a vyrazit do hor na chatu, již jsem zdědili po strýci Damiánovi. Není to ani tak chata, jako spíš horský srub, hluboko v lese, na mytíně, bez elektřiny, bez cesty, bez lidí, deset kilometrů od nejbližší vesničky. Po přečpané, hektické, nesnesitelné Praze pravý ráj.

Když jsem si kupoval lístek, dával jsem bedlivý pozor, aby byl na zelený autobus. Takový autobus se pozná podle širokého zeleného pruhu kolem dokola, podle třikrát dražší sazby a podle naprosto tichého chodu. Ale stojí za to si připlatit. Na elektrobusesy ekoteroristé nepodnikají pumové útoky. Naftou poháněné autobusy a kamiony už nejezdí dobře patnáct let. Poslední rok ale začaly vybuchovat i autobusy na plynový pohon. Čím víc mrtvých, tím lépe - s jejich počtem roste publicita.

STOP ZNEČIŠTOVÁNÍ PLANETY!

Kolem podobného transparentu poházené kusy lidských těl a krev stékající do kanálu. Častý obrázek z televizních zpráv posledních měsíců. Nejsen žádný zbabělec, ale auto jsem prodal už předloni na jaře. Potvrzení o prodeji nosím stále s sebou.

Pole za okny autobusu se začínala vlnit, jejich jednotvárnost občas ozvláštnili remízky tmavých stromů a na obzoru se v míze daly vtušit těžké obrysy hor. Začalo přšet a stružky vody rozčeřily skla. Poplácaním jsem se ujistil, že náprsní tašku s doklady a potvrzením o prodeji špinavého, páchnoucího a neekologického automobilu stále mam. Autobus tiše bzučel. Někde vzadu v hlavě mi zapanačkovála vzpomínka na doby, kdy řvaly motory a vůně spáleného benzínu šimrala v nose. Brokovnice ekologického sebeuvědomění odsířela panačující nestvůru do zapomnění.

Pěkně hnsné věty, v duchu jsem si nad sebou uplivil, ale pracujete-li jako pomocný redaktor v Zelených listech, jiné věty se od vás ani neočekávají. Kdyby šéfredaktor Patočka věděl o té panačující vzpomínce, dostal bych nemilosrdnou výpověď. A práce se shání tak těžko.

Zelené listy jsou velmi umírněný časopis, zle ryjí jen do těch, kteří se nemohou bránit. O ekoteroristech většinou ani slovo. To můj dědeček naschvál kouřil, používal výrobky z umělých hmot, a dokonce si pořídil trabant - dvoutaktní auto z osmdesátých let minulého století. Čím víc kouřilo, tím větší radost měl. Všem zeleným říkal ekořašos. I veřejně, v hospodě. Jednou ho i s babičkou a trabantem někdo vyhodil do vzduchu.

ŠKŮDCE NEMÁ PRÁVO ŽÍT

V televizi, před obvyklým transparentem a obvyklou cistemou smývajícím krev, hovořil obvyklý komentátor. Slova volil opatrně, nezaujatlé. A přitom ty kousky masa, co zřizenci v gumových rukavicích sbírali do pytlů, byly moje babička a můj dědeček. Lidé, kteří mne vytáhli z peka dětského domova. Lidé, kteří mne vychovávali. Přestože to nebyli moji pokrevní příbuzní, a protože byli starší než rodiče mých vrstevníků, říkal jsem jim dědečku a babičko.

Den nato jsem prodal auto a začal se plně věnovat práci v Zelených listech.

Když jsem včera říkal šéfredaktorovi, kam jedu na dovolenou, řekl: „Výborně, hochu. Návrat k přírodě. Tak to má být.“ Protektorsky mne poplácal po rameni.

„Jdi do hajzlu!“ řekl jsem sice hodně nahlas, ale jen v duchu. Je to strašný pokrytec. Ničemu, co hlásá, nevěří, ale o to hlasitěji o tom mluví. Ekoteroristé nemluví, ale o to lepší jsou na výbušninu. Hlavní bylo, že mi podepsal dovolenou.

Když jsem nastupoval do autobusu, řidič se mne zeptal:

„Kam to bude, Bratře?“

„Na konec, pane řidiči, až na konec.“

Na to „pane“ se řidič zamračil - podle mého oblečení typu „návrat k přírodě“ si myslel, že jsem Bratr. Tak si ti nejzelenější říkají. Všichni lidé jsou zelení, někteří jsou zelenější. Tahle parafráze už dávno není veselá. Slovo Bratr v tomto zeleném významu se vždy píše s velkým „B“.

Když autobus zastavil, s trhnutím jsem se probudil. Konečná vesnice. Venku už byla skoro tma a stále přšelo. Byl jsem poslední cestující, a když jsem vystupoval a řekl: „Na shledanou,“ řidič mi neodpověděl. Dvěře za mnou hlasitě vzdechly, zahučel velký elektromotor, kola na mokřem asfaltu zamlaskala a zůstal jsem sám.

Hned na násvi je hospoda, z které se zrovna vaíl hlasitý zpěv. Byl poslední pátek v měsíci - po výplatě. Vesnice, na rozdíl od měst, stále žijí. Těžko ekoteroristům střilet zemědělce. Traktory jsou stále na plyn a nikdo neprotestuje. Aspoň ne nahlas.

Nasadil jsem si klobouk s širokou křempou, nahodil batoh na ramena, zapnul bundu a vydal se k strmé stráni, nad níž začíná les. Kapky mi hlasitě bubnovaly na dýnko a stmívalo se minutu od minuty.

* * *

Jít potmě k chatě je docela strašidelné. V horách se usídlili vlci - dokonce tři velké smečky by tu měly být. V televizi říkali, že tu někdo zahledl i medvěda.

Na prudké stráni jsem se zahřál a už jsem dusal po pěšině mezi černými stromy a řídil se klikatou světlejší stopou, kterou průsek nakreslil na nebe. Napadlo mne, že návrat k přírodě jako večere pro vlky není zrovna to pravé.

Když jsem je v dálice uslyšel poprvé zavýt, měl jsem sto chutí otočit a vrátit se do vsi. V hospodě by se jedno místečko na lavici určitě našlo. Hostinský, starý Kozák, je můj známý.

„Přece se nebudu bát vlků! Člověka navíc nikdy nenapadnou,“ nadhodil jsem si batoh a přidal do kroku. Už jsem pěkně supěl, a to mě čekalo ještě tak osm kilometrů do kopce z kopce do kopce do kopce do kopce, přes polomy, mechem obrostlé balvány a rozvodněné potoky.

Na pátém kilometru už jsem věděl, že jít na chatu v noci je pěkná pitomost. Byl jsem po pás promočený, boty se mi smekaly po mokřem jehličí, zakopával jsem o slizké kořeny a víci vyří se ozývalo blíž a blíž.

Začal jsem si polohlasně zpívat.

Když se přede mnou konečně rozsvětilo, pot ze mne jen kapal. A to mi přitom byla zima. To rozsvětlení byla paseka, v jejímž horším rohu, těsně u lesa, stojí chata. Ražoval jsem po sotva znatelné pěšince, vysoká mokrá tráva mne promáčela víc a víc a přikřčená černá masa chaty mi připadala ještě strašidelnější než vyří vlků. Nízké mraky si páraly břicha o špičky smrků.

„No nevím,“ řekl jsem nahlas. V batohu jsem měl kromě několika nových knih i několik starých knih, které se mi poštěstilo sehnat po antikvariátech. Všechno horory.

Ruce se mi třáslly, když jsem zasouval velký rezavý klíč do zámku. Zámek příslušně děsivě zaskřípál, dveře zavrzaly a do obličeje mi zavanol pach vlhké, ledové zatuchliny.

Víci zavří se ozvalo velmi blízko. Odpověděla mu další dvě - prudce jsem se otočil a vsadil bych se, že jsem v trávě, v místech, kde jsem před chvílí šel, zahlédl rychlý nízký stín. Skočil jsem dovnitř, zabouchl a zamkl na dva západky.

V naprosté inkoustové tmě jsem na policice proti dveřím nahmatal elektrickou svítilnu. Kyselé páchla rozkládajícími se bateriemi a vypínač škrábal šupinkami tzi. Přesto jsem jim cvakl. Jak se dalo čekat, svítilna byla úplně mrtvá. Když jsem tu byl naposledy, ještě se daly sehnat monočláanky. Naštěstí na policice za baterkou byla (vždy byla) připravena petrolejová lampka - námořnická petrolejová lampka. To znamená, že by se z ní petrolej neměl odpařit ani za půl druhého roku. V dóze se zabroušenou zátkou byly sirky. Nikoli zápalky, ale pravé sirky, co se s nimi dá škrkat o nehet a nevadí jim, když zvlhnou.

Škrtil jsem a prskavý plamínek mne oslnil.

Jakmile se lampka rozhořela, začalo jít všechno dobře. Světlo dodává odvalu. Březová polena byla připravena v krbu (jak je praktické myslet sám na sebe a připravit si dříví na topení včas), a jakmile se rozhořel krb, z nehostinné sychravé chaty se stal domov.

Jediný zádrhel byl, když jsem dával konzervy do spíže, že jsem se zapletl do sítě obrovského pavouka. Vypadal spíš jako sklipkan plíživý než jako obyčejný pavouk, tak už byl velký.

Nenávídím pavouky.

PAVOUK - TVŮJ PŘÍTEL V BOJI PROTI ŠKŮDCŮM, připomněl jsem si oficiální heslo roku, kdy se přestaly používat chemické postřiky proti hmyzu. Potrava potom byla jistě mnohem zdravější, ale bylo jí i mnohem méně. Zato dobře vykrmené mšice a různé housenky a breberky dorůstaly rozměrů opravdu gigantických. Tehdy Evropu zachránily strategické zásoby a dovoz z USA.

Pod pavučinou byla vrstva zaschlých výkalů a vysátých mušičích těl. Rozdružil jsem pavouka, až obsah jeho tělčka (spíš těla) vystříkl na stěnu. Arachnofobie se mému vztahu k osminohým obludám říká.

V chatě je mimo spíž a pokoj s krbem (kde se i vaří) malá ložnice, ještě menší koupelna, sklep a púda. V koupelně je umyvadlo, plechová vana a dokonce tekoucí voda. Strýc Damián zakopal potrubí v lese už kdysi dávno. Studánka je o dost výš - proto má voda pěkný tlak.

Pečlivě jsem si ořel zbytky pavouka z podrážky a odešel se do koupelny umýt. Rozdružený hmyz odporně páchne.

Zelený, měděnkou potažený kohout zaskřípál, chvíli tekla černá zkažená břecha a pak vyrazil proud nádherně studené vody.

„Zlaté ruce,“ řekl jsem a myslel na dědova bratra Damiána.

Převlékl jsem se do suchého a poklopem v podlaže ložnice vlezl do sklepa. Pácho to tam syrovou hlinou a stíny vrhané petrolejkou tančily po zdech zarostlých bílou plisní. Prmo na zemi, u zadní stěny, byla vyrovnaná pyramida zaprášených, pavučinami opeřených lahví. No pyramida, bylo jich tam šestnáct. Zvedl jsem jednu, ořel z ní šplnu a podíval se skrz sklo proti lampě. Hnědý opalizující oheň mi bleskl do očí. To strýc Damián si před pětapadesáti lety nechal dovézt ze Skotska stolitrový sud tehdy čtyřnadvacetileté whisky. Když ji poprvé ochutnal, pronesl okřídlené věty: „Tohle prodávat nebude. To vypijeme sami.“ S dědou rozlili sud do půllitrových lahví, každou přepečlivě zazátkovali (strýc Damián si nechal ze Skotska dovézt speciální „whiskové“ špunty) a každou láhev zapečetili voskem. Damián byl skoro o deset let starší než děda; když zemřel, děda nad jeho hrobem řekl větu, které nikdo mimo mne a babičku nerozuměl: „Tak jsme to nedokázali, Damiáne.“ Od té doby se nikdo Damiánovy whisky nedotkl. Až potom já, když jsem pohřbil babičku s dědou.

„Damiánova whisky,“ řekl jsem a tekutina v lahvi jakoby souhlasně zažluňkala. Jedny z mých nejhezčích vzpomínek na dětství jsou, když se děda s Damiánem hádali, jak se ta zatracená whisky vlastně jmenuje. Tehdy už to bylo devětatřicet let, co ji Damián nechal dovézt, a právě jmenou už oba dávno zapomněli. Z babiččina občasného potutelného úsměvu jsem odhadoval, že ona to ví. Ale nikdy nic neřekla. Měla jejích přátelské hádání ráda zrovna jako já. To mi bylo devět let a u dědy a babičky jsem byl první rok. První rok života.

V tekoucí vodě jsem pečlivě vymyl nádhernou broušenou sklenici „whiskovku“ a do sucha ji utřel ručnickem. Když jsem ji postavil na stůl, sklenice se v odlescích plamenů z krbu blyskala jako diamant.

„Přece to nebudeme pít z nějakých plecháčů!“ To vždycky říkal strýc Damián, když se pila jeho whisky. K osmnáctým narozeninám jsem od něj dostal právě tuhle sklenici. Tehdy jsem poprvé pil Whisky. Velké písmeno je zcela na místě.

Je to zvláštní pocit, jako navrát časem. Oškrabal jsem vosk, vytáhl špunt a nakhonil láhev. Nezaměnitelná vůně naplnila místnost. Pozoroval jsem hnědou jiskřící tekutinu, jak teče do jiskřícího skla, a věděl jsem, že to je přesně to samé, co před pětapadesáti lety cítil, pozoroval a ochutnal strýc Damián. Jak potom říkal, whisky se v lahvích „chutově stabilizovala“. A Damián se v tom vyznal - měl malou továrnu na výrobu likérů a dokonce i export-import.

Přilili jsem do sklenice trochu ledové vody z vysoké skleněné karafy, rozvalili se do houpacího křesla, natáhli nohy na křbovou řimsu a do klína si položili knihu.

V křbu popraskávala polena a whisky chutnala jako vždy. Pokoušet se to popsat slovy je zbytečné. Nejde to.

Z vlhkých, kolem křbu rozvěšených šatů se pářilo a z lesa se přes zavěšené okenice ozývalo výtí vlků. Nailil jsem si druhou sklenku a otevřel knihu. Byl to první výtisk Kingovy Carrie v češtině. Sice ten příběh dobře znám, ale necitil jsem se začínat číst nějaký neznámý horor. Sice se rád bojím, ale nesmí se to přehánět.

Probudil jsem se zinnou uprostřed noci. Záda jsem měl ztuhlá a v křbu řeřavělo několik posledních uhliků. Petrolejka stále svítila. Nejprve jsem nevěděl, kde jsem, pak jsem si vzpomněl a bylo mi zase krásně.

V ložnici jsem se zavřel do spacáku, stáhl knot a přes obličej si přepnul hustou sítku proti moskýtům. Kvůli ní jsem si ten spacák koupil - strašně nerad spím s jakýmkoli hmyzem. S představou, jak se mi po spacáku prochází několik velkých chlupatých pavouků a marně hledá cestu dovnitř, jsem usnul.

* * *

Ráno jsem měl trochu těžké nohy a trochu lehkou hlavu, ale nebolela mě. To po kvalitní whisky nikdy nebolí. Pokud se jí nevypije hodně. Pozitivně jsem okenice, vyvětral a zatopil v křbu. Okna byla špinavá a šedožlutě záclony zpuchtlé. Ale tak to má být.

Po mytí před chatou (lépe by bylo říkat po pasece) se táhly šlahouny mlhy, světlo bylo kalné a drobně přšelo.

Celé dopoledne jsem si četl, pak jsem snědl konzervu fazolí s chlebem a pak začalo pršet hustěji, a tak jsem si dál četl. Na střechu bubnovaly kapky a někde v dáliče vyli vlci.

Když se k večeru déšť uklidnil, vzal jsem si klobouk a přišpiplášt a šel jsem se podívat po houbách.

Vzduch po nich voněl opravdu intenzivně - kolem chaty vždy rostli krásní kozáci. S hlavou skloněnou jsem hořl rozhnoval trávu. A zapomněl na svět. Po dlouhé době mi bylo opravdu moc, ale moc dobře.

Nevím, co mě varovalo. Snad zašustění, snad podivné strnutí ticho, snad instinkt. Zvedl jsem hlavu.

Deset metrů přede mnou se s břichem u země krčil vlk. Podle napjatých svalů byl připravený skočit. Na mě, samozřejmě. Když se naše pohledy střetly, vycenil zuby a zavřel.

Instinktivně jsem se skrčil a uskočil doleva.

Kolem ramene mi prolétlo šedé tělo - jako na fotografii jsem pod kůží zahlédl vystupující žebra a vinici se vypracované svaly.

Zabije tě ten, kterého nevidíš.

Věta z dobrodružných románů mi zachránila život. Kotoulem jsem se překulil na nohy a útok prvního vlka odrazil hořl. Zvíře se do ní zahryzlo a vyrvalo mi jí z rukou. Pak už nezbyvalo než běžet.

Dvěře chaty se blížily strašně pomalu. Ale přece jen jsem k nim doběhl, než mě vlci dostihli.

Abych mohl otevřít a tím samým pohybem skočit dovnitř, těsně přede dveřmi jsem zakličkoval. Sice jsem trochu podklouzl, ale těžké boty s hrubou podrážkou mě udržely. Rychlejší z vlků takové štěstí neměl - tlapy mu na mokré trávě podjely a plnou rychlostí narazil do dřevěné stěny. To už jsem za sebou zavřel.

„Dopředeledopředeledopředele!“ vyděšeně jsem kiel a udýchaně se optřel rukama o kolena a zadkem o dveře. Zvenčí bylo slyšet vrčení a škrábání. Bylo mi trochu na zvracení a začínal jsem se třást. Kdo by to byl řekl - ty zprávy o vlčích smečkách v televizi jsem bral jako zelenou propagandu a to výtí večera večer jsem přisuzoval psům - vzdávky se jich na podzim toulá po horách dost a dost. Představovat si, že to jsou vlci, bylo příjemně strašidelné. A oni to sakra jsou opravdoví vlci! A vychtíl, přesto pěkně svalnatí, a určité i pěkně hladoví! A prý nikdy neútočí na člověka!

A nikdo z lidí neví, že tu jsem! Šéfredaktorovi jsem řekl jen, že jedu do hor. Po chatě nikdo jiný než já a hajný z vesnice už nezdechne. Když jsem si vzpomněl na věřejší noční cestu, pot mne doslova obilil.

„Co mám do háje dělat?“ Rozhodl jsem rukama a bezradně začal pochodovat po místnosti.

* * *

Udělal jsem to nejrozumnější, co šlo: zavřel jsem vnitřní okenice a nailil si pořádného panáka. A ještě jednoho. Pak mi bylo zase fajn.

* * *

Nevydrželo to moc dlouho.

Škvrami v okenicích už neprosvítal ani příznak světa, venku už hodnou chvíli šuměl pravdělný silný déšť a občasné porывy větru jim švhalý proti štitu stavení. Pěkně strašidelné zvuky. A přestože vítr a déšť byly dost hlasité, zdálo se mi, že venku slyším lehké kroky. Občas se blízko chaty ozvalo tlučené vyštěknutí nebo hlasité zavýtí. To výtí takhle z bezprostřední blízkosti znělo drásavě a vstávaly z něj vlasy na hlavě.

Seděl jsem zabalený do deky a pozoroval oheň. Březových polen vedle křbu bylo jenom devatenáct. Spočítal jsem je přesně a několikrát. S jídlem vystačím klidně čtrnáct dní, když se hodně uskromním. Ale měl jsem opravdu nepřijemný pocit, že vlci vědí, že jim nemohu uniknout. Viděl jsem sice jenom dva, ale vsadil bych se, že teď už jich je venku minimálně osm. I kdyby jich bylo jen šest - čtyři mohou lovit a dva mohou nepřetržitě hlídat jistě sedmdesátikilové sousto.

Dobře vycvičený člověk by se teoreticky měl ubránit jednomu velkému psu. Proti dvěma velkými psům, kteří spolu dovedou spolupracovat, nemá neozbrojený člověk šanci. To je poučka z kursu aktivní sebeobranu, do kterého jsem se zapsal při posledním vině terorismu. Trochu karate, juda, trochu posilování, cvik s nefrozmanitějšími střelnými, bodnými a údernými zbraněmi. Proti teroristům by mi to stejně bylo na nic - proti bombě pod sedačkou je vám karate a houby, ale aspoň jsem měl pocit, že proti tomu násili, proti té zvůli něco dějám. Dokonce jsem kvůli tomu v sobě překousl i odpor ke střelným zbraním.

O tomto jsem přemýšlel, pil whisky a pohupoval se v křesle. V okamžiku, kdy se mi vybavilo spojení slov „střelné zbraně“, jsem vyskočil, až jsem bacil loktem do stolu. Vysoká karaťa s vodou se převrátila, láhev s whisky jsem chytil.

„Zbrojovka!“ zašeptal jsem do crčení vody, stékající na podlahu. „Musí tu pořad někde být!“ Šeptal jsem snad proto, aby to strašné slovo neslyšeli vici, anebo proto, že když strýc Damián mluvil o své ilegálně dřížené pušce, také vždycky šeptal.

Vzal jsem lampu a vykróčil - ale kam? Flinta tu musí sice pořad někde být, ale sakra kde? Přijel jsem pohledem po zčernalých dřevěných stěnách. V koutech místnosti se krčily stíny.

Pak mne to napadlo samo. Když jsem si připomněl, jak byl strýc Damián ke svým věcem až úzkostlivě pozorný.

„Kde je tadý největší sucho?“

„Na půdě!“ sám jsem si odpověděl.

Vici začali sborově výt, jako by vytušili svůj brzký konec. Několik jich opravdu zavýlo, ale jinak je ta věta opsaná z Jacka Londona.

Dolil jsem do lampy petrolej - nechtěl bych, aby mi na půdě došel. Byl jsem tam jenom jednou jedenkrát, a dodnes si pamatuji, jak mi půda vzhledem k nevelkému půdorysu chaty připadala obrovská. Pak jsem si vzpomněl, proč jsem na půdě byl jenom jednou - možná to tehdy byla zjištěná fantazie, ale zdálo se mi, že se zkosený prostor pavoučky jen vlní.

Otřásl jsem se.

Co je horší - vici, nebo pavouci? položil jsem si v duchu otázku.

Pavouci! zarývala má arachnofobie bez rozmyslení.

* * *

Po dvou sklenicích neředitelné whisky jsem arachnofobií dokázal přesvědčit, že být roztrhan vlkem je přece jenom o něco horší, než když vám padne za krk pavouk.

Brrrr!!!

* * *

Zapnul jsem se do pláště proti dešti, pevně ho stáhl v pase provazem, zvednutý límec neprodyšně ovázal šátkem, přes uši prastarou maňšestrovou

čepici s kšiletem, na rukávy gumičky, na ruce rukavice. Z aktivní protipavoucí výzbroje jsem si vzal rezný smeták s dlouhou násadou a za opasek si zastrčil kuchyňský nůž a krátké košťátko - jako meč. Už s petrolejkou v ruce jsem přišel židli pod místo, kde se ve stropu rýsoval čtvercový poklop.

„Jen vzhůru a statečně!“ povzbudil jsem se a nadzvedl poklop smetákem. Do obličje se mi snesla prška prachu a šumění deště zesílilo. Prudkým pohybem jsem poklop vymrštil nahoru, až se překlopil. Dopadl s hlasitým prásknutím a tentokrát se prachu sneslo mračno. Stoupl jsem si na židli, postavil petrolejku na okraj temného otvoru a vyhoopl se za ní.

Když se prach zvířeny dopadem poklopu trochu usadil, mé nejčernější předluchy se potvrdily. Půda byla pavučinami doslova opředena. Dech se mi zadrhl v hrdle - a to nejen proto, jak mne v něm škrábal prach. Strnul jsem stál a někde zprava se ozývalo pravidelné „kap, kap, kap, kap,“ jak střecha prosakovala.

Dodal jsem si odvahy a zvedl lampu do výšky. Těch pavučin tam bylo opravdu moc. Moc. Pak jsem vzadu mezi trámy zahlédl obrysy dvou velkých beden.

Smeták nad hlavou jako samurajský meč, překračoval jsem příčné krov. Pavučiny se kolem mne ovijely s praskavým zvukem - zastavoval jsem, jenom když se mi nějaká přilepila na obličej moc dotěrné. Do kapání vody se začalo ozývat tiché pleskání. Tušil jsem, co to je, ale přesto jsem naklonil lampu, aby rozřesené světlo padlo na podlahu za mnou. Na okamžik jsem křečovitě zavrel oči a třikrát se zhluboka nadechl - pavouci padali z potahaných sítí a byli tak vypaseni, až to pleskalo. V prachu mezi otisky mých bot se rýsovaly stopy osminových tělíček.

„Kurva,“ řekl jsem. Nebýl alkoholu huště kolujícího v žilách, vzdal bych to.

* * *

Nejprve jsem obě bedny pečlivě ometl, ometl jsem i okolí a teprve pak přiděpl k první z nich. Objevitelský zápal překonal hrůzu z pavouků. Nožem jsem odpátčil rzi spečenou pelicí a otevřel víko.

„Ježišmarjá!“ - To snad ne!“ Oči se mi musely rozzářit. Bedna byla plná videokazet v zažloutlých a zvarhánkovatých plastických obalech. Děda mi vyprávěl o Damiánově sbírce, ale vždycky jsme si mysleli, že ji strýc na stará kolena rozprodal - koho by napadlo, že to na vlastních zádech odtahal sem. V druhé bedně byly další kazety, prastarý videomagnetofon a podivný přístroj připomínající složený bicykl.

„Jasně,“ zájásal jsem, „no jasně!“ U videa byl velký černý elektrický článek a kolo mělo mezi šlapkami něco, co nemohlo být nic jiného než dynamo. Propojovací dráty mají sice zpuchřelou izolaci, ale to nevadí. Na přístroji byl zaprášený sešit - Damiánovým pečlivým rukopisem vedený seznam filmů. Přčetl jsem si prvních pár položek a málem jsem začal radostí poskakovat.

Pak venku zavyl vlk a vrátil mne do reality.

„Zbrojovka tu ale není“, nadzvíhnoval jsem kazety a mamě pátral po pušce. Tak jsem obě bedny zavřel, aby se do nich neprašilo, a začal prosahávat prostory za krov.

Bylo to strašné: Nejprve vypudit smetáčkem pavouky, pak se skrčit, propátrat dolní část trámu, narovnat se, propátrat střední část, pak se přitáhnout a rychle prohmátat vrchní část. Chata má kvůli sněhu hodně špičatou střechu. Přitom všem jsem musel mít obličej těsně u neochoblovaného, prachem a stářím páchnoucího dřeva - a u pavučin.

Puška nikde nebyla.

Když jsem prohmatával prostor za předposledním trámem vlevo, nechtěně jsem do něj klepl násadou smetáčku. Znělo to nějak divně. Lampu těsně u dřeva, proklepal jsem trám rukojetí nože. Asi dva metry ho zněly jinak. Pečlivě jsem bok trámu ometl a při opravdu blízším pohledu objevil dvě pravidelné linky táhnoucí se přes přirozenou strukturu dřeva. Zarýl jsem do jedné nožem a po chvíli snažení z trámu vypadlo dlouhé víko. Zevnitř bylo pečlivě ohoblované, aby dokonale sedlo - Damiánova pečlivost se projevila i v tom, že víko udělal z prkna, které mělo stejnou kresbu let jako trám. Nebyť náhodného klepnutí smetáčkem, nikdy bych skryš nenašel.

Vytáhl jsem zevnitř dlouhý těžký tvar zabalený do vrstev hadrů a voskovaného plátna, pak jsem strčil paži až dolů do paty trámu a nahmatal nevelký, ale velmi těžký balíček, také zabalený do voskovaného plátna.

Daší skoro hodinu jsem snašel všechny poklady z pudy dolů do pokoje. Vlci ztichli a v odlescích světla petrolejky se blýskala pavoučí očka.

Poklop ve stropě jsem zavřel opravdu rád.

* * *

Puška byla nakonzervovaná vrstvou vazeliny a voněla kovem a olejem. Rozebral jsem ji a pečlivě vyčistil. Kohoutky šly trochu ztuha, ale na rozhybání stačilo pár kapek petroleje.

Je to strašlivá zbraň. Brokovnice s předlouhými hlavními položenými vedle sebe, vnějšími kohouty a ráží tou vůbec největší, jaká se u brokovnic kdy dělala. Rok výroby 1925 - tedy přes stopětatřicet let stará věc. Přes to stáří mne při pohledu na vražedně temný lesk hlavní mrazilo. Nemám zbraně rád.

V balíčku z trámu bylo pět krabic dlouhých nábojů a kniha s utřizenými deskami. Náboje strýc Damián - velmi pečlivě a každý zvlášť - vakuově zavařil do igelitu.

V bedně s videomagnetofonem jsem pod deskou, kterou jsem nejprve považoval za dno, mezi pečlivě složenými šaty (starými hadry) objevil kožený nábojový pás na přesně takové náboje, jaké jsem právě vylupoval z igelitu. Náboje byly vybledle oranžové a bylo na nich napsáno SRNČÍ BROK.

S temným „plop“ jsem dva zasunul do hlavní a zavřel pušku. Stářím zčernalá oleščená pažba mi sama vklouzla do ramene.

„No prima,“ vypustil jsem kohoutky a opatrně zbraň položil na stůl. Snažit se o něco teď v noci by byla sebevražda. Tak jsem se chvíli věnoval

prohlížení seznamu videokazet, ale pak mi to stejně nedalo. Do rohu místnosti jsem postavil jedno březové poleno - mělo v průměru tak dvacet centimetrů. Dal jsem vedle něj petrolejku, aby ho bylo pořádně vidět, a sám jsem si stoupl do protějšího rohu. To už jsem měl brokovnici v rukou. Bylo to moc blízko, tak jsem šel až do ložnice, stoupl si na postel a namířil na poleno skrz otevřené dveře. Natáhl jsem kohoutek právě hlavní a pevně zapřel pažbu do ramene.

„Tak se ukáž, zbrojovko,“ zašeptal jsem a stiskl spoušť.

Zablesklo se a výstřel v uzavřené místnosti zaburácel jako výbuch jaderné pumy střední ráže. Oblak spáleného stříelného prachu mi zahallil výhled a mimo vysoké pískání u ušich jsem neslyšel nic. Střídavě jsem otvíral ústa a polykal - moc to nepomáhalo. Když jsem seskočil z postele, ucítil jsem, jak mne brní celá pravá ruka.

Všechny tyto efekty ale nebyly nic proti tomu, jak dopadlo poleno. Normálně bych řekl, že bylo přestřelené vejpůl - ale nebylo: Přibližně deset centimetrů z prostředku prostě chybělo. Dlouhé třísky byly zasekány do trámův stěny - tím trámovím bylo na několika místech vidět ven.

„Srncí brok,“ řekl jsem uctivě a mnul si rameno.

Za půl hodiny jsem zase uslyšel déšť a ještě další hodinu nezavyl ani vlk.

* * *

Nabli jsem prázdnou hlaveň a pověsil pušku na věšák vedle zaprášeného přšpijaště a nábojového pásu, do kterého jsem nasrkal jednu celou krabici oranžových patron. Pak jsem se dal zabývat videem. Strýc Damián všechno tak pečlivě utěšnil proti prachu, že by to mohlo fungovat. Odklopil jsem z přístroje plochou čtrnáctipalcovou obrazovku, připojil kabel k akumulátoru, akumulátor k dynamu šlapadla (které šlo do akční polohy složit velmi snadno) a pak půl hodiny šlapal do pedálů, až ze mě teklo. Stroj sice trochu vrzal a skřípal, ale fungoval po těch letech až neuvěřitelně. Na akumulátoru byl malý ukazatel, který měřil kapacitu - strýc si na něj domaloval novou stupnici, na niž zaznamenal hodiny promítačního času - našlapal jsem si o něco víc než tři sta šedesát minut.

Potom, protože se mi prach s potem na těle smíchal v ošklivě svědlící kašičku, jsem se šel vykoupat. Kdo se někdy drhl kartáčkem v sotva dvanáct stupňů teplé vodě při komlivavém světle petrolejky v opravdu studené místnosti, tomu nemusím nic líčit. Kdo ne, tomu to nepřiblížím. Snad jen, že když se chcete namydřit, je to, jako byste se mydlili sněhovou koulí.

Na rameni jsem měl po zpětném rázu zbrojovky fialovočervenou modřinu.

Když jsem se oblékl do čistého, došel jsem do sklepa pro druhou láhev a dal si na rozprouzení krve pořádného panáka. Během několika minut svět potemněly ledovou vodou opět zružováel. Zasunul jsem do videa kazetu číslo jedenáct - MAD MAX II na ní bylo napsané. Přestože obrázek na obalu vybledl do nerozpoznatelná, záznam měl stále solidní kvalitu. Já tyhle prehistorické fantstické filmy prostě miluju. Jak starí filmaři předvidali budoucnost - například v tomhle filmu se lidé zabíjejí kvůli nedostatku

benzinu. Dnes - ve skutečnosti - se lidé zabíjejí z přesně opačného důvodu. Máš špinavý, neekologický, páchnoucí benzín? Chcipni. Majitele benzinových pump ekoteroristé s oblibou upalovali. Teď už veřejně benzinové pumpy nejsou - jen armáda a vnitro ještě nějaké mají - pry'.

Prognostický omyl mi nebránil v tom, abych si po dalších dvou skleničkách nedonesl pušku a ve zvlášť vyjatých okamžicích nemířil na obrázovku a nedělal: „Prásk! Prásk!“

Vlci vyli, ale měně bylo fajn.

* * *

Probudil jsem se opět v křesle, ale tentokrát až ráno a v hlavě mi hučelo. Video se samo vypnulo, puška mi z klína sklouzla na podlahu a vlky nebylo slyšet. V místnosti byla tma, rušená jen pruhy špinavého světa, pronikajícího spárami v okenicích a drami v rohu prošítem broky.

Směl jsem třisky a spolu s rozstřeleným polenem je hodil do krbu a zatopil. Dojil jsem petrolejku a uvařil snídani.

Potom jsem otevřel okenici a s puškou v ruce vyhlížel přes záclony vlky. Venku pořád přišlo a vítr hnal velké kapky proti sklu. Přesunul jsem se na závětnou stranu - tam jsem si dovolil otevřít i okno. Mimo klepání a bubnování deště nebylo slyšet nic. Opravdu nic. Vlci se nejspíš schovávali pod stromy.

Varoval mne zase jenom instinkt. Už můj instruktor v kursu aktivní sebeobranu říkal, že bych se měl věnovat bojovým uměním intenzivněji.

Trhl jsem hlavou a obrovské ozubené čelisti mi scvakly snad deset centimetrů od nosu. Ve skutečnosti nemá vlk větší čelisti než obyčejný pes. Ale takhle zblblzka ano. Byl to ošklivý pohled a ještě ošklivější zvuk.

Dříve než vlk dopadl na nohy, mířil jsem mu zbrojovkou na plece. Prst na spoušti mi ale ztuhl. V tom zlomku okamžiku jsem si představil, co by se asi stalo, kdyby někdo zjistil, že jsem zavráždil tak vzácné zvíře. Ekoteroristé poslední dobou s oblibou křičují. Je to pry' silně nepřijemná smrt.

Aniž bych z vlka spustil oči, stáhl jsem zbraň a zavřel okno. Vlč byl velký a šedý; od čenichu a z promáčené srsti se mu kouřilo, měl divoké hladové oči, cenil zuby a vrčel. Treba od táhnou sami, napadlo mě.

Natočil jsem si čerstvou vodu do whisky. Když jsem karatu pokládal na stůl, zrak mi padl na othranou knihu, co byla zabalená spolu s patronami. Úplně jsem na ni zapomněl. Ale Damián jistě nic tak pečlivě neschovával zbytečně. Protože kapacita akumulátoru přes noc hodně poklesla, sedl jsem si na dobíječku a knihu si opět o „řídíka“. Jak už jsem se zmínil, neměla desky; neměla ani prvních pár stránek se jménem autora, copyrighty a názvem - začínala rovnou textem. Stránky u sebe držely jen proto, že si někdo dal práci a svázal je. Kniha začínala odstavci:

Vivian byla učesaná a nalíčená - vypadala dobře jako vždy. Hlavu měla naraženou na věšák u vedle mého svátečního kloubouku a její tělo sedělo v mém křesle a jednu nohu mělo na mém stole.

Něco není v pořádku. Vivian dobře ví, že nikdo nesmí sedat v mém křesle. A natož si dávat nohy na stůl.

Po několika stránkách už jsem věděl, co je to za knihu, a až mne píchlo u srdce. Naše kultura je ke knihám značně benevolentní - obzvlášť ke starým knihám. Ale o téhle vím, jako většina lidí, co se o knihy zajímají, že byla kdysi dávno zakázána. Dokonce někdy před čtyřiceti lety proběhlo poslední veřejné pálení knih - lépe řečeno pálení výřisků téhle knihy. Jmenuje se *Mrtví a mrtví* a pochází z ní například slovo „ekofašos“. Přečetl jsem ji během dvou hodin a našlapal si přitom elektřinu na šest kazet. Musím ale říci, že ta kniha zas tak dobrá není. To veřejně pálení dalo zbylým exemplářům dost vysokou sběratelskou hodnotu a legendy kolem nepoznaného jsou většinou mnohem zajímavější než samo nepoznané.

Pečlivě jsem *Mrtvé* a *mrtvé* uložil, rozvalil se do křesla a s lahví na dosah si pustil několik starých hororů. Divná věc, přestože jsem jich většinu viděl už mnohokrát, mohu se na ně dívat jen při denním světle. Oživlé mrtvoly se potácely po obrazovce a já měl v klíně brokovnici hlavněmi k oknu. Kdyby ti vlci měli opravdu velký hlad, dokázali by proskočit sklem jako nic. Během dne jsem dopil druhou láhev, došel si pro třetí a dál si pamatují jen, že jsem zavřel okenici.

Jak už jsem se zmínil, konec světa začal opravdu nenápadně.

* * *

Ráno jsem se probudil s intenzivním pocitem, že mi něco leze po obličejí. Zase jsem spal v křesle, ale našťástí jsem večer naložil krb, takže z něj dosud sálo teplo. Otevřel jsem oči a v žirání uhlíků zahlédl na své pravé tváři něco čemého. V té tváři jsem měl pocit nejen, že mi po ní cosi leze, ale že mne za ni i cosi táhá.

Pavouk, ne menší než ten, jehož jsem ho rozštípl první den, použil můj obličej jako pevný bod pro kotvíci vlákna své síť. Protože jsem se tři dny nehohl, skýtaly mu mé líce kvalitní příchytnou plochu.

Zachrčel jsem, odkopl se nohama od podlahy a převrátil se s křeslem na záda. Pavučina se napjala, ale protože na mě tváři držela lépe než na čem jiném, odtrhla se tam jinde a připlácla se mi na celý obličej.

Pavouka přikryla pod sebou. Nemohl se dostat ven, a tak mi začal zpěsile obličat kolem nosu.

Málem mne kleplo. Naštěstí mi pud sebezáchovy nedovolil otevřít ústa. Nevěděl jsem, co mám dělat - než vzít pavouka do ruky, raději bych zemřel. V příští pikosekundě mne docela vážně napadlo, že bych ho mohl odstříhat zbrojovkou. Pavouk se našťástí zorientoval, protřel síť a utekl na zem. Strhl jsem si lepkavá vlákna z obličje a bylo mi - příznám se - do pláče. Co je to za návrat k přírodě, když máte smrtelnou hrůzu z pavouků a když vás v mrumlivoňých českých horách chce roztrhat vící smečka.

Vstal jsem a zahleděl se na poloprázdnou láhev na stole. Když do sebe naliju pár skleniček, určité to nevyřeším. Pavouk zaujal obranné postavení v rohu pod věšákem. Nabral jsem ho na lopatku a hodil do krbu. Nadmul se, zaškvřil a s hlasitým lupnutím praskl.

Bylo mi na zvracení, a to nejen ze včerejšho pítí. Čaj jsem si uvařil na petrolejovém vaříč. Abych konvici dal do krbu (k pavoukovi), k tomu by mne nikdo nedonutil. Navíc to, že jsem včera večer v opilsti krb naložil, mělo z dnešního pohledu jednu velkou nevýhodu - už jsem neměl dřevo. Venku, asi padesát metrů v lese, je nařezaný metr polen. Aspoň jsem ho tam před pár lety připravoval. Ale je to v lese.

Vlky nebylo celé dopoledne slyšet, na čtení ani na video jsem se nemohl soustředit (měl jsem pocit, jako by se ze stropu stále snaželi pavouci - znáte to, pohyb tušený koučkem oka, a když otočíte hlavu, nic tam není), a protože byla zima, až šla pára od úst, a sychravě vlhko zalézalo za nehty, kolem druhé jsem se přece jen rozhodl, že půjdu pro dřevo.

Otevřel jsem okno a přepečlivě se rozhlédl. Kromě deště a řídkého oparu dole u lesa nebylo nic slyšet a nic vidět. Jenom pomalé víření mlhy a monotónní šumění vody prokládané úderý kapek padajících z větví. Vystřelil jsem z obou hlavních do vzduchu. Nikde se nic nepohnulo, natož vlk. Celý jsem se zatetelil: „Třeba v noci odtáhli, třeba jim zašla chuť na lidské masíčko. Třeba...“

Nabíl jsem pušku, oblékl si přšpiplášť, pověsil si přes prsa nábojový pás a vyšel ven. Klobouk jsem si nebral, protože za deště je v něm huť slyšet. Dveře jsem za sebou zavřel opatrně, že nevydaly ani zvuk. Doufal jsem, že vlci bud odtáhli, nebo je vyplašily výstřely, ale kdyby se objevili, byl jsem pevně rozhodnut nestřílet do vzduchu.

Vzadu za chatou, pod přečnivajícím střechou, byly staré seschlé saně, které se tu už od nepaměti používají na přibližování polen. Omotal jsem si jejich řemen kolem zápěstí a s odjištěnou puškou položenou přes loket se ponořil do lesa.

Voda mi stékala po vlasech, studila na čele a kapala za krk. V šumící kulise deště se ozývalo jen skřípání zrezivělých sanic. Kráčel jsem sotva znatelnou pěšinkou a rozhlížel se po dřevu. Ne zcela přesně jsem si pamatoval, kde je.

Když se mi zdálo, že jdu už nějak dlouho, zastavil jsem. V lese bylo šero a mokré kmeny měly skoro černou barvu. Začínal foukat vítr a větve povzřávaly a šustily. Pak jsem za keřkem zahledl nepravděelný tvar. Bylo to dřevo - jistíci kolik uhnul a polena se rozkutálela - ten keřík tam dřív také nebyl.

Opřel jsem pušku o strom a naložil první dávku. Tentokrát jsem se do tažení saní musel pěkně položit a u chaty jsem hlasitě funěl. Ale aspoň se mi udělalo teplo. Když jsem polena nosil dovnitř, říkal jsem si, jak mi pohyb dělá dobře.

Když jsem se vracel s druhou fúrou, uviděl jsem dole na pasece srnku. Tak strnule stála a dívala se na mě.

„Srnka, no paráda!“ zaradoval jsem se potichu. Kdyby tu byli vlci, srnka by na paseku určitě nevyšla. Nanosil jsem polena dovnitř a vydal se pro třetí náklad. Byly skoro čtyři hodiny a začínalo se šest. Dešť trochu polevil a hlavníím zvukem nyní byly plácavé dopady velkých kapek z větví.

Jak jsem mizel v lese, koutkem oka jsem zahlédl, že srnka vyrazila po pasece nahoru. Nedíval jsem se na ni přímo, ale přesto se mi na ni zdálo něco trochu divného. Když jsem nakládal polena, napadlo mě, že by měla jít spíš ode mne než ke mně. Srnky jsou plaché a v okolí chaty to bylo pořád cítit vlky - cítil jsem je i já.

„Srnka. Jak se mám vyznat v srnkách,“ pokrčil jsem rameny, ořel si ruce o kaňhoty a opřel se do řemenu saní. Zajištěnou pušku jsem si pověsil na záda.

Opadané rezavé jehličí vedle chaty šustilo a popraskávalo - po něm se saně táhly nejlépe; snažil jsem se, aby sanice jely vždy po čerstvém a ne v černých rýhách, které zanechaly mé předchozí cesty. Zabočil jsem za roh.

Srnka už došla do poloviny paseky.

Zabral jsem, dovlékl saně až před dveře a na chvíli si musel vydechnout. Opřel jsem ruce v bok a zaklonil se, až mi ruplo v zádech. Bylo to příjemné.

Jak jsem zdvihl hlavu, oči mi znovu padly na srnku; zdála se mi čím dál divnější. Pohybovala se zvláštními trhavými kroky - ne nějak pomalými, ale jako by se jí špatně ohýbala kolena. Nejdívnější na tom bylo, že pořád šla přímo ke mně.

Pokrčil jsem rameny, vešel dovnitř a pověsil pušku na věšák. Když jsem šel pro první poleno, srnku nebylo nikde vidět. V mokré trávě se ale jasně rýsovala její stopa - srnka uhnula a zašla za roh chaty.

„Tak to má být, srnko,“ řekl jsem a začal si pohvizdovat. Přítomnost srnky jasně značí nepřítomnost vlků, a to je důvod k pohvizdování. Položil jsem poleno ke krbu, temně na dřevěné podlaže zadunělo, a šel pro další.

Srnka stála tři metry od saní a strnule na mě zírala. Pociť, že něco není v pořádku, mne najeďnou zastudil jako čepel na krku. Začal jsem pomalu couvat ke dveřím.

Šedé tělo se mlhlo vzduchem.

Zareagoval jsem opravdu až v poslední chvíli - tak mne sice minuly tesáky, ale vlk mne zasáhl hrdí do ramene.

Padl jsem na zem, ale okamžitě se vymrštil zpátky na nohy. To už jsem v ruce měl tenké březové poleno a vzduchem letěl další vlk. Ten první se neohrabaně zvedal z trávy: byl sotva půl metru od srnky, která se ani nehнула a stále na mne strnule zírala.

Druhého vlka jsem odpálil polenem a pozadu skočil k otevřeným dveřím. Cip přšpiplášť se mi omotal kolem kotníku - padl jsem na záda a narazil si kostič o práh. Odrázel jsem se rukama dovnitř a oběma nohama přikopli dveře, až se chata ořásila.

„To se mi nemělo povést,“ zvedal jsem se a po čele mi tekla voda a pot, „proti dvěma současně útočícím vlkům člověk nemá šanci. A já jim utekl. A ta srnka tam tak stála...“ Nepřítomně jsem si oříral z dlaní mokré jehličí a měl strach. Takový strach, jaký jsem v životě neměl.

Nalil jsem si whisky, a když jsem sklenici nesl ke rtům, třásl se mi ruce, až opalizující kapalina hlasitě žbluňkala.

„Ne,“ řekl jsem, „mít v sobě panáka, tak těm vlkům neuhnu.“ Položil jsem nedotčenou sklenku na stůl. Než pít, raději bych se měl podívat ven. Zatál jsem zuby (když má člověk strach, opravdu to pomáhá) a pootevřel okenici.

Venku bylo možná větší šero než před chvílí - jinak les i paseka za okrem vypadaly naprosto mírumilovně. Pak jsem v hlubokém stínu dole u lesa uviděl dvě světlá kolečka. V tom stínu byl ponořen stín ještě temnější. Vlk věděl, že se na něj dívám, a tak ze svého úkrytu vyšel ven a vydal se ke mně. Pohyboval se stejně nepříroze jako srnka.

Když došel do půli paseky, všiml jsem si ještě něčeho: přestože je to hodně do kopce, přestože šel docela rychle a přestože měl srst zplihlou vodou, nepařilo se z něj.

Pak hlasitě klapla křídla a dveře od chaty táhle zavrzaly.

* * *

Byla to srnka. Nevím, jak dokázala otevřít, ale dívala se na mne tím strnulým pohledem, zarámovaná světlým obdélníkem dveří.

Kopytka dutě zaklapala po podlaze.

Těsně za srnkou šel vlk a jeho drápy na prknech hlasitě škrábaly. Vlk zaučočil první.

Byl rychlý, ale tak nějak těžkopádný, jako by mu zadní nohy běžely trochu jinam než přední.

Přestože vlk útočil, stojící srnka byla mnohem hroznější.

Uhnul jsem tesákům, přeskočil židli a strhl zbrojovku z věšáku.

Srnka se odrazila a zasáhla mne předními kopytky do hrudi. Protože jsem sledoval vlka, překvapilo mne to. Ta kopytka byla ostrá jako nože - projela příšpláštěm i tlustým svetrem a cítil jsem, že mi rozrazila kůži. Navíc mne ten úder povallil.

Dlouhá puška je pro boj v místnosti neohrabaná - obzvlášť, ležíte-li na zemi. Vlk mi šel po hrdle a dveřmi prokmitl další šedý stín. Vrazil jsem prvnímu vlkovi pažbu mezi zuby. Měl oči asi třicet centimetrů od mých - všiml jsem si, že má úpíhě bílý a suchý čenich. Z pažby zbrojovky se pod sevřením tesáků vyštiřovaly třísky. Srnka se odrazila do výšky a dopadla na mne všemi čtyřmi. Naštěstí nebyla moc těžká - přesto mi jedna její zadní noha zajela do stehna.

Bolest konečně rozehnala opar snové strnulosti zastírající mou mysl. Koho by to kdy napadlo, že na něj zaučočí srnka. Právě se mi pokoušela zahrnout do ruky. Na rozdíl od vlka s tím neměla moc zkušenosti, tak jí to nešlo.

Vlk lomcoval pažbou, až mi málem vyrval zbraň z ruky. Druhý vlk se mi pokusil zahrnout do břicha.

Naštěstí přesně jeho směrem mířily hlavně zbrojovky. Zahákl jsem palec do spouště a ukazovákem přecvakl pojistku.

Břicho mi ošlehla žhavá smrt. Broky rozervaly příšplášt, utrhly srnce levý přední běh těsně nad kolenem a zasáhly vlka do čela. Jedno z jeho vyražených očí se mi rozpláclo o lícni kost. Byl to ještě hnušnější pocit, než když mi po tváři lezl pavouk.

Zpětný ráz zbraně vyrazil vlkovi zakousnutému do pažby zuby a vyvrátil mu spodní čelist. Trojrohá srna neudržela rovnováhu, padla mi ramenem na solar a její zuby mi scvakly těsně u krku. Opravdu to neuměla - vlk by neminul.

Odhodil jsem srnku, opřel se o pušku a vyhnoupl se na nohy - právě když dveřmi proběhl další vlk. Říkám proběhl, ale byla to stále ta toporná, jakoby pružinovitá chůze. Otočil jsem zbrojovku na ukazovák a z druhé hlavně mu vypálil do hrudníku. Žebra s kusy kůže se rozlétla po místnosti. Na kotníku jsem ucítil bolestivý stisk. Srnka ležela na boku, ale konečně se naučila kousat. Pažbou jsem jí zasadil dvě tvrdé rány. Slyšel jsem, jak praská lebka - oko vyražené z dílku se na mne pořád dívalo. Stisk neustával.

Zaneprázdněn srnkou, přestal jsem dávat pozor na prvního vlka. Skočil mi na levé rameno. Nemohl naštěstí skousnout, spodní čelist měl vylomenou do opravdu ošklivého úhlu - kdyby mu ale zbyly horní špičáky, stejně by mne ošklivě potrhál. Zespodu jsem mu vrazil hlavně zbrojovky do krku a odhodil ho do kouta.

Bolest v kotníku zesílila a ve dveřích se objevili další dva vlci. Kvůli smě jsem nemohl ustoupit. Zalomil jsem zbrojovku, kouřící nábojnice vyskočily ke stropu, vytrhl jsem z nábojového pásu dvě nové a zarazil je do hlavni.

Tedy pokusil se zarazit.

Jedna mi upadla.

Pak jsem poprvé zařval.

Vlk s rozštěleným hrudníkem se potácivě zdvihl na nohy. Střeva mu visela na podlahu a z rozervaného srdce mu kapala hustá krev.

Vypálil jsem na prvního z nových vlků. Broky ho zasáhly svrchu do krku, skoro mu utrhly hlavu a švihly jím proti zdi. Praskání jeho kostí jsem skoro neslyšel - tři výstřely v místnosti mne opět téměř ohlušily. Naštěstí byly otevřené dveře, takže se hluk roznesl. Myslenky mi v hlavě vířily jako šílený kolotoč. Ale při tom praskání kostí jsem si uvědomil jednu věc: nevím, jaké zvuky by měla vydávat srnka při (pro ni) tak netypickém chování, jako je pokus o zakousnutí člověka, ale ti vlci by měli vrčet. Včera vrčeli, ve všech knihách, co jsem kdy četl, vrčeli, ale teď nevrčeli.

Mám pocit, že žádné ze zvířat za celou dobu ani nezařafnulo.

Druhý z nových vlků skočil. Zabodl jsem mu hlavně do břicha a přehodil ho za sebe.

Ze stínu vlevo se ozvalo zaštrachání. Vlk s přestřeleným krkem se pokoušel zdvihnout. Hlava mu visela ušima dolů a zadní nohy měl oproti předním otočené o stoosmdesát stupňů. Rozdrcené kosti hlasitě skřípaly.

Přesto se pokoušel zvednout.

Když je hrůza moc velká, člověk buď omdlí, nebo mu začne být všechno tak jedno, až se začne chovat jako neúčastný ledovec. Já jsem podobnou situaci nikdy nezažil - maximálně jsem je vídal v hororech, a to vždy zavírám

oči a jenom poslouchám. Nemám nervy se dívat. Proto jsem se až do této chvíle považoval za ten omdlévající typ.

Ze jsem ve skutečnosti ten chladný, mne v tom okamžiku ani nedokázalo potěšit - najednou jsem byl prost jakýchkoli emoci. Zalomil jsem brokovnici, kouřící oranžový váleček vyskočil do výšky, a metodicky, jeden po druhém, jsem do hlavní zasunul nové náboje.

Vlk, kterému jsem prvním výstřelem šťastnou náhodou rozstřítil hlavu, se jako jediný nehýbal. Vhodný precedens.

Namířil jsem a ruce se mi ani nezachvěly. Někde uvnitř mne se něco tak trochu podivilo, že při tom pohybu nebylo slyšet bzúčení elektromotorů. Připadal jsem si jako robot.

Jedinými zvuky bylo škrábání vláčíh tlap a vrzání kůže mé levé boty, jak se jí srnka snažila prokousnout.

Pak cvakla pojistka.

Nejprve jsem zasáhl hlavu toho nadvakerát překrouceného vlka. Už se doplazil skoro do půli místnosti. Hlava se rozcákla do širokého trychtýře; proti světlu z otevřených dveří se mastně leskl.

Plynulým pohybem jsem se otočil a mosazná muška mezi hlavními se usadila v černém otvoru rozevřeně mordy posledního kompletního vlka. Právě letěl vzduchem - v příští sekundě by mi dopadl na záda.

Matně jsem si uvědomoval, že se v tom zvláštním mrazivém stavu ducha pohybuji velmi rychle.

Lesklé oči letěcího vlka zhasly, vlk se ve vzduchu překotil a jeho hlava semletá olověnou pěstí na cákance mozkiem slepených chlupů se rozprskla po zdech.

Znovu jsem nabíl, stejně metodicky zamířil a dvakrát stiskl spoušť - předposlední a poslední vlk, ten s utrženou čelistí a ten s rozstříleným hrudníkem, měli najednou místo špičatých hlav jen roztržitěnou páteří ukončené krky a leželi odhozeni až u zadní stěny. Nabíl jsem, otočil pušku hlavními dolů a těsně podél nohy ustřítil srnce čelisti. Pak jsem šel ke dveřím, zamkl a pověšil zbraň na věšák.

Pak jsem zvracel a zvracel a zvracel.

Když už nebylo co, došel jsem k převrácenému stolu a sebral ze země (naštěstí zašpuntovanou) láhev whisky. Napil jsem se, až mi alkohol zakloklal v krku. A ještě jednou.

„Škoda, že nekouřím,“ řekl jsem nahlas, „zapálil bych si.“

„To je poprvé, co toho lituješ.“ To bylo poprvé od dětského domova, co se ve mně ozval Ten druhý. Můj rádce a pomocník v těžkých dobách.

S lahví v ruce jsem se rozhlédl po místnosti - chránil jsem se podívat na podlahu. Petrolejká mirumilovně visela na háku pod stropem, trochu se pohupovala a v jejím nažloutlém světle se válely kotouče spáleného střešního prachu - jinak bylo všechno z větší či menší míry zdemolované. Výstřel, kterým jsem zabil jednoho z vlků, prošel rohem videa a vyrval ze stolní desky kus prkna velký jako dlaň. V tříšti vyhřezlých elektronických součástek se plazila potřhaná páska jako lesklý dvourozměrný had. Houpací

křeslo bylo rozštípnuté skoro vejplí - třčely z něj vražedně vypadající bambusové štěpiny. Ani nevím, kdy se to stalo.

V ranách po smčíných kopytkách mi tepalo a roztrhanými šaty mi táhlo na břicho, které mne navíc nějak divně páliło.

Sundal jsem lampu z háku a s lahví v druhé ruce šel do koupelny. Šlápl jsem přitom na něco měkkého a slizkého, ale vůbec mě nezajímalo, co to bylo. Byl jsem rád, že v žaludku udržím alespoň whisky.

V koupelně bylo krásné. Nebyl tam cítit střelný prach dráždící ke kašli, nebylo tam cítit syrové maso ani potřhané vnitřnosti.

Nejprve jsem si prohlédl břicho. Plášt, svetr i košile se proměnily v cáry a kůži na pupku jsem měl zčernalou - dva broky mi do ní vryly krátké rudé rýhy. Svěkl jsem se a odkryl tak podlitiny s krvavými otisky kopytek uprostřed. Pečlivě jsem rány vymyl whiskou. Páliło to jako čert. Ve stěhně jsem měl po kopytku regulérní díru - vypadala jako černý púměšíc. Obráceným koncem sirky jsem si z rány vyškřábal špinu a nailil si do ní alkohol. Bolesti mi málem povolli svěrač.

„Nikdy bych nevěřil, že tohle dokážeš,“ řekl Ten druhý.

„Taký jsem na sebe pyšnej.“

Ovázal jsem si stehno pruhem látky ze zničené košile, natáhl si kalhoty a se zadrženým dechem došel do ložnice pro batoh s věcmi. Nová košile, nový svetr... Bundu jsem musel nechat na věšáku v pokoji s krbem. Byl na ní přilepený vlčí skap i s jedním uchem. Zapolykal jsem, ale žaludek vydržel.

V koupelně byly na dřevěném roštu vedle vany narovnané šaty, co jsem objevil v bedně na půdě. Nachystal jsem si je sem, že je přeberu; v pokoji s krbem jsem je nechtil, protože intenzivně páchly zatuchlinou a nařfalinem.

Věděl jsem, že bych noc v chatě s rozstřílenými těy nepřežil - a to i přesto, co by mne mohlo čekat v lese. A venku moc přišlo a byla moc zima, abych mohl chodit jen ve svetr. Mezi těmi starými věcmi byla i kožená motocyklistická bunda. Černá barva se sice v místech, kde byly přehyby, oloupala, ale jinak byla prastará kůže až překvapivě zachovalá.

„Jako všechno po Damjánovi.“

„Uplně ho vidím, jak bundu natírá silikonovým olejem,“ řekl Ten druhý.

„Já taky,“ oba jsme se usmáli.

Vyklepal jsem z bundy prach a oblékl si ji. Měla vysoký límec, polstrované lokty a ramena, vyztužená záda a vysoký prošívavý pas. Zapnul jsem zip - sice v něm pár zoubků chybělo, ale držel. Na loktech a ramenou byly nanýťované stocené zrezivělé řetězy. Poskočil jsem - nýťování bylo tak dobře udělané, že řetězy skoro neřinčely. V pravé kapse jsem našel bezprsté rukavice s okovanými klouby.

„Damjána okouzlovaly stejně filmy jako tebe,“ řekl Ten druhý.

„Za mlada měl motorku... Tobě se ty filmy taky líbí. Ostatně ta bunda není špatná, co?“

Najednou jsem si uvědomil, že stojím v malé ledové koupelně, mám na sobě bundu jako z rockové operety a nahlas si povídám - nikoli pro sebe - ale opravdu sám se sebou. Opřel jsem se rukama o zed po stranách zrcadla a

našel si v jeho zčernalém popraskaném povrchu kus místa, abych se sám sobě mohl podívat do očí.

Vypadaly trochu šlaceně.

Obličej jsem měl navíc postříkaný tmavými kapičkami. Otočil jsem zelenkavým kroučkem a umyl se. To tak strašně normální splouchání vody mi po zážitku v pokoji s krbem připadalo divné. Nebo mi spíš připadalo divné, že ještě něco může být normální.

Znovu jsem se na sebe podíval. Po obličejí mi stékaly kapičky a strniště vousů jsem měl zležené - mám všechny vousy černé, jen po stranách brady trochu do rezava. Přihladil jsem si vlasy a zazubil se:

„Poslední normální pohled na poslední kousek normálního světa.“

Krátkým úderem pěsti jsem roztrástil zrcadlo na milion stěpů.

„Vzteklina to určitě nebyla,“ řekl Ten druhý. A já se konečně dokázal přinutit myslet na to důležité: Co asi způsobilo, že spolu s vlky na člověka zaútočila srna. A co asi způsobilo, že vlk s rozstřeleným srdcem stále žil.

Na nic jsem nepřišel.

Na střeše chaty šuměl déšť.

* * *

S trhnutím jsem se probral - okraj plechové vany se mi zatežoval do stehen, a když jsem vstal, obě nohy mne silně mravenčily. Přinesl jsem si od vedle pušku a krabice s náboji. Z hlavní pušky jsem rozthranou košilí setřel nalepené šedé chlupy a z podrápané pažby nožem vydolubl špičku zažloutlého tesáku. Pak jsem metodicky naplnil nábojový pás, přezkou jsem seřídil délkou a pevně si ho usadil přes bundu. Na rameni jsem ho přiklapl do koženého nárameníku. Všechny zbývající patrony jsem vyloupal z igelitových obalů a dal si je do kapes. Ty, co se nevešly, jsem dal do postranní kapsy batohu. V poslední krabici s patronami (poslední jsem ji bral, protože byla taková ošklivá - měla vybitě zelenou barvu) byly jiné náboje než ve všech ostatních krabicích. Nebyly oranžové, ale (jak jinak) vybitě zelené. Navíc byly dejší, nábojnice nebyla z voskovaného papíru, ale z plastu, a když jsem s jednou zatepal, nezaštěřchaly v ní broky.

„Viš, co to je?“ zeptal se Ten druhý.

Po tváři se mi rozlil úsměv.

Určitě nevypadal moc hezky.

V nábojovém pásu jsem vyměnil šest oranžových nábojů za šest zelených.

„Jmenuje se to S-BALL. Strčil se s tím divočáci,“ odpověděl jsem.

Pak jsem si narazil kloubouk, hodil batoh na záda, pušku přes loket a vyrazil jsem.

Ještě než jsem odešel, metodicky (s lahví whisky v ruce) jsem obešel okna a pozavíral vnější i vnitřní okenice. Pod podrážkami mi čvachtalo. Pak jsem stoukl petrolejku a položil ji vedle střež na poličku těsně za dveře - tam, kam už dlouhá desetiletí patří. Co na tom, že už ji nejspíš nikdo nikdy nepoužije.

Zamkl jsem a strčil klíč pod práh.

Venku byla tma a plice mi naplnil studený, vodou a podzimem prosycený vzduch. Co jsem chodil po pokoji s krbem, dýchal jsem jenom ústý.

* * *

Počkal jsem, až si oči zvyknou na tmou, a s lahví v ruce se pustil dolů po pasece.

Ve vzduchu bylo cítit ještě něco. Předtucha.

Zlá předtucha.

* * *

Po pasece se šlo docela dobře. Mohl jsem za chůze i pít. V lese to bylo podstatně horší. Tma byla nějak hustší, než když jsem před třemi dny šel nahoru. Klopýtal jsem a podkluzoval po kamenech, které jako by mi někdo naskchval podkládal pod nohy, a kolenn kotníků se mi ovjely pichlavé šlahouny. Když jsem snad podesáté upadl a málem rozblil láhev, rozhodl jsem se, že někde přespím.

Po hmatu jsem našel mladý osamocený smrk se spodními větvemi svěšenými až na zem. Byly studené, mokré a škrábaly. Vlezl jsem pod ně, jak jsem byl obléčený, se nasoukal do spacáku a s puškou v náručí usnul.

Probudil mne nepřijemný bodavý pocit v pravé tváři. Nejdřív jsem vůbec nevěděl, kde jsem - bylo husté šero, kapky pleskaly strašně hlasitě a měl jsem velké sucho v ústech. Pak jsem si na všechno vzpomněl.

„Tos musel tu whisky večera dopít všechnu?“ zasípal Ten druhý, když jsem se díral ze spacáku. Vykulil jsem se zpod větví s puškou připravenou ke střelbě. Ale les vypadal naprosto normálně - žádní vlci, žádné srny. Jen v borůvčí ležela zašpuntovaná láhev whisky. Na dně ještě trochu zbyvalo. Přšlo jen málo, pravou tvář jsem měl olepenou suchým jehličím, od úst mi stoupala pára a byla zima.

Přestože se to stalo teprve večera, už se mi zdálo to, že mi srnka chtěla prokousnout hrdlo, silně nepravděpodobně. Jako každé ráno po intenzivním pití se mi sny slévaly se skutečností a naopak.

Podíval jsem se na levou botu - v kůži byly stále vidět dvě řady otlacenin od plochých zubů.

„Pane bože,“ řekl jsem a vytil zbytek alkoholu do mechu.

Vůbec jsem nevěděl, kde jsem, a z toho, jak jsem se večera opilý otloukal o stromy, mne jimal děs. Když zabloudíte v horách, je nejlípší jít s kopce, dokud nenarazíte na potok, a pak pokračovat po proudu. Když zabloudíte v horách a cloumá s vámi kocovina, je takový potok opravdu spása. Když jsem uslyšel jeho zurčení, málem jsem se rozběhl. Potok byl průzračný, měl písčité dno, nakláněla se nad něj dlouhá stěbla tráv a na kamenech kolem rostl sytě zelený mech. Pil jsem a pil a pil.

V žaludku mi zblůňkaly snad tři litry, bolela mne hlava, měl jsem mokro v botách a puška mi táhla levé rameno k zemi. Na jejích hlavních se pod kapkami dělaly malé rezavé flíčky.

Po dalších dvou hodinách usilovně chůze jsem zjistil, kde přibližně jsem. Odbočil jsem od potoka a po další hodině jsem vyšel z lesa - pode mnou se rozkládala vesnice. Na násvi před hospodou stál elektrobus se zeleným pruhem, plechové střechy se leskly vodou a nikde nebylo nikoho vidět. Podle hodinek byla neděle krátce po poledni a vesnice skýřela přímo číankový obřázek vesnického nedělního poobědového kidu. Do hospody a za prací se vyrazí, až jídlo trochu slehne.

Předtucha ze všerejšího večera se mi zdála směšná.

Vrátit jsem se kus do lesa, vylezl na strom a pověsil zbrojovku i s nábojovým pásem na větev.

S pískáním jsem se pustil po strmé louce dolů - předchozí pochodové cvičení mi z hlavy vykouřilo zbytky alkoholu, měl jsem hlad a rozhodl jsem se, že o svém nočním panickém útku nebudu nikdy nikomu vyprávět. Také jsem se rozhodl, že se pořádně najím, nakoupím nějaké zásoby a hodně čistících prostředků a vrátím se do chaty.

Čím jsem byl bliž prvním domům vesnice, tím se mi na ní zdálo něco divnějšího. Nejdřív jsem myslel, že mi chybí kouř z komínů - pak jsem si uvědomil, že kouřící komíny jsou i na takové zapadlé varťé dávnou minulostí - viděl jsem je tady snad jednou, když jsem byl před lety s dědou a babičkou na chatě poprvé. Klouzal jsem po mokré trávě a říkal si, jak se takový obraz z dětství zaryje do paměti.

Až když jsem procházel podél prvního baráku, uvědomil jsem si, co mne znepokojuje.

Bylo ticho.

Ne normální vesnické ticho, kdy slyšíte alespoň hykat nějaká domácí zvířata nebo rádio nebo přes okno cinkání umývaného nádobí. Tady bylo úplně stejně ticho jako v lese. Jenom déšť na střechách pleskal trochu hlasitěji.

Začaly se mi ježít chloupky na krku.

Přitiskl jsem se ke zdi a vyhlédl zpoza rohu na náves. Elektrobus se zeleným pruhem se leskl vodou, po vypuklém předním skle sjížděly kapky a okna v hospodě za ním byla tmavá a zatážená záclonami. Vím, že hospoda v neděli otevírá až o půl druhé.

„No co, tak je tu ticho, kdo by po obědě, na podzim a ještě v dešti dělal kravál.“

„Mluvíš nějak moc spisovně,“ řekl Ten druhý.

Na otevřené prostranství násvi se mi ale vůbec nechtělo. Déšť šuměl a pleskal. Pak se mi zazdálo, že jsem zahlédl nějaký pohyb. Jako by se záclona v jednom okně hospody pohnula. Když jsem se na to okno soustředil, měl jsem pocit, že za záclonou vidím nějakou světlou skvrnu. Vypadala jako lidský obličej.

„To je starý Kozák,“ zašeptal jsem a od úst se mi odvíjel obláček páry. Kdo jiný by to mohl být, řekl jsem si už v duchu a bylo mi najednou

nevýslovně trapné. Krčím se tady u zdi jako zloděj, povídám si nahlas sám se sebou a on se na mě přitom dívá. Zamával jsem rukou na pozdrav a rázným krokem se vydal přes náves. Boty pleskaly po mokřem asfaltu a ozvěna se odrážela od průčelí tichých domů.

Když jsem byl v polovině násvi, světlá skvrna za oknem hospody zmizela. Už jsem se o tom zmiňoval: Kozák je můj známý. Byl to Damiánův i dědův kamarád, tak se to nějak přeneslo i na mě.

Zabušil jsem na dveře hospody:

„Holahel hospodo!“ zavolal jsem. Tak Kozáka vždycky zdravili. Spolu s přátelstvím jsem zdědil i tenhle pozdrav.

Když dozněl můj bodrý hlas, vrátilo se ticho. Z hospody se neozval ani zvuk. Pokrčil jsem rameny a vzal za kliku. Bylo odemčeno.

„Haló?“ zavolal jsem do chodby. Byla v ní tma, podstatně větší zima než venku a silně tam čpěly záchody. Znovu jsem pokrčil rameny, důkladně si ořel boty o rohož a vstoupil. Dveře jsem za sebou zavřel a tma zhoustla - do výčepu teďfím i poslepu.

Shodil jsem batoh a opřel ho o zeď na chodbě. Nechtěl jsem Kozákovi umačēt podlahu v lokálu. Stará mosazná klika s unavenou pružinou zavrzala a nos mi naplnil ten podivný zápach prázdného výčepu. Vystvdlý cigareťový kouř, zvětralé pivo, dezinfekce na podlahu, lidský pot. Co jsem si pamatoval, bývalo u Kozáka vždycky spíš přetopeno, obzvlášť od doby, co musel stará litinová kama na plyn vyměnit za moderní elektrické přímotopy. Vládní ekologické nařízení, podpořené několika výbuchy. Kdo ví, jestli byly dřív výbuchy, nebo nařízení.

Teď byla ve výčepu zima, až šla pára od úst.

„Pane Kozák?“ zavolal jsem, pečlivě za sebou zavřel a opřel se o nerezový výčepní pult. Židle byly na stolech nohami vzhůru. Když se přes ně člověk dívá, vypadá to jako divný, čtverhranný porost.

Na mé zavolání nikdo neodpověděl.

To, že je v prázdných výčepech nepřírozené ticho, vím odjakživa. Je ale nepřírozené ticho a nepřírozené ticho. Tady bylo to druhé. Najednou jsem měl intenzivní pocit, že nejsem sám.

Hospoda je udělaná ze staré chalupy - skládá se ze tří místností uspořádaných do ‚L‘. První je výčep, dvěma zadním se vznešeně říká ‚Restaurace‘ a ‚Salon‘.

„Pane Kozák?“ znovu jsem zavolal, tentokrát hlasitěji.

Zase nic. Opět se mi začaly ježít chloupky na krku.

Opatrně jsem se odlepil od pultu a postoupil do místnosti. Udělal jsem to, přestože se mi najednou strašně nechtělo mít za zády volný prostor. Skrz závěs jsem nahlédl do Restaurace. Tam bylo okno, kde jsem předtím viděl tvář.

Na podlaze pod oknem byly vlhké stopy. Vedly někam, kam jsem kvůli látce závěsu neviděl. A ani jsem vidět nechtěl. Cítil jsem, jak mi najednou po čele stéká pot.

Ty stopy byly od velkých mužských nohou. Od velkých mužských bosých nohou.

Někde na chodbě před výčepem bouchly dveře. Prudce jsem se otočil. V Salonu, v té nejzadnější místnosti, je ještě jeden vchod - , To aby nobl hosti nemuseli na hajzl přes logál, říkal vždycky Kozák svým pomalým přemýšlivým způsobem.

Na chodbě zapleskaly kroky a dveře, kterými jsem před chvílí vstoupil, se otevřely.

Byl to hostinský Kozák.

Anebo možná už ne.

Měl na sobě pruhované kalhoty od pyžama a kdysi snad bílé síťované tílko, které se nadouvalo obrovským pupkem. Někdy dřív by snad působil směšně. Teď ne.

Hostinský šel ke mně, měl rozpižené ruce a pohyboval se stejně pružinovitě jako sma a vici. Nikoli pomalu, ale pružinovitě.

Chtěl jsem něco udělat, pozdravit, utěct, umřít, ale nemohl jsem.

Jeho obličej byl strašný. Tučné tváře měl ztrhané, spodní ret mu visel, křivé, nikotinem zežloutlé zuby se v kalném svědě z okra leskly. Nejhorší ale byla jeho bledost. Takhle bledého člověka jsem viděl jen jednou v životě. A to už nebyl člověk - bylo to jen tělo. Obličej strýce Damiána při posledním rozloučení ve smuteční síni. Damiánovy tváře byly bledé, přestože mu je pohřební mistr natřel rumělkou. Už dlouho se zase jen pohřbívá. Kremace znečišťují ovzduší. I přes účinné filtry stoupá koncentrace polétavého prachu...

„Měl by ses hnout,“ řekl mými rty Ten druhý.

Kozákovy rozpižené ruce byly skoro u mě. Cítil jsem, jak mu páchne z úst. Podle toho, že vycenil i horní řadu žlutých zubů, bylo jasné, co chce udělat.

Chtěl se do mě zakousnout. Jako vici. Jako sma.

Začal jsem couvat.

„Pane Kozák, to neide. To nemůžete. To jsem přece já, mladý...“ Nedořekl jsem. Má slova na něj neměla sebemenší vliv. Ani nezpomail, ani škubnutím víčka nedal najevo, že mne poznává.

Musím se opravit: jeho bledost nebyla to nejhorší. Nejhorší byly takhle zblízka jeho oči. Byly úplně prázdne. Tak prázdne, jak to umí jen smrt.

Jak jsem couval, narazil jsem zády na stůl - židle se z něj s hlasitým třeskem skácely na podlahu. Zákopl jsem o ně a padl na záda. Jedna z židlí se pod mou vahou rozlomila. Přestože jsem se prudce udeřil do hlavy, bolesti jsem necítil.

Kozák padl na kolena a zaťal mi ruce do ramen.

Přestože jsem ho držel, aby na mne nemohl, najednou mi všechno začínalo být tak nějak jedno. Cítil jsem, jak mi unikají myšlenky - jako by klouzaly stranou - vždycky mi to rozmazalo i pohled. Měl jsem přítom pocit, jako bych slyšel zvuk, jako když začne prokluzovat páska v magnetofonu.

„To snad ne, přece se nenecháš zakousnout takovým, takovým... mrtvákem,“ použil Ten druhý poprvé to slovo.

Věděl jsem, že má pravdu.

Pustil jsem Kozáka a instinktivně hmátl za sebe. Prsty se mi sevřely kolem zlomené nohy od židle. Zase jednou štěstí, blesko mi hlavou. Pak jsem nohu špičatým koncem vrazil Kozákovi do břicha - těsně pod hrudní kosti.

Nemělo to na něj sebemenší vliv.

A v té chvíli jsem si všiml, že nedýchá.

Prudce jsem zatláčel a špičaté dřevo mlaskavě proniklo tkáněmi. Jeho rozštěpené okraje vřahovaly do rány bledou kůží i síťované tříčko. Vypadalo to jako trychtýř. Pak noha narazila na páteř a mně se Kozáka podařilo odtláčit trochu na bok. Myslel jsem, že mi přitom prasknou svaly.

Než na tu páteř narazila, zmizela hnědá oděná šedesáticentimetrová noha od židle v těle hostinského Kozáka skoro celá. Dřel jsem jí za poslední kousek a po ruku mi tekli studený obsah hostinského vnitřnosti.

Smdělo to mnohem hůř než vici.

Stisk na mých ramenou povolil. Kdyby bunda v těch místech nebyla polstrovaná a chráněná stočeným řetězem, zaryly by se mi hostinského prsty hluboko do svalů. Všiml jsem si, že si o řetězy strhal všechny nehty; na špičkách ukazováků a prostředníků si rozdrtili maso, že mu z něj svítily kosti.

Tento pohled se mi naskytl, když jsem se pravou pěstí rozmachoval k úderu. Stále jsem ležel na zádech a hostinského udržoval v dostatečné vzdálenosti tlakem na konec nohy od židle. On nemohl blíž, já ho nemohl odstrčit dál. Byl přílišně těžký.

Rána okovanou pěstí do čelisti ho převrátila. Kůže na bradě mu pukla a dopadl na další židli a rozmačkal ji na třísky. Vůbec neměl snahu zabránit pádu rukama, jak by to udělal každý normální člověk. Ale který normální člověk by na vás útočil s šedesáticentimetrovou nohou od židle v břiše.

Překulil jsem se na druhou stranu, podsmekl se pod stolem, shodil pár dalších židlí a plavnou špičku proskočil zavřeným oknem.

Parakotoulem jsem dopadl do velké kaluže. Přestože voda byla opravdu studená a přestože jsem si promočil kalhoty skrz naskrz, necítil jsem to. Vyškrábal jsem se na nohy - po pravém stehně mi teklo něco teplého. Nejprve jsem si myslel, že jsem se pomočil, ale byla to krev ze znovu otevřené rány po kopytku. Sklo z okna mi nařízilo levý boltec a v obou ranách horce tepalo.

Vběhl jsem hlavním vchodem zpátky do hospody.

Těch několik skoků černou chodbou, a než jsem ve tmě nahmatal batoh, byly nejděší okamžiky mého života. Když se mi vak konečně podařilo najít, dveře od výčepu se otevřely. Jediné, co jsem zahlédl, byl obrovský bledý pupek v síťovaném triku a třícíl konec hnědé nohy od židle.

* * *

Zastavil jsem v půli stráně. Musel jsem, protože se mi udělalo špatně. Nevím, zda z trysku, kterým jsem zdolal paděsát metrů strmého, kluzkého kopce, anebo z toho, co jsem právě zažil. Když se mi žaludek opět usadil

tam, kam patří, přepečlivě jsem si otfel obsah hosinského břicha z rukavic o trávu. Pak jsem opět dával.

Když to přešlo, třásla se mi lýtka, lapal jsem po dechu a v předklonu se díval dolů na vesnici. Vypadala úplně stejně mírumilovně jako předtím. I sem bylo slyšet bubnování kapek po střechách. Až teď jsem si všiml, že opět hustě přší. Voda mi stékala po vlasech za krk a dělala mi dobře. Kloubok jsem měl na zádech - šňůrka se mi zařezávala do ohryzku.

Jak jsem se díval dolů, vyšel zpoza domu, kolem kterého jsem před chvílí utíkal, hosinský Kozák.

I přes šedou clonu deště bylo vidět, jak mu něco vytéká z úst na bradu - spodní čelist měl po mé ráně deformovanou. Pohybem mu noha od židle povyezla z břicha dobře o deset centimetrů. Na triku pod ní měl tmavý pruh. Dešť ho rozmýval dolů na kalhoty od pyžama.

Hosinský šel rychle i do kopce. Břicho se mu v rytmu pružnovitých kroků pravidelně vřilo. Upustil jsem batoh a rozběhl se nahoru k lesu. Svaly v zádech se naplínaly s mučivou bolestí, ale nepolevil jsem. Před očima jsem měl jedno jediné - hosinského hlavu zarámovanou dvojicí hlavní velké brokovnice.

Když jsem vběhl do lesa, uvědomil jsem si, že jsem zapomněl, na který strom jsem zbrojovku a náboje pověsil.

„Je to támhleten,“ ukázal Ten druhý na tlustý smrk opodál. Ukázal na něj mou levou rukou.

„Ne, tamten měl větve víc k zemi, dalo se po něm dobře šplhat. Je to támhleten,“ ukázal jsem tou samou rukou na smrk trochu dál vlevo.

Nebyl to ani jeden. Když jsem slezl z toho druhého, uslyšel jsem pleskavý krok. Bylo to strašně blízko.

Zařval jsem a uskočil - hosinský stál za kmenem a jeho ruce se vymrštily jako pružiny. Kost z rozdrčeného ukazovávku mi ostře dřápla po bundě.

Otočil jsem se na patě a kopl hosinského do krku. Je to smrtící kop - z karate, tuším. V kursu aktivní sebeobrany mne vždy spíš zajímalo, jestli to dovedu, než jak se jednotlivé údery jmenují. Instruktor se na mne za to často zloboval.

Hosinský padl na záda. Přestože mu má těžká bota rozdrtila hrtan, stále se hýbal - zvedal se. Na podbradku měl jasný otisk hrubé podrážky.

„Je to támhleten! Támhleten smrk!“ vykřikl jsme s Tím druhým současně. Když jsem ke stromu běžel, říkal jsem si, že jsem si ho nevyšiml dřív. Větve měl k zemi jako žebřík a světlá odřená místa na kůře byla od mého předchozího šplhání.

Když jsem se dřápal nahoru, hosinský mne chytil za nohu. Kůže bot byla rozmáčená a slizká, tak mne neudržel.

Pak jsem seděl v rozsoše a připínal si nábojový pás. Věděl jsem, že puška je nabitá, ale pro jistotu jsem to zkontroloval.

Hosinský už byl jen dvě větve pode mnou. Pod jeho vahou se větve, na které stál, silně prohýbala a u kmene popraskávala. Protože se mu s nohou od židle třící z břicha špatně šplhalo, vytáhl si ji. Z díry v břiše mu lezlo něco

slizkého modrořalového. Naklonil jsem se, levou rukou se držel a pravou mu přistrčil hlavně těsně k obličejí. Pak jsem si představil, co by to takhle zblízka do hlavy udělalo.

Namířil jsem mu na zápěstí, kterým se přitahoval k další větví, a stiskl spoušť.

Modré prsty s rozdrčenými konečky se dál zatřínaly do kůry, až se drotila. Zbytek hosinského se s dutými ranami a hlasitým praskáním řítil dolů. To praskání byly větve i kosti.

Pověsil jsem se za ruce a nohama nahmatal spodní větve. Bedlivě jsem si dával pozor, abych nebyl moc blízko usřířeleného zápěstí. Přestože už se hýbalo zřetelně pomaleji než před chvílí, stále připomínalo obludného, modrobílého pětinožného pavouka. Než jsem seskočil do mokrého jehličí, nabíl jsem vysřířelenou hlavěň.

Hosinský nespadol až dolů. Visel přes silnou větve zády k zemi asi metr a půl nad povrchem a monotónně se škubal. Páteř měl rozdrčenou tak, že se mu hlava klínkala mezi nohama. Vypadal tak trochu jako mokry ručník přehozený přes tyčku v silném větru. Poodstoupil jsem na pět metrů a pečlivě mu zamířil na hlavu. Mezi prsty u nohou měl zatřhaná dlouhá stébka trávy. Ty prsty měl vedle uší.

„Tak to zmáčkní,“ řekl Ten druhý.

„Nemůžu,“ řekl jsem já.

„Už to není člověk, zmáčkní to.“

„Je to člověk, je to hosinský Josef Kozák, znám ho skoro patnáct let. Jestli střelím, budu vrah.“

„Není to člověk,“ řekl Ten druhý, „nevím proč, ale už to není člověk.“ Ten druhý měl v hase neochvějnou jistotu.

Podíval jsem se hosinskému Kozákovi do očí. Matně se leskly v záhybech špinavé, sedřené kůže. Z toho pohledu se mi udělalo špatně. Jak se hosinský škubal, skřípaly mu kosti. Člověk s takhle rozbitou páteří by nemohl žít. Člověk ne. Silou vůle jsem zkrotil otáčející se žaludek.

„Máš pravdu,“ řekl jsem Tomu druhému a stiskl spoušť levé hlavě.

Pak jsem se otočil, padl na kolena a dával a dával, přestože už dávno nebylo co. Měl jsem pocit, že si vydávám vnitřnosti. Když to polevilo, ušel jsem si ústa a zvrátil hlavu vzhůru. Smrky vypadaly tak normálně a milosrdný dešť mi bubnoval po tvářích, chladil čelo a tekli do úst. Chutnal hořce. Za mými zády něco mlaskavě spadlo na zem.

„Buď si opatříš prášky na žaludek, nebo si zvykneš. Mám pocit, že to nebude ojedinelý obrázek v následujících dnech,“ řekl Ten druhý.

Přimnul jsem se na mrtvolu podívat. Nebyl to člověk, nebyl to člověk, nebyl to člověk, opakoval jsem si.

Tělo hosinského Kozáka se stále pohupovalo na větví a jako by se nějak prodloužilo - neustřelená ruka se prsty skoro dotýkala jehličí.

Hlava hosinského Kozáka byla široko daleko.

Když jsem ji obcházel, přes všechna slova Toho druhého jsem si připadal jako vrah.

* * *

„Co myslíš, kde jsou všichni ostatní?“ Krčil jsem se na kraji lesa, schovaný za větvi, a pozoroval vesnici. Byly čtyři po poledni a už se šerilo. V ranách mi pulsovala tupá bolest a chvílemi mne roztřásla zimnice. Můj batoh ležel v polehové trávě pár desítek metrů pode mnou - neměl jsem odvahy si pro něj dojít.

„Bud' všichni odešli, nebo jsou zalezlí v domech,“ odpověděl Ten druhý.

„Co myslíš, že se stalo? Myslíš, že všichni budou jako starý Kozák?“

Ten druhý se odmlčel. Pak řekl:

„Je rozumnější předpokládat, že ano.“

Dlouho jsem o jeho slovech přemýšlel. Potéžkal jsem brokovnici v rukou: „Víš, co je na sebevraždě brokovnici nejtěžší?“

„Když si dáš ústí k hlavě, nedosáhneš prstem na spouště. Dělá se to tak, že si zuješ botu, hlavně strčíš do pusy a vystřelíš palcem u nohy.“

„Dík za radu,“ řekl jsem a otočil hlavně proti sobě. Pohled dvou hlubokých černých očí mne uhranul.

„Nemyslíš, že na tohle je vždycky času dost?“ zeptal se Ten druhý.

Pomalu jsem si rozvazoval tkaničku.

„Nemyslíš, že by bylo dobré nejdřív se přesvědčit, jestli v těch baráčích někdo je? A jestli jo, tak jestli jsou na tom stejně jako Kozák? Jestli tam nikdo není, tak by možná bylo fajn se usušit a pak to znovu probrat? Co? Tohle můžeš udělat vždycky,“ cvrkl Ten druhý mým ukazovákem do pušky. Dlouho jsem neodpovídal. Dešť mi bubnoval na kloubek.

„Možná máš pravdu,“ řekl jsem a zavázal botu. Opřel jsem se o pušku, vstal a vydal se nazpátek do vsi.

Cestou jsem zdvihl batoh.

* * *

Posledních sto metrů mi trvalo skoro hodinu. Pravda, nejvíc času uběhlo, když jsem se odhodlával otevřít zadní vchod jednoho z domů. Vybral jsem si ho, protože stál poněkud vzadu a osamoceně. Dům byl tmavý a tichý.

Když jsem přecházel hnojem páchnoucí dvorek, málem jsem umřel - za zády se mi ozval nějaký zvuk.

Byly to slepice - byl jich plný kurník. Nechtělo se jim na dešti a měly hlad. Byly to úplně normální slepice, nepokoušely se mi vyklovat oči, a když jsem je vyplašil, úplně normálně se rozkřákaly a začaly poletovat, až peří vířilo.

Srdce mi stejně bušilo o žebra, když jsem se konečně odhodlal zadní vchod otevřít. Bylo odemčeno. To už se slepice dávno uklidnily - strnvalo se tak rychle, že teď už bych je v kurníku neviděl.

Pomalu jsem se plížil chodbou, pušku před sebou.

Byla strašná tma - stokrát jsem si řekl, že se vrátím, a stojedenkrát, že musím dál. Barák je barák. Do černého rozmáčeného lesa se mi najednou hrozně nechtělo.

Dům byl úplně tichý. Motal jsem se po něm až neskutečně dlouho a jediné zvuky vydávala podlaha pod mýma nohama. Když jsem propátrával sklep, „nahmatal“ jsem dlínu. Je to sice hrozně nepřijemné a zdoluhavé, plížit se postlepu cizím prostředím, ale: „Nemáš stejně nic lepšího na práci,“ zašeptal Ten druhý. Na policice vedle boileru na teplou vodu jsem nahmatal známý tvar. Málem jsem zajíasal. Byla to malá dynamo-baterka. Sice od mačkání rukojetí za chvíli bojí dlaně, vydává to nepřijemný kvilivý zvuk (v tichu se mi zdál hrozně hlasitý) a světelný paprsek kolísá a spíš skomírá, než svítí, ale světlo je světlo.

Dům byl, co se lidí týká, prázdný.

Oba vchody jsem zaklínal židlemi (bylo odemčeno i vpředu), obešel všechny pokoje a zatáhl závěsy. Pak jsem vyšel do patra, do malé ložnice, zaklínal dveře, sundal si promáčené svršky a padl do postele.

* * *

Ráno jsem se vyděsil k smrti.

„Jsi nějaký lekavý,“ řekl Ten druhý. Obrovský oranžový plyšový medvěd na mne z rohu pokoje upíral knoflíkové oči.

Bolelo mne v krku, sípal jsem a žízni zkrabacený jazyk mi chřestil v ústech. Slepěné oči mne páliily a cítil jsem se velmi, velmi slabý. Podle všeho jsem měl pěknou horečku.

V patře voda netekla, ale v přízemí zatím ano. Nejprve jsem se pod sprchou důkladně vydrbal, pak jsem našel lékárníčku a vydezinfikoval a obvázal si rány. Na ramenu jsem měl malé kruhové podlitiny po prstech hostinského Kozáka.

Po sprše v sotva vlažné vodě jsem se cítil mnohem hůř. Zimnici mi zuby cvakaly tak hlasitě, až se ledovou chodbou vracela ozvěna. Rozhodl jsem se, že v domě zůstanu, dokud se nevzepamatuju.

Protože jsem měl horečku (38,9), neměl jsem hlad.

„Musíš jíst!“ řekl Ten druhý.

„Musíš jíst!“ zaplivořil jsem se po něm. Myslel jsem jen na to, jak spolykám pár aspirinů a padnu do postele. Ale je pravda, že jsem nejedl už celý všerejšek.

Lednice na mne vyfoukla kyselý zápach kazících se potravin. Že nejde elektřina, jsem zjistil hned ráno. V noci jsem si světlo zkusit netroufl. Telefon je také mrtvý.

Ve spíži jsem objevil půlku okoralého chleba a zásobu konzerv a zavateného jídla všeho druhu. Otevřel jsem si obilbené Heinzovy fazole. Ještě než jsem si do úst vložil první lžiči, málem jsem se zase jednou pozvracel. Studené fazole mi živě připomněly to, co zbylo z hlavy hostinského po zásahu brokovnici. Vždycky když mám teplotu, mám strašně živou fantazii.

„Jist ale musíš,“ řekl Ten druhý.

Odnesl jsem do sklepa dřevěnou židli, s vypětím všech sil ji rozštlpal (poitchu, co to jen šlo) a udělal na velké pánvi položené na betonu malý ohýnek. Na něm jsem v malé pánvi ohřál fazole. Dokud nezačaly vonět, musel jsem mít zavřené oči. Ohřáté už připomínaly jenom ohřáté fazole. V kuchyni jsem do fazolí nasypal pálvou papriku a snědl je do posledního sousta. Zimnici se mi třásly ruce a bolestivě naplnaly svaly na zádech.

Pak jsem si rozpusťil ve sklenici vody čtyři coldrexy, odpotácel se do ložnice naproti té, co jsem spal poslední, a spal skoro čtyřicet hodin.

* * *

Když jsem se probudil, bylo mi podstatně lépe: už jsem se neřítal a hladalo ve mně, kde se vzal ten divný pocit jistoty, že v domě jsem v bezpečí. Když jsem na tu otázku připadl, odhodil jsem peřiny a vyskočil z postele. Zamotala se mi hlava, že jsem málem upadl. Cítil jsem se slabý, ale na druhou stranu jsem cítil, že to bude dobré. Urcitě jsem alespoň zase dostal zdravý strach. Oblil mne pot, když jsem si uvědomil, že po celý uplynulý den, co jsem všechno dělal v horečce, stála zbrojovka v ložnici vedle oranžového medvěda.

„Na to si asi budu muset zvyknout, beze zbraně ani krok. I když si připadám bezpečně,“ řekl jsem.

„Mhm,“ ozval se Ten druhý, „nechtěl jsem ti flintu v horečce připomínat. Po tom, co sis zůl boty.“

* * *

Důkladně jsem začal prohledávat dům a připadal si jako zloděj. Našel jsem zlaté šperky a peníze a pěkný štůsek vkladových listů Agrobanky, splatných na doručitele. Užkostlivě jsem všechno nechal na místě a pátral dál, protože jsem nutně potřeboval nějaké šaty.

Zrovna jsem se probíral skříni pána domu, když jsem ucítil trnutí v zádech. Jako by se na mne někdo díval.

Bylo krátce po poledni třetího dne, co jsem se tady skrýval. Skříň byla v chodbě v patře, na konci chodby bylo velké balkónové okno. Pomalu, aby mne neprozradil pohyb, jsem se schoval za křídlo otevřené skříně. Brokovnici jsem měl opřenou uvnitř. I kdyby se někdo (nebo něco) díval dovnitř, skrz sklo by mne v tmavé chodbě neviděl. Mezerou v panelech jsem vyhlédl k oknu. Nic tam nebylo, jen šedé provazy deště. Počkal jsem pět minut a pak se chodbou pomalíčku přesunul do ložnice, kde jsem spával.

Hnědý závěs, kterým bylo v ložnici zakryté okno, jsem nepoodhrnul. Vyhlížel jsem mezerou mezi ním a zdí a chránil se na závěs dýchnout, aby mne neprozradilo ani sebemenší zavlnění látky. Tu cizí přítomnost jsem před chvílí vnímal úplně jasně. Tenhle instinkt mne ještě nikdy nezklamal. Když na mne „kamarádi“ v dětském domově pořádali hony, mnohokrát mne zachránili od krutého výprasku. Ruce na pažbě pušky jsem měl kluzké potem.

Venku to vypadalo stále stejně: šedivý rozmáčený podzim. Až potom, co jsem úplně přitiskl hlavu k omítce a vykroužil oči, se mi zazdalo, že jsem v dálece nad údolím, kterým vede silnice, zahlédl letět malý tmavý bod. Vypadalo to jako velký pták a každopádně to během několika okamžiků zmizelo.

„Slepice jsou normální, proč by nebyli i ostatní ptáci?“ zeptal se Ten druhý.

„Proč ne,“ přitakal jsem a vrátil se do chodby. Měl jsem ale pocit, že si lžu. Bylo jednodušší prohlásit letící věc za ptáka než vymýšlet nějaké neověřitelné teorie.

V druhé skříni na chodbě, vedle té, co už jsem ve světle dynamobaterky prohledal, jsem konečně našel, co jsem potřeboval. Loveckou výbavu pána domu.

Oblékl jsem si dlouhé teplé spodky, vlněné podkolenky a navrch hrubé vojenské kalhoty se zdvojenou látkou na zadku a na stehnech. Až do té chvíle jsem po domě chodil ve dvou županech a obrovských dámských tepláčích. Manželka pána domu musela být opravdu korpušentní dáma - vzpomněl jsem si, že někdy před dvěma lety jsem v hospodě u Kozáka jednu takovou viděl. Přišla si tam pro vysokého vyzáblého muže s křivým, jakoby vypelichaným knírem. Byl opilý a pořád se kácel ze židle.

Když jsem si vzpomněl na Kozáka, zadrželo mne.

Co mne ale v té skříni potěšilo nejvíc, byly vysoké kožené boty, pěkně rozšířené, se špičkou a patou vyztuženou ocelí a nezničitelnou terénní podrážkou odpruženou vzduchovými polštářky. Přesně moje velikost.

Špatně bylo, že jsem v celém domě nenašel pušky. Sice jsem se už zmiňoval, že ke střelným zbraním cítím odpor, ale zbrojovka a Ten druhý už mne přesvědčili, že se bez nich neobejdú.

Včera v noci jsme o tom (a nejen o tom) vedli dlouhou debatu. Shodli jsme se, že to, co postihlo vlky a srnku a Kozáka, s nejvyšší pravděpodobností postihlo i ostatní lidi. To bylo jediné vysvětlení, proč je vesnice prázdná, proč nejde elektrína, proč je hluchý telefon, proč je mrtvá Síť, proč nevyšlá televize, proč nehraje rádio. Kvůli tomu, abych ověřil poslední tři body, jsem dovekl z prastarého traktoru zaparkovaného za domem přetěžky olověný akumulátor.

Televize na všech kanálech zrníla, Síť se nehlásila a rádio na všech pásmech popraskávalo. Abych pravdu řekl, čekal jsem to.

Potom jsme se s Tím druhým shodli na nutnosti vlastnit zbraně. Co možná nejspolehlivější a nejučinnější - nejlépe automatické.

„Takže pušky tu nejsou,“ řekl jsem, „ale můžu prohledat dům od domu celou vesnici.“

„Do toho se mi moc nechce, abych pravdu řekl,“ odpověděl Ten druhý, „co když všechny domy nejsou prázdné? A lovecké zbraně jsou stejně na sebeobranu nepraktické.“

Chvilí jsme diskutovali, kde se tedy ozbrojit (ve vesnici není policejní stanice).

„V Pizni je vojenská posádka, bývala při ní jednotka speciálního určení a bude tam i spousta obchodů se zbraněmi,“ nadhodil Ten druhý.

Rozhodl jsem se příští ráno vyrazit do Pizně.

* * *

V noci se mi špatně spalo, převaloval jsem se ve studeném navlhém povlečení, a když jsem chvílemi i usnul, vrátil se mi jako smýčka filmu následující sen: Byl jsem ztracený v bludišti chodeb a pomalu jsem se blížil k nějakému rohu. Na stropě bzučela modrá zářivka a já věděl, že za tím rohem něco je - něco strašného. Přesto jsem se nemohl zastavit a stále jsem šel. V dlaniích jsem cítil hladkou pažbu zbrojovky. Když špičky hlavní minuly okraj zdi, zpoza rohu po nich chňapla modrá ruka s rozdrčenými konečky prstů. Maso kolem kostí bylo černé a hnělo. V tom okamžiku jsem se vždy probudil.

Ráno jsem se cítil unavenější než večer.

„A proč vlastně nezůstat tady?“ zeptal jsem se u snídaně skládající se z plechovky džusu a misky džusem zalitých ovesných vloček.

„Kvůli zbraním?“

„Když tady zůstanu, nebudu žádné potřebovat.“

„Možná,“ řekl Ten druhý, „možná.“ Po krátké odmlce pokračovali:

„Poslouchej, tebe nezajímá, co se stalo s lidma?“ Chtěl jsem odpovědět, ale skočil mi do řeči: „Jo, já vim, že jsme se dohodli, že skončili jako Kozák. Ale proč? A ty jsi stále normální, ne? Co když je takových víc? Nemělo by cenu zkusit je najít?“

„To jsem teda normální,“ uchechtl jsem se, „povídám si tady nahlas s tebou.“ Zvážněl jsem: „Víš, že lidi nemám rád.“

„Hmm... Ale nezajímalo by tě, co se vlastně stalo? Co se vůbec stalo? Lépe řečeno, proč se to stalo? Všem? A kdo za to může? Kdybys to věděl, umožnilo by ti to lépe žít. Vzpomeň si na ten sen dneska v noci - to se ti tady za pár dnů začne zdát i ve dne. A pak jednou tu modrou ruku doopravdy uvidíš - jestli si už dávno předtím neustříleš hlavu.“

Musel jsem uznat, že na tom něco je.

Tak jsem si do batohu zabalil jídlo a nějaké záložní šaty; bundu jsem nainpregnoval olejíčkem už včera. Přes svůj operetní vzhled se osvědčila, tak jsem se rozhodl povytáit ji na svůj oblíbený a oficiální oděv.

Pak jsem stál před dveřmi zaklíněnými židli a zoufale pátral po zámince, abych mohl zůstat aspoň do zítřka.

„Ten sen!“ vyhrkl jsem.

„Co sen?“ zeptal se Ten druhý nevrle.

„V Pizni budu muset chodit po chodbách a mezi domy. A než se pořádně ozbrojím, tak s tímhle,“ klepl jsem zbrojovkou o zem. Ten druhý se na metr padesát dlouhou pušku podíval mýmá očima a zabručel:

„Mhm, to sakra není moc praktické, to máš pravdu,“ očividně si také vzpomněl, jak modrá ruka ze snu nečekaně chňapla po hlavních. Anebo si vzpomněl na kurs aktivní sebeobranu a na poučku, že krátké zbraně jsou pro vedení boje v budovách neúčinnější.

Převlékl jsem se do pracovního županu, sešel do sklepa a upnul pušku do svéráku. Malým obdélníkovým oknem dovnitř proudilo světla tak akorát.

„Nezapomeň vyndat náboje.“

„Neboj.“

Položil jsem na hlavně metr a odměřil od místa, kde se puška láme, pětaticet centimetrů. Pečlivě, podle úhelníku, jsem na mastný kov nakreslil lesklou rysku.

„Není to moc krátký?“ zeptal jsem se.

„Tak akorát, myslím,“ mlaskl Ten druhý, „stejně, když budeš střílet, tak na krátké vzdálenosti. A aspoň budou mít broky větší rozptyl.“

Nasadil jsem do rámu pilky na železo kalený švédský list, napjal ho křídlovou maticí a po chvilí urputné snahy zazvonil úřiznutý kus hlavní o podlahu. Zarovnal jsem řez brouskem na nože - povedlo se mi to úplně rovně. V duchu, aby mne Ten druhý neslyšel, jsem se pochvátil.

„Pažbu bych nechal celou,“ skočil mi do sebechvály.

„Já ne. Vzpomeň si na Mad Maxe.“

„To byl jenom film. Jak to chceš při střelení udržet?“

„Hm,“ řekl jsem a nasadil pilku těsně za místo, kde pažbu při střelbě drží ruka, kterou mačkáte spoušť. Zavaněly piliny a Ten druhý uraženě mčel. Zarovnal jsem hrany dřeva smirkovým plátnem a pak jsem celou pušku pečlivě vyčistil a nakonzeroval. Říkám sice pušku, ale zbrojovka teď vypadá jako nějaká historická perkusní pistole. Opravuji: obrovská historická perkusní pistole. Až na to, že žádná perkusní pistole nevypadala tak zlověstně a smrtonosně.

Nakonec jsem do spodku pažby zašrouboval ocelové očko, sundal si pracovní župan a pověsil si zbraň na dlouhé lanko provlečené pod nárameníkem. Aby mne netloukla do boku, zastrčil jsem ji hlavněmi za řemen, kterým je opásána bunda. Nemohu ji tak ztratit ani při prudkém běhu a je okamžitě připravená ke střelbě.

„Je aspoň lehčí než předtím; aspoň něco,“ ozval se Ten druhý. Rozhodl jsem, že dnes už nikam nepůjdu.

* * *

Nazítří ráno zase přišlo. Přehodil jsem si přes ramena stanový dllec z maskovací celty(další praktický díl lovecké výbavy bývalého majitele domu), horní cíp jsem si přetáhl přes klobouk a vyšel do deště. Dveře od domu jsem za sebou pečlivě zavřel.

Do Pizně to je asi sedmdesát kilometrů, přesto mě ani nenapadlo, že bych se tam mohl dostat jinak než pěšky a pokud možno lesem. Dobře jsem si vzpomínal na toho „ptáka“. Abych se přiznal, čím víc jsem na něj myslel, tím jsem z něj měl těžší hlavu. Z toho přemýšlení vyplynulo, abych nad sebou stále měl nějakou ochranu proti zvědavým očím. Třeba stromy.

Cestou se nic zvláštního nestalo.

Podobnou větu jsem používal, když jsem byl malý a rozhodl se psát si deník. Za dva dny mě to přestalo bavit, ale měl jsem nádherný díář vonící

papírem, a tak jsem s psaním deníku skončil až prvního ledna příštího roku, když mi došly listy. Kromě těch prvních dvou dnů bylo na každé straně pečlivě napsáno: Dnes se nic zvláštního nestalo. Tak vypadal jeden rok v dětském domově.

Čili cestou do Plzně se nic zvláštního nestalo.

Diržel jsem se pod stromy, jak to jen šlo, po silnici jsem šel jen výjimečně. Stálo na ní mnoho opuštěných automobilů. Žádný nebyl havarovaný, ale všechny stály uprostřed jízdního pruhu a měly dveře otevřené dokořán. Většinou dvoje až troje - poslední dobou se říkalo, že ekoteroristé začínou podnikat útoky na řidiče, kteří v automobilech jezdí sami.

„Muselo to přijít náhle, ale ne moc náhle, když stáčili zabrzdít,“ zašeptal jsem.

„Takže ses smířil s tím, že to postihlo všechny ostatní?“ zeptal se Ten druhý.

„Už jo. Vlastně teď dokonce cítím jakousi úlevu, jestli chápeš, co chci říct.“

„Ale ano,“ odpověděl Ten druhý.

Vnitřní světlo v mnoha autech stále slabě žhnulo.

Když se setmělo, přespal jsem pod hustým smrkem a s prvním širáním šel dál. Po hodině jsem přestal sledovat silnici, abych se vyhnul nějakému městčku, a pokračoval přes lesy podle kompasu. Polím a všem otevřeným prostorám jsem se pokud možno vyhýbal.

Když jsem obědval studené fazole z konzervy, prošel kolem mne jelen. Asi na dvacet metrů. Měl bílý čenich a pohyboval se jako všichni, které jsem minulý týden viděl. Kromě slepic. Opatrně jsem položil plechovku se lžící do jehličky a natáhl kohoutky zbrojovky. Jelen pokračoval tím příznačným pružinovitým krokem k malému palouku, kde sehnul hlavu a začal se pást. Viděl jsem kdysi v televizi, jak vysoká zvěř jí - párkrát si uškubne a zvedne hlavu a ostraziť se rozhlíží. Tenhle jelen jel s pysky u země jako sekačka na trávu. I na dáku byl cítit po zkaženém mase.

„Když mne nevidí, nenapadne mě,“ zašeptal jsem, „to by mohlo platit o všech.“ Těmi všemi jsem myslel hlavně bytosti, jako byl hostinský Kozák.

„To by bylo zajímavé ověřit. Vůbec by bylo zajímavé ověřit, zda by reagoval na lidský pach nebo spíš na zvuky nebo tak,“ zašeptal Ten druhý.

Zahleděl jsem se na jelena: „Na nějaké ověřování je dost velký.“

Kolem čtvrtě po poledni jsem se dostal na dohled města. Podle mapy to musela být Plzeň. Na zbytek dne jsem si vylezl na strom v malém remízku v polích a pozoroval situaci nevelkým elektronickým triedrem. Sledoval jsem šedé opršelé paneláky, ale na nich nic zajímavého nebylo - o to bedlivěji jsem si prohlížel dálnici. Byla zarovnaná auty, která stála ve třech pruzích v každém směru, od sebe na vzdálenost, v jaké jela, dvěje pozotvirané. Na druhé straně dálnice se v rozbáhněném poli táhly statistice šlépějí, které se připojovaly k hlubokému vyšlapanému korytu, táhnoucímu se, jak jsem zjistil na kompasu, od Plzně přesně na sever.

Nechodit ve dne po otevřených prostranstvích se ukázalo jako velmi prozřravé - když jsem vzhledl od dálnice a přešel očima horizont, uviděl jsem

nad siluetou paneláku zase toho ptáka. Když jsem na něj zaměřil triedr, místo ptáka se objevil válcovitý předmět s leskle černým zašpičatělým vrcholkem a hnědozeleným spodkem. Bez zjevné příčiny se svise vznášel ve vzduchu. Za okamžik pomalým letem zmizel a za další jsem mezi paneláky zahlédl válcové předměty dva. Letěly vedle sebe.

Říkáám „předměty“ - podle rastru na monitorech dalekohledu to byly válce asi o půl metru vyšší než standardní pozinkovaná popelnice. Průměr byl asi tak stejný.

Než se setmělo, přestalo po dvou dnech přšet.

Když padla noc, propilžil jsem se do města.

* * *

Byla tam inkoustová tma - musel jsem se plížít podél zdi a nohama ohmatávat prostor před sebou, abych do něčeho nevrátil nebo si nevymlkl kotlík. Po chodnicích se válelo strašné množství věcí - nejvíc bylo aktovek a vyfězíých nákupních tašek.

Pak jsem někde před sebou uslyšel strojové šoupavé kroky. Šoupat nohama po zemi byl jeden ze způsobů, jak jít relativně rychle a bezpečně. Hned jak jsem zakopl o první kufřík, zkusil jsem to také, ale v tichém městě mi takové kroky připadaly jako hromobítí.

Nyní jsem ve tmě naprosto nedokázal odhadnout, jak daleko přede mnou ten chodec je. Mezi neskutečně tichými horami betonu se kroky mohly odrážet odkudkoli.

Vklouzl jsem do nejbližšího paneláku, po schodech pokrytých krabatým linoilem jsem vyběhl do prvního patra a hned první byt vlevo byl odemčený. Přechkal jsem tam dobu nejnustší tmy a sotva se objevil první šedý příznak svítání, rychlým klusem jsem se přesunul od paneláku do staré zástavby rodinných vilek. V zahradách mezi nimi mne - zabalené do maskovací celky - nemohl nikdo zpozorovat.

Přestože nepřišlo, den byl kalný a mraky tmavé a nízké a byla zima.

V jednom z domů jsem se nasnil a vytřel ze Zlatých stránek adresy obchodů se zbraněmi. Kousek od domu byla trářka, taková ta budka z vnitřního plechu. Hodilo se mi to, protože jsem potřeboval podrobný plán města. Propilžil jsem se zahradou a přeskočil plot na chodník.

Rozmočené noviny a časopisy stekly z pultu a držáku - vypadaly na asfaltu jako hromady barevného trusu. Protáhl jsem se dovnitř stánku a přivřel za sebou dveře. Na ještě nenačatém balkonu ranního Kurýra bylo datum 3. října 2060.

Když jsem mezi kupami harlekýnek a pohlednic konečně našel mapu, uslyšel jsem zvenčí hlasité, jakoby elektrické bzúčení. Skřčil jsem se na podlahu - za okamžik jsem pootevřenými dveřmi uviděl jednu z popelnic. Zvolna letěla asi metr nad ulici a to bzúčení bylo od ní. Všlčkem byla níž než elektrické dráty. Přestože (anebo protože) jsem ani neušil (nebo nechtěl tušit), co to je, měl jsem strach a vasy se mi ježily, až mi kloubok sklouzl do čela.

Jak popelnice prolétala za jedním na šedo natřeným sloupem trojeleového rozvodu, všiml jsem si na něm malého plakátu. V jeho horní polovině stálo velkými písmeny: NEVIDĚLI JSTE TOHOTO CHLAPCE? Následovala barevná reprodukce obličejů asi osmiletého hochy s rozježenými černými vlasy a cynickým úšklebkem ve tváři. Pod fotografií bylo napsáno, kam má člověk, který TOHOTO CHLAPCE VIDĚL, zatelefonovat. Byla silbena finanční odměna.

Plakát byl opravdu dobře přilepený, protože ho neponičily ani dlouhotrvající deště. Představoval jsem si rozřesené ruce rodičů, jak ho přepočlivě natírají drahým lepidlem...

Bzučící létající popelnice konečně zmizela za rohem. Co jsem já pozoroval plakátek, Ten druhý vnímal popelnicí. Přes to posměšné slovo jsem z ní měl opravdu silný strach.

„Co myslíš, že to je?“

„Ty viš, co si myslím. Nahlas to ale neřeknu, myslel by sis, že jsem se zbláznil.“

Ten druhý zmlkl. Opřel jsem se o stěnu trafiky a rozložil plán města na kolenou. Po chvíli jsem našel ulici, v níž byl nejbližší obchod se zbraněmi. V inzertátu na zlaté stránce majitel o svém obchodu prohlášoval, že právě jeho prodejna je největší a nejlépe vybavená v kraji.

„Uvidíme.“ Složil jsem mapu a vystřčil hlavu ze dveří a zase ji rychle schoval - na konci ulice se potácel nějaký „člověk“. Charakteristickým pružinovitým krokem. Naštěstí se díval jiným směrem.

„Oni hldkují,“ zašeptal jsem, „ve vesnici stačil jeden. Tady jich bude víc.“

„Napadá tě, proč hldkují?“ zeptal se Ten druhý.

Otřásl jsem se: „Radši mlčí!“

Jasně, že mě to napadlo. Už dnes v noci. Ale rychle jsem tu myšlenku zahnal. Už takhle jsem byl dost vyděšený. Najednou jsem pocítil intenzivní, až svíravou touhu po kvalitní zbraní.

* * *

Hrubé podrážky mých bot byly i na mokřem asfaltu tiché. Přeskakoval jsem aktivky a klíčoval mezi auty a ležícími motocykly a cesta k obchodu se zbraněmi mne stála několik šedivých vlasů. Na chodníku o dvě ulice za trafikou ležela na kusy roztrhaná lidská mrtvola. Na jednotlivých částech byly hluboké otisky po lidských zubech.

Obchod se zbraněmi se jmenoval MAGNIFICENT SEVEN, byl v přízemí starého měšťanského domu a byl - jak jsem pevně doufal - odemčený. To, co všechny postihlo, se muselo stát kolem deváté ráno. Většina obchodů měla vytažené rolety.

Proklouzl jsem těžkými skleněnými dveřmi a zastřelil za sebou obě bezpečnostní závory.

* * *

Ve vzduchu voněl olej a ve vítrnách se leskly zbraně a zbraně a zase zbraně. Od dámských pistolek až po pušky na slony. Vpravo bylo na dlouhých věšácích nejrůznější lovecké a rybářské oblečení.

„Tak tady to máme,“ zašeptal Ten druhý.

„Tak tady to máme,“ řekl jsem já.

Nepříjemné bylo, že z ulice bylo velkými výlohami vidět dovnitř. Přeskočil jsem za pult, došel k závěsu mezi držáky s drahými cizelovanými brokovnicemi a proklouzl do zadních místnosti obchodu.

Byla tam nevelká kancelář se zamřížovaným oknem zatíženým závěsy a za otevřenými pancéřovými dveřmi vpravo byl temný sklad. Vyráhl jsem baterku.

Těsně za dveřmi byl malý stolec se židlí, lampičkou a lahvi zvětralé kokakoly. Kdyby hldače nepostihlo totéž co všechny, těžko přetěžko bych se dostával dovnitř.

Kolisavý paprsek světla z dynamobaterky klouzal po regálech zarovnaných krabicemi. Na každém oddílu byl v průhledném pouzdře výdajový list.

Na prvním, na který jsem se podíval, bylo napsáno: AUTOMATICKÁ PISTOLE COLT .38, pod tím byl sloupeček identifikačních čísel a dat, kdy se ta která pistole prodala.

„Zrovna tohle budeme potřebovat,“ řekl Ten druhý.

Vzal jsem krabici a odnesl ji do kanceláře před skladem, kam skrz závěsy na oknech pronikal dostatek světla. Vrátil jsem se do skladu, přičetl si další výdajový list a tentokrát jsem to: „Tohle budeme potřebovat.“ řekl já.

Věci, co budu (nezbytně!) potřebovat, jsem nosil dobře dvě a půl hodiny. Nakonec byla různých barevných krabic hora vysoká jako stůl. Odhadem vážila tři, možná čtyři metráky.

„Aspoň je z čeho vybírat,“ pokrčil Ten druhý mymi rameny.

Mně někde hluboko v mysli vrvalo, že jsem na něco důležitého zapomněl. Bylo to takové duševní svědění, a jak jsem nosil zbraně, bylo stále intenzivnější. A přesně v okamžiku, kdy Ten druhý řekl, aspoň je z čeho vybírat, jsem si vzpomněl.

„Sakra!“ zašeptal jsem a jako by mne někdo polil ledovou vodou.

A přesně v tom okamžiku se otevřely zadní dveře obchodu.

Zapomněl jsem na to, že v obchodě se zbraněmi určitě bude dálkové poplašené zařízení nezávislé na veřejné elektrické síti.

* * *

Můj první výstřel z upliované brokovnice měl dva nečekané účinky. I na tak krátkou vzdálenost, jakou jsem měl k otevřeným dveřím, se broky rozptýlily do kruhu o velikosti kopacího míče.

Broky zasáhly prvního mrtváka do hrudi a vyrazily ho ze dveří jako kopnutí koně. Hrudník se mu proměnil v masu rozervané kůže a svalů, z které trčela žebra.

Tím druhým účinkem bylo, že mi strašlivý zpětný ráz prolomil loket a hlavně mi zasadily tvrdý úder do čela. Levé oko mi okamžitě zaplavila krev. To už se dovnitř dral druhý mrtvák a ten s rozbitým hrudníkem se zvedal. Co jsem zahlédl, bylo mrtváků za dveřmi několik.

Blesko mi hlavou, že jsem na tu první postavu ve dveřích vystřelil bez jakýchkoli výtčiek svědomí - hned jak jsem zahlédl přišerný bledý obličej se ztrhanými rýsy a poznal pružinovitý způsob pohybu.

Chytil jsem zbraň oběma rukama a vypálil z druhé hlavně. Druhý mrtvák byl obrovský muž v potrháném tmavém saku. Cejly obličej měl zamazaný zaslouhou krví a mezi zuby mu až na bradu visely cáty nazelenalého masa. Nemimul jsem ho.

Loket a rameno pravé ruky mne po prvním vystřelu moc neposlouchaly. Než jsem stačil nabit, dostali se dovnitř další dva. Nejříšernější je, jak jsou strašně tiší. Dvě pátrony mi upadly na zem, a tak jsem musel ustoupit.

Při třetím vystřelu už jsem se vzpamatoval natolik, že jsem mřil. Střilet je do břicha nebo do hrudi je plynvání olovem.

Nejbližšího z mrtváků jsem zasáhl do hlavy. Druhého také. Na metr a půl nejde minout. Tělo pod nárazem smrcích broků udělalo salto vzad. Než jsem znovu stačil nabit, musel jsem ustoupit o další dva kroky.

V nevelké kanceláři se proti mně mrtváků potáčelo už pět. Vrátili se i ten, co jsem mu prvním výstřelem zmasakroval hrudník.

„Takhle by to asi nešlo,“ řekl Ten druhý, když jsem znovu vyprázdnil obě hlavně. Po výstřelech mi pískalo v uších a jeho slova zněla dutě. Jak jsem dál ustupoval, shodil jsem lytkem několik krabic se zbraněmi.

Než jsem nabíl počtvrté, musel jsem za závěs - do prodejny. Pod nohama mi zaskřípal polystyren - šlápl jsem na krabici s velkým automatickým coltem. Kdybych ho měl nabitý v ruce, nebylo by co řešit.

Přehoupul jsem se přes puť.

Když první z mrtváků prošel závěsem, jeho hlava odlétla zpět do kanceláře. Další mrtvák vešel, tlačil bezhlavě tělo před sebou a po tvářích mu stékal mozek.

Sko vlyohy za mými zády osíře zadrnčelo. Otočil jsem se, až mi zakřupaly krční obratle.

Nad chodníkem se vznášela popelnice a asi dvacet centimetrů pod černou špičkou z ní vychňvala krátká trubička. Skrz výlohu mřila na mě a na skle byla oranžově zářící, rychle pohasínající skvrna, kolem které se roztahovaly jemné prasklinky. V tom okamžiku se z trubičky zablesko a sklo zažhnulo bílým žářem. Nabíl jsem.

Do vlasů na zátylku se mi zařátala ruka. Kloboúk mi sjel do očí a na kůži nahoře na krku jsem cítil, jak má ta ruka ledovou dlaň.

Z otočky jsem se plnou silou ohnal hlavněmi zbrojovky. Přes kloboúk jsem nic neviděl, ale podle všeho jsem útočníka zasáhl do hlavy. Ozvalo se prasknutí, jako když nakřápnete hliněný hrnec. Cítil jsem, jak mi ruka vytrhla hrst vlasů.

Vzadu zase zadrnčelo sklo. Odhodil jsem si kloboúk z očí a dvěma nejbližším mrtvákům rozstřelil hlavy. Ti ostatní už byli tak blízko, že se nemělo cenu pokoušet nabit. Další přelézali prodejní puť.

Pod nohama mi ležela žena - z ruky jí trčel chuchvalec vlasů a z pravé strany měla v hlavě dlouhou a hlubokou proláčku. Pravé oko jí viselo na tváři. Sice se stále hýbala, ale nedokázala se postavit na nohy.

Na rozdíl od obra v tmavém saku. Byl mu vidět potrhany žaludek a kolem pečlivě zapnutého knoflíku mu tekla sřeva. Byl tak blízko, že mne jeho ruce minuly jen šťastnou náhodou. Když jsem uskočil, narazil jsem zády na zeď. Do výlohy z znovu prásko - měl jsem ji teď po pravé ruce. Svřtící skvrna tavčich se skla byla ve výšce mých očí.

Abych byl přesný, nenarazil jsem zády na zeď, ale na něco železného, co se s randálem začalo kácat. Mřtváci se ke mně tlačili ze všech stran. Bylo jich asi šest.

Ten obr seřvel hlavně zbrojovky, kterou jsem se oháněl, a vytrhl mi ji.

Instinktivně jsem zatápal po těch říncících věcech za sebou. Prsty pravé ruky se obtočily kolem něčeho plochého a těžkého. Kopl jsem vysokého mřtváka do krku a tlouštika v montérkách jsem bacil do lysé hlavy tou věcí. S pořádným rozmachem svrchu.

Nebyla to věc. Byl to meč. Držel jsem ho někde v půli čepěle, a kdybych neměl rukavice, přefřizl bych si šlachy v dlani.

Jedna polovina křížové zášřity prorazila tlouštíkovi lebku - podlomila se mu kolena a na čele měl přilepenou cedulku, která visela na jílcí zbraně:

EXCALIBUR, legendární meč krále Artuše. Funkční replika. MADEINSPAJN

Dvakrát jsem zuřivě kopl, jedna z modrých rukou mi urvala nárameník na bundě - tím druhým kopancem se mi podařilo uvolnit zášřitu meče z tlouštíkovy hlavy.

Tlustý vykládaný jílec Excaliburu, kluzký tlouštíkovým mozkomšním mokem, mi tak akorát sedl do dlani.

Prvním švihem jsem utlal jednu ruku v zápěstí a druhou v lokti. Vložil jsem do krátkého seku příliš velkou energii a málem jsem upadl.

Mřtváci byli už tak těsně kolem, že mi dlouhý meč spřš překážel.

Kopancem poděl zdl jsem odhodil jednoho menšřino, vřřhl se několika rukám, kopancem s otočkou povallil dalšího do naruče ošřatřim a v nastalém prostoru se konečně mohl pořádně rozmáchnout. Pravá ruka mě bolela po sřřřřeni ze zbrojovky - vedl jsem tedy Excalibur levou.

Jediným mým šřřřřim bylo, že mřtváci neuhýbali.

Připadal jsem si jako kombajn na hlavy. Během okamžiku bylo na zemi velmi kluzko. Krev mřtváků připomíná černý rosoj; nesřřřřká, ale jakž takž teče.

Pak výloha zadrnčela opravdu ošřřivě a s vysokým tenkým zvukem pukla. Popelnice zřřřřjmě pálla do jednoho a téhož místa tak dlouho, až žár výšřřřelů způsobil tak silné pnutí, že prasklo i neprůsřřřřelné sklo.

Ony to nejsou ani tak výšřřřřely, jako spřš výboje.

Popelnice couvla a prudce do puklého skla narazila. Dlouhá horizontální prasklina odporně zaskřípala.

Sekal jsem a sekal a sekal. Co jsem dřív nevěděl, že mávání mečem je tak vysílující.

Nášťestí ve chvíli, kdy jsem Excalibur už nemohl zdvihnout, byli v místnosti jen dva mrtváci na nohou - z kanceláře za rozervaným závěsem už žádní další nepřicházeli.

Popelnice znovu narazila do skla. Puklo kolmo k první prasklině.

Na podlaze se válela směsice těl - všechna měla hlavu v různém stadiu amputace a úplně přišerně smrděla. Hybala se jen ta žena, co jsem ji rozbil spánek hlavněmi zbrojovky. Ležela na boku a dělala něco jako sklápovačky.

Popelnice znovu narazila do skla.

Z těch dvou chodících měl jeden useknuté obě ruce a druhý hlubokou ránu v krku. Byly mu vidět obrátě. Oba šli neochvějně po mně.

Popelnice zasypala praskliny ve skle sérií přesných výstřelů. Stabilizační fólie nerozbitného skla začala povolovat.

Stále jsem nemohl zvednout meč: ustupoval jsem před mrtváky a vlácel ho po zemi. Vysílám se mi třásla ramena a bylo mi na zvracení.

Popelnice znovu narazila do skla. Spodní část se za pištivého skřípění vyvrátila o dobý púlmetr dovnitř.

Z mrtváků byl nebezpečnější ten bez rukou. Přeseknuté kosti třící z masa byly ostré jako nože.

Napadlo mne, že bych mohl utéci zadním vchodem.

„Tam bude čekat druhá popelnice,“ řekl Ten druhý a v hlase měl nezvratnou jistotu. Pak jsem na zemi v louži tmavé kapaliny uviděl zbrojovku. Kolem hlavní se stále obtáčely prsty obrovské ruky v ruku v tmavé látce.

Na malíčku ruky byl zlatý pečetní prsten a měla chlupatý hřbet - spolu s rukávem končila v lokti.

Popelnice znovu narazila do výlohy. Horní část skla se uvolnila a jako gliotina spadla dolů. Dalším nárazem se válcovitý létací stroj dostane dovnitř.

Upustil jsem meč, zdvihl zbrojovku a přeskočil pult. Dával jsem si přitom bedlivý pozor, abych se nedostal před vchod zakrytý cary závěsu. Opravdu jsem odtamtud zaslechl bzuzení druhé popelnice.

Mrtváci se začali drápat přes pult za mnou. Kostí toho bez rukou při tom ošklivě vzraly po desce.

Dupl jsem na useknutou ruku svírající hlavně zbrojovky a zatáhl. Nešla sundat.

Popelnice znovu narazila do výlohy a popraskané sklo se veválilo dovnitř. Mezi třítřívým zvoněním se ozvalo jedovaté zasýčení.

Omitka nad hlavou mi vybuchla a její rozžhavené kousky mi popálily kůži na krku. Začpěly spálené vlasy.

Zalomil jsem hlavně, vystřelené nábojnice vyskočily a jedna mne bolestivě udeřila do rozraženého čela. Znovu se mi spustila krev. Nabíl jsem.

Sehnutý, aby mne nebylo vidět, jsem proběhl za pultem. Prozatím jsem se tak dostal z dosahu mrtváků.

Jak jsem běžel kolem průchodu do kanceláře, výstřel druhé popelnice zapálil cary závěsu, minul mne a seškváříl pokladnu na pultě. Začpěl ozón a spálená umělá hmota.

První popelnice už byla v místnosti. Krčil jsem se za pultem, ale slyšel jsem, jak zintenzivnělo bzuzení a jak pokácela věšáky se šaty. Podle mrtváků přesně věděla, kde se schovávám - otočili se a potáčeli se za mnou.

Měl jsem sotva několik sekund.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a vystřelil zbrojovku přes pult.

Následující události se odehrály ve zběšilé rychlosti.

Popelnicí jsem zahlédl jen jako stín. Přes prsty mrtvé ruky svírající hlavně se stejně nedalo pořádně mřířit.

Stiskl jsem obě spouště náraz.

Temný obrys popelnice vzplál tisíci jiskrami. Dvojitá dávka srnčích broků ji vykopa rozbitou výlohou zpátky na ulici. Popelnice přitom rotovala a kývala se ze strany na stranu. Než jsem sklonil hlavu, zase stála rovně. Mimo množství lesklých škrábaců se zdálo, že jí nic nechybí.

Vzápětí spustila odvetnou palbu.

Pult kolem začal vybuchovat a omitka se na mne sypala spolu s loveckými puškami padajícími z dřázků. Hořící dřevo z pultu mi stříklo do obličeje a za krk. Ležel jsem na podlaze stočený do klubička a chránil si hlavu. Pak mne něco draplo za zbytky vlasů. Instinktivně jsem chytil mrtvákovu ruku za zápěstí - vzápětí jeho skloněná hlava vybuchla v záblesku z popelnice.

„Šťestí,“ zašeptal jsem. I kdybych řval z plných plic, v ohlušujícím rachotu palby bych se neslyšel. Vlastní výstřely nebyly hlasité, jenom syčely - ale vybuchovalo cokoli, do čeho se trefily. Mrtváková hlava tedy nebyla výjimkou.

Od tohoto okamžiku mi všechno začalo být jedno. Vrátili se ten ledový pocit, jako když jsem bojoval s vlky a smrou. Vyřel jsem si z očí studený mozek a metodicky zalomil zbrojovku.

„Když na tebe nestačí srnčí brok, bude stačit tohle,“ zarazil jsem do obou hlavní dlouhé zelené nábojnice. Přestože jsem mluvil docela nahlas, stále jsem se neslyšel.

Palba z popelnice ustala. Podle chvění vzduchu jsem ale poznal, že je opět uvnitř.

Vstal jsem, zbrojovku u pasu. Místnost byla plná kouře a snad na tisíce místech hořely malé plaménky. Popelnicí jsem neviděl.

Přeskočil jsem pult, kouř zavířil a najednou byla na metr přede mnou. Ta krátká trubčička mi mříla na prsa.

Od boku jsem vypálil z levé hlavně.

Obrovský válcový projektíl na stělu divočáků zasáhl vznášející se popelnicí do horní třetiny - těsně před tím, než sama vystřelila. Tak mne záblesk z trubčičky přeletl. Vlastní škváříci se vlasy jsem ani nevnímal.

Strážlivá energie mého výstřelů popelnicí vyrazila zpátky na ulici. Jak letěla, spodkem narazila do okraje výlohy a to ji roztočilo jako hrozenou plechovku od kokakoly. Ale stále se držela ve vzduchu.

Během příští sekundy se popelnice stabilizovala. Ovšem nikoli visle jako dřív, ale vodorovně. Z otvoru po mém protivěprovém projektu tiskal hustý bílý kouř. Všiml jsem si, jak se popelnice marně snaží, aby ji neroztočil. Říkáno marně, protože se začala pozvolna otáčet kolem podélné osy a zrychlovalo se to. Zapolykal jsem, abych si uvolnil zalenlé uši:

Už předtím jsem slyšel nějaký ostrý, stále se zvyšující zvuk - teď jsem věděl, že je to řev plynu unikajícího ze zasaženého stroje.

Jakmile byly proud olizl chodník, začal se pod ním tavit asfalt.

Nečekal jsem na nic a skočil zpátky za pult. Ještě jsem letěl, když v místě, kde rotovala popelnice, vzplálo obrovské bílé světlo.

Pak všechno zhaslo.

* * *

Musel jsem být v bezvědomí jenom pár chvil.

Rozdrcený pult se na mne namáčkl, a to mi podle všeho zachránilo život. V uších mi pískalo a pro vířící cementový prach bylo vidět sotva na půl metru. Drásavě jsem se rozkašlal a pokoušel se vyprostit. Všude se válely úlomky cihel a divné, měkké, prachem obalené kousky. Když se mi podařilo pult odvalit, uvědomil jsem si, že ty kousky jsou výbuchem roztrhaná těla mrtváků.

Jak jsem páčil za rozloženou desku, zespuď jsem na ni nahmatal něco železného. Když jsem překonal další záchvat kašle, vytáhl jsem z pouzdra napevno přišroubovaného ke dřevu kratičkou zaprášenou osmařičku Smith & Wesson Agent. Přesně se tím dá střilet sotva na patnáct metrů. Vzpomněl jsem si na instruktora z kursu aktivní sebeobraný: říkal, že na větší dálku je jistější podobně zbraně „prudec házet“.

Vysoukal jsem si z bundy límec košile a dýchal přes něj. Z nosu mi tekla krev a ostrý prach škrábal v sliznicích očích. Zapolykal jsem, luplo mi v uších a to nepřijemné pískání ustalo. Zato jsem uslyšel bzučení popelnice.

„To musí být ta zezadu, přelétá se přes dům podívat, co se stalo,“ řekl jsem.

„Co když to je nějaká jiná?“ zeptal se Ten druhý.

Tak jsem mrtvý, pomyslel jsem si.

Prach se zvolna usazoval. Kloupytal jsem přes trosky a polámané pušky, až jsem ve zdi nahmatal průchod do kanceláře. Po závěsu nezůstalo ani stopy.

Okno i dveře v místnosti byly vyražené veni; z okna zmizely i mříže - byla vidět zahrádka s několika bezlistými stromy a za ní plot. Do kmenů a větví byly zasekány úlomky skla. S výjimkou okna a dveří to ale v kanceláři vypadalo docela dobře. Hromada krabic se zbraněmi se sesula a výbuch shrnul obě bezhlavě mrtvoly ke zdi. Na mozek rozstříknutý po stěnách se milosrdně nalepil prach.

Průchodem, kterým jsem před sekundou proklouzl, prolétl výboj. Neškodně šlehl místností a s práskavým zvukem upálil jednomu stromu spodní větev.

Zalomil jsem zbrojovku a nabíl prázdnou haveň. Zbraň byla pokrytá šedým prachem a skrípala. Pojistka šla ztuha.

Dirami po oknu a dveřích se dovnitř valil chladný vzduch - když jsem krátce nahlédl do bývalé prodejny, nebylo po prachu skoro ani vidu - s průvanem vyvvanul na ulici.

Druhý výboj ošlehl hranu vchodu, kde jsem měl před okamžikem hlavu.

Bzučení popelnice se začalo ztrácet. Pak docela utichlo. Přesunul jsem se do rohu pod okno.

Jak jsem očekával, bzučení se najednou prudce ozvalo ze zahrady.

Popelnice musela chvíli padat volným pádem, protože v témže okamžiku, co se ozvalo bzučení, už zasypávala kancelář výstřely. Na hromadě zbraní začaly hořet obaly a na psacím stole vzplála dřevěná deska.

Podle bzučení jsem přesně věděl, kde popelnice je.

Rozhodl jsem se použít známý trik s hozením kamínku. Každý, kdo prošel jakýmkoli kursem sebeobraný, se okamžitě podívá přesně na opačnou stranu, než odkud je slyšet to nenadálé zašustění. Nehlučně jsem se ze sedu přesunul do kleku, čelem ke zdi, a pustil si kus cihly těsně vedle nohy.

Pak jsem - přes hlavě - vykoukl z okna. Jenom jsem doufal, že popelnice nějakým kursem sebeobraný prošla a že tedy právě míří do otvoru po dveřích.

Nezklamala mě.

Plynulými stisky ukazovačku jsem vypálil z obou hlavní. Rychle jednu po druhé.

Oba projektily se od popelnice odrazily s usířoucím zaječením. To už jsem sebou smýkl doleva a přilepil se zády ke zdi pod oknem.

Okenní rám nad mou hlavou se rozlétl pod salvou výbojů. Tahle popelnice dokázala střílet mnohem rychleji než ta, kterou jsem zlikvidoval, ale na druhou stranu její výboje neměly takovou sílu.

Hořící třísky mi napadaly za krk. Nedbal jsem na ně, jen jsem ohromeně přemyslel, proč zbrojovka tentokrát zklamala. Přitom jsem automaticky zbraň zlomil. Jeden z kouřících nábojů vyskočil nad okraj okna.

Popelnice ho zasáhla ve vrchole letové křivky a roztažené dno nábojnice se rozplesklo o protější zeď.

Střílela také mnohem přesněji.

Znovu jsem nabíl a odjistil. Nevěděl jsem, co dělat - až příliš jsem spoléhal, že ty dva předchozí výstřely souboj ukončí. A popelnice mi na trik s kamínkem podruhé neskočí.

Vytáhl jsem kratičkový revolver, který jsem si předtím zastrčil za opasek, přesunul se do rohu vedle okna a se zády u zdi - tak abych byl co nejplošší, se postavil. Krátká zídka, než začínal okraj okna, mne dostatečně chránila. Viděl jsem válcovitý bok popelnice - z tohoto úhlu mne nemohla zasáhnout.

Radši jsem nepřemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby byla o metr vedle, přehodil jsem si zbrojovku do pravé ruky, opřel ji o roh stěny a vypálil. Tentokrát jsem mířil těsně pod tu lesklou černou špicí a co nejvíc na střed.

Oba těsně po sobě jdoucí projektily po povrchu popelnice opět sklouzly a vryly do něj sice huboké rhy, ale sklouzly. Zato však popelnicí roztočily a odhodily mezi stromy, kde se kývala jako opilec. Jedině, co bylo jasné, že když se kývá, nemůže mířit. Upusťil jsem zbrojovku, skočil před okno, sevřel revolver oběma rukama a vystřelil na popelnicí celý bubínek. To, že jsem ji na dvacet metrů trefl čtyřmi výstřely z šesti, považuji za úspěch. Kulky udělaly do zeleného povrchu mělké lesklé důlky.

Když se místo výstřelu ozvalo cvaknutí, přitiskl jsem zbraň k hrudi a na patě se otočil zpět do krytu zdi.

Pustil jsem revolver a zvedl a nabíl zbrojovku. Zelená patrona v nábojovém pásu už zůstala jen jedna, do levé hlavně jsem musel dát srnčí broky. Hořící deska stolu pomalu uhasínala a plnila místnost hustým černým dýmem. Naštěstí ho průvan strhával ode mne a odnášel do zdemolované prodejn.

Pomalu jsem se loučil se životem. Jestli popelnice vlétne dovnitř...

„Sakra,“ řekl Ten druhý, „před pár dny vymýšlíš, jak si brokovnici ustřílet hlavu, a teď se bojíš, že tě zabijí.“

„Před pár dny to bylo něco jiného,“ řekl jsem já.

„To by mě zajímalo, co bylo jiného?“

„Ty létající popelnice tu nejsou náhodou; a kdo myslíš, že ze starého Kozáka a ostatních lidí udělal to, co jsou? A kdo ze mě udělal masového vraha?“

„Takže mstitel zaměřený na létající popelnice,“ zachechtal se Ten druhý. Znělo to trochu nakřáple, trochu křečovitě a zabolelo mne z toho v krku.

„Vole,“ řekl jsem.

Pak bzučení popelnice zesláblo, a sláblo, až zmizelo. Nevěděl jsem, co to znamená, tak jsem na pět minut strnul na kámen a poslouchal, až mi hučelo v uších. Neslyšel jsem nic.

„Asi jsi ji poškodil,“ řekl Ten druhý, „asi se jí nechce víc riskovat.“

„Tak teď rychle!“ řekl jsem já.

Začal jsem horečně přehrabovat hromadu zbraní a za sebe pod okno jsem po podlaze poslal krabice s věcmi, které potřebuji nejen nezbytně, ale velmi nezbytně.

Pak jsem začal thnat obaly a povoskovaný papír a ovešovat se neohrabnými, kuži a novotou vonícími pouzdry, do kterých jsem cpal smrtonosná železa.

Když jsem skončil, nemohl jsem se postavit. Ztěžkl jsem snad o patnáct kilo.

„To je na nic,“ řekl jsem s Tim druhým současně.

Jako s první jsem se rozloučil se zbrojovkou. Je těžká a její divoké exploze přitahují pozornost z široka daleka.

Jako s poslední jsem se rozloučil s obrovskou automatickou čtyřnáctičítkou DESERT EAGLE SUPER. Je jen devítiranná a ostatní

nevýhody jsou jako u zbrojovky. I když bych se vsadil, že popelnice by projektilům z této pistole odolávaly jen velmi těžko. Vypadají jako takové menší mezikontinentální rakety.

V pozděře na pravém stěně jsem si nechal devítku Beretta Combat. Je zajímavé, že na italské pistoli vyráběné v Německu je použito pět českých patentů.

Tuhle pistoli si pamatuju z kursu aktivní sebeobran. Instruktor ji vychvaloval do nebe a ještě výš. Kdybych si ji měl koupět z platu v Zelených listech, musel bych asi tak pět let nejít. Je osmnáctiranná, má elektronický tlumič hluku a hlaveň schopnou srašet i průbojně titanové střílivo. Jedinou nevýhodou je, že se z ní nedá střílet dávkami. Ale to by asi žádný člověk neudělal.

V levém podpaždí, pod bundou, jsem si nechal malíčkou šestirannou pistolku 6,35 magnum. Belgický browning. Má také elektronický tlumič hluku.

Na levém boku (to jsem neodolal) mne tížili obrovský nůž, tak zvaný „nůž na přežití“. Jmenuje se Aior Jungle King I a je to taková menší mačeta se spoustou důležitých a méně důležitých drobností v plastovém pouzdře a v rukojeti. Spodní část pouzdra se musí provázkem zavázat kolem stehna, tak je nůž veliký.

Malý batůžek z maskovací látky jsem k prasknutí nacpal prázdnymi zásobníky k berettě a krabíčkami s dlouhými náboji s plastovými nábojnicemi. Dva zásobníky jsem naplnil. Jeden jsem zarazil do pažby zbraně, druhý jsem si dal do kapsy, z které jsem vyházel zbylé patrony do zbrojovky. Ostatní zásobníky naplním, až bude čas. Cítil jsem, že zdržovat se v rozstříleném obchodě je vteřinu od vteřiny nebezpečnější.

Pak se někde ve velké dálce ozvala ostrá rána. Nebyla snad ani tak hlasitá, ale v tichu panujícím ve městě byla skoro ohlušivá. Leknutím jsem povyskočil půl metru.

„Sakra!“ vykřikl poplašeně Ten druhý. „Víš, co to bylo?“ Druhou větu zašeptal.

„Sonický třesk. A proč šeptáš? Snad se nebojíš?“

„Bojím. Ty bys taky měl, ale hlavně bys měl zmizet!“ Už když to říkal, vyběhl jsem do poníčené zahrady, berettu v ruce. Pod podrážkami bot mi zaskřípalo rozbité sklo.

U plotu oddělujícího zahrádku od ulice jsem se ještě na okamžik nerozhodně zastavil: jestli bych se přece jenom neměl vrátit pro nějaký samopal (původně jsem si chtěl vzít dva).

Vysoká spořeba stříeliva a nemožnost tlumit hluk mne od toho znovu odradily - navíc to jsou takové malé krámy s účinným dostřelem sotva padesát metrů. A žádnou lepší plně automatickou zbraň v obchodě neměl. Takové zbraně jsou jediné vojenské, a ty už se nesmějí prodávat pěkných pár let.

Vyplivl jsem slinu rudou cihlovým prachem, přeskočil plot a rozběhl se pryč.

* * *

Snažil jsem se pohybovat podél zahrad. Přes větve stromů by mne z výšky nemělo být vidět tak jasně.

Sotva jsem uběhl dva bloky, přelétl mi nad hlavou stín. Vteřinku nato se ozval ohlušující řev.

Instinktivně jsem sebou praštil k podezdívce plotu a vzápětí vypuklo peklo.

Několik rychle za sebou jdoucích výbuchů rozervalo vzduch. Země se oříšila a asfalt mě tvrdě udeřil do hlavy. Spustila se mi krev z nosu a znovu začalo krváčet rozražené čelo. V mysli se mi motalo jenom, že bych si měl opatřit nějakou příbhu.

Když po pár minutách všechno utichlo, opatrně jsem se rozhlédl. Byl jsem zasypaný hlinou, plot nade mnou byl nachýlený a po ulici se válely spousty trosek. Z některých se dýmalo.

Nejblíž bylo obrovské křeslo. Stálo jako v nějakém pokoji před televizí. Za křeslem ležel hořící divan, který se dal poznat už jen podle množství do ruda rozpálených ocelových pružin vyhřezlých do stran. V zahrádce za plotem, asi deset metrů ode mne, byl zabořený přibližně půltunový kus zdi. Při dopadu rozštípl vedví kmen starého ořešáku.

Cítil jsem se omámený - začínalo toho být moc. Ve vzduchu směrem k obchodu se zbraněmi se týčil mohutný sloup kouře, zespodu prosvětlený plameny.

Střnivalo se a rozbité ořechové dřevo natrpkle vonělo. Začínal foukat studený vítr.

„Popelnice si zavolala leteckou podporu,“ poznamenal jsem. Neviděl jsem z toho létajícího stroje proti nízkým mrakům než rozmazaný obrys, ale měl úzký šípovitý tvar a žádná viditelná křídla. Jestli jsem u popelnic ještě v koutku ducha pochyboval, létající stroji na Zemi prostě být vyroben nemohl.

„Tím padá teorie, že za vším jsou ekoteroristé.“

Po mém posledním polohlasném slovu se na konci ulice ozvaly kroky. Byly šoupavé a strašidelné.

Rozběhl jsem se na opačnou stranu.

* * *

Byl to nejdělní běh mého života. Nejdřív jsem běžel opatrně, potom už jsem se hnal prostředkem a klíčkoval mezi automobily a občas i mezi mrtváky.

Odněkud zleva se totiž ozývalo bzúčení popelnic. Pak prudec zesílilo a v okně domu naproti jsem zahlédl válcovitý odraz. Uskočil jsem a silnice v místě, kde bych běžel, vzbuchla v kotouči dýmu. Na tvář se mi přilepila kapka roztaženého asfaltu.

Bzúčení se mezi domy odráželo, že nebylo poznat, kolik popelnic na mne útočí a kde přesně jsou.

Znovu jsem uskočil a tentokrát mi výboj prolétl kolem ucha. Ramenem jsem povallil mrtváka - jak jsem ho přeskakoval, chytíl mne za kotník. Stočil jsem se do kotoulu, udeřil se do zad o obrubník a prudkým odrazem se vymrštil zpátky na nohy. Cítil jsem, jak se mi ve stěhně znovu otevřela sotva zahojená rána po smčím kopytku.

Několik dalších výbojů zasáhlo ulici a auta kolem.

Slyšel jsem popelnici někde vzadu nad sebou. Měl jsem pocit, jako by mi seděla za krkem, a přestože mne chladný vzduch řezal v plicích, po zádech mi stékal pot. Svědilo to.

Ale ani popelnice to neměla lehké - musela letět výš než trolejoový rozvod, a tak jsem pro ni byl v obtížném sřiteckém úhlu.

Naštěstí.

Ještě, že nemá něco jako granáty, napadlo mě. Střnivalo se uspokojivě rychle.

* * *

Pak už byla tma docela hustá a ulici zalila bílá zář reflektorů. Jeden se mi zabodl do zad - byl skoro nade mnou, několik dalších daleko proti mně. Světlo vypadalo jako úzké, dolů se rozšiřující trychtýře.

Zastavil jsem na místě, otočil se a se zavřenýma očima na reflektor dvakrát vypálil. Oči jsem mohl mít zavřené, protože zářil tak intenzivně, že osňhoval i přes pevně stisknutá víčka.

Něco mne šleho do lokte levé ruky. Celá mi na okamžik strnula a vzápětí jako by začala hořet.

Reflektor nade mnou však zhasl.

Bzúčení popelnic se ztišilo a přemísřilo někam hodně doleva. Otevřel jsem oči a hlavní pistole rozrazil čelo mrtvákovi, který se objevil za zádl vysoké dodávky.

* * *

Kmitající reflektory přede mnou se přibližily na sto metrů. Běžel jsem se skloněnou hlavou proti nim, vyhybal se černým obrysům aut a doufal, že popelnici, která byla pořád někde za mnou, nenapadne, že běžím proti světlům jejích kolegůvň.

Pak jsem před sebou zaslechl něco, co jsem považoval za ozvěnu dopadů svých bot. To už jsem pěknou chvíli běžel historickou zástavbou - je někdy ze začátku minulého století. V uších mi bušilo, plice zarosené cementovým prachem bolely a na jazyku jsem cítil krev. Uvědomoval jsem si, že nutně potřebuji zahrnout. Reflektory přede mnou už byly nebezpečně blízko - všude kolem tančily ostré stíny.

Nebyla to ozvěna, byly to údery běžících nohou. Když mi došlo, co to znamená, málem jsem upadl. Jako na zavolanou se vlevo mezi vysokými domy otevřela úzká proluka. Byla černější než okolní průčelí. „Semi“ zasřpal jsem.

Měl jsem strach, že me ten druhý běžec neslyšel. V tichu ulice jsem ale posílehl, jak se rýtnus jeho běhu na okamžik zlomil.

Naslepo jsem vystřelil do proluky, seshora mne olízlo bílé světlo reflektoru, vypálil jsem po něm, skočil do inkoustové tmy a zed vedle mne vzbuchla ostrými štěpínkami chel. Naštěstí jsem stačil zavřít oči.

Když jsem je otevřel, byla na zdi červená, rychle tmavnoucí skvrna.

„Seml“ znovu jsem zasípal. Srdce mi bubnovalo, až mi žebra pružila, a jak jsem stál na místě, neovladatelně se mi třáslý nohy. Opřel jsem se o zed a v odlescích reflektorů vypálil po mrtvákoví, který se díral do proluky.

Na tom cizím běhu bylo něco divného: jednotlivá plácnutí podrážek se ozývala moc rychle za sebou. Pak se mezi dlouhými stíny dvou mrtváků míhl krátký stín pohybující se s obvyklou lidskou dynamikou.

Dítě! To mi sakra scházelo!

* * *

Dítě zatočilo do proluky, proběhlo kolem mne a ani se na mne neohlédlo. Zahlédl jsem jeho vlající šedé vlasy.

Kulhavě jsem se rozběhl za ním - když soutěsku mezi domy osvětili reflektor, práskl jsem po něm z pistole. Jak jsem před chvílí stál, začala se mi točit hlava; jak jsem se rozběhl, točila se stále intenzivněji - měl jsem pocit, že se mi opravdu otáčí kolem dokola. Před očima se mi dělaly mžítiky a byly skoro neprůhledné. Cítil jsem, že v běhu mimo kulhání i vrávorám a po levé ruce mi teklo něco teplého a lepkavého. Jak se tak obvykle říkává krvi.

Výboj z popelnice je ve tmě modrý - zasekl se do špinavé dlažby mezi mnou a dítětem.

Podle toho, že jsem dítě nemohl doběhnout, jsem poznal, že ztrácím síly. Jinak mne ale kupodivu nic nebolelo, jenom se mi strašně rychle měnila nálada. Najednou jsem se cítil rozjařeně.

„Musíš se někde schovat,“ řekl Ten druhý, ale jeho hlas rozjařeně nezněl.

* * *

Vyběhl jsem z proluky na nějaké náměstíčko. Slyšel jsem, že dítě běží doleva.

Jedna popelnice visela nad střechou protějšího domu a čekala na mě - východ z proluky měla pečlivě zameřený.

Do široce rozvěřených očí mi explodovalo světlo reflektoru.

Vzápětí jsem do něčeho narazil.

Najednou jsem se válel po zemi a kolem bylo plno třesku a hnilobného zápachu. Opravdové popelnice, kmitlo mi hlavou.

Práskl výboj.

Kdybych nezakopl, už bych se proměněn v oblak čpavého dýmu vznášel k nebi. Se zavřenýma očima, z lehu, jsem do místa, kde bylo nejsvětlejší, začal vyprazdňovat druhý, tedy poslední nabíť zásobník.

Při osmém výstřelu jsem uslyšel zvonivý úder, při devátém zhaslo to přišemě bílé světlo a po šestnáctém něco těžkého udeřilo do dlažby, až se otrásla.

Tim smérem jsem vypálil poslední dvě rány.

Pak jsem otevřel oči, ale neviděl než bílá, oranžová a červená kolečka. Zuřivě jsem zamrkal. Ke kolečkům se přidalo několik vířících žlutých bodů. Z toho barevného reje se mi zvedl žaludek.

K zápachu odpadků se přidal dusivý kouř z hořícího asfaltu. Mimo ozvěnu šoupavých kroků z proluky bylo naprosté ticho.

Přes usilovnou snahu mi před očima stále rotovaly barevné skvrny. Ani jsem nevěděl, jestli je to od oslnění, nebo jestli to jsou mžítiky z vyčerpání. Věděl jsem ale, že musím pryč, a to rychle. Dobře jsem si pamatoval, co dokázala exploze popelnice u obchodu se zbraněmi. Už jsem si ani nemohl vzpomenout, jak se jmenoval.

Někde vevro přede mnou se ozvalo rychlé plácání podrážek dítěte. Šoupavé kročeje z proluky se mi ozývaly už těsně za zády. Poznám jsem to z toho, že je nedoprovázely ozvěny.

Napodruhé jsem zastrčil berettu do pouzdra a s vypětím všech sil se zdvihl na nohy - s rukama před sebou jsem se potácivě rozběhl za dítětem. Stále jsem nic neviděl.

Spíš to bylo hodně potácivé než běh.

Za chvíli jsem kolenem narazil do lavičky a přelétl ji hlavou napřed. Naštěstí za ní byl trávník - padl jsem na něj opravdu tvrdě. Kroky mrtváků se s neochvějnou pravidelností blížily, kroky dítěte jsem neslyšel.

„Vrať se, parchante,“ zašeptal jsem.

Když jsem se zvedal, zašustilo mi pod prsty listí. Přitom zašustit nemohlo, protože bylo úplně rozmočené. Musel jsem se na chvíli opřít oběma rukama o lavičku, ztrácel jsem rovnováhu. V hlubokém předklonu - pravou ruku před sebou, jsem se začal potácet směrem, kde jsem si myslel, že jsem naposledy slyšel dítě. Mohl jsem ale klidně jít třeba na druhou stranu. Hlavně že se mi kroky mrtváků ozývaly v zádech.

Měl jsem strach, že do něčeho zase narazím a upadnu. Pořetí už bych neostal.

* * *

Přestože jsem šel v tak hlubokém předklonu, že mne vlastní hlava táhla dopředu, mrtváci šli rychleji než já. Co horšího, sestřelená popelnice musí vzbuchnout každým okamžikem.

„Tak nazdar,“ zasípal jsem. Ten druhý na mé rozloučení neodpověděl.

Mrtváci byli už hodně blízko. Hodně. Podle kroků byli nejméně tři; cítil jsem mdlý, zkažený zápach jejích těl. Mohl jsem se klidně motat dokola - jediným vodítkem byly právě jen ty kroky za mnou.

Ten druhý na můj poslední pozdrav stále neodpovídal.

Pak se mi kolem prstů paže, kterou jsem tápal před sebou, sevřela ruka. Byla teplá a strašně malíčká.

Dítě mne prakticky táhlo za sebou. Jak jsem byl předkloněný, i ten slabý tah donutil můj smysl pro rovnováhu, aby jakžtakž pracoval. Takže jsem kulhavě klusal. Nebylo to moc rychlé, ale rychlejší než mrtváci.

„Doufám, že víš, kam jdeš,“ to promluvil můj instinkt dospělého, tváří v tvář nerozumnému dítěti. Vědomě jsem nic takového neřekl - mé vědomí bojovalo s pulsujícími barevnými skvrnami. Věděl jsem, jestliže vědomí prohraje, je konec.

Kolem už nebylo prázdné prostranství; naše kroky se odrážely od zdi. To také registroval jeden z mých instinktů, stejně jako to, že mi dítě neodpovědělo.

Pak se někde za námi ozvala hlasitá exploze. Mezi barvičkami v očích se mi zablesklo a do zad mne udeřila nepříliš silná tlaková vlna. Stačila ale, abych těžce klopytl. Věděl jsem, že vzbuchla sesřelená popelnice. Byl jsem jí od srdce vděčný, že počkala, až budu tak daleko.

Vlnká dětská dlaň mi křečovitě stiskla prsty.

Pak, za několik dalších nekonečných klopytavých okamžiků, se mé oslněné oči konečně rozkoukaly. První, co jsem uviděl, byl bílý trs vlasů nedaleko přede mnou - jak jsem byl předkloněný, měl jsem je skoro ve výšce obličeje.

Nikdy jsem neměl děti rád. Dokonce se dá říci, že je mám nerad. Teď jsem za toho trpaslíka, který mi zachránil život, pocítil něco jako zodpovědnost. Rozzlobilo mě to, ale ustoupila před tím poslední mráкотná kolečka.

Do úkrytu dovedlo dítě mne, ne já je.

***

Stoupal jsem po nějakých nekonečných schodech, byla inkoustová tma, pak zavrzaly dveře, pod podrážkami jsem měl měkký koberec, ještě pár kroků a pak mne ruka dítěte pustila. Stále byla neprůhledná tma. Sesul jsem se podél zdi a věděl jsem, že musím udělat dvě věci:

Vyndal jsem beretu, nechal vyskočit zásobník a začal ho poslepu plnit náboji. Jak jsem dosedl na podlahu, mžitky v mé hlavě zablikaly a spustily vítězny rej.

Jinak byla pořád tma.

Tou druhou věcí bylo, že jsem si chtěl promyslet, proč mne rozzlobila zodpovědnost za jiného člověka.

Pak jsem asi umřel.

***

Probudila mne zima a žízeň. Pokusil jsem se polknout, ale kromě zvuku, jako když o sebe drhne polystyren, to nemělo žádný efekt. Nepočítám-li bodavou bolest v hrdle. Jinak mne bolelo celé tělo, doslova celé tělo - přišerně. Zkusil jsem pohnout rukama a někdo nahlas zastěnal. Zátal jsem zuby a otevřel oči.

Ležel jsem tváří na tlustém barevném koberci bez pravidelného vzoru. To jsem viděl nejdřív a hodně dlouho. Neodvážoval jsem se pohnout hlavou.

Pak mne žízeň donutila.

Krk se s krápnutím podvůlil mé vůli. Nejdřív jsem zjistil, že vidím jen na pravé oko, hned potom, že ležím v nevelkém pokoji, že závěsem na okně proniká tmavé světlo (divně spojení slov, ale opravdu mi tak připadalo) a že na koberci přede mnou stojí vysoká orosená sklenice plná vody.

Zamrkal jsem, ale přelud to nebyl. To mne donutilo narovnat ruce a posadit se. Místo prstů levé ruky jsem měl něco jako černý nepohyblivý škvarek, ale zajímala mne jen ta voda.

Prsty pravé ruky se obtočily kolem ojíněného skla - ruka se mi tak třásla, že jsem polil koberec. Další problém nastal, když jsem měl otevřít ústa. Ani zaboha to nešlo víc, než už to bylo. Nos jsem měl upaný ostrými chuchvalci sražené krve. Vnímals jsem ho jako něco obrovského, co ke mně až tak úplně nepatří. Položil jsem sklenici zpátky na koberec a prsty pravé ruky si rozpáčil čelisti. Bolestivé praskání koutků a drásavý pocit, jako by mi někdo hobloval tváře, jsem se snažil nevnímat.

A pak jsem pil a pil a pil a pil. Voda byla ledová, až mi z oka vytryskly slzy.

Zamrkal jsem a konečně se pořádně rozhlédl. Vpravo pod oknem, v rohu, byla v hustém stínu postel. Přepočítiv jsem na ni zaoštil. Když se díváte jedním okem, připadá vám všechno tak trochu ploché a nemáte dobrý odhad vzdálenosti. Na posteli sedělo dítě, zády se tisklo do rohu, rukama si objímalo kolena a v obličeji mělo čírou hrůzu.

„Díky za vodu,“ řekl jsem. „Jsi tady samo?“ Spíš než jako slova to znělo jako bubláni z hrobu.

Dítě si přitáhlo kolena až k bradě a začalo se třást.

Pochopil jsem, že má strach. Ze mě. Kupodivu.

Pravou rukou jsem si opatrně osahal obličej. Po hmatu bych nepoznal, ani že to obličej je - navíc mi čelisti zůstaly rozevřené a pro změnu nešly normálním postupem zavřít. Zatlačil jsem si zesponu na bradu a přes intenzivní bolest jsem v tom pokračoval, dokud jsem neušlýšel scvaknout zuby.

V ústech jsem měl přišernou pachut.

Dítě se mou zavřenou pusou nijak neuklidnilo. Viděl jsem, jak pokukuje po dveřích.

Chtěl jsem se zepřít, jak se jmenuje a co tu dělá, ale nešlo to.

Tak jsem radši vstal.

Věřte, nebylo to tak jednoduché, jak to vypadá z předchozí věty. Rozložil jsem to do etap tvářejících dohromady asi deset minut.

Na koberci se válela beretta obalená prachem a prázdný zásobník - to jak jsem ho včera plnil, už musel být jen výplod mého vyčerpání mozku.

Byl jsem v etapě vstávání, kdy jsem klečel na jednom kolenu a vzpíral se o něj rukama, abych se dostal do podřepu. Pistole mi připadala neuvěřitelně daleko.

Když jsem konečně úplně vstal, dítě si zakrylo oči. Pravou rukou jsem udělal pomalé důstojné gesto, abych ho uklidnil. Byl to nejrychlejší pohyb, jaký jsem svedl.

Musel jsem najít koupelnu - musí tam být další ledová voda, a hlavně se mi strašně chtělo na záchod. Měl jsem pocit, že mi praskne měchýř.

Dítě mé důstojné gesto pozorovalo skrz poroztažené prsty, a pokud jsem mohl posoudit, moc ho neuklidnilo.

* * *

Koupelna byla o dvoje dveře vlevo. Šel jsem k ní skoro čtvrt hodiny.

Nacházel jsem se v nějakém bytě - podle předstíně vypadal docela luxusně. Hlavní dveře byly kvalitního pancéřového typu - dítě je zamklo na všechny zámků, řetězy a závory.

Pustil jsem vodu (tekla jenom z modrého kohoutku) a jako první věc se vymočil do umyvadla. Než bych za další čtvrt hodinu došel k záchodu, musel bych to pusit do kalhot.

Pak jsem zdvihl hlavu a automaticky se podíval do zrcadla. Málem jsem uskočil. Ale už jsem se nedivil, proč se mě dítě bálo.

Vlasy jsem měl seškrávené do velikých drolivých koláčů a celou hlavu jsem měl obalenou vrstvou hloubočkového prachu. Z čela přes levé oko až na tvář mi přerůstalo něco jako černý krápník - proto oko nešlo otevřít. Podobnou, ale podstatně širší záležitost jsem měl pod nosem a kolem úst - bylo to skoro centimetr silně. Nos rozměrově vypadal jako z klauniády a ze štěrbinovité proklínky horečně žhnulo pravé oko. Ty krustovitě škráloupy v mém obličejí byla zaschlá krev smíchaná s prachem z rozdrčené matly. Přes noc se to speklo v regulérní beton.

Pak jsem se věnoval prohlídce levé ruky. Pokud jsem si pamatoval, trefil mne do ní výboj z popelnice. Bunda na předloktí byla propálená, řetěz nanyťovaný na loketním chrániči měl několik článků natavených. To jsem viděl v zrcadle. Abych ruku otočil a mohl se na ni podívat sám, nepřicházelo v úvahu. Ten černý pahýl vyčnívající z rukávu byly prsty slepené krví a špínou.

* * *

Další dvě hodiny jsem se dával do pořádku.

Beton z obličejů nešel odstranit ani po dlouhém máčení - krev s prachem a vousy se spojila v nerozborný kompozit.

Na policiče byly manikurní nůžky. Takové ty ohnuté. Odšťihával jsem si s nimi vousy a křustu pomalu odchlípoval. Hrozně to bolelo. Krápník z čela jsem si odtrhl i s obočím.

Na zbytky vlasů jsem si vzal delší nůžky.

Nakonec, protože při zbavování se nánosů z obličejů a obzvlášť při stahování bezprsté rukavice z prstů slepených krví jsem se docela siluálně rozhýbal, tedy nakonec jsem se rozhodl vlézt do vany a dát si sprchu.

Bundu jsem si svlékal už jen sotva pět minut. Batůžek s náboji a zásobníky těžce udeřil na podlahu.

Ledová voda se do mne zakousla jako hladoví psi. Nápad se sprchou už se mi nezdál tak dobrý.

Voda po mně proudila, pokoušel jsem se namydlit a na své tělo jsem se přitom nemohl skoro ani podívat. Vypadalo jako jediná obrovská modřina. Rána po výboji na levé paži se po umytí ukázala být jen povrchovou.

Zabaleny v obrovském županu jsem se vrátil do pokoje k dítěti.

Stále se tisklo do rohu, ale když mne uvidělo, postřehl jsem, jak se mu ulevilo. Měl jsem sice holou, popáleninami flekatou lebkou, vyhublý, částečně oteklý, částečně bledý a částečně rudý obličej, z kterého trčel fialový baňatý nos, ale očividně jsem byl člověk.

„Asi bych potřeboval nějaké šaty,“ řekl jsem a docela se to povedlo. Hrdlo mne sice bolelo, ale hlasivky už fungovaly. Nějak automaticky jsem předpokládal, že jsme v bytě rodičů dítěte.

Dítě vstalo, a když šlo ke dveřím, uvědomil jsem si, jak je mladické.

Šel jsem za ním a v pruhu světa pronikajícího mléčným oknem z koupelny jsem si všiml, že dítě je chlapec a že dlouhé vlasy, které jsem považoval za blondáté, jsou ve skutečnosti šedivé - lépe řečeno bílé, jako u velmi starých lidí.

Odvěděl mne do ložnice ke skříni, a když se ve světle prolínajícím závěsem otočil, uvědomil jsem si, že jeho obličej znám.

„Odkud já tě znám?“ naskřel jsem čelo. „Z plakátu. Jasně. NEVIDĚLI JSTE TOHOTO...“ zmlkl jsem. Podle toho, jak se mu začaly lesknout oči, ty plakátky také četl, a asi si uvědomoval, že jejich lepení byla jedna z posledních věcí, které jeho rodiče udělali.

Stědovale jsem jeho předčasně zestárle vlasy a s hrůzou si uvědomil, že své rodiče možná potkal i potom.

Odhadl jsem, že mu je osm let.

„Jak se jmenuješ, chlapče?“ řekl jsem co nejsrdečněji a pokusil se ho pohladit. Viděl jsem mockrát v televizi, že se tak dospělí k dětem chovají.

Celý se jakoby skrčil do sebe a uhnul.

Za celou dobu, co se „známe“, řekl ani slovo.

„Proč nemluvíš?“ radši jsem se na něj přímo nedíval a vybíral si mezi pečlivě složeným prádlem po jeho otci teplé triko s dlouhými rukávy, lyžařské jágerovky a tuště vlněné podkolenky. Koutkem oka jsem zahlédl, jak chlapec otevřel ústa, zaklapal rty a bezradně pokrčil rameny.

* * *

Protože v tomhle bytě jsme byli ve stejném bezpečí jako v každém jiném, rozhodl jsem se zůstat, dokud se nedám do pořádku. V domácí lékárně bylo všechno, co jsem potřeboval (nadopoval jsem se prášky proti bolesti), a ve spíži spousty jídla. Na stole v kuchyni se válely prázdné pytlíky od bonbonů a sušenek, blíž k okrají byly obaly od knackebroitu a úplně na krají byla

neoznačená konzerva s pomáčkáným víčkem a roztržená kilovka cukru. V hromádce bílých krystalků byla zabořená lžička.

Na Klukovi se pod vlnající košíll dala počítat žebra - lícni kosti se mu z tváří doslova prodlíraly.

„Tahle konzerva by nebyla to ono,“ zvedl jsem pomáčkanou plechovku ze stolu, „podle tvaru je v ní neochucený rajský protlak.“ Když jsem byl v jeho věku, připadalo mi také nemožné dostat z plechu jakékoli jídlo.

Rozdělal jsem pateru nejrůznější sardinky, smíchal je s cibulí a místo citronu do nich nasypal dva citrónové šumáky; okousaný, kámen připomínající chleba jsem na chvíli namočil ve džezu a poslal Kluka, ať si umyje ruce a obličeje. Kupodivu poslouchl.

Pak jsme se cpaši, div jsme nepřekousli vidličky.

Když má člověk opravdu velký hlad, chuťná i rozmočený, ledový a slizký chleba jako pokrm bohů.

***

Zbytek dopoledne jsem střídavě odpočíval a šmejdil po bytě a hledal věci, které by se mohly hodit. Venku byl klid, jen krátce po sardinkové snídani se někde blízko ozvalo bzuzení popelnice. Klukovi jsem nemusel nic říkat. Přestože byly zatažené závěsy, strnul uprostřed pohybu, dokud zvuk nepřestal.

„Rád bych věděl, kolik jich tu je,“ ozval se poprvé toho dne Ten druhý.

„Myslíš v Plzni, nebo na Zemi?“ Zahledl jsem, jak se na mě Kluk vyděšeně dívá, tak jsem radši zmlkl.

Když jsem prohraboval věci jeho rodičů, pozoroval mne nesouhlasně. V místnůstce s lyžemi, závodním bicyklem, windsurfiingem, krosnami, tlumoky a podobnými věcmi jsem našel propanbutanový vaříč a poloprázdnou tlakovou láhev. Udělal jsem k pozdnímu obědu špagety s kečupem a osmahlymi kostičkami trvanlivého salámu. Myslím, že si mne za to Kluk docela oblíbil.

Několikrát jsem se ho ptal na jméno a snažil se ho rozpozdat. Na přímé otázky, proč nemluví, odpovídal jen krčením ramen.

Jestli ale šokující události minulých dnů odnesl jenom zběhými vlasy a némotou, nedopadá zas tak špatně.

Našel jsem si olej ve spreji, rozebral a vyčistil berettu, a dokud se nesešmělo, zabýval jsem se zasouváním nábojů do zásobníků. Kluk seděl na židli naproti mně a oči měi navrch hlavy.

Tak jsem mu přistříčil pár krabiček s patronami a nabíjeli jsme oba. Dost se u toho nadíval, ale nevzdal to.

***

„Ty jdi spát k sobě, já budu spát tady,“ ukázal jsem na dveře od ložnice rodičů. Svítli jsem miniaturní zlodějkou schovanou v tmavé ponožce.

Byl jsem unavený a omámený mnoha pilulkami proti bolesti, ale když jsem za sebou zavíral, napadlo mě, že bych možná měl říci něco víc.

Znovu jsem otevřel - Kluk stál v chodbě a jeho rozčuchané bílé vlasy v tlučeném světle baterky zářily.

„A pořádně se obleč - klidně si vem do postele teplou bundu. Je tady zima,“ dodal jsem nelogicky, protože to bylo každému jasné. Od úst šla pára.

„A dobrou noc... Jonáši.“ Nevím, kde jsem to jméno vzal, tak mi nějak samo připlulo na jazyk. Z papírů nalezených v zásuvce sekretáře jsem věděl, že se jmenuje Petr. Ale přišlo mi, že oslovení Pěto by mu nemuselo dělat dobře. Tak mu určitě říkala máma.

Schoval jsem berettu pod polštář, navrstvil na sebe obě peřiny a usnul dřív, než jsem zavřel oči.

***

Hluboko v noci mne k smrti vyděsil kradmý dotek na rameni. Byl to ale jen Jonáš. Přinesl si svou peřinu a zabail se do ní vedle mě; tu ruku na rameno mi dal, aby se ujistil, že v té tmě opravdu jsem.

Normálně nenesu spát s někým v jedné místnosti. To od dob dětského domova, kdy noci byly rájem těch zlých. Pyžamo pro mne dodnes představuje spíš bojový úbor než oblečení na spaní. I od těch několika žen, co jsem s nimi trávil části noci, jsem odcházel spát do obyvatelno pokoje na gauč.

Pustil jsem pažbu pistole a tak nějak se pokusil zabručet, aby to znělo uklidňujcně.

S opravdu ledovou hrůzou jsem si uvědomil, jak strašných muselo být uplynulých osm dní pro samotného osmiletého kluka.

***

Druhý den jsem se cítil velmi špatně. K snídani jsem se zmoohl jen na bramborovou kaši z pytlíku. Po chuťové stránce byla teplá a slaná.

Nacpal jsem se prášky, vzal si počítač, který jsem večera našel v sekretáři a vrátil se do postele. Usnul jsem dřív, než jsem počítač stačil zapnout. Probudil mne známý ošklivý pocit - jako když se na mne někdo upřeně dívá.

Jonáš si přinesl židli, autíčko a nějaký barevný komiks. Jednou rukou objímal autíčko a přes vršek komiksu se díval, jak spím. Bylo půl čtvrté a za závěsy se začínalo stmívat.

Zavřel jsem a zapnul počítač. Je to taková malá plochá věc od IBM, akorát do dlaně. Velmi moderní. V jedné reklamě říkal takový nadšený pán, že ta krabička dokáže věci jako superpočítač z přelomu tisíciletí. Nevím, co na přelomu tisíciletí dokázal superpočítač, ale tohle IBM toho umí docela hodně.

Mezi obrovskou spoustou aplikací jsem narazil na expertní systém jménem Domáci lékař. V úvodním textu psal nějaký profesor, že program dokáže diagnostikovat a doporučit léčbu až u dvaadvadesáti procent

chorob. Domáci lékaři obsahovali i seznam léků s popisy účinné složky, možnou náhradou, dávkováním, kontraindikacemi a samozřejmě soupisem nemocí, na jaké lék použít. Všechno vysvětlené do detailů normální češtinou, žádné latinské skrývačky.

Pak jsem znovu usnul a znovu se probudil. Venku už byla tma a Jonáš mezitím uvařil čaj. Rozsvítil jsem zlodějkou, napil se, spolykal další prášky, převázal si ránu na noze a na levé ruce. Náplastí na oděrkách a škrábacích už se vstřebaly a zbyla po nich jen zaružováň, trochu cizlivá místa.

Paměť IBM mimo Domáčího lékaře obsahovala (z těch důležitých aplikací) Komplexní světový orientační systém a Velký světový adresář s telefonními čísly. Ta telefonní čísla jsou na nic, ale ve Velkém světovém adresáři byla například i adresa vojenské posádky v Plzni. Komplexní světový orientační systém mi zjistil, že to k budově posádky mám jedenáct kilometrů a dvě stě padesát šest metrů. Nejdřív jsem se musel zeptat Jonáše, na které adrese jsme.

Velmi pomalu a velmi pečlivě hledal na klávesnici jednotlivá písmenka.

„Tam si dojdu pro artilerii,“ usmál jsem se. „Pro pořádnou flintu,“ odpověděl jsem na jeho nechápavý pohled. Oči se mu ve světle baterky zaleskly.

Za dva dny už jsem se potloukal po bytě, aniž bych musel být nacpaný prášky, různé se rozvíčoval a dával si do pořádku oblečení. Na díru v rukávu bundy jsem molekulárním lepidlem přilepil záplatu z tlusté černé kůže. Jakmile si nějaké oblečení obléhám, nevzdám se ho jen tak snadno.

Jonáš se na mě přípravy díval se vzrůstajícím znepokojením.

Nazítí k večeru jsem si přece jen vzal prášek proti bolesti (nechtěl jsem se stále tak úplně), zašněroval si boty, nataženou berettu schoval do pouzdra a saze mi z hořáku variče si začernil obličej.

Připadal jsem si přitom jako vůl. Ale instruktor z kursu aktivní sebeobranu nám vtoukal do hlavy, že začeměný obličej má v noci velký význam. Vždycky říkal, že vojáci mají takovéhle věci vymyšlené nejlépe. Já jsem vojáky vždycky od srdce nenáviděl, nenáviděl jsem povinný vojenský kurs, nenáviděl jsem tu jejich zelenou. A teď musím začít používat jejich metody a neobejdu se bez jejich zelených věcí a zbraní. V hloubi duše jsem se za to neměl rád.

„Ale nedá se nic dělat,“ zašeptal Ten druhý, když jsem si před zrcadlem rozmazával saze po obličejí. Poníčená kůže mne při tom bolela a krátké vousy škrábaly do prstů.

Aspoň že nos už vypadá normálně. Vždycky dřív jsem býval dost háklivý na to, jak vypadám. Na ruce jsem si navlékl nové bezprsté rukavice - vyrobil jsem je z kožených špacírek po Jonášově otci.

„Pořádně za mnou zamkni a dávvej pozor: až se vrátím, takhle zaklepu na futra,“ tříkrát jsem klepl, chvíli počkal a klepl ještě dvakrát. Jonáš přikyvl. Tuhle proceduru jsem musel vymyslet, když jsem v bytě nenašel žádné klíče.

Z napjatého výrazu v jeho hubeném obličejíku se dalo poznat, že s mým odchodem nesouhlasí. „A co když se nevrátíš?“ říkali jeho oči. Vim, že je to strašně klíšé, ale já tu něnou otázkou doopravdy viděl.

„Neboj, vrátím se,“ řekl jsem.

Pořád jsem, sakra, nevěděl, jak se k němu chovat. Navíc, jestli mají létající popelnice kousek mozku v plechu, budou na místech jako vojenské posádky nebo policejní stanice na zoufalce, kteří se tam půjdou vyzbrojit, čekat. Společně jsem jen na to, že popelnic není dost, aby stačily ohlídat všechna podobná místa. Ale mrtváčky nebo nějaké nástrahy jsem tam musel předpokládat určitě. Čili jestli se vrátím, není až tak jisté. A Jonáš to na mně bez jediného zaváhání poznal.

„Je nutné, abych tam šel,“ řekl jsem už s rukou na klíče. „Pušku potřebujeme, abych mohl i útočit, když se jenom bráním, dopadá to takhle,“ poklepal jsem si na skvrnitou, popálenou hlavu. Pak jsem si narazil černou plétenou čepici s ohrnutým okrajem, naposledy zkontroloval, zda mám na beretě zapnutý tlumič, poplácal se po kapsách, v kterých mne tížily zásobníky, nahodili si na záda prázdnou krosnu a proklouzli na chodbu.

* * *

Cesty k vojenské posádce jsem se naučil tři - nazpaměť. V náprsní kapse jsem pro jistotu měl i IBM.

„Do rána jsem zpátky,“ zašeptal jsem do mezery ve dveřích. „A pořádně zamkni!“

Chtl jsem mu na poslední chvíli říci, co má dělat, kdybych se nevrátil, ale rozhodl jsem se radši mlčet. V nejhrošším případě se bude muset protloukat sám. Už dokázal, že to dovede. Přesto jsem se v přizemí zastavil a jen s obtížemi se překonal, abych se nevrátil.

„Sakra, proč ti ho je líto?“ zašeptal Ten druhý.

„Mně ho není líto, to jenom ta... ten zatracený pocit zodpovědnosti.“

„Je to cizí člověk.“

„Je to dítě.“

„Viš, kolik dětí muselo umřít v minulých pár dnech?“ Ten druhý zvýšil hlas do ostrého šepotu, „jedno navíc...“

„Vzpomeň si, jaké to bylo, když jsem byl já dítě. Sám. V děčáku.“

„Ale dokázal ses o sebe postarat.“

„O tom nemluví. Říkám: vzpomeň si, jaké to bylo.“

Ten druhý se krátce odmlčel: „Stejně jsou to plané řeči, však se vrátíme.“ Opatrně jsem se rozhlédl a rozběhl se temnou ulicí. Auta s otevřenými dveřmi stojící nepřírozně vprostřed silnice vypadala jako mrtvá ocelová zvířata. Už si na ně začínám zvykat.

* * *

Cesta k vojenské posádce proběhla bez sebemenších zádrhelů. Pravidelným střídáním kľusu a rychlé chůze jsem prvních jedenáct kilometrů a dvě stě padesát šest metrů zdolal velmi rychle. Zastavil jsem jen jednou, abych se napil vody a spolkl další posilující prášek.

Na temné město a všeoparovávající bezdeché ticho už si také začínám zvykat.

* * *

Před budovou posádky byl vysoký plot. V krytu strážnice jsem vyšplhal na bránu a seskočil dovnitř. Bodlo mne v kotnicích a podlomila se mi kolena. Jak jsem se zvedal, ozvaly se za mnou šoupavé kroky.

Protože jsem něco takového čekal, nepřekvapilo mě to. Od hlavní beretty se krátce zablesklo, ostrý svčivý zvuk, křupnutí a šplouchavý pád těla.

Přeběhl jsem dvůr a chvíli hmatal v husté tmě u zdi, až jsem narazil na dveře. Bylo otevřeno dokořán a zevnitř to páchlo hnilobou.

Zavřel jsem za sebou, rozsvítil zlodějkou a zaklínil dveře stolkem, z kterého sklouzla otevřená kniha návštev. Tužka hlasitě zachřestila po podlaze.

Ne že bych nebyl vystrašený.

Sundal jsem z baterky ponožku a baterku si přijal klipsem k lemu čepice. Kolečko světla tak kopírovalo směr mého pohledu. Jenom jsem musel dávat pozor na okna.

Po chvíli motání jsem v prvním patře našel tak zvanou Služební místnost. Kromě mého hlasitého dechu se někde v tmavých chodbách rozléhaly šoupavé kroky.

Ve Služební místnosti byl plán budovy, ale hlavně - v prosklené a zamčené skřínce spousta popsaných klíčů. Ty s nápísem ZBROJNÍ SKLAD 1, ZBROJNÍ SKLAD 2, SKLAD ZVLAŠTNÍHO MATERIÁLU, TREZOR a PŘÍRUČNÍ MUNIČNÍ SKLAD jsem si vzal.

Po plánu budovy jsem několikrát přejel otevřenou spodní stranou IBM, aby si ho počítač naskenoval, zapnul jsem na chytré mašince hlasový výstup a zastrčil si do ucha sluchátko.

„Vyjděte z místnosti, dejte se doleva, na druhé odbočce znovu doleva, pak po schodech dolů,“ ozval se jemně modulovaný dívčí hlas počítače.

Tak IBM je ta počítač.

Kvítili sluchátku v uchu jsem špatně slyšel ostatní zvuky. Nemohl jsem přesně říci, odkud se ozývají. Baterku jsem musel vypnout, a tak jsem se v inkoustové tmě pohyboval po hmatu.

* * *

Sklady byly naštěpiti v přizemí - tam jsem si opět troufl rozsvítit. Ze tmy se vyloupila červenohnědá kachliková podlaha a zahlédl jsem prvního mrtváka - potácel se na konci chodby a měl oblečenou uniformu.

Odemkl jsem dveře s nápísem ZBROJNÍ SKLAD 1. Magnetický klíč se otočil v zámku s hlasitým klapnutím. Vklouzl jsem dovnitř a zamkl za sebou.

Jak se dalo čekat, ocitl jsem se ve skladišti zbraní. Místnost byla velmi dlouhá a úzká. Na podlaze byly namalované šipky - to aby se rozespali vojáci při nočním poplachu dostali ke zbraním a zase z místnosti bez tláčenice.

Samopaly, útočné pušky, opakovací brokovnice; zbraně se ve světle baterky masitně leskly, vyrovnány v dlouhých dřevěných stojanech podél zdi. Pořeboval jsem útočnou pušku, ale ne obyčejnou. Tohle byly běžné zbraně pro mužstvo. Někde tu musí být zbraně pro speciální jednotku. Zašmejdil jsem kuželem světla po místnosti - úplně vzhadu byly druhé pancéřové dveře nařtené stejnou hnědou jako zed.

Hodil se k nim klíč s nápísem ZBROJNÍ SKLAD 2.

„Tady to máme,“ zašeptal Ten druhý.

Na dveře z chodby narazilo něco těžkého a měkkého.

Zadní zbrojnice byla čtvercová, také bez oken a podstatně menší než první. Zleva do ní vedly ještě jedny dveře, a hlavně sortiment zbraní byl daleko bohatší. Bez váhání jsem z vysokého regálu sundal plochy černý kufr. Byl sice těžký, přesto však lehký, než jsem čekal.

Uvnitř byla rozložená FN K2 A5 - belgická útočná puška, speciál pro odstřelovače. Prodloužená hlaveň s vývrtem dělaným na velepřesném stroji, na ústí kompenzátor zpětného rázu, elektronický tlumič hluku, tlumič ohně, v předpažbí složená opěrná dvounožka, místo optického dalekohledu elektronický zaměřovací systém. To je důležité: Je to v podstatě kamera s automatickým transfokátozem, s automatickým předsazením při zaměřování pohyblivého cíle, dálkoměrem aíd. Samozřejmě je to uzpůsobeno i pro noční střelbu, vodotěsné, ořesuuzvodorné, nerozbitné...

Vyndal jsem jednohlavé součástky na stůl - zbraň byla úplně nová, nepoužitá. V kufríku byl pod gumovým páskem návod k použití. Vytláčil jsem z hlavně konzervační vazelinu a pečlivě pušku složil. Zaměřovací systém nepujde použít, dokud ji nezastřílím. Natáhl jsem závěr a stiskl spoušť. Ozvalo se uklidňující kovové cvaknutí.

Sundal jsem si krosnu ze zad a dal do ní všechny zbývající věci z kufru a návod k použití.

Ve zbrojnici bylo sice mnoho dalších zajímavých věcí, ale už jsem si nevezal nic.

„Teď patrony,“ zašeptal jsem, hodil si popruh kádvojký přes rameno a udal počítači nový cíl - PŘÍRUČNÍ MUNIČNÍ SKLAD.

Když jsem otevřel dveře do chodby, nahnuli se dovnitř tři mrtváci. Bylo to sice strašidelné, ale s beretou v ruce rutina.

„Jak si člověk rychle zvykne,“ řekl do syčení výstřelů Ten druhý. Zvláštní věc: přestože dlaždicová podlaha byla kluzká mozky, nic to se mnou nedělalo. Ale když jsem si dnes ráno vzpomněl na bezhlavé tělo hostinského Kozáka visící přes větev, zvedl se mi žaludek.

Muniční sklad byl o troje dveře vedle.

* * *

Dřevěné bedny s patronami i s plnyými zásobníky se vršily ke stropu. Vyndal jsem návod a rychle si našel, jaké náboje mám vzít. Když je K2 nasazena jako odstřelovačská zbraň, používá se do ní speciální dalekonosné

střelivo. Dlouhá nábojnice, naprosto přesně tvarovaná kulka. Podle toho, co je napsané v návodu, se tím dá spolehlivě střilet až na pět(!) kilometrů. Transfokátor dokáže i tak vzdálený cíl přiblížit na subjektivních dvacet metrů a mikroprocesorem ovládaná projekce nízkového kříže se sama nastaví do potřebné polohy. Jen když fouká silnější vítr, je potřeba odhadnout jeho rychlost a směr a natukat je na malé číselné klávesnice na dalekohledu.

Ovšem i tato speciální kádvojká se dá používat jako obyčejná K2. Je z ní tedy možné střilet standardním nábojem NATO. V tomto režimu je samozřejmě palba dávkami.

Do krosny jsem k několika pětitraným zásobníkům na dalekonosné střelivo a deseti těžkým krabíčkám (krabicím) dlouhých patron přidal množství standardních zdvojených zásobníků se standardním střelivem. Navrch jsem přihodil pár miniaturních granátů.

Moje kádvojká se se svou dlouhou hlavní, dvounožkou a šedesátitranným zásobníkem bude s úspěchem dát používat jako velmi přesný lehký kulomet.

Nakonec jsem se vypravil do SKLADU ZVLÁŠTNÍHO MATERIÁLU. Už bylo půl dvanácté a krosna ztěžklá náboji mi bolestivě tlačila na ramena.

Vzal jsem dvě neprůstřelné vesty pro speciální jednotky; pro sebe velkou, nejmenší ženský model pro Jonáše. Vesty jsou lehké, s chrániči ramen, poště maskovací látkou. Sobě jsem vzal ještě dvoje kalhoty z tkaniny zpevněné kevlarom s chrániči kolen a holení a bezprsté rukavice z aramidových vláken. Tyhle rukavice jsou vynikající věc: Hřbet ruky je polstrovaný a nad klouby je větší kovový chránič podobný tupému boxeru. Navíc je aramidové vlákno prakticky nezničitelné, takže má-te-il takovou rukavici, můžete dlaní zastavit výstřel z pistole. Kulka vám možná zlomí zápěstí, ale aramidovou osnovou nepronikne.

Pak jsem vzal hrst ekologických elektročláneků - od každého z unififikovaných rozměrů platičko; dáí dva lehoučké spacáky, stan, který se ve složeném stavu vejde do kapsy a pár dalších drobností (například bojovou lékárnu). Po docela dlouhém hledání jsem v malé skříňce objevil to takřka nejdůležitější - brýle pro noční vidění. Vypadají jako obyčejné zrcadlovky a normálně mají být napájeny vnějším elektromagnetickým zářením. Je to šikovná věc, odebrají si energii z vysílaní rádiových a televizních stanic. Normálně. Ted jsem do nich musel dát elektrický článek. Dává se do levé rafičky a je tak malý, že se mi to při světle zlodějky a s rozřesenými rukama nechťelo povést. Pak jsem konečně mohl zhasnout.

Nakonec jsem odemkl vysoký trezor postavený v rohu, otevřel vnitřní pancéřovou schránku a vzal si z ní takovou drobnost. Přitom mne pojal intenzivní pocit, že bych měl spěchat domů.

„Jaképak doma,“ zašeptal Ten druhý.

Ještě jsem se zdířel tím, že jsem jeden velký elektročlánek zasadil do příslušného místa v pažbě kádvojkvy. Pak jsem zapnul tlumič a na příslušné místo zaklapl dlouhý zásobník s šedesáti náboji.

* * *

Nazpátek už jsem běh s klusem nesřídál. Krosna mne táhla k zemi a ještě ne zcela odpočínuté svaly a sotva zahojené rány se nepřijemně ozývaly.

I přes dvě posilující pilulky se mi kulhání silně zhoršilo. Spíš jsem se vlekl, než šel.

* * *

Už když jsem opatrně nahlédl do „naší“ ulice, viděl jsem, že je zle. S brýlemi jsem viděl skoro jako ve dne - jen barvy byly nepřirozeně jásavé.

Ulice sevržená vysokými činžovními domy vypadala trochu jako kaňon. Mezi auty se potácela jedna postava a druhá právě zmizela za dveřmi domu, kde jsem večer nechal Jonáše. Bylo po půl pátě ráno, jedovatě studený vítr fičel v anténách, vířil prach a já z něj měl ztuhlou bradu.

„Kurval!“ zašeptal jsem.

„Kurval!“ zašeptal Ten druhý.

Shodil jsem krosnu (musel jsem se až chytit zdi - tak intenzivní pocit lehkosti mne najeďnou pojal) a zastíčil si do výstřihu bundy dva zásobníky k pušce. Když jsem si krosnu vrátil na záda, má páteř slyšitelně zaupěla.

* * *

Prvního mrtváka jsem zastřelil až na schodišti v domě. Nechtěl jsem, aby mne prozradil záblesk výstřelu. To je jediná nevýhoda brýlí pro noční vidění - málem jsem zapomněl, že je tma, a začal střilet už na ulici.

Kádvojká je při střelbě s tlumičem tichá jako beretta - jen syknutí kulky je mnohem jedovatější.

Puška mne kopla do ramene a musel jsem přeskocit tělo kutálející se po schodech. Rozbitá hlava vydávala nejdřív hlasité dunivé údery, ke konci čvachtavé a křupavé.

Dveře bytu byly dokořán a zevnitř, někde zprava, se ozývaly pravidelné, skřipavé zvuky.

Mimo šoupavých kroků.

Nevím proč, ale pojal mne ten ledové vražedný pocit, jako bych sám byl v bezprostředním nebezpečí smrti.

* * *

Tentokrát se nedostavila fáze, kdy mé pohyby musel ovládat Ten druhý. Tentokrát jsem chtěl zabít sám.

Třina krosny jako by mi ze zad zmizela. Přepnul jsem kádvojkvu na střelbu dávkou. Chťel jsem zavolat na Jonáše, ať se drží při zemi, ale měl jsem stažené hrdlo, že jsem nemohl vydat slovo.

U ústí pušky vykvetl nepřetržitý bílooranžový plamen odrážející se od bílých zdí. Dva mrtváci v předstíni se pod nárazy kulek rozlétli do stran.

To vzrání se ozývalo z obýváku. Tam bylo mrtváků víc - alespoň čtyři. Vypadalo to, jako by tančili nějaký pochmurný nerytmický tanec: Komihali rukama nad hlavou a vypínali se na špičky s obličejí zvrácenými ke stropu.

Přiložil jsem pušku k llici a jen držel spoušť. V nepřetržitém sledu zpěných rázů jsem viděl, jak kulky drtí čela a skráně. Viděl jsem ustřílené ruce rotující vzduchem. Viděl jsem exploze tkání. Přeražené krční páteře. Hlavy padající dozadu jako u loutek s přestříženými provázky.

Když se ozvalo kovové cvaknutí, upustil jsem pušku a s berettou v ruce vrhl do pokoje.

Toto vše se muselo odehrát velmi rychle, protože ti dva mrtváci povolení mou první dávkou se ještě nestačili zvednout.

V pokoji už nebylo žádné střelení nutné.

Jonáš seděl obkročmo na lustru, který se kýval ze strany na stranu. To byly ty zvuky. Kabel se pomalu vytrhával ze stropu.

Tam někde pod tím vražedným ledovým příkrovem mne napadlo, co by se stalo, kdybych dorazil o pět minut později.

Co o pět. O tři. A podle všeho si za to mohl kluk sám.

Když jsem ale uviděl, jak vypadá v obličejí, ostrá slova mi zamrzla na tech. Díval se někam nad mé pravé rameno a třásl se a hlasitě mu cvakaly zuby. Uvědomil jsem si, že já ho sice v brýlích vidím, ale pro něj je uhlová tma - navíc je oslněný výstřely.

„Ještě že ten lustr je tak vysoko.“ Než jsem to řekl, musel jsem si dvakrát odkašlat. „To jsi na něj skočil ze skříně?“

Jak se Jonáš na lustr dostal, bylo zřejmé: na stůl, ze stolu na skříň a potom, když ho ruce mrtváků objevily i tam, zoufalý skok na jediný vyšší bod v dohledu. Ještě že jsem mu nechal druhou baterku.

To, jak se zatvářil, když uslyšel můj hlas, je nepopsatelné.

„Pomalu se pusť, chytím tě.“

Byl pořád ztuhlý hrůzou, ale bez zaváhání sklouzl do pro něj černočerné hlubiny. Chytl jsem ho v podpaží a postavil na zem.

Jeho baterka (byla to ta stará dynamobaterka) ležela pod rukou jednoho z mrtváků. Prsty na tmavé ruce měly strhané nehty a svíraly se a otvíraly. Ty nehty se strhly, když mrtvákův na pohled slabý stisk rozpáral koberec.

Radši jsem Jonáše zvedl, protože mu podklesávala kolena a byl těm nemrtvým rukám moc blízko. Přes jeho rameno jsem zasťělil oba mrtváky v předsíni. Neomylně se potáceli za námi.

Věděl jsem, že musíme spěchat. Záblesky z hlavně pušky musely být i přes závěsy vidět na kilometry daleko.

Vyšel jsem do předsíne, odkopl tělo krouťící se na prahu a zavřel dveře na řetizek tak, aby zůstaly pootvěřené. Postavil jsem Jonáše na zem a přinesl z kumbálu velkou tašku.

„Potřebuješ teple obléčení, čepici a hlavně pořádný boty, nacpi si to sem do tašky,“ vsunul jsem mu do ruky baterku. „A švihni sebou!“

Jak rozsvítil, v kuželu světla se objevila lidská hlava, které půl chybělo. Všude to strašně páchlo a všude byl mozek.

„Zvykej si, hochu,“ řekl jsem tvrdě. Na to, co s ním takový pohled musí dělat, jsem radši nemyslel. „Dokud leží, je to v pořádku. Strach měj, až kdyby se začal zvedat.“

Jonáš po mém hlase otočil hrůzou vyřeštěné oči.

„Zabal si ty věci. Rychle! Musíme pryč.“ Odběhl jsem do ložnice a do koupelny a posbíral své propriety.

Řetizek na dveřích zachvěštil a mezerou zalapala fialovožlutá ruka. Ty barvy jsou zvláštní - a není to brýlemi. Už v budově vojenské posádky jsem si všiml, že mrtváci už nejsou šedobledí nebo namodralí. V obličejích byli žlutí a bradu a tváře kolem spodních čelistí měli do černořalové. Kalné oči, jako mají mrtvolý, ale neměli. Zato měli všichni potřísněné tváře a ruce a šaty - ve městě i přes chladné počasí páchlo zkažené maso. Čím se mrtváci živí, nebylo pochyb.

Jonáš se potácel ze svého pokojíku s obrovskou náručí šatů a cestou zakopl o mrtvolu.

„Kde máš boty?“ nedal jsem mu vydechnout. Strašně se třásl.

„Rychle! Rychle!“ syčel jsem a doufal, že to znělo dost vztekle. Kdybych ho nechal myslet na to, co prožil, složili by se. Věděl jsem to, protože já bych se i ve svém věku složil také.

Odběhl do kumbálu a vrátil se s miniaturní kopii mých vysokých bot. Jeho rodiče museli být dost bohatí.

„Jsou ti? A nosíš je už?“ Boty vypadaly nově a i tak kvalitní obuv dřě, než se rozšlápne. Kvůli jeho špatným botám bychom mohli zemřít oba. Jonáš dvakrát přikývl.

Sehnul jsem se, zapnul zip tašky, vyměnil zásobníky v obou zbraních, hodil si krosnu na ramena, pušku do podpaží a s berettou v jedné a naditou taškou v druhé ruce jsem přikázal: „Otevři dveře, zhasni baterku a uskoč doprava. Jonáši? Slyšíš? Tak sakral!“ tiše jsem vykřikl, když se nehybal. „Pravá ruka je ta, co se s ní normálně dloubaš v nose!“ Teprve pak poslechl.

Dvěma ranami jsem zneškodnil posledního mrtváka na chodbě. Doufám posledního.

„Nerozsvěcuj a chytři se zezadu tašky. Je hned tady před tebou. Dělej!“ Jonášovy ruce zatápaly a otočily se kolem držáda.

„A drž se fest a hlavně nezakopni!“

Seběhli jsme ze schodů a vyběhli před dům - říkal jsem Jonášovi, kdy musí zvedat nohy, aby nezakopl o mrtvolý.

Věděl jsem, že se daleko nedostaneme. Jonáš byl ztuhlý a na tašce spíš visel, než se jí držel. A krosna vážila dvakrát tolik co dřív a krok od kroku ještě těžkla. Není divu po noci bez spánku, po vyčerpávajícím dvacetikilometrovém pochodu a teď po těch nervech.

Vít mne mrazil na zpocených tvářích a pot v botách mi div nešplouchal.

Přinutil jsem se ujit dva bloky a pak jsem zabočil do vchodu supermarketu. Nebyla to náhoda. Pamatoval jsem si OBCHODNÍ DŮM TTT jako jeden z orientačních bodů na cestě k posádce a později jsem se tam stejně chtěl vypravit. Je to takový ten moderní supermarket tvářící se jako jeden ze sto padesát let starých měšťanských domů kolem.

Zablokoval jsem dveře a po mrtvých eskalátorech dokázal dojít do druhého patra a najít místnosti pro zaměstnance. Jonáše jsem sevřel rukou s pistolí a nesl ho v podpaží. Naštěstí nikde nebyli žádní mrtváci, protože jsem byl tak vyslyšený, že by mne zpětný ráz bereřty nejspíš poválil.

Právě když jsem za námi zavíral dveře místnosti plné úzkých skříněk na šaty, zvenku se ozvalo několik ostrých detonací. Podlaha se otřásla a plechové skřínky zadrnčely.

Tentokrát byl sonický třesk slyšet, až když létací stroji odlétal.

Upustil jsem všechny věci, Jonáše málem taky, a vrátil se do prodejny. Za oknem na východě se šířavě rozednívalo, za okry na západě tančila chorobně rudá zář požáru. „Náš“ dům s polovinou okolního bloku zmizel.

Při pohledu na příznaky svírání jsem si všiml, že dnes bude nádherný slunečný den.

* * *

Jonáš spal stočený na zemi a po čele mu tekli pot. Spíš omdlel, než spal. Položil jsem ho na čalouněnou lavici uprostřed místnosti a přikryl ho několika světlomodrými pracovními plášti. Přitom jsem si všiml, že má mokré kalhoty.

„To se stane i větším hrdinům,“ zašeptal jsem a stáhl mu je, aby nenastydl.

Pak jsem asi omdlel také.

* * *

Probudily mne šmátravé zvuky.

Vyskočil jsem, pistolí v ruce. Hryzavá bolest ve svalech se ozvala, až když odeznel přívál adrenalinu. Ty zvuky mne vythly z přišerného snu - o to přišernějšího, že jsem nevěděl, o čem byl. Zbyl jen pocit čirého děsu.

Ty zvuky byl Jonáš, jak otevíral zip tašky. Stropním oknem se do místnosti linulo šikmé sluneční světlo. Bylo neuvěřitelné, jásavé, žluté a hřálo. „Tak slunce je jako dřív,“ řekl Ten druhý. Bylo to první slunečné ráno nových dob.

Při pohledu na Jonáše jsem se musel chtít nechtě usmát. Kvyi hlavou, jako že dobré ráno, a tvařil se hrozně provinile. Ale ne za to, že za mnou večera nezamklí a že jsme kvůli tomu oba málem umřeli, ale za to, že se na tom lustru strachy počural.

„Támhle někde vzadu budou sprchy; voda sice ledová, ale zvykej si,“ řekl jsem.

Vykulil na mne oči, začaly se mu lesknout a začala se mu třást brada. Nebrečel tak, že by se mu kroutili obličej. Jen se mu třásla brada a tekly mu slzy.

Naprosťo jsem nevěděl, proč brečí a jak se mám zachovat.

„Pojď, půjdu tam s tebou,“ zkusil jsem.

Zamrkál a ořel si oči hřbetem ruky. Rozmazaná slzy mu po špinavém obličejí udělaly čmouhy a u nosu mu visela nudle.

Napadlo mne, že děti by se měly koupat častěji, než když se počurají, a že samy od sebe je to „častěji“ určitě nenapadne.

S pistolí jsem prohledal sprchy, jestli tam není něco nebezpečného. Také tam byla stropní okna a v hřejivém svitu slunce mi to pobhání se zbraní v ruce připadalo hrozně nepatřičné. Sprchy byly čistounké a vypadaly jen jako čistounké sprchy.

„Je to dobrý,“ řekl jsem a zkusil na popotahujícího Jonáše něco jako úsměv. Trochu to zabralo.

Připravil jsem mu čisté šaty, ale kdo se v tom má, hergot, vyznat. Oblékat se umí naštěstí sám. Pak jsem sešel do přízemí a důkladněji zajistil vchody, zastavil se v oddělení potravin pro snídani a vrátil se nahoru. Jonáš zrovna vylezl ze sprchy, zabaleny v obrovské bílé osušce, obličej celý zčervenaly od studené vody, vlasy zplhlé až na ramena, prsty a špičku nosu promodralé zimou.

Zacvakal jsem nůžkami: „Promiň, hochu. Jestli na vlasech nějak ipiš, tak se omlouvám.“ Vyřeštil oči a přitiskl si ruce na hlavu.

„V noci by nás mohly prozradit a určitě bys časem dostal vši.“ Když jsem ho stříhal, smířený se vším jenom tpně seděl.

„Buď rád, že ti jenom zběhaly a že ti nechořely jako mně; potom, když rostou, strašně to svědí,“ řekl jsem, abych něco řekl. Ticho rušené jenom šmikáním nůžek bylo tiživé i pro mne.

Nejsem zrovna holič, ale ježek se mi docela povedl.

Pak jsem se také vysprchoval. Masiné saze šly z obličjeje studenou vodou dost zle a na kořeni nosu jsem měl hubokou citlivou rýhu od nočních brylí. Nějak jsem si je před spaním zapomněl sundat.

* * *

K snídani jsme měli sušenky s marmeládou a čaj s nahnilým citronem. V oddělení potravin už to pěkně zavánělo.

Zbytek dne jsem se zabýval balením věcí, vyhazováním nepotřebných věcí a jejich opětovným balením. Potřeboval jsem toho vzít co nejvíc, a přitom aby krosna byla co nejlhčí.

Když jsem hledal konzervy a jiná trvanlivá jídla, chodil jsem kolem obrovského regálu s alkoholem. Ne že bych neměl chuť, ale stejně jako v minulých dnech jsem se napít prostě netroufí. V tom snu dnes ráno se mi možná zdálo, jak se s poloprázdnou lahví v ruce potácím ulicí mezi svírající se masou žlutočerných strnulých obličejů. Kdybych se opil, mohlo by to tak skončit. Klidně.

Sebevražedné sklony mám od raného dětství.

Jonášovi jsem v oddělení dětské konfekce vybral nějaké svršky. Obrovská prostory plná jásavé barevných šatů a podlaha lesknoucí se slunečními paprsky lámajícími se na okenních sklech na mne působila velmi, velmi zvláštně. Je to opravdu divné, když jste sám samotinký v takové „místnosti“, která je tak obrovská právě jen proto, aby se tam vešlo co nejvíc lidí.

Mé kroky byly tiché, a přesto se od vzdálených stěn vracela jejich ozvěna.

Vybral jsem Jonášovi koženou bundu na zip s odnímatelnou podšívkou, nějaké jágerovky a dlouhá trika a kalhoty z maskovací látky. Vždycky dřív jsem si říkal, co je to za magory, kteří mohou malé děti cpát do vojenských mundurů - teď jsem jim za ten zvrácený vkus byl vděčný.

* * *

Jonáše jsem našel na dohled vchodu „naší místnosti“, jak si hraje před oddělením hráček. Veškeré dětské počítače a autička a vlačky a stavebnice a hupsající roboty pomínul - měl před sebou hromádku komiksů o svém oblíbeném D-manovi a umělohmotné makety zbraní. Vybral si ty, co vypadaly nejrealističtější. Teď se díval sice na mě - poznal mne podle kroků, tudíž se tvářil uvolněně, ale já ho viděl už z dálky (chytře si sedl, aby přehlédl co největší uzemní, ale já ho viděl už z dálky (chytře si sedl, aby přehlédl co největší uzemní, aby ho nebylo vidět okny a aby mu nikdo nevpadl do zad), tedy já z dálky viděl, jak zuřivě louská písmenka, koleny objímá maketu nějaké smrtonosně vypadající pušky a v obou rukou svírá pažby obrovských pistolí. Než otočil stránku, vždy jednu pistoli odložil, aby si mohl naslinit prst, a nezačal číst, dokud pažbu zase pevně neodržel.

Nebyl to moc hezký pohled (myslím dítě a zbraně), ale chápal jsem ho. I to, že se snaží od skutečnosti odpoutat únikem do D-manova světa, který je sice krvavý a brutální, kde vás ale krev neumaže a kde všechno dopadne dobře. A když se únik nedařil, pažby v rukou dodávaly Jonášovi alespoň zdánlivý pocit bezpečí i ve světě, kde samo od sebe nedopadne dobře nic. Nikdy.

„Zkus si to,“ podal jsem mu kalhoty, ale hned jsem viděl, že mu budou malé. Bunda mu sedla.

„Pojď se mnou, musíš si katáta vyzkoušet.“

Maskovací kalhoty se mu líbily a při jejich zkoušení jsem ho viděl poprvé se usmát. Byl to jenom takový náznak v koutcích rtů a trochu zarůžovělé tváře.

Nakonec jsme jedny vhodně našli. Byly mu správně volné, a když se nohavice dole ohrnuly a schovaly do bot, měly i náležitou délku.

Po ranní sprše jsem si oblékl kalhoty speciálních jednotek. Jonášovi se ty jeho líbily proto, že byly úplně stejně flekaté.

„Stává se z tebe Velký Vzor,“ posměšně zašeptal Ten druhý. Jonáš se na mne tázavě podíval.

„Ještě potřebuješ něco na hlavu. Když máš bílé vlasy, nikdy na to nezapomeň. I když je máš na ježka.“

„Ale co na hlavu, sakra,“ zaklel jsem po chvíli hledání. Dětské čepice jsou vymyšleny tak, aby je bylo vidět na dálku i ve tmě. Oranžové, červené, fosforeskující... A dospělé čepice mu byly velké.

Pak jsem uviděl obálku komiksu, který si stále tiskl na prsa. Nebyl to žádný nový sešit z hromady v dětském oddělení. Byl to tentýž ošoupaný a zohřbaný komiks, co si čel, když tehdy ráno pozoroval, jak spím. Jediná osobní věc, kterou si vzal z bytu. Na obálce je jakýsi rozšklebený pirátský

svalovec s šátkem na hlavě, jak pěstí drtí čelist chlapičkovi s nebezpečně vypadajícím paprskometem v rukou.

Pužil jsem si komiks a zalistoval v něm, abych náhodou morálně nepochybil. Ten prát se jmenuje Big Biker a je to démonický motocyklista, neochvějně stojící spolu s D-manem na straně spravedlnosti proti ekoteroristům z dábelské organizace GREENHELL.

Z ženského oddělení jsem přinesl černý hedvábný šátek, přeložil ho a na druhý pokus ho Jonášovi uvázal na hlavu. Když jsem ho doveďel k zrcadlu, rozžářily se mu oči a začal se rychle otáčet, jestli mu cípy vlnají stejně jako Big Bikerovi na zvlášť dynamických obrázcích.

Pak jsme se vrátili do naší místnosti. Přestože jsem celý den bail a pakoval, byl ve věcech strašný chaos.

„To se zvládne,“ uklidnil jsem se hlasitě a z hromady věcí vytáhl obě neprůstřelné vesty. Vysvětlil jsem Jonášovi, na co to je, předvedl mu, jak se vesta obléká, jak pevně dotáhnout přezky, jak přihladit suché zipy.

„Klidně si ji taky obleč, je tu chlad.“

Jonáš se začal do vesty soukat a působil při tom krajně komicky. Nová bunda mu byla trochu volná a pod vestou se shrnovala. Nepovolil však a dokázal to sám.

„Hmm,“ zabručel jsem uznale. Hrdě se na mne podíval - jak ale zdvihl hlavu, bleskl mu v očích úlek.

Uskočil jsem, berětu v ruce.

Vysoko na modrém nebi se klikatila bílá kondenzační čára. Neuvěřitelně rychle narůstala jedním směrem, pak se zalomila do pravého úhlu. Při další obrátce už jsem stroj sledoval loveckým triedrem: Byl výš než dvacet kilometrů, a tak z něj malý dalekohled dokázal udělat jen blýskavou skvrnu - přesto bylo jasné, že takový manévry by žádný, žádný pozemský stroj nedokázal.

„Jsou to opravdu mimozemšťané. Cizinci,“ zmírnil jsem to první slovo. Jak jsem ho vyslovil, musel jsem se začít smát. Tak hloupý, neuvěřitelný a neskutečný mi připadal jeho obsah - přestože právě s ním jsem se smířoval už pěkných pár dní. Smát jsem se musel i proto, že jsem cítil, jak se spolu s poznáním k mě myslí přiblížily věci, které jinak v mém vědomí ovládá Ten druhý. Jednou z těch věcí bylo cosi velkého, beztvarého a barevného.

Obyčejně se tomu říká šlenství.

Kousl jsem se do spodního rtu a bolest mne vrátila zpátky do velké šatny, mezi úzké skříňky a dlouhé, červeně polstrované lavice. Slunce stále svítilo a Jonáš stále valil oči nahoru.

„Otteďka pod těmi okny radši nebudeme moc chodit, ano?“

Přikývl.

* * *

Pak jsem zase bail a konečně se mi podařilo do krosny směstnat všechno potřebné. Jonášovi jsem zabalil ten malý batůžek, co jsem v něm od

SEDMI STATEČNÝCH odnesl náboje do beretty. Zaschlou krev a kousky kostí a mozkou jsem z něj umyl už dřív.

Jonáš mne při práci pečlivě sledoval. Pak jsem opřel batůžek vedle krosny a řekl: „Nemyslí si, že to ponese všechno jenom já. Ten malej poneseš ty.“ Radostí poskočil.

Zatímco jsem na turistickém vaříci ohřívál k pozdnímu obědu konzervu leča, Jonáš odložil komiks, přijal si k opasku neprůstřelné vesty koženkovou pouzdra a cvičil tasení umělohmotných pistolí. Tvářil se zarputile a cenil zuby jako Big Biker.

Jedli jsme lžicemi z plechových talířů, opření zády o stěnu. Na to, že Jonáš musím k dojídaní občas povzbuzovat, jsem si už zvykl tak, že to dělám automaticky. Když už opravdu nemůže, začne se tvářit nešťastně a teprve pak ho nechám. Možná ho s tím trápím, ale už není tak strašně vychrtlý. Lžice cinkaly a Jonáš trochu mlaskal.

Potřad není schopen mluvit. Domáci lékař v IBM mi sdělil, že němota bude na osmadvadesát procent způsobena těžkým šokem. Jestli někdy začne mluvit, je v našich podmínkách krajně nejisté. Spontánní vyléčení je však velmi málo pravděpodobné.

Vyškraboval jsem zbytky vychladlé omáčky a uvažoval, co je nezbytné udělat dál - promyslel jsem cosi jako dlouhodobý plán. Chvilími mi to připadalo zbytečné a směšné; nebyl jsem s to odhadnout, co se stane za půl hodiny, natož dlouhodobé plány. Ale alespoň jsem nějak zaměstnával mozek. Já vymyšlím plány a Jonáš stále dokola čte ten jediný sešit D-mana.

Občas mu D-mana zívá.

Do toho, co bylo nezbytné učinit hned po jídle, se mi strašně nechtilo. Věděl jsem, že Jonáš z toho bude v sedmém nebi, ale že mne za to jednou prokleje. Ale právě proto, aby se toho „jednou“ dožil, to udělat musím.

„Pojď, něco ti dám,“ položil jsem špinavý talíř na podlahu a s heknutím se zvedl.

Šli jsme do oddělení hraček. Tam ještě dopadaly odražené paprsky nízkého slunce a ráno jsem si tam všiml příhodného stolu.

Posadil jsem Jonáše na židli a sedl si vedle něj.

„Víš, co to je?“ zašmátral jsem v levém podpaží a položil tu věc na stůl.

Jonáš začal na židli doslova poposkakovat vzrušením.

Malá šesipětářička v hnědém koženém pouzdrě sice vypadá jako hračka, ale už z kovového zvuku, který vydala o desku stolu, a z pocitu hmotnosti, patrného na první pohled, je zřejmé, že to žádá hračka není.

„Jo, přesně tak. Opravdická pistole.“ Vyndal jsem browning z pouzdra, vycvakl zásobník a přesvědčil se, že není náboj v komoře.

„No jo, a je pro tebe. Zkus, jak ti sedí v ruce,“ přistrčil jsem mu pistolku po stole. Jonáš se na mne bázlivě podíval, jestli to myslím vážně. Dotýkat se jakýchkoli zbraní jsem mu velmi přísným hlasem zakázal už druhé ráno, co jsme se seznámili. To, jak jsem ho tehdy nechal zasouvat náboje do zásobníků, v něm vzbudilo pocit, že by si mohl hrát s berettou, kterou jsem si při vaření snídaně položil na linku.

Slaná bramborová kaše to byla, vzpomněl jsem si. Případlo mi to strašně dávno - a je to zatím pár dnů.

Když uvíděl, že to myslím doopravdy, nábožně pistolí zvedl, potřákal ji a namířil na velkého vycpaného klauna.

„Jonáši, budeš mít sice svou pistolí - svou nabitou pistolí,“ zdůraznil jsem, „ale když by se ti zdálo, že se má střílet, vždycky, vždycky nejdřív řekni mně. Budeš si to pamatovat?“

Vážně přikývl.

„Jakmile to jednou porušíš, stejně jako jakékoli z pravidel, která tě naučím, pistolí zabavuju.“ Tato slova jsem přísně odsekával - a Jonáš horlivě kýval.

„Pravidlo číslo jedna: S jakoukoli zbraní vždy zacházej, jako by byla nabitá.“ Chtl jsem dodat: „A proto nikdy nemiř na člověka.“ Tu druhou větu jsem musel spolknout. A polykala se mi zatraceně těžko.

Naučil jsem Jonáše pistolku rozebrat, vysvětlil mu, jak ji čistit a mazat, dal jsem mu na to věci (pokládal je na stůl jako svátosti), naučil jsem ho, jak pozná, že je zapnutý tlumič, jak držet pistolí oběma rukama (pažbička zbraně byla na jeho krátké prsty dost objemná), jak odjišťovat, jak zasouvat zásobník, natahovat závěr, jak mířit. Nakonec jsem mu přistrčil náboje a řekl: „Tak se ukáž, Big Bikere.“

Sledoval jsem ho ostřížím zrakem, připraven mu pistolí okamžitě vzít. Ale zacházel s ní přesně podle pokynů - když ho něco zajímá, je Jonáš neuvěřitelně učenlivý.

Měl nábito, natáženo, přesvědčil se, že je zapnutý tlumič a úzkostlivě pistolí držel hlavní od sebe a ode mne.

„Zkus to támhle na přítele šaška. Na nepřitele šaška,“ opravil jsem se. Nemělo cenu cvičit ho ve střelbě do papírových terčů. Takovou zábavu si oba dopřejeme asi jen málokdy. Šašek byl veliký jako dospělý člověk.

Docela jsem se nenáviděl, že osmiletého kluka nutím střílet na lidskou postavu. Byť vycpanou. Byť to toho kluka baví.

„Jaképak výčitky, zachraňuješ mu život,“ zašeptal Ten druhý.

Jonáš už pomalu zvedal pistolí, a jak Ten druhý mymí rty zašeptal, otočil se na mě. Naštěstí jen hlavu - zbraň stále držel na opačnou stranu.

Snad to půjde, pomyslel jsem si, reflexy má dobře.

„Střílej, na co čekáš. Mohl bys mít vážné problémy, kdyby ses místo střelení vždycky takhle rozhlížel.“

Zvedl pistolí, odjistil a vypálil do klauna všech šest ran.

Po každém zasyknutí se ozval páravý zvuk a z postavy v černém fracku vylétla hrst molitanových kostiček. Zavoněl spálený střelný prach.

„Příště se snaž mířit na hlavu,“ řekl jsem.

Jonáš přikývl a tvářil se strašně vážně a strašně důležité.

Podal jsem mu druhý zásobník. Hlavu zasáhl třemi z šesti vyštělů. Na to, že byla skoro deset metrů daleko a že to byl druhý zásobník v jeho životě, to nebylo špatné.

Klaunovi vyhnězlo oko a klimbalo se na nitích vedle červeného frňáku, že to vypadalo jako doopravdy. Až mne z toho zašimralo u žaludku.

Jonáš se radoval nad dobrým zásahem. Musel jsem ho pochválit. Že střelil do lidí je skzrnaskrz špatně, mu budu muset vysvětlit později.

„I když se tě ti lidé snaží zabít? I když to nakonec už nejsou lidé?“ ozval se Ten druhý jízlivě. Jonáš jeho slova nezaregistroval - pohlcovalo ho zasouvání patron do zásobníků - s každou tou malou lesklou smrtí se doslova mazili.

Naprosto jsem nevěděl, co Tomu druhému odpovědět.

„Půjčiš mi pistoli, na chvílku?“ požádal jsem Jonáše, když měl nabito. Sice zdráhavě, ale půjčil mi ji: pečlivě se přesvědčil, že je zajištěná, a podal mi ji pažbou napřed, jak jsem ho naučil. Pak mne sledoval ostrižším znakem, jestli mu pistolku náhodou nevezmu.

Uvědomil jsem si, že vlastně nevím, co zbraň umí, a uvědomil jsem si to slůvko MAGNUM v jejíh názvu. To potom, co jsem viděl, jak zpětně rázy divoce škubou Jonášovi rukama.

Vystřílel jsem dva zásobníky.

Pistoli se dá na pětadvacet metrů zasáhnout každou ranou předmet veliký jako lidská hlava. Druhým zásobníkem jsem to dokázal dokonce do horní poloviny toho předmětu - testoval jsem na dubovém kuchyňském prkénku. Co mne překvapilo nejvíc, že střely prolétly dvoucentimetrovým tvrdým dřevem a ještě se zasekaly do lakovaného regálu za ním.

Chvilí jsem uvažoval, jestli bych se neměl ohlédnout po něčem méně smrtonosném, a jak je možné, že pistolka je tak přesná. První úvahu odbyl Ten druhý slovy: „Ať si kluk zvyká!“ a tu druhou jsem si vysvětlil sám slovem browning.

Jonáš stál vedle mne, a když se ubezpečil, že mu pistoli nechci zákeřně zabavit, bedlivě mou střeleckou exhibici pozoroval. Abych se předvedl, nakonec jsem vytrhl berettu, (patříčně bleskurychle) a vypálil do prkénka.

S ostrým třeskem se rozlétlo na kusy, střela prolétla regálem, zmasakrovala tučet párů dámských bot a nakonec prorazila cihlovou přepážku na druhé straně obrovské místnosti.

Když jsme se už taktka tmou vraceli do šatny, procházel jsem kolem velkého nástěnného zrcadla a já si uvědomil, že se od Jonáše vlastně vůbec nejším. On se, aby vydržel, vžívá do role Big Bíkera, a já se posledních několik dnů vžívám... Zatřásl jsem hlavou a Ten druhý se posměšně zašklebil. Do koho se vžívám, bylo jasně vidět z mého odrazu v zrcadle. Ostatně, právě po něm jsem ve svých osmi letech dostal od dědy jméno.

K večeri byl můj dávný sen: horké toasty s máslem a centimetrovou vrstvou kaviáru pokapanou citronovou šťávou. Jonášovi to srdečně nechutnalo a radši jedl vanilkové sušenky.

* * *

Vojenský spacák voněl novotou, bylo v něm teploučko a ráno jsem se po dlouhé době probudil opravdu odpočatý. Slunečné počasí vydrželo, jenom k němu přibyl hlasitý vítr.

Jonáš už byl vzhůru, četl D-mana, pistoli v pouzdře položenou u hlavy - tak jako já. Chvilí jsem ho pozoroval, jak se mimovolnými pohyby ruky ujišťuje, jestli tam pistole opravdu je. Jednou za čas zvedl hlavu a přesvědčil se pohledem. Za celou dobu, co jsem se na něj díval, neotočil list. Očíma hltal nějaký obrázek plný výkřiků, výkřičníků, výstřelů, zkrivených tváří a svištících pěstí. Měl jsem to moc z boku, tak jsem nevěděl, co přesně se na stránce děje.

Po chvíli Jonáš poznal, že se na něj dívám, a tázavě otočil hlavu.

„Že bychom vstali?“

Horlivě přikyvl. Večer se pořad chrlil a neusnul, dokud jsem neřekl, že když neusne, nebudeme dnes střílet. Pak usnul hned. Bylo nezbytné, aby se pistoli naučil ovládat co nejlépe. Vždy, když mne napadlo, jak je to úchyné, vychovávat z dítěte zabijáka, připomněl mi Ten druhý, jak se Jonáš bezbranně houpal na lustru a sápal se po něm mrtváci.

Uvářil jsem k snídani kakao pro sportovce a tentokrát hrníčky a misky po kukuřičných lupincích myl Jonáš. Nikdy předtím nádobí nemyl, ale pustil se do toho i přes ledovou vodu s vervou.

* * *

V přízemí obchodního domu byl malý obchod se zbraněmi. Nic zvláštního - pár loveckých pušek a nějaké zásobníky do Jonášova browningu. Vhodné zásobníky jsem našel dva, nábojů jsem vzal třicet krabiček. Ať se kluk vyřádí.

Rozhodl jsem se, že zítra ráno, než se rozední, odejdeme. A pak si Jonáš na nějaké střelení ani nevzpomene, pokud to nebude střelení o náš život. Budeme muset ujít dvacet kilometrů denně, po lesních cestách, a den co den patnáct dní. To se Jonáš naučí i sotva čtyřicetidekovou pistolku tížící opasek srdečně nenávidět.

Teď si nadšeně cpal patrony do kapes.

Za hodinu měl vystříleno pět krabic - to Klaun už dávno neměl hlavu a všude byly moltanové kostičky. Rozvěsil jsem menší loutky a odměřil, na jakou vzdálenost by tak velké viděl doopravdicke lidi. Čili když střelil na pětcentimetrovou hlavíčku panenky z pěti metrů, bylo to, jako by střelil na hlavu člověka z pětadvaceti.

Po další hodině už zasahoval dvěma ranami ze tří. Z pistolky se kouřilo, a když jednou měnil zásobník, bolestivě si o hlavaň spálil prst.

Po obědě, jakmile slunce přešlo na výhodnou stranu, jsem si připravil věci, abych konečně zastřílel kádvojků. Jonáš dlouhou, matně černou a opravdu už na pohled hroznou zbraň celý minulý den obcházel ucitvým obloukem. Protože střílet bez dohledu měl přísne zakázáno, motal se kolem mě a sledoval, co se bude dít. Myslím si (i když to nepřiznal), že už ho také od zpětných rázů bolely ruce.

Pootavěl jsem jedno okno v zadní části nejvyššího patra - jen tak na pět centimetrů. Doprošřed místnosti (byl to sklad dřínových obleků všeho druhu) jsem dovekl těžký stůl se silnou deskou a přišrouboval k němu velký světlák. Čelisti světláku jsem pečlivě obalil látkou, sevrél do nich kádvočku za předpažbí a pootáčet stolem, až hlaveň mířila mezerou v okně ven. Přes sluneční počasi dovnitř studené fícelo a Jonášovi vlály cipy šátku úplně stejně jako Big Bikerovi. Ten šátek jsem ho ráno musel naučit vázat. Měl ho sice trochu nakřivo, ale byl na svou práci náležitě hrdy. Už věčra jsem si všiml, že v obličejí nemá ten vyděšený, divný výraz, a když jsem odcházel z místnosti, kde on zůstával, už se mu neřítasla brada.

Zasunul jsem do nevyšokého, ale velmi dlouhého zásobníku pět lesklých patron s tenkými dlouhými kulkami a nábojnicemi o skoro dvojnásobném průměru. K2 má ráží pět milimetrů. Tak mají kulky malou boční plochu a nejsou citlivé na vítr. Ničivého účinku se dosahuje rychlostí.

„Dalekonosné střeivo,“ řekl jsem Jonášovi, který stál na židli na druhé straně stolu a sledoval každý můj pohyb. Než jsem zásobník vsunul do zbraně, vyloupl jsem z obalu čtyři ploché elektročíanky a vložil je za šroubovací krytku v těle dalekohledu. Ono je nepřesné říkat té kameře řízené mikroprocesorem „dalekohled“, ale je to takové zvykové slovo.

Zaklapi jsem zásobník a natáhl závěr. Šlo to hladce a lehce. Skrčil jsem se ke zbrani a zapřel pažbu do ramene. Než jsem odjít, v okuláru vyřazeném až k oku a zakončeném měkkou gumovou chlopní se objevil zelený nitkový kříž, vrcholek stromu a dům s červenou střechou. Chvilí jsem se orientoval v číslicích, které naskočily po okrajích obrazu. Dům vypadal, že je téměř před oknem - podle čísel byl vzdálený osm kilometrů a sto dva metry.

Povolil jsem čelisti světláku a přemířil na průčelí vysokého činžáku, který měl vhodnější vzdálenost. V návodu k použití bylo napsáno, že zastřelovat by se mělo na sto metrů, plus minus deset.

Vypnul jsem automatické korekce zaměřování - nitkový kříž se usadil přesně ve středu obrazu. V průsečíku jeho světélkujících linek jsem sevrél záhyb na puklině v hnědě omítce. Pak jsem pečlivě dotáhl světlák a zkontroloval, jestli se puška nehnuá.

„Pojď se mrknout,“ kývl jsem na Jonáše.

Naděšeně poskočil a přitiskl oko k okuláru.

„Víš, který dům to je?“ Horlivě přikývl, aniž by od zbraně oddálil hlavu.

„Tak si pamatuj místo, kde se kříží ty dvě zelené nitky; tu puklinu.“ Znovu přikývl.

Zatahal jsem ho za ucho: „Na, tady máš dalekohled - budeš kontrolovat, kam jdou rány.“ Jonáš se okamžitě nafoukl vlastní důležitostí, že div nevzlétl ke stropu. Vzpomněl jsem si na své mládí, na ten obrovský pocit štěstí z vlastní nepostradatelnosti, když mne děda požádal, abych s ním tehdy něco

spravoval. Později jsem si uvědomil, že jsem mu při tom jenom překážel, ale ten pocit štěstí mi zůstal dodnes.

Jonáš stál na židli, lovecký tředr přilepený u očí a blaženě se usmíval. To bylo vůbec poprvé, co jsem viděl, že jeho úsměv vydržel déle než pár vteřin. Dokonce se mu mezi rty blyskaly zuby.

Jestlipak si je čistí, napadlo mne. Budu na to muset dohlédnout - zubaře teď seženeme těžko.

Sklonil jsem se zpátky k pušce a zapřel pažbu do ramene - v pravém rohu pod nitkovým křížem svítla malá dvojká. Kdybych střlel standardním nábojem NATO, byla by tam malá jednička a dalekohled sám by si příslušně přestavil parametry. Symbol škrtnutého ucha vede čísilka znamená, že je zapnutý tlumč.

Stiskl jsem spoušť a prakticky v téměř okamžiku se z průčelí v dalekohledu zakouřilo. Dírou v cihlách, kterou by se dala prostrčit pěst, bylo vidět do pokoje za zdí. Ta puklinka, na kterou jsem mířil, zmizela - z domu vůbec opadala spousta věcí.

Jonáš mi s naprostou vážností naznačil, že rána šla moc doleva.

Mne nejvíc překvapila rychlost střely - když jsem o ní čel v návodu, myslel jsem, že se o nulu překlepi. Přitom kádvojká kope méně než zbrojovka a je tak dobře vyvážená, že hlaveň skoro vůbec neposkakuje.

Zastřelovat se na pukliny v omítce tedy není vhodné. Přesunul jsem stůl a přemířil pušku na vrcholek stříbrného smrku v parku. Byl sto pět metrů daleko a vyčníval kousek nad taškovou střechou patrového rodinného domku.

První rána neměla viditelného účinku. Zdála se mi opět moc vlevo. Seřídil jsem příslušné šroubky.

Druhá rána urazila stromu celý vršek; kmen měl v místě zásahu průměr osm centimetrů.

„Hmmm,“ řekl jsem. Jonáš našpúlil rty a zakýval hlavou, jako že dobrý.

Znovu jsem seřídil šroubky - protože souosost hlavně a dalekohledu se zdála v pořádku, přestavil jsem jenom výšku.

Musel jsem se ale nějak spíš, protože po další ráně explodovala střecha rodinného domku a rachot padajících tašek se rozléhal tichým městem jako kanonáda.

Pak jsem se skoro půl hodiny krčil za parapetem a pozoroval ulice, jak se k místu hluku stahují mrtváci; bylo jich jen pár. Pak se mezi budovami mlhla popelnice a vyhodila nad domem s rozbitou střechou dva malé tmavé předměty.

První exploze dům rozštípla vejpůl a druhá ho stromala se zemí.

Moderní metoda vedení boje, napadlo mne. Je to určitě ekonomičtější, než přivolat ten šípovitý létající stroj.

Popelnice vylétla nad vířící mračno prachu a systematicky prostor pod sebou prošla sprškou modrých blesků. Tam, kde narážely na hraniční prachu, to vždy bíle zažhnulo - pod hraniční prachu výboje vypadaly jako rudé kostřbaté čepule.

Popelnice měla na bocích čtyři dlouhé lesklé vřepy, a když se pootočila, byly vidět i tečky po kulkách z Agentá.

„Stará známá,“ zašeptal Ten druhý, a já jen likoval, že kádvojka není zastřílená.

Když se prach usadil - to už bzuceení popelnice dávno utichlo a mrtváci zmizeli, dokončil jsem nástřel na dalekosmnné střílivo. Nakonec se ukázalo jako nevhodnější střílet do příhodných oken - projektily mají takovou rychlost, že sklo nerozbíjí, ale provrtají v něm pětimilimetrový otvor, kolem kterého je několik drobných prasklinek.

Na NATO náboj jsem zbraň zastřílel na pahýl stříbrného smrku. Vždy než tam NATO-kulka dolétla, mě jsem po stílebě dalekosmnnými náboji pocít, že bych si mohl odskočit na sváčinu.

Pak jsem zavřel okno, Jonáš posbíral vystřílené nábojnice a přesunuli jsme se zpátky do naší šatny. Až do setmění jsem čistil zbraně a kontroloval, co jsem zapomněl zabalit, a na IBM si opakoval cestu, která nás čeká, a vřýval si do paměti seznam orientačních bodů.

Jonáš se mi díval přes rameno a najednou jsem si všiml, že se mu třese brada.

„Co je?“

Ukázal rukou dokola a poplácal na podlahu.

„Nerozumím,“ zakroutil jsem hlavou.

Ukázal znovu dokola, naznačil, jako když se jí, jako když se spí, zatahal se za límec bundy a znovu popleskal rukou po podlaze.

„Aha,“ konečně mi to došlo, „je tu jídlo, šatý a kde spát; ty bys tu chtěl zůstat.“

Horlivě zakřýval.

„Přiznám se, že jsem o tom také přemýšlel,“ položil jsem počítáč na podlahu. „Ale za pár týdnů začne zima. A to bychom buď zmizli, nebo by nás prozradil kouř, anebo stopy ve sněhu.“

Jonáš znovu naznačil jídlo a rozpraženýmá rukama udělal slovo ‚hodně‘. Potom se znovu zatahal za límec bundy a rukama naznačil vrstvu a strojenm úsměvem pohodu a teplo.

„Umrznul by nám nos,“ cvrnkl jsem ho do příslušného orgánu. „A poslouchej, co bysme tady dělali? Seděli nabalení, že bysme se nemohli hnout, a cpali se konzervama? Jídla je tady opravdu hodně, to máš pravdu. Ale příští léto se ho spousta zkazí a za dva roky už nepůjde jíst ani většina konzerv. A to už bysme byli tak tlustí, že bysme odsud nemohli ani odejít. A vůbec, jenom sedět na zadku, doveďeš si představit tu nudu?“

Jonáš se na mne upřeně díval, moc mi asi nevěřil, ale brada se mu už netřásla.

„Ty nevíš, co to je mřáz,“ pokoušel jsem se ho dolomit, „představ si dvacet pod nulou a den po dni klidně dva měsíce. To můžeš být obliečený, jak chceš, a stejně je ti zima. A nemohli bysme si zatopit ani nikam odejít.“ Hloupě bylo, že si dvacet pod nulou se svými životním zkušenostmi představit nedokázal. Povzdechl jsem si a přesvědčování vzdal: „A už jdi spát, ráno brzo vstáváme.“

Zůstat v supermarketu bylo lákavé i pro mne. Přemýšlel jsem, že někde seženu plynem poháněný elektroagregát - u vojáku určitě nějaký bude a lahvi

se sřtačeným propan-butanem je všude spousta. Bohužel, každý agregát vydává hluk. A popelnice nemůžu podceňovat. Kdyby měly bomby už u MAGNIFICENT SEVEN, asi by mne už nic netrápilo.

Svítit po setmění nebylo radno, tak jsem se nasoukal do spacáku a nařídil IBM na budíček o páté.

Před usnutím jsem se všelijak protahoval a s uspokojením si uvědomil, že si můj organismus pomalu zvyká na zvýšenou zátěž. Svaly po předvěřejším nočním dvacetikilometrovém pochodu zakončeném během s šedesátikilovou bagází už mne skoro nebolely. Pak jsem začal přemýšlet, a čím víc jsem přemýšlel, tím méně jsem mohl usnout. Přemýšlel jsem, co budu dělat, když mé plány nevyjdou. Spředi jsem je sice dobře, ale měly několik řídících míst. Jestli se totiž chceme dostat z oblastí, kde padá sníh a kde v zimě klesá teplota pod nulu, musíme daleko na jih - uvažoval jsem o jižní Itálii. Pešky - navíc s Jonášem - to nelze zvládnout. Proto budeme potřebovat nějaké vozidlo. Když jsem vymýšlel jaké, automobil jsem zavřel skoro ihned. I ty tak zvané terénní potřebují cosi jako cestu - v opravdu rozpahnaném poli i ty nejvýkonnější zapadnou. O motocyklu jsem uvažoval déle - je obratný, propleti by se i ucpanými silnicemi, terénní modely mají oproti automobilům prostupnost opravdu slušnou. Ovšem oba typy vozidel mají jednu obrovskou nevýhodu - zranitelnost. Kdybychom jeli v autě, popelnice by nám mohla přisát na střeše a v hluku jízdy bych si jí nevěšiml, než by začala střílet. Co by s námi udělala, kdybychom jeli na motorce, radši nepřemýšlet. A o setkání s šípovitou stíhačkou ani nemluvim.

Daší a jedinou eventualitou je nějaké speciální vozidlo - nejlépe vojenské. Představil jsem si, jak se řítím po poli v tanku, a zavřel to také. I v moderním tanku musí být dva dospělí lidé, dělá při jízdě ukrutný rámus a výbojům ze stíhačky by stejně neodolal. Obrněný transportér je na tom úplně stejně, jedinou jeho výhodou je, že je oproti tanku uvnitř větší. Navíc oba druhy strojů mají vysokou spotřebu - navíc ani ne propan-butanu, ale zemního plynu. Abych někam dojel, musel bych za sebou vést cisternu.

Ale když jsem promyšlel výhody a nevýhody obrněných transportérů, vzpomněl jsem si na jednu příhodu:

Někdy před rokem a půl jsem v redakci Zelených listů prohlížel agenturní zprávy: obvyklé řeči, obvyklé katastrofy, obvyklé teroristické akce, obvyklé počty mrtvých. Mimo to tam ale byla i taková kratičká zmínka, která mne zaujala. NATO prý vyvinulo nový, převratný, supermoderní stroj, který byl ve zprávě pro nedostatek vhodných slov nazván „obrněným transportérem“. Zpráva pokračovala, že se bude používat pouze jako štábní vozidlo a pouze pro nejvýše postavené vojáky a politiky. Stroj by prý měl odolat i přímému zásahu jaderným dělostřeleckým granátem.

Když jsem to tehdy dočetl, napadlo mne, že je to pěkný nesmysl. Z vojenského kursu vím, že žádný pancír neodolá přímému zásahu jadernou zbraní (byl jsem v kursu u tankistů), a pusřil jsem to z hlavy.

O pár hodin později jsem pročítal večerní agenturní zprávy a objevil tam ostré dementi té zprávy o supertajném superstroji. To u mne samozřejmě vyvolalo zájem: Když si někdo dá práci s dementi kvůli takové nepodstatné

kachně, většinou je dementi vyhané. Původní, byť zkrácená zpráva se obvykle týká něčeho důležitého, a to tak důležitého, že si někdo nedovoli opomenout ji popít, přestože právě tím riskuje, že na to důležité upozorní. Je-li takové dementi z „krůňů blízkých armádě“, je za tím obvykle nějaký nižší, ale za něco zodpovědný důstojník, který si takhle nešikovně chrání zadek. Napadlo mne tehdy, že by z toho mohl být dobrý článek; neměl jsem, stejně jako většina lidí, vojáky ale vůbec rád. Napsat o tom, jak si za NAŠE DANĚ vyrábějí další zbytečné hračky, by mne jen potěšilo.

Začal jsem se probíjet Sítí; zjistil jsem, odkud do agenturní svodky pronikla ta původní zpráva, odkud přišlo to dementi... Nakonec (už k ránu) jsem získal jméno malé vesničky nedaleko Mnichova, u které by mohla být tajná vojenská základna, kde by se možná mohly konstruovat nějaké tajné superstroje.

Po dalších dvou dnech pátrání jsem objevil něco, co mne přimělo požádat o pracovní cestu do Mnichova. V jedné malé vesničce poblíž tohoto města by se podle zúčtovacích dat v centrálním počítači společnosti American Express měla nacházet kreditní karta jednoho amerického vědce indického původu, nejužnavějšího odborníka na studenou fúzi na světě.

To je známé heslo: Studená fúze vyřeší energetickou, a tím i ekologickou krizi na Zemi. Vlij něco těžké vody a reaktor studené fúze ti z ní dodá energii téměř podle Einsteinova vzorce $E = mc^2$. Naprosto bezpečně, bez zplodin, bez odpadu.

Většina lidí to považuje za pouhý krásný sen, tu s větší, tu s menší popularitou se táhnoucí dějinami skoro sto let. Občas se šuškálo, že se studenou fúzi nikdy nemůže povést řídit. Občas se šuškálo, že funkční prototyp reaktorů je dávno hotový, ale přepělivě zamčený v nějakém trezoru, protože: Víte, co by to udělalo s ropnými společnostmi? Ropné společnosti už sice nedodávají mnoho nafty a skoro žádný benzin, ale dodávají veškerý plyn a maziva - stále jsou strategické, neuvěřitelně bohaté, a tudíž mocné. Co by s jejich prosperitou udělalo, kdyby do automobilu stačilo nalít paděsatinu deci vody na padesát let, si není potřeba moc dlouho domýšlet. Ty společnosti byly už jen tři; tři nadnárodní kolosy ovládající svět. Na ně si netroufli ani ekoteroristé, ani vlády.

Abych se vrátil: Když jsem zjistil, že ten Indoameričan je v té samé vesničce, kde by se mohly vyrábět tajemné superstroje, napadlo mne, co by asi bylo lepší pro pohon takové věci než reaktor studené fúze.

Byla to jen vetřhá hypotéza a já nejsem příliš citřadostivý, ale dokázat, že vojáci ten reaktor už používají, to by byl nejsólovější sólokapr na světě.

Když jsem si šel pro potvrzení cestovního příkazu (trvalo to skoro týden - byl jsem jen pomocný redaktor), seděl v kanceláři šéfredaktora takový nenápadný holohlavý pán. Vypadal jako nějaký úředníček.

Nepozdravil a začal rovnou mluvit. Řekl: „Zjistili jsme nějakou podezřelou aktivitu v Sítí. Někdo se zajímá o něco, o co by se zajímat neměl, někdo se nezákonně napojil na počítače American Express, někdo... Víte, o čem mluvím, příteli?“ Tak mrazivé znějící slovo a tón hlasu tak dokonale obracující jeho původní význam jsem v životě neslyšel.

Jenom jsem kývl hlavou a připadal si velmi malický.

„Doporučuji vám částečnou ztrátu paměti, příteli, jinak bychom vám mohli udělat něco ošklivého.“ Nasadil si klobouk, vstal, pohledl mi do očí a bez pozdravu odešel. Pohyboval se jako kočka. Ne jako úředník.

Když se postavil, všiml jsem si, že je o hlavu menší než já, ale když mi pohlédl do očí, zjistil jsem, že to je jeden z lidí, co i přes svou tělesnou výšku vždy vypadá jako o hlavu vyšší než kdokoli jiný. Z toho pohledu mne mrazilo ještě večer.

Šéfredaktor se na mne tehdy díval a z očí mu svítila vražda. Po kratičkém pohledu holohlavého mi to připadalo k smíchu - byl jsem dokonce v pokušení se zeptat: „Takže do Mnichova se nejeďte?“

Od té doby už na pořad dne nikdy nepřišla otázka mého povýšení na řádného redaktora.

***

Vytrhl jsem se ze vzpomínek a otočil se na druhý bok. Spacák tiše zašustil, ozvalo se kovové klapanutí, jak jsem loktem strčil do pistole, a do tváře se mi opřel Jonášův dech vonící pastou na zuby.

Takže jestli ve vesničce u Mnichova ty superstroje nevyrobějí, jsem nahraný, jak se tak hezky říkalo. Jsme nahraní.

Daší řídká místa v mém plánu jsou: Jestli dokážeme ujit skoro tři sta kilometrů k Mnichovu, než začne padat sníh. Jestli těch tři sta kilometrů dokážeme vůbec ujit. Jestli nás v lese při spaní neroztrhají mrtváci. Jestli nás nespálí výboje popelnic přes den. Jestli Cizince v šipovitém stroji nenapadne propátrávat svět pod sebou infračidly. Jestli...

V té chvíli jsem si uvědomil, že nemá cenu si s tím dělat hlavu. Zemřít můžeme stejně jenom jednou, a je úplně jedno jak. Takhle budu mít aspoň pocit, že jsem proti tomu něco udělal.

Zemřít můžeme jenom jednou, kam na takovéhle přišerné fráze chodím?

***

Probudilo mne pípání IBM. Byla tma a na stropní okno bušili dešť hnaný porывy větru. Zatřásl jsem Jonášem, ve svitu zlodějsky v ponožce jsme si sbalili spacáky, oblékli bundy a neprůstřelné vesty, ověřili se zbraněmi, nahodili batohy na záda a sešli dolů ke vchodu.

Utáhl jsem Jonášovi šátek na hlavě a pomohl mu zabalit se do maskovacího příšipláště (vzal jsem dva u vojáku - nešustí a hned tak se neroztrhnou). Přestože jsem ten Jonášův večera zkrátil, je mu pořád veliký. I tu malou dámskou neprůstřelnou vestu má skoro po kolena - jako sukni. Batůžek se srolovaným spacákem mu na zádech pod příšipláštěm dělal velký hrb. Pak Jonáš s přšákem pomohl mně, já na hlavěň kádvojkly navlékl prezervativ (aby do ní neleklo - když je potřeba rychle střítet, nemusí se sundávat) a nasadil jsem si infrabryle. Jonáš už ty své měl a zvědavě se

rozhlížel. Bryle mu byly velké jako všechno. Kdybych mu je neupravil, musel by si je pořád držet rukou.

Nikdo nepočítal s tím, že jednou budou potřebovat vidět v noci i osmileté děti.

Vzpomínal jsem, co důležitého jsme zapomněli.

„Maš D-mana?“ zeptal jsem se s rukou na závoře.

Kývl, že ano.

„A vyčistil sis teďka ráno zuby?“

Kývl, že ano.

Nic jsem neřekl, ale alespoň vím, jak to vypadá, když lže. Odemkl jsem a přemítal, jak mu vysvětlit, že dbát na zdravotí je teď stejně důležité jako umět střílet. A jednou to bude mnohem důležitější. Doufám.

Otevřel jsem dveře a nadzdvíhl si bryle.

Po nebi se hnala černá mračna, do obličejů se mi opřel ledový víchr a první z milionů vodních kapek mne zaštipaly v očích.

* * *

Než se rozednilo, došli jsme do lesa. Mimo bláto lepicí se na boty nám nic nepřekáželo. S prvním světem jsem si sundal bryle a pohled na kalný úsvit způsobil, že mne roztrásla zima.

Mezi stromy se šlo snadno. Déšť přestal šlehat a jenom spolu s větrem hlasitě šuměl ve větvích. Zastrčil jsem si sluchátko IBM do ucha a spustil program Kompas z aplikace Navigátor. Přestože lidská civilizace s největší pravděpodobností zmizela, satelity dají kroužit po orbitálních drahách a IBM s jejich pomocí dokáže určit svou polohu s chybou pouhých deseti centimetrů.

Divčí hlas v levém uchu mi šeptal slůvka jako: „Vlevo“, „ostré vlevo“ nebo „zpět“. Počítáč pomocí satelitu monitoroval terén před námi a vybíral nejkratší a co nejschůdnější cestu. Bohužel, k obnovování informací dochází asi jednou za hodinu čili satelit mne nemůže varovat před pohyblivými se předměty. Když jsem v supermarketu v oddělení elektroniky Navigátora do IBM kopíroval, přemýšlel jsem, jestli by se nešlo napojit na vojenské špiónážní satelity - ty prý dokáží monitorovat v každém okamžiku každý čtverečný centimetr povrchu zeměkoule.

Jonáš šel po mé levé straně s rukou na pažbě pistolky - šeptem jsem mu vysvětlil, že na ucho se sluchátkem skoro neslyším, a že tedy jen na něm je zachytit všechny nepatřičné zvuky zleva.

Než terén začal stoupat, šlo se po listí a pak po jehličí opravdu velmi hezky. Dokonce jsem si říkal, jaký je to pěkný špacír, a přemýšlel o tom, že musím změnit hlas IBM. Ten měkký divčí (svůdný) odváděl mou pozornost k všemu, které byly nerealizovatelné.

Po dvou hodinách jsem zastavil, dal Jonášovi vitamínovou tabletu, několik pastilek hroznového cukru a půl čokolády. Sám jsem snědl druhou půlku. Každý jsme se ještě napili posilujícího nápoje pro sportovce, a než nám ztluhly svaly na nohou, znovu jsme vyrazili. Pro mne bylo nejobtížnější to, že jsem musel přizpůsobovat rychlost chůze Jonášovi.

Pak tedy začal terén stoupat, příjemně listí a jehličí klouzat a krosna těžknout. Přestože jsem se chtěl vyhýbat všem komunikacím, požádal jsem IBM, aby nás dovedlo na nějakou pokud možno lesní cestu. S nastupující únavou už jsem o počítací zase uvažoval jen jako o počítací a nevyvíšlel si k půvabnému hlasu postavu. Jenom mi ještě blesklo hlavou, jestli má krátké nebo dlouhé vlasy.

IBM nás dovedlo na stezku. Za chvíli jsme se po ní drápali skoro po čtyřech a Jonáše jsem musel občas poponést.

A šli jsme a šli a šli.

Při zastávce na oběd jsem v Navigátorovi změnil předvolený poměr mezi délkou a obtížností cesty v neprospech délky. Unavený Jonáš po jídle okamžitě usnul - jedna kostička čokolády se mu rozpuštěla v mokrych prstech. Když jsem ho budil, připadal jsem si jako Herodes. Neprotestoval a šel dál jako malá loutka - našťásti nás počítáč brzy dovedl na pěšinu, kde nebylo potřeba dávat pozor, kam položit nohu. Když se setmělo, chyběly nám ke splnění denního limitu čtyři kilometry.

Sedl jsem si na pařez. Byl jsem provlíhý a měl jsem od kalhot oděné vnitřní strany stehén. Jonáš si ani tak neseďl, jako se sesul.

Stále přšelo a stále byla zima, že od rtů šla pára. Možná to byla jenom nějaká klička mého unaveného mozku, ale zdálo se mi, že ve vzduchu cítím sníl. Byli jsme dost vysoko v horách - 723 metry nad mořem, podle IBM.

Otevřel jsem deštník a přinutil Jonáše, aby si převlékl vlhké ponožky. Počkal jsem, až zalezle do spacáku, a pečlivě kolem něj obalil přšiplašť. To už spal.

Sám jsem udělal totéž. Kdyby na nás narazilo nějaké zvíře nebo mrtvák, nepřezili bychom.

* * *

Vzbudil jsem se v pět hodin. Sluchátko v uchu odporně pískalo, dokud jsem na počítací nezmáčkli příslušné tlačítko. Než jsem počítáč ve spacáku a pod vrstvy oblečení našel, byl jsem úplně probuzený. Celé tělo jsem měl zapálené a jako po návčívku lámání v kole.

Na malinkém plynovém vařiči jsem ohtál energetický nápoj (vypadá a pění jako kakao a chutná odporně přeslazeně), otevřel samoohřívací konzervu, nalámal suchary, a když jídlo zavrónělo, vzbudil jsem Jonáše. Vstal hned, ale oči měl úplně mimo, mnul si je, a když se šel za strom vyčurát, zakopl a upadl.

„Musíme dál, nedá se nic dělat,“ řekl jsem a přemýšlel, jak se asi musí cítit on, když se já cítím tak mizerně.

Pořad přšelo - snad ještě hustěji než včera; kapky mi rozstříkovaly vřelé kakao na ruku. Po jídle jsem prázdnou plechovku zahrabal pod jehličí a hrníčky a lepkavý kastrol nechal opřšet. Než jsem věci uklidil do krosny, Jonáš zase usnul.

Do dopoledne jsme ušli sotva pět kilometrů. Bylo to do kopce, z kopce a pak dlouho, dlouho do kopce. Jonášovi se podlamovaly nohy, a když potřeřil

upadl, vysadil jsem si ho na batoh. Šel jsem v hlubokém předklonu, opíral se o pažbu kádvojký a přešlo mi za krk.
Jonáš spal a ve spánku mne škrtili.

* * *

Když hora začala klesat, začal padat déšť se sněhem. Z kopce se šlo ještě hůř než do kopce.

„Takhle to nejde,“ zaspal jsem a opatrně položil Jonáše pod husté větve smrku vedle pěšiny. Ani to s ním nehnuo - spal a v obličejí byl smrtelně bledý.

„A co chceš dělat?“ ozval se po dvou dnech Ten druhý.

„A co chceš dělat?“ zapitvořil jsem se po něm, „taký bys mohl být jednou konstruktivní.“

„Z nás dvou jsem tedy konstruktivní vždycky jedině já,“ odsekl uraženým šepem. To už jsem měl na kolenou IBM a malý barevný displej se mžl mým strážným dechem. Déšť se sněhem našťěsti přestal; lépe řečeno přestal ten snh. Voda se z temného nebe valila dál.

Zjistil jsem, že sedm kilometrů téměř kolmo na náš směr je nějaký dům - samota nepřilíš vzdálená od D33 - jedné z dálnic do Německa. Podle IBM vedlo kolem domu i několik lesních cest a pěšin, kterými by se mělo dát projít do bavorských nížin.

„V takovém domě určitě budou mít auto,“ zašeptal jsem si pro sebe.

„Myslíš?“ Jízlivě se zeptal Ten druhý.

„Tomu říkáš konstruktivní odpověď?“

Ten druhý mlčel.

„Když pojedu pomalu po lesní cestě, bez světel... Odpočinu si, Jonáš se vyspí. Až vyjedeme z hor a skončí lesy, auto tam necháme - ještě bychom v něm mohli strávit noc, v suchu a v teple,“ přemýšlel jsem polohlasem a Ten druhý to stále nijak nekommentoval.

„Ale teď si musím zdřímnout.“

Schoval jsem počítač a opřel se zády o drsnou kůru stromu. Nějaký suk mne tlačil do zátylku, ale já jenom zavřel oči. Déšť šuměl, ostrý vítr hučel, třpce voněla smola, větší kapky hlasitě pleskly, občas jich plesklo několik za sebou, takže to znělo jako kroky. V unaveném mozku se mi točilo, jestli ještě někdy narazím na nějaké jiné normální lidi. Částečně jsem doufal, že ano, částečně, že ne.

Pleskání kapek uspávalo a ty velké byly tak pravidelné.

Stále zněly jako čvachtavé kroky.

S thnutím jsem se probíral. Tak pravidelné žádné kapky být nemohou. Obrovský jelen byl na pěšině sotva deset kroků od nás. Pružinovitě pohyby, bílý čenich, vyceněné zuby, oči upřené do mých. Chlupy na krku, kde mu je neumyl déšť, měl zčernalé a slepené do cucků.

V rozespalosti jsem zazmatkoval. Beretta nešla pod příšipáštěm vytáhnout, a tak jsem na jelena vypířval jeden z dalekososných nábojů.

Ostré syknutí střely následoval intenzivní zápach spálené gumy. Zbytky prezervativu se škvářily kolem ústí pušky.

Kule zasáhla byvalé zvíře do prsní kosti, zvedla ho do vzduchu a odmrštila do křoví na druhé straně pěšiny. Mohutné praskání se rozleho široko daleko.

Střílet z kádvojký vsedě a navíc od boku nejde bez následků. Zpětný ráz mne převrátil a puška mi vylétla z rukou. Než jsem, zamotaný v oblečení, nahmatal pažbu, jelen s kouřícím otvorem v hrudi byl zpátky na cestičce.

Pokusil jsem se vsítát, ale přišlápl jsem si cíp příšipáště. Jak jsem se narovnal silou, udeřil jsem hlavou do zlomené větve a mokrá pažba mi znovu vyklouzla z prstů. Aby to nebylo všechno, když jsem se jí pokoušel chytit, uklouzl jsem a znova upadl.

Bylo by to směšné.

Kdyby ten jelen nebyl už doslova na dosah ruky. Cítil jsem jeho zápach promíšený mdlým pachem zahnuvající krve, a jak jsem stále nemohl vytáhnout pistol, zachvátila mne panika.

V té chvíli se ozvalo šest ostrých syknutí. Jelenovi šestkrát poskočila hlava, pravé oko se mu rozčásko a v srsti na čele se mu objevilo několik otvůrků a rýh. Viděl jsem to zcela zřetelně. Vzduchem kolem uší mi zakvílely odražené kulky.

Jelen se zapotácel - aby mne nyní viděl, musel otočit hlavu. Zbylé oko se na mne upřelo a úzká tlama s plochými obroušenými zuby mi scvakla vedle krku. Kdyby se nezapotácel a kdyby viděl na obě oči, nemínil by.

Když se vrávoravě chystal k dalšímu pokusu, konečně se mi podařilo vyndat beretu.

Vypálil jsem snad ze dvou centimetrů a mířil mu do levého oka. To oko mne na jelenovi děsilo snad nejvíc. Nebyla v něm zášť nebo hlad, ale strašná neživá pustina.

Devítimilimetrový projektil jelena srazil jako rána palicí. Dírou, kterou střela vyrvala, začala vytékat hustá černá krev a mozek. Tak nějak mimovolně jsem si uvědomil, že normální mozek nemůže téci - normální čerstvý mozek se rozpadá na kousky jako střelně hustý pudink. A určitě takhle divně nesmrdí.

Pak jsem se otočil a zvracel.

Když se mi žaludek přestal otáčet a jenom jsem klečel a nechal déšť, at mi chladí obličej, ucítil jsem na hlavě nesmělý dotek. Jonáš mne hladil po kapuci a tvářil se starostlivě. Únava a bleďost z tváří mu zmizely a oči mu jiskřily. Musím přiznat, že mi jeho střelba zachránila kůži, čili jsem se rozhodl nekátrat ho, že střílel bez mého povolení. Řekl jsem jen:

„Až budeš příště střílet jelena do hlavy, zkus nejdřív odhadnout, kam se budou odtrázet kulky,“ prostrčil jsem malíček rozřepeným otvorem v lemu svého pršáku. „Ale ta do oka byla dobrá,“ dodal jsem, když se mi zdálo, že by se mu mohla začít třást brada. „A díky, Jonáši.“

Vstal jsem, dobil pušku i pistol a hodil si krosnu na ramena.

„Ještě pár kilometrů a pak se trochu svyžeme v autě, tak vydrž,“ dočerpai jsem mu (i sobě) odvalu. Hlas IBM mi udal směr.

Cestou jsem přemýšlel, jestli měl kluk radost z toho, že si zastřílel do „živého“, nebo z toho, že mi pomohl.

* * *

K té samotě jsem se rozhodl jít po vrstevnici. Bylo to sice o dva a půl kilometru dál, ale do kopce nebo dokonce s kopce už jsem prostě jít nemohl. Nedokážu popsat ten odporný pocit, který se mi šířil kolem kotníků, jakmile jsem našel jinak než rovně. Není to bolest - jenom odporný pocit. V duchu jsem se hojce pochechtával nad tím, jak jsem si poslední večer v supermarketu namítl něco o svém „zoceleném“ těle. Měl jsem dojem, že už nikdy nebudu moci použít rychlejší krok, než jsem používal teď, a byl jsem vděčný Jonášovi, že kvůli němu mohu jít tak pomalu. Hlavně jsem mu byl vděčný, že může jít sám. Už bych ho neunesl ani metr.

V příštím okamžiku jsem letěl zběsílým tryskem, Jonáše v podpaží jako žehličku prkno.

Les kolem vrbuchoval v gejzírech plamenu, stromy se kácely, obrovské, jako nože ostré třísky svištěly vzduchem a žhavé tlakové vlny do nás bušily ze všech stran - modré blesky výbojů zapalovaly i vodou prosáklé jehličí.

Provázel to neuvěřitelný jednotlivý hluk.

Kličkoval jsem mezi kmeny a jediné, na co mi pud sebezáchovy dovolil myslet, bylo, jak se popelnice mohly dostat tak blízko, aniž bych je zaslechl.

Pádl jsem obrovskými skoky.

Pak se vrbuchy začaly opoždovat. Přeskočil jsem terénní vlnu a bez rozmyšlení sebou praštil do starého výtahu za ní. Na dně prohlubně stála špinavá voda pokrytá rziivým jehličím.

Zepředu mne kryl val hlíny, zezadu obrovský pletenec kořeni.

„V pořádku?“ dýchl jsem na Jonáše.

Oči mě vykulené přes půl obličeje, ale strach v nich kupodivu nebyl.

„Kdyby se mi něco stalo, zalez pod ten povalený strom vzadu, počkej na tmu a uteč!“ Nebyl jsem si jistý, jestli mne v přibližujícím se rachotu slyšel. Asi ne.

Vyměnil jsem v kádvojece krátký zásobník za dlouhý s šedesáti NATO-náboji a přepnul na DAVKOU.

Těsně před valem hlíny dopadlo něco malého černého.

Vrbuch byl omračující. Zem mne tvrdě udeřila do loktů, vyrazila mi dech a po zádech mi zabubňovalo kamení a kusy hlíny.

Okolí zmizelo v páře a dýmu.

Ošklivě jsem se usmál a přepnul dalekohled zbraně na noční vidění. Než po vrbuchu země vychladne, budeme na infračervených popelnic neviditelní.

Ony byly mezi chladnými špičkami smrků jako na přehlídce. Červené válcovité obrysy s kónickou špicí. Viděl jsem tři.

Nejvic tepla vydával spodek popelnic. Musel jsem počkat, až trochu poodléhnu, aby nám newrbuchy nad hlavou.

Popelnice se začaly vzdalovat pomalým letem - každá na jinou stranu, aby jejich senzory propátraly co největší kus lesa.

První trojhranná dávka z kádvojký rozervala bok první popelnice. Telemetrie dalekohledu byla přepnutá na pohybující se cili; stačilo popelnicí udržet v záměrném kříži, o nějaké přesazení jsem se nemusel starat.

Popelnice vrbuchla ještě ve vzduchu.

Když jsem zvedl hlavu, byla před námi kouřící paseka plná větví a rozervaného žlutobílého dřeva.

V hlíně přede mnou byl obitisk mého obličeje a ve vzduchu mezi spalínami výbušnin intenzivně voněla smrková smola. Ten obitisk vypadal jako forma na posmrtnou masku.

Exploze rozhodla zbývající popelnice do stran, ale viděl jsem obě dvě. Jedna se potácivě otáčela docela nedaleko - tak tak se udržela nad špičkami stromu. Ta mi neutěče. Na boku měla dvě hluboké rhy, a jak se pootočila, objevily se další dvě a kousek pod nimi i čtyři lesklé tečky. Stará známa.

Poslední popelnice prchala na plný plyn - viděl jsem její tepelný obraz jako rozmanitou skvrnu mezi studenými kmeny. Vedl jsem pušku, aby kříž byl na jejím přibližném prostředku. Popelnice se vzdalovala opravdu rychle a v nevyhodném úhlu - dalekohled dokonce změnil měřítko, aby se kříž udržel v obraze.

Než zmizela, stihl jsem za ní poslat jen tři rány a podle dutých nárazů se všechny tři kulky zastavily o stromy.

Rychle jsem přemířil na tu kolébající se - ale už tam nebyla. Objel jsem s okem u dalekohledu široký půlkruh, pak jsem si troufl vstát a objel i druhý, ale mimo páru stoupající z míst vrbuchů nebylo nikde nic teplejšího než stromy. Znovu jsem zalehl do výtahu.

* * *

Když uhasl poslední z plamítků, nastalo normální, deštěm šumící ticho. Jen na nějakém rozptáleném kamení občas zasýčela kapka.

Podíval jsem se na Jonáše v téměř okamžiku co on na mě. Po obličejí mu stékaly stružky bláta, z nosu mu odkapával čůrek vody, měl bojovně zkrivené rty a pistolku v ruce.

„Jak jde život, Big Bikere?“

Přestal se šklebit a pod vrstvou bláta se snad usmál.

„Schovej to,“ ukázal jsem na pistolí. „Ten šátek bude potřebovat přemáchnout,“ poklepal jsem mu na čelo. Jonáš schoval browning a uctivě pohladil kádvojkou po hlavě.

„Mělo to cenu, trochu pro ni riskovat, ne?“ zkusil jsem se také usmát a vstal jsem. Věděl jsem, že se popelnice vrátí. Ta se šířá po projektilích ze zbrojovky určitě. Tráplilo mne, že jsem nezničil všechny tři.

Moc.

Asi přivolají šípovitý stroj, který zplanyruje celé okolí.

„Musíme pryč.“

Jonáš už se rozhlížel kterým směrem.

„Ostře doleva,“ zašeptal mi do ucha svůdný dívčí hlas. Rozhodl jsem se, že na hlasovém výstupu počítá nic ménit nebudu.

* * *

Na adrenalinové vlně se nám šlo až k samotě docela snadno. Cítil jsem se lehce a Jonáš, ač to zni neuvěřitelně, občas i poskočil. Oba jsme měli sundané kapuce, aby nás popelnice v šumění deště znovu nepřekvapily. Jonáš šel už automaticky vlevo.

* * *

Leželi jsme na okraji lesa a přes příjezdovou cestu pozorovali temnou siluetu starého domu. Stimovalo se a až na crčení vody v okapech nebylo slyšet nic nepatřičného. Snědli jsme čokoládu, ještě chvilku počkali a už s nasazenými nočními brýlemi jsme se přikradli k deštěm zmáčené zdi a dopízlili se podél ní k vratům od garáže.

Byla zamčena.

Vůbec mne nezajímalo, co by mohlo být v domě - zápach hnijícího masa samotu prozradil už hluboko v lese. Vlézt dovnitř a hledat klíče - jen z té myšlenky jsem měl husí kůži. Přestože jsem s brýlemi viděl dobře, koučky očí jsem vnímal těžkou, vodou prosáklou tmou.

Do spáry mezi křídly dveří garáže jsem nasadil čepel aitoru. Včera jsem chtěl - a několikrát - přetěžký nůž zahodit, ale nakonec jsem vydržel. A jak se teď hodil. Na čepel z chrommolybdenové oceli, naplocho zasunutou pět centimetrů do horizontální škvíry, se může pověsit devadesátikilové závaží - nepravskne a po odlehčení se narovná do původního stavu.

Posunul jsem nůž těsně pod zámek, ukázal Jonášovi, ať ustoupí, a zabral. Podrážky mých bot se zaryly do země, ve svalech mne píchlo a zámek se rozlomil s ostrým kovovým zvukem.

Vklouzli jsme do garáže a... a zažil jsem jedno z nejošklivějších zklamání v životě.

Vonělo to tam krásně olejem, ale žádné auto tam nebylo.

„Kurval“ zaklel jsem potichu. Jonáš nakrčil obočí, až bych řekl pohoršené.

„Tak tady máš to ,přesné a promyšlené plánování“, neodpusť si jízlivost Ten druhý.

Adrenalin odezněl, místo něj se přivalila vlna beznaděje a začala se mi třást lýtká, až jsem se musel opřít o ponk. Složil jsem hlavu do dlaní a přemýšlel, co dál. Bylo víc než pravděpodobné, že popelnice samotu během půlhodinky srovnají se zemí. Ale možná až za dvě půlhodinky, možná až za tři. To by se tu dalo chvíli prospat. V suchu...

„Jsi trouba. Pamatuji, že ze všech možností musíš vzdýčky předpokládat tu nejhorší. Pak můžeš být maximálně příjemně překvapen.“ Ten druhý mi tu nabídlou poučku zopakoval dvakrát. Nabídlá mi připadá hlavně proto, že je pravdivá.

Popelnicí se šířámy po střeších ze zbrojovky musím pěkně ležet v žaludku nebo v čem. Možná že ta, co jsem zničil u MAGNIFICENT SEVEN, byla její

příbuzná. Unavený mozek mi přihrál obrázek, jak velká popelnice rodí malou popelnicí.

Uvědomoval jsem si, že ta vlastní „popelnice“, ten plechový, viditelný obal, je jenom něco jako planetární skafandr. Jaké asi tělo se skrývá uvnitř. Mozek mi zkonstruoval podobu člověka, jak by vypadal napresovaný do takové věci: Ta podoba se skoro nelíšila od nějaké postavičky z disneyovek, na kterou spadla váza.

„Přemýšláš o pitomostech a...!“

Tentokrát Tomu druhému skočil do proslovu Jonáš, který - s pro mne nepochopitelnou energií - obcházal garáží. Zatahal mne za lem přšáku a ukazoval na něco dozadu.

Byla tam hromada hadrů zavalená haraburdím od proutěných košíků s vypadanými dny po jánevimco.

Protože se Jonáš tvářil stále úpenlivěji a nepřestal mne tahat za plášť, zahleděl jsem na harampádí pečlivěji. Hromada hadrů nebyla hromada hadrů, ale byla to na několikrát přeložená, zmuchlaná plachta. Zpod plachty vyukovalo něco lesklého - byl na tom zřetelný blátivý otisk malé ruky - právě na to něco lesklého Jonáš ukazoval.

Těžce jsem sklouzl z ponku, a přestože jsem došlápl co nejopatrněji, ostře mne píchlo v kotnicích.

Pod plachtou byl motocykl - to lesklé byl kousek předního ráfku. On to ani tak nebyl motocykl, jako spíš motocyklový veterán. JAWA 500 OHC někdy z poloviny minulého století.

Zklamane jsem se otočil a vrátil se k ponku. „Do toho je potřeba benzin,“ zabručel jsem přes rameno. Hlavně jsem si chtěl zase sednout.

Jonáš zatím zmizel pod polostaženou plachtou. Několik krámů se zřítilo na zem a už tak zviřený prach zaškrabal v nose. Zasychnající bláto mi napínalo kůži na obličejí.

Jonáš se vysoukal zpod plachty a nadšeně mával rukama a snažil se mi něco říci. Snažil se tak, že i noční brýle rozeznaly, že z toho celý zčervenal v obličejí. Já jsem zatím vyballi vitamíny a posilující tablety, pár jich spolkl a podal mu je. Ty děti, říkal jsem si, ví, že nám jde o život, a poskakuje tady kolem staré motorky.

Pak mne napadalo, proč by vlastně měl být z motorky tak odvázaný: motocykly každý zná, jsou celosvětovým dopravním trendem. Byly celosvětovým dopravním trendem. Zaberou málo místa - při parkování i na přečpaných silnicích - a mají nízkou spotřebu; pro lidi jezdící osamoceně není ideálnějšího dopravního prostředku. Od doby, co Michelin vyvinul opravdu bezpečné zimní pneumatiky, se v elektricky vyhřívané kombinéze dá (dalo) jezdit i za třeskutých mrazů. Navíc ekoteroristé na motocykly - dokonce dlouho potom, co se o benzínem poháněném automobilu už nikdo neodvážil ani promluvit - nepáchali atentáty (tedy kromě motocyklů dvoutaktních). Ke konci ano - ale to už nové stroje byly dávno na plyn a těch několik bombarní roztrhaných staromilců nikoho v záplavách ostátních výbuchů ani nepohoršilo. Zbytek skálních příznivců vůně benzínu a rachotu motorů zmizel

ze silnic. Malokterý přesedlal na moderní motocykl - syčící a plynem páchnoucí stroje jin smrděly.

Z rozběhnutých myšlenek mne opět vytrhl Jonáš. Když už nevěděl, jak má upoutat mou pozornost, vydal přes rozvíbřované řty hlasitý prdlavý zvuk. Nechápal jsem, kde bere energii, opravdu ne - já jsem se cítil jako starý hadr na podlahu a únavou už mi na ničem moc nezáleželo. Někde koutkem mysli jsem vnímal, že je to daň za sprint lesem s šedesátikilogramovou zátěží a s výbuchy v zádech. Věděl jsem, že bychom se samoty měli okamžitě zmizet. Ale k tomu, abychy vyrazili na to a tahal mne k mašině a tvářil se zoufale.

Jonáš zase zaprdlal na řty a tahal mne k mašině a tvářil se zoufale. Pak mi tak pomalu - z dálky - došlo, že ten zvuk možná nevydává jen proto, aby upoutal mou pozornost.

„Plyn?“
Jonáš začal poskakovat.

To by majitel samoty musel být pěkný blázen, přestavovat veterána na plyn, se všemi důsledky, jako je omezení emisí a minimalizace hluku - motocykl by tím ztratil hodnotu... a jak by to, sakra, Jonáš mohl poznat, a vůbec: Znovu jsem došel na stůl a zavřel oči a nechal myšlenky ubíhat.

„Podle nádrže,“ najednou řekl Ten druhý.
To je pravda, na nádrži by musel být speciální ventil na přecerpávání plynu.

Sklouzl jsem ze stolu a strhl plachtu z celého motocyklu. Haraburdí se konečně sesypalo všechno, zavířil prach a pavučiny, a proutěné košíčky se rozkutálely po celé podlaze.

Nezvedla mne ale ani tak poslední slova Toho druhého, jako to, že se odněkud z dálky ozval slabý výbuch.

Slabý sonický třesk.

Chytl jsem JAWU za řídlíka a intenzivně s ní zakvrdlal - z nádrže se ozvalo hlasité plechové zašplouchání. Opravdu měla místo víčka ventil z nereзовé oceli.

Najednou se mi strašně nechtělo skončit v žáru energetických výbojů nějakého zatraceného mimozemského letadla.

„Musíme nafouknout gumy! Hledej pumpičku!“

Někde venku se ozvalo zaječení rozráženého vzduchu.

* * *

Nakonec jsme ji našli pod sedlem motocyklu.

V době, co jsme pumpičku horečně hledali po celé garáži, se to zasvištění kolem prohnalo dvakrát. Jednou dál, podruhé zatraceně blízko. Po tom druhém se ozvalo několik tlumených výbuchů - odhadl jsem, že ze směru, kterým leží dállice.

„Proč ničí auta na dállici?“ zimmně jsem šrouboval šlaufek.

„Nežvaň a pumpuj!“ řekl Ten druhý.

Jonáš se díval, jak s miniaturní pumpičkou dřu, a napětím si tiskl ruce k tvářím a poskakoval. Vnímal nebezpečí stejně intenzivně jako já.

Do očí mi tekli pot a do svalů v zádech mi s každým dalším předklonem šlehl ostřejší a ostřejší bič bolesti.

Bacil jsem pěstí do kola a strhl tlakovou hadičku z ventilku.

„Ještě že to není tříkolka,“ zašeptal jsem, zahodil rozpálenou pumpičku a nasadil sedlo.

Daší dva problémy jsem spatřil zcela jasně, už když jsem pumpoval. První byl, jak se sméstnat na stroj s mou obrovskou krosnou, puškou, Jonášem a jeho batohem.

Ten druhý byl horší:

„Jak se to, sakra, startuje?“ Horečně jsem vzpomínal na staré filmy: „Někde by tu měla být taková páka...“ Pak jsem jednu našel, sklopil ji a začal po ní zběsile skákat. Mimo píchání v kotnicích a pot na čele se nic nedělo.

Pak jsem si s ledovou hrůzou uvědomil, že i k takovéhle motorce musím mít klíčky.

Třetí zasvištění stihacky Cizinců se ozvalo přímo nad samotou. Stáli jsem hlavu mezi ramena a přikrčil se. Jonáš si tiskl ruce na uši. Hluk byl tak silný, že bolel.

Bylo pravděpodobné, že letadlo samotu právě objevilo. Čili bylo pravděpodobné, že příští dávka mohutných výbojů půjde právě do ní.

Klíčky byly ve spiraci skříňce.

Tak intenzivní úlevu jsem snad nezažil. Pociťem „Jenomžbytřpyčiii!“ se mi úplně kroutily prsty.

Úleva mi vydržela opravdu jen krátce - po cvaknutí klíčkem by se měly rozsvítit nějaké kontrolky.

Baterie v hájil

„Sakra neposkakuj tady!“ zasýčel jsem na Jonáše a přeskočil mi hlas. Vlákna žárovek, když jsem z kontrolek seřel prach, přece jenom slaboulince žhnula.

„Snad to bude stačit,“ zašeptal jsem a v té chvíli mi po holém krku přeběhlo něco nohatého a chlupatého.

Bylo to jako zlý sen. Úlekem jsem povyskočil a pavouk mi sklouzl za límec. Zcela instinktivně jsem předpažil a cítil jsem, jak tvor pod napjatou látkou košile pukl.

Málem jsem omdlel.

V místě pavoukovy smrti se mi tlíko přilepilo na záda a chlupaté nožičky škrabaly po kůži.

Po dalších dvou minutách marmých pokusů o nastartování motocyklu zemiřely i ty nožičky. Celou tu dobu se pákou a strojem zabýval Ten druhý.

Hned při prvním pokusu, na který jsem se zmohl zase já, se ozvala ostrá detonace, a nemít kalhoty s všířmi chrániči holení, ta strašlivá páka by mi přerazila nohu.

Zasmrděl plyn.

Při dalším pokusu mne páka vystřelila ke stropu. Bolest v nohou jsem se rozhodl pomínout. Zatím.

Při dalším pokusu se motor rozběhl.

„Otevři dveře!“ sykl jsem na Jonáše do nepravdělných prskavých výbuchů. Tolik toho o motocyklech vím, že se musejí nechat alespoň chvíli zahřát - a špatně spálený plyn by nás v zavřené garáži přiotrávil.

Vyměnil jsem v pušce NATO-náboje za dalekonosné. Ani nevím proč - připadal jsem si jako mácha a myšlenky mi chvílemi zase tak divně klouzaly. Pavouk za krkem...!

Když jsem se shýbl pro krosnu, všiml jsem si, že jedna z bočních kapes je skrz naskrz probodnutá dlouhou ostrou třískou. Nemohl jsem si vzpomenout, co v té kapse je, a tříska nešla vytáhnout - tak jsem ostrý konec ulomil, hodil si krosnu místo na záda na břicho, křížem přes ramena kádvojkou a přehoupl nohu přes sedlo.

Čím byl motor JAWVY teplejší, tím byl tišší a tím běžel pravidelněji.

„Sedej!“ šeptl jsem na Jonáše a sklopil mu stupáčky.

Dělate-li autoškolu, naučí vás tam ovládat motocykly zdarma - je to (byl to) Státní Ekologický Zájem.

Přidal jsem plyn, JAWA poskočila, zhoupala se ze stojánku a už jsme byli z garáže.

* * *

I staré benzinové motory jdoucí na plyn jsou po zahřátí velmi tiché - obzvlášť, musely-li vyhovět předepsané hlukové normě.

Po několika okamžicích jízdy nebylo slyšet nic než šumění rozráženého vzduchu. To ticho byla jedna z věcí, proč starí bikeri nenáviděli nové motocykly.

* * *

Jel jsem po mokré lesní cestě plné slizkých kořenů a vodou nacucaného mechu. Přestože se nad námi větve smrků spleťaly v místy hustší, místy řídkší louby a přestože právě nad motorem byla má krosna, věděl jsem, že za motocyklem zůstává stopa zahřátého vzduchu. Děšť s větrem ji sice rychle zničí, ale přesto bude v infra těsně za strojem dobře viditelná - jako načervenalá rozřípená ohářka. A mají-li Cizinci kvalitní čidla, budeme dobře viditelní i my s Jonášem - i přes mokré a široké přšipláště. O motoru nemluvě. A jestliže nás popelnice našly v hustém lese, pak ta čidla mají. Protože posilující a vitamínové tablety už zabraly, vyčáslilo se mi v hlavě a napadlo mne, že jet na motocyklu možná nebyl ten nejlepší nápad.

„V rychlosti je silat!“ zašeptal Ten druhý.

Měl pravdu.
„Drž se!“ křikl jsem přes rameno a Jonášovy ruce se mi zatály do boků ještě pevněji. Hlavu mi tiskl do zad, aby nedostal pažbou kádvojkou - ani v nízké rychlosti to nebylo to, čemu se říká klidná jízda.

Přeradil jsem na trojku a přidal plyn.

Motocykl začal dělat hrozně věci.

Vitr se rozčečel, cipy přšipláštěů začaly hlasitě frčet a kapky bodaly do obličejů jako špendlíky. Po sklech brylí našťástí stékaly, aniž by zanechávaly obvyklé cestičky rozvíhující obraz. Naše jediné štěstí bylo, že stroj měl obuvy - sice trochu obstarožní, ale přesto zimní micheliny. Pokud tedy kola jela po zemi, držela na ní.

Nejhorší bylo, že motocykl na každé nerovnosti skákal jako splašený kůň. Čili kola po zemi moc nejela. Přesto jsem držel plynovou rukojeť nadoraz a jenom zatínal zuby, aby mi je nárazy nepozurázely.

A jeli jsme a svištěli jsme a letěli jsme. Pak cesta začala klesat, a protože se mi podařilo zvládnout několik opravdu krkolomných zatáček a skoků, dostal jsem se do zvláštní rozjařené nálady. Myslel jsem si, že se nám už nemůže nic stát.

* * *

Právě jsem si říkal, že jsme překonali území, které prohledává letadlo Cizinců, když se i přes hukot vzduchu a ostré bušení deště ozvalo takové divné bzucení.

Bylo mnohem hlubší, než jaké vydávají popelnice.

Jonášovy ruce se sevřely ještě křečovitěji.

„Doleva,“ řekl půvabný divčí hlas. Lekl jsem se, až jsme málem spadli - na IBM jsem úplně zapomněl.

To bzucení přešlo v bručení a bručení v hluboké bručení. Cítil jsem, jak mi v nepřetržitě hlubokém tónu doslova basuje lebka.

Na okamžik jsem zarskoval a pohlédl vzhůru.

Deset metrů nad poskakující a kaluže rozstříkující motorkou se vznášela smrt. Byla temná a její šípovitý tvar byl popsatelný jenom slovem „vražedný“. Náběžné hrany stroje byly zahřáté třením o vzduch - náběžné hrany a čtyři krátké trubky; na každém boku dvě. Ty byly rozpálené jistě něčím daleko smrtonosnějším, než je tření o vzduch.

„Už vím, proč rozstříleli auta na dálnici!“ zoufale vykřikl Ten druhý, „nevěděl, kde jsem, a tak nás chtěli vykourit!“

Já jsem zrovna přemýšlel, proč nás stroj ještě nezlikvidoval.

„Možná neví, co jsme zač,“ odpověděl na mě myšlenky Ten druhý, „třeba si myslí, že jsme spolu s motorkou nějaká divná forma míšního života.“

„Tos musel někde číst,“ řekl jsem a dupl na brzdy.

První dávka bílých výbojů vymazala kus pěšiny před námi. Do obličejů mi vzbuchl rozžhavený balvan.

Bylo to jako exploze protipěchotní pumy.

* * *

Najednou jsem cítil, že letím - nejvíc mne na tom překvapilo, že stále žiju.

* * *

Řekl jsem, že mi ten balvan vzbudil do obličeje a že byl jako protiběžochní puma. Je šance snad jedna k milionu, že vás v takovém případě právě do obličeje nic nezasáhne. Ale právě to se stalo.

Potřád jsem letěl.

Vzápětí jsem do něčeho narazil zády, ozvalo se praskání dřeva, dostal jsem několik tvrdých ran do žeber a pak jsem s hlasitým cáknutím dopadl do promáčeného jehličí. Poslední vteřinu před dopadem jsem klesal volným pádem. Do tmy a obličejem došlo to bylo pěkně odporné.

Přišel jsem sice o noční brýle, ale když jsem se pokusil pohnout, kupodivu to šlo. Nikde jsem necítil ten známý pocit teplotního vlhka, jak z rány prýští krev, mohl jsem ohýbat lokty i kolena. Z krosny, kterou jsem měl stále na břiše, se čpavě kouřilo, a když jsem po ní hmatal, ležly z ní rozštěpenými dírami mé svíčky. Podle množství otvorů byla v zavazadle zasekaná polovina štěpin z vzbuchlého balvanu. Když jsem se pokoušel rozepnout obráceně zapnutý bederní pás, nedaleko se oslnivě zablesklo a něco opravdů intenzivně explodovalo - bylo to směrem, kde jsem před okamžikem zahlédl hasnoucí planinky, čili směrem, kde nás stroji Cizinců sundal z motocyklu.

Nás. Náš! V okamžiku, kdy se výbuch ozval, jsem si vzpomněl na Jonáše. Taková vina mne znovu zavinila a odhodila. Nemít neprůstřelnou vestu, nabodl bych se na trčící zlomenou větev jako špekáček na klacik. Ta vesta má ještě jednu velkou výhodu - zevnitř se v ní můžete kroutit, jak chcete, a nijak nebrání. Zvenčí se ohne jen tak, jak se mohou bez újmny ohýbat orgány pod ní.

Čili jsem si o tu větev ani nezlomil páteř.

Zase jsem ležel v jehličí a mezi zuby mi skřípala hlina. V tichu jsem slyšel, jak ze stromů padají štěpinami pozurážené větve. Byly to takové duté údey. Poslední jízda JAWY 500 OHC byla zakončena nadzvukovým letem na všechny strany - ten výbuch nemohlo být nic jiného než plyn v nádrži.

Krosnu jsem neměl, neměl jsem ani brýle, ale kádvojku jsem stále měl. Jak jsem se odrazil od větve, švihla mne na řemenu pěkně tvrdě přes ucho. Otfel jsem z pušky bahno a jehličí, a když jsem přiložil oko k okuláru, displej dalekohledu poslušně ožil.

Prohlížel jsem okolí - v režimu násobeného světa nebylo mimo stromy vidět nic. V infrazrůžím byla opodál obrovská vířící rudá výheň. Jonáše jsem neviděl.

„Jonáši! Jonáši!“ zavolal jsem potichu.

Neozval se. Zato se ozvalo to hluboké bručení.

* * *

Letadlo bylo stále vidět jenom podle zahřátých náběžných hran a hlavní paprskometi. Je divné používat to slovo - paprskomet; je to jako z filmu.

Protože ze stroje byl vidět jen přední šípovitý obrys a zbraně, vypadal jako nedotlažený trojúhelník se čtyřmi čarami. Viděl jsem ho tak jasně, protože jsem ho měl přímo nad hlavou.

A měl jsem vztek. Strašný, bílý, vražedný vztek.

Bývá ošklivým zvykem pravděpodobnosti, když jednoho, toho velkého na ráně nezasáhne, že druhého, byť mnohem menšího a původně v úkrytu, zametají na lopatku.

Stroj nade mnou zastavil.

Věděl jsem, že o mně ví, jako on věděl, že já vím o něm. Buď hledal způsob, jak mne zabít, když jeho hlavně míří vodorovně dopředu, nebo si se mnou hrál. Asi chtěl, abych dostal strach; asi chtěl, abych se strachy podělal. Kdybych neměl ten vztek, možná by se to stalo.

Stroj se začal pomalu otáčet hlavněmi doú. Když dokáže změnit směr letu do pravého úhlu při několikatisícikilometrové rychlosti, proč by nedokázal viset ve vzduchu a otočit se špičkou doú.

Basové bručení zesílilo.

Pilot nebo piloti sice věděli úplně přesně, kde pod větvemi jsem, ale nevěděli, že je pozoruju puškohledem jedné z nejvýkonnějších ručních zbraní na Zemi. A že mám ten vztek.

Stiskl jsem spoušť a myslím, že jsem se u toho usmíval. Ošklivé.

Stroj, jak visel neběžnými hranami přesně proti mým zdviženým očím, vypadal jako tlustá červená linka - linka se čtyřmi svítícími skvrnami.

Po výstřelu se ozvalo zvonivé křupnutí a v černé mase nad linkou vzplál intenzivní bílý bod. Z takovéhle vzdálenosti nemohlo průraznému střelivu odolat nic.

Stroj se zhoupł. Kašlal jsem na to, že kdyby náhodou spadl, spadne mi na hlavu.

Měl jsem ten vztek.

„Tady máš druhou, hajzle!“

Znovu jsem stiskl spoušť a tentokrát jsem mířil do míst, kde by v lidské sithače seděla posádka.

Jestliže na první výstřel stroji nějak nezareagoval (pilot asi nevěděl, co se stalo - mne by na jeho místě také nenapadlo, že se ten mravenec dole bude bránit; že se může bránit), po druhém výstřelu vypuklo něco, co z mého pohledu vypadalo jako peklo.

Stroj nevystřelil - to ne, ale zmizel - a to doslova.

Podle těch zběsilych pravouhlých zatáček a podle toho svévolného „visení“ na místě musel Cizinci zvládnout něco jako antigravitaci. A přístroj, který dokáže kompenzovat všechny ty šílené odstředivé síly, nyní pilot použil při akceleraci - z nuly na tisíce během zlomku vteřiny.

Působilo to jako výbuch implozní pumpy velké ráže.

* * *

Probral jsem se vysoko na stromě, zaklíněný v rozsoše větvi, a z nosu a uší mi tekla krev. Neslyšel jsem a měl jsem pocit, jako by se mi někdo pokusil vyšroubovat oči; lépe řečeno, jako by se to někomu povedlo, a pak mi je zase natočil zpátky - ale nějak jinak. Naštěstí jsem měl v době „odletu“ zavřená ústa, jinak by mi podtlak vyvrval plíce z těla.

Možná by to bylo lepší.

Sešplhal (lépe spadl) jsem ze stromu. Podruhé během této letecké noci. Musel jsem ve větších viset docela dlouho, protože oči jsem měl přivýklé na tmu - v lese bylo také podstatně světleji než předtím. Les už není to přesné slovo - spíš „nepravidelný polom“.

Byl jsem jako opilý, podlamovaly se mi nohy a navíc se zatraceně špatně dýchalo.

Ten smrk, co jsem na něm před chvílí visel, byl spolu s třemi dalšími v jeho těsné blízkosti jediný, který byl jakž takž vcelku v celém širokém okolí. Smršť po odletu stroje vyrýla do lesa dlouhou zužující se brázdu. Některé stromy to vytrhlo i s kořeny.

Stále přšelo a dešť mi chladil opášený obličej. Vzduch voněl čerstvými, vodou prosáklými pilinami. Jako na pile. Cítil jsem, že jestli se sebou něco neudělám, brzy už neudělám nic. Dýchalo se mi stále hůř. Začal jsem se prodírat polámaným dřevem a drobné pichlavé větvičky mne bolestivě šlehalý do tváří. Nevím, kam jsem se prodíral, hlavně když jsem se prodíral.

Pak mi podjely nohy a asi jsem upadl.

***

Probral mne pocit, jako by mi obličej olizoval pes. Bolelo to. V uších mne osíle píchalo, ale mimo šumění v hlavě, která mne bolela doslova ukrutně, jsem slyšel i pleskání deště. Aspoň jedna dobrá zpráva - podtlak mi ušní bublinky nezničil úplně.

Hlava mne bolela tak, že jsem chtěl být radši mrtvý. Pak jsem si vzpomněl na Jonáše, a to bolelo víc než hlava. Chtěl jsem ten nový pocit nějak chladně analyzovat - proč by mi měla vadit smrt cizího dítěte, které jsem znal asi tak týden.

Zjistil jsem, že chladně analyzovat smrt posledního člověka, kterého znáte, nejde. Obzvlášť, když mu bylo osm let.

Pak mne napadlo, jak to, že mi nějaký pes může olizovat obličej.

Otevřít oči bolelo mnohem silněji, než jsem čekal, a navíc jsem skoro neviděl. Zamrkat bolelo víc než otevřít oči - jen rychleji a několikrát za sebou. V šeru se mezi rozmazanými čmouhami nad mou hlavou vznášel světlý balónek.

Tak balónek, proto mi nepříší do obličje.

„Co by tady dělal balónek. Nevíš?“ pokusil se zachroptět Ten druhý. Z jeho hlasu jsem poznal, že pravidelně bublavé chrčení, které jsem do té chvíle považoval za nějakou znervózňující bystřinu, je můj dech.

Znovu jsem zamrkal a přes veškerou bolest zaostřil.

Nebyl to žádný balónek - byl to Jonášův špinavý a usazený obličej.

***

Najednou všechno zase mělo cenu, i můj život. Pustil jsem pažbu beretty - dýchání, když jsem si ho uvědomil, bolelo tak přišerně, že poslední výstřel bez replání odsouhlasil i Ten druhý.

***

Nebyt Jonáše, následující dny bych nepřežil.

Například chvíli potom, co jsem se poprvé probral, bych se udusil. Oteklé plíce by nedokázaly dodávat mému bdelému a rozrušenému organismu dostatek kyslíku.

Když mne Jonáš objevil, natáhl do polámaných větví nade mnou maskovací celty, aby mne nebylo vidět ze vzduchu a aby na mne nepřišlo. Pak našel roztrhanou krosnu a použitelné věci odnesl ke mně. Naštěstí přinesl i lékárně z výbavy speciální jednotky.

Na co je který lék, jsem si prozřetelně načetl už v supermarketu. Po jasném a detailním návodu k použití byla u každého nějaká neuvěřitelná historka, jak ten který medikament či přípravek zachránil raněnému vojákovi život. Historiky do jedné byly z Africké války a ty návody byly psány tak srozumitelně jako v Domácím lékárně.

Takže když bublavé chrčení v mých plicích přešlo nejprve v pouhé bubláni a pak v ticho, místo aby mě po životě lapající prsty sevřely jen vzduch a po krátkém a marném zápase ztuhly zaryté v dlaních (jak už to tak bývá), sevřely držadlo lékárně určené pro tři muže speciální jednotky. Léky a pomůcky pro obnovu dechu jsou vždy nahoře - jejich použití většinou spěchá. Vědomí se mi kailo, v boji o sebelepší doušek vzduchu jsem propadal panice a život mi zachránil Ten druhý. Zcela systematicky rozepnul jednu stranu mé neprůstřelné vesty, odhrnul přední díl, rozepnul zip bundy a s rozmachem mi přes látku košile vpadl do pravé plíce injekci na jedno použití.

V té injekci byl lék, který se pro snadné zapamatování jmenuje ANTIOTOK. Byl vyvinut na rychlé srážení otoku plic právě pro případ, že by někde blízko vás vybuchla implotní puma a vy byste to náhodou přežili.

Než jsem omdlel, napadlo mne, jak Ten druhý věděl, že se netrefí do žebra, a jak věděl, že injekce musí být do pravé čili větší čili důležitější plíce. Když jsem si četl návody k lékům, nedával vůbec pozor.

***

Za tři dny jsem byl schopn dobelhat se na okraj polomu a s Jonášovou pomocí postavit stan. Lékárna byla našťástí opravdu dobře vybavena pro veškerá ošetření a léčení zranění způsobených imploti. Kapky do očí i uší zabraly - krevní sráželina v bémlech se rozpýllila a už jsem viděl skoro jako dřív. Potrhané bublinky se zajizvily a nezantily a plíce mne při pomalém dýchání už ani nebolely. Z malého inhalátoru jsem musel třikrát denně po dvě minuty vdechovat nějaký ohavně páchnoucí plyn. Ale pomáhal tak, že jsem třetí den k večeru už ani nekašlal.

Nejhorší zážitky byly v těch třech dnech také tři:

První byl, když jsem se probral podruhé a z hrudniku mi trčela ohnutá jehla injekce na jedno použití. Neměl jsem sílu si ji vyndat. Nakonec to musel udělat Jonáš malými kleštičkami z náradí ke kádvoje. A ani tak jehlu

nevytáhl, jako vyvíkal. Zkuste si někdy nechat vyvíkat desetcentimetrovou jehlu z plic. Ten druhý totiž žebro nemínil, ale probodl. Jehla byla na podobnou eventualitu zkonstruována, tak vydržela dovnitř i ven. Já málem ne.

Druhý a dlouho přetrvávající hrozny zážitek byl, že jsem si každý den musel vlastnoručně vbodnout tři intravenózní injekce. Jmenují se UNIVERZÁLNÍ LÉČEBNÝ KOMPLEX, ale ve vojenské hantýrce se jim říká triáda.

V životě jsem se mohl dívat na ledacos, ale jak injekční jehla proniká do masa, tak na to ne. Ani Ten druhý to nemohl dělat. Přesto jsem si ty injekce dával musel, a pokaždé jsem u toho umíral. Ale jenom kvůli nim jsem nedostal žádnou infekci, žádnou otravu nebo něco horšího. Jenom kvůli nim jsem se udržoval tak rychle, a přestože jsem ležel v neustálém vlhku, vyvíčily mi i rýmu.

Třetí zlý zážitek se odehrál druhého dne k večeru: Nejprve se bzucení popelnice ozývalo zdálky, potom, jak kroužila kolem, nezdřavě zblízka. A trvalo to dlouho předlouho. Nad poloměm našťestí přelétla jen jednou - asi ji nenapadlo, že by se nějaký blázen mohl schovávat na otevřeném prostanství.

To, že jsem si jakž takž dokázal dávat injekce, ještě neznamenalo, že zvednu ruku s pistolí, nebo že dokonce krví zalitýma očima popelnicí uvidím.

Jonáš seděl pod bachraté zavěšenou maskovací celtou, tiskl se mi zády k boku a kádvojkou svíral mezi koleny. Všiml jsem si, když pušku našel a přivlekl, že zbraň je o několik centimetrů vyšší než on. Vysřelit by z ní asi svedl - trefit určité ne.

Po době, která mi připadala nekonečná, popelnice odletla.

Jonáš mi pak na plochy odštěpek světlého dřeva nakreslil neumělé sudovité zašpicíkatý obrys - byl sice neumělý, ale na bocích měl čtyři šikmé čáry jako rýhy po velkorážných střelách.

Ta to nevzdá, dokud nenajde mou mrtvolu, pomyslel jsem si. Jsem asi první člověk, který má soukromého mimozemského nepřítel.

Třetí ráno tedy našťestí zabraly ty kapky do očí (přesně jak bylo napsáno v návodu) a krevní sraženiny se rozpustily - po tom posledním kapání se mi zrak zlepšoval doslova vteřinu po vteřině. Prohlédl jsem si oči v signalizačním zrcátku z výbavy aitoru - bělma jsem měl žlutá jako starý citron, ale podle návodu by se za pár dnů mělo ztratit i to.

Po tom, co jsem už viděl, a po tom, jak nás obletovala popelnice, jsem se tedy rozhodl, že mám dost síly, abych došel alespoň na kraj neporušeného lesa a postavil stan.

Jinak jsem byl kupodivu po všech těch letech a pádech a výbuších až neuvěřitelně v pořádku - nepočítám-li obličej, kde jsem měl sotva zahojené popáleniny z Plzně pokryté novými, už zaschlými a potrhánymi puchýři. Opařila mne pára po výboji do mokré cesty před JAWOU. Když jsem si obličej mazal masí v spáleniny a odstraňoval odumřelou pokožku, Jonáš, který jinak všechno bedlivě pozoroval, si ucpal uši a schoval hlavu do spacáku.

Jonáš z toho všeho vyšel s pouhopouhým škrábancem na čele. Když jsem mu řekl, že bude mít pravou pirátskou jízvu, snad ho to i přestalo bolet.

Jak jsem ležel ve stanu a poslouchal, jak šumí déšť, a nudil se, přemýšlel jsem o tom, že se štěstí, které bylo dříve rozptýleno po všech lidech na světě, přestěhovalo na nás dva. Mrtváci už rozhodně žádné nemají.

Po dalších třech dnech léčení jsem se rozhodl, že můžu jít dál.

Jonáš, který vypadal odpočatě a za těch šest dnů bez pohybu docela i přibral, podivně dospěle zakroutil hlavou a ukazoval, jako že bych měl ještě ležet.

„To je jenom ksicht, to se zahojí. Jinak jsem v pořádku,“ uzavřel jsem diskusi. Nebyla to pravda, ale venku byla čím dál větší zima a minulé ráno na stromech ležela vrstvička mokrého sněhu. V naší výšce ho ještě rozpustil dopolední déšť, ale na vrcholcích hor za námi se udržel - místo deště tam hustě sněžilo. Z toho, že se nacházíme až za hřebeny Bavorského lesa, jsem odhadl, že jsme za tu chvíli na JAWĚ ujeli skoro čtyřicet kilometrů.

Nevěděl jsem to bohužel přesně, protože jednou ze ztrát, která nás postihla, bylo i částečné rozlomení IBM. Displej byl úplně mrtvý, i když počítač sám možná ještě fungoval. Ale protože mi podtlakový ráz vyfoukl z ucha sluchátko, neměl jsem jak to zjistit.

***

Dopnul jsem popruh na krosně, jejímž látáním a vyrovnáváním konstrukce jsem se zabýval celý včerejšek, a nahodil si ji na ramena. Jonáš si nasadil batužek - a stále se tvářil, že další cestu zásadně odmítá. Naposlady a důrazným hlasem jsem poukázal na sníl na vrcholcích hor, pak konečně souhlasil. Protože byl několik dnů ten důležitější, nějak mu narostlo sebevědomí. Je neuvěřitelné, jak se děti dokáží přizpůsobit.

Musel jsem jít pomalu a opírat se o hůl vyřezanou z větve. Imploze mi narušila ústrojí pro zachování rovnováhy, ale časem by se to mělo usadit.

***

Šli jsme Bavorskem, našťestí nesenžilo a mráz býval jen v noci. V Bavorsku to vypadalo jako v Čechách - v malých zapadlých vesničkách v podhůří a na pahorkatině byl vždy nejméně jeden a nejvýše tři mrtváci. Ve větších městech jich bylo příslušně víc.

Denně jsme ušli sotva deset kilometrů, a tak jsme se k Mnichovu dostali až za dvacet dní. Dunaj jsme přešli po mostě pro rychlovlak - koleje už byly pokryté rzi.

To ráno, kdy se objevily špičky výškových budov Mnichova, bylo i prvním ránem, kdy opravdu mrazilo. Vykulil jsem se ze stanu, nízké slunce bodalo do očí, pára se odvíjela od úst a první, čeho jsem si všiml, byly právě ty budovy. Když jsem večer stan na okraji malého lesíku stavěl, byla už tma - při zarážení kolíků jsem přemýšlel, jestli se dá tak obrovská aglomerace jako Mnichov minout. I když - nebylo by divu. Orientoval jsem se jen podle malého

kompasu, který má autor zabudovaný v šroubovací hlavici rukojeti. Mníchov jsem poznal okamžitě podle neprehlédnutelné siluety jednoho z nejznámějších orientačních bodů v Evropě - nejvyšší stavba Starého kontinentu, tak zvaný Grosshaus, se leskla v paprscích ranního slunce.

Vesnice, kam jsme směřovali, byla na druhé straně města - obcházeli jsme ho další tři dny. Osmiproudé dálnice byly zavalené ojíněnými automobily s otevřenými dveřmi a po zmrzlých hroudavých polích se šlo velmi špatně. Občas jsme narazili na mrtváky, ale v chladu se pohybovali pomaleji a vždy je prozradily do dálky se nesoucí praskavé zvuky kroků. Nedokázali nás překvapit, ani když jsme jednou přespali ve statku na seně. Strašně hlasitě jim vrzaly klouby.

Čím blíž jsme byli vesnici, kde se snad měly vyrábět ty nezničitelné superstroje, tím hlubší mne přepadaly pochybnosti o smyslu naší cesty, a když jsme u úzké silničky, po které jsme k večeru třetího dne šli, narazili na bílou ceduli s nápisem Mulhausen (tak se ta vesnice měla jmenovat), už mi celá cesta připadala jako holý nesmysl.

Byli jsme promrzlí, špinaví, špatně najezení a mně se v těle stále silněji ozývala nedoléčená zranění. Hůl jsem sice zahodil, ale občas jsem toho litoval. Jonáš v obličej zase vypadal jako kostra. Jako špinavá kostra.

Proplétal jsem se mezi auty s otevřenými dveřmi, pušku přes loket, a Jonášovy kroky jsem slyšel křupat za sebou. Pak skončil holý jablonový sad a podél zadní strany vápnem obleného chlévu se mi otevřel typický pohled na typickou náves typické bavorské vesnice.

Pouze kytky za okny byly uschlé a nad komíny se netetelili vzduch. Ale na to jsem si už tak zvykl, že jsem to ani nevnímal. Po nějaké supertajně vojenské továrně samozřejmě ani stopy.

Bylo zataženo, mráz přímo bolel, chýlil se večer a má nálada byla nepopsatelně nízká.

Už jsme s Jonášem měli nacvičený postup, jak „dobyť“ takovou malou vesnici. S železnou pravdělností byl jeden mrtvák v hostinci. Další - maximálně jsme narazili na tři (to podle počtu domů) - se vypotáceli, jakmile zaslechli nějaké hlasitější zvuky.

Nyní to proběhlo následovně: Co nejpatrněji jsme se přiblížili ke dveřím hospody - odnikud se v mrazivém vzduchu žádně toporné kroky neozvaly - to jsem vzdýcky koukl na Jonáše a on kyvl. Na svůj sluch jsem zatím ještě moc nespolehal. Pak jsme vlezli do lokálu, kde jsem pistolí zasílil mrtváka - jako téměř vždy to byl pupkatý hostinský. Tenhle už tak pupkatý nebyl. Prohlížel jsem si zatím ještě trochu lezoucí mrtvolu, nechávající za sebou stopu husté krve a tekutého mozku. Není divu, že tihle vesničtí mrtváci ztrácejí na váze - tady se nemají čeho najíst (nažrat). U každé vesničky, kterou jsme obcházeli ze severu, jsem v polích objevil tu užší, tu širší pruh zdupané hlíny - byl široký a zdupaný podle počtu obyvatel vesnice. K lidským stopám se druzíly stopy krav a ostatních domácích zvířat.

Je zajímavé, že vevevky, myši a malí ptáci jsou úplně normální - jednou jsme potkali i malou kočku, jak lovila sykorky, ale utekla před námi. Z veverek, až jednou dojdou konzervy, bude dobrá polévka.

Z hlavy hostinského rozbité kulkou se ani přes mrazivý vlhký vzduch v místnosti téměř nekouřilo. Mrtvola se konečně přestala pohybovat a ztlhla. Musel jsem na ni dávat pozor - jednou se stalo, že nám špatně střelený mrtvák vpadl do zad.

Stříleji, dokud nevidíš mozek,‘ pedagogicky mi tehdy zopakoval Ten druhý až nepřjemně pravdivou větu z Kmotra.

Než se mrtvola přestala hýbat, přemýšlel jsem i o tom, že přestože se pro mne zabíjení mrtváků stalo téměř rutinou, stále z toho mám husí kůži (obzvláště ze zabíjení hostinských - na Kozáka nezapomenu, co budu živ - často se mi vrací ve snech). A také o tom, že Jonáše mé střelení do lidí vůbec nevzrušuje. Znovu a znovu mne překvapovalo (a děsilo), jak je přízrůbivý. Protože jsem mrtváky střílel já (Velký Vzor, jak nikdy neopomněl dodat Ten druhý), bylo jejich střelení správné. Jediné, co nechápal, že jsem mu důrazně zakázal, aby je střílel také. Dokonce jsem musel pohrozit, že mu vezmu pistolí - pak se mnou skoro celý den nemluvil. I když, říci o něm, že s vámi nemluví, není moc přesné: Nekroutil na mne hlavou, neukazoval rukama a nekřčil rameny.

Lezoucího hostinského si nevnímal - nacpal si plnou pusou žvýkaček ze stojanu na pultu, a když šustění mrtvoly utichlo, šel k venkovním dveřím hospody a prudce jimi práskl. Já jsem zatím pootevřel okno a s nataženou kádvojkou čekal, jestli se objeví další mrtváci.

Tady v Mulhausenu byl ještě jeden. Trefil jsem ho tak, aby padl do hustého bezlistého keře - rozplácí na bílé, omrzlé zemi jsou zneškodnění mrtváci strašně nápadní.

Zavřel jsem okno a hodil na mrtvolu hostinského ubrus - měla hustě strniště šedých vousů a dlouhé nehty.

* * *

Na noc jsme šli do pokoju nad lokálem - dopřál jsem si luxus vlastní ložnice. Jonášovi se sice začala třást brada, ale bez odmlouvání šel spát vedle.

Nemohl jsem dlouho usnout. Nejen proto, že jsem spal oblečený, jak jsem přišel, pušku vedle sebe, navíc pod ledovou, vlhkou peřinou, ale hlavně proto, že jsem nevěděl, co dál. Ani po složitých kombinacích jsem nepřišel na nic jiného, než že budeme muset prohledat okolí vesnice. Co bude, jestli vojenskou továrnu nenajdeme, o tom jsem radši nepřemýšlel.

* * *

Probudilo mne škrabání na dveře. Spustil jsem nohy s postele, protáhl si záda a otevřel - Jonáš mne vzdýcky budil tak, že na něco škrábal, nejčastěji na látku stanu.

Uvařil jsem opravdu vydatnou snídani; když už nic, ať jsme aspoň najezení. V malém skladu hospody jsem našel trvanlivý salám a v lednici vajíčka a nějaké kompoty. Zajímavá věc: to, že vajíčka a kompoty byly v

lednici, je uchráněno před zmraznutím a popraskáním. Několik bochníků chleba ve velkém igelitovém pytlí pokrývala hustá zelená plíseň. Napadlo mne, zda ještě někdy uctím víni čerstvého pečiva. Plíseň rostita i z balíčků s moukou a nebylo důvodu se domnívat, že neroste na zásobách obilí po celém světě.

„Chleba upečený z plísně,“ řekl ponuře Ten druný, „třeba to bude lahůdka. Jen to zkusit.“ Také má rád čerstvé pečivo.

Když jsem nesl potraviny nahoru, překročili jsem mrtvolu jejich majitele. Ani mi nepřišlo, jak páchne. Já jsem smrděl skoro hůř.

Opekli jsem na našem turistickém vaříči kolečka salámu, rozklepl na ně vejce, posolil je a žloutky ozdobil špetkou červené papriky. Nádherně to vonělo, od vaříče sáhalo teplo a žloutky s paprikou vypadaly krásně. Jonáš na mne obdivně koukal, hlavně jak jsem jídlo vcelku sesunul na velký talíř. Místo chleba a okurek, které by se k tomu hodily, jsme jedli přeslazené domácí zavařené hrušky. Hrušky byly ztuhlé, křupaly a studily do zubů.

Jako při každém jídle jsem si prohlížel naši velkou dvoukloovou plynovou bombu - na boku měla hluboký lesklý šrám a modrá barva kolem něj byla den ze dne oloupanější. Ten šrám tam byl od konce jízdy na JAWĚ - kdyby střepina, nebo co šrám udělalo, letěla o milimetr blíž, už by mne nic netrápilo. Tlyhle tlakové lahve bývaly nejoblíbenějším polotovarem na bomby ekoteroristů. A vůbec všech svini.

„Jak já bych se vykoupal,“ hlasitě jsem si povzdechl v krásné bílé koupelně s blankytně modrou sedací vanou. Jen ze zvyku jsem zkusil chromovanou pákovou baterii. Suše zaskřípala, jako mnoho a mnoho předchozích.

Zadním vchodem jsme vyšli ven a zmrazky na hnědé trávě křupaly pod podrážkami. Nebe bylo olivnaté a nízké, a nebezpečí, že nás někdo překvapí ze vzduchu, nehrozilo. Od doby, co mrzne, putujeme vždy ve dne. Jonáš v mrazivém vzduchu slyší bzucení stroju Gizinců na kilometry, tak jsme se veldnycky stačili skryt. Infračidlům bychom samozřejmě neunikli, ale žádná z popelnic nikdy neležela tak blízko.

Obcházeli jsme vesnici co nejužším kruhem. Ve zvlhnutém zalesněném terénu nebyl rozhled, a na mne s každým krokem padala stále větší bezradějí. Do vesnice vedla jediná silnička - ta, po níž jsme přišli. Opuštěla ji jako podle pravítka a mizela v lesích.

Když jsme došli zase k zadní straně hostince, přemýšlel jsem o sebevraždě. Cestou jsme zkrížili jen tu silničku a několik pěšin a rozježděnou cestu vedoucí někam do kopců. Nic, co by ukazovalo na blízkost jedné z nejlépe vybavených vojenských továren v Evropě, možná na světě.

Bud jsem se mohl zastřílet, nebo se vrátit do hospody a opít se, anebo prozkoumat tu lesní cestu. Rozhodl jsem se pro poslední možnost; na první dvě bude dost času potom.

Jonáš nic netrápilo - byl vespálý, dobře najezený a věřil, že vím, co dějám. Přestal poskakovat kolem (stínový boj s mrtváky a popelnicemi - oblíbená hra) a vydal se za mnou. Neviděl jsem to střílení prstem rád, ale věděl jsem, že mu chybí normální dětské dovádění. Na druhou stranu, často se chová až neuvěřitelně dospěle, ale na třetí stranu, někdy ráno ve stanu,

když mne vzbudilo jeho škrabání po plachtě, jsem si všiml, že má uplakané oči. Nevěděl jsem nikdy, co mám říci - takové věty jako: „Je mi líto, že se ti z maminky a tatínka staly přišery,“ nebo „To bude dobrý, uvidíš,“ tak takové věty jsem nedokázal přecedit přes zuby. Vždycky jsem šel radši uvařit kakao, a když bylo hotoové, Jonáš přišel už v pořádku. - Vždy, zatímco jsem se motal kolem vaříče, bylo slyšet šustění stránek D-mana. Komiks už byl potrhany a ohmatany skoro do nečítelna.

* * *

Kráčel jsem po tvrdé hrbolaté cestě a nohy mi občas sklouzly do hlubokých kolejí. Smrkový les kolem byl tichý a majestátní, a ledový vzduch voněl jako před Vánoce.

„Když už nic, aspoň je to příjemná procházka,“ ponuře se zachechtal Ten druhý. Zachechtal jsem se taky - po několikasetkilometrovém vyčerpávajícím pochodu je taková příjemná procházka to nejlépeší, co lze.

Jonáš hopsal přede mnou a ani se neotočil - že si občas jakoby povidám sám pro sebe, na to si zvykl. O existenci Toho druhého jsem mu nikdy neřekl. Cesta stoupala a těžké šedočerné mraky jakoby ležely na špičkách smrků, jen se vyvalit snih. Podobně to ale vypadalo několik posledních dnů a nic se nedělo; proto, když začalo sněžit, docela mne to překvapilo.

Začalo to nenápadně, několika vločkami. Pak jsem se krátce zamyslel a svět zatím zmizel za zástěnou bílého šumění. Všechny zvuky se staly měkkými a vločky šimraly na nose. Vyrndal jsem z krosny přšáky a pískl na Jonáše. Ten můj plášť byl jen takové slávané trosky, ale před sněhem ochránil. Jonáš během chvilky vypadal jako bílý sněžný skřítek.

Zase jsem sklouzl do vzpomínek, a tak mne musel upozornit Jonáš. Chytil mne za šos a ukazoval někam doprava. Z naší cesty tam vedla odbočka a v husté chumelenici se v přímí stromu rýsoval nějaký pravidelný tvar.

Byla to strážní budka a za ní tlustá závora přes cestu.

Budka i závora byly zelené. Srdce mi vylétlo do krku.

V budce byl jednoduchý černý telefon - když jsem ho zvedl a foukl do mluvítká, ze sluchátka se ozvalo tak důvěrně známé, ale teď tak neuvěřitelné zapraskání.

Chvilí jsem tiše skákal do výšky a Jonáš si myslel, že jsem se zbláznil. Po půl kilometru byla další budka - tentokrát se do lesa po obou stranách táhli nízký plot.

Daší plot už byl sotva po padesáti metrech; byl skoro tři metry vysoký a navrch měl ostnatý drát. Místo strážní budky byly po stranách cesty dva kryté okopy.

Pečlivě jsem zkusil, zda plot není pod proudem. Nebyl, a protože nešel přelézt a brána otevřít, přešel jsem ho aitorem.

Po pár stech metrech klikaté cesty začaly budovy. Byly to takové přízemní baráky natřené maskovacími skvrnami, proti pohledům z výšky zakryté maskovacími stíhmi.

„To by mohlo být ono! To by mohlo!“ horečně jsem natáhl krok, že Jonáš musel popobhat, aby mi stačil. Prohlížel jsem budovu po budově - ubikace, jídelna, ubikace, ubikace, dílna, štábní barák, kus stranou velké garáže z vnitřního plechu.

„Páni!“ vydechl jsem. Z temnot garáží se výhružně leskly dvě řady kanónů a světlo baterky se lámalo na obvyklých hranách nízkých otočných věží. Tanky působí jako zmizlé stádo prehistorických příšer, automaticky mne napadla věta, jakou bych použil do Zelených listů.

„Sem se vrátíme později!“ sykl jsem na Jonáše, který už se drápal po prochladem pancíři nejbližšího stroje.

Tanky nebyly to, co bych čekal. Abych pravdu řekl, dost mne znervóznily. Byly to úplně obyčejné, standardní DEMONY 10, na jakých jsem prodělal část svého povinného vojenského kursu.

„Taková tajná továrna musí mít nějakou ochranu. Navíc, tanková jednotka dá vojákům v lese smysl.“

A tanky by byly vynikající krytí, jestliže se tu vyvíjela a testovala těžká vojenská vozidla,“ uklidňoval jsem se šeptem.

„Anebo nevyvíjela a netestovala,“ řekl Ten druhý, „a je to tady obyčejná výcviková jednotka.“

Obešel jsem garáže, ale kromě hlubokých kolejí po pásech tam nebylo nic. Byly tak hluboké, že z nich Jonášovi koukala jen hlava.

Když jsme se vraceli, zahlédl jsem ve sněhu vířícím mezi stromy obrys nízkého špičatého válce.

Nízkého špičatého zeleného válce.

Aniž bych přemýšlel, padl jsem na zem a vypálil krátkou dávkou. Lesem zabubnovaly nárazy kulek.

Prekulil jsem se do koleje po tanku a čekal výbuch, popřípadě odvetnou palbu. Nic se však nedělo. Jonáš se tiskl do sněhu vedle mě a s pistolkou v ruce se rozhlížel, po čem střelím.

Opatrně jsem vykoukl a...

„Sakral!“ zaklel jsem a šlo to od srdce. Co jsem v husté chumelenici považoval za číhající popelnicí, byl obyčejný větrací komín - teď to bylo obzvlášť zřetelné, protože z něj kulky oklepaly sněhovou čepici. Mnoho takových větracích komínů jsem viděl u dolů, v kterých jsem dělal cyklus reportáží o posledních nomádích v Evropě.

Jonáš vtěl hlavou a mne těšilo jenom to, jak mám rychlé reakce a že jsem do komínu nasypal celou dávkou - z okrajů průstřelů se oloupala barva a leskly se až k cestě.

Kdyby nesněžilo a kdybychom nebyli v lese, bylo by ty plechové úderý slyšet po celém Bavorsku.

Najednou mi to došlo:

„Větrací komín! Ta fabrika je pod zemí!“

* * *

Najít vchod nám nějakou chvíli trvalo, obzvlášť proto, že sněhem mezi budovami už jsme se museli regulérně brodit. I tak hluboké stopy mizely během pár okamžiků. O podobné chumelenici jsem neslyšel ani vyprávět.

Byly to jedny ze dveří v budově jídelny - vypadaly jako dveře na záchod a byl na nich dokonce německy nápis ‚WC pro důstojníky‘. Už na první pohled se mi ale zdály nějak moc široké - na dveře od záchodu. Dalo se to porovnat s pravými záchody vedle. Na chodbě byla cítit dezinfekce a zvětralá moč.

Za těmi širokými dveřmi byl malý tmavý kumbál a místo pisoárů ještě jedny dveře, za kterými byla krátká chodba, široké schodiště vedoucí dolů a výřah pro šest osob. U stropu byly zavěšeny kamery.

Co mne napadlo doslova euforíí, že nad schodištěm svítily výbojky. Nikdy by mne nenapadlo, že se jednou málem rozsílím nad obyčejnou sodíkovou lampu.

* * *

V chodbě bylo nádherné teplotko - možná šest stupňů nad nulou. Sundali jsme si zasněžené pršáky a oklepali snih z bot.

„Půjdeš hezky za mnou, při zdi a hlavně potichu,“ zašeptal jsem.

Jonáš kývl.

Když radost z umělého světla odezněla, něco mne začalo znervózňovat.

„Zase ty tvé instinkty?“ tiše se ušklíbl Ten druhý.

„Hm.“

Pomalu jsme sestupovali, betonové schodiště slabě rezonovalo a výbojky bzučely. Vždy první a poslední schod před mezaninem měl žlutocerné pruhovaný okraj.

Když jsme konečně došli až na dno, bolely mne z nezvyklého pohybu kyčle a kolena. Dole byla čtvercová místnost s nízkým stropem - taková holá radejna z betonu natřeného hnědou barvou. Vpravo byly dveře výřahu a vlevo velká kulatá trezorová vrata, která vypadala, jako by měla odolávat jaderné náloži.

Opatrně jsem sestoupil z posledního schodu - hned nato se ozvalo rychlé zabzučení. To už jsme se s Jonášem tiskli ke zdi a bzučící předmět se chvíli zarámován hledím kádvojkly.

Byla to obyčejná otočná kamera. Její skleněné oko nás snímalo, když jsme se odlepovali od zdi. Kroutili na sebe hlavami a připadali si jako hlupáci - jak nás může vyplášt něco takového. Od poslední vlny terorismu byla skoro stejná kamera na každých dveřích, za kterými se scházelo víc než deset lidí. Ten bzučivý zvuk člověka provázel v elektrobuse, při cestě do práce, v úřadech, restauracích, školách, všude. Tehdy jsme ho už ani nevnímali.

Tehdy, před měsícem a půl, před půlkou života.

„Co s tím?“ zaklepal jsem na pancéřová vrata. Znělo to, jako bych klepal na ocelový ingot. Vrata měla průměr kolem dvou metrů a byla natřená stejnou hnědou jako stěny. Univerzální magnetický klíč, kterým jsem až doposud zdolal všechny dveře, co nám stály v cestě, jsem zastrčil do kapsy. Jonáš zabušil na dveře dlaní a zatvářil se zoufale.

„Nebřeč,“ usmál jsem se a shodil krosnu ze zad. S podobnými problémy jsem počítal - pochlubím se - už dávno. Tušil jsem, že mnohé ze dveří, které budu chtít otevřít, budou dobře zamčené; proto ta drobnost, kterou jsem si vzal z pancéřové schránky v trezoru ve skladu zvláštního materiálu vojenské posádky v Plzni. Je to tak zvaný T-Klič. T-Klič je šifra, ve které se první dvě písmena vždy piší velká. Jinak je T-Klič přísně tajná věc, o které se mezi odvedenci ve vojenských kursech šířily opravdové legendy; sen zlodějí, jehož existence byla čas od času oficiálně popírána nejvyššími vojenskými kruhy. Jen jeden voják z tisíců byl vycvičen, jak s ní zacházet.

Bylo to jednou jedenkrát v mém životě, co jsem byl jedním z tisíců. Ještě teď, když jsem T-Klič vyťahoval z krosny, jsem měl husí kůži, jaká prohlášení jsem musel podepsat, než mne T-Klič naučili používat.

Riká se tomu sice T-Klič, ale je to máj, velmi výkonný a velmi specializovaný počítač, v kterém je instalováno zázračné software. Víc o technickém provedení T-Kliče nevím, a zjišťovat podrobnosti se šroubovákem je neradno. Autodestrukční zařízení vám může utrhat ruce.

Jinak to vypadá jako robustní pouzdro na holicí strojek s displejem a několika zdířkami, plus pár barevných drátů.

„Hlídej schody a výťah,“ nakázal jsem Jonášovi a začal pracovat na dveřích. T-Klič vyžaduje plně soustředění.

Ta hnědá kulatá trezorová vrata byla zkonstruována tak, aby nešla otevřít ani pomocí T-Kliče. Ale můj instruktor, kapitán Žák, byl prý nejlepší v oboru. Říkal to o sobě jen on sám, protože mimo velitele jednotky, který musel vědět, v čem jsem cvičen, nikdo z tří tisíc vojáků a důstojníků mého kursu o něm neměl ani potuchy.

Ten, kdo umí otevřít všechny dveře, je v jistém smyslu pán světa.

„Naučil jsi mne to opravdu hezky, kapitáne,“ usmál jsem se, když kovový povrch začal téměř neznatelně vibrovat, jak se kdesi rozběhla silná hydraulická čerpadla a jak závoxy zajižděly do lůžek ve stěněch. Nakonec se ozvala série hlasitých klapnutí a chraplavý hlas řekl: „Ustupte! Dveře se otevírají ven. Ustupte! Dveře se otevírají ven.“ A dveře se otevřely.

Jak se ozval ten hlas - přestože jsem ho čekal - leknutím jsem poskočil. Jonáš se div neskácel. Ten hlas mluvil sice německy, ale tahle věta je jednou z nemnoha německých vět, kterou znám. Takovéhle dveře mluví vždy - člověka, který by neustoupil, by rozplácly o zedí.

V okamžiku, kdy se vrata začala otvírat, už jsem věděl, co mě znervózňovalo. Už jsem věděl, na co jsem zapomněl.

Z vrat se vyvalila horká, téměř hmotná vlna přišerného, hnusného, neuvěřitelného smradu. Nechápu, jak někdy někdo mohl nazvat zápach hnijícího masa „nasládlým“. Notoricky se to opakuje v každé druhé knize, je to strašně klíšé, a navíc i strašný nesmysl.

Tady ten zápach nebyl jen obyčejný zápach - byl to tak zvaný mrtvolný plyn.

„Zpátky!“ zabublal jsem, jak mi zvrátky tekly po bradě. Mělo mi to být jasné hned, jak jsem musel odemknout ty horní dveře. Mrtváci za sebou nikdy nezavírají.

Z kulatého otvoru se spolu s dusivým puchem vyvalil proud klátivých postav. V teplém plynu se mrtváci pohybovali rychlými pružinovitými kroky. Smetl jsem nejbližší krátkou dávku, chytil hroučičko se Jonáše za loket a vyrazil po schodech nahoru. Přitom jsem stále zvracel a z palcích očí mi tekly vodopády slz.

Schody byly mnohem delší než při cestě dolů.

Část mého mozku, ta, v které se mi v takovýchto okamžicích otvírá křišťálové okénko, odkud proudí ledový klid, přemýšlela o tom, proč před pár hodinami zcela vážně uvážuji o sebevraždě a teď, když téměř není šance, život tak bráním.

Ten druhý mlčel a ze všech sil mi pomáhal do schodů.

Po prvních dvou patrech mrtvolný plyn, který do chodby foukl jako ze zkažené konzervy, našťásti zřídil tak, že se občas dalo nadechnout.

Přestože jsem měl pocit, že usilovně běžím, ve skutečnosti jsem se tak tak potácel a první z mrtváků byli sotva pět schodů za mnou. Pustil jsem řemen kádvojký a hodil si bezvládného Jonáše na rameno. Puška chřestivě sjela po schodech a podrazila několika mrtvákům nohy. Dusil jsem se pořád, ale bez pušky a s Jonášem na rameni se mi potácelo lépe.

Levou rukou se přitáhnout za zábradlí, pokud o nádech, pokud o zvládnutí návalu dývení, krok o schod výš. Tímto způsobem jsem se dostal až na začátek horní chodby. Bylo to nekonečné, nekonečné, nekonečné utrpení. Že je bezvládný Jonáš stále živý, jsem věděl od doby, co mi pozvracel záda.

Kdyby schody byly dvojnásob dlouhé, asi bych je stejně vyšel. Jak se ale přede mnou objevil jejich konec - ta chodba - čil něco, o čem už jsem nevěděl, že existuje, můj neokysličený mozek - asi radostí - vypověděl službu. Vnímал jsem, jak výbojky tmavnou a jak mi podlaha míří do obličejů. Byla na ní loužička špinavé vody. S myšlenkou, že to je rozpuštěný sníl z našich bot, jsem omdlel.

* * *

Muselo to trvat jen několik sekund - probraly mne ostré pleskavé rány do obličejů. Otevřel jsem oči a první, co jsem uviděl, byl přišerný žlutofiatlový kšicht mrtváka. Jak jsem ležel pravou tvář na zemi, viděl jsem nad hranou schodiště jenom tu hlavu. Jak mrtvák vystoupil o další schod, hlava se zakývala a najednou byl vidět i krik a kus hrudi. Kolem rtů, na bradě a na zelené rozervané košili měl povlak cizí černé mokravé krve, v které se hemžily malé bílé larvy.

Pak mi něco zakrylo výhled a s ostřím švihnutím mne to bolestivě a mokře pláclo do obličejů.

Levou rukou jsem zachytil Jonášovo zápěstí, a zatímco jsem si říkal, že ho budu muset naučit nějaké mírnější způsoby, jak křísit omdlelé, vytáhl jsem z pouzdra beretku a vystřelil doprostřed žlutofiatlového obličejů díru.

Svíjející se bílé larvíčky se rozcákly po zdi a po zábradlí. Mrtvola s kouřícím otvorem v hlavě ale nepadla - těsně za ní byl další mrtvák a za ním deset, sto, plně schody.

Držel jsem se zdi a strašně pomalu se mi podařilo vstát. Další dva mozky se vznesy v poslední letecké exhibici. Přehodil jsem si pistoli do levé ruky a pravou začal po kapsách hledat univerzální magnetický klíč. Dveře na konci chodby jsem předtím - nevím proč - vlastnoručně zamkl.

Přitom jsem pořádk střelil.

I levou rukou a bez míření už nešlo minout. Mrtváci se valili po schodech jako vlna a jejich omračující zápach mne zase málem porazil.

Konečně jsem klíč nahmatal - vytrhl jsem ho i s podšívkou. V té chvíli mi došly náboje.

„Stříleji!“ zachrčel jsem na Jonáše.

Mrtváci už dosáhli hrany schodů a začali se valit do chodby. Je to spíš chodbička než chodba - krátká chodbička. Těla s rozstřílenými hlavami tlačili před sebou, a když se sesula, rozdupal je.

Ticho bylo rušené jen šoupáním kroků, mlaskavými zvuky a praskáním kostí.

„Tak sakra stříleji!“

Jonáš pořádk nic.

Ustupoval jsem a rval z pouzdra druhý zásobník a měl přišerný strach, že upustím klíč. Už bych ho nezdvihl. Pak jsem zádky narazil na dveře.

Jonáš svíral browning v obou rukou a strašně se mu třásl. A stále nesřítel. Já jsem nemohl natáhnout závěr a světlo výbojek už zase začínalo tmavnout.

Tak jsem udělal to, co bych nikdy nepovažoval za možné. Přestože mrtváci byli solva dva metry za námi a jejich napřážené ruce ještě blíž, otočil jsem se k nim zádky. A pusťil jsem pistoli.

Pak jsem oběma rukama, na třetí pokus, zastřelil klíč do zámku. A otočil jím.

Pak jsem klíč vytáhl, stiskl kliku a otevřel. Každý pohyb jsem si musel dokonale rozplánovat.

Pak mi rameno sevřela fialovočerná ruka.

Dveře se otvíraly směrem k nám. Další mrtvák na ně nalehl, málem je přibouchl a jeho ruce se mi zatlály do límce neprůstílné vesty. Pěsť v okované rukavici jsem ho dvakrát udeřil do obličeje. Při pokusu o třetí úder se mi zakousl do dlaně. Volnou rukou jsem prostrčil zužující se mezerou ve dveřích Jonáše. Nějaký mrtvák mu právě strhl z hlavy šátek, a to ho snad konečně probralo.

Zezadu na mne nalehla další těla a mezera ve dveřích se zužila a já nebyl schopen pootevřít, abych proklouzl také. Stále se zužující škvírou jsem viděl kumbál a druhými otevřenými dveřmi i nápis WC DAMEN.

Pak už jenom AMEN. Příznačné slovo a stále z něj ubývalo.

Nemít neprůstílnou vestu a kalhoty vyztužené kevlarlem, mrtváci už by mne roztrhali na kusy.

Takhle to bude trvat o pár chvil déle.

Pak jsem v mezrnce, která už byla jen teničkou spárrou, zahlédl stehlou houštinu špinavých šedých vlasů, a pak mi kolem obličeje šlehlo něco žhavého. A ještě jednou a ještě jednou a ještě jednou. Kilka mne tloukla do

ruky, jako by někdo do dveří z druhé strany bušil kladivem. Cítil jsem, že se sevření těl trochu uvolnilo. Mrtvák vede mě, kterého jsem měl stále zakousnutého do dlaně, podklesl v kolenou, přestál se pokoušet prokousnout mou aramidovou rukavici a v levém spánku měl malou černou díрку. Z veřeji viselo několik dlouhých světlých třisek a byly v nich čtyři malé otvůrky. Vzápětí se škvíra ve dveřích opět rozšířila na mezeru a já věděl, že je to má poslední šance. Nacpal jsem se do ní, cítil jsem, jak mi nějaká studená ruka natrhla boltec, a pak jsem s hlasitým zaduněním padl na ledovou dlažděnou podlahu v kumbálu a první doušek vzduchu, který předtím páchl zvětralou močí, mi nyní připadal jako cosi neopssatelného všemi eufemismy světa.

Skrčel jsem nohy a za zádky se mi ozvalo zapraskání - ke dveřím se dovalil celý peloton mrtváků. Zadržel se o vřeštinu...

Zvedl jsem hlavu a začal se škrábat na nohy. Čistý vzduch na mne působil jako elixír. Mrtváci neměli šanci dveře otevřít - ale vymáčknou je i se zárubněmi během okamžiku.

Jonáš klečel, ruce s kouřící pistolkou svěšené mezi koleny a zvracel si na ně. Postavil jsem ho na nohy a ve zvuku tříštěných dveří jsme se rozběhli pryč.

***

Za dobu, co jsme byli uvnitř, přibýlo dvacet, možná pětadvacet centimetrů sněhu. Když jsme se dopotáceli dost daleko, ohlédl jsem se. Jidelna, rozmazaná vířícími vločkami, stále vypadala jako ta nenápadná, opušťená, promrzlá, maskovací barvou natřená vojenská jídelna.

„Ke garážím,“ zaspjal jsem a studený vzduch mne v hrdle spáleném žaludečnickými kyselínami řezal jako oheň.

Před vraty dlouhé garáže z vlnitého plechu jsme ze sebe sněhem otírali zvrátky a špinu, dokud se z jídelny nevypotáčely první postavy.

Potáčely se k nám.

***

V garážích bylo husté přitímí.

„Dovnitř, až dolu,“ řekl jsem a Jonáš zmizel v černých útrobách tanku. Naučeným pohybem jsem se spustil za ním a zavřel a zajistil těžký poklop. Jak jsem kdy si povinný vojenský kurs nenařídil, tak jsem teď byl vojákům vděčný, že mne naučili ovládat tank i poslepu - vypínač vnitřního osvětlení mi i po třech letech od ukončení kursu sám vklouzl mezi prsty. Cvakl jsem jím a vnitřek ocelové obloudy protály paprsky několika bodových světelék. Za ten okamžik, co jsme byli uvnitř, stroj naplnila pára, a promrzlý pancíř už pokrývala vrstvička jinovatky. Zapnul jsem klimatizaci a nastavil pohlcovač vlhkosti na maximum.

„Na nic, prosím tě, nesahej,“ řekl jsem Jonášovi preventivně. Ale kluk se jenom choullil v křesle pro řidiče a mezi stehny si tiskl promodralé ruce. Viděl

jsm, že má rozpuštěným sněhem úplně promočený límec a hlava se mu tak divně kinkala. Bez věcného šátku vypadal nezvykle.

Tank byl plně vybaven a připraven k okamžitému nasazení. Takže to byla bojová jednotka, žádný výcvik nováčků.

„Pohodně jsem se usadil a zavřel oči. Prozatím jsme v bezpečí. Tělo mne bolelo, plíce jsem měl jako v plamenech a byl jsem vyslyšený. Přemýšlel jsem, co dál. Po půlhodině jsem nevmyslél nic jiného, než že se musíme vrátit tam dolů. Pak mi bylo ještě hůř. Z pancíře kolem doslova sáral mraz a Jonáš se třásl a hlasitě mu drkotaly zuby. Věděl jsem, že by šok a teď ten chlad, navíc v promočených šatech, nemusel přežít.“

„Takže něco začneme dělat,“ i pouhá slova mne unavovala. Naše životabudící tablety byly v krosně a krosna byla opeřená vedle otevřených pancéřových dveří tam dole.

„Jonáši, díky. Zachránili's mi život,“ zaklepal jsem mu na temeno.

Otočil hlavu a tvářil se hrozně - zničené, ubližené a navíc se strašně styděl. Chápal jsem, co se mu honí hlavou - bylo to, jak by mu za očima běžel film.

„Z toho, žes do nich nejdřív nemohl střilet, z toho si nic nedělel. To je poprvé úplně normální.“ Já z toho mám naopak radost. Poslední větu jsem nahlas neřekl.

„To, jak jsi střílel skrz ty dveře, to byl fakt dobrý nápad. Bez toho bych tam zůstal... Jen mi řekni, jak's věděl, že tam nemám hlavu já?“ zachechtal jsem se. Snažil jsem se zachovat přesné podle jedné z životních moudrostí mého dědy: Když je ti nejhůř, řekni vtip. Nemusí být moc dobrý, natož k smíchu - stačí dobrá vůle.

Když viděl, že se směju, pokusil se Jonáš také usmát. Povedlo se mu to na pořetí, ale atmosféra v tanku se zvedla.

„Jak jsme na tom se zbraněmi?“ převedl jsem rozhovor na praktické téma. Jonáš mi podal browning - měl jen jeden zásobník.

O kádvojkou i berettu jsem přišel a ty miniaturní granáty jsem si už dávno přendal do krosny, která je stále položená tam dole vedle otevřených kulatých dveří a vedle Jonášova batůžku s náhradními zásobníky do browningu. Při spaní ty granáty strašně tlačily a pořád je odepínat a ráno připínat... Ještě se budu muset hodně učít - obzvlášť opatrnosti. Jestli mi na to zbude čas. Do stěhna mne máčkalo umělohmotné pouzdro aitoru, ale těžký nůž není pravá zbraň do těchto podmínek. Vrátil jsem pistolku Jonášovi. Vzal si ji - ale jako by byla špinavá. Otočil jsem se a vyndal z přehrádky ,palubní ruční zbraň, kterou je povinné vybaven každý tank. Tady to byl krátký samopal Heckler-Koch 9mm. Robustní spolehlivá zbraň, bohuzel bez tlumiče a s pouhými dvěma třicítkami zásobníky.

„Musíme se tam vrátit,“ vyslovil jsem konečně svou myšlenku a dal jí tak silu názoru a neodvolatelnost. Neřekl jsem to ani tak kvůli Jonášovi, jako kvůli sobě. Jonáš se po mých slovech jakoby o polovinu srázl. Nesměl jsem ho na to nechat moc myslet - ani sebe.

„Tady, do tohohle se nasoukej,“ vybral jsem mezi třemi protiatomovými obleky pro posádku ten nejmenší. Velikost ‚L‘ je přesto na člověka skoro

dvakrát tak vysokého jako Jonáš. V kursu jsme si příliš velké obleky zkracovali pomocí rolování nohavic a rukávů a pomocí silně izolační pásky. Jako celé povinné vybavení i páska byla v přehrádce - je to stejné ve všech tancích NATO. Jediný rozdíl tady toho oproti těm, na nichž jsem prodělal výcvik, je, že v Čechách jsou místo heckler-kochů jako ,palubní ruční zbraně‘ škorpióny s dlouhými hlavněmi.

Jonáš si přešel vedle mne do věže, a když se ve stísněných prostorách plyných hran a výstupků soukal do šustivého overalu, v očích měl otázku: „Proč mě s tím trápíš a sám se neoblékáš?“

„Plynová maska by ti sklouzla z obličje - tady ten atombordel je vzduchotěsný a má kuklu s autonomním dýchacím systémem. Nebo bys chtěl ještě jednou čuchat ten smrad?“ Jonáš se otrásl a bylo vidět, že potlačuje dávení.

„Na, tady to spolkní,“ vyloupil jsem ze staniolového plátka bílou pilulku a dohlédl, aby ji nevyplivl. Nebylo nic na zapít a byla proklatě hořká. Sám jsem také jednu spořádal - s nechutí, ale měly by nás po nich přejít ty návaly zvracení - zvracet ve vzduchotěsném protiatomovém obleku nebo plynové masce není radno.

Zavěsil jsem si brašnu s plynovou maskou k opasku.

„Jdem na to. Než tady zmrzne,“ dvakrát jsem hlasitě tleskl a přátelsky, ale silně zatřásl bledým Jonášem.

Klimatizace dokázala potlačit vlhkost vzduchu, ale bez nastartovaného motoru neřála.

Jonáš začal na něco ukazovat - nejdřív jsem myslel, že mám něco nad hlavou, pak jsem pochopil, že mi ukazuje na ucho. V chladu mne natržený boltec ani nebolel, ale pak jsem si vzpomněl na bílé larvy a mrtvolný plyn - do takového prostředí jít s otevřenou ranou je sebevražda.

Polil jsem si ucho dezinfekcí z lékárníčky tanku. Přišermě, přišermě to štípalo - až mi začaly téci slzy. Jonáš zatínal píseť a viditelně se mnou cítil. To přišermě štípání a pálení mělo jednu výhodu - byl jsem rázem docela svěží. Osušil jsem si šumící ucho gázou a přestříkl ránu tekutým obvazem. Když zaschl, opatrně jsem otevřel a vyklopil poklop.

Od uší šla pára, za pootvěřenými vraty garáže se stmívalo, z nebe se valil snh a ve vzduchu byl slabě cítit mrtvolný plyn. Otáčel jsem hlavou na všechny strany, ale bylo slyšet jen šelestění přemrzlých vložek po plechových stěnách garáže. S hecklerem v ruce jsem sklouzl po pancíři na betonovou podlahu a pomohl seskočit Jonášovi. Tlumené šustil protiatomovým oblekem a s vysoko zarolovanými rukávy vypadal jako netopýr. Aspoň jsem mu nemusel říkat, že se holýma rukama nesmí dotýkat promrzlého kovu.

Opatrně jsem vyhlédl ze dveří - šedobílý svět ze sněhu na zemi, sněhu ve vzduchu a sněhu na stromech. Vystřícl jsem ze dveří celou hlavu a podíval se k jídelně. Vypadala naprosto mirumilovně. Předpokládal jsem, že prostranství mezi jídelnou a garáží bude plně potácejících se mrtváků. Nebyl tam ani jeden.

„Asi jsou zalezli uvnitř, aby méně ztuhli,“ zašeptal Ten druhý. Moc odvahy mi nedodal.

„Jdeme,“ sykl jsem na Jonáše. Pistoli měl zasřčenou v pouzdře na opasku atombordelu a ani nehladil pažbu jako vždycky dřív. Střílet do jakýchkoli lidí je mnohem těžší než střílet do jelena. Z toho by se dala udělat nějaká obecně platná moudrost.

Když jsme došli do poloviny vzdálenosti mezi oběma budovami, uviděl jsem to: Ve sněhu od dveří jídelny se táhlo hluboké a široké koryto. Bylo už sice hodně zasněžené, ale stále jasně viditelné.

„No jasně!“ radostí jsem se udeřil pěsti do stehna. Vsadil bych se, že koryto po mirmém oblouku míří rovnou na sever. Podle jeho šířky muselo v podzemí tovně pracovat asi čtyři sta lidí - počet lidí podle stopy, kterou zanechají, jsem se v minulých týdnech naučil odhadnout docela přesně. Radost mne trochu přešla. Jako všude, tak i tady určitě nějakí mrtváci zůstali. Odhadl jsem to na něco mezi třemi a osmi.

V té chvíli mne Jonáš zatahal za rukáv - protiatomový oblek ho dělal dvakrát širším, než byl, a kukla, kterou si pak nasadil na hlavu, mu visela až na zadku.

„Co je?“

Zaklepal si na ucho a bodel prstem k nebi.

Zvedl jsem ho a dlouhými skoky vyrazil zpět ke garáži - snažil jsem se přitom tahat nohy za sebou, aby mé šlápoty vypadaly jako od mrtváka.

To gesto s uchem a prstem k nebi znamenalo popelnicí nebo černý šípovitý stroj.

Podle toho, jak padající snih tlumil zvuky, museli být Cizinci už zatraceně blízko.

Proběhl jsem vraty garáže, vyhnoupl Jonáše na blatník tanku, a když jsem se drápal za ním, uslyšel jsem bzučení i já. Jako by se mi po zádech rozběhlo tisíc mravenců s ledovými nožičkami.

Černá sthačka to nebyla, ale také to nebyla jen jedna popelnice.

Jonáš sklouzl otevřeným průlezem, já se nasoukal za ním a připadalo mi, že to trvá věčnost. Když jsem zavíral poklop, bzučení už bylo velmi hlasité. Pancéřové víko tlumeně klaplo. Do zavírené věže tanku bzučení neproniklo.

„Kurňa, co tu dělají!“ horečně jsem si mumlal a zaplnal pasivní obranné systémy. Moc jich není - říká se tak vnějšimu odposlechu a širokohlíké kamery nad kulometem. Nikdy jsem moc nechápal, proč se tomu říká zrovna ‚pasivní obranné systémy‘, ale říká se tomu tak.

„Sakra!“ zaklel jsem, když jsem si v horečném chvatu zatrl o jedno z tlačítek nehet. Nasadil jsem si kuklu se sluchátky, zastrčil její konektor do správné zdířky a elektronicky zesílené bzučení popelnic a šumění sněhu mi naplnilo hlavu. Ještě jsem si troufl pootočit kameru ke dveřím, hnout hlavní kulometu už ne.

Ale to by v případě nouze byla otázka vteřinky.

Bzučení bylo stále silnější. Pořád jsem doufal, že to jsou jen popelnice - klidně at' jich je deset, s těmi by se tank vypořádal. S černou sthačkou ne.

Kulomet nemá ani zdaleka takovou průbojnost jako dalekonosné střílivo z kádvojký - je to jen taková nepřesná bouchačka. A zaměřovací systém kanónu dokáže zasáhnout vozidla pohybující se maximálně sedmdesátkou - se šěstím jednou ze dvou ran. Mít tak na věži protiletadlový raketomet... Ale ten nemáme.

Seděl jsem v tanku skoro hodinu a zima byla čím dál horší. Zmrzlé oblečení na mně popraskávalo, Jonáš při každém pohybu šustil a teklo mu z nosu. Občas se mi neovladatelně roztřásl nějaký sval. Bzučení popelnic už sice slyšet nebylo, ale věř jim. Celou dobu jsem si mučil mozek s tím, co je sem mohlo přivést. Nenapadlo mne nic jiného, než že nějak zachytily naši stopu. Nevěděl jsem sice naprosto jāk...

„Ten plyn! Jasně-jasně-jasně! Žádná stopa! Ten zatracenej smradlavěj plyn!“ najednou zašeptal Ten druhý.

Představil jsem si, jak musel vypadat výdech přes dvacet stupňů teplého mrtvolného plynu do ledové atmosféry. Na infračidlech asi jako výbuch bomby. Proto popelnice zmizely tak rychle, něco takového se musí stávat skoro dnes a denně - že se mrtváci dostanou na svobodu až takhle pozdě.

„Jdeme,“ bradu jsem měl ztuhlou, že jsem si málem sám nerozuměl.

* * *

Prošil jsme jídelnu s vnitřkem zdemolovaným k nepoznání a odněkud z hloubi budovy se ozýval takový divný pulsující zvuk. Už v jídelně byl zápach shnilořiny nesnesitelný. Pomohl jsem Jonášovi nasadit kuklu - ozvalo se zasycení a z výdechu zeleného obleku se odpoutal obláček páry. Jonáš na mne udělal, jako že je OK. Nasadil jsem si plynovou masku, dotáhl popruhů a chvíličku se dusil, než mne napadlo vyrndat zátky z filtrů.

Šel jsem dál a dával dvojnásobný pozor - musel jsem se spoléhat jen na svůj ne zcela funkční sluch. Jonáš nemotorně šustil za mnou, jeho oblek syčel a v pravé ruce, jejíž rukavici jsem jákž takž upravil na jeho ruku, svíral pistolku. Poprosil jsem ho - pokud to bude nezbytné - aby střílel. Nic mi neslíbil.

Dvěře, u kterých jsem svedl ten zběsílý boj o život, se změnily v rozdupané třísky. V chodbě za nimi stále tak neosobně bzučely zářivky - nejřivě jsem si myslel, že to je ten pulsující zvuk, ale pak jsem si všiml, že se hnědá betonová podlaha tak trochu pohybuje.

Když jsem se sehnul, co to je, byl jsem vědecký, že jsem snědl pilulku proti zvracení. Byly to mouchy. Ten strašlivý druh, co posledních pět let sužuje v červenci a srpnu celou Evropu. Objevily se, když se konečně skoro podařilo vyhubit starou mouchu - myslím, že se jmenovala moucha domáčí. Nevinná čemá bzučící muška, která vám ráno občas padla do kávy.

Uvolněné místo v biosystému zaplavila - doslova zaplavila - moucha, o které se vědci přeli, jestli to je nějaký původní druh z Afriky, nebo mutant té staré. Obvyčejným lidem to bylo úplně jedno - nová moucha až na nahnědlou barvu byla skoro stejná jako ta původní. Poletovala, bzučela, padala do kávy... ale rozmnožovala se asi dvacetkrát rychleji. V prvních letech její

invaze vymřela i spousta původních mušičích nepřátel. Přezraní ptáci nemohli vzletnout a stávali se obětmi koček, pavouci praskali jako přefouknuté balony, žáby se nedokázaly dostat nad hladinu. Hruža. Pak byly do Evropy dovezeny ti větší pavouci, kteří invazi much sice také nezastavili, ale aspoň zpomalili. Od té doby je všude spousta odporných obrovských chlupatých pavouků.

Nenávídím mouchy.

Tedy, když jsem věděl, že to, co mi křupá pod nohama, není sníh uvážený v hrubých podrážkách, byl jsem pilulce vděčný dvojnásob.

Nenávídím hmyz.

Mouchy se hemžily po zemi, protože je ochromoval ledový vzduch, tekoucí dolů po schodech jako řeka. Stejně se ale shlukovaly na rozdupaných tělech mrtváků a živily se a rozmnožovaly se a kladly vajíčka, dokud je chlad nezabil. Jsou to nesmírně životaschopné a přizpůsobivé mouchy.

Schody byly mušičími těly nebezpečně kluzké. Čím jsme scházeli níž, tím bylo much více a byly čilejší. Pak jsem na jednom mezaninu našel kádvojkou. Našel jsem ji jenom náhodou - ve vrstvě much jsem na ni šlápl. Berettu jsem nahoře mezi slizkými vnitřnostmi ani nehledal. Puška byla až na pár škrábanců v pořádku. Hodil jsem si hecklera na rameno a s kádvojkou v ruce jsem si rázem připadal větší.

Pak jsme byli zase dole. Kulaté dveře byly dokořán a zevnitř mi na obnaženou pokožku dýchalo vlhké horko. Ten pulsující zvuk bylo bzučení miliard a miliard much.

Krosna i Jonášův batoh se změnily v jednu velkou hnědou lezoucí masu, lesknoucí se tisíci duhových křídleček. Naštěstí tady bylo stále natolik chladno, že mouchy nemohly létat - bzučel ano, ale létat ne.

Překousl jsem odpor a nahmatal v tom hemžení T-Klíč. Mrtváci ho odkopili ke zdi, ale robustnímu přístroji nějaký kopanec nemůže uškodit. Přenesl jsem krosnu i batoh za kulatá vrata, počkal, až opadne zvířené mračno much, a pomocí T-Klíče je zase zamkl. Když jednou T-Klíč nějaké dveře zvládne, dají se jim ovládat skoro tak snadno jako obyčejným klíčem - i když třeba jako tyto mají pouze dalkové ovládní. Mnohatunová masa zapadla s tlumeným mlasknutím.

* * *

Postupovali jsme do nitra podzemního komplexu a všude byly mouchy - jak se oteplovalo, začínaly být čile. Kupodivu nelétaly výš než k mému pasu; připadal jsem si, jako bych se brodil hlubokou vodou, a jejich bzučení znělo jako tisíce smyčců rejdicích po nejtušších strunách tisíců kontrabasů. Občas zvuk pravidelně tepal, až z toho brněla hlava.

Začínalo se mi špatně dýchat - nasával jsem mouchy do filtrů a v mrtvolném plynu bylo čím dál méně kyslíku. To byl možná důvod, proč se mouchy nevyšlovaly příliším létáním.

Skoro po půl hodině chůze po chodbách se samými otevřenými dveřmi (kde mohli být mrtváci na každém kroku) jsme došli do obrovské haly.

Přestože jsem v uplynulé půlhodině už viděl hodně much, tolik much jako v té hale jsem v životě neviděl. Vypadaly jako hnědé vzdouvačící se moře, po kterém přebíhají chaotické vlny. Někde jich bylo po kotníky, někde po kolena a vzadu se jich svíjela snad metrová vrstva.

Z mušičího moře vystupovalo devět obrovských nádherných aerodynamických strojů. Obrysy měly trochu rozmazané, protože byly docela obalené lesklými hemžícími se tělíčky. Supertajné superstroje poháněné reaktorem studené fúze. Na nic jsem nedbal, puslil jsem pušku a vyhodil Jonáše do vzduchu a ještě jednou a pod maskou jsem tlumeně řval radostí. Když Jonáš tak divně zamával rukama, postavil jsem ho na zem - myslel jsem, že mu netěsní protiatomový oblek.

Mořem much se k nám brodili mrtváci. Ti nejlíp už byli dost blízko. Nemohl jsem v mouchách nahmatat upuštěnou kádvojkou, tak jsem si do rukou zhoupal hecklera.

Hrubé pažbičky mi padly do dlaní, vycvakl jsem pojistku a ryk palby bez tlumiče přehlušil i dunivé bzučení, z kterého svédila podlaha do pat a trnuly zuby. Kádvojkka je mnohem účinnější zbraň než jakýkoli samopal, ale hluk dodával hecklerovi zdánlivou vládu nad hromy.

Mrtvák vždy zatancil krátký taneček, mozek mu vycákl na záda a tělo padlo, až se mouchy rozstříkly - na padlém mrtváčovi se okamžitě vytvořila obrovská bzučící hromada.

Když Jonáš našel kádvojkou, začali jsme postupovat podél stěny - dostřílel jsem zásobník heckleru a vzal si pušku. V hlavní se svíjely mušičí larvy, a protože jsem nechtěl riskovat, že se roztrhne, znovu jsem nabíl samopal. Vzadu v hale byly zavřené dveře - první zavřené dveře, které jsem tu kromě těch vstupních viděl. Bylo na nich německé slovo LAGERS; tušil jsem, že by to mohlo znamenat SKLADY. Odemkl jsem je univerzálním klíčem a kromě much, které se do chodby za dveřmi nahrnuly s námi, tam žádné jiné nebyly.

Zářivky v chodbě byly podstatně slabší s námi, tam žádné jiné nebyly. okrově žlutou barvou. Zvedl jsem prst - chodbou vanul slabý průvan a byl suchý a teplý. Zkusil jsem si poodtáhnout masku. Vzduch byl cítit betonovým prachem, olejem, barvami, něčím známým, ale neidentifikovatelným a trochu záchody - jako v každé podobné klimatizované prostore. Jediný mrtvolný plyn mi stoupal z šatu.

Sundal jsem si masku - vousy se mi zachřly do napružených utahovacích gum a bolestivě to tahalo. Všechny mouchy, které se s námi dostaly do chodby, ležely na zádech, bzučely a otáčely se na místě. To bylo to něco, co jsem cítil ve vzduchu, to známé neidentifikovatelné - plynný prostředek proti hmyzu. Představil jsem si centrální počítač, jak ho nejdřív nasadil proti mouchám v montážní hale, a když mrtvá tělíčka ucpala výdechy klimatizace, jak halu odpojil od oběhu.

Kvůli plynovému útoku jsou všechny důležité části podobných podzemních pevností samostatně hermetizovatelné. O dveřích a zabezpečovacích systémech vojenských objektů mi kapitán Žák vtloukl do

hlavy snad opravdu vše. Byl jsem vyškolen speciálně na to, abych pomoci T-Klíče pronikl do podobného zařízení nepříteli a podnikl na něj plynový útok. Tankista - diverzant, dvoji, navzájem se příliš neslučující specializace. Ale který nepřítel by tušil, že obyčejný pancéřák, jenž má v bojových podmínkách průměrnou životnost sotva tři minuty, je vycvičený záškodník.

Jonášovi jsem protiatomový oblek zatím svléknout zakázal - nerad bych udělal podobné stejnou chybu, a musíme otevřít ještě nějaké dveře - pokud nechceme zbytek života strávit v téhle chodbě. Kromě mrtvých much a zářivek byla úplně prázdná a měřila snad kilometr.

Rozhodl jsem se pro dveře vlevo - byly to jediné dveře vlevo v celé kilometrové stěně - byly zelené, plechové a šablonou na nich byla nastříkána velká bílá jednička.

Vyklepal jsem mrtvé mouchy z filtrů, nasadil si masku a univerzálním klíčem cvakl v zámku. Dveře měly široké gumové těsnění a za nimi bylo cosi jako malá přechodová komora, jejíž dveře šly otevřít, až když ty vnější byly zamčené. Zamkl jsem, odemkl a...

...a ocitli jsme se v ráji.

***

Sundal jsem si masku a chvíli polykal, abych vyrovnal tlak vzduchu mezi chodbou a obrovskou, nedozírnou, nedohlednou, gigantickou prostorou, v které jsme se ocitli. Nemám dostatek slov, abych velikost „místnosti“ popsal. Není jí k čemu přirovnat, a koik by se do ní vešlo fotbalových stadionů, si netroufám odhadnout.

Jedním slovem, byl to Velký Sklad (dvěma slovy).

Ve vojenském kursu se šuškal, že prý existují sklady, z kterých by se dala kompletně vystrojit celá armáda - od jídla přes výzbroj a výstroj až po tylové zabezpečení, včetně vozidel. V jednom takovém Skladu jsme se s Jonášem právě rozhlíželi.

Strop byl asi tři a půl metru vysoko a řady modrých zářivek se táhly do šerých dálav jako svítilny hadí a v těch dálavách je perspektiva spleťala do tenkých provázků. Ve Skladu - co bylo podél zdi vidět - byly jenom regály a regály a miliony regálů; regály plné přísně vyrovnaných věcí. Vždy po desetimetrovém regálu byl kulatý betonový sloup podpírající strop a jednou za čas obrovský plošinový výtah - lépe „zdvíhač“ - a ve stropě nad ním poklop příslušného rozměru. Deska zdvihače a okraje poklopu byly natřeny žlutocerňými pruhy.

Nejvíc mne fascinoval ten strašlivý a až nelidský pořádek. Typičtí Němci. Vše, kam jsem dohlédl, bylo přesně vyrované, zařazené, seřazené... na nejbližším regálu ležely sady pávní pro polní kuchyně - zelená dřezadla vychytávající z igelitových obalů mířila všechna stejným směrem.

„Co tomu říkáš, hochu?“

Jonáš stál vedle mě, jako vždy nikdy neřikal nic, zíral a ani ho nenapadlo, že by si mohl konečně sundat kuklu.

***

Vpravo se táhlo těch pár regálů a vlevo v rohu bylo podél dalších regálů vidět cosi jako dřevotřískovou obytinou buňku. Ten roh vypadal v perspektivě Skladu nevelký, ale když jsme šli blíž, buňka se stále zvětšovala, až byla velká skoro jako malý dům. Už i skládnicí v Čechách si vydupali podobné buňky - kdo prý má dýchat ten suchý, chladný, pro věci vhodný vzduch.

Ale takovéhle buňky tedy opravdu neměli.

Uvnitř této byla klimaizace, byly tam dvě malé ložnice, velká kancelář s počítačem, oddělená kuchyňka, vzadu místnost s kabelovou televizí, pohovkou, koberecem a popelníkem, vedle sprcha a záchod.

Ze zvyku jsem zkusil chromovanou pákovou baterii. Ozval se zvuk, jaký jsem nedoufal ještě kdy slyšet. Přeskání vody o bíle vykachličkovanou podlahu.

Dokonce tekla i teplá.

***

Jedinou vadou na kráse bylo, že když jsme přišli, buňka měla dveře dokorán. Žádný skladník, který si vážil svého zvlhčeného vzduchu, by to nikdy neudělal.

„Bacha, Jonáši, někde tady bude mrtvák, možná dva.“ Tím, někde tady, jsem měl na mysli celý nekonečný Sklad.

„To by mohlo být docela dobré regálové safari,“ ušklbl se Ten druhý.

Zamkl jsem dveře buňky, pomohl Jonášovi z atombordelu a řekl mu, ať se jde vysprchovat a ať okamžitě zaleze do postele. Byl bledý, třásl se a horečka mu svítila z očí.

„Nemáš hlad?“

Tak nějak pokrčil rameny.

„Ta lednice určitě funguje,“ kývl jsem k zelené lednici v rohu. Všechno v buňce bylo pohodlné, pokud člověk neměl nic proti zelené barvě. Jen koupelna a záchod svítily hygienickou bílou.

Jonáš si vzal v mikrotěnu zavařené trojúhelníkový sendvič se sýrem a salámem, zručně ho vyloupil, ale jak si ho nesl k ústům, bohužel si čichl k rukám. Uпустиł sendvič na zem a zbledl tak, že bych to nepovažoval za možné.

„Tak až k snídani,“ zvedl jsem sendvič a vrátil ho do lednice. Přestože jsme si v přechodové komoře pečlivě oklepali boty, kousky rozmačkaných mušičích tělíček se válely i tady. Docela jsem se těšil na takovou normální činnost, jako je zametání.

Šel jsem si poslechnout, co dělá Jonáš. V rohu místnosti s televizí byla hromada špinavého šatstva a zezadu šuměla sprcha. Usmál jsem se a vrátil se do kanceláře a zapnul počítač.

Přivítal mne standardní operační systém - dokonce bez hesla. Zvolil jsem si v nabídce jazyků češtinu, a jak jsem očekával, byl v přístroji kompletní seznam položek ve Skladu obsažených. Stačí nějakou vybrat, zadat počet

kusů a automatický vozík to doveze na kterýkoliv zdvihač, popřípadě k buňce. Pod heslem DEZINSEKCE jsem našel heslo MOUCHA, pak heslo MOUCHA HNĚDA a k počtu kusů jsem dopsal PĚT KARTONŮ. Vybral jsem ještě pár věcí a entrem odeslal ještěřku na okružní jízdu.

Čekal jsem, dival se z okna buňky do Skladu, bylo mi teplíčko a tak příjemně jsem na nic nemyslel. Pak se venku objevilo oranžové blikání, ozvalo se bzúčení elektromotoru a vedle buňky zastavil vozík. Na „zádech“ měl složené nakládací rameno a kupodivu nebyl zelený, ale oranžový. Na jeho plošně ležely věci, co jsem si objednal.

S puškou v ruce jsem „vyšel ven“. Je zvláštní říkat, že jsem vyšel ven, když jsem vyšel do jiné místnosti. Je zvláštní říkat takové nedohledné prostoře „místnost“.

Přenesl jsem věci z vozíku dovnitř, shrnul papíry ze stolu a začal vyrábět bomby. Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi četl vědeckofantastickou povídku, v níž hrdina dělal něco podobného - jen místo tlakových lahviček se sprejem proti mouše hnědě použil vodu po holení.

Oblékl jsem si gumové rukavice a rozdělil půlkilové balení plastické výbušniny C4 na pět kousků. Každý jsem prohněl, až změkl, zastrčil do něj dálkově ovládanou rozbušku a vmačkl ho mezi devět sprejů proti mouchám, pevně obalených širokou lepicí páskou. Za opasek jsem si zastrčil vysílačku a naskládal bomby do velkého koše na pečivo, který jsem si také nechal přivázat. Koš i spreje byly zelené.

„Jonáši?“ zaklepal jsem na dveře u sprchy.

V oblacích páry vykoukla mokrá vyděšená hlava.

„Nic se neděje - jen na chvíli půjdu pryč. Tak tě tady zamknu. Pistoli máš na televizi.“ ukázal jsem na browning, který jsem vyhrabal z hromady špinry, co bývala Jonášovy mi šaty.

„Jo,“ poděkl jsem dveře, když mizel zpátky ve spreje, „kdybys slyšel nějaké výbuchy, tak se nelekni.“ Znovu kývl.

Zamkl jsem dveře buňky, prošel přechodovou komorou, znovu mi zalehly uši, okrovou chodbou jsem došel ke dveřím do montážní haly a nasadil si plynovou masku. Pod nohama mi zakřúpala tělíčka mrtvých much a zpoza ocelových dveří se ozývalo dunivé bzúčení. Když jsem se dveří dotkl špičkami prstů, cítil jsem, jak se chvějí - uvědomil jsem si, že dokonce podlaha v buňce tím bzúčením občas zarezonovala.

Strážně se mi tam nechtělo, ale musel jsem. Dvakrát jsem se nadechl, otevřel dveře, rohlédl se po mrtvácích a rychle jsem pronesl koš s bombami.

Much jako by ještě přibývalo - a je to docela i možné, protože jsme jim s heckler-kochem věnovali spoustu potravy. Z těch šesti nebo sedmi zlikvidovaných mrtváků mohlo být čtyři sta kilo masa. Čtyři sta kilo potencionálních much.

Systematicky jsem roznesl a rozmístil bomby po hale.

Brodění se mouchami bylo hnušné. Ještě že neutočí na pohybující se tvory, lezou po nich, ale neutočí. V buňce jsem si rozepjal neprůstřednou vestu a povolil šátek na krku - bylo mi tam poprvé po měsíci vedro.

Samozřejmě jsem se zapomněl znovu utěsnit - teď jsem cítil, jak mi mouchy lezou po zpocených zádech a jak jich každý můj pohyb několik rozmáčkne.

Jak říkám - hnušné.

Když byly bomby rozmístěné, přešel jsem halu a vešel do jedné z otevřených dveří uprostřed nejdelší stěny - byl to sklad dílu a součástek, a much tam nebylo tolik.

Na zdi nad stolem s ušmudlaným a omláceným terminálem visel velký zažloutlý plakát s historickým obrněným transportérem v popředí. Na plakátu bylo velkým písmem napsáno ALVIS - SALADIN. Alvis je anglická firma a Saladín je moc hezké jméno.

Rozřízl jsem gumové těsnění pod plechovými dveřmi, vytřhl ho, zavřel dveře a zamkl je. Pak jsem si sedl a prostrčil mezerou po těsnění anténu vysílačky. Když jsem jedním pohybem odjistil a stiskl červené tlačítko s nápisem FIRE, napadlo mne, zda mrtvolný plyn není hořlavý.

* * *

Není.

Nebo na výbušnou směs nebylo dost kyslíku. Ještě že mouchy tak dýchaly.

Do dveří zvenčí jako by někdo udeřil perlikem, píchlo mne u uších a mezerou po těsnění vysířkla vina rozdrccených mušičích těl.

Chvilku jsem počkal a otevřel - dveře byly trochu vyboulené dovnitř. V hale, kolem míst, kde předtím ležely plynové bomby, byly nepravdělné kruhy holé světlezelené podlahy; uprostřed kruhů byly bílé rozřepené skvrny vypálené výbuchy. Mouchy byly navazé v tlustých vrstvách podél stěn a bzúčely, až mi z toho praskala hlava. Plyn proti mouchám je neviditelný, ale vnímal jsem, jak se mi vzduch jakoby lepi na konečky prstů. Na sklech plynové masky se usazovaly drobné kapénky.

* * *

Než jsem došel k jednomu z obrovských bojových vozidel, v hale se rozléhaly jenom mé kroky. To neuvěřitelné dunivé bzúčení ustalo jako stažené potenciometrem.

Zvláštní bylo, že bez pokrývky much jsem tři ze strojů vůbec neviděl. Ostatních šest vypadalo tak, jak jsem si představoval, že by měly vypadat. Ale kde jsou, sakra, ty tři další? Předtím jsem jich jasně viděl devět. V té chvíli jsem zahlédl, jak se na druhé straně haly vznáší vrstvička hnědých mušičích tělíčček.

„Ale do hajzulu!“ užasle jsem zahuhlal do plynové masky, když jsem k té vrstvičce došel na metr - mouchy ležely na vrchní ploše jednoho z vozidel, co jsem je nemohl nalézt. Obrovský stroj byl v podstatě neviditelný - jeho povrch na sobě zobrazoval to, co bych viděl za ním, kdyby tam nebyl. Dávny sen všech výrobců barev, dokonale maskování z říše vědeckofantastických filmů.

„A oni to vojíci už mají! Už měli,“ uneseně jsem hladil bok vozidla. Zvláštní věc, ale na tom neuvěřitelném povrchu lepkavý aerosol protimušního plynu neupěl.

Instinkt mne varoval až v posledním okamžiku. Ruka mrtváka mne minula o centimetry. Srazil jsem ho pažbou kádvojký, ustoupil jsem, aby mi mozek nestříkl na boty, a rozstřílil mu hlavu.

Koutkem oka jsem zahlédl potácivý pohyb druhého mrtváka, otočil se a vypálil mu do čela.

Odražený projektil mi zajel nad hlavou a vyrazil ze stropu obláček prachu.

„Kurvais!“ zaklel jsem vyděšeně. Mrtvák ke mně sice šel, ale byl za strojem. Maskovací barva věrně zobrazila jeho pohybující se postavu. Jen když jsem se zadíval pozorněji, obraz křvajících se končetin se na hranách vozidla trochu divně kroutil - jako by se zkracovaly a prodlužovaly. Mrtvák se s buldočí vůlí snažil projít a skřípání jeho nehtů po pancíři jsem slyšel docela jasně - uvědomil jsem si, že na druhé straně musím být vidět i já.

Obešel jsem stroj a zabil ho. Byl oblečený do zelené uniformy jako všichni mrtváci tady. Z rozervaných konečků prstů mu vyčnívaly kůstky.

Znovu jsem obešel „transportér“ a zašifoval botou ve vrstvě much a blížích larev, výbuchem nalísovaných u jeho podvozku.

„To bude fuška,“ řekl Ten druhý, „nasadit na to kola.“

Stroj byl našťásti na hydraulické montážní plošině.

Pak jsem prohlídku přerušil - bude na ni dost času zítřa, a Jonáš už se určitě bojí, kde jsem tak dlouho.

Ještě jsem ale musel udělat něco.

Pročistit výdechy klimatizace jde docela snadno - je u nich takové jakoby splachovadlo, kterým se normálně odstraňuje prach. Teď jsem za každé z nich musel zatahnout snad padesátkrát, abych z trubek a sítěk vytlačil všechny muší mrtvolky. Naštěstí už byly déle po smrti a byly vyschlé; tak se nemazaly a neleply.

Když jsem pročistil první výdech, okamžitě z něj začal pulsovat chladný vzduch. Průduchy odsávání šly čisťt mnohem hůř než výdechy - mouchy byly nasáté až hluboko uvnitř.

Pak jsem se konečně vrátil do okrové chodby, oklepal ze sebe nalepené mouchy, prošel přechodovou komorou a do sprchy jsem se těšil tak, až se mi kroutily prsty u nohou.

***

Jonáš seděl v kanceláři na stole zabalený do obrovského zeleného županu a mířil na dveře pistolkou. Když poznal, že jsem to já, napjatý obličej se mu uvolnil a rty se mu zkrivily do něčeho, co mohl být i úsměv; unavený, ale úsměv.

„Ty ses nám ale vybarvil,“ zašklebil jsem se. Byl tak čistý, že jsem ho málem nepoznala. „A co zuby? Tak mazelj - kartáček i pasta tam jsou. A pak

hned spát!“ Ty ještě před měsícem a půl tak normální věty nám oběma připadaly strašně cizí. Jemu asi víc. I když mně taky dost - přesně takhle mne zaháněla do postele moje bábi.

Sedl jsem k počítači a nechal dovézt nějaké další věci - tentokrát vozík přijel během pár okamžiků.

Když mi Jonáš přišel říci dobrou noc - to mi vždycky tak obřadně položí ruku na rameno a zahledí se mi do očí, dal jsem mu nějaké prášky proti horečce, vitaminy a tak.

„V lednici je limonáda. Ale zítřa přejdeme na horký čaj,“ řekl jsem výhrudně, a díval se, jak hltá ledové bublinky.

Když se ozvalo zasvištění D-rmana a když za Jonášem zapadly dveře ložnice, konečně jsem mohl do sprchy. Šatý jsem ze sebe ani tak nesvákal, jako odlupoval.

Horká voda a kartáč a spousta, spousta mýdla. Měl jsem na těle místa, která jsem musel vzít čistícím prostředkem na kachličky. Nakonec jsem se oholil, promasíroval si obličej zeleným denimem (jak jinak), učesal se a oblékl si tlustý zelený župan. Vlasy mi dorostly na třicetimetrového ježka a po popáleninách mi na obličej zbyly nepravdělné růžové a bílé skvrny.

Když jsem si čistil zuby, šklebil jsem se na svůj vychrtlý odraz, jako když jsem vždycky ráno spěchal, abych stihl začátek práce.

V pokoji s televizí i v kanceláři něco hrozně páchlo. Byly to samozřejmě naše svršky. Sedl jsem k počítači: „Tak, kouzelná skříňko, ukaž, co umíš!“

Tentokrát to vozíku trvalo zatraceně dlouho. Ale dovezl mi polní automatickou pračku plus všechno potřebné. U pračky byl podrobný návod, jak s ní zacházet, byla zelená; a co mě téměř rozesmálo, že si armáda nechala dodávat v zelených krabicích i prášky na prani.

„Přece jen to byli magoři,“ šeptal jsem, když jsem pračku v koupelně zapojoval.

Bílé prádlo nikdy nedáváme prát s barevnými! stálo v návodu. Žádné bílé prádlo v dvou hromádkách páchnoucích svršků nebylo už pěkně dávno. Co jsem mohl, to jsem nacpal do igelitového pytle na odpadky, ale Jonášovu velikost, popřípadě kevarové kalhoty pro jednotky speciálního určení nenajdu ani v takovémhle Skiádu. Naplnil jsem buben pračky, navořil program OBZVLÁŠT SILNĚ ZNEČIŠTĚNĚ a šel spát.

***

Druhý den Jonáš proležel v posteli a já se věnoval prani a jiným domácím pracím (zametání muších zbytků mne přestalo bavit přesně po dvou máchnutích koštětem). Pokoušel jsem se přes skladový počítač připojit na centrální počítač, ale nepovedlo se mi to, zato jsem z něj vytáhl plán celého podzemního komplexu. Je tak rozsáhlý, až mne to vyděsilo.

Přetáhl jsem plán do vojenské obdoby mého starého IBM - počítač vypadá skoro stejně, akorát je zelený a pouzdro je profilované, aby bylo odolnější. Tenhle počítač je od Della, je i v otevřené poloze vodotěsný, páduvzdorný, rozšlápnutí vzdorný - výrobce ho dokonce doporučuje nosit v

levé náprsní kapse - je prý tak odolný, že zastaví kulku z pistole. Ušklibl jsem se.

Co ale počítač umí dokonale, je spojení na krátkou vzdálenost - bez drátů do deseti metrů s čímkoli, co je schopné odpovídat. Programově vybavení jsem do něj nakopíroval velmi podobně, jako bylo v IBM - vojáci to měli jen blůvzdornější a polopatičtější. U veškerých aplikací šla jako komunikační jazyk zvolit čeština - jedna z výhod členství v NATO.

Nechal jsem si dovézt také novou pistoli a náboje - vojenský Walther 9mm je ještě účinnější než beretta. Objednal jsem si důstojnický model s tlumičem, plně zásobníky plus zásobníky NATO-náboji do kádvojků.

Pak jsem obě své zbraně důkladně vyčistil, walther zasřítl a znovu vyčistil, podíval se na Jonáše, zhasl mu lampičku a šel také spát.

Opět jsem spal skoro čtrnáct hodin.

***

Vzbudilo mne Jonášovo škrábání na dveře. Už vypadal docela dobře, kruhy pod očima se skoro ztratily a něco ode mne chtěl. Obledení. Vstál jsem.

„Zatím si budeš muset nechat župan, s tvými šaty budeme muset ještě něco podniknout. S mými taky, sakra,“ ohmatal jsem prádro rozvěšené na šňůře natažené u výdechu klimatizace. Celý včerejšek jsem chodil oblečený do županu, obrovských pohodlných zelených tepláků, pistolového pouzdra a tří párů ponožek.

Nasnidali jsme se a já zase začal s domácími pracemi, a už mi pěkně lezly krkem. Obě na prkno ztuhlé kožené bundy jsem nasířkal silikonovým olejem a asi hodinu je masíroval režným kartáčem, než získaly původní měkkost.

Prát kožené bundy v automatické pračce není dobrý nápad. Ale v návodu k použití to napsané nebylo. Řetězy na mé bundě byly rezavé a skřípaly.

Pak jsem si přivolal na pomoc Jonáše; moc se mu do toho nechtělo. Látkové věci jsme místo žehlení křížem vyťahali, to žehlení mne stejně neminulo, a k obědu jsem uvařil dvě zelené samoohřívací konzervy s ledvinkovým gulášem a suchary a broskvový kompot.

„Tak vzhůru do práce,“ pleskl jsem Jonáše do kolena, když nám po jídle slehlo.

Poprvé po dvou dnech se usmál.

***

Stáli jsme v montážní (muši) hale a bylo jasné, že dokud závěje much nezmezí, nepujde dělat nic. Ani jeden ze strojů, kterým jsem v duchu začal říkat „saladiny“, nebyl bohužel úplně hotový. V místnosti to navíc přišerně páchlo - i přesto, že klimatizace funěla na plný výkon, se tam dalo vydržet jen v chirurgické roušce nasáklé vodou po holení - to jsem vymyslel já.

„No,“ položil jsem Jonášovi ruku na hlavu, „někde tu musí být nějaké smetáky.“ Jonáš zase měl šátek jako Big Biker - musel jsem mu ho „objednat“ ve Skladu. Byl sice zelený, ale Jonáš opět vypadal podle svých představ, a tak do budoucnosti hledl s nadějí. Teď se zapnutí rozhlédl po metrových závějích mrtvých much - mouchy smrti ztmavly, ale křídélka jim dál duhově opalizovala.

„S těmi smetáky to neber doslova, hochu,“ zašklebil jsem se. Zarpuťily výraz v jeho obličejí vystřídal výraz uvolněný.

V nevelké místnosti - byla o dvoje dveře vedle skladů součástek pro saladiny - jsme objevili oranžové uklízecké roboty. Bylo jich pět: tři „hadry na podlahu“ a dvě „prachovky“. Oproti modelům, co znám z tělocvičen a z redakce, byly patřičně větší.

Aktivoval jsem všech pět. Stroje začaly mrkat oranžovými majáčky - když vylely do obrovské montážní haly, zazdalo se mi, že mrkání majáků zrychlilo a tvář v tvář vrstvám much dostalo takový jakýsi zoufalý odstín. Než jsme s Jonášem došli k saladinu, který jsem vyzvedl, že ho dokončíme (byl to jeden z těch tři neviditelných, ten, co jsem u něj zneškodnil ony dva mrtváčky), zastavil se první hadr na podlahu a tak ztraceně zahoukal.

„Sakra, co s tím?“ zaklel jsem, když jsme se k robotu vrátili. Na displeji blikal německý nápis, který jsem s pomocí delu přeložil jako „přeplněný kontejner“. Než jsem to přeložil, houkaly i všechny ostatní uklízecké stroje.

Po krátkém lámání hlavy mne napadlo předat řízení robotů centrálnímu počítači. Stroje přestaly houkat a rozjely se k velkým dvoukřídlovým vratům, kterými měly z haly vyjždět hotové saladiny. Šel jsem za nimi. Vrata se před roboty sama otevřela a za vraty byla dlouhá, much prostá chodba, ukončená dalšími vraty, která, protože byla stejně protiaderně konstruace jako ty kulaté dveře, co jsem otevřel T-Klíčem, určitě vedla ven. Tato vrata se mi zdála - pokud je to možné - ještě masivnější a nerozbitnější.

Uklízecké stroje zaboočily do velkých dveří v boku chodby - slovník delu mi sdělil, že nápis na nich znamená SPALOVNA. Del mne dále informoval, že podle plánu Základny (tak se podzemní výroková továrna dohromady s laboratořemi, dílnami, Skladem a štábním křídlem oficiálně jmenuje) je za těmi dveřmi „pomocná spalovna na tuhý odpad vybavená fluidním kódem“. Energie se používá k ohřevu užitkové vody. Když mne del začal krmít procenty, kolik z kterého odpadu zbude tuhých složek a jak se i ty mají spalovat, vypnul jsem ho.

Ale vyplýnulo z toho, že si fluidní kotel ve spolupráci se sušičkou a dříčkou poradí téměř s čímkoli. Mouchy by tedy neměly vadit.

Roboty se zbavily nákladu, s Jonášem jsme se s nimi vrátili do haly, vyšplhali na jeden saladin a divali se, jak s hučením nasávají další a další závěje mrtvých much a jak za nimi zůstávají lesklé mokré pruhy číšťounké, hráškové zelené podlahy. Nepřijemné bylo, že všechny větší věci válející se po podlaze si manipulátorem kladly na plošinu nahoře na kontejneru, a když byla plná, musel jsem přijít a ručně odsouhlasit, že se i všechno z plošiny může spálit. V naprosté většině byly ty věci, válející se pod mouchami,

dočista obrané lidské kosti. Popřípadě kusy mokravého hnijícího masa, prolezel mrtvými mušmi larvami.

Ty dva kompletní mrtváky, které jsem zabil především, jsem musel do kotle odtáhnout sám. Roboty kolem nich objížděly v širokých kruzích a mechanickými hlasy opakovaly: „Člověk v nebezpečí, člověk v nebezpečí!“ Mrtvoly byly k podlaze přischle krví tak, že jsem je musel utrhnout páčidlem.

Když jsem je jednu po druhé přetahoval přes vysoký práh spalovny, rozbité lebky jim škaradě skřípaly. Násyпка kotle šla našťástí snížit až k podlaze, tak jsem těla nemusel zdola opakovat. „Člověk v nebezpečné blízkosti. Prosim ustupte!“ Tentokrát stroji nemyslel mrtvolu, ale mne.

Jako každý předmět museli i mrtváci před fluidním spálením projet dříčkou. Když začala račochit, musel jsem ze spalovny rychle pryč.

Do večera, až se to zdálo nemožné, svítila hala čistotou a voněla dezinfekcí a nějakým parfémem, kterým počítač přebí poslední zbytky mrtvolného pachu, uvolňující se ze stěn. Klimatizace přestala hučet a ztišila se do obvyklého šepotu.

Ani ve skladech součástek pro saladinu, ani ve skladu nářadí vedle už nebyla ani muška; ani jedno duhové křídélko.

Když jsem si říkal, jak je to krásné, odněkud se do haly připotácel mrtvák.

Když jsem ho táhl ke kotli, jel za mnou hadr na podlahu a utíral nepravdělnou stopu z mozku a husté černé krve. Protože mrtvák škubal rukama, stroji mechanickým hlasem opakoval: „Člověk v nebezpečí! Přivolejte lékaře! Člověk v nebezpečí!“ Zdálo se mi, že na mě přitom majákem bliká dosti pohoršeně.

„Ráno se do toho dáme,“ řekl jsem zvlajícím Jonášovi. Poslední dvě hodiny pobíhal kolem saladinu, který jsem označil za náš, hladil ho a experimentoval s maskovacím nátěrem. Potom, co se objevil ten mrtvák, vylezl na jeden z viditelných strojů a hlídkoval, dokud neusnul. Podle mých hodiněk bylo jedenáct večer - místo starých quarzek s prasklým skličkem jsem si večera večer nechal ve Skladu nalézt vojenský model. Hodinky jsou sice zelené, ale vodotěsné a naprosto nerozbitné - podle historky v návodu k obsluze užil stejný model vojín P. G. jako boxer, a zachránil si tak život - hodinky i potom, co s nimi rozrazil pár lebek, stále fungovaly. Prý.

* * *

Druhý den začal tím, že jsem nechal dovézt hodinky i Jonášovi. Strašně se mu líbily.

„Poslechni, Jonáši, kdy vlastně máš narozzení, když už jsme u toho času?“

Pokrčil rameny.

„No to je dobný,“ zavrtěl jsem hlavou. Já jsem to sice v bytě jeho rodičů četl, ale mimo to, že to je v listopadu, jsem si na přesnější datum nevzpomínal. A protože je listopad a protože se mi nelíbilo, jak je poslední dny zasmušlý, rozhodl jsem se, že mu narozzení udělám zítra. Jak upéci

dort se snad někde dočtu. Potřeboval jsem Jonášovi nějak zdvihnout náladu a přiznávám, že se mi líbí dávat mu dárky.

Dnes ale saladin.

Pracovní den jsem začal převlečením do bílého overalu. Pak jsem odešel do montážní haly a pak se skoro dvě hodiny pokoušel dostat do vyhlédnutého neviditelného stroje. Věděl jsem, že to musí být nějak přes řídicí počítač; protože saladin neměl jedinou štěrbinu zámku (i kdyby ji měl, nebyla by vidět). Už jsem si chtěl dojít pro T-Klíč; ale pak mne napadlo vytukat na tom odířeném terminálu ve skladu součástek heslo KLÍČ. Po krátkém pátrání (musel jsem zjistit výrobní číslo stroje) se na vypáleném monitoru objevila pozice ve skladu, kde je uložena příslušná sada klíčů.

Jsou to takové tmavé plastkové obdélníčky s očkem na zavěšení a iniciačním tlačítkem - dají se nastavit, aby fungovaly jenom na prst s určitou strukturou papilárních lhlí.

Když jsem hledal číslo stroje, našel jsem i jinou velmi zajímavou, a hlavně velmi důležitou věc: Devítí velkých silných ohmataných knih visících na zdi jsem si všiml už dřív - moc se mi v nich nechtělo vrátat, protože byly pokryté mastnými stopami po mušičích výkalech. V knihách ale byl pravý poklad. Každá se týkala jednoho ze saladinů a byl v ní rozepsaný podrobný seznam všech montážních prací. U každé německy psané položky byl rámeček na podpis. K našemu saladinu byla jedna ze tří nejohmatanějších knih - s velkýma oslímá ušima - ale podpis byl mimo poslední tři strany na všech ostatních. Bylo jich přes devět set, na každé jeden až dvacet podpisů. Jednu kračičkou podepsanou řádku jsem si přeložil; obsah byl asi následující: Šroub v levém držáku horního sklápěcího lůžka byl ponořen do lepidla a dotáhnout momentovým klíčem.

Takový zalepený šroubek se sám nikdy neuvolní. Co jsem kdy slyšel, takhle precizně, kdy je podepsán doslova každý šroub, se vyrábějí pouze letadla a kosmické lodě - tam navíc bývá zvykem dvojitá i trojitá kontrola - pak jsou u takového řádečku podpisy tři.

Jonáš zatím dál experimentoval s maskovacím nátěrem - pak už mne docela neurvale odtáhl od knihy a chtěl vysvětlit, jak to - sakral - funguje.

„To, hochu, nevím. Zatím,“ musel jsem říci a má prestiž Velkého Vozru utrpěla šrám. Na té barvě jsem například nemohl najít rýhu po zásahu z kádvočky; nebo: když jsem do ní zaryl hrotem aitoru, neodlouply se žádné štěpinky - zdálo se mi, jako by se do ní špička nože malounko ponořila.

„Podíváme se radši dovnitř,“ zavrtěl jsem hlavou, schoval nuž a cvakl tlačítkem klíče.

Zadní dvoukřídly vchod se rozevřel do stran. Vypadalo to skoro strašidelně: černý obdélníkový otvor visící ve vzduchu. Pomohl jsem Jonášovi nastoupit, a protože se mi nepodařilo najít vnitřní osvětlení, postupovali jsme do nitra saladinu s baterkou. Vonělo to tam novotou.

Saladin má dvě řídicí křesla s „volanty“ jako v letadle.

„Páni!“ vydechl jsem. Před každým křeslem byl jeden velký a dvojice malých monitorů a kontroliek a tlačítek jako v raketě.

Téměř posvátně jsem se ponořil do křesla - opravdu ponořil - sedák byl na úrovni podlahy, dole dost místa pro nohy, široké pedály, mezi křesly „tunel“, který pokrývaly další a další ovládací prvky. Jonáš mne zatahal za rukáv a ukazoval za sebe. To měl pravdu. Nějaký mrtvák by nám mohl vpadnout do zad. Znovu jsem stiskl knoflík klíče a průlez se zavřel.

Měl jsem strach, že stroj nedokáže ovládat. Strach mne přešel, když jsem našel, odjistil a stiskl tlačítko s nápisem COMPUTER ACTIVITY. Monitory se rozežhnuly a z pultíků pod volanty vyjely klávesnice.

Palubní počítač (spíš počítače - jsou tři - plně vzájemně zastupitelné, každý na jiném místě), když jsem zvolil komunikační jazyk, mne v následujících osmi hodinách seznámil se vším, co stroj umí (je v něm takový hypertext - Průvodce ovládním a základním technickým popisem se jmenuje; čím je něco zajímavější - například reaktor - tím je tam o tom napsáno méně). Mimochodem, saladin opravdu vydrží i přímý zásah jaderným dělostřelečným granátem - byl by sice zničen, ale lidé uvnitř by přežili s pětadevadesátiprocentní pravděpodobností.

Po těch osmi hodinách mne Jonáš tahal za rukáv už dost neústupně. UVědomil jsem si, že se musí nudit a mít hlad.

Vrátili jsme se do buňky - nesl jsem si tu tlustou montážní knihu a po jídle jsem až dlouho do noci překládal, co na našem saladinu není hotové.

Mimo nasazení kol, dovystrojení vnitřku, naplnění zásobníků zbraní a jízdní a střelecké testy to bylo prakticky všechno.

Generátor studené fúze už pracoval a bude pracovat po celou dobu existence stroje. V nádržece má sedm litrů těžké vody, které by měly vystačit na sto let nepřetržitého plného výkonu. Víc než dostatečná rezerva. Některé položky, týkající se reaktoru, byly podepsány dokonce čtyřikrát.

Když jsem knihu konečně odložil a šel do postele, ten pohon mi stejně nedal spát - pořád jsem na to musel myslet. V principu je to takhle: Reaktor mění primární vodu v energii, která mění sekundární vodu na přehřátou páru. Tlak a teplota páry se ve dvou parních turbínách mění na rotační pohyb. Pro zlepšení akcelerace je zařazen setrvačnick v magnetických ložiskách - v dostatečných otáčkách ho udržují turbíny běžící na volnoběh a ukládá se do něj energie každého zabrždění.

Pořád jsem si to promýšlel a pořád mi to znělo trochu směšně: setrvačnick jako v hračce, parní turbíny jako ke konci předminulého století.

Třisetunový stroj s tím prý ale dokáže zrychlit z nuly na sto za 6,3 sekundy. Těch tři sta tun je také splněný sen. Německý maximalistický sen. Už za druhé světové války zkoušeli dvouseťunový tank a plánovali dokonce dvoutisícitunový, poháněný osmi motory z torpédových člunů.

* * *

Na to, že jsem chtěl udělat Jonášovi narozeniny, jsem si další dva dny ani nevzpomněl.

Celé jsem je strávil kolem saladinu - spal jsem snad jen tři hodiny, a jak se mi trochu rozleply oči, už jsem chvátal do haly. Zářivky svítí stejně v osm ráno jako ve dvě v noci.

O maskovacím nátěru bylo v počítači jen málo - jmenuje se „molekulární trvale elastická vrstva amorfních optických krystalů“ a každý krystal má mikroskopický rozměr a funguje zároveň jako kamera i obrazovka - o tom, jak ten který krystal sdělí krystalu na druhé straně pancíře, co má zobrazovat, ani slovo. Z obecného povídání ještě vyplynulo, že ten „nátěr“ je rezuzdorný, vodévzdorný, ořeruzdorný, kyselinovzdorný, všemu vzdorný, trvale tekutý a navíc stoprocentně odpudivý (to znamená, že se k němu nic nepřichytí). A že říkat krystalům „nátěr“ je asi tak správně jako říkat „kočce pes“. Končilo to větou: Krystalová vrstva je schopna vyplnit i značně rozsáhlé škrábance pod sebou. Po tom, co jsem četl o pancíři a zásahu jaderným granátem, si nedovedu představit, co by do něj mohlo udělat vůbec nějaký, natož rozsáhlý škrábanec.

Když jsem u pancíře: o něm toho v počítači bylo ještě méně než o maskovací vrstvě: Skořepinový vrstvený pancíř z nejkvalitnějších materiálů, vyráběný firmou Alvis. Tečka.

Co mne potěšilo, byly obsáhlé informace o řízení a ovládní. S těmi vojáči nešetřili: všechny čtyři nápravy hnané a říditelné, na monitor před sebe si „pilot“ může pusit jakýkoli úhel pohledu (další z neuvěřitelných, ale když jsem se nad tím zamyslel, zcela zřejmých vlastností „nátěru“ - krystalý nemusí spolupracovat jen spolu - mohou dodávat obraz i dovnitř). Z toho konečně vyplynulo, jak to, že v hlavním pancíři stroje nemusí být - mimo zadní a jediný vchod (a pár servisních dírek) - žádný další otvor. Zakrytí vnějších agregátů, jako je pohonné ústrojí dole a zbrojní systémy nahoře, bylo vyřešeno přidávanými skořepinami z téhož nezníčitelného vrstveného materiálu, jako je hlavní pancíř. Mnohátunové díly jsou k sobě (a teď se podížel) přilepeny. O lepidle, kterým to bylo provedeno, bylo v počítači jenom několik uklidňujících hodnot. Odolnost při všech možných zatíženích, a za předpokladu dodržení předepsaného postupu lepení, mnohonásobně (opravdu mnohonásobně) převyšuje nejkvalitnější ocel.

Když jsem zjistil tohle, myslím, že jsem se zašel do buňky najíst a možná jsem i spal - nevím to přesně, protože jsem měl hlavu plnou lepidla. Co vím přesně, že za dvě hodiny už jsem zase seděl v řídicím křesle saladinu a zíral do monitoru. To křeslo je mimochodem nejpohodlnější „nábytek“, v jakém jsem kdy seděl.

Zbrojní systémy má saladin tři. V oficiální vojenské terminologii se jim říká „prostředky aktivní obrany“. Všechny jsou „na střeše“ pod nalepeným nízkým zdvojením pancíře. Nikoho prý nemá překvapit, že na pancíři nenajde spáry - ani kde je horní část přilepena, ani kde se, když jsou zbraně uvedeny do bojové pohotovosti, horní deska rozvírá - čtenář si prý má vzpomenout na schopnost krystalového povlaku uzavřít škrábance - krystalý tak číní (jen jakoby mimochodem) celý transportér vodotěsný - až do pěti metrů hloubky - pak (kdyby nebylo dalších těsnění) by voda pronikla stejně jen ke zbraním a k nápravám v prostoru pod podlahou. Jinak - s těmi „dalšími těsněními“ se

stroj bez jakékoli újmy může potopit do hloubky „i několika desítek(!) kilometrů“. Ze je plně vybavený pro plavbu na hladině i pod hladinou, o tom se netřeba zmiňovat.

Hlavní zbraní je čtyřicetimilimetrový rychlopalný kanón s třimetrovou hlavní (domácí výrobek značky Mauser). Jakékoli letadlo do výšky pět kilometrů před ním nemá šanci. Počítačem řízený zaměřovač systému se nemylí a počítač sám podle druhu cíle vybírá z oddělených zásobníků nejvhodnější střelivo - má k dispozici tři druhy granátů: tříštvý, protipancéřový průpalný a protipancéřový kinetický zvaný průbojník. „Všechny možné kombinace stálo rychlostí dvou výstřelů za sekundu. Jedinou nevýhodou je potřeba nestandardního, speciálně vyráběného střeliva.“

Druhá, tak zvaná protipěchotní zbraň, je šestihlavňový rotační kulomet systém Gating, ráže 7 mm, střelba možná beznábojnicovým i standardním nábojem. Rychlost střelby je plynule regulovatelná mezi sto padesáti a čtyřmi stíly výstřely za sekundu (těch čtyř stíla jen krátkodobě - hrozí zadření), vše opět řízeno počítačem. Zbraň vychází ze starého osvědčeného amerického protiletadlového kanónu Vulcan - proto bylo jméno zachováno. Kulomet je na výsuvném kloubovém rameni, takže může střilet i kolmo dolů podél boků saladinu.

Poslední zbraní je plamenomet - lépe „napalimomet“. To je zbraň hromadného ničení. Maximální dolet plamenného meče je osmdesát metrů a počítač dokáže napalm dávkovat tak přesně, že je schopen vymštit množství, které člověku vzdálenému dvacet metrů zapálí cigaretu.

Poslední informací tohoto dne bylo, že to, co jsem na předku stroje považoval jen za jakýsi šipovitý spoiler, je další, ale pohyblivý pancíř. V bojové situaci násobí krytí reaktoru, když se spustí dolů, dá se použít jako sněhová radlice, zlepšuje hydrodynamiku, je-li saladin používán jako plavidlo, ale hlavně, stroj s ním projede i silnou železobetonovou zdí bez jakékoli újmy. Další noc jsem prospal celou a ráno si poprvé za ty dny všiml Jonáše. Seděl u stolu a tak divně po mně pokukoval. Když jsem se na něj zpřímá podíval, trucovité se zahleděl do rohu. Je možné, že jsem na něj minulě dva dny vůbec nepromluvil. Nevím.

„Na saladin bude času spousta, z Jonáše by se mohl stát zarpuřilec,“ ozval se po dlouhé době šepem Ten druhý. Doba, co byl mlmo, byla asi opravdu dlouhá, protože mluvil nějak moc rozumně.

Takže místo abych šel do halý, zasedl jsem k počítači v kanceláři buňky a objednal hromadu věcí. Když jsem to v koši odnášel do kuchyňky, tajuplně jsem se usmíval a Jonáš nahlížel přes okraj D-mana, co se to děje.

Místo abych celý den strávil v saladinu, strávil jsem ho v kuchyni.

Vykoukl jsem, jen abych Jonášovi řekl, aby za mnou v žádném případě nechodil - když jsem vykoukl potřít, obličej mu touhou zjisit, co to tam kutím a proč nadávám a řinčím nádobím, jen hořel.

Dort se mi po estetické stránce moc nepovedl, ale bylo na něm devět hořících svíček, tlustá vrstva sladké čokoládové polevy, šlehačka, a když jsem ho slavnostně nesl z kuchyně, měl jsem na hlavě vysokou bílou

kuchařskou čepici a kolem pasu bílou zástěru a zpíval jsem typicky českou narozeninovou píseň Happy Birthday to You.

To, že jsem dnešní den určil jako jeho narozeniny, přijal Jonáš bez sebemenšího pozastavení - vzpomínal jsem, že v jeho věku pro mne byly narozeniny také naprostým překvapením. V dětském domově to vždy ohlašovala vrchní vychovatelka u večere.

Myslím, že to bylo poprvé, co jsem viděl Jonáše radostit tleskat a nadskakovat zároveň. Z křivého, rádoby kulatého dortu měl mnohem větší radost než tehdy z pistole.

„Musíš je sfouknout všechny naráz a přej si u toho něco,“ položil jsem dort doprostřed uklizeného kancelářského stolu. Jonáš si stoupl na židli, nahnul se, nadul tváře a fučel, dokud se ze všech svíček jenom nekouřilo.

Blahořečil jsem armádě, že v tom množství válečného materiálu myslela také na to, že lidé občas mívají i narozeniny.

Došel jsem pro nůž a dva talířky a nechal Jonáše dort rozkrojit. Bojoval s tím, ale byl to šťastný boj. Pak mi vlastnoručně naložili porci jako pro slona. Počkal jsem, až si nandá sám, a popřál: „Dobrou chuť.“

Jak byl dort ošklivý, tak byl dobrý. Začátečnickům občas štěstí přije.

Ještě za jednu věc jsem byl armádě vděčný - dortové svíčky byly ze světlomodrého vosku a ani čokoláda nebyla zelená.

Když jsme dojedli a způsobně složili lžičky, tvářil se Jonáš ještě napjatěji než kdy dřív - obličej se mu očekáváním doslova vlnil. Ale bylo to takové to dětské radostně očekávání, ne sevřený výraz, kdy čekal, že za rohem bude další chodící mrtvola.

Pohvizdovale jsem si jakoby nic - jako by se žádné dárky k narozeninám nikdy nedávaly. Rozvalil jsem se v židli a pustil malý zelený CD - diskografie armádního Skladu se kupodivu neomezovala jen na bojové pochody. Mé oblíbené SDR tu sice neměl, ale ona se klasická hudba dá také poslouchat. Beatles, například.

Po chvíli jsem vstal, rozvázně se protáhl a tvářil se, jako když jdu odnést nádobí do kuchyně a nic jiného mne nezajímá. Jonášův výraz očekávání znejstěl.

Nenápadně jsem klapl do entru na klávesnici skladového počítače.

„Nepůjdem se podívat ven?“ nadhodil jsem, položil talířky do dřezu a povolil si jeden tajemný úsměv. Jonáš zase začal nadskakovat.

Že si musím vzít pistoli i v takovéto chvíli, mne doopravdy sralo.

Vyšli jsme před buňku a já se tak ležerně opřel o zelenou dřevotřískovou stěnu. Jonáš tušil, co se bude dít, a tak pobíhal a vyhlížel, odkud automatický vozík přijede.

„Jen hezky počkej tady!“ musel jsem ho zastavit, když se v dálice na zdi objevil oranžový odraz majáku. Jonáš netrpělivostí doslova tančil, a když vozík asi sto metrů od nás konečně vyjel zpoza regálů, oči mu málem vypadly z hlavy, jak se snažil zahlednout, co že je to na té plošině naložené. Přes oranžovou nástavbu s akumulátory to nebylo vidět, ani když vozík dojel těsně k nám.

Byl jsem docela napjatý, jak se mu dárek bude líbit. Obzvlášť po posledních zkušenostech s podobnou věcí.

Mé obavy byly zbytečné - když nebyl němý, řekl bych, že ztratili řeč. Na plošně stál miniaturní zelený motocykl - standardní model BMW používaný vojsky NATO pro pohyby v rozsáhlém polním ležení. Benzínový motor - osmdesátka - se spotřeboval dvě a půl deci na sto kilometrů, katalyzátor, balonové terénní pneumatiky, široká řídítka. Sedlo vysoké přesně, aby devítiletý kluk dosáhl nohama na zem. Dospělí na tom vypadají směšně - vzpomněl jsem si, jak jsme se při výstupním cvičení vojenského kursu chechtali dustojníkům, kteří se na stejných motocyklech proplétali mezi stojícími tanky a vyřvávali rozkazy.

Na Jonášovi jízda na JAWĚ 500 OHC zakončená těžkou havárií nezanechala jedinou stopu - konečně se z něj stane opravdový Big Biker. Po tážavém pohledu, zda smí, a po mém kývnutí si nasadil zelenou přilbu - přestože jsem vbral tu nejmenší, měl ji skoro k ramenům. Nastavil jsem mu řemínek pod bradou, rozpečetil desetilitrovou plechovku s benzínem, napsal nádržku, dofoukl pneumatiky, sundal strojek z ještěřky a nastartoval ho.

Prázdný vozík nás objel a odšuměl k dobojce.

Jonáš pochopil, jak se motorčíčka ovládá, ihned - stačí jen přidávat plyn, řadí to samo. Brzdy jsem mu radši ukázal třikrát, nakázal mu, že nesmí jezdit víc než čtyřicet a že v žádném případě nesmí mezi regály.

„Je možné, že vylezou ti bývalí skladníci,“ připomněl jsem mu naše pravděpodobné mrtvácké spolubydlici, „tak abych tě měl pořád na očích,“ zatůkal jsem na pažbu pistole. Jonáš už mě neposlouchal, otočil plynem a vyrazil jako raketa. Motocykl má tak účinný tlumič výfuku, že po zahřátí je nejhlasitějším zvukem šumění pneumatik.

Přinesl jsem si židli a dell před buňku a znovu si četl překlady z knihy o saladinu, ale hlavně jsem promyšlel, co dál.

Jonáš kroužil kolem, pneumatiky při ostrých zatáčkách a neméně ostrých brzdných manévrech pískaly, občas se naschvál mihnul těsně vedle mne, a pak sebou pěkně švihnul. Než jsem k němu doběhl, už zase startoval, a mával, ať si jdu sednout a nepřekážím v jízdě na dráze. Vzduch ve Skladu byl suchý, škrábal do nosu, ale ani po hodinovém ježdění v něm nebyl cítit spálený benzin.

Jonáš vydržel kroužit, než byl čas jít spát. Za celou dobu spadl už jen jednou - to zajel za buňku, aby nebyl tak na očích, a po vzoru Big Bikera zkoušel jízdu po zadním kole.

Když jsem ho ukládal do postele, poprvé mi nepoložil ruku na rameno a ani se mi na dobrou noc nezahleděl do očí, ale dal mi rychlou pusu na tvář.

„No co to je, takový důvěrnosti,“ zašklebil jsem se, přitáhl mu peřinu pod bradu a musel jsem rychle odejít.

Nějak se mi zamířily oči.

***

Rozhodl jsem se, že v podzemí zůstaneme do jara. Když jsem to druhé ráno vyhlásil, měl z toho Jonáš snad ještě větší radost než z motorky. Na dětech je hezké, jak radost prožívají bezprostředně. Řekl jsem mu to při snídani, dort se přes noc rozležel a byl ještě lepší. Radost mu zkalilo, když jsem řekl, že jen co rozlaje sniň, stejně pojedeme na jih, jak jsem naplánoval dřív. Začal záporně gestikulovat a používal tytéž argumenty jako v supermarketu v Plzni.

„Jistě. Proto tu zůstaneme přes zimu - jídlo, teplo, elektřina, bezpečí. To máš pravdu. Ale potom, až přijde čas...“ namířil jsem na něj lžičku a zatvářil se tajemně. Cesta na jih není jen nějaká má libůstka - dostal jsem totiž takový nápad... o kterém ale sám ještě nevím, jestli je dobrý, nebo špatný. Zahatit se do tajemství větu: „Až přijde čas...“ je účinné zakrytí vlastní nevědomosti a nerozhodnosti.

Po snídani jsem se oblékl do protiatomového obleku a vypravil se do muší zóny. Komplex kanceláří, kterými jsme prošli ten první den, měl podle plánu Základny sloužit v případě války jako štáb. Teď tu byly jen mouchy a mrtváci. Mouchy byly buď mrtvé, nebo velmi malátné - nebyl tam prakticky žádný kyslík. Těch pár mrtváků se také nepohybovalo nijak svižně.

Má stará potrhaná krosna a Jonášův batůžek byly hned za kulatými dveřmi - tam, kde jsem je před týdnem nechal.

Celá cesta mi netrvala ani tři čtvrtě hodiny.

***

Mouchy, které se dveřmi při mých průchodech nahmuly z kancelářského křídla do haly k saladinům, zahubli centrální počítač rozptýlením dezinfekčního plynu. Podruhé se zaskočil nenechal.

Za chůze jsem ze sebe stahoval atomborderl, položil obě zavazadla k výdechu klimatizace, aby pomířely mouchy, které v nich byly zalezlé, a zapnul jsem uklizecí robot, aby zlikvidoval mrtvá tělíčka.

Musel jsem se vrátit až ode dveří do okrové chodby, protože jsem zapomněl z krosny vzít přelomené IBM - kvůli tomu a kvůli Jonášovým šatům jsem se pro zavazadla vypravil.

Prošel jsem prvními dveřmi přechodové komory a zamkl je. Na druhých dveřích bylo už na letný pohled něco divného. Druhým pohledem jsem zjistil co. Kilky normálně bývají vodorovné - tahle byla dolů. Jako by jí někdo z druhé strany mačkal.

Vytáhl jsem walther. Mrtváci umějí dveře otevřít, odemknout ne. V malé přechodové komoře jsem nemohl nijak taktizovat. Navíc se mi zdálo, že ze Skladu slyším nějaký podezřelý hluk. Cvakl jsem klíčem a dveře mne prudce udeřily do zápěstí.

Mrtvák v dlouhém zeleném plášti se jmenovkou na kapse měl na tvářích šedé strniště a z koutků očí mu tekli hnis. Po syknutí waltheru mu z čela tekli mozek. Ten podezřelý hluk se otevřením dveří změnil v nepravděelný rachot - jako když nějaké věci padají na zem.

Rozběhl jsem se.

Jonáš ručkoval po horním patře regálu a nohama skopával krabice na další dva mrtváky v dlouhých zelených pláštích, kteří se snažili vylézt za ním. Motorka, kterou jsem mu ve své nepřítomnosti - stejně jako vycházet z buňky - přísně zakázal, se válela na podlaže a motor pořád bžžel.

Počkal jsem, až se k mrtvákům dostanu do úhlu, aby mozky nepostříkaly regály, a odstřítil je.

Pomohl jsem Jonášovi dolů a neřekl přitom ani slovo. Pistoli neměl - od doby, co ji musel použít proti bývalým lidem, ji nosil jen na mé přímé vyzvání.

Porušil všechny mé bezpečnostní příkazy - věděl jsem, že ho musím potrestat, ale naprosto jsem nevěděl jak. Přemýšlel jsem o tom, a abych se nedopustil nějakého pedagogického omylu, radši jsem temně mlčel.

Jonáš zvedl motorku a se svěšenou hlavou ji odvedl k buňce a zmizel za dveřmi.

Světlá stránka byla, že jsme se zbavili nepřijemných spolubydlicích. Odtáhnal jsem mrtvoly do spalovny (byla to pěkná dřina) a nechal roboty seřít stopy.

Uklizení mi zabralo skoro hodinu, a než jsem se vrátil, můj problém s trestem se vyřešil sám. Ta hodina, kdy Jonáš seděl sám v buňce a nevěděl, co se stane, ho vytréstala daleko nejvíce ze všeho - poprvé jsem ho viděl plakat. Ramena se mu třásla a slzy se mu koulely podél nosu. Přesto, nemohl jsem si dovořit ztratit tvář. Přísným hlasem jsem řekl:

„Uvědomuješ si, co jsi udělal?!”

Kývl hlavou.

„Dobře. Musím tě potrestat. Na motorku týden nesedneš!” Bůh ví, co si představoval, že mu udělám, ale tento trest přijal až s neslušnou úlevou.

Sedl jsem ke skladovému počítači a nechal dovézt ještě jeden dell - identický s tím mým. Vybalil jsem ho ze zelené krabice, zasunul do něj elektročláňky a použil jeho schopnost bezdrátového propojování k pokusu o navázání kontaktu s rozlomeným IBM. Počítač s třemi modrými písmeny na prasklém víku byl v podstatě mrtvý - ale paměť měl nepoškozenou a dell si z ní dokázal přetáhnout všechno, co jsem chtěl.

Jonáš, „zdrčený“ přísným trestem, mi pokukoval přes rameno. Měl ještě trochu červené oči. Ukázal jsem mu, ať se posadí vedle:

„Dívej, Jonáši,“ začal jsem, „podle toho, že tvůj táta měl v počítači výukové programy pro děti, předpokládám, že pro tebe nebudou cizí.“ Klepl jsem do entru nového delly a na velkoplošném monitoru skladového počítače se objevil barevný obrázek usměvavých dětí s obrovskými pravítky a aktovkami, jak zvesela chvátají do budovy, na níž je napsáno ŠKOLA HROU. Pro Jonáše to zcela zřetelně nic cizího nebylo; natož nějaká HRA - oťásl se a málem se sesul ze židle. Výraz v jeho obličejí mi byl natolik známý, nakolik jsem sám kdysi musel dělat domácí úlohy.

„Nepovažuj to za trest, trest je jenom a výhradně ta zakázaná motorka,“ zvedl jsem prst. „Jednou možná budeš velký a pak se ti všechno, co se teď dozvíš, bude zatraceně hodit.“ Jak jsem to říkal, už jsem věděl, že to zní úplně strašně a že být v Jonášově kůži, také bych si nevěřil.

„Velký Vzor Se Zdiviženým Prstem,“ tiše se zachechtal Ten druhý.

Nemohl jsem ho ani okřiknout, že mi narušuje první pedagogický pokus v životě. Jonáš se na mě už tak díval nedůvěřivě.

„Poslouchej, Jonáši. Já musím pracovat tam,“ píchl jsem prstem k hale, „ty se tu budeš buď poflakovat, anebo se něco naučíš. Když se nic nenaučíš, budeš se až do smrti jenom poflakovat a já budu pracovat, protože ty nic nebudeš umět a na nic jiného než na poflakování se nebudeš hodit.“

Trocha vydírání nikdy nezaškodí.

Díval se na mne pořád nedůvěřivě - otázky z jeho očí už umím odečítat docela dobře.

„Na co se ti bude hodit umět čist lip, než umíš teď? Na co se ti bude hodit angličtina, na co počítání? Například by sis nepřečetl jediný návod, jak s čím zacházet. Když nebudeš umět počítat, těžko se ti bude používat... třeba, hnm... kompas nebo, nebo....“ nemohl jsem si vzpomenout na nějaký snadno pochopitelný a přesvědčivý důkaz, na co se mu bude v životě hodit počítání, ...a nebudeš nikdy moci řídit nic většího než tu motorku,“ vybařl jsem nakonec, i když jsem věděl, že zrovna tohle pravda není. Ale přesvědčilo ho to. Takže kývl, jako že ano. Jako že se bude učit.

„A nebude to jako to, ano, dnes ráno, kdy jsi mi slbil, že na motorku sám nesedneš?“ ubezpečil jsem se.

Zoufale zavrtěl hlavou a začal celým tělem vysvětlovat, že na motorce nejzdil - jen ji nejdřív trochu leštil, pak ji chvíli vodil - jen tak pro radost kolem dokola - pak pro ještě větší radost trénoval startování - a pak kolem něj najednou byli mrtváci.

Věřil jsem mu.

„Tak takové ano, jako když jsi mi slbil, že nevyjdeš z buňky?“

Tentokrát měl na odpověď jen svěšená ramena a pohled zavrtaný do desky stolu.

„No uvidíme. Budu ti vždycky po obědě kontrolovat úkoly,“ zatvářil jsem se přísně.

Pantomimicky mi předvedl, že nikdy ani jeden nevynechá a nakonec svůj slib stvrdil výrazem a gestem, jakým se D-man zapisal zničit zlovolného kyberkentaura. Jen ten obličáček s nápisem u úst mu chyběl. Málem jsem slavnostní okamžik zničil smíchem.

„Uvidíme!“ násilím jsem stiskl rty do tvrdé linky.

* * *

Následující dny a týdny ubíhaly jeden jako druhý: Vystávali jsme podle budíku, ve vaření snídane jsem se stídal, já odcházel pracovat na saladinu, Jonáš zasedal k monitoru a se zapnutým výrazem zdolával ŠKOLU HROU.

Když jsem se vracel k pozdnímu obědu, měl už Jonáš umyté nádobí od snídane. Při jídle jsme poslouchali CD, pak jsem Jonášovi kontroloval úkoly a pak jsem většinou předčítal něco z armádní knihovny. Dell to mohl předčítat sám - dokonce jsem do něj přehrál moduliaci toho divčího hlasu z IBM, ale myslel jsem, že na Jonáše může působit lépe můj sice neumělý, ale živý

přednes. Jeho němota se stále neměnila - občas jsem ho poprosil, aby se pokusil promluvit, ale jen kroutil rty a nakonec se mu vzdalyky roztrásla brada.

Opravil jsem připojení skladového počítače k místní síti, a tak jsme mohli sledovat, jaké je venku počasí - vizuální vstupy sice nefungovaly, ale teploměry, tlakoměry a vlhkoměry pracovaly spolehlivě.

Trest Jonášovi už dávno vypšel, a tak vždy po obědě, kdy já šel dál pracovat, svištěl po nyní už bezpečném Skladu na motorce. Potom, když ho motorka trochu omrzela a když se osvědčili jako pliny žák, si vyprosil vlastní univerzální klíč a chodil za mnou do haly a díval se, co kutím. S upřímnou snahou pomáhat mi talentovaně překážel.

Ten klíč jsem mu dal jen pod podmínkou, že ho nepoužije na jiné dveře než na cestě mezi halou a buňkou.

„Cestný bigbikerovský?“

Následoval známý skleb a gesto.

Saladin se v jednom dokončoval velmi neshadno. Všechno mi trvalo strašně dlouho i přesto, že jsem si ze skladu nářadí dovezl skvělý robotický manipulátor, který se stal mou třetí a čtvrtou rukou. Do kolonek v montážní knize jsem pedanticky doplňoval své podpisy - když se jednou nějaký systém osvědčí, nemá cenu ho měnit.

Nalil jsem olej do převodovky a diferenciálu a naplnil zásobníky zbraní - má-li smysl plnit nádrž plamenometu jsem dlouho váhal, ale nakonec proč to neudělat.

Uvnitř jsem saladin upravil a vybavil, že nevypadal jako vojenské vozidlo, ale jako prázdninový karavan nějakých neuvěřitelných rozměrů. Z odmoňovací sprchy jsem udělal normální sprchu, instaloval pohodlnější chemický záchod, velkou lednici s mrazákem (zelenou lednici), pračku... Dvě palandová sklápěcí lůžka, která byla vlevo, jsem odšrouboval a do uvolněného prostoru namontoval úzké zkrácené skříňky, původně sloužící jako skříňky v šatně. Ani jsem je nemusel zkrácovat moc, protože v saladinu mohu chodit téměř vzpřímeně. Jak je stroji doopravdy obrovský, bylo vidět na těch šesti viditelných - ten náš mne svou vnitřní rozlehlostí vždy znovu a znovu překvapoval. Zvenčí tak nevypadá, ale jen těžko se hledá vnější perspektiva u neviditelné věci.

Do skříňek jsem navozil zásoby jídla, nápojů, stříeliva, šatů, polštáře, náhradní spačky, deky, povlaky na polštáře, léky, prašky na praní, kartáčky na zuby, náhradní neprousitelné vesty, nářadí... prosť všechno. Bylo toho přes tři tuny. Napravo byla pod spodní palandou zásoba náhradních dílů a dlouhá bezpečnostní (panceřovaná) schránka na obzvlášť nebezpečný náklad - ze skladu výbušnin jsem dovezl několik roubků C4, rozbušky, třaskavici, granáty, kontejner s napalmem. Nakonec jsem tam přidal i několik termiových granátů. Bůh ví, na co se můžou hodit, ale nevezmi je, když ti přijdou pod ruku. Jsou oranžové a vypadají jako plechovky s pomerančovým džusem.

Na stěnu nad spodní lůžko až po plastíkovou záštitu kolem sprchy jsem na izolační materiál (zabráňuje opocování pancíře a můžete uvnitř mlátit kladivem a ven ze stroje nepronikne sebestaší zvuk), tedy na izolační

materiál jsem přilepil úchyty a do nich jsem zavěsil veškeré ruční zbraně, o kterých jsem předpokládal, že by se mohly hodit. Některé i ve čtyřech exemplářích. Sklad v tomto směru skýtal možnosti opravdu široké.

Když bylo vše nastěhováno, čekala mne nejtěžší operace. Je docela možné, že jsem saladin vyzbrojil a vybavil úplně zbytečně, protože na něj nebudu schopen namontovat kola. Pro obrovské micheliny jako pro poslední práci jsem se rozhodl proto, že s nimi bude spodní hrana průlezu přes metr a půl vysoko - a ty metráky věci se mi tam tahaly už tak dost špatně - ještě je zdvihat.

Kola. Postupoval jsem přesně podle montážní knihy. První bod byl: Zdvíhni TSR tak, aby nejnižší body nábojů kol byly ve výšce 110 centimetrů.

To šlo docela snadno (TSR je kódové označení saladinu): Zmáčkl jsem knoflík na ovládní hydraulické plošiny a držel ho, dokud bylo třeba. Jak motory plošiny zabraly, vibrovala celá podlaha haly.

Druhý bod byl: Nasad' kompletní vyvážená kola, každé zajisti třicetvaceři speciálními maticemi M45 (číslo skladové položky) a dotáhní momentem 835 newtonmetra.

Z těch ‚kompletních vyvážených kol‘ na mne padala hrůza už od okamžiku, co jsem je ve skladu pneumatik ‚uvídel‘. Měla průměr téměř přesně dva metry, byla sedmdesát centimetrů široká a ‚guma‘ i ‚disk‘ byly pokryté tou samou ‚molekulární vrstvou trvale elastických amorfních optických krystalů‘ jako celý saladin. Čili mimo to, že každé vážilo přes tři metráky, bylo i neviditelné.

A musel jsem jich namontovat osm.

***

Důležité bylo, abych s těmi koly mohl urazit co nejkratší vzdálenost. Budu je muset nějak kutálet - kdyby mi nějaké upadlo (nebo nedel bůh uteklo!), těžko bych ho znovu zdvihal. Takže nejprve jsem saladin na manipulační plošinu dovezl co nejbliž vratům od skladu pneumatik. Vypadalo to, jako když třisetunovou masu stroje táhnu na kabelu ovládní plošiny. Hráškově zelená krytina podlahy pod malými kolečky hlasitě skřípala a zůstávaly v ní mělké otačeniny. Jednou se to celé tak rozhoupalo, že saladin málem sklouzl. Málem jsem z toho měl infarkt.

Jonášovi jsem pro dnešek zrušil ŠKOLU HROU, musel mi asistovat - dávat pozor na mrtváčky. Nevím odkud (sklady součástek a nářadí jsou zatraceně rozsáhlé), ale občas se nějaký v hale objevil - až doposud jsem vždy pracoval v saladinu, nebo v malé uzavřené dílně vedle skladu kol - teď, při zápasích s pneumatikami, rozhodně nebudu mít kdy ohlížet se přes rameno.

Chmury na mne sedaly, už když jsem nosil matice - byly tak velké a těžké, že jsem s nimi musel jít na tříkrát.

***

Jonáš seděl na jednom z nenatřených saladinů, browning s vypnutým tlumičem v ruce. Kdyby se objevil mrtvák, měl za úkol vystřílet do vzduchu. Ale nevim nevim - místo aby se díval po mrtváčcích, spíš sledoval, co dělám.

* * *

Byl to dvoudenní boj - skoro agónie, ale nakonec se to povedlo.

Kritické okamžiky byly, když jsem pomocí hlasem ovládaného samojízdného heveru přizdvíhal první kolo, abych ho mohl nasadit na šrouby náboje - náboje naštesti nebyly potažené maskovací vrstvou, tak bylo vidět aspoň něco. Už hledat otvor v neviditelné ploše disku je nechtutiné. Když jsem licoval díry proti šroubům a krátkými povely dirigoval hever: „dopředu“, „dozadu“ a „nahoru“, kolo se rozhoupalo a začalo se na mne převažovat.

Udržel jsem ho.

Pak mi jedno kolo přešlo prsty na noze - lépe řečeno seskočilo mi na ně z heveru. Nemít boty s ocelovou špicí, měl bych nohu jako Kačer Donald.

Při druhém kole vlevo se právě v nejkritičtjším okamžiku přesunování z heveru na šrouby objevil mrtvák. Zrovna jsem ty tři nepoddajné kulaté metráky přidržoval jen jednou rukou, vratce vyvážené na hraně, a druhou rukou jsem se snažil chytit matci závit. Mrtvák přišel ze strany, kde jsem ho spatřil v té samé chvíli co Jonáš. To už jsem měl tmavořalové prsty s dlouhými nehty kousek od krku - nedalo se než uskočit. V okamžiku, kdy mrtváka drlto padající kolo, si Jonáš vzpomněl, že má pro výstrahu vystřílet. Z nečekané rány a kulky odtrázející se mezi stropem a podlahou mne málem ranila mrtvice.

Povalené kolo jsem zdvihal dvě hodiny. Pořád podkluzovalo a polámaný mrtvák pod ním se mi snažil zakousnout do boty. S pomocí dvou heverů jsem kolo nakonec postavil - to už jsem byl tak vzteklý, že jsem nadával nahlas a mrtvákovi jsem rozdupal hlavu. Pak jsem rozmáčkané a skrípající tělo odtáhl do fluidní pece a pak jsem se pozvracel.

Než uklizeci automat odstranili poslední stopy tohoto intermezza, relaxoval jsem na zádech na jednom z saladinů. Přes zavřená víčka mi pronikalo světo zářivky; představoval jsem si, že ležím na pláži a že to je slunce. Místo mořských vln mi v uších šuměla krev.

V jedenáct večer druhého dne jsem velkým elektrickým momentovým klíčem dotáhl poslední matci na 835 Nm. Jonáš mžoural ospalýma očima, ale tvářil se statečně; rozhodl se, když vytrvám já, že vytrvá i on.

Já, přestože mi ruce doslova padaly únavou, jsem se rozhodl, že kola dneska prostě dodám:

„To je naposledy, co sahám na nějaký zatracený, blbý, kulatý pneumatiky!“ výhružně jsem dtlil mezi zuby a lepil na matice pancéřové, maskovací vrstvou ošetřené kryty. Tím se saladin stal úplně neviditelným - jenom když člověk věděl, kde přesně je, tak se při pootáčení hlavou v místech hran jakoby vlnil vzduch.

Pneumatiky nejsou nafukovací, ale plné, mají tak zvaný sebeobnovovací inteligentní dezén a střední životnost milion kilometrů v jakýchkoli

podmínkách. Ten milion je možná jen reklamní slogan, ale pneumatiky určité vydrží hodně dlouho. Ten, sebeobnovovací inteligentní dezén znamená, že se hloubka a struktura profilu mění podle aktuálního terénu. Podepsal jsem se do posledního volného rámečku v montážní části knihy - teď už zbyvaly jen jízdní testy a testy zbrání.

Když jsem pokládal tužku, vzpomněl jsem si na odstavec o pneumatikách v Průvodci ovládním. Autor se nejdřív rozešel o tom, že „amorfní optické krystaly jsou hlavní částí směsi a že tedy jakkoli opotřebená pneumatika je stále neviditelná, a nakonec použil tutéž frázi jako u maskovacího náteru, jenom tentokrát to bylo o tom, že říkat těmhle pneumatikám „gumy“ nebo „pneumatiky“ je jako říkat „psovi kočka“.

„Jdeme spát,“ máví jsem na Jonáše.

Než se hltkující Jonáš probudil, slezl a doklopýtal ke mně, spustil jsem náš saladin na kola.

Kdyby nebyl tak neviditelný, řekl bych, že vražednější stroj jsem v životě neviděl. Špovitá stříhačka Cizinců by vedle něj vypadala jako chrasátko.

* * *

Druhý den jsem spal do oběda - pak mě Jonáš probudil, protože, jak hrdě gestikuloval, jídlo je na stole. Uvařil nějakou příšernou pattaninu, ale bylo to výživné, a tak jsem se statečně usmíval a říkal, jak mi to chutná. Měl z toho ohromnou radost.

Přestože mne nehezky bolely svaly a byl jsem ztuhlý jako prkno, zahráli jsme si venku ve Skladu fotbal. Jonáše to hrozně baví, mne hrozně ne. Ale aspoň jsem se trochu rozhýbal.

„Půjdem se projet?“ zeptal jsem se, když jsem vylezl ze sprchy.

Jonáš nechápavě nakrčil obočí.

„Zatím jenom po hale, venku by nás bohužel prozradily stopy,“ přihnřál jsem si na monitor informace o počasí: Byla nízká vlhkost vzduchu a jeden teploměr ukazoval pět nad nulou a druhý patnáct pod. To znamená jasný mrazivý den a slunečno. To kdyby sněžilo, to by byla jiná. Za pancéřovými vráty vedoucími ven je tankodrom. Už jsem se nezřízeně těšil, až tam saladin protáhnu.

* * *

Vylel jsem s hydraulickou ploštinou zpod stroje a zakormidloval s ní ke zdi, pak jsme se usadili v křeslech - já v levém, Jonáš v pravém - a pečlivě si zapnuli bezpečnostní pásy.

Mohl jsem řídit buď podle monitorů, nebo si vzít řídičské brýle. Použil jsem brýle, protože to je geniálnější věc. Když si je nasadíte, je to, jako by pancíř kolem vás zmizel. Kamkoli otočíte hlavu, počítáč vám z toho směru předá do brýlí obraz od krystalů. Je to skoro, jako byste jeli na motorce. Nevýhoda je, že nevidíte, co se děje uvnitř, a pokud nemáte zařizované polohy ovládacích prvků, můžete se ošklivě přehmátnout. Další nevýhoda je,

že nevidíte vlastní tělo, a když se při couvání otočíte, může se vám udělat i špatně. Couvat je doporučováno podle monitorů.

Býly mi sítacíly nos a rázem jsem kolem sebe viděl halu se všemi podrobnostmi, jako bych seděl mezi ostnatými saladinými na vysoké židli. Jonáš byl tiše jako pěnía - měl přísný zákaz čehokoli se dotýkat - volant a nejdůležitější ovládací prvky na pravé straně jsem stejně pro jistotu počítací přikázal odpojit. Když se protáhl a zašustily mu šaty, automaticky jsem se podíval jeho směrem a byl to divný pocit, vědět, že tam je, a vidět jen protější světlešedou stěnu.

Navíc jsem si připadal tak trochu nahý. Snad si zvyknu.

„Tak jsem,“ zašeptal jsem a nahmatal krátkou řadicí páku. Automaticky jsem se podíval za svou rukou a viděl jen zelenou krytinu na podlaze se stopami po montážní plošině. To zvykání mi možná bude trvat trochu déle. Je to opravdu divný až ošklivý pocit upírat pohled tam, kde máte nohy, a vidět místo nich podlahu, která je navíc o metr niž, než by měla být. Tak nějak si musel připadat Welšův neviditelný.

Saladin má automatickou spojku i převodovku. Řadí se jenom „Vpřed“ a „Vzad“. Po zařazení jsem opatrně sešlápl „plynový“ pedál a turbíny se tiše rozhučely. V Průvodci ovládním bylo napsáno, že by se samozřejmě daly úplně hlukově odizolovat, ale jenom podle jejich tlumeného svištlého hučení má řidič s brylemi „pocit jízdy“. U prototypu to tak nebylo a řidiči při dešících testovacích jízdách propadali pocitu, že sni - měli dojem, že nehlučně letí nad povrchem země, a usnali doopravdy.

Proto tedy turbíny trochu hučí. Ale jenom dovnitř.

Trisetunový stroj se ovládá lehčeji než osobní automobil. Nápravy jsou (opět) tak zvané „inteligentní“ - přední a zadní páry kol se natačejí buď stejně, nebo opačně - podle rychlosti a poloměru zatáčky. Když se přiblížíte moc těsně například ke zdi, ozve se tlumené cvakání, které je tím rychlejší, čím je zed' blíže - když se cvakání změní v nepřetržitý tón, narazili jste. Ne že by saladinu nějaká zed' vadila - je to spíš kvůli zdem. Cvakání se ozývá ze stereosluchátek na brylích, a tak vždy přesně víte, která neviditelná část stroje se ke zdi blíží.

Kroužil jsem halou a byla to paráda. Jednou jsem naschvál přejel montážní plošinu a stroj se jen tak neznatelně zhoupl - počítacem řízený podvozek si automaticky koriguje tvrdost pérování podle povrchu.

„Limuzína hadr,“ řekl jsem uneseně. A kroužil dál.

Když se Jonáš začal chroust, zastavil jsem a sundal si bryle. Jeho to zas tak moc bavít nemohlo - sice jsem mu slíbil, že ho časem naučím saladin řídit, ale až časem. Každý řidič svou novou chloubu na kolech půjčuje jen strašně, strašně nerad.

Po volném rozhledu brylí jsem se zpátky v sevření pancíře cítil trochu stísněný, ale i uvnitř je to krásné. Zelené bodové kontrolky žhnou přitímím, že všechno je v pořádku, tlumené světlo monitorů... no prostě paráda.

Byl čas k večeři, ale mně se od stroje vůbec nechtělo. Kdyby nebyla maskovací vrstva odpudivá vůči všem nečistotám a kdyby stroj byl vidět, asi bych si vzal hadřík a začal ho leštit.

Nakonec mne Jonáš musel skoro odtáhnout.

Při večeři jsem se rozhodl, že na podlahu v saladinu dám koberec. Z barev jsem si mohl vybrat mezi zelenou, tmavozelenou a tmavošedou. Až do pozdních nočních hodin jsem zápasil s křídou, metrem, nůžkami a obrovskou rolí šedivého běhounu. Jonáš jenom nechápavě kroutil hlavou a jednou jsem ho přistihl, jak si klepe na čelo.

Ten druhý našťestí mlčel - ale cítil jsem, jak se někde hluboko od srdce chechtá.

***

Další den (už s položeným krásným šedým kobercem) jsem začal pracovat na přizpůsobení si saladinu na míru. Bude to velmi těžké: Všechno se třikrát kontroluje, budu muset řadšovat povolení od velkého generála a tak podobně. Ale stroj pak budu moci ovládat pouhým hlasem - zvenčí i zevnitř - a já a jen já a nikdo jiný, pokud někoho výslovně neurčím a neprovedu s ním iniciační proceduru. Ke komukoli jinému se saladin bude chovat jako tři sta tun mrtvého železa.

Začal jsem tím, že jsem jeden obdelnkový klíč s tlačítkem naučil své a druhý Jonášovy otisky prstů. Nikdo jiný se s nimi nedostane dovnitř, popřípadě ven. Pověsil jsem si klíč na krk a Jonášovi také. Jonáš se okamžitě začal ošávat, že ho šňůrka dře.

„Ten klíč je dost důležitý,“ zase jednou jsem zdvihl prst, „když bude zapnutý systém automatické obrany, saladin nikoho s tímhle klíčem nenapadne - jinak rozšmelcuje všechno, co se kolem šustne!“ Výhružně jsem vykuli oči. Ale ono to tak doopravdy je. Vulcan se ze svého lůžka vymršti tak rychle, že pohyb není vidět. A průměrných dvěstěpětasedmdesát výštrfů za vteřinu...

„Radši ten klíč nikdy neztrat. Nikdy.“

***

Dvě rána poté jsem se vzbudil s takovým nepřijemným pocitem. Zašmátral jsem po vyplnači a rozsvítil lampičku. Světlo mi moc nepomohlo.

Nějaký sen? přemýšlel jsem. Poslední dobou se mi vracelo, jak jsem zastřelil starého Kozáka, nebo sen z dětství, jak mne pronásleduje obrovský pavouk a já nemůžu utíkat, nohy vážnou... Znáte to. Teď jsem si ale žádný sen nevybavoval.

„To se stává,“ posadil jsem se na posteli, objímal si kolena a mžoural pálicíma očima.

„Proč vstávám, když se mi vůbec nechce, sakra?“ podíval jsem se na hodinky - teprve půl páté! „Ještě začnu třpět nespavostí.“ Zase jsem se natáhl, zavínil se do peřiny a snažil se za hlavou nahmatat vyplnač lampičky. Oči se mi klížily. Při hmatání po vyplnači jsem se dotkl dřevotřískové stěny. Je to jedna z „vnějších“ stěn buňky.

Najednou jsem stál uprostřed ložnice, po hrudi mi tekli pot a srdce mi bušilo, až se mi hýbala levá klopa pyžama.

Začal jsem na sebe rýt šaty: místo obvyklého županu maskovací kalhoty, starou ořezávanou bundu a neprůstřelnou vestu. Blahořečil jsem si, že jsem si oblečení uložil v ložnici a proklímal se, že kádvojka leží v kanceláři na stole. Nebo kde. I s těžkým pásem se zásobníky.

Shýbl jsem se, že si zavážu boty a v té chvíli stěna, co jsem se jí před okamžikem dotkl, explodovala ve víru ohně a třísek. Plavmo jsem proskočil dveřmi do chodbičky a modré blesky drtily zařízení kolem.

Ted' bylo bzuzení, které jsem nejdřív cítil jako chvění dřevotřísky a z kterého se mi zvedl žaludek, jasně slyšitelné. Vypálil jsem za sebe půl zásobníku z waltheru a strhl k zemi ještě spícího Jonáše, který vylétl ze své ložnice jako raketa.

„Zalez pod gauč!“ přehodil jsem ho přes sebe směrem k pokoji s televizí.

Ozvalo se drásavé zaskřípání drčené překlíčky a dveře z mé ložnice se vyvalily i se zárubněmi. Z otvoru vychlival obly černý bok s širokými vyztužovacími profily.

Walther se mi zaskubal v ruce a odražené kulky vysekaly nepravdělné otvory v pootevřených dveřích, kterými před okamžikem prolétl Jonáš. Na oběm boku útočnicka zůstaly jen lesklé čmouhy.

„Další modrý blesk mi prolétl podél ruky a vypálil pode mnou díru do podlahy.“

Vyšvihl jsem se na nohy a znovu a znovu tiskl spoušť.

„Další blesk mne zasáhl doprostřed hrudi.“

Najednou jsem ležel v kanceláři a kolem se válely trosky roztržených dveří. V břiše jsem měl pocit, jako by mi na něm zatočil tank, a v maskovací látce neprůstřelné vesty otvor s dýmajícími okrajy. Leskla se z něj bílá keramická vrstva.

Černá létající popelnice, která vypadala spíš jako starý barel na ropu než jako popelnice, právě prorazila za mnou - stačilo jí rozšířit otvor, který jsem svým letem vytvořil já.

Převalil jsem se na bok a blesk rozpáral podlahu, kde před okamžikem byla má hlava. Saltem jsem přeskočil stůl.

Monitor, na kterém byla grafická podoba barometru, vzbuchl v dalším modrém vyboji.

Všiml jsem si, že barometr byl zatraceně nízko.

Walther už jsem v ruce neměl.

Kádvojka našťěší stála opřená v rohu vedle koše na papír. U pažby se válel hrníček, z kterého jsem večer pil čaj. Měl uražené ucho a on i puška se blížily strašně pomalu.

„Další blesk mne zasáhl do zad, pak kousek níž ještě jeden. Vyrázily mne oknem buňky do Skladu.“

V letu jsem mezi blýskavými střepy zahlédl dva temné barelovité vznášející se obrysy - byly v místech, kde by stáli lovci s brokovnicemi, kdybych byl zajíc.

Konec, blesko mi hlavou.

***

Stále ještě jsem letěl, když jsem zjistil, že mám kádvojku. Řemen se mi, jak jsem se po ní natahoval, zamotal mezi prsty levé ruky. Zjistil jsem to, právě když jsem se loučil se životem. To loučení bylo tak rychlé, že mi před očima nestáčíly ani ,proběhnout všechny obrázky života', jak se psává v knihách.

Tvrdě jsem dopadl na bok a už ve skluzu jsem střílel.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak kolem mne padají střepy z okna a jak NATO náboje vykřesávají na povrchu popelnice probourávající se z buňky trsy jisker. Neslyšel jsem než nějaký hluboký basový řev.

Nárazy střel popelnicí odhodily zpět a rozmačkaná stěna buňky se začala vyklápat na mě a hořet.

To už mi kolem hlavy vířil cementový prach, jak mne do křížové palby sevrěly ty dvě popelnice po stranách.

Nevím, čím jsem se odrazil, ale najednou jsem sřemhlav letěl mezi regály - nejspíš to nebyla moje zásulha, ale další zásah od popelnice z buňky do zad.

Znovu jsem tvrdě dopadl na studenou podlahu. Nemohl jsem se nadechnout, kouř z rozštílené neprůstřelné vesty štípal do očí a písek z rozdrčeného betonu drhl pod víčky a skřípal mezi zuby. Mátózně jsem zkusil vstát.

A zase štěstí. Jak jsem se hnul, blesk prolétl mimo a rozhodli a zapálili věci v regále. Odrazil jsem se a proskočil mezi patry police do vedlejší uličky, pak ještě do vedlejší a pak jsem zalehl na nejnižší foch třetího regálu mezi nějaké zelené utěrky.

Co to sakra je! vířilo mi hlavou. Co to sakra je za černý zasraný lítačí krámy! Měly skoro stejné rozměry jako už známé popelnice, jen byly trochu bachratější, černé a měly ty výztuhy. A neúčinkovalo na ně průbojně střelivo z waltheru ani NATO náboj. Jinak nic nového - bzuzely stejně jako ty původní, a...

...a mají 'infracičidla!' zasípal Ten druhý. Blesk zasáhl hranu police nade mnou, rozštípl ji a zavallla mne hora douhrajících ručníků. Pod dalšími blesky začaly hořet.

Popelnice našťěší musela střílet mezi věcmi v regálu vpravo, tak se jí špatně mířilo.

Vypálil jsem po ní dvě rány. Odražené NATO projektily vyjí opravdu hnusně. Vymotal jsem se z ručníků, kotmelec, a už jsem se hnal mezi policemi a sloupy a měnil na každé křížovate řadu, aby mne Cizinci nezasáhli do zad. Hnal jsem se dost dlouho.

Pak jsem musel na chvíli zastavit. Zalykavě jsem lapal po dechu a třásla se mi lýka a bolelo mne břicho. Trochu jsem zvracel krev.

„To bude bojová varianta planetárních skatandrů, tyhle černé,“ zasípal Ten druhý.

„Takže místo hodných, přátelských a mírumilovných Cizinců v zelených popelnicích tu máme vojáky,“ zaspal jsem já.

„Není ti na nich sympatické, že nejsou zelení?“

„Ne.“

Během rozhovoru se mi dech trochu uklidnil. Dal bych levou ruku za zásobník s dalekonosným střelivem. Ale pak jsem si vzpomněl, jak popelnice rády vybuchují - tyhle černé měly, podle toho, jak ta první drtila stěny buňky, mnohem větší sílu. A takový výbuch bych i v tak velké místnosti, jako je Sklad, nemusel přežít.

„A co teprve Jonáš,“ skočil mi do myšlenek Ten druhý.

„Jonáš!!!“

Najednou jsem běžel zpátky a řval: „Vy sračky černý, tady! Tady!!!“ Do polic kolem se zakously blesky a štosy hořících krabic se mi kácely pod nohy.

Odbočil jsem a doběhl k boční zdi Skladu a začal podél ní sprintovat tam, kde se v dalece dýmalo z rozbité buňky.

Popelnice mohlo napadnout, že tu nejsem sám. Mohlo je napadnout, že se křikem snažím odpoutat pozornost od někoho jiného. Ale nemohlo je napadnout, že budu tak hloupý a že se k tomu jinému budu vracet zrovna teď.

Aspoň doufám.

Dvě popelnice jsem měl v záděch, v uších mi hučel vzduch, plíce praskaly a klíčoval jsem, že zajícovi by se zvedl žaludek. Blesky bušily do zdi i do regálů a létaly mi kolem ramen. Při vzpomínce, jak popelnice v MAGNIFICENT SEVEN zasáhla vyhozenou nábojnici, se mi ježily zbytky vlasů.

Třetí popelnice mi zkrátila cestu.

Naprosto znenadání.

Blesk mi otlzl hrudí, vypadl jsem z rytmu, zakopl jsem, upadl, vymrštil se na nohy a s odrazem, při kterém mi div nepopraskaly svaly, jsem popelnici nakopl, až narazila na zed'. Nemít boty s ocelovými výtuhami a podrážkami odprouženými vzduchovými polštářky, roztrhl bych si patu.

Tak takhle to je, blesklo mi kdesi v hlavě, když jsem kulhavě pádl dál. Popelnice byla mnohem hmotnější, než se zdálo - asi se jim mezi regály a sloupy špatně manévruje.

Stejně jsem nechápal, že už dávno nejsem mrtvý.

* * *

Doběhl jsem ke dveřím přechodové komory. Záručně byly roztažené a oděné, dveře vyboulené, ale ten zatracený zámek nějakou hnusnou náhodou zapadl. A samozřejmě nešel otevřít.

Jak jsem cloumal klikou, blesk zešikma prolétl mezi mým tělem a veřejemi. O pět centimetrů níž a upálil mi ruku v lokti. Na stínicích mi po něm zbyl oslněný bílý pruh.

Pak dveře povolily.

Ty do okrové chodby byly vyrvané ven.

Na chodbě čekala čtvrtá popelnice.

Stál jsem proti ní na tři metry a kádvojká se mi zmlátila v ruku. Popelnici smřšť projektilů vykopa ke stropu a pak ji donutila dosehnout na podlahu. Spíš dopadnout. Vše se odehrávalo v gejzírech bílých jisker.

Dvě odražené střely mne zasáhly do vesty, jedna mi natrhla ušní boltec a jedna mne bolestivě šlenla po levém bicepsu. Těsně pod koncem ramenního chrániče.

V té chvíli mi došly náboje.

Popelnice se naštěstí na výstřel nezmohla.

Jak jsem střelil, tak jsem neartikulovaně řval - říká se tomu, myslím, bojové šlenství. Když puška jen kovové cvakla, ztichl jsem i já. Do hluchého ticha promluvil Ten druhý: „Je to jenom škrábnutí,“ a divoce se rozchechtal. Celá levá ruka mi zmrtvěla a cítil jsem, jak mi rukávem teče krev. Z toho chechtání se mi zablokovalo hrdlo.

Dirou skrz zdemolovanou přechodovou komoru začaly šlehat blesky popelnic ze Skladu. Chodbu naplnil kouř a vířící cementový prach.

Běžel jsem těch dvacet metrů mezi okrovými zdmi snad jen půl pikosekundy. S otvíráním plechových dveří do haly jsem se nemusel zdřívovat, byly vyhnuté dovnitř. Jak jsem se smýkl ke zdi, abych se protáhl štěrbinou mezi jejích zdeformovaným okrajem a zárubněmi, udeřil do nich první blesk. A druhý. Štěpinky hořícího laku mi vybuchly do oblčeje a zase jednou zasmrděly spálené vlasy.

Mohutným náporem jsem se promáčkli kolem rozpáleného kovu a...

...a noha se mi zachytila v pruhu širokého gumového těsnění vytřázeného z prahu.

Veškerou energii toho mohutného náporu jsem sebou bacil na zem.

V hlavě mi vybuchl ohňostroj. V nose jsem měl takový děsivý křísťalový pocit, který se během okamžiku změnil v oblužující bolest. Přitom jsem slyšel, jak kádvojká, která mi vylétla z rukou, chřestivě klouže po podlaze.

V hale bylo popelnic asi pět. Slzícíma očima jsem je neviděl zcela přesně. Překulil jsem se, zdvihl se na kolena a krev cřící z rozbitého nosu mi dělala na horním rtu peřeji. Do vesty mne z různých úhlů zasáhly dva nebo tři blesky a narazily mne zády na zed'. Ústa jsem měl plná krve.

„Vstávej, sračko,“ probublal krví hlas Toho druhého.

Vymrštil jsem se na nohy (aspoň mi to tak připadalo), snažil se nevnímat stále se zrychlující rotaci hlavy a dlouhým sebevražedným skokem jsem se vrhl doleva. Všechny blesky šly doprava - popelnice myslely, že skočím po zbrani.

Já jsem zatím v pěsti svíral malý plastkový obdélníček s malým kulatým knoflíkem. Obdélníček jsem nahnmatel pod rozšvihanou a deformovanou neprůstřelnou vestou. Kuži na hrudi jsem měl místy ošklivě přiškvařenou, protože teplo z výbojů prošlo bundou a zapálilo košili.

„To se zahojí,“ řekl Ten druhý.

To už jsem mačkal knoflík. Smekal se mi, protože jsem měl kluzké prsty. Když se knoflík zmáčkne dvakrát rychle za sebou, znamená to, že majitel klíče potřebuje nastoupit opravdu rychle.

„Zakrvácím si kvůli vám koberec, sakra popelnice,“ zahuhlal jsem nešťastně, když jsem se překulil do černého otvoru, který se jakoby zničeho nic rozevil metr a půl nad podlahou. Krev z nosu se na tmavošedých chloupcích rychle rozpjela.

***

Počkal jsem, až popelnice budou v hale všechny. Netrvalo to ani dvacet sekund.

Měl jsem nasazené řídicíké brýle a dvakrát jsem je přepočítal - deset černých sudovitých obrysů, vznášejících se za téměř jednotitou vlnou modrých výbojů, jimiž bíchovaly saladin.

Odcvinkl jsem červenou krytku z jednoho tlačítka.

Bylo na tunelu vedle křesla řidiče, umístěno tak, aby na něj pravá ruka dosáhla jen s nepatrnou námahou.

Stiskl jsem knoflík a saladin se roztrásl.

***

„Tak co říkáte aktivní obraně v automatickém režimu, přátelé?“ zaskuhral Ten druhý. Já jsem si sundal brýle, zvrátil hlavu do opěradla a začal se neovladatelně smát. Možná trochu hystericky.

Z deseti popelnic se během 1,19 sekundy stala oblaka dýmu a kusy létajícího zohýbaného kouřícího kovu. Největší v mém zorném poli byl velký sotva jako diaň.

ŽÁDNÝ AKTIVNÍ CÍL. ŽÁDNÝ AKTIVNÍ CÍL. Blikalo v rohu levého monitoru, hned vedle čísla oznamujícího délku boje.

***

Já jsem se zaktivizovat musel. Jak jsem se se zatařými zuby zdvihal z křesla, táhlo mi hlavou, jak jen je ten život nudný a stereotypní: Dám se do pořádku a ozbrojím se a někdo silnější mne semele na kusy. Znovu se dám do pořádku a vyzbrojím se ještě lépe a znovu mne někdo silnější semele na kusy. A znovu a znovu.

„Ale vždycky vyhraješ,“ ozval se Ten druhý.

„Ale co mne to vždycky stojí.“

„Ten zlomený nos se zahojí a na zizvené obličejce letí holky.“

„Když nějakou, proboha, naposledy viděl?“

Ten druhý mi neodpověděl, ale jak jsem se opatrně spouštěl z průvlaku na podlahu, cítil jsem, jak se mi naplňují kalhoty v rozkroku.

Po boji o život se to stává.

***

V saladinu jsem si vzal posilující tabletu a dva zásobníky s dalekonosnými náboji. Pro jistotu.

Vřící dým škrábal v hrdle, sítěpiny z popelnic řinčely pod nohama, kádvojka ležela u zdi a podlaha kolem ní byl zčernalá a popálená jako kolem saladinu.

Saladin po tom dešti výbojů vypadal stále stejně - nebyl vidět. Molekulární trvale elastická vrstva amorfních optických krystalů se po zásazích energií i po vyjícím dešti sítěpin sila, jako by se nic nestalo.

Puška měla ožehlou pažbu a na kovových částech byly nataveny kousky podlahové krytiny a cementový prach.

Co nejrychleji jsem se odpotácel do okrové chodby a v krku mi rostl takový divný knedlík. Vyvrácené dveře pod podrážkami hlasitě rachotily.

***

Na trosky buňky se snažely přivály vody z automatického hasičního systému. Znělo to jako průřez mračen a podlaha čvachtala už v bývalé přechodové komoře.

Z trosek stále stoupaly pramínky bílého kouře a páry. Popelnice buňku rozstřílely na kusy. Ten knedlík v mém hrdle se zvěštil, a nebyť posilující pilulky, asi bych upadl. Potácel jsem se mezi kusy dýmající dřevotřísky a chladná voda mi bušila na hlavu jako naplno puštěná sprcha. Ty trosky vypadaly mnohem ošklivěji než jen ošklivé.

„To nemohl přežít,“ zašeptal Ten druhý.

V té chvíli se mi za zády ozvalo hluboké bzučení.

***

I mokré a ohořelé vlasy se mohou zležit.

Jak jsem se otočil, ozvalo se hlasité zakvilení prokluzující gumy a začaly hvízdát kulky.

To bzučení byla popelnice.

To gumové kvilení Jonáš na BMW. Jel po zadním kole a z levé ruky mu blyskaly výstřely. Přesně tak útočí Big Biker. Ze strnulosti mne vytrhl až blesk, který se Jonášovi mihl tak těsně kolem hlavy, že zapálil jeden z vajdicích cipů šátku.

Od boku jsem na popelnici vypálil jeden průbojný.

***

A zase jsme měli štěstí. Kvílící, kouřové stopy zanechávající sítěpiny rozervaly všechno, co se dalo. Zářivky padaly z rozmlácených krytů a vzbuchovaly jako malé granáty. Štěpinky tenkého skla byly všude,

Ale ani já, ani Jonáš jsme neměli ani škrábnutí.

Myslím po tomto posledním výbuchu.

Zvedl jsem se ze země, voda mne pod bundou chladila na spálené hrudi a malý, prachem ze zářivek k nepoznání změněný a spáleninou páchnoucí příznak se mi vrhl do náruče.

„Takový důvěmosti, kdes to viděl,“ zahuhlal jsem krví slepenými rty a měl jsem pocit, že se nechtuně opakuju.

***

„Rychle, hledej věci,“ postavil jsem Jonáše na nohy. Po hlavě se mu rozstříkovaly proudy vody. Nějakým promáčeným cárem jsem si převázal ruku, z které mi zase začala téci krev. Posilující pilulka mne držela na nohou a ani se mi netočila hlava. Ani když jsem se předklonil.

Jonáš v troskách své ložnice našel promočený batůžek, já jsem našel svůj i jeho deli.

Pak centrální počítač konečně vypnul vodní trysky a v tichu se ozvalo hluboké bzucení. Šlo z okrové chodby.

Oba jsme strnuli. Jonášův vodou omýtý obličej byl bledý a bundu na lokti měl odřenou, jak spadal z motorčky. Hlavní náraz našťestí pohltil ramenní chránič neprůstřelné vesty.

„Musíme pryč!“ šeptl jsem.

„Kudy?“ zeptaly se Jonášovy oči.

„Kudy?“ zeptal se Ten druhý.

„Nákladní zdvihací - někde dále!“

Jonáš už běžel. V otvoru po dveřích do přechodové komory jsem zahlédl obly černý bok, ale nevyšťeřil jsem.

***

Běželi jsme mezi policemi a sloupy tíše a dlouho, až se mi zdálo, že čermostlutě pruhovaná zdvihací plošina před námi je ta pravá. Nebo už jsem nemohl dál. Zdvihacích plošin je ve Skladu spousta. Nad Skladem je obrovská podzemní prostory, do které může náraz vjet spousta těžkých nákladních vozů. Tak se celé to nesmírné množství věcí dá během jediného dne odstěhovat pryč.

Celý přesun materiálu - a tím i zdviháče - se ovládá vyhradně automaticky. Vzpomněl jsem si na to, až když jsme k té naší velké čermostlutě pruhované železné desce doběhli.

Sesul jsem se zády podél sloupu a v plicích mi hvízdalo.

Jonáš rozhodl ruce a otočil se na mne.

„Kurvais,“ zaklel jsem tak ztraceně. Po běhu se mi (zase jednou) dělaly mžitky před očima a musel jsem si dát druhou posilující pilulku. Když jsem ji vylupoval z platička, ozvalo se tlučené bzucení popelnice.

„Někde tu přece musí být ovládací dráty!“ ozvali jsme se s Tím druhým současně. Vyškulil jsem z kapsy deli, vydrápá se na nohy a začal co nejrychleji okulhávat plošinu.

SPOJENÍ NAVÁZÁNO, bliklo na monitoru. Na čtení zpráv jsem neměl čas, tak jsem si do ucha nacpal sluchátko. Trochu v něm praskalo.

V podlaze byl světlejší pruh - pod ním je kanálek s ovládacím kabelem. Inicialoval jsem aplikaci Bezkontaktní spojení, deli se připojil a snažil se simulovat ovládací impulsy z hlavního počítače. Na podobném principu pracuje T-Klíč.

Bzucení popelnice zesílilo. Naprosto se nedalo odhadnout, odkud se blížil a kolik jich je. Vtom se ozvalo hlasité mechanické zavřítí a kovové zařinčení. Mámlem jsem úlekem upadl.

Byla to plošina, která začala stoupat. Zároveň se ve stropu nad ní začal rozevírat poklop - tusté železné desky se zasouvaly do podlahy nakládací prostory nad námi.

Vyskočil jsem na plošinu a vytáhl za sebou Jonáše, právě když mezi regály prolétl první modrý blesk. Padl jsem na břicho, přitiskl hlavu ke kovu páchnoucímu barvou a snažil se stát co nejplošším. Jonášovi to šlo lépe.

Vzápětí nad plošinou začaly křížovat výboje ze tří stran. Stoupali jsme strašně pomalu.

Popelnicím se našťestí mezi sloupy a policemi špatně mířilo, a jak jsme leželi uprostřed velké železné desky, byli jsme navíc velmi obtížný cíl. Tak nás blesky buď přelétaly, nebo podlétaly. Báť jsem, se aby nepoškodily hydrauliku a motory.

Těch tři a půl metru vzhůru se mi zdálo deší než cesta do Nebe. Otočil jsem se na záda a hypnořizoval čermostlutě okraje pomalu se rozevírajícího poklopu. Víc jsem dělat nemohl.

Popelnice, když nemohly zasáhnout nás, začaly cíleně střílet na ovládání plošiny. Zasmrděla spálená izolace, guma, a během okamžiku i hořící olej. Pohyb plošiny se znatelně zpomalil a stal se tihavým.

Pak se plošina zastavila, zakývala a za vytí naprázdno běžících hydraulických pump začala klesat. Desky poklopu se začaly svírat.

„Až řeknu teď, postavím se a ty po mně vyšpáhš nahoru,“ chytl jsem Jonáše za rameno a otočil ho na záda. „Můžu ti pomoci jen pravou rukou. Víš, která je pravá?“

Vyválil oči.

„Ta, co mi z ní neteče krev. Tedy!“

Vstal jsem a šlo mi to ztěžka. Kolem se začaly mlhat blesky a bušily do poklopu a létaly do černé prostory nad námi. Hořící barva se olupovala a hušty dusivý dým z hořícího hydraulického oleje vířil jako v bráně do pekla. Našťestí.

Hlavu a ramena jsem měl nad úrovní poklopu.

Než se Jonáš vyškřábal nahoru, už jen hlavu. Mezi nohama mi prolétl blesk a ožehl mi obě kolena.

Vyskočil jsem a zachytil se pravou rukou a loktem levé za okraj svírajícího se poklopu. Levá ruka mne bolela, že mi do očí vyhrkly slzy. Možná to bylo tím dýmem.

„O kousek výš a bylo by po starostech!“ tenkým hlasem vykvikl Ten druhý a začal se hystericky smát.

Když se smál, nemohl jsem se na hraně poklopu udržet. To už jsem se nedotýkal plošiny ani špičkami bot, visel jsem ve vzduchu a ruce mi pomalu klouzaly. Navíc, jak plošina klesala, poklop se stále svíral. Ještě minutku a přecvakne mne jako žízalu.

Dým štipal v očích a někde nad hlavou mi drásavě kašlal Jonáš. Blesky křížující v kouři modrozeleně zářily.

Jestli nevylezu, musím seskočit. Něco mne tvrdě udeňlo do nohy, levá pata mne začala pálit a intenzivně zasmrděla spálená guma.

Jak mne to rozkývalo, levý loket mi sklouzl a bolest z poraněného bicepsu mne probrala.

Věděl jsem, že se nahoru nedostanu. Jonáš mne tahal za límec a do kašlání chrčel námahou. Klouzal jsem dál.

„To je marň“, zasípal jsem, „s jednou rukou se tam nevyhoupnu.“ Zase jsem kousek sklouzl. Poklop se neúprosně svíral a ta část, kterou jsem měl za zády, už byla zatraceně blízko.

„Ven si můj... můj počítač.“ s kouřen v plicích zněl můj hlas jako stoleyť kuřák doutníku. „doveďte tě k saladinu. Jak se řídí, jsi viděl. Jed' na jini!“ vyrazil jsem ze sebe a zase kousek sklouzl. „Jinak je všechno v Průvodci ovládním...“, zalykavě jsem se nadechl. „Zkusím se do haly dostat, spodem jako normálně... Ale moc dlouho na mě nečekej.“

Připravil jsem se na seskok. Druhý díl poklopu se mi skoro dotýkal límce.

A v té chvíli mne šikmo do břicha zasáhl výboj a zhoupl mne na stranu. Ještě jsem se instinktivně udržel na lokti pravé ruky, ale v nejzazším bodu rozkvyu mne do boku zasáhl druhý výboj, přesně na rozhraní neprůstředné vesty a kalhot.

To bylo naplno, blesko mi hlavou.

Pak se setmělo.

***

Probíralo mne ostré pleskání něčím mokrym do obličje. První mne napadlo, že Jonášovi už konečně budu muset vysvětlit, jak křísit trochu jemněji. Druhá se krutě ozvala všechna zranění.

Hlasitě jsem zasténal. Měl jsem strach se pohnout, pod prsty jsem cítil studený kov pokrytý rzi a šupinkami barvy. Kolem byla naprostá tma. Byla tak naprostá, až mne objala hrůza, že jsem oslepl. V příštím okamžiku se mi navíc někdo pokusil vypíchnout oko. Chňapl jsem a sevrěl malou ledovou ruku. Byly v ní rozměrné těžké brýle. Noční brýle.

„Ty raříčky patří za uši, ne do očí,“ zaskuhral Ten druhý.

Kupodivu jsem neležel na ocelové plošině dole ve Skladu, ale na nyní už úplně zavřeném poklopu. Nade mnou se skláněl (skrz brýle podivně barevný) Jonáš; měl ty samé brýle jako já, byly mu strašně velké, u nohou měl rozepnutý batůžek a v obličejí strašně ztrhaný výraz. Ale usmíval se.

„Jak jsem se sem dostal?“ Mluvil jsem, abych nemusel vsít. Cítil jsem se jako po exkurzi do prúmýslového mlýnku na maso, který někdo zapomněl vypnout.

Jonáš naznačil něco visícího, pak naznačil úder a rukou naznačující to ‚visící‘ předvedl prudký kyvavý pohyb, kotrmelec ve vzduchu a pád. Při gestu ‚pád‘ dupl na poklop. To visící, rotující a padající jsem byl já.

Pokusil jsem se pohnout a málem jsem omdlel. Cip provizorního obvazu na ruce jsem ke všem bolestem měl sevřený mezi čelistmi poklopu.

Napravo od nás se ozvalo hlasitě skřípání a z podlahy vytryskl proud světla. Na stropě se objevil dlouhý zářící obdélník a neúprosně se rozšiřoval.

Zatímco mne Jonáš odřezával od poklopu, hodil jsem si do úst další dvě posilující tabletky. Rozkousal jsem je i s obalem. Obal chutnal špinou, krví a staniolem. Pilulky byly nasádlé a trnuly po nich jazyk.

***

Se zatřátými zuby jsem se posadil a Jonáš mi podal kádvojkou. Nemohl jsem si vzpomenout, kolik patron je v zásobníku. Bud' jedna, nebo dvě. Jedna je určité v komoře.

Zatímco mi dell diktoval cestu k saladinu (tak, abychom se vyhnuli zamořenému kancelářskému bloku), vyměnil jsem zásobník. Ten starý jsem strčil do kapsy a pak se konečně postavil. Opíral jsem se přitom o pušku, o Jonáše, ale hlavně o své sebeovládání.

Mezera v rozjíždějícím se poklopu už byla široká na tři popelnice. Na stropě byly vidět rezavé nýtované nosníky. Cizinci zatím vyčkávali dole ve Skladu.

Jonáš měl sluchátko od svého delu v uchu a poslouchal ten můj. Když se chtěl rozběhnout naznačeným směrem, zastavil jsem ho. Pilulky už zabíraly a já dostával nezdravou odvalu - věděl jsem, že to je vedlejší příznak při předávkování.

Konečně bzučení zesílilo, a když špička první popelnice vykoukla nad okraj poklopu, už jsem mříil.

Výbuch ořřásl podlahou a zkrabatil tlusté desky poklopu jako vařil. Ořřes podlahy bohl do kotníků a ze stropu odpadly kousky betonu.

„Rekni: ‚To je zdrži!‘ - pokud možno temným hlasem,“ vesele řekl Ten druhý. Cítil jsem, že jsem to s pilulkami přehnal.

Na druhou stranu, jenom díky nim jsem se dokázal proplést mezi rozpeřnými sloupy obrovské nakládací prostory, prolézt ventilační šachtou, rozbit filtry a spustit se výdechem klimatizace do fluidní spalovny.

Dopadl jsem na umatlanou nášypku před dřítkou a Jonáš mi spadl na nohy. Opatrněji to nešlo.

Otevřel jsem dveře do chodby - vlevo byla pancéřová supervrata vedoucí ven, vpravo plechová vrata do montážní haly.

Při chůzi jsem nevěděl, na kterou nohu mám kulhat víc - v botě s utavenou podrážkou se navíc šlo strašně špatně a saladin bohůžel stojí na druhé straně haly, než do ní vejdemne my. To bude sprint, přes halu, panečku, napadlo mne. Pod vílvem pilulek jsem z toho neměl strach a bylo mi to dokonce trochu k smíchu.

Pomaličku jsem otvíral vrata a rozšiřující se mezerou pozoroval vnitřek haly. U stropu se vznášela vrstva šedého dýmu a byla tam mnohem větší tma než obvykle. Střeptiny ze zničených popelnic rozbily víc než dvě třetiny výbojek.

Mimo kotouče dýmu protahující se průvanem se nic nepohybovalo - tedy alespoň já jsem nic jiného neviděl. Noční bryle jsem si musel sundat už v prostoroce nad Skladem, protože na zlomeném nose byly po pár krocích nesnesitelné. Jonáš mne provedl tmou mezi sloupy za ruku.

„Jdi kousek za mnou,“ zašeptal jsem a pokrčený se vplížil do haly. Nikde nebylo slyšet žádné bzuzení. To bylo dobré znamení.

Ozvalo se, až když jsme přešli široký nekrutý prostor, kde byl povrch podlahy zvrásněný, jak jsem v saladinu testoval řezání zatáček.

Voředu nad viditelnými stroji se najednou vznášelo snad osm popelnic. Všechny divoce pálily.

Zběsilem skokem jsem se přenesl k podvozku nejbližšího saladinu a bolest v mém těle doslova vybuchla. Další pilulku už jsem si vzít nemohl. Následkem předávkování jsem měl už tak sotva pět minut jasného vědomí. Cítil jsem, jak hasnu.

„Podej mi ovládnání plošiny! Rychle!“

Jonáš se smýkl a po podlaže mi poslal pancéřový kabel s krabičkou na konci. Zmáčkli jsem knoflík, elektromotory zahučely, a když se pod saladinem vytvořil dostatečný prostor, vrněli jsme se do něj.

Cizinci, kteří na nás v hale čekali, dostali od svých kolegů ze Skladu hlášku. Před mou kádvojkou měli patřičný respekt.

Kdyby tak věděli, že mám sotva šest ran.

Ležel jsem na zádech, šedý spodek saladinu kousek nad hlavou, a bzuzení se ozývalo ze všech stran. Cítil jsem, jak mi začínají tuhnout nohy a nemohl jsem vymyslet, co dál. U země páchl mrtvolný plyn, protože popelnicce vyvrátily dveře z chodby od kancelářského a laboratorního křídla. Naštěstí se všechny mouchy už dávno udusily.

Opatrně jsem se posunul a vykoukl zpod saladinu. I ten nepatrný pohyb mne stál obrovské úsilí.

Bzuzení popelnic se ozývalo opravdu všude - byli jsme obklopeni a s puškou se pod strojem téměř nedalo manipulovat. Přesto jsem musel aspoň jednu z popelnic zasáhnout. Mimo to, že jsem věděl, že nemám šanci halu přeběhnout, to byl celý můj plán.

Odsunul jsem se nazpátek a zašeptal Jonášovi do ucha: „Jednu střelím. Až vybuchne, vyrazíš, jak nejrychleji můžeš. Klíč zmáčkni až u saladinu - rychle dvakrát po sobě. A pozor, ať nejsi moc blízko, jinak ti dveře urazí makovicí. Dovnitř vlez co nejrychleji, zavřou se samy. Pak přijď pro mě.“

Jonáš vytréštil oči.

„Já bych se musel plazit - ty můžeš utíkat. A díval ses, jak řídím, ne?“

Kývl.

„Jdu na to, připrav se,“ nedal jsem mu čas na protesty. Cítil jsem, že za pár okamžiků už nebudu schopen jasně přemýšlet. Pokud tohle bylo jasné přemýšlení.

Haveň kádvojkou klepa do pancíře nad námi, ještě jsem trochu popolezl, aby mne částečně zastínil náboj kola, nadechl se a vykukl se skoro ven.

Popelnicce pálily, než jsem vůbec zdvihl pušku. Naštěstí jedna byla zrovna nade mnou, tak nemohla střelit, a pro ty ostatní jsem byl ve špatném úhlu - všechnyblesky šly mimo.

Stiskl jsem spoušť a spíš náhodou zasáhl tu popelnicí nad sebou. Projektil jí prorazil dno.

* * *

Exploze mne mrštila zpátky pod stroj a vyrazila mi dech. Dýmající střeptiny bzuzely, skřípaly po pancíři a zasekávaly se do podlahy jako šurkeny.

Když jsem si přestal kryt hlavu, Jonáš už pod saladinem nebyl - zalehlýma ušima jsem slyšel jen basové bzuzení popelnic a cosi jako pleskání podrážek. Modravé světlo výbojů blikalo jako šlitený policejní maják. Z houstnoucího mrtvolného plynu mi začínaly slzet oči.

„Ať doběhne. Jenom ať doběhne,“ dmolil jsem polohlasně a ve vlnách vracející se bolesti jsem pomalu ztrácel vědomí.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale pak mrkání blesků ustalo a v uších mi praskalo jen sluchátko delu - bzuzení popelnic zmizelo. Pak se ozvalo takové divné mlaskání, kovový náraz, a třisetunový saladin nade mnou se široce rozkval. Pak jakoby z nebe spadl pár malých nohou v mokřých maskovacích kalhotách.

Co jiného by mohlo rozkvyat saladin, než náraz jiného saladinu.

„Tos neslyšel, jak to cvaká?“ tnělo se mi před očima a měl jsem pocit, že by můj krásný nový saladin neměl mít odřený lak.

Jonáš se mi snažil pomoci; tahal mne, tlačil mne, ale mně se všechno zdálo nějak daleko, mimo dosah a jinde, než by mělo být. Navíc se mi vůbec nechtělo hýbat.

Pak se ozvalo bzuzení popelnic - to ve mně probudilo kráčivý reflex. Cizinci zjistili, že náš stroj je prázdný, a rozhodli se zaútočit. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli jsem nechal automatickou obranu zapnutou. Asi ne, to by na nás v hale žádná funkční popelnicce nečekala.

Potácel jsem se ty tři kroky k otevřenému průlezu, který vypadal jako obdélníková skvrna temnoty zavěšená v kouři, a připadalo mi to jako hodinová tůra a pod nohama mi skřípalo sklo z rozbitých výbojek. Jonáš už byl nahoře, tvářil se zoufale a z nosu mu visela dlouhá nuda. Viděl jsem, jak se nuda kývá sem a tam, sem a tam a strašně jsem si chtěl sednout. Jonáš ke mně natahoval ruce.

Pak jsem uviděl popelnicí.

Vystřílela mi přímo do obličeje. Modrý blesk šlehl tmou a měl jsem pocit, že mi doslova roste v očích. Než jsem je zavřel. Pak to suše prasklo.

Otevřel jsem víčka a zjistil jsem, že se mi nic nestalo. Kousek před očima mi mizeli takoví mali svítlíci hádci.

„Díval jsem se skrz pancíř.“ Jak jsem pomaličku formuloval tuto větu, pozadu jsem se vyhnoul do průvlaků a zadkem balancoval na jeho hraně. Vypadalo to, že se spíš zřítím na podlahu, než že se dostanu dovnitř. Naštěstí mne Jonáš převážil na správnou stranu. Přitom ho zasáhl do hrudi blesk. Pak se veřejně průvlaků zabouchly. Po bradě mi tekly sliny.
Pak všechno zhaslo.

***

J sme v hale, zavření v saladinu, už sedmý den. Popelnice nezapomněly, co se stalo jejich kolegyním, když jsem do stroje vlezl poprvé, a tak se za celou dobu neukázala ani jedna. Senzory ale ze všech chodeb vnímají bzučení.

Jak strašně jsem se cítil, tak má zranění nebyla vážná. Když jsem se probral poprvé, s hrůzou jsem spatřil Jonáše, jak leží na podlaze kus za mnou. Bylo to pět hodin, co jsme se dostali do saladinu, ale už jsem dokázal vstát. Hlava mne bolela úplně přišerně, ale dobře jsem si vzpomínal, jak Jonáše zasáhl ten poslední blesk.

Proto ta hrůza. Naštěstí jenom spal. Měl sežehlou vestu a na spánku tmavou podílčinu. Neprůstředná vesta blesk spolehlivě zastavila a nejvíc mu ublížilo, že ho rána narazila na hranu palandy. Dokázal jsem ho dokonce zdvihnout a položit na horní postel a přikrýt spacákem.

Pak jsem zase omdlel.

Jak se mi tmělo před očima, prolétla mi hlavou jasná myšlenka Toho druhého: „Kolikrát ještě...“ asi chtějí dořici „omdiš“, ale to už jsem omdlel.

***

Když jsem se probral podruhé, ležel jsem stále na zemi, ale byl jsem přikrytý. Před očima jsem měl úzké skříňky se zásobami a hlava už mne tak nebolela. Jonáš spal zabalený ve spacáku na spodní palandě a jeho ruka vyčnívající přes okraj mi visela nad hlavou.

Vstával jsem sice asi čtvrt hodiny, ale povedlo se. Vrátil jsem Jonášovu ruku do postele a začal se věnovat sobě. Šaty jsem měl stále nepřijemně vlhké, jak se nad troskami buňky snašel uměly dešť. Případaly mi hnusně mazlavé. Jak jsem si to uvědomil, roztrásla mne zimnice.

Svlékal jsem se dalších dvacet minut.

***

Přestože to tak strašně bolelo, má zranění opravdu nebyla zlá. Puchýře, přiškvarky, modřiny, boule. Jenom na boku, kam mne zasáhl výboj, který mne vyrval z čelistí poklopu, jsem měl ošklivou spáleninu. Před smrtí mne ochránili lem vesty, a hlavně vodou nasáklé kevlarové kalhoty. Vestu jsem mohl rovnou zahodit a z kalhot v místě zásahu zbyla jen sřihbročerná osnova

z těch nezníčitelných vláken. Černá kůže na ráně se olupovala a živé, zrančené maso pod ní chorobně páchlo.

Také prstířel od odražené stěly v levém bicepsu nebylo jenom škrábnutí, ale opravdový prstířel. Ale pokud jsem mohl posoudit, kulka svalem jen prolela a jakýmsi zázrakem ho nepotrnala.

Takže nejhorším zraněním byl zlomený nos. Trčel mi z obličejce jako něco modrého, křivého, obrovského a cizího. Cizí byl jen do chvíle, než jsem se ho byl sebeopatrněji dotkl. Pak bolel víc, než jak jsem kdy co bolet zažil. Jako by mi mezi očima vybuchoval jeden třítřívý granát za druhým.

„Skoro pohoda,“ zaskuhral jsem. Protože mne znovu roztrásla zimnice, vlezl jsem do sprchy, zatáhl kruhovou zástěnu a pustil horkou vodu.

Nebyl to nejšťastnější nápad.

Když mne přešly mdloby a dokázal jsem se zdvihnout, byl jsem aspoň čistý. V popáleninách už mi jen tupě pulsovalo; veškerá bolest, která v nich byla, odbolela v uplynulé minutě.

Zvlášť ta v boku byla pekelná.

***

Následující dny jsem se mazal masí na spáleniny a píchal si třídky. To mne stálo nejvíc sil. Rány se po nich ale zajižovaly téměř před očima. Lékárna saladinu je vybavená mnohem lépe, než byla lékárníčka jednotky speciálního určení.

Jonáš, kterému k vylečení stačil pouhý dvanáctihodinový spánek, mi starostlivě vařil výživná jídla, a protože kromě ŠKOLY HROU neměl co na práci, snažil se uklízet. Jeho jídla se skoro nedala jíst a krev po koberci rozmazal do obrovských skvrn. Navíc mi tak třikrát za den pantomimicky předváděl, jak jel se saladinem. Celou cestu odcouval.

Už jsem se opravdu těšil, až se zase budu moci normálně hýbat.

***

Šestý den se mi to začalo dařit, sedmého k večeru byl pohyb téměř bez problému.

Problém byl, že nemůžeme ven. Ani ze saladinu, ani se saladinem z haly. V chodbách bylo podle senzorů plno popelnic, hala byla plná mrtvolného plynu a ta pancéřová vrata na tankodrom nešla otevřít. Zkoušel jsem se připojit přes palubní počítač k centrálnímu a nějak ho přimět, aby vrata odemkl, ale centrální počítač nereagoval.

K večeru osmého dne jsem zaccouval do chodby až k pancéřovým vratům a pokusil se pomocí delu bezkontaktně připojit na ovládací kabel, stejně jako jsem to udělal s plošinou ve Skladu. Musel jsem pootevřít průlez - oba s Jonášem jsme měli protiatomové obleky - já si plynovou masku kvůli nosu nenasadím ještě pěknou dobu. Dell se bez problémů připojil, displej na chvíli ztmavil, pak se objevila předpokládaná průměrná doba splnění úlohy: 1 456 233,339 let.

„Tolik času asi nemáme,“ řekl Ten druhý.

„Asi ne,“ řekl jsem já a zavřel průvlak.

Když jsme vjeli zpátky do haly, tři oranžové kontrolky zhasly a nahradily je zelené; zbraně zas mají dostatek prostoru k manévrování. Jedno ze světélek bude svítit červeně, dokud si klimatizace neporadí s mrtvolným plynem. Po pár minutách už svítílo oranžově, pak konečně zeleně. Stáhl jsem si kuklu, přestože to uvnitř stroje ještě ošklivě smrdělo.

Saladin je našťášt soběstačný, dokonalá klimatizace, recyklace vody, zásobník na nerecyklovatelné odpady... Jenom nesmíte zapomenout naplnit nádrž na pitnou vodu. Naštěstí jsme měli dost džusu a sodovky, a tak v rámci recyklačních procesů pitná voda pomalu a utěšeně přibývala. Podle přístrojů je sice pitná, ale nějak jsem se nemohl odhodlat vyzkoušet to.

Džusů bylo opravdu dost.

Pomalu jsem si svlékal protiatomový oblek - pomalu nejen proto, že mne pohyb pořád trochu bolel, ale i proto, že potom zase začne nuda. Přizpůsobení si saladinu na míru se ukázalo jednodušším, než jsem čekal: Dell dokázal zfalšovat povolení velično generáta. Na to, jak s tím v Průvodci ovládním strašili, ukázalo se povolení jako pouhá elektronická formalita.

Saladin mne nyní poslouchá doslova na slovo. Navrhoval jsem seznam doporučených povelů, na které se budou aktivovat jednotlivé funkce. V normálním i bojovém provozu nemusím používat ani klávesnici, ani knoflíky, ale stačí říkat rozkazy buď do malíčkého mikrofonu na ohebném drátku, nebo některé speciální i jen tak. Stroj mi bude odpovídat do sluchátek. Mikrofonek jsem si připojil do zástrčky v řídicích brýlích.

Všera v noci jsem v rámci testů jezdil po hale a připadal si jako námořní kapitán. Rozkazy byly jako: „Pomalu vpřed“ nebo „Tři čárky doleva, plný plyn“ nebo „Stop“.

Ani při manévrování se neukázala jediná popelnice. Vyvrácenými dveřmi bylo vidět do okrové chodby, a když jsem si najel k boční zdi, tak i na vrstvy plesnivějících mušičích těl v chodbě kancelářského a laboratorního křídla. Nic jiného. Popelnice ale byly z obou chodeb stále slyšet.

Pečlivě jsem složil a uklidil oba protiatomové obleky a šel spát.

* * *

Vzbudil jsem se a automaticky pohlédl na hodinky. Dělit dny na „dny“ a „noci“ ztratilo smysl už v buňce, ale ze zvyku jsem to dodržoval. Napadlo mne, jak dlouho jsem neviděl sluneční světlo.

Jonáš seděl u svého delu a používal velký monitor před pravým sedadlem jako tabuli - řesil nějaké hrušky a jablka. Palubní počítač si od Jonáše nechá lbit skoro to samé co ode mne. Jonáš má zablokovaný přístup jen k některým speciálním funkcím a u nebezpečných akcí má ztrojený systém ověřovacích dotazů.

Vstal jsem a opatrně si nasadil řídicí brýle (nos mne stále bolí) a rozhlédl se. V hale se nic nezměnilo - stále stejný nejpatovější pát.

Když už mne to slůvko napadlo, zahrál jsem si s dellem šachy. Po dvou hodinách jsem zjistil, že na třetí úroveň ho neporazím asi nikdy.

Venku se stále nic nezměnilo. Přítmi a nepořádek.

„Viš, co je zvláštní?“ zeptal se Ten druhý.

„Všechno. Nic.“ Odpověděl jsem.

„Že je tady po těch zničených popelnicích sice spousta střepin a úlomků, ale ani kousek nějakého organismu.“

„Hmm. Třeba jsou to jenom stroje.“

„Inteligentní stroje? Civilizace strojů?“

„Spíš něco jako hodně autonomní roboti.“

„To nemyslím,“ pochybovačně zakroutil mou hlavou Ten druhý. „Takový robot by tebe ani Jonáše tolikrát neminul. Vůbec, přemýšlel jsi, že nás třeba nechťeli zabít naschvát?“

„Přemýšlel, ale to se mi taky nezdá. Spíš si myslím, že se jim v uzavřených prostorách špatně manévruje a tím i špatně mří - obzvlášť tak huboko pod zemí. Musejí nějak ovládat gravitaci, a tady ji mají nejen zespođu, ale ze všech stran. Představuji si, že to pro ně je, jako když se člověk pohybuje ve vodě. Ale máš pravdu, kdyby to byly stroje, tak by se dokázaly rychle přizpůsobit.“

„A kde tedy jsou organické zbytky?“

Opatrně jsem se dotkl nosu - strašně mě svědilo: „Třeba jsou to právě ty organismy, co v popelnicích vzbuchuje. Kontakt s kyslíkem, samovznícení... něco jako sodík ve vodě...“ zmlkl jsem.

„To by mohlo být,“ řekl Ten druhý.

Pak jsem další hodiny a hodiny seděl a zíral před sebe. Tiché klapání, jak Jonáš používal klávesnici delu, mi začínalo strašně jít na nervy.

Devátý den večer jsem si musel do sluchátek pusit hudbu, abych Jonáše neslyšel ani dýchat, a k obědu, který uvařil, jsem nešel.

Desátý den jsem už nevylezl ze spacáku. Když jsem se šel napít, Jonáš se pod mým pohledem přikrčil.

Jedenáctý den jsem se rozhodl, že vezmu kádvočku a pokusím se proniknout k troskám buňky a najít T-Klíč. A to i přesto, že senzory saladinu hlásily právě z okrové chodby největší aktivitu popelnic. A ani ne tak z okrové chodby jako ze Skladu - vypadlo to, jako by ho vyklizely.

Přemýšlel jsem proč asi. Na co Cizincům budou ručníky a polní kuchyně a uniformy a ledničky a útočné pušky a stohy zelených trenýrek.

* * *

Naposledy jsem zkontroloval zbraň a pak, zrovna když jsem se chystal převléci z županu do vhodnějšího oblečení, z okrové chodby něco vyléto. A znovu a znovu.

Počítač vydal výstrahu, ještě než ty věci vylétly, tak jsem si stihl nasadit řídicí brýle.

Byly to tři malé lesklé diskovité stroje s velkou přísavkou na spodní straně. Podobně přísavky se používají na protitankových skákajících minách

- taková mina (ne větší než podšálek) se vymršti ze země, přísaje se na spodek tanku, kumulovaným výbuchem propálí pancíř a posádku proměnou v připálenou kaši vystřikne dírou po urvaném poklopu vysoko do nebe.

„Pali“ řekl jsem. Lesklé stroje divoce létaly halou a měly smůlu, protože nás nemohly nalézt.

Saladin zavibroval, jak vulcan vyplivl tři kratičké dávky. Tři téměř současně exploze se silily ve vlnu žáru a hořících kusů roztrhané podlahové krytiny. Jak jsem měl nasazené řídicíké brýle, zdálo se, že mi to letí přímo do obličej. Instinktivně jsem uskočil a bacil hlavou do sklopené horní palandy.

Výbuch byl tak silný, že saladina zhoupl.

Největší škodou byla boule na mém temeni.

* * *

Ty tři první bezcílně poletující miny byla léčka. Ty další už věděly, kde jsme.

* * *

Vulcan plival ocel a výbuchy min do nás bušily jako gigantické pěsti. Snažil jsem se zavázat pášek županu a ořesy stroje mi podrážely nohy. Jenom jsem pevně věřil, že pancíř opravdu vydrží i zásah jaderným granátem. Ale na druhou stranu, o zásahu mimozemskou přísavnou náloží se ve výčtu kvařil nic nepsalo.

Pak bylo ve vzduchu tolik prachu, kouř a úlomků a mezi nimi tolik létajících min, že počítáč přestal stíhat. Musel vulcan před obzvlášť silnými číř a pěti explozemi schovávat do lužka. A přes tu neviditelnou bleskurychlost, s níž se zbraň znovu vymršťovala, jedna mina proklouzla.

Hned po ní druhá a třetí.

Viděl jsem je, jak se přisály k pancíři - v brýlích to vypadalo, jako bych je měl připlesklé na skličkách.

Přisály se, ale v tom samém okamžiku sklouzly na podlahu. Než vybuchly, stačilo mi blesknout hlavou, jak jsou amorfní optické krystaly dokonale - neudrží se na nich nejen bláto a prach, ale ani mimozemská létající mina.

Pak tedy všechny tři miny vybuchly. Naráz.

Náštesti už jsem seděl v křesle a byl jsem připoutaný. Jinak by mi ten zběšilý kopanec poškodil páteř. Levá strana stroje vylétla snad o metr do vzduchu, amortizér křesla přetíženež zakvilel a všechno bylo na okamžik šikmo. V čerstvě zahojených ranách mne zabolelo. V nose obzvlášť.

Po putě přede mnou se rozblíkala červená a oranžová světélka. Než stroj dopadl zpět na kola, svítila už jen dvě oranžová a i ta vzápětí vystřídala zelená. Po servisním monitoru se řítily záplavy hlášení.

„Pašáki“ zašeptal jsem a pohládl saladin po tunele.

Na všech explozích bylo přizračné, že naprosto nebyly slyšet. O tom, z čeho je vnitřní izolace pancíře, nebylo v Průvodci ovládním ani slovo.

„Kam na nás s minama!“ zavyskl Ten druhý. Jonáš seděl připoután vedle a z brady mu trochu tekla krev - po posledním trojvýbuchu mu z rukou vylétl dell a zranil ho.

Ale kupodivu, když se na mě otočil, usmíval se.

I já jsem se cítil nejlépe za posledních jedenáct dní.

Konečně se něco děje.

* * *

Všechny ty miny byla léčka.

Hlavní útok přišel zezadu.

* * *

Miny přestaly létat stejně nečekaně, jako začaly.

Kolem saladinu vířily temné mraky dýmu, a byly temné i v režimu násobeného světla - nepřezřela jediná zářivka a požáry uhasly nedostatkem kyslíku.

Na „sítěše“ saladinu se zatím usazoval prach. Poznám jsem to z toho, že při pohledu nahoru byla tma větší než při pohledech do boku. Tma nahoře byla navíc skvrnitá, jak se prach usazoval nepravdělně. Stačí rychlost vyšší než pět kilometrů za hodinu a prach sklouzne jako po ledě.

„Pohyb na šesti hodinách,“ ozval se hlas palubního počítáče. To je z letecké terminologie a znamená to, že se něco hýbe vzadu. Palubní počítáč nezaútočí na neznámý předmět, dokud ho neoznačíme za cíl slovem „Pali“.

„Jenom mrtvák,“ řekl Ten druhý. Šeredná zapřášená tvář se přitiskla k pancíři a od prstů po náteru stékaly tmavé kousky, jak se pokoušel prodírápat dovnitř.

„Pohyb na šesti hodinách.“

„No jo pořádk,“ řekl jsem. Napadlo mne, že by se, než se dým usadí, dalo proklouznout pro T-Klíč.

Saladin se otfásl. Otočil jsem hlavu a nevěřícně se podíval na mrtváka. Přece nemůže otfást...

Za mrtvákem čněl mohutný černý stín.

Strh jsem si řídicíké brýle - radar mi zatím na hlavním monitoru zobrazil zelenými, modrými a červenými čarami celý vnitřek haly. Kvůli lepší orientaci byly stěny označeny jen konturami - pohled byl jakoby od stropu. Viděl jsem šest saladinů, jeden modrý křížek a těsně za ním červený bod, který se sléval s dlouhým červeným obrysem.

„Co to sakra je?“

Jonáš si lepil na bradu náplast, a tak zdvihl hlavu až po svých slovech. Misto hrušek a jablek viděl totéž co já. Kdo někdy sledoval obrázek z podobného vojenského radaru, ví, že modří jsme „my“, zelené jsou překážky a červený je nepřítel.

Ten červený hranatý obrys nás začal tlačit dopředu.

Dupl jsem na brzdy. Pohyb se trochu zpomalil - měnící se číslo v rohu levého monitoru udávalo, že jsme tlačení rychlostí deseti metrů za minutu. Než jsem šlápl na brzdy, bylo to dvaadvacet metrů za minutu. Ta věc za námi musela být ještě mnohem těžší než saladin.

Zařadil jsem „Zpět“ a přidal plyn.

Na servisním monitoru se skoro okamžitě objevilo schéma našeho pohonu. Nejdřív zabírala jen přední náprava, pak se rychle přidala druhá, třetí i čtvrtá. Saladin se roztrásl, až mi začaly drnčet zuby. Pak se začaly uzavírat diferenciály. Rychlost, kterou nás ten cizí stroj tlačil, poklesla na čtyři metry za minutu.

Mrtvák se dostal mezi čelo Cizince a nás a rozplynul se. Nedovedl jsem si představit věc, která dokáže utlačit vzpínající se třisetunovou masu saladinu - navíc opatřeného pneumatikami, které jsou schopny dosáhnout na tom kerém povrchu maximální možné přilnavosti.

Cizinec nás očividně chtěl namáčkrou na zed' - podle radaru už to bylo jen kousek. Vlastními silami se nebudeme schopni osvobodit, obloží nás výbušninami a vystřelí na měsíc.

Co mám dělat, co mám dělat, co sakra mám dělat? Křížovalo mi hlavou.

„Drž se!“ zařval jsem na Jonáše, přestože bylo možné mluvit docela potichu. Jedinými zvuky bylo řinčení špatně upevňených věcí a tlumené výří našich turbín.

Přeařadil jsem ze zpátečky na jízdu vpřed, sevřel obě křídla volantu, dal plný rejď vpravo a dupl na plyn. Při takovém manévru je na dostatečně kluzkém povrchu saladin schopen piruety.

Od kol létaly kusy podlahové krytiny a betonu, cizí stroji nám narazili do boku, pak jsem za zoutalého pískání signalizace narazil bokem radlice do stěny a pak do nás podruhé narazil Cizinec a přiskřípl nás mezi sebe a zed'.

Dupl jsem na plyn, kola začala bezmocně prokluzovat, zařval jsem „Forsáží“, turbíny zavlyly, saladin se jakoby přikřčil a po několika nekonečných sekundách se vyrval.

Na příkaz „Forsáží“ stroj akceleruje z nuly na sto za 2,9 sekundy. Akutně ale hrozí poškození turbín, a hlavně přetížení reaktoru.

Jak jsme se vytrhli, zrychlení mne zarazilo do sedačky - během okamžiku jsme jeli šedesátkou. Dupl jsem na brzdy, ale mohl jsem jen s hrůzou sledovat, jak se na radaru blíží protější zed'.

Brzdy po počátečním škrubnutí vůbec nezabraly.

Seděl v třisetunovém kolosu, který jede jako saně ze zledovatělého kopce, je nepěkný pocit. Dají se tak maximálně zavřít oči.

K očekávanému nárazu nedošlo.

Saladin začal z nějakého neznámého důvodu prudce zpomalovat a zastavil 0,3 metru před zdi.

Přesně.

Náraz to sice nebyl, ale přesto mi pásy málem zlomily klíční kosti. Najednou jsem jasnouživě věděl, co se stalo: Jak jsem v té rychlosti dupl na

brzdy, kola se zablokovala a strašlivá hmotnost stroje roztrhla podlahovou krytinu a ta se rolovala a krabatila před námi a u zdi fungovala jako tlumič.

Okamžik jasnouživosti pokračoval - cizí stroj se do haly musel nějak dostat - jediný možný způsob byla ta neodemknutelná vrata na tankodrom.

„Doufám, že za sebou nezavřeli,“ zachrčel Ten druhý.

„Dobry?“, zachrčel jsem na Jonáše. Měl zavřeně oči, bílé rty a prsty křečovitě zatáté do boku sedadla.

Kývl hlavou.

Teď kde ta zatracená vrata do chodby ven jsou. Podle radarového obrazu jsem se nějak nemohl zorientovat. Navíc jsem neviděl ostatní dva maskované saladiny.

„My jsme křížek, před námi je zed'...“ horečně jsem si ukazoval po hlavním monitoru a snažil se uklidnit, „...tady to jsou nenatřené saladiny, tady to nepřitel... Ale kde jsou ty zatracené vrata!“ Na malém monitoru vpravo bylo stále vidět jen tmavou, neprůhlednou masu vířícího dýmu.

„Musí to být tady!“ píchl jsem prstem do rohu obrazovky.

Nebylo.

Zato, jak jsme se pohnuli, pohnul se i červený obrys. Cizinec se zřetelně orientoval podle mlaskavých zvuků našich kol.

Zahnul jsem doprava a jel těsně podél zdi a ta zatracená vrata pořád nikde nebyla.

Byla až na čtvrtém, posledním možném místě, pět metrů vlevo od bodu, kde se předtím po skluzu na utřené krytině saladin zastavil. Celou dobu dým na pravém monitoru intenzivně blikal, jak do nás cizí stroj sázel výboj za výbojem. Bylo to, jako by do saladinu kopal kůň.

Už skoro v chodbě mne napadly dvě věci: že ji může blokovat druhý nepřitel a že jsem obrannému systému nepovolil (sakral!) palbu.

„Pali“ zařval jsem. V té chvíli jsme ale zmizeli v chodbě a kontrolky zbrání se rozzářily oranžově. Na servisním monitoru zablíkalo: **AKTIVACE OBRANNÝCH SYSTÉMŮ NEMOŽNÁ.**

Žádný stroj Cizinců v chodbě nebyl. To byla dobrá zpráva. Druhá dobrá zpráva byla, že ty zatracené pancéřové profiřaderné dveře byly dokořán - křídla z dva metry silné vrstvené oceli byla schovaná ve zdech.

Z pravého monitoru se rozlilo kalné bílé světlo. Radarový obraz na hlavním monitoru blikl a také ho nahradili panoramatický pohled do bílé mlhy.

Narazil jsem si řídicíské brýle, udeřil se přitom do nosu, vytryskly mi slzy, a najednou jako bych opravdu jel na saních - všude kolem bílo a po stranách se řítily tmavé obrysy smrků s větvemi svěšenými pod vrstvami mokrého sněhu.

V mlze bylo vidět sotva na dvacet metrů a do toho huště přšelo.

Nikdy jsem neviděl hezcí počasí.

Otočil jsem se na neviditelného Jonáše:

„Byš' někdy v Itálii?“ Jeho mlínickou odpověď jsem vidět samozřejmě nemohl.

Připadal jsem si po dnech v betonovém hrobu jako pták.

* * *

Kus za vraty začínal tankodrom.

Stroj Cizinců se řítí za námi a měl to o to snazší, že mu stačilo sledovat stopy našich kol. Já jsem musel hledat cestu - nebylo to ale nic složitěho - palubní počítač se napojil na vojenský satelit. Ve sluchátku na levém uchu se mi ozývaly povely, kam, po kolika vteřinách a jakou maximální rychlosti mohu/musím zatočit. Je to obdoba elektronického spolujezdce používaného soutěžními jezdci, než byly současně jako neekologické zakázány.

Mrzelo mne, že stroji nemohu předat veškeré řízení, ale za takovýchto jízdních podmínek je lidský řidič podporovaný počítačem rychlejší než samotný počítač.

Ty podmínky byly opravdu děsné, mírnější slovo nelze použít: svažitý tankodrom pokrývá metrovou vrstvou mokrého rozbrědělého sněhu.

* * *

Neviditelná radlice rozštíčkovala geiztry špinavé břečky a třisetunový stoj se smýkal v divokých zatáčkách a skákal přes hluboké, tanky vyryté rigoly. Přesto se nepřítel stále přibližoval. Když mám nasazené řidičské brýle, počítač mi údajně zobrazuje jakoby do vzduchu. Cizinec ztrácel v zatáčkách, ale na rovinkách tvrdě dotahoval.

Pak už byl tak blízko, že mi ho počítač mohl ukázat v reálu. Zobrazil mi ho sice v místě pravého monitoru, který se obvykle používá na couvání, ale stejně mne to k smrti vyděsilo, protože to vypadalo, jako by proti nám jel ještě jeden. Pak jsem kolem pohyblivého, mlhou rozvlněného obrázku postřehl oranžový rámeček.

Stroj Cizinců měl ostrou agresivní příď, vznášel se nad zemí a vypadal nejspíš jako nízký černý ponton. Antigraviace, jak jinak, proto dokázal utlačit i saladin. V zatáčkách jako by dostával smyk - ačkoli právě ty měly být jeho silnou stránkou.

Bohužel, jedním z hlášení, které mi blikalo v zorném poli, byla i zpráva o nemožnosti střelby z kanónu. Předpokládaná úspěšnost zásahu při těch skocích a ofresech nebyla ani deset procent.

Ani Cizinec nestrlel.
„Jáááá!“ zařval jsem.

V saladinu najednou panoval stav beztlže.

Snih byl najednou pět metrů pode mnou.

Přece jen devadesát kilometrů za hodinu bylo na tankodrom moc.

Letěli jsme snad padesát metrů a při dopadu vystříkli snih a bahno tak intenzivně, že to stromům v okolí pozuráželo větve. Zvenčí to muselo vypadat jako výbuch. Radlice se zařizla do rozmočeného jílu pod sněhem a bořila se hloub a hloub, že jsem měl pocit, že za námi zůstane spíš tunel než stopa. Amortizéry sedadel kvílely a štěpinky skloviny, jak mi scvakly zuby, řezaly do jazyku.

Saladin ještě jednou poskočil, prudkým kontra jsem vyrovnal smyk, odnesl to strom a jelo se dál.

Koučkem oka jsem zahlédl, jak obrovský skok zdolal Cizinec - dopadl plochým spodkem vedle kráteru po saladinu - rozštílk byl přinejmenším stejně impozantní.

Po pancíři nám stékal bahnitý snih; vypadal jako černé neprůhledné potůčky. Blahořečii jsem dokonale opudivosti krystalového povlaku - jinak by se saladin už dávno proměnil v hroudou rychlého bláta. Jak ze svého břečku a jilem obaleného přístroje vidí Cizinci, jsem srděčně nechápal.

* * *

Potřebovali jsme se dostat někam na cestu. Počítač mne navedl na tu, kterou jsme před třemi měsíci k podzemní Základně přišli.

* * *

Prudké stoupání, a vylétli jsme z lesa na prostranství před tankovými garážemi. Nevybral jsem ostrý smyk a levý zadní roh saladinu smel zeď jedné z přízemních ubikací. Jak se našich tři sta tun valilo bokem, hrnulo neuvěřitelný válec mokrého sněhu - když dopadl na ubikaci i on, odnesl ji jako lavina.

Cesta ze Základny byla plná strojů, podobných tomu, co nás pronásledoval. Pouze nebyly černé, ale zelené (jako ty snadno zničitelné popelnice) a byly tak třikrát, možná čtyřikrát větší. Letmo jsem zahlédl, jak majestátně připlouvají odněkud z lesa. Tam někde musely být vjezdy do nakládacího prostoru nad Skladem.

„Pali“ řekl jsem. Bylo jich tolik a tak pomalých, že tentokrát byla předpokládaná úspěšnost zásahu skoro dvaadesát procent.

Zablesklo se, do saladinu udeřila velká gumová palice, jeden z nákladních strojů zakopl, otočil se ve vzduchu a vybuchl. To vystříkli mauser.

Výbuch nákladáku byl nečekaně silný. Saladinem to smýklo až do lesa - smrký se kácely, rozštípaný na obrovské kusy. Dupl jsem na plyn a oboučkem namířil zpátky k cestě. Na stromy jsem nebral ohledy. Podle toho, na kterou stranu šípové radlice narazily, to s námi vždy trochu začoumalo.

Saladin šikmo prolétl příkopem, vyskočil a dopadl na cestu. V lese po nás zbyl solidní průsek. Radlice se zabořila do zádě mimozemského nákladáku, roztrhla ji a odmřítla stroj do lesa na druhé straně cesty. Z thliny se do sněhu sypaly zelené hadry a zelené krabice a zelené balíčky - vypadalo to jako zelené vnitřnosti.

Druhý cíl si kanón našel už ve větší dálce.

Radlice právě začínala další z nemotomných nákladáků a tlaková vína se tentokrát přihnala zepředu a narazila ho na nás. Začal se kolebavě točit, stále rychleji a rychleji, a z díry po radlici létaly ocelové přilby.

Do boku saladinu prásko několik slabých blesků - z mlhy v sebevražedném pokusu vyléty dvě černé popelnice. Vulcan krátce zavibroval - výbuchy popelnic byly proti výbuchům nákladních strojů směšné.

Pozurážené větve a vrcholky smrků padaly všude kolem.

Další nákladák se mi zoufale snažil klidit z cesty: stačil malý pohyb volantem a okraj radlice mu rozpáral bok.

Přes svou bezbrannost nás velké stroje hodně zadržely.

Najednou mne pojal pocit, jako by mi někdo urval pohled od očí - strašlivá rána přišla šikmo z boku.

Do saladinu plnou rychlosti narazil ten pancéřák z haly. Koutkem oka jsem zahlédl, jak mu po nízkém agresivním čele přejela záplava jisker a dva nebo tři osiňující záblesky - vulcan i kanón proti němu byly neúčinné.

Saladin zase větl do lesa a zase padaly stromy. Stihl jsem volat a dupl na plyn. Turbíny zavylly, kola zabrala a za zádi vyléty fontány sněhu a třisek. Prudkým smykem, který strazil několik dalších stromů, jsem doslova oblétl pancéřovaného Cizince, vyjel na cestu před ním, zakontroval jsem, bokem rozmáchl další nákladák, znovu kontra a už jsem byl na cestě rovné - dokonce předkem ve správném směru. Bylo to tak rychlé, že to byla spíš náhoda než můj řídicí úm.

„Radlice došli!“ zařval jsem. „Jonáši, drž se festi!“

Radlice odmířila kmen ležící přes cestu a zabořila se pod záď nákladáku před námi.

Ze zadu do nás švihaly blesky zběsile akcelerujícího pancéřáku.

Radlice zád' nákladáku vykopla do výšky a těžce naložený stroj udělal kotrmelec přes špiči. Antigravitační motory kotrmelec zpomalily natolik, že jsem pod strojem stihl projet.

Skoro.

Zřítíl se nám dozadu na „střechu“. Špiče saladinu najednou mířila k nebi. Zadupl jsem plynový pedál do podlahy - saladin poskočil, chvíli jel po prokluzujících zadních kolech a dopadl na cestu, až se rozstříkla do stran. Všechno bylo tak nečekané, že pancéřák nestihl zrušit poslední výboj a zasáhl místo nás převrácený nákladák.

Výbuch nás vystřelil jako raketu - narazil jsem zátylkem do opěrky křesla, a přestože je dokonale formovaná a polstrovaná, zatmělo se mi před očima.

Našestí cesta před námi už byla prázdná - nákladáky se tiskly k vyvráceným stromům po stranách. Šlápí jsem na plyn, a jak jsem jen mohl, páral je okraj radlice. Po posledním výbuchu za námi byl obrovský dýmající kráter a stromy přes cestu - pancéřák nebylo vidět.

Pak jsme prolétli dírami v plotech, přejeli vyvrácenou závoru, mihla se sněhem zapadaná strážní budka, ostrá zatáčka doleva a byli jsme na lesní cestě k Mullhausenu. Po zběsilostech tankodromu jsem si připadal jako na turistické vyjížďce. Občas se do stran tlačily nákladní Cizinci a za námi se ozývaly další a další výbuchy, dokud jsem nezavelel: „Kanón stop!“

Projel jsem návsí, mihla se okna hospody a pak jsme vjeli na silnici. Radlice rozhrnovala sněhem zapadaná auta, pozurážené dveře létaly vzduchem a saladin se jen trochu chvěl. V míze nad polem vlevo se mhl

rozměrný tmavý obrys, hned po něm dva další - nákladáky, mají-li prostor a mohli-li letět rovně, dokáží sviššet pěkně rychle. Všechny tři mířily na sever.

***

„Co nejkratší cestou do Itálie!“ snad jsem to doopravdy zavyskl.

***

Hlas počítáče mne vedl přes oranžité. Zvedl jsem radlici, aby nebrzdila a držel plyn u podlahy. Bylo potřeba spěchat. Cizinci si ten masakr určitě libit nenechají, a že znají význam slova pomsta, o tom mne přesvědčila popelnice, co jsem jí polechtal zbrojovkou U MAGNIFICENT SEVEN.

Když jsem si vzpomněl na šípovitě letadlo, trochu mne zamrazilo.

***

Ať po silnici nebo po poli, zůstávala po nás stopa opravdu nepřehlédnutelná. Našestí byla stále hustá mlha, stále hustě přšelo a saladin je díky krytalovému povlaku neviditelný na radaru. Pokud nemá pancíř zahřátý z vnějšku (například výbuchem), je do určité vysoké míry neviditelný i v infra. (Zajímavá věc, jak se saladin zbavuje přebytkového tepla - akumuluje ho v takových „jímkách“, a když nehrozí prozrazení, vyzařuje ho do prostoru. Jímky jsou izolovány týmž materiálem co pancíř zevnitř. Izolace má v určité naddimenzované tloušťce (25 mm) stoprocentní účinnost vůči všemu - tedy i vůči teplu. Jen díky ní by posádka přežila záření z obličátně zmiňovaného přímého zásahu jaderným granátem.)

Posunul jsem si řídicíké brýle na čelo - z mlhy řítící se kolem se do mne dala zima. Ocítl jsem se „zpátky“ v křesle a pohled na mlhu panoramatickým monitorem ve mně vzbuzoval pocit tepla a bezpečí. Přítní rušily dvě červené kontrolky a několik oranžových. Na servisním monitoru žádná neodkladná zpráva neblíkala.

„Jak jde život?“ mrkl jsem na Jonáše. Byl bledý, náplast na bradě ve tlumeném svitu monitorů bíle zářila a šátek na hlavě měl nakřivo - ale usmíval se. Na okamžik jsem se otočil dozadu - tam to vypadalo jako po apokalypse: Co nebylo opravdu pevně připoutáno, to se zúčastnilo všech skoků, letů, smyků a výbuchů. Jeden spacák byl namotaný na lednici, druhý se svíjel uprostřed koberce v nepředstavitelné změti s plechovkami od džusu, obaly od jídla, polštářů, rozsypanými ovesnými vločkami, zbraněmi, lžicemi, náboji... „Ještě že záchod nepouští v obráceném gardu,“ řekl Ten druhý.

„Bože můj!“ ořřásl jsem se.

Saladin jel po hrbolatém zasněženém poli tak klidně jako německá limuzína po německé dálnici. Jen občas, když přejížděl nějakou mez nebo potůček, se trochu ořřásl.

Zatímco jsem se díval dozadu, většina oranžových světel se změnila v zelená. Z červených kontrolkek už svítla jen jedna: znamená, že někde upadl

nějaký konektor od počítače - data tečou některou ze záložních cest. Kdyby vypadla i jedna ze záloh, kontrolka by začala blikat a na servisním monitoru by svítili výstražný nápis. Kdyby vypadla další záloha, blikal by i nápis na monitoru. Při vypadku další zálohy, by začal palubní počítač opakovat: „Bezprostřední ohrožení vypadkem části řídicího systému. Bezprostřední ohrožení! Ty nejdůležitější spoje jsou zálohovány až šestkrát. A i kdyby vypadl ten šestý, věřím, že jeden ze tří nezávislých počítačů, kterým říkám „palubní počítač“, by si nějakou cestičku našel. O počítačích v Průvodci ovládaním bylo pouze, že jsou tři a že jsou proti běžným modelům velmi pokročilé. Čím miň informací v Průvodci ovládaním, tím pokročilejší technologie.

O reaktoru studené fúze tam je napsáno jen, že: Reaktor vyvíjí dostatečně množství energie pro všechny jízdni, pracovní i bojové režimy., a o těch sedmi litrech těžké vody, co vystačí na plný výkon po dobu sta let. Reaktor, počítače a izolace pancíře (nepočítám-li to lepidlo) = tři nejujetovanější technologie na saladinu. Proti nim jsou v Průvodci o amorfních optických krystalech a skladbě pancíře doslova litanie.

„Pravděpodobný pohyb na sedmi hodinách,“ vytrhl mne ze zamýšlení hlas počítače, „pravděpodobný cíl pozemní vozidlo. Označeno jako cíl jedna. Pravděpodobný pohyb na šesti hodinách, pravděpodobný cíl letadlo. Označeno jako cíl dvě.“ Počítač se učí - zřetelně si všiml, jak jsem v hale považoval dva cíle přibližující se z jednoho směru za jeden.

Zapnul jsem vnější odposlechn.

Naše kola hlasitě čvachtala a mokrý sníh šlehal po pancíři.

Milha basově bzučela.

***

Protože stále hustě přišelo, musel saladin vypadat jako rychlý měňavý průhledný obrys, od kterého se do stran rozstříkují fontány sněhu a blátivé břečky.

Ještě jsem přidal.

Zezadu práskl první blesk.

***

„Pali!“ povolili jsem střelbu. Kanón vypálil dvakrát těsně za sebou. Pořád mi to připomínalo, jako by do saladinu bouchal obr gumovou palicí.

Vnější odposlechn jsem nechal zapnutý - počítač tlumí hluk na snesitelnou úroveň. Naše dvě stěly hvízdly a někde vzadu se ozvaly dva mlhou zdušené výbuchy.

Odpověděly dva blesky. Jeden vypálil v mlze opalizující stopu, druhý škrtl o hranu pancíře. Oba byly podstatně přesnější než ten první.

PALBA NEUČINNÁ, bliklo na hlavním monitoru. Týkalo se to naší palby. Na servisním monitoru svítilo, že byl použit nejprve průbojný, pak průpalmý granát. Nepříjemné bylo, že počítač Cizince nemohl zaměřit jinak než podle

hluku nebo podle směru, z kterého létaly blesky. Předpokládaná účinnost zásahu do ‚cile jedna‘ se pohybovala kolem čtyřiceti procent a zaměřovat podle hluku bylo v mlze a dešti tak ošemetné, že na ‚cil dva‘, vznášející se kdesi nad námi, počítač ani neplyval střelivem.

Nepřátelé neměli zapnuté radary ani nic podobného a palubní počítač náš radar také zapnout nemohl - tím bychom řekli naprosto přesně, kde jsme. Pak šlehl blesk z nebe. V mlze vypadal jako šikmý modrobílý chrámový sloup. Proti těm, jaké jsem u Cizinců zatím pozoroval, to byl megablesk.

***

Naštěstí nebyl přesný.

Zasněžená země vede nás vzbuchla a saladin se pár desítek metrů řítil jen po čtyřech kolech.

„Co to bylo?“ Ten druhý měl trochu příškracený hlas. Já jsem si stáhl řídicíské brýle z čela na oči - potřeboval jsem vidět. V infra za námi bylo něco jako načervenalý jaderný hřib a před námi podivné tvary, které dokázal vyhodnotit jen počítač. Byly to nějaké keře nebo co.

Počítač mne krátkými povely „vlevo“ a „vpravo“ ani tak nenutil vyhýbat se keřům, jako klikkovat. Ten sloupovitý výboj by nás podle odhadnuté energie mohl poškodit.

***

Bylo to nepříjemné, ale saladin byl přes svou výbavu prakticky slepý. Oba stroje Cizinců se držely dost daleko, aby nebyly vidět ani s použitím násobice, ani v infra - a spolupracující satelit je nedokázal odhalit ani jako pohyblivý se geomagnetické nebo gravitační anomálie. Zbýval nám jen elektronický sluch.

Ale oni o nás nějak věděli. Sice ne přesně, ale výboje se kolem mihaly zatraceně blízko - našťestí jen ty slabé zezadu, z ‚cile jedna‘. Odhadoval jsem, že ‚cil jedna‘ je stále ten pancéřák ze Základny. Jeho blesky nám sice nemohly ublížit, ale mohly zahrát pancíř a podle infrastopy by se mohl zorientovat ‚cil dvě‘.

Do té doby rovné pole se začalo vlnit - relativní rovina přecházela do intenzivní pahorkatiny.

„Pár kilometrů a jsou tu Alpy,“ řekl jsem.

Pahorky byly stále vyšší, ostřejší a nepříjemnější. Čím byl terén nerovnější, tím víc jsem musel zpomalit a mohl méně klikkovat. Čím víc jsem zpomaloval, tím byly blesky přesnější. Věděl jsem, že brzy bude naprosto nezbytné najet na nějakou silnici.

***

Saladin se smýkal po šikmých stráních a nadskakoval přes horizonty. Nadmořská výška stoupala a snh na zemi už nebyl tak rozmáčený a bylo ho stále víc. Místo deště se z mlhy valily velké vířičky. Vypadaly lepkavé.

Sem tam jsme projeli nějakým zapadáným živým plotem nebo řadou stromů - na stále strmějších úbočích občas byly nečekané obrovské bludné balvany.

Když jsem jeden minul snad o pouhý půlmetr (počítáč řekl to „ostře vlevo“ asi vteřinu před ním), musel jsem zpomalit opravdu výrazně. Rychlost klesla na čtyřicet kilometrů za hodinu.

Tím jsem se stal pro Cizince zaměřitelným.

Dávka blesků z ‚cile jedna‘ zabušila přesně do doprostřed průlezu. Instinktivně jsem dupl na brzdy a strhl řízení.

Megablesk sjeł šikmo shůry a udeřil asi tři metry před námi. Exploze sněhu v jednom okamžiku proměněného v ječící páru vykopla příď saladinu do nebe. Okamžiky, kdy nebylo jasné, jestli stroj spadne na kola, nebo na záda, mi připadly nekonečné. Uší plnilo kvílení amortizérů a ve vnitřnostech jsem měl pocit, že se utrhly a mám je oмотané kolem kotníků.

Pak saladin dopadl. Na kola. Vnitřnosti se energicky vrátily.

Zezadu přilétlo několik dalších přesných blesků.

„Pali“ vykřikl jsem, zadupl plyn a strhl volant k pravému dorazu. Po divoké průletě jsem vyrazil po vlastních stopách zpět. Nohu z plynu jsem nesundal.

Kanón práškal v pravidelných trojiranných dávkách a ‚cil čislo dvě‘ asi něco chytil, protože se z nebe ozval mlhou ztlumený výbuch.

Pak se po pravé straně mlhl temný stín a kanón na okamžik pálil nepřetržitě. Výbuchy granátů oslepovaly.

Pancíř Cizince nebyl z boku tak odolný jako zepředu.

V mlze za námi vyšlo oslinivé bílé slunce a saladin zasáhla tlaková vlna. Zavrel jsem oči a pustil volant; stroj začal rotovat a na šikmé stráni byl zcela neovladatelný.

Když z nebe začaly létat megablesky, pod nápirem ještě větší hrůzy jsem strachy zavřené oči zase otevřel. Počítáč vypnul vnější odposlech a oslinivé sloupy modravé energie bušily do země kolem naprosito tiše - o pekelný hluk se staraly uvolněné věci uvnitř saladinu.

Pak rotace ustala a stroj začal reagovat na volant - smykem jsem nabral původní směr. Megablesky tančily asi padesát metrů vlevo - v infra to bylo vidět docela jasně. Jak předtím Cizinec ve stíhačce dovedl vyčkávat, tak teď ho - podle intenzity palby - ovládal vztek.

Saladin se přehoupł přes hranu kopce, krátce se smýkl bokem a vnější odposlech se opět aktivoval. Letadlo už přestalo střílet, protože bylo slyšet jen šumění sněhu a maskavé syčení kol.

„Musí si asi zalešet dobít baterky,“ řekl Ten druhý.

* * *

Jeli jsme skoro dvě hodiny docela klidně a já se postupně uvolňoval. Řídil jsem saladin po okrajích silnice mezi zasněženými auty a skalní stěnou.

Pak do dunění radlici rozhrmovaného sněhu proniklo takové temné hučení. Když jsem si ho uvědomil, uvědomil jsem si, že ho vnímám už dlouho. Připomnělo mi to, jak jsem jako malý kluk jezdl v zimě s dědou a babičkou na hory a vzdýcky jsem se díval z okenka, kdy uvidím první snh. Pořád jsem neviděl nic, až najednou byla pole podél silnice úplně bílá.

„Tak jsme to zvládli,“ řekl jsem a ještě zpomalil a po pár desítkách metrů zastavil. Počítáč mne už asi před hodinou informoval, že někde před námi je řeka lnn a že musíme přes ni.

Normálně je lnn asi normální řeka - teď se v mlze před špicí saladinu valil divoký černý proud, v kterém se točily kusy ledu. Po nějakém mostě ani stopy - silnice klesla přímo do vířící vody.

„Asi je to trochu rozvodněné,“ řekl jsem a odtáhl si řídicské bryle na čelo. Nechal jsem si na hlavním monitoru znázornit detailní mapu oblasti a satelit jí překryl aktuální mapou. Původní břehy byly vyznačeny zeleně, současně červeně. Řeka byla asi čtyřikrát širší.

Trochu jsem zapolykal: „Snad zvládneme i tohle.“

Jonáš bez zaváhání přikývl.

Kdybychom chtěli najít jiný most, museli bychom si pěkně zajet - a bylo víc než pravděpodobné, že ho řeka strhla jako ten, co podle mapy býval tady.

Mlhou před námi propnul obrovský vyvrácený strom a já se právě rozhodoval, jakou taktiku na překonání proudu zvolit, když svět kolem zmizel v modrém pekle.

Vnější odposlech se okamžitě odpojil a do rachocení věcí najednou létajících po saladinu byl slyšet jen monotónní hlas počítáče:

„Pravděpodobný cíl na pěti hodinách. Označen jako cil jedna. Pravděpo...“

cil dvě, tři, čtyři.“

Silnice kolem byla najednou bez sněhu, asfalt se vařil a rozervané žhnoucí kusy automobilů létaly mlhou jako svítilící ptáci. Megablesky bušící do cesty vypadaly jako neprostopupná, do běla rozžhavená zed', bleskurychle se blížily a já cítil, jak se saladin propadá do roztlaveného podloží.

Létající stroje s dostatečně výkonnými antigravitačními agregáty dokáží útočit opravdu nečekaně. Jednu chvíli před vámi hučí rozvodněná řeka a v ten samý okamžik do vás šlíp čtyři naráz.

Daší megablesk nás zasáhl naplno.

Cely útok byl tak rychlý, že jsem po počáteční strnulosti nestačil ani dohmatnout na řadící páku.

Strašlivý ořes mne zbavil vědomí. Presto si pamatuji, že jsem viděl, jak přede mnou vybuchl trs rudých kontrolak a jak mne vzápětí pohltila inkoustová tma.

* * *

Když jsem se probрал, byla kolem stále tma. Visel jsem v pásech a pod nosem a na bradě jsem měl škraloup zaskláhé krve.

„Jonáší?“ hlas mi zněl kupodivu normálně a kromě pocitu celkového rozlámání, zpětného složení a opětného rozlámání a bolesti v sobě zahojených ranách z bitvy ve Skladu jsem se cítil docela fajn.

Nikdo mi neodpověděl. A neslyšel jsem žádné dýchání.

„Jonáší!“ zašmátral jsem pravou rukou - místo Jonáše jsem nahmatal nějakou poddajnou šustivou masu. Tak jsem čekal, že se dotknu lidského těla, že jsem málem zařval. Byl to jeden ze spacáků. Odhodil jsem ho dozadu a konečně uslyšel slabě, ale pravidelné nádechy a výdechy.

„Zdá se, že bylo opět štěstí,“ řekl Ten druhý a měl jsem dojem, že slyším zadunění, jak mu spadl kámen ze srdce. Asi jsem nebyl tak docela v pořádku, protože jsem se za chvíli přistihl, že přemýšlím o smyslu toho kamenosudečnického přísloví, než abych dělal něco užitečného. Zatřásl jsem hlavou - měl jsem pocit, že mi v ní zašplouchalo.

„To nic,“ řekl jsem a nahmatal sponu od pásů. Opatrně jsem ji rozeplnul a opět se rukou o tunel mezi sedadly - tunel byl v místě, kde by měla být podlaha - musel jsem dávat pozor, abych nespadol na Jonáše.

„Ležme na pravém boku,“ řekl jsem a opatrně šmátral před sebou.

„Dobry postřeh,“ řekl Ten druhý.

„Stále byla inkoustová tma.“

„Počítač by měl rozsvítit nouzové osvětlení,“ řekl jsem, opět se o Jonášovo operadlo a sklouzl nohama na bok saladinu.

„Z toho se dá vyvodit, že počítač nefunguje.“

„Nesmysl, nezapomeň, že jsou tři.“

„Nesmysl? Vzpomeň si na ten poslední blesk. Bože, to byla prda!“ řekl Ten druhý.

„Ty počítače musí vydržet mnohem víc...“ Jak jsem se pokusil na šikmé ploše udělat krok, zamotala se mi do něčeho noha a po hlavě jsem spadl do sprchy. Loktem jsem protřhl tlustou igelitovou zástěnou.

„Taky jsi mohl spadnout do záchodu,“ řekl Ten druhý na mé tiché klení.

„Taky jsem nemusel spadnout vůbec... Cítíš to?“

„To chvění?“

„Přesně.“ Jak jsem se dotkl izolace za sprchou, najednou se mi zdálo, jako by celý saladin téměř neznatelně zavibroval.

„Já vím, co to je!“

„Já taky.“

V té chvíli se chvění změnilo v ořesy a ořesy v tvrdé rány. Co bylo do té doby sice šikmá, ale podlaha, se na okamžik stalo rovnou podlahou, pak levou stěnou, stropem a pak pravou stěnou.

Utržil jsem několik tvrdých úderů do zad a ramen - jak saladin rotoval, stočil jsem se do klubička a chránil si nos. Uvolněné a rozbité věci mne zasypaly do hnusného lepkavého hrobu. To lepkavé byl vyřítý džus, rozmákané hrozinky a med s marmeládou napiácané na spacáku.

„Aspoň je to sladký,“ řekl Ten druhý.

„Víš, co to znamená?“

„Že jsou hrozinky sladké?“

„Že se to samo otočilo.“

„Jsme na dně lnu a proud je opravdu dost silný. Počítám, jak je to rozvodněné, že nad námi bude možná dvacet metrů vody, která má rychlost a sílu, aby odnesla hrad.“

„Tak nějak,“ řekl jsem. Jednu výhodu ta rotace měla - jak jsem hmatl kolem sebe, zjistil jsem, že se saladin usadil v nejstabilnější možné poloze - na kolech.

„Moc nejásej,“ ozval se Ten druhý, „proud vymele dno, kola se propadnou, znovu se otočíme a znovu a znovu a můžeme se točit až do moře.“ Nijak jsem to nekomentoval a snažil se najít baterku nebo noční blyše. Zepředu se ozvalo Jonášovo zasténání.

Těmi řečmi jsem si dodával odvahy - jinak bych asi začal ječet. Klausofobií obvykle netrpím, ale tma jako by se kolem mne svírala a pomýšlení na tuny vody řítící se kolem a pomýšlení, jak se dostaneme z té nerozbitné rakve... a navíc jsem měl pocit, že se mi špatně dýchá. Jakmile jsem si ho připustil, začal jsem se dusit. V té chvíli jsem konečně nahmatal baterku z pohotovostního zavazadla (jako jedna z mála věcí bylo tam, kde mělo být). Málem jsem nerozsvítil - pak mi baterka z třesoucích se prstů málem vypadla a pak jsem si ji konečně namířil do očí. Najednou se mi zas dýchal dobře - měl jsem pocit, že dýchám světlo.

„Blbost,“ řekl Ten druhý, „to je od nervů. Klimatizace pořád pracuje - jinak bychom se už udusili. Zkus říct, Rozsvítit!“

„Rozsvítit!“ řekl jsem.

Nic se nestalo.

Právě když jsem se smířil s tím, že vyšší funkce palubního počítače jsou mrtvé, a zatápal bílým kuželem paprsků po Jonášovi, rozezněhlo se normální osvětlení - jasné, žluté, intenzivně; jako vždycky předtím.

Uпустиł jsem baterku a klesl úlevou na kolena. Pak se ozvalo hlasité elektronické pípnutí a ovládací pulty ožily pravidelnými souhvězdími červených a oranžových kontrollek.

„Byly poškozeny následující systémy...“ v okamžiku, kdy se ozval monotónní hlas počítače, se Jonáš odpoutal z křesla a potácně vsítl.

Nevěděl jsem, z čeho mám větší radost.

***

Jak začala probíhat diagnostika a samooživovací procedury, první červenou kontrolku nahradila zelená a rozezněhly se monitory.

***

Když byl saladin schopen provozu (pohybu), otočil jsem ho čelem proti proudu. Bylo to docela dramatické: Jen jsem se dotkl řízení, voda nás nadzdvihla a hnala po dně, dokud jsem nedupl na brzdy - pak proud začal nadzdvihovat příď. Počítač našťáší zareagoval a nastavil radlici, aby fungovala jako přítláčecí křídlo. Saladin uderil koly o dno, že jsem si málem

překousl jazyk. Naštěstí jsme se s Jonášem i před tak jednoduchým (ze začátku to tak vypadalo) manévrováním prozřetelně připoutali. Zablokoval jsem brzdy a saladin konečně zůstal na místě. Pod náporem vody se lehce chvěl.

„Co teď?“ řekl jsem.

„Není kam spechat. Pro případ, že by na nás nahoře někdo čekal. Cile jedna až čtyři, třeba,“ řekl Ten druhý.

„Také myslím.“ Byly sotva dvě hodiny po tom, co nás výboj smetl do řeky.

Zase jsem se odpoutal a Jonáš taky.

„Opravdu ti nic není? Nic tě nebolí?“

Zavrtěl hlavou. Podle toho, jak jsem se cítil já, asi trochu lhal. Ošetřil jsem mu pár škrábanců tekutým obvazem - jak to štipalo, jenom zatínal zuby; pak jsem si prohlédl svůj nos, který stále hrál všemi barvami a zase byl oteklý. Nakonec zavřít oči a pchnout si tříadu. Brrr.

Zalepil jsem zástěnu u sprchy; mimo díru po mém lokti měla ještě tři menší. Sprchu jsme potřebovali nejdřív a nejvíc ze všeho. Například já měl med a hrozinky všude a leplil jsem jako rozmočené lízátko.

První šel Jonáš.

„Pancéřová bitva století a spolujezdec ji stráví v pyžamu. Hlavní kladný bijec v županu a ponožkách,“ zachechtal se Ten druhý.

„Taký si ten útok mohli načasovat lépe,“ zabrlal jsem. Můj oblíbený zelený župan vypadal jako něco, co vyzvracel pes.

* * *

Když jsem se vrátil ze sprchy, oblékl jsem si nové a bohužel poslední kevalrové kalhoty ze skladu jednočky speciálního určení, košili, ponožky...

„Budu potřebovat boty,“ povzdechl jsem si nad svou utavenou podrážkou.

Do uklizení jsem se dal v zelených teniskách.

Za slabé tři hodinky byl vnitřek k nepoznání. Zmizely hromady smotaných a slepených věcí, zmizely fleky od džusu a krve, zmizely rozmáchané rozinky, rozspané ovesné vločky, marmeláda, závěje drobků z rozdrčených sucharů...

Vytáhl jsem poslední dávku prádla z pračky a rozvěsil ji na šňůry natažené v zadní části stroje. Spacáky a župan už visely.

Přestože naše zelená pračka má sušičku, první noc na dně lnu jsme spali přikrytí bundami. Ale saladin nám přitopil.

Ráno při snídani se Jonáš tvářil, jako když ho něco trápí; na mé naléhání konečně naznačil otázku: „Jak to, že dýcháme?“

„No, abych se přiznal, to jsem si moc pečlivě nenastudoval - vím jen, že stroji dokáže udržet dýchatelnou atmosféru pro osm lidí na pět dnů. Pro nás dva je to neomezené. Klimatizace umí odličovat ze vzduchu to škodlivé a...“ vzpomněl jsem si, „a rozkladem vody získává kyslík. Víc nevím.“

Jonáš kývl hlavou, jako že stačí, a tvářil se zas normálně. Ta gestikulovaná otázka také kladně mohla znamenat: „Za jak dlouho se udušíme?“

Prádlo už bylo suché, a než jsme všechno uložili a připoutali a připevnili a přivázali, doschly i spacáky.

Po věřejším chaosu zbyl jen igelitový (dobře uzavřený) pytel odpadků. Pečlivě jsem ho prozatímně připásal k postranici spodní palandy.

„Pořádek. To je velmi důležitý jev. Musíme ho udržovat trochu důsledněji.“

Představ si, dostat večera do hlavy třeba uvolněnou kádvojkou!“ Jonáš naznačil ořesení. Na rozklad o tom, že pro mne pořádek znamená poslední kontakt s minulostí; důležitý kontakt s minulostí, je Jonáš ještě moc malý. Když například myjete nádobí a vidíte za sebou ten kousek čisté práce, nemusíte myslet na mozek hostinského Kozáka, jak stéká po jehličí. Nemusíte myslet na budoucnost. Na sebevraždu si ani nevzpomenete. Hezky srovnáte talíře jeden vedle druhého, hrnečky uchytíte v příhradce gumovou sponou, zavřete a zajistíte dvířka. Ve světě nádobí panuje absolutní řád. Když se něco nepovede, střepy se zametou a nových talířků a hrnečků jsou spousty.

Přes noc ustoupila červená a oranžová světélka přesile zelených. Počítač intenzivně testoval a oživoval, přesto ještě nějaké neblahé barvy zbyly - na servisním monitoru už od věřejšího večera blikala zpráva o NEZBYTNÉ POMOCI LIDSKÉ OBSLUHY. Vůbec se mi do toho nechtělo - snad proto jsem nejdřív uklízel a pral. Ve světě nádobí se těžko dozvíte, že jste navždy uvězněný v nerozbitné kovové rakvi na dně řeky.

Když jsem zjistil, že všechny důležité systémy přežily zásah megavybojem bez úhony, oddechl jsem si, že se na mne Jonáš otočil a počítáč řekl: „Rozkaz nerozumitelný. Prosim opakujte.“

Pak už to bylo radostné. Nasadil jsem si sluchátka a počítáč mi do levého ucha ládovál, co přesně musím dělat. Šrouboval jsem kryty, dotahoval, spojoval, lepil... Počítáč mi trpělivě popisoval každý jednotlivý úkon. Jako poslední jsem spojil ten vypadlý komunikační konektor - technik, který ho zastrkoval, zapomněl dotáhnout upevňovací šrouby.

„A je to,“ usadil jsem poslední kryt a šel si do sprchy vydrhnout ruce. V zeleni na pultu svítily jen tři oranžové body: málo pitné vody, potřeba doplnit náboje vulcanu a poškozená maskovací vrstva. To všechno se musí udělat zvenku.

Pro jistotu jsem se rozhodl počkat na dně lnu ještě jeden den.

„Jen pro jistotu,“ řekl jsem Jonášovi, když naznačil: „Jak dlouho tu budeme?“ Po mé odpovědi protáhl obličej. Předtím jsem mu dlouze vyprávěl o Jihu - sám jsem si přitom ujasnil cíl. Nikoli Itálie, nikoli Sicílie, ale Afrika, střední Afrika. O slunci jsem vyprávěl asi tak sugestivně, že ho Jonáš chtěl vidět ještě ten večer.

* * *

„Připraven?“ mrkl jsem na svěřepou siluetu s pirátským šátkem. Seděli jsme připoutáni v křeslech a měl jsem pocit, že se mi pedál plynu pod podrážkou tenisky chvěje nervozitou. Na ostatní ořesy saladinu jsem si už

zvykl - nápor vody chvílemi zesiloval a občas do nás narazili nějaký vodou unášený balvan.

Jonáš kyvl. Sátek na hlavě měl nevyžehlený a za ušima mu zpod něj lezly pramlinky bílých vlasů.

„Poslouchej, proč jsi tenkrát v Plzni běžel po té ulici? Jak jsme se potkali?“ Nevím, proč jsem se na to zeptal zrovna teď - občas jsem o tom přemýšlel, jaká neuvěřitelná náhoda naše setkání bylo. Přemýšlel jsem o tom hlavně tehdy, když mne napadlo, kolik lidí na světě zůstalo stejných jako my dva. A jak dlouho tu my dva ještě zůstaneme.

Jonášovi se trochu zamžily oči, a prsty na potrhané a zkrabatělé obálce D-mana se sevřely.

„Jestli o tom nechceš...“

„Zavřel hlavou, jako že mi to ,poví‘.

Z gest jsem vyrozuměl, že tři dny před Tím utekl z domova - proto ty plakátky na sloupech. Snad se chtěl stát členem Modrého mládí a otec mu to zakázal.

Když se vrátili, byli z rodičů mrtváci. Jak odemkl dveře bytu, začali ho pronásledovat. To si Jonáš ukázal na vlasy a naprázdno zaklapal pusou. Pak utekl zpátky do lesa, z toho si prý moc nepamatuje, a až příšerný hlad ho dohnal k návratu. Rodiče už v bytě nebyli; nikde nikdo nebyl, a tak se tam usadil. Za pár dnů ho napadlo, že třeba prarodičům se nic nestalo, tak se k nim vydal přes celou Plzeň. Dům prarodičů (nebo možná strýce a tety, nevím přesně) byl prázdný, a když se vracel, uslyšel výbuchy a pak byli všude mrtváci a létající popelnice...

„Jo, dáti už vim,“ na okamžik jsem mu stiskl ruku.

Nějak jsem věděl, že to v tom momentě potřebuje víc, než zatínat prsty do obálky D-mana.

Ve chvíli, kdy gestikuloval, jak byl v lese, jsem si uvědomil, proč chci do Afriky. Jonáš byl v lese, když se To stalo. Já jsem byl v lese, když se To stalo. V Africe jsou největší lesy na světě - pokud nechci přepnout Tichý oceán do Jižní Ameriky. Nemyslím, že každý, kdo byl v lese, unikl mrtváctví, ale je to jistá naděje.

„Drž se. Drž mi palce,“ řekl jsem a zadržal. Vpřed‘.

Minulé hrůzy Jonášovi z očí vyprchaly a objevil se v nich současný strach. Nebo spíš napjaté očekávání. Úkosem jsem na něj ještě jednou mrkl, ale připadal mi tak nějak celkově klidnější. Ono, když se němý devítiletý kluk, vypovídá z nejhorsího zážitku v životě, asi mu to dost pomůže. Asi to pomůže každému, když se vypovídá.

Zřejmě jsem potřeboval vlastní strach nahradit cizím, nebo proč jsem chtěl, aby o tom mluvil zrovna teď. Strach jsem ale měl - vyjet z rozvodněného Innu bude jeden z nejriskantnějších činů, jakého jsem se kdy dopustil.

Pomalu jsem tiskl plyn a uvolňoval brzdu.

Saladin začal couvat. Prudce jsem přidal, stroj se zastavil, roztrásl se, zuby mi drnčely, a pak se konečně pomalíčku rozjel dopředu. Turbíny kvílěly jako hršné duše s tlumičem zvuku.

No.

***

Počítač to měl relativně jednoduché - bleskovým pozdvihováním a snižováním radlice nás musel udržet v dna, a pokud možno bez použití radaru najít místo, kterým se dá vyjet na pravý břeh.

Sledoval jsem cestu na monitoru v režimu násobeného světla. Když jsem to zkusil s brýlemi, byl to pocit nepopsatelný jinak než jako naprosto hnusný: než brýle přešly na režim fotonového násobiče, rozhled vypadal jako lepkavá, vířivá, odporná tma. Když na režim fotonového násobiče přešly, bylo to ještě mnohem odpornější. Na monitoru to vypadalo, jako by proti nám letěly proudy tmavé mlhy, míšty s rotujícími kameny, občas i balvanem. V brýlích to vypadalo, jako by mi to všechno letělo do očí - nejhroší ale bylo, že jsem v tom víření okamžitě ztratil pocit „nahore-dole“. Vydržel jsem v brýlích sotva deset vteřin, pak, kdybych si je nesundal, pozvracel bych se.

Dno vypadalo nepopsatelné a počítač musel radlici opravdu kmitat - záluďné zpětné a boční a spodní proudy občas saladin nadzvedly a poponesly pěkný kus dozadu. Správně nastavená radlice nás při takových letech udržuje vodorovně a zatím vždycky nás přitiskla ke dnu. Zatím.

Používat vodní turbíny nemělo smysl, proud míšty unášel tolik kamenů a tak rychle, že to vypadalo jako hustá dělostřelba. Kdyby počítač stáhl pancéřové desky ze vstupu k turbínám, první z kamenů, který by se trefil, by rozerval ochranou mřížku a vyletěl by i s lopatkami zadem. Nemluvě o tom, že by stejně proti náporu vody neměly šanci. Takže jsme se mohli pohybovat jenom pomocí kol.

Po hodině a půl vyčerpávající cesty jsme dojeli k něčemu, co vypadalo jako mostní pilíř, který rozdupalo, zkroutilo, narovnal, znovu rozdupalo a odhodilo nějaké zlobivé děcko. Kdyby to nějaké „děcko“ s neuvěřitelnou masou železobetonu chtělo dokázat, muselo by měřit aspoň dva kilometry a podobat se Atlasovi. Vzápětí počítač oznámil, že vpravo je místo, kde by snad bylo možné vyjet na břeh. Od začátku cesty jsem stroj nechal mluvit nahlas, aby všechny povely slyšel i Jonáš; aby si zvykal. Když teď říkal, že šance na úspěch je: „...padesát dvě procenta.“, docela jsem toho litoval. Podle toho, jak se Jonášovi najednou zvětšily oči, už asi ve ŠKOLE HROU procenta byla.

„To bude dobrý!“ zazubil jsem se. Málem mi přitom popraskal obličej. Jen padesát dvě procenta, panebože!

Sám jsem naprosto nechápal, jak to počítač chce provést. Jakýkoli pokus o zatočení musí okamžitě skončit tak, že saladin začne vířit po proudu jako ty balvany. Zrovna před chvílkou jsem viděl, jak proud urval „kousek“ z toho rozbitého mostního pilíře, kousek, který byl rozhodně těžší než my.

Počítač mne celou dobu předtím navigoval opravdu pečlivě. Nutit mne zdánlivě nesmyslně zatáčet na rovném dnu (obvyklá „čárka“ byla rozdělena na deset dílů - nikdy jsem nezatočil o víc než o dva, a přesto, jak se vždy

zvětšila plocha vystavená náporu vody, cítil jsem, jak se stroj stává neovladatelným), potom mne nutil projíždět nejzvrásněnějšími místy ve skalním podloží, nejladším se vyhýbat, zrychlovat, zpomalovat.

Teď mi přikázal dvakrát popojít dopředu a dvakrát couvnout. Pochopil jsem, že se potřebuje dostat na přesné místo na dně.

Nakonec zavelel: „Zatáčka čtyřcet pět stupňů doprava.“

Obličím jsem řekl jsem. Počítač se zbláznil.

„Ověřiti“ řekl jsem. Počítač se sám otestoval, vyhodnotil se jako V PORÁDKU a zopakoval:

„Zatáčka čtyřcet pět stupňů doprava.“

„To není možné, strhne nás...“ zmlkl jsem. S počítačem, byť sebevýkonnějším a byť zdánlivě inteligentním, se nemá smysl hádat.

„Simulovat manévry“ zavelel jsem.

Na monitoru se objevil schematický obrázek saladinu, znázornění směru hlavního proudu a ode dna se odrážejících nejdůležitějších vedlejších. Nad tím svítíl nápis: POČÁTEČNÍ STAV. Vzápětí ho nahradil nápis: SIMULACE MANÉVRU. Myslí, že jsem zčervenal. V duchu jsem se počítací dvakrát omluvil. Úplně jsem zapomněl, že se všechna kola saladinu mohou natočit jedním směrem. Takže i když pojedeme pod úhlem pětáctýřiceti stupňů, pojedeme stále čelem proti proudu. Počítač to měl dokonce vymyšlené tak, že se jeden z protiproudů opře zezadu do kol, jejichž vychýlením o pětáctýřicet stupňů přece jenom vzniknou pořádné plochy.

Jeli jsme bokem jako krab snad další hodinu. Pořád do kopce. Počítač musel každou chvíli vydat povel „Stop!“ a já musel bleskově narovnat kola - vodou občas probíhalo něco velmi podobného, jako jsou u větru porvy. Tady ty ale měly sílu desítek buldozerů a šikmo postavená kola fungovala jako kornidla - ale strhávala nás úplně jiným směrem, než jsme (my s počítačem) chtěli.

Když monitory zamrkaly a objevilo se na nich měňavé kalné světlo a já pochopil, že jsme „z vody“, málem jsem nevěřil.

Na úrovni hladiny nás ještě trefila nějaká kra, ale to už byl jen takový pozdrav na rozloučenou.

* * *

Počasi se za ty dva dny úplně změnilo. Milha zmizela, mrzlo, bylo pod mrakem a padal jemný řídký snh. Na vrstvě starého šedého zledovatělého dělal intenzivní bílé skvrny.

Kola naposledy proklouzla, saladin se prudce zhoupil dopředu a byli jsme na břehu. Jak přestalo tát a přšet, ln se (ne sice moc, ale přece jen) umírnil. Nasadil jsem si řidičské brýle a rozhlédl se. Byli jsme tam, kam by nás zavredl most, kdyby ho nestřihla řeka. Sto metrů za dva dny. Přes černou valící se vodu byly vidět zkroutené a ohořelé vraky aut; na nich i na rozorané a spálené silnici ležel jen slabý poprašek.

Nebýlo radno se tu zdržovat. Zádné bzučení sice slyšet nebylo, ale... Šlápl jsem na plyn.

* * *

Saladin jel po umrzlém sněhu jako po dálnici - skoro se nebořil. U třisetunového kolosu to zní trochu neuvěřitelné, ale „inteligentní“ micheliny se na mékém povrchu dokáží „rozplácnout“ a jinak vhodně deformovat, takže to vypadá, jako by stroj jel na pásech - to potom tlak na čtverečný centimetr poklesne jen asi na trojnásobek tlaku, jakým působí osmdesátikilový člověk stojící na jedné noze.

Kola se občas propadla nebo nadskočila, to podle toho, jestli střecha přejetého automobilu vydržela, nebo ne. Nákladáky a dodávky vychýlaly ze sněhu jako ostrůvky tmavé barvy, osobní vozy byly většinou celé zapadané.

Pořád jsme stoupali a vrcholky hor byly v mracích.

Mrtvý, zasněžený Innsbruck vypadal přízračně.

Jak jsme jeli vzhůru, přibývalo čerstvého sněhu a říčel stále ostřejší vítr. Některá místa - obzvlášť ta, kde byla silnice vykousnutá v hrané skály, byla zafoukána, jako by tam žádá silnice ani nebyla. Jenom šikmá, bílá, mrazem a větrem udusaná plocha.

Byla místa, kde jsme se probíjeli rychlostí dvaceti metrů za hodinu. Byla místa, kde jsme málem sklouzli do propasti. Někde jsme museli couvat a znovu a znovu se rozjíždět, dokud masa zledovatělého sněhu před radlicí nepovolila. To jsem si připadal jako v ledborci. Nejhorší bylo pokousávat se do tunelů a přejíždět zasněžené přetížené mosty. Počítač neúnavně a hlavně účinně pracoval s radlicí a já jsem měl košili úplně propocenou (to když jsem se občas podíval ze srázi, který vždycky alespoň na jedné straně byl). Jonáš měl zapnutou ŠKOLU HROU a učil se anglicky, protože ho ne bavilo dívat se na stále hustší chumelenici. Děťství je šťastný věk.

První noc jsme strávili v tunelu; za tmy se ani v režimu násobeného světla nedalo jet bezpečně. Snh se zase jen vaíl, vířil ve vichru a všechno bylo úplně stejně bílé: cesta, propasti, nebe. Fotonový násobč to transformoval pouze trochu do žluta.

V tunelu byl suchý asfalt a jen dva stupně pod nulou. Vystoupil jsem, doplnil náboje v zásobnicích vulcanu i kanónu a vhodil pytel s odpadky. Byla to radost, skoro po čtrnácti dnech (když počítám dobu v podzemí tak dokonce po třech měsících!) na čerstvém vzduchu. Prázdné obaly od nábojů jsem odkopl ke skalnaté stěně a nakonec jsem obnovil krystalovou vrstvu na povrchu pancíře - megablesk jí zničil skoro dva čtvereční metry. Krystaly se „na stěše“ samozřejmě zatáhly, ale zmizely ze spodku stroje a ze zásobních spár za zadními koly. Od boje na břehu lnou bylo vespod slepé místo.

Vzal jsem tlakový kontejner, rukavice, lehl si pod saladin a opatrně začal spáry plnit stříbročernou kapalinou. Ze začátku jako by se nechťely zaít - to se nejdřív pokrylo slepé místo a pak zesilovala vrstva na celém stroji.

Fascinovale mne, jak ležím a skrz tři sta tun kovu vidím strop tunelu jako skrz čiré sklo.

Než se začne pracovat s krystaly, musí se místo, kde nejsou, dobře očistit - na nechráněný pancíř namrzly vrstvy špinavého ledu. A hlavně si člověk musí dát pozor, aby se krystaly nepoříšnil. To bych si musel kontaminovanou část buď uříznout, nebo nechat ustřílet od Cizinců. Přemýšlel jsem, jaké by to bylo, mít neviditelnou ruku. Nejdřív možná zábavné, dokud by nezačala hnit. Podle Průvodce se musí připadná krystalová vrstva z povrchu těla odstranit do dvou hodin - jinak hrozí poškození tkání. Je-li zasažena větší plocha kůže, hrozí udušení.

Vrátil jsem se do saladinu a zavřel průvlak. Na kontrolním pultu svítily jen zelené body - kromě oranžového nedostatku pitné vody. Uvnitř to proti ledovému vzduchu v tunelu dvakrát nevonělo, ale za chvíli jsem to přestal vnímat.

* * *

Druhý den k večeru jsme projeli Brennerským průsmykem - obloha byla od rána modrá, vyleštěná mrazem a těsně nad povrchem sněhu hnal ostrý vítr ledové krupičky. Nabytí dvou lavin, které prohručely zatraceně blízko, zdálo by se mi ten den hezký jako výlet.

Když se další den rozednilo, začali jsme sjíždět z Alp a bylo to místy ještě nebezpečnější než nahoru. Saladin se několikrát rozjel jako saně, na brzdy nereagoval, jen na radlici. Při brždění radlici se zvedaly dva obrovské víry sněhu.

Čím jsme byli níž, tím bylo sněhu méně a dalšího dne jsme dojeli do Pádské nížiny. Ta byla bez sněhu - jen neregulované řeky se vyily z břehů a zalily pole i cesty. Držel jsem se od vody radši dál - nechtěl bych jet pod nějakou hrází, která by náporu nevzdřel.

Když jsme sjížděli z Alp, jel jsem celou noc, protože jsem měl strach: kdyby nás přepadl jakýkoli Cizinec, neměli bychom šanci. Jemu by stačilo střelít do sněhu kolem, dokud bychom někam nespadli.

Ale žádného Cizince jsme neviděli ani v Alpách, ani přes celou Itálii - jen pár mrtváků.

A pak jsme jednoho dne dojeli ke břehům Středozemního moře, venku bylo téměř letní počasí, nakláněl se večer a na obzoru byly vidět břehy Sicílie.

* * *

„Konečně bysme mohli dočerpát pitnou vodu, co říkáš?“

Jonáš kývl „ano“. Otočil jsem saladin a vrátil se do poslední vesnice, kterou jsme před pár minutami projeli.

„Vem si radši pušku,“ ozval se po týdnech Ten druhý. Ze začátku se mi snažil mluvit do výběru cesty, protože po silnici jsme za sebou nechávali stopy z rozhrnutých aut a po poli mamutí otisky pneumatik. Nejlépe se jelo po

dálnicích - ty mají tak široké krajnice, že radlice škrtała o auta jen občas. Dobře to bylo i proto, že jsem mohl bez obav nechat řídit počítač, ať se učí. Párkrát jsem nechal i Jonáše, ale to bylo o nervy - je na to ještě moc mály. V řídicích bylých se mu hrozně líbilo, a snad proto se občas zakoukal na něco, co s řízením moc nesouviselo. A intenzivně se u něj projevoval typický neduh začátečnicků: kam oči, tam ruce. Naštěstí svodidla podél dálnic nejsou konstruovaná, aby zadržela saladin. I po Jonášových úletech jich zbylo ještě dost.

Zastavil jsem na chodníku hlavní ulice, otevřel průlez a s kádvíčkou v ruce seskočil na teplé, vrstvičku pisku zafoukané dlaždění. Bylo dvaadvacet nad nulou, nízké sluníčko lechtalo na nose a ve vzduchu bylo cítit moře a nastávající večer. Musel jsem si vzít brýle - v takovýchle případech ty noční fungují jako obvyklé protisluneční. Jonáš seskočil za mnou.

„Jsi bledej jako syreček“, zatahal jsem ho za ucho. Brýle měl přes pult obličej a víc než kdy jindy vypadal jako mály Big Biker.

Vesnička bylo typické turistické hnízdo: za zaprášenými výlohami samé suvenýry - kde jsou obchody s jídlem, se dalo poznat podle much. Nasedl jsem do saladinu a dojel těsně k nejinterzivnějšímu bzučení - několik ozdobných luceren se muselo sklonit.

Jak se slunce pomalu kutálo k obzoru, vypadalo jako velký rudý koláč. Znovu jsem vystoupil, Jonášovy boty pleskly o dlažbu a naše dlouhé stíny se plazily prachem chodníku a oprály se o špinavé žlutou zed' místních potravin: ALIMENTARI bylo napsané na kdysi bílém štítu.

Zmar a zkáza byly za ten necelý půlrok jasně patrné na všem kdysi lidském: na ležících motorkách, na autech s otevřenými dveřmi, ustrnulých vprostřed silnice, na všudypřítomné vrstvičce prachu a vystražených mapách šedobílé soli. Ty mrtvé, opuštěné stroje se mi staly tak všední, že jsem je skoro nevnímal. Naprosto stejná kulisa jako v Pizni, v Německu, Rakousku, po celé Itálii. Silnice a opuštěná auta. Jediná změna oproti střední Evropě byla, že tady na Apeninském poloostrově se pruhy lidských stop sbíhaly někam k Římu, místo na sever. Ze severu vedly na jih a tady z jihu na severozápad. Ty udusané pruhy jsou tak hluboké a široké, že bude trvat pár let, než je děšť a vítr zahradí.

Odsrouboval jsem příslušný montážní poklop na spodku saladinu a vypustil nádrž s recyklovanou pitnou (fuj!) vodou. Vypadalo to, jako by se stroj počural. Než jsem tlustou pancéřovou deskou přiklopil zpátky, posvítíl jsem si dovnitř na kardanové klouby a poloosy a rozvody tlakového oleje a pneumatické tlumiče a pružící jednotky a nádrže provozních kapalín a svazky drátů a všechna ta hejblata. Po obvodu, kde se spodní pancíř napojuje na hlavní skořepinu, byl vidět lesklý škraloup lepidla. Až do této chvíle jsem v hloubi duše nevěřil, že je to doopravdy jenom slepené. Zvednout a nazpátek přišroubovat ten pancéřový, z poloviný neviditelný, přesně zapuštěný a hromský těžký poklop nebyla žádná psina.

Vysoukal jsem se zpod stroje, vstal, oprášil se, odhrnul koberec a odklopil kryt nad napouštěcím hrdlem - je v podlaže kousek za hranou průlezu.

Zrovna jsem z trychtýřovitého otvoru přstem lovil nějaké smeti, když mne Jonáš zatahal za kapsu špinavého pracovního overalu.

To, že v každé bývalé lidské osadě zůstalo nějaké procento mrtváků, bylo dodrženo i tady. Měli dlouhé, nečistotou slepené vlasy a vousy a tmaou, svrasklou, jakoby šupinatou kůži. Pod roztrhanými košilemi se jim rýsovala žebra. Nejdiviv jsem mysl, že to jsou černoši, ale byla to jen zasnchá (cizí) krev, špina a slunce.

Když jsem je střelil, Jonáš se otočil na druhou stranu. Na svůj browning si ani nevzpomene. Jenom když pravidelně jednou za týden kontrolujeme a čistíme všechny zbraně, vytáhne ho také. Zbraně čistí docela rád, jen té malé pistolky se dotýká s odporem. Tak jsem se o něj v tomhle směru bál, a zatím jsem se stal otrým a nečitlivým jen já. Divám se na výtržky mozku, poslouchám, jak kulky rozbíjejí lebky, a nevrátí mi to. Mohl bych přitom snad i jít. Jenom sen o Kozákovi se mi občas vrací. Už mám větší strach ze snu než ze skutečného zabíjení.

Tentokrát byli mrtváci tři - navlekl jsem si rukavice a odtahal je pod podvozek nedaleko stojícího kamionu, aby nebyli vidět ze vzduchu. Z kamionu se linul hnilobný puch a mouchami se doslova hýbal: bůh ví, co před půl rokem vezl. Po tom, co jsem viděl v podzemí v Německu, už mne nějakých pár milionů much z míry nevyvede.

Zahodil jsem rukavice do jednoho z aut: „Musíme dovnitř, bohužel,“ kývl jsem k nápisu ALIMENTARI. Mouchy zevnitř bzučely mnohem výhrůžněji než od kamionu. Nádř na pitnou vodu je vhodné naplnit kvalitní stolní vodou z láhví.

Otevřel jsem skleněné dveře, bzučení zesílilo a puch ze zkažených potravin byl tak intenzivní, že jsem se málem vrátil pro plynovou masku.

V té chvíli se ozval můj varovný instinkt:

Najednou jsem věděl, že je potřeba spěchat. Naprosto jsem nevěděl proč, jen jsem věděl, že je potřeba být z této ulice co nejdřív a co nejdale.

Ale tu vodu potřebujeme.

Místnost s regály a poházenými nákupními košíky se vlnila mouchami, co ale horšího, všude se jako splyňavé závěsy táhly obrovské pavučiny. Pavoukům se v teplých krajích daří mnohem lépe než v Čechách. Obzvlášť dobře živeným. Některé místní exempláře měly „tělíčko“ jako půl pěsti. Černé chlupaté nesivřury sedící u kraji sítí, přední nohy na signalizačních vláknec, podlaha po kotníky zavalená vrstvou vysátých mušičích těl.

„A sakra.“

Na to, abych to obhlédl, stačil jeden letmý pohled. Instinkt neinstitnt, spěch nespěch, voda nevoda. Vyskočil jsem pozadu ze dveří, až jsem upadl na chodník. Sítě byly i u stropu a pavouky nahoře jsem vnímal jako velké černé skvrny. Bylo jich tam mnohem víc než tenkrát na půdě v chatě po strýci Damiánovi.

„Ale musíme tam. Recyklovanou vodu už jsi vypustil - a lahve s čerstvou budou až vzadu ve skladu,“ řekl Ten druhý, když jsem se zvedal.

Pocit nebezpečí se stupňoval. Z pavouků to ale nebylo.

Automatická obrana saladinu je vypnutá - celou cestu po Itálii by jen ničila neškodné mrtváky a upozorňovala na nás.

Jonáš se vrátil ode dveří obchodu, trochu nechápavě se na mne díval a ukazoval vlohnu dovnitř na štos průhledných plastických lahví obalený pavučinami. Nechápu ho. Bere pavouky jako sice nepřijemnou, ale samozřejmost. Brrr.

„Tyhle lahve ne, na ty už pár měsíců svítí sluníčko. Musíme dozadu do skladu,“ řekl jsem, ale vevnitř jsem se z těch slov úpně kroutil. Každý krok zpátky ke skleněným dveřím mne stál spouští sebeovládání.

„Do Afriky bez pitné vody? I když ono z těch džusů ještě pár litrů pitné bude - ale i džusy dojdou,“ řekl Ten druhý. „Ale vodu si můžeme nakonec nabrat i v Africe... Akorát, že tam bude víc much a afričtí pavouci jsou odjakživa největší.“

„Džus mi leze krkem, ale ty nejvíci“ řekl jsem. Jonáš na mne mrkl - věděl, že nemyslím jeho. Pak konečně pochopil, co se děje. Zase jednou se zachoval podivuhodně dospěle. Neudělal na mě: „Kýši kýši On se bojí pavouků!“, ale povzbudivě se zašklebil a šel první.

Nadechl jsem se, zaťal zuby a pěsti a pustil se za ním. Jonáš zdvihl ruce a trhal pavučiny celým tělem. Chlupaté obludy se jako černé stíny spouštěly dolů a vyschlá muší tělíčka nám všem šustila pod nohama.

Ve skladu nápojů bylo naštěstí chladno a pino dvoulitrových lahví stolní vody Evian. Bylo potřeba odnést sto lahví v balení po čtyřech.

Jonáš lahve nosil po dvou, já po dvou osmikilových baleních s igelitovými držadly. Než abych musel myslet na pavouky, kteří se mi hemžili nad hlavou a kterých se pod regály krčilo tolik, že těm krajním vyukukovaly nohy, radši jsem přemýšlel, jak kvalitní noční bryle jsem vzal ve Skladu. Regulovaly světo, že bylo stejně příjemné jak na ostrém nízkém slunci, tak v obchodě, kde by, nebyť brylí, bylo už jen přitírná a tma. Ale na druhou stranu, bez nich bych neviděl ty chlupaté nohy pod regály.

Když bylo lahví za zádi saladinu dost, začal jsem šroubovat víčka a lit vodu do nádře. V trychtýřovitém hrdle hlasitě kloktalo a pocit nebezpečí se stupňoval okamžik od okamžiku.

„To budu dělat radši sám,“ odehnal jsem Jonáše od lahví - snažil se mi pomáhat tak, že mým obrovským nožem rozřezával igelitové obaly. Vypadal, že při tom přežije maximálně třicet následujících vteřin - řezal ostrím proti sobě. Skoč se podívat po nějakých konzervách, jestli chceš. Ale bacha, aby nebyly nafouklé!“ křikl jsem, když odbíhal. Má hlasitá slova se prázdnou ulicí tak divně rozléhala. Uvědomil jsem si, že jsem do té doby šeptal.

Naléval jsem vodu a předtucha nebezpečí byla stále silnější. Nakonec se mi začaly jezít vlasy na krku a nemohl jsem při nalévání vody stát zády do ulice.

„Jonáš!“, tše jsem zavolal, a pak jsem zahvízdal smluvený signál „Nebezpečí“. Máme domluveno, že ho nikdo nesmí použít, pokud opravdu nejde do tuhého - já cítil, že do tuhého jde, ačkoli jsem naprosto nevěděl proč.

Jonáš vyběhl ze dveří obchodu, v rukou chromovaný nákupní košík plný barevných konzerv, a v běhu ze sebe strhával vrstvu pavučin.

„Co se děje?!“ svítilo mu z očí.

„Nevím, ale mazelj dovnitři!“

Jonáš vzepřel těžký košík, konzervy zachrastily a přesně v té chvíli se ze saladinu ozval tichý hlas počítáče:

„Nebezpečí. Cíl na dvanacti hodinách, vzdálenost dva tisíce tři sta metrů, výška dvacet metrů.“

Když je zavřený průvlak, voda nejde nalévat. Hrdlo v podlaze je překryto pravou veřejí.

„Musím to tam dostat všechno,“ drmolil jsem, zatímco počítáč tiše odpočítával metry, jak se cíl přibližoval. Po každém hlášení vzdálenosti stroj dodal: „Cíl neidentifikovatelný.“

Pot mi kapal z čela na ruce a lahve mi klouzaly mezi prsty. Právě když jsem dolil poslední a v nádrži plně zabublalo, cíl se začal vzdalovat.

Odhodil jsem prázdnou plastickou fľašku mezi jejich sto kolegů. Slunce už skoro zapadlo a v oranžovém přitíni se lahve na chodníku leskly jako... jako plastické lahve v subtropickém soumraku.

V prachu stálo ještě jedno celé balení evianu. Škoda ho tu nechat. Když jsem se pro něj sehnul, švihl mi nad hlavou výboj a zapálil koberec v saladinu.

Nad ulicí visely tři popelnice. Celobílé, typ se silnými vyztužovacími profily kolem boků. A vůbec nebzuzčily.

* * *

Po hlavě jsem skočil do saladinu a to už z vulcanu šlehal nepřetržitý plamen. Dveře mi zapadly za patami a vzápětí do nich udeřilo několik tlakových vln.

„Cíle dva, tři a čtyři zničeny,“ ohlásil počítáč.

Já jsem dupal po doutrajícím koberci a klimatizace hučela v havarijním režimu, aby odfiltrovala štiplavý kouř. Saladin se ořásl několika nárazy.

Preběhl jsem ke křeslu, Jonáš mi hodil řídicí skó byle, přeskočil jsem opěradlo a ruce mi padly na volant.

Někde venku určité stále mirumilovně zapadalo slunce, ale ulice kolem se proměnila v hromady sutin, z kterých stoupaly kotouče prachu. Výbuchy popelnic přirazily k boku saladinu několik hořících automobilů.

„Co to, sakra, bylo? Jak to, žes ty popelnice nehlásili?“

Počítáč mi do výřezu v zorném poli přehrál vše, co se stalo. Kdyby obraz neběžel v oranžovém rámečku, ve kterém se neprášilo, vypadalo by to jako skutečnost: Ten neidentifikovatelný cíl číslo jedna' vyhlížel jako letící pytel z černé látky - naprosto se nedalo poznat, co to je. Počítáč ho odhail jen podle třepelavého zvuku. Ty bílé popelnice odhail až podle směru, z kterého přilétí první výboj. Akustická čidla je nezjistila a radar jsem zakázal.

„Ty popelnice byly úplně tiché,“ řekl Ten druhý.

„Jo,“ řekl jsem já.

„Radši odtud zmizíme.“

„Radši.“

Zaradil jsem ‚Vpřed‘.

„Pozor. Není uzavřena nádrž s pitnou vodou,“ řekl počítáč.

„Himl!“ zaklel jsem. Jak jsem vstával a zároveň si sundával sluchátka, mikrofonek mi málem vyštouchl oko. Otevřel jsem průlez, usadil kulaté víčko s gumovým těsněním na místo a přetáhl přes něj strolovaný koberec. Prach škrábal v očích a po ulici se mezi cihlami, kusy omítky, potlučenými konzervami, suvenýry a doutrajícími hadry válela řidítka a boty a motocyklistické přilby a rukavice a tak.

„Jonáši, dávej bacha, hned jsem tady,“ vzal jsem si z držáku kádvojků, vyskočil na ulici a doběhl k rozbité výloze nedalekého obchodu s motodopičky. Z převráceného kamionu vytékala černá smrdutá kaše.

„Bez pořádných bot je člověk v Africe ztracenej,“ brblal jsem si a horečně se přehraboval zaprášenými a zpřeháženými krabicemi. Pocit nebezpečí se se zmizením cíle jedna a zničením popelnic neztratil. Bylo jen otázku několika chvil, kdy se další Gizinici přilétnou podívat, co se tu stalo. Ale boty jsem opravdu potřeboval - písečná blecha zavrtaná v patě je něco neuvěřitelného.

Už jsem to chtěl vzdát, ale pak jsem objevil dlouhou bílou krabici s opravdu vysokými botami na terénní podrážce. Ze bych si měl najít jinou barvu než černou, mne napadlo až v saladinu.

Hodil jsem krabici na zem, kádvojků vrazil do držáku, a než počítáč zavřel průvlak, už jsem seděl v křesle. Jonáš byl připoutaný, pásy dotažené.

„Cíle jedna, dvě, tři...“ začal monotónně odpočítávat stroj.

Zacvaknout sponu pásů, křídla volantu do rukou... Na zpcocném krku mne škrábal prach a kolem saladinu zabušily první výboje.

* * *

Bílé popelnice útočily ze severu a opravdu nebyly slyšet. Když vulcan zlikvidoval první, stáhly se. To už jsem stál na plynu a kola zvedala mračna prachu.

Hnal jsem stroji po chodníku a lampy, které jsem předtím ohnul, teď radlice urážela, až létaly vysoko do vzduchu.

Odněkud zprava nás olízli megablesk - bylo to ale z tak velké dálky, že nám hustota energie neublížila.

* * *

Vyjel jsem z městečka a smykem zatočil mezi uschlé vinice. Radlice smetta dvoukolový vozík i se zapráženou ohlodanou koňskou zdechlinou. Šikmo proti nám se hnaly bílé pancéřáky. Vřítily prach a létaly kolem nich kusy uzlovitého dřeva. Počítáč po nich začal pálit z kanónu, ale byly vůči nám

v tak nevhodných úhlech, že po jejich bocích klouzaly i průpalné střely - v plátování Cizinců zůstávaly jen černé rýhy.

Prudce jsem zatočil doleva a zasáhl nás další megablesk, tentokrát silnější. Šípovitě sřhačce stáčilo mířit na místo, kde začínal největší vir prachu - naše kola prašila mnohem víc než antigravitační pancéřáky.

Když se letadlo přiblížilo, počítač po něm několikrát vystřelil. Létací stroji ale dokázal měnit směr a rychlost takovým způsobem, že to bylo plynulé. Počítač střelení nechal - dokáže se ze svých chyb učit.

Prudké klesání, dlouhým smykem přes písčitou pláž a na plný plyn jsme vletli do modrých vir. V režimu násobeného světla byla pěna na jejich vrcholcích mnohem bělejší a voda mnohem modřejší než ve skutečnosti - venku už se úpině setmělo.

Moře nás prudce zpomalilo - než jsme zmizeli pod hladinou, zpěnílo se kolem pod úderý blesků. Počítač otevřel kryty vodních turbín, saladin začal nezvykle vibrovat a už jsme byli ponorka.

***

Rychlost mezi třiceti a pětáctiřiceti kilometry za hodinu; při nižší rychlosti radlice nedává dostatečný vztlak a saladin sám klesá. V Průvodci ovládním se nepočítalo s tím, že se reaktor někdy zastaví, nebo že vodní pohon posiluje nějaká porucha. Ale protože saladin není schopen vyplavat jinak než silou „motoru“, není doporučeno plout nad velkými hloubkami. Dovedl jsem si představit, co by se stalo, kdyby se vodní turbíny porouchaly: Nekonečná jízda po nesjizdném mořském dně. Ted to ale bylo snadné - reaktor v normálu a vodní pohon bez problémů.

Původně jsem chtěl přepnout jen necelých osm kilometrů široký průliv a pokračovat přes Sicílii. Měl jsem ale pocit, že by na nás Cizinci na ostrově mohli čekat. Proto jsem saladin zavedl do hloubky, kam jsem si troufl, a rozhodl se Sicílii obepnout zleva a přistát až v Tunisu.

***

Udržoval jsem hloubku tři set metrů a plavba byla velmi klidná a po počátečních nervech až uspávající; v řídicích brýlích jsem si připadal, jako bych se vznášel v modravém přitími na okrajích snů.

***

Když jsem se probudil, pojal mne pocit, že se topím - jak jsem se začal mlt, řídicíky byly mi sklouzly z očí a rozpomněl jsem se, kde jsem. Jonáš spal ve vedlejší křesle s hlavou zvrácenou do opěradla a šátek se mu svezl na stranu - budu ho muset ostříhat, napadlo mě. A sebe taky.

Zahál jsem si šachy a počítač mne jednou hladce a jednou ne tak hladce) porazil. Když už jsem měl vyklopenou klávesnici, našel jsem si v

Průvodci ovládním, co všechno saladin umí pod vodou: V počítači je (pro jistotu) kompletní software jako v útočných ponorkách NATO.

Přestože z Itálie do Tunisu je to vzdušnou čarou jen čtyři sta patnáct kilometrů - s naší „objíždkou“ šest set - trvalo nám to celou noc, celý příští den a znovu celou noc. Počítač se tak mytický vyjádřil o přílivu a odlivu a nepřiznivých protiprouděch.

Krátce po svítání saladin vyjel na malou pláž pár kilometrů od Sús, bývalého důležitého tuniského přístavu. Během Africké války byl tolikrát vybombardován, že dnes to jsou jen rozvaliny.

***

Ujel jsem po pláži sotva pár metrů, předek stroje byl obalen kotouči zrezivělého ostnatého drátu a radlice rozhrnovala betonové jehly a protitankové ježky, když počítač ohlásil: „Nebezpečí. Minové pole,“ a zastavil stroji.

Nezbylo než zacouvat zpět do moře a plout podél břehu k nějakému přístavišti. Ranní slunce jiskřilo na vlnách a vzduch byl křišťálově průzračný - počítač udržoval hladinovou výšku, aby bylo vidět na pobřeží: ostnatý drát, rezavé vraky lodí, rozstřílené trosky invazních vozidel a vybílené lidské kosti.

„Srdcečné pozdravy z Afriky,“ zašeptal jsem. Na okamžik jsem si nadzdvíhl bryle a podíval se po Jonášovi: spal s D-manem na prsou. Chtěl jsem ho uložit do postele, ale kdybychom se dostali do boje, umlátit by se.

Po hodině opatrné plavby jsme vjeli do malého, napohled mirumilovného přístavu. Projet rejdou za vlnolamem trvalo další dvě hodiny. Byly tam protiponorkové sítě a minové přehradý doplněné po dně „náhodně“ rozmištěnými automatickými minami - počítač musel každou vyhledat, propočítat přístupový koridor a nesměl se splést. Pak jsme nemohli vyjet na molo, tak jsme se museli vrátit a počítač několika třišťivými granáty přistávací prostor vhodně upravil. Když místo zdi zbyla jen kouřící šikmá plocha, přední kola už se snadno zachytěla. Vzápětí jsme se konečně ocitli na africké pevnině.

Museli jsme hned dál - bůhví koho nivelizační kanonáda přitáhne.

***

Projel jsem malým, nesmírně zchátralým a rozbitým městečkem za přístavem a pustil se prašnou cestou mezi zaschlými a pozruženými kmeny nějakých stromů - možná to byly fikovníky, ale nejsem si jistý. Ten sad (nebo plantáž) byl zničen zčásti dělostřelbou, zčásti nějakým chemickým útokem. Všude byly vyrudlé cedule s lebkou a zkrácenými hnáty.

„Tady to muselo být peklo už dávno před Tím,“ řekl Ten druhý.

„V televizi to vždycky dávali až po ekoteroristech, významných návštěvách a kulturních událostech.“

„Trvalo to moc dlouho, aby to někoho ještě zajímalo.“

„Divná věc, jak je tady to pobřeží chráněné. Bylo něco takového v Itálii?“ napadlo mne. Ten druhý neodpověděl, ale sám jsem si za chvíli vzpomněl, že jsem kdysi slyšel, že evropské hliďkové lodi dokázaly objevit africké uprchlíky, sotva vyjeli z přístavu. Když překročili hranici evropských vyostřných vod, už tam na ně čekaly. Uprchlíky na palubu, jejich pravidlo ke dnu, uprchlíky zpátky do Afriky. Jméno přístavu, kam byli odváženi, mi vypadlo. Africká válka byla z oficiálního pohledu jen africkou záležitostí; kromě dodávek zbraní, potravic, žoldáků a ideologií se od ní zbytek světa dávno distancoval. Proti bestii, které se tady za těch více než padesát let zuřivých bojů z lidí staly, byli pry' ekoteroristé i s bombami jen salonní mazlíci:

Sunce stálo vysoko na nebi, když pochmurná mrtvá plantáž skončila. Řídil počítač, byl zapnutý „rozmetávač stop“ a jeli jsme tak pomalu, aby se za námi nezvedal ztrazující chochol prachu.

* * *

Za plantáží začínala poušť:
Vít, písek a kosti.

Sahara.

K pralesům střední Afriky je to skoro pět tisíc kilometrů přes nejnehostinnější území planety. Až pětasedmdesát stupňů na slunci, slané bažiny, nekonečná minová pole, pastí, válečné automatické stroje - smrt v tisíci podobách. O tom všem jsem věděl, přesto jsem se rozhodl do Velkého lesa dojet. Pro tu naději. Dva lidé, přestože jsou lidé, nejsou to, co si poslední dobou pod pojmem „lidé“ představuju. Divně, když jsem byl lidmi obklopen, srdečně jsem je nenáviděl.

* * *

Když jsem předtím při plavbě spal, zase se mi po dlouhé době zdálo o sebevraždě. Když jsem si na to teď vzpomněl, Ten druhý řekl: „Nepropadej beznaději, to je to nejhorší.“

A ještě musím poslouchat takovéhle kecy.

* * *

Byla to strašná doba. Písek, vítr a písek; písek a smrt. Byly dny, kdy jsme zdolali jen pět kilometrů; jiné, přestože jsme ujeli i několik set, jsme postupili správným směrem sotva o pár desítek metrů. Objížděli jsme tekuté pisky, slaniska, krokem projížděli minovými poli, sváděli souboje s automatickými tanky (ve vojenském žargonu se jim říká smrtáci), odotali několika útokům blížích bezhlučných pancéřáků. Kolem potrubí transsaharských vodovodů byla koncentrace smrti nejvyšší, ovšem i nejsíjdnější a nejpřímější cesty. Nebýt dokonalejších michelelinek a počítače, který se naučil saladin ovládat i v nejhorsích terénech, utonuli bychom v nekonečném písku snad milionkrát.

Celou cestu panovala buď nesnesitelná nuda, nebo nesnesitelné napětí - to podle toho, jestli kolem ubíhala nekonečná jednotvárná krajina, nebo na nás něco útočilo. Nejčastěji to byly obrovské, pískem ošlehané automatické tanky, ozbrojené raketomety s vražedně rychlými počítači.

Žár slunce nedovoloval vystopit ve dne, chlad noci to neumožňoval kvůli infračerveným očím na obloze. Vojenské satelity nad Afrikou jsou stále funkční a bůhví kdo je používá. Co se počásá týče, jedinou alternativou slunce a noci jsou písečné smrti - jednou jsme jeli kolem prastarého vřaku smrtáku, jehož pancír písek za léta doslova probrousil.

Abych nelhal, na cestě byla i ozvláštnění: Jeli jsme přes oázu, kde se mezi veselé zelenými palmami vřstivily nekonečné hromady lidských kostí, kde se vysušené zčernalé hlavy šklebily nabodány na kůlech a kde se v nízkém baráku táhly feznické špalky a kotle a v jiném kupily miliony lesklých nepoužitých plechovek na konzervy a statisíce balíků papírových nálepek s francouzským nápisem SOLENÉ HOVĚZÍ MASO.

Přejížděli jsme kamenité pustiny, kde na stovky kilometrů nebylo nic než ty kameny. Pustiny byly přesto rozryté zběsílými bitvami a pokryté armádami doslova rozemletými na kusy. Kostí, rez a útržky uniform na nekonečných rozžhavených kamenech.

Občas v noci obzor světlákoval radioaktivitou - takovým místům se počítač vyhýbal širokými oblouky.

Tolik naše rozptýlení.

Pak jsme jednou vjeli na sluncem spálenou trávu. Nejdřív jí bylo sotva pár trsů, ale ty se časem slily v plochu. To už se v dálce modraly hory. Přestože jsme po přímce urazili necelých pět tisíc kilometrů, ve skutečnosti opsala naše kola vzdálenost téměř trojnásobnou. Plochu korunu prvního baobabu jsme s Jonášem oslavili slavnostní večeří. Prvním společným jídlem po mnoha dnech. K hranici pralesa to jsou podle satelitu necelé dva dny.

Od večere nás vyrušil divoký a nečekaný útok dvou blížích, pískem ošlehaných pancéřáků. Pro nás naštěstí, pro sebe naneštěstí si k nálezdu zvolily prostor mezi dvěma nápadnými dunami, které náš zkušný počítač s osmdesátiprocentní jistotou určil jako skryše automatických protitankových pastí.

Pancéřáky Cizinců průbojným raketám neodolají.

* * *

Nás pasti nechaly být - byly té z válcících stran, jejichž identifikační kód se počítači podařilo rozbit, a tak nás úspěšně maskoval jako „jejich“. Sice na nás mířily, ale nezaútočily. Cizinci i pasti i automatické tanky o nás věděli, protože písečné smrti oslabily krystalový povlak saladinu natolik, že spodní části stroje se až do půli boků staly viditelnými.

Pod raketomety pastí jsme strávili další noc. Zvykl jsem si usnout v řídicích bryčích - je to dobré proti klaustrofobii. Stropem bylo vidět nebe, hvězdy, Měsíc a svoboda.

„Jestli ta tráva vydrží, dnes v noci obnovím nátěr,“ řekl jsem ráno. Nikdo má slova nekomentoval. K snídani byly obvyklé ovesné vločky - pro změnu nikoli s rozinkami, ale se sušenými meruňkami. Neskutečně mi to leze krkem. Jonášovi to buď chutná, nebo na to nemyslí.

Zase jsme jedli spolu. Zatímco Jonáš uklízel nádobí, sedl jsem si do křesla a zařadil. Vpřed. Saladin se pomalu a kolébavě rozjel. Jako každé ráno, kdy se nás nepokoušelo nic zabít, jsem se rozhodl prohrát s počítačem jednu šachovou partii.

Raketometry pasí se za námi otáčely, dokud jsme nepřejeli první z nízkých travnatých kopečků - z jeho vrcholku bylo vidět moře oblych, zvyšujících se pahorků a za námi vířícím prachem zamížený oceán písku. Ten včetnější orvaný baobab byl jediný v dohledu.

„Střelec na G4.“

* * *

Projíždějí jsme řídce zalesněnou pahorkovitou savanou spálenou požáry a bojovými chemikáliemi a „hladina“ bývalého Čadského jezera se leskla vysráženými soleni a duhovou vrstvou oleje. V zapadajícím slunci to vypadalo kouzelně.

Pokkali jsme stádečko pružinovitě jdoucích, vychrtlých lvů a antilop.

Kvůli vrstvám černého popelu pokrývajícím cesty a vůbec všechno jsme museli jet hodně pomalu. Cizinci mají někde u Čadského jezera základnu, protože intenzita „cíů“ pohyujících se po obloze prudce vzrostla. Naštěstí jsem obnovil krystalový povlak.

* * *

Stalo se to docela nečekaně.

Zrovna jsem umíral pod náporem nekonečně stejných zčernalých pahýlů (to je to řídké „zalesnění“) lemujících nekonečně stejnou zčernalou cestu, když se ve větrem uhlazené černé vrstvě objevil široký černý pruh.

„To jsou lidské stopy,“ řekl jsem a najednou se mi třásly ruce, že jsem málem neudržel volant. „To jsou lidské stopy, které někdo zahlazuje, aby nebyly vidět ze vzduchu!“ Najednou jsem se potil a měl pocit, že se vznáším nohama vzhůru. Strhl jsem si brýle - Jonáš zíral střídavě na monitor a střídavě na mě.

„Chápeš? My za sebou také zametáme stopu. Musí to být opravdoví lidé, lidé, ne mrtváci!“ V Jonášově pohledu jsem se nevyznal.

Chvilí mi trvalo, než jsem zjistil, kterým směrem ti lidé šli. Nakonec jsem si troufí stejně jen odhadnout:

„Zkusíme to doprava,“ navrhl jsem.

„Zkusíme to doprava,“ řekl Ten druhý.

Jonáš kyvl.

* * *

Že to je správný směr, jsem zjistil po pár desítkách kilometrů. Mezi zuhebnatějšími kmeny před námi se něco objevilo. Nejprve to v černém prachu vypadalo jako tmavší nepravidelná skvrna. Zblízka to byl člověk.

Vypadal, jako by spolkl odlišný implotní granát - byl rozházený široko daleko a měkké tkáně chyběly. Opodál na pahýlu větve visela prachem obalená zápěstí spoutaná z zauzlovaným koženým řemenem. Prsty se křečovitě zatínaly do vzduchu.

„Abyste lidé před námi byli ještě lidmi,“ hlubokomyšlně řekl Ten druhý. Opravdu mne těmi řečmi začíná štvát.

Znovu jsem zařadil. Vpřed.

Mezi zničenými stromy se sem tam objevil i nějaký jakž takž živý - z popelu dokonce občas vyražel i zelený výhonek. Široká zahlazená stopa, přestože jí mistry zavál vítr, byla stále jasnější. Po dalších třiceti kilometrech se ozval počítač:

„Cíl na dvanácti hodinách.“

V černém popelu před námi se pomalu plazilo něco velkého, černého a beztvareho. Nechávalo to za sebou nepravidelný hadovitý otisk.

Když cíl zaslechl šumění našich kol, prudce se začal převálovat na stranu, dokud nenarazil na strom. Spálená kůra se snažela jako černý sníh. Pak se cíl prudce zlomil v půli a já konečně poznal, co to je. Kdo to je: člověk. Člověk v širokém, popelém obaleném hábitu. Z obličeje směrem k saladinu svítily bílé, strachy široké oči.

„Jonáši, to je živý člověk, opravdu živý... A je to ženská!“

„Cíl dvě na pěti hodinách. Vzdálenost tři sta metrů, výška dvacet,“ řekl počítač. A zesílil zvuk, podle kterého druhý cíl identifikoval: hlasité frčení a třepotání látky.

* * *

Cíl dvě mne nezajímá. Jako smyslů zbavený jsem z držáků vytrhl kádvočku a vyskočil ze saladinu.

Slyšet po sedmi měsících lidský hlas byla opravdu radost. Přestože to byly nejspíš nadávky. Uvědomil jsem si, že nemůže být pro ty venku nic příjemného, když člověk vystoupí z neviditelného stroje. Musí to vypadat jako zjevení.

Žena se začala kutálet na druhou stranu a přitom stále ostrým hlasem vykřikovala nějaká slova - byl to asi místní jazyk, přestože se mi zdálo, že to občas zní francouzsky. Zpomalil jsem a snažil se rozptáženým rukama dát najevo, že nemám nepřátelské úmysly. Přesto, když jsem k ní došel, vykřikly se zlomily do vzlyknutí. Žena se stočila do klubíčka a zaryla obličej do prachu. Paže měla za zády stažené silným řemenem z nevydělané kůže. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, kde jsem naposledy viděl podobné uzly.

„Myslí si, že jí roztrháš na kusy,“ řekl Ten druhý.

„Cíl dvě vzdálenost dvě stě metrů,“ ozval se mi ve sluchátku hlas počítače. Natáh jsem závěr kádvojký,
„Nebojte se, madam, nic vám neudělám,“ zkusil jsem angličtinu. Žena jenom zavráta oblíčejí hlouběji.

„Cíl dvě vzdálenost sedmdesát-šedesát-padesát-čtyřicet... Vizualní kontakt.“

Mezi spalenyými korunami stromů se objevil letící beztvary černohnědý pytel. Prudee klesal k nám.

* * *

Zapíel jsem kádvojkou do ramene a nitkový kříž se usadil na středu cíle dvě. Mohutný svazek hlavní vulcanu ho sledoval od okamžiku, kdy počítač řekl: „Vizualní kontakt.“

Vulcan trčel jakoby odnikud.

Pak cíl dvě přistál.

Ostré třepetavé tření ustalo a vzduch přestal nadouvat látku, která zplihla podél vychrtlých koncetin. Cíl dvě byl vysoký člověk v obrovském špinavém hábitu; na hlavě měl neurovaný turban a oblíčejí a ruce až k loktům pokryté něčím jako zaschlými strupy.

Najednou jsem si uvědomil, že je mi strašně horko. Stiskl jsem dvakrát rychle za sebou knoflík na klíči a průvlak saladinu hlasitě práskl. Tmavý čtverec visící v rozpaleném vzduchu zmizel.

Řekl jsem sice, že cíl dvě byl člověk - a možná snad kdysi ano. Teď to bylo rozhodně cokoli, jenom člověk ne.

Netvor na mne upřel jasné bezedné oči a skočil. To už mi ramenem oťásala dávka a kaftan na jeho hrudi cupovaly kulky.

Vůbec mu to nevařilo.

Ten „muž“ doskočil asi dva metry ode mne - na jeden odraz překonal desetimetrovou vzdálenost. Nesnesitelně z něj vanul zápach hniloby a výkalů.

„Vampire, vampire! Aááááá!!“ ozvalo se za mnou vysoké ženské zaječení. Natolik francouzsky rozumím.

„Chcípni,“ řekl Ten druhý a nitkový kříž se usadil na turbanu v místě, kde jsem pod ním tušil čelo. Hlaveň kádvojký se skoro dotýkala špinavé látky.

Nikdy dřív jsem neměl takový strach.

* * *

Byl to neskrutečný pohled. NATO náboje thaly hořící tkaninu, ale oči cíle dvě se mi puškohledem stále propalovaly do mozku. Pak mi došly náboje a vampire mi jedním téměř neviditelným pohybem vyrazil zbraň z rukou.

Neživil se jen lidským masem, živil se i lidským strachem. Jeho zrak se mi znovu zavrtal do očí a měl jsem z toho pocit, jako by mne mlel v mlynku na maso. Od nohou.

„Pal,“ zašeptal jsem.

Zvuk, jaký při střelbě vydává vulcan, je podobný zvuku, s jakým startovala trysková letadla. Nascíval není tlumený, aby si to nepřítel dostatečně užil.

Na tváři strupatě zaschlou krvi se objevilo něco jako překvapení. Ruce, které se ke mně už natahovaly, se rozletly do stran, roztrhané na několik kusů. Hlava podélně pukla a pravá část i s nosem zmizela. Do prachu šplouchly vnitřnosti a pak se totéž co s rukama stalo i s nohama. Torzo s púlkou hlavy se zabodlo pahýlem levé holenní kosti do písku a zlomilo se jako zavírací nůž. Vulcan zmlkl.

Nejděsivější na tom nebylo, že ten tvor dokázal na pahýlu udržet rovnováhu, ani že se na mne zespoda stále upíralo žijící levé oko, ale že se pothraná polovina rtů stáhla v náznaku úsměvu.

„Chcípni!“ zařval jsem, vytrhl waitner a vystřelil do té púhlavy celý zásobník.

Příšerné oko pod zásahem devítimetrové kulky konečně zhaslo, rty se rozplizly a rozstřílené torzo padlo do prachu.

* * *

Když jsem ženě uvoľňoval pouta, měla pevně zavřené oči a něco si stále dokola mumlala a mezi zuby jí skřípal písek. Měl jsem dojem, že v tom slyším anglické slovo „ohně“. Když jsem ji konečně rozvázal, zcela bez varování, neuvěřitelně ladnou otočkou, mne ze země zasáhla paťou do ramene. Nemít neprušířelnou vestu, kop by mi zpřerážel kosti. Nemít žena předtím tak dokonala pouta, zasáhla mne do hlavy.

Rána mne otočila a odhodila na ohořelý strom. Popel z kúry se zařílil do očí a v nose mi podezřele křúpilo.

Když jsem se přes záplavy sliz rozkoukal, viděl jsem ji, jak se plazí pryč.

„Nemůže chodit, fúne,“ řekl Ten druhý.

„Není divu,“ řekl jsem já. Někdo řemeny jejích pout před utažením namočil ve vodě - ve žhavém vzduchu se stáhly do okovů uzavírajících krevní oběh. Proto jí ruce od zápěstí a nohy od kotníků neposlouchaly - pro mne našťěsti. Přeskočil jsem rozbitou mrtvolu létajícího netvora (nebo upíra, proč se nedržet místní terminologie) a dostihl plazící se ženu.

„Nemusíte se mne bát, neublížím vám,“ řekl jsem znovu. Zarýtě se plazila dál.

„Jmenuji se Maxmilián... příjmení už asi nehraje roli. A vy, slečno?“
Z toho, že se přestala plazit, jsem pochopil, že anglicky rozumí.

„Byla by škoda přijít o ruce a nohy, pomůžu vám... Dám vám napít.“ Žena otočila hlavu. Byla to spíš dívka než žena, tak osmnáct let. Nějak jsem nevěděl, co říci dál. Masky z prachu a popela smazala všechny rýsy oblíčeje a bylo vidět jen, že je strašně vychrtlá. Při zmínce o vodě se jí zablesklo v očích a jazykem si přejela do krve rozpukané rty. Zachřestilo to, jako když po štěrku přeběhne ještěřka.

Kdysi dávno jsem někde četl, že nabídnout v suchých krajích vodu znamená totéž jako nabídnout přátelství. A že se to bere zatraceně vážně. Nedovedu si představit sušší kraj.

„Zvednu vás a odnesu k našemu stroji,“ zřetelně jsem vyslovoval, „není sice vidět, ale nemusíte se bát - je to jen druh vojenského maskování.“ Teprve když přikývla, opatrně jsem se sehnul a zdvihl ji. Slova „vojenské maskování“ pro ni zřejmě byla schopná opodstatnit i neviditelnost. Jak jsem odhadl její věk, musel se za války narodit už její prarodiče.

„Otevřít,“ řekl jsem a nedaleko se ve vzduchu s kovovým klapnutím objevil černý obdélník.

Když jsem ji položil do průlezu, rozřásta ji zimmice, než jsem se vrátil s kádvojkou, omdlěla. Proti úpalu venku byl v saladinu skoro mráz.

„Zavřít,“ řekl jsem. Průvlak znovu hlasitě klapl a klimatizace začala hučet, aby vyčistila vzduch od prachu.

Točila se mi hlava a nebylo mi dobře, ale nejdřív jsem se musel postarat o dívku. Jonáš klečel na svém křesle a valil oči přes opěradlo.

Podle návodu delu jsem jí promasíroval ruce a chodidla nějakou po mentolu vonící tekutinou, píchl jí šest injekcí a zavedl nitrožilní výživu speciálně namíchanou pro silně dehydrované. Dávat někomu injekce je ještě horší než je dávat sobě.

Pak mi bylo chvíli špatně.

* * *

Do večere jsme urazili necelých patnáct kilometrů - terén byl složitý a museli jsme se zdlouhavě propílet mezi stromy - čím dál víc jich bylo živých, a trsy trávy, předtím jen občas vykukující z popela, se změnilly v ostrůvky, které se místý dokonce zelenaly.

Stále jsem sledoval stopu těch lidí. Už jsem se na ně netěšil tak jako předtím. Teď jsem se jich chtěl hlavně zeptat, proč za sebou nechávají svázané dívky napospas nějakým, nějakým... Co vědí o těch vampíre mne také zajímalo, kilometr od kilometru víc.

* * *

Venku už byla dávno tma. Jonáš spal a dívka byla v bezvědomí. Její končetiny se mi vůbec nelíbily - v kůži měla široké rýhy po poutech a ty části, kde předtím neproudila krev, měla flekaté a silně oteklé - její ruce připomínaly natouknuté chirurgické rukavice. Když jsem jí znovu masíroval tím mentolovým lektvarem, hlasitě sténala, ale neprobrala se.

„Ty injekce mi byl čert dlužní!“ se zátatými zuby jsem se zhostil nezbytného, a zase jsem musel dlouho odpočívat.

S rozbrněním jsme dojeli na místo, kde ti lidé přenocovali. Průměrná rychlost saladinu byla jen kolem tří kilometrů za hodinu, ale přesto jsme skupinu dojžděli.

K polednímu savana skončila, obzor zaneřádily duny, a černý popel byl nahrazen žlutočerveným pískem. Slunce předvádělo tepelné orgie.

Stopa se stala zřetelnější a pak jsem v hluboké prolákně před sebou uviděl tmavé skvrny.

Oni o nás také věděli.

Saladin klouzal po boku vysoké duny a vítr strhával písek od kol v dlouhých šelestivých proudcích. Ti lidé byli zakopáni v obranném vějíři - zpod oranžovožlutých maskovacích plachet dokonce vyčnívaly hlavně dvou bazulk.

Zastavil jsem.

Počítáč přepočítal cíle, a zatímco jsem přemýšlel, jak navázat kontakt, aby se to obešlo bez přestřelky, nadzdvíhla se jedna z celt a do slunečního žáru se vykutálelo spoutané tělo.

„To je oběť. Oběť pro nás - mají nás za nějakého neviditelného démona,“ řekl Ten druhý.

„Za neviditelného brácha té létající bestie. Co vlastně myslíš, že to bylo?“

„Hmmm... něco jako mrtvák. Upravený mrtvák - speciální lovec lidí.“

„Proč?“

„Když se podíváš na ty bazuky a uvážíš, že ti lidé tady válejí už od plenek, být Cizinci také by se mi na ně nechtělo plynout dovozovými stroji.“

„Proč je ale prostě nenechají být? Těch pár lidí. Proč na ně vymyšlejí létajícího mrtváka?“

„Nás také nenechali,“ odpověděl Ten druhý po zamyšlené odmlce, „třeba neumějí nechat být nikoho.“

„Jo,“ řekl jsem. Když od Toho druhého chci nějakou konkrétní odpověď, tak se nedočkám.

„Tvůj názor?“ otočil jsem se na Jonáše.

Pokrčil rameny.

Tělo leželo na rozpáleném písku bez pohnutí.

Zařadil jsem „Vpřed“ a saladin doklouzal dolů.

V té chvíli počítáč ohlásil letící cíl a v tom samém okamžiku začaly z maskovacích celt šlehat plameny a bzučení střel naplnilo vzduch. Instinktivně jsem stáhl hlavu - ale nebylo to na nás.

Vrcholek duny přelétl protáhlý tmavý předmět.

„Vizuální kontakt,“ řekl počítáč.

„Vypadá trochu jako Superman,“ řekl Ten druhý, „jen ta vystřená pěst mu chybí.“

Nechápu, kam na ty vitípky chodí. Byl to ten samý vampíre, co ho před pár desítkami hodin náš vulcan rozšmelcoval na počívou fašírku.

Střelci pod maskovacími plachtami neměli šanci letící nestvůru zasáhnout. Svištěla těsně nad povrchem a ostře manévrovala, a tak kulky vyražely gejzíry písku daleko za ní. Netvor naposledy zakličkoval, přelétl spoutanou postavu, prudká otočka doprava, akcelerace, a jeho ruce se zarýly do první maskovací plachty.

Bylo to všechno strašně rychle. Vystříkla krev a maskovací látka i tělo v ní byly vejpůl.

„Pal,“ konečně jsem se zmohl. Saladin krátce zavibroval a na kontrolní desce se rozsvítila oranžová kontrolka. Vulcanu dochází střelivo.

Proud střel utrlh upíroví nohu a srazil ho do písku. Než jsem stačil mrknout, už zase letěl. Na nás, kam jít.

* * *

Nevěřil bych, že se něčemu podaří uhnout před dávkou z vulcanu. Létajíci nestvíře se to před druhou povedlo. Jenom se ve vzduchu převaili na bok a vzápětí přistáli na saladinu.

„Kulomet nefunkční“ ozval se chladný hlas počítače. S hlavou zvrácenou vzhůru jsem viděl, jak vampire zkroutil uložení vulcanu, jako by bylo z plastelíny.

„Oheň,“ řekl Ten druny, „ona říkála oheň.“

Jiná možnost ani nebyla.

Vampire přestal lomcovat vulcanem, vystoupal na dvacet metrů a jako blesk sjel zpátky - saladin se citelně otřásl.

„Ten musí být na kusy...!“

Vampire znovu vztlétl na dvacet metrů. Mimo ustířelou nohu mu nic nechybělo.

„Napalm. Pal,“ řekl jsem a trochu se zajíkl. To jsem si vzpomněl, že proti tomuhle jsem stál jen tak s pistolkou a na dosah ruky.

Netvorovi vylétl v ústrety sloup ohně. Než sloup to spíš byl takový žhavý plivanec. Útočící vampire ztratili směr, sklouzl po radlici a písek před saladinem vybuchl jako zasažený raketou. Příšerný tvor se změnil v hořící chuchvalec a zběsile se mlátil dokolečka.

Fascinované jsem hleděl na tu neuvěřitelnou životaschopnost: než se upír přestal mlátit, trvalo to skoro dvě minuty. Že se kolem saladinu svírá kruh postav v maskovacích oblecích, mne musel upozornit počítač.

* * *

„Přátelství se nejlépe navazuje likvidací společného nepřitele,“ řekl Ten druny.

„Ale pravda to být nemusí,“ řekl jsem já. Věděl jsem, že bych měl jít ven, ale jak jsem se rozhlížel po zakrytých tvářích, z nichž byly vidět jen proužky tmavé kůže kolem očí, chtělo se mi čím dál míň a míň.

„Jonáši, vem si pistolí,“ řekl jsem, když jsem si doplnal popruh neprůstelné vesty. Pohodlné tepláky jsem nahradil vyztuženými kalhotami a tenisky vysokými italskými motocyklovými botami. Voni kůží a zatracené dřou. Ale věděl jsem, že na ty venku musím zapůsobit - a v Africe se na oblečení dá odgláživa. Vytráhl jsem kádvočku z držáku, zamyšleně ji potěžkal a vrátil ji. Lidé mávající zbraněmi dávají najevo tak maximálně nedostatek sebedůvěry. Odepjal jsem si i pouzdro s waltherem a položil ho na lehnici. I když... Zastřel jsem si pistolí pod vestu. Stačí zatahnout břícho a sama mi vklouzne do ruky. Jonáš mé přípravy napjatě sledoval a občas mrkl na naši společnost - zase začínala sténat. Ještě jsem jí vyměnil plastikový sáček s infuzí za nový.

„Dávej pozor - na ni. O mě se postará saladin.“ Aspoň doufám.

Musím spolehat, že mne nebudou chtít zabít. I když saladin by se jim určitě hodil.

Co je to ta důvěra?

„Otevřít,“ řekl jsem.

* * *

„Zavřít,“ řekl jsem, jen jsem doskočil na písek. Kruh lidí se poděšeně najezlí hlavněmi. Není to dvakrát příjemné, když na vás míří (mimo jiné) bazukou. Ale pro ně mé zjevení asi dvakrát hezký zážitek také nebyl. Zvedl jsem prázdné ruce:

„Jsem váš přítel. Jsem člověk.“

Nedali na sobě nic znát, ale ten s bazukou zbraň sklonil. Ostatní ne.

Dlouho bylo ticho. Vitr hlasitě syčel a slunce se mi propalovalo do lebky. Pak se mi začalo zdát, že ticho zvoní.

Konečně se jedna ze zahalených postav pohnula. Byla vysoká a širokoramenná:

„Jsem Guss. Jsem náčelník svého klanu.“

Guss mluvil anglicky s irským přízvukem, měl hluboký hlas a pohyboval se jako leopard. Postavil se těsně přede mě a zahleděl se mi do očí. Stálo mne mnoho sil neuhnout. Pak zvedl ruce nad hlavu a dvakrát je zkrížil. Pak si sundal roušku z obličejě.

Jak zkrížil ruce, ostatní na mne přestali mířit a písek na úbočí vysoké duny vlevo jako by ožil: Nejdřív tam byl jenom písek a vzápětí se po duně kutálelo hejno malých i větších postavíček v rozevřených maskovacích kaftanech.

„To jsou děti mého klanu,“ řekl Guss. Zatímco jsem se díval na děti, odněkud zprava se jako zástup stínů objevila druhá polovina dospělých. Konečně jsem uviděl i toho druhého s bazukou. Byla to ta s bazukou.

„My jsme bojovníci,“ představil úsporným gestem Guss asi třicet postav v potrhanych, žlutooranžových maskovacích oblecích. Každý měl na ramenou dlouhou ceľtu z téhož materiálu; její horní cíp se dal přetáhnout přes hlavu jako kapuce. Jeden po druhém si sundávali roušky.

Byli mezi nimi různí lidé - od ebenových čemochů, přes světlé čemochy, Arabý, bělochy a mišence, až po jednoho Japonce a malou Čiňanku. Sám Guss byl směsí snad všech možných ras: Imává pleť, sešíkmené modré oči, orlí nos a tenké řty. Nad kořenem nosu měl přisnou vrásku a na levé tváři dvě staré hluboké jizvy. Položil mi svalnatou ruku na rameno a znovu a obrádně řekl své jméno.

„Maxmilián, velmi mne těší, že vás poznávám,“ řekl jsem a znělo mi to trochu hloupě.

Druhý ke mně přistoupil ten nejmenší z nich - byl ještě o hlavu menší než Čiňanka; měřil snad jen metr třicet. Považoval jsem ho mezi vesměs vysokými postavami bojovníků za dítě - dokud si nesundal roušku. Vráškami rozrytý obličej prozrazoval dlouhý život; i když za války lidé žijí mnohem rychleji. Byl to Pygmej.

„Jmenuji se Eau,“ řekl.

Francouzsky to znamená ‚voda‘, to vím. Podle toho, že se představil druhý po náčelníkovi, musel být důležitým mužem. To se vlastně dalo odhadnout už z jeho jména.

Postupně ke mně přišli i ostatní dospělí, každý mi řekl své jméno, pohlédl mi do očí a položil mi ruku na rameno. Naštěstí jsem pochopil, že se něco takového čeká i ode mne, a položil jsem ruku na rameno už Gussovi.

Nejmladšímu dospělému bylo sotva čtrnáct. Měl obrovskou polobaautomatickou brokovnici a křížem přes hrud pásy nábojů. Asi jako pátá mi ruku na rameno položila vysoká štíhlá černoška. Mimo své jméno řekla: „Děkuji ti za syna.“ V očích neměla nic, jen krátkce pohlédla ke kouřícím zbytkům upíra. Poslední se mi představil mladík, kterého předtím svazaného hodil napospas. Je to vysoký kudrnatý míšenec a jmenuje se Jaap. K ostatním se nechoval nijak neobřátek.

Věděl jsem, že tohle si musím vysvětlit hned.

„Náčelníku, proč je ve vašich stopách tolik mrtvých? Tolik svázaných mrtvých?“

Guss se na mne zahleděl a měl jsem pocit, že v tom pohledu blesko něco jako bolest. Ostatní se zatím rozešli.

„Měli špatný los,“ řekl nevrzšeně. Pak ukázal na slunce, kolem kterého se dělal ošklivý tmavý kruh: „Připrav se, Maxmiliáne, Pane neviditelného stroje, přijde Dech pouště.“ Chlěl jsem mu ještě říci, že jsem našel jednu „se špatným losem“ a že mám ve stroji malého spoucestujícího, ale Guss má slova zarazil netrpělivým gestem a odchvátal za ostatními - stavěli něco jako rozlehlý stan.

Byla to nízká žlutoranžová aerodynamická celťová stavba s mnoha kotvicemi lany. Měli všechno schované v písku, kde byly předtím děti.

„Mohl bys stroji postavit na severní konec Našeho domu?“ zastavil se u mě šedovlasý a šedovousý muž neurčitě věku. Matně si vzpomínám, že se jmenuje Francois a je něco jako lékař.

„Větroslam,“ řekl jsem.

„Větroslam,“ řekl jsem a špička vousu mu v stále zesilujícím větru mířila na jih.

Přeparkoval jsem, oni zručně použili saladin jako kotvu pro několik provazů a pak mi dva z nich pomohli jakž takž srovnat uložení vulcanu, aby se dal schovat do lůžka, aby se nad ním mohl zavřít pancíř. Na co upříví stačilo krátké tnutí holýma rukama, na to jsme my potřebovali dlouhý sochor, na kterém jsme se houpali všichni tři.

To už byl typický klid před bouří. Oblona nepřirozeně ztmavla, slunce vypadalo jako kalná skvrna a syčení větru ustalo. Lidé vypadali jako lekající kapři, jak se otvíráním úst a polykáním snažili vyrovnat náhlý pokles tlaku.

Vymetal jsem z uložení vulcanu písek, a když na mne nečekaně promluvil náčelník Guss, dost jsem se lekl. Vyšplhal na saladin a dostal se mi těsně za záda bez jediného zvuku - ani saladin mne nevaroval.

„Zvu tě, Maxmiliáne, do Našeho domu. Před Dechem pouště v něm budeš v bezpečí víc než ve svém stroji.“ Z toho jsem usoudil, že si možná

dovede představit, jak je saladin velký, ale nedovede si představit jeho opravdovou hmotnost a sílu. V duchu jsem se usmál.

„Rád přijímám. Nestihl jsem ti ale říci, že nejsem sám, náčelníku.“

„Tvůj klan je vítán,“ řekl bez stopy překvapení, a než jsem mu stačil říci, že polovina mého klanu je vlastně částí jeho klanu, zase zmizel.

„Ach jo,“ povzděchl si Ten druhý. Guss se pohyboval opravdu jako leopard - já jsem se za ty měsíce pohodlně cestování dost zakulatil. Až zešpikovatěli. Když jsem předtím lezl na saladin, funěl jsem, až se to rozléhalo.

Sklouzl jsem do písku a s prvním poryvem větru zavolal na náčelníka, že s ním ještě potřebuju mluvit. Něco spolu se dvěma muži řešil u jednoho z hlavních kotevních lan stanu.

Náčelník se zle zamračil a gestem mne přivolal k sobě - rychle jsem mu řekl o nemocné dívce v saladinu. Klepl do ramene jedno z dětí, které se mu stále drželo pobliž. Odběhlo pro Francoise.

Další poryv větru mi málem podrazil nohy. Volné oblečení pouštních lidí se zatřepetalo a písek ostře šlehl po plátně stanu. Nebe rázem zčernalo. Francois přichvátal k nám a cestou si zakrýval obličej rouškou. Konečně jsem pochopil, proč se na mne náčelník před chvílí tak zaškaradil a proč ti důležití kolem sebe stále mají děti - ještě jsem nikoho neslyšel mluvit hlasitěji než polohlasem a já si tady hulákám na celé kolo. Jako jejich výkřiky fungují děti. Když jsem náčelníka a Francoise pouštěl do saladinu, ani mne nenapadlo, že je to možná poslední čin mého života. Ostatní členy klanu jako by čtverec temnoty, objevivši se ve vzduchu po mém slovu ‚Otevřít‘, ani nezajímali - dávali se věnovat kotvení dlouhého stanu. Důvěřovat cizím lidem po půlhodinové známosti - to bych z sebe nikdy nečekal.

Guss pohledem přelétl vnitřek stroje a jeho oči zůstaly upřené na Jonáše. Jonáš se urputně snažil tvářit, že se nebojí, a zdvihl ruku na pozdrav.

„Jmenuje se Jonáš a nemluví,“ řekl jsem.

„Džounas,“ zkomolil jeho jméno Guss, přešel těsně k němu, dotkl se prstem jedné z bílých kadeří vykulujících pod šátkem a obřadně mu položil ruku na rameno a představil se. Jonáš se dokázal usmát.

Francois se zatím věnoval dívce.

Guss, aniž se odvrátil od Jonáše, řekl: „Budou její ruce a nohy v pořádku?“

„Nevím,“ Francois při tom slovu zavrtěl hlavou, jako že spíš ne.

Zatímco jsem přemýšlel, jestli Gusse někdy něco vyvede z míry, zeptal se: „Nebude lepší dát její maso klanu?“

Přestože jsem věděl o kanibalismu, otfášlo to se mnou.

„To přece, to přece...!“ pod Gussovým těžkým pohledem mi došla slova. Měl jsem intenzivní pocit, že se dívá na můj poněkud tučný pas. Asi to na mě bylo vidět. Po obličejí mu přelétlo něco jako úsměv:

„Nemusíš mít strach, Maxmiliáne, klan si váží života lidí nade vše. Hlavně života svých lidí. Proto jí padlé,“ dodal jediním dechem a nad mým výrazem se znovu a tentokrát zřejměji usmál: „Jiné maso není.“ Jeho úsměv vyhasl. Zlaté ovesné vločky, pomyslel jsem si.

„Zatím je tu jistě nebezpečí i pro tebe,“ kývl na mé bříško, „ale hned jak přejdeme do plátěného domu, přijmu tě do klanu. Máš na to právo. Nebýt tebe a tvého stroje, klan by neexistoval.“

Tentokrát dal dívce injekce Francois. Byl jsem mu za to opravdu vděčný. Protože pro ni nikdo víc udělat nemohl, nechali jsme ji spát v saladinu a přesunuli se do stanu. Jonáš se mě křečovitě držel za ruku a bouře nabírala dech.

* * *

Obřad přijetí do klanu byl rychlý a prosby - týkal se mne i Jonáše. Jediným zádrhellem bylo povinné společné jídlo, protože bylo vařené maso. Mohly to být konzervy, mohly, ale dobře jsem si vzpomínal na tělo v celtě, které upír roztrhl vejpůl. Žvýkal jsem soustu po soustu, víchr bušil do „Našeho domu“ a všudypřítomný písek mi skřípal mezi zuby. Při jídle kamenné výrazy lidí trochu povolily a občas se na sebe i na mne i na Jonáše krátce usmáli a pokyvali hlavou, jako že je to chutné.

„Kdo chce s vlky...“, zašeptal český Ten druhý.
Násilím jsem přinutil žaludek ulehnout na místo.

* * *

Po jídle se náčelník postavil doprostřed stanu. Lidé seděli na zkrížených nohou podél šikmých vibrujících stěn, utírali si masné ruce o písek a bouře venku hlasitě svištěla a burácela. Uvnitř komrhavě hořelo několik olejových kahanů. V jejich světle vířil načervenalý prach, který škrábal v očích a přes pevně semknuté rty se lepil na zuby. Přesto, přes jídlo, přes zvědavé pohledy, které mne přejížděly, přes to všechno jsem se najednou cítil dobře. Až neuvěřitelně dobře. Napadlo mne, jestli z dvanácti miliard muselo opravdu zůstat jen pětacířicet lidí, abych je začal snášet. „Je čas Dechu použít, čas přiběhnů,“ řekl náčelník.

* * *

Jako host jsem měl právo prvního vyprávění.

Nevěděl jsem, o čem tak narychlo mluvit. Chvilí jsem povídal o svém životě před Tím a Pygmei Eau překládal z mé pomalé angličtiny do nějakého svahilského nářečí. Několik jich rozumělo anglicky, zbytku tlumočil Francois do francouzštiny. Má práce v Zelených listech očividně nikoho nezajímala, proto jsem rychle přešel do doby těsně před Tím a po Tom. Obličje ožily a děti si přestaly hrát. Nad některými mými vývody a závěry (například o mimozemšťanech) moji posluchači vážně přikyvovali.

Když jsem skončil, bylo dlouho ticho.

„Tvá myšlenka o lidech, kteří přežili v lesích, je správná,“ řekl Guss. „My, jak nás tu vidíš, jsme byli také v lesích. Každý jinde, ale každý v lese. Ale ne z každého, kdo byl v lese, se nestal, hm, mrtvák.“

Pak vyprávěl, jak se náhodně setkávali, jak bojovali nejprve mezi sebou, pak s Cizinci, jak si uvědomovali rozsah neštěstí a nakonec, když klan dosáhl tří set hlav, jak se rozhodli zautočit na základnu Cizinců u Čadského jezera. To bylo před jedenácti dny.

„Stopy všech, jimž říkáš mrtvaks, vedly k bývalému jezeru. Nebylo složitě se jich držet,“ při těchto slovech ostatní sklonili hlavy.

„Klan měl skutečně tři stovky bojovníků, dělí nepočítaně. Teď má i s tebou třicet dva bojovníky a šestnáct dětí,“ odpověděl Guss na má zdvižená obočí, „padli jsme do léčky,“ shrnul masákr. „Po stopách nás, kteří jsme přežili, byli vyslání vampíre. Aby přežil klan, nechávali jsme mu každý druhý den jednoho, kterého určil los. S plným břichem vampíre nedokáže létat.“

„Kam jste takhle doufali dojít?“ neudržel jsem se a skočil mu do řeči.

„Dva z nás by došli k pralesu Sředu,“ řekl Guss, „dva, kteří by se mohli pomstít.“ Vyděsilo mne, když jsem se rozhledl po ostatních, jak se tváří. Nikoho z nich vlastní smrt neděsila - byli s ní smířeni a pro dobro většiny s ní souhlasili. Představil jsem si stejně různorodou skupinu Evropanů nebo Severoameričanů. Každý odjinud, každý s jiným vzděláním, každý s jinou mateřtinou, jak by se nedokázali domluvit na čemkoli, natož jak by se smiřovali s tím, že po jednom budou na základě losu předhazováni létající nestvůře k roztrhání za žíva. Je to nepředstavitelné. Náčelník si můj pohled vysvětlil po svém:

„Děti měly los po dvou, aby vampíre zaslytily,“ gestem mne umlčel, „přežítí většíny je důležitější než jakýkoli jednoživlec. Jen Eau je z losování vyloučen. Jeho schopnost nalézt vodu je nejdůležitější.“

„Ale vždyť byste přežili jen dva! A kdyby se cesta o den protáhla, tak jen jeden! A v pralese byste proti upirovi stejně neměli šanci!“ vyléto ze mě.

„V mysli toho posledního bychom žili i my ostatní. V okamžiku vítězství bychom byli s ním.“ Z Gussových očí při těch slovech vyšlehl plameny. Ostatní krátce přikyvlí. Přes pět desítek let trvající válka uková z lidí buď nestvůry, nebo osobnosti. Nebo nestvůrné osobnosti.

„A tušíte, proč Cizinci změnili, změnili naše...“ oni všem ostatním říkali bratři, mně to slovo nějak nešlo přes rty, „...naše bratry?“ přemohl jsem se.

„Dělají z nich vojáky,“ řekl Francois, hadil si šedé vousy a tvářil se udiveně, jako by to každému bylo nad slunce jasné.

„Vojáky?“

Nad mým údivem jen pokrčil rameny: „Guss, Eau a Cassiopea si myslí, že nakonec ze všech mrtvaks budou vampíre. My ostatní tomu nevěříme.“

Já jsem nevěřil ani tomu, že z mrtváků Cizinci dělají (dívne slovo v tomto případě) vojáky, ale na druhou stranu jsem chápal, že ve společnosti, kde mají v mnoha jazycích pro označení dospělého člověka a vojáka tenýž výraz, je obdoba úvaha zcela normální.

„Já to Maxmiliánovi vysvětlím,“ zvedl náčelník Guss hlas a uklidnil tak vzrůstající šum. Vráska na čele se mu přísně stáhla, když pohlédl na opovzáhlivce, který si troufí zašeptat i potom, co promluvil. Plameny kahanů tančily.

„Myslím si, že někde na cizích světech je válka a národu v..., jak ty říkáš, popelnicích, docházejí bojovníci. Ti v popelnicích létají, vampíre také létají, ale jsou mnohem odolnější. Nepotřebují nic: ani zbraně, ani obléčení, potřebují jen maso. Proto zmizela všechna zvířata větší než...“ řekl slovo, kterému jsem nerozuměl, a rukama naznačil zvíře velké jako malá kočka.

Znělo to docela logicky.

Pak bylo dlouho slyšet jen výtí bouře. Látka stanu musela být z něčeho neobyčejného, protože vím, že písečná smršť dokáže i trvale ohlušit - tady uvnitř bylo sice výtí větru (chvillemi) docela hlasité, ale stále vzdálené. Nikdy nepřehlušilo slova, a dokonce nebylo slyšet ani syčení písku. Všiml jsem si, že někteří z důležitých členů klanu občas i zvýšili hlas, beze strachu, že je něco zvenčí zaslechne. Například senzor zabijáckého automatu.

„Musíme je zničit. Uprý, Gizince i mrtváky. Všechny,“ řekl jsem do kvilivého ticha a plameny kahanů se sklonily v přitákní. „Ani byvají lidé nesmějí bojovat po boku bytosti v popelnicích. Tam někde,“ ukázal jsem palcem vzhůru, „žije národ, s kterým nás spojují společní nepřátelé.“

„Tak to je,“ řekl Guss. „Naši byvají bratři, ať jsou nyní, kým jsou, nesmějí pomoci těm, kteří ovládli Zemi.“

Nechtěl bych mít Gusse za protivníka. Byť bych měl tank a on pouhou větev. Při poslední větě doprovázené dalším z úsporných gest se mu rozhalil oděv na hrudi. V tmavé kůži měl vyfetovaný bleďý obrazec - okamžitě jsem ho poznal. Je to znak Naši cesty, organizace, která pronikla i do evropských středoškolských učebnic. Nevím, jak Naši cestu přiblížit jednou větou - snad jen, že by kdokoli oprávněný nosit na hrudi ten obrazec opravdu dokázal zastavit tank větvi.

„Jaký je tvůj plán, Gussi?“

Náčelník hleděl do písku před svýma nohama a dlouho mlčel. Pak řekl: „Můj nový plán záleží hodně na tobě, Maxmiliane. V pralesích Středu by mohli být další lidé. Připojím je ke svému klanu. S tvým strojem bychom byli silnější a dokázali bychom to mnohem snáz.“

„Souhlasím,“ řekl jsem a vůbec mne nenapadlo, že bych mohl odpovědět jinak.

Guss kývl hlavou, a jako by jinou odpověď nečekal. „Teď budeme spát.“

Já, který odjakživa nenávidím autority, rozkazy, a natož spát v místnosti s více lidmi, jsem bez zaváhání poslechl. Jonáš už spal dávno. Francois uhasil kahaný a bouře tlumeně kvílela. Než jsem usnul, přemýšlel jsem, jestli se dá stan považovat za místnost, a jak to, že se v něm cítím bezpečněji než za pancířem saladinu. Jak to, že se v něm cítím bezpečněji, než jsem se vůbec kdy cítil.

*****

Pokračování této knihy od Jiřího Kulháňka pod názvem

„Cesta krve - část druhá : Gynik“

připravuje k vydání v únoru 1997 United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem

Julese Vernea Praha.

Tuto knihu, stejně jako další knihy United Fans a. s. a Klubu

Julese Vernea, si můžete objednat u zásilkové služby:

W. S., Táborská 42, 14000 Praha 4

Tel.: 02-6924904

Knihní rada Poutník č. 33

Jiří Kulhánek

Cesta krve - část první : Dobrák

Ilustrace na obálce a frontispis: Martin Zhouf

Vydal United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea Praha v

roce 1996

Odpovědný redaktor: E. Černý

Adresa redakce: Matěchova 14, 14000 Praha 4

Sazba: Brnlík & Modřínka (systém TeX)

Vytiskla tiskárna Severografie s. p. Most

Cena: 120,- Kč

JIRÍ KULHÁNEK

CESTA KRVE - ČÁST DRUHÁ: CYNIK

PROLOG

Je to zvláštní, zúčastnit se konce civilizace a přežít ho. Jeden den pracujete jako pomocný redaktor v Zelených listech, druhý odjedete na dovolenou a třetí zjistíte, že lidstvo mimo vás zmizelo.

Tedy až na výjimky.

Tyto výjimky se změnilly v něco velmi podobného zombím, které se vás pokoušejí zabít a sníst. Co víc, na nebi se objevily stroje, které dokáží věci, jaké žádné pozemské stroje nikdy nedokázaly.

Za koncem světa bych čekal cokoli. Vojáky, teroristy, průmyslovou katastrofu, opravdu cokoli... Ale nikdy ne útok mimozemšťanů. Zní to přesně tak špatně, jak to vypadá napsané. Smlňuje se s tím ještě hůř.

„Lidé“, kteří zbyli (říkám jim mrtváci a s lidmi nemají společného, pranic), mne donutili radikálně změnit některé názory. Například na zbraně. S mrtváky se dá komunikovat výhradně olovem.

S těmi, kterým v duchu říkám Cizinci, také. Jejich stroje jsou ale mnohem odolnější než těla mrtváků, proto jsem zprovoznil takřka nezničitelné válečné supervozidlo, které mi umožňuje relativně bezpečný pohyb.

Vlastně ne *mi* ale *nám*.

Nesmím zapomenout na Jonáše. Dlouho jsem se domníval, že to je jediný opravdový člověk, který mimno mne zůstal. Je mu devět let a při *Tom* mu zběhly vlasy a oněměl.

Nesmím zapomenout ani na Toho druhého. Nevím přesně kdo to je, ale žije v mé hlavě a do všeho mluví.

Nesmím zapomenout ani na počítač saladinu.

Dřív - před *Tim* - jsem býval samotář, a svoboda a nezávislost jedince (hlavně mne) mi byly nade vše. Teď, kdy mi z minulého života zbyly jen sebevražedné sklony a hrůza z pavouků, mám ze samoty strach.

Zmiňuji se o tom, protože se nám po různých peripetických podáního překonat Evropu a část Afriky, kde jsme narazili na další lidi jako jsem já a Jonáš. Po společném boji, kdy mé vozidlo zlikvidovalo létající bytost, dříve člověka, nyní (tak zvaného) upíra, jsme s Jonášem byli přijati do jejich nevelkého klanu. To se stalo dnes před setměním.

Nedovedu popsat své pocity, když jsem spolu s ostatními usnul v dlouhém prostorném stanu zvaném Náš dům. Snad jen, že bych nikdy před *Tim* nevěřil, že někdy budu mít radost z toho, že někam patřím. Že k někomu patřím.

Že nejsem sám.

Pan Salinas vystoupil, chvíli stál před popelnicemi, rozkládal rukama a tvářil se spokojeně. Pak jsme s bratry vykládali cíle. Některé po pětideňní cestě nemohly chodit, obzvlášť ty malé. Rovnali jsme je na létající plošiny, které vždy, když byly plné, odletěly k něčemu na druhé straně kotliny - vypadalo to jako věci pláštěv. Cílů k vyložení bylo hodně a ke konci jsem byl unavený. Retězy řinčely. Větší cíle mně i bratrům něco říkaly a plivaly na nás. Měli jsme přímý rozkaz neposouchat, a tak jsem nerozuměl, co cíle říkají. Jako jeden z posledních jsem nesl malý cíl, který se od ostatních lišil a měl jsem při pohledu na něj divný pocit. Cíl nebyl tmavý jako ostatní cíle, a měl bílé vlasy. Ten divný pocit jsem měl proto, že mi barvou kůže i vlasů připomínal generála Ruffuse. Už jen z představy, že bych mohl srést pohled na spoutaného generála Ruffuse, se mi podlamovala kolena. Rychle jsem se bílého cíle zbavil.

Jiří Kulhánek: Cesta krve - část druhá : Cynik

Copyright © Jiří Kulhánek 1996

Illustrations © Martin Zhouf

Copyright © 1997 for the Czech edition by United Fans a. s.

ISBN 80-85892-30-8

Konec iluzí

Probudil mne hlasitý, nelidský jek. Byl tak blízko, jako by se mi ozýval přímo v levém uchu. Rozespale jsem vyskočil a udeřil hlavou do něčeho poddajného, ale zatraceně těžkého. Šel jsem k zemi a v očích mi rotovaly barevné hvězdičky.

Pak se na mě začaly sypat proudy studeného písku. Sice se mi v něm špatně dýchalo, ale alespoň ztlumil to ječení. Pochopil jsem, že to měkké těžké nade mnou byl strop stanu zavátý bouří, a to, že se na mne sype písek, znamená, že ho něco roztřihlo.

Co to tak mohlo být, horečně jsem uvažoval, zatímco jsem hmatal po Jonášovi, co mohlo roztihnout látku, která odolá písečné smrti. Když mi do dlaně vklouzla známá malá ruka, konečně můj mozek dokázal v tom ječení identifikovat slova. Lépe řečeno slovo. Bylo jen jedno a stále se opakovalo: „*Vampíře!*“

***

Vzápětí jekot ztlchl v hlasitém chrčivém zabubňání.

Upír by odolnou plachtu protnout dokázal. To, že se mi písek sype na hlavu, znamená, že by mohl být někde zatraceně blízko.

Na kolena mi cáklo něco teplého a do nosu zalepeného prachem mne udeřil puch spáleniny a krve. Znovu jsem se vymrštil na nohy.

Stan byl rozřezán přesně nade mnou a jak ho vrstva písku stlačila dolů, hlava mi trhlinou vyklouzla ven.

Povrch pouště ztmavil rosou a šikmé paprsky ranního slunce dopadaly na bok protější vysoké duny. V údolíčku byl stín a od úst šla pára. Stan vypadal jako plochý přesyp, a dutá návěj kolem neviditelného saladinu vypadala nepřirozeně.

Roztáhl jsem trhlinu rameny, procpal Jonáše kolem sebe a hodil ho směrem ke stroji. Sám jsem se zapřel rukama o okraje plachty a vyhnoupl se ven. Jonáš byl celý zalitý něčím tmavým, olepený pískem a nehýbal se.

V okamžiku, kdy jsem se skulil po boku stanu, začaly z něj létat kulky. Vypadalo to nádherně. Každá rozstříkla písek do výšky, že zazářil v paprscích slunce jako hrst demantového prachu. Vzápětí se znovu ozval ostrý pátravý zvuk a na boku stanu, z kterého kulky oklepaly přesyp, se objevila široká trhlina. Z trhliny vyskočilo něco jako černý tpraslík.

Na okamžik jsem se nemohl nadechnout.

Byl to ten *vampíre*. Ten, co ho včera spálil výšleh napalmu ze saladinu. Ruce měl upálené k loktům a levá noha, kterou mu ustřítil vulcan, už mu skoro dorostla na délku pažy pravé.

Podle toho, jak začal potácivě skákat ke mně, si na mne pamatoval.

Zatáhl jsem břicho a do dlaně mi vklouzla drsná pažba walthera. Mířil jsem mu na kyčle a na ramena, ale náboje mi došly dřív, než jsem ho dokázal zastavit.

Á už byl u mě.

Švihl levým pažylem. Černá ohořelá kost byla ostrá jako nuž. Vyhnul jsem se ráně a chtěl ho kopnout do krku. Na písku mi ale podklouzla noha. Naštěstí v tom okamžiku upíra zasáhla dávka ze samopalu, a tak mne minul i druhým rozmachem. Chytil jsem rovnováhu a z otočky ho kopl do brady. Kost jeho pravé ruky sklouzla po mých kevlarém vyztužených kalhotách a levá mi jako kopl zajela do břicha. Tedy měl jsem ten pocit - neprůstředná vešta ránu spolehlivě zastavila. Než jsem stačil dopadnout na zem, něco mne chytlo za ramena a odhodilo skoro až k saladinu.

Byl to Guss; v ruce měl dlouhou pušku s bajonetem. Tam, kde já jsem se svými reflexy neměl šanci, Guss dokázal během několika okamžiků zvítězit: přibodl černé bojující torzo k písku a nalehl na pažbu. Upír na něj upálenými končetinami nedosáhl.

Věděl jsem ale, že ani Guss přes svou téměř nadlidskou sílu upíra neudrží dlouho. Ostatní se stáhli.

„Oheň!“ konečně jsem se vzpamatoval a dokázal se odtrhnout od pohledu na vzpínající se sotva metr dlouhou zuhelnatělou postavu a vysokého muže, který se jí s čím dál většími potížemi snaží udržet u země.

„Napálm. Na dvě,“ otočil jsem se k saladinu. Mimo Gussova supění a šustění písku pod upírovými zády nebylo slyšet nic jiného.

„Gussi, na jedna uskoč,“ řekl jsem. Náčelník kývl.

„Tu bazuku pryč!“ křikl jsem na ženu zaměřující zbraň. Všichni ještě poodstoupili.

Pochopil jsem, že se náčelník dobrovolně obětoval. Asi to měli domluvené pro podobný případ už z dřívějšíka - ten nejsilnější upíra znehubní, a zásah bazukou ho roztáhá i s nepřitelem.

„Jedna! Dva!“ zařval jsem.

Guss mi zmlizl ze zorného pole jako ofouknutý.

Upír se vymrštil jako pružina.

V tom okamžiku jsem dořekl „a“ ze slova „dva“.

Upíra zasáhl plivanec rudobílých plamenů.

„Jedna! Dva!“ zařval jsem znova a do hořící koule se zabodl druhý hučící plamen. Oba výstřiky z plamenometu mi prolétly nad hlavou, ale zbraň má našťástí minimální rozptyl.

Otočil jsem se k tíše ležícímu Jonášovi. Vypadal jako špinavá, odhozená panenka.

Byl sice zalitý krví, ale našťástí nebyla jeho. Upír zabil někoho, kdo spal vedle; to bylo to ječení. Krev z rozřezané tepny dostříkne i tři metry. Já jsem měl zakrvácené nohy od kolen dolů.

***

Jonáš byl omráčený, ale mimo člověka, který spal vedle nás (nevím, kdo to byl, a ze zbytků se to nedalo poznat), se nikomu nic nestalo.

Uložil jsem Jonáše na horní palandu do saladinu a pak si sedl k syčícímu napalimovému ohni, a čekal, dokud nedohoří. Po dvojitě dávice z upíra nezbýlo nic než velká skvrna spečeného, začouzeného pisku.

„Čas na snídani,“ nevzrušeně mi poklepal na rameno Francois. Zatímco jsem seděl u ohně, ostatní pohřbili mrtvého. „Moc poškozený, plný pisku. Špatné jídlo,“ komentoval rozervanou mrtvolu jeden z dospělých lámanou angličtinou. Jak jsem tak polykal žluč, pochopil jsem, že to byl vip.

Vip přímo pro mě. Vzápětí jsem pochopil, že to žádny vip nebyl: pouhá jejich každodenní realita.

Když teď Francois řekl to: „Čas na snídani,“ zdvojnásobím odpověď, že nebudu a šel se podívat na Jonáše a na svou pasažérku, o kterou nikdo z klanu kupodivu nejevil zájem. Pečlivě jsem z Jonáše žínkou omyl krev.

Po jídle dospělí spravovali trhliny ve stanu, děti ukusovaly z nějakých tuhých, skoro černých obdélníků a některé si potichu hrály.

Od saladinu jsem se vrátil k vychladlé černé skvrně po upírovi. Guss u ní seděl na bobku a rýpal do spečeného pisku špičkou nože. Druhou rukou jedl to samé co děti a na zápěstí měl obvaz a velké černé podlitiny.

„Příště dvojitou dávku napalimu rovnou,“ usmál se na mne, „jsi bleďý, Maxmiliane, měl by ses najíst.“ Vstal, schoval nůž pod kaftan a odešel pomáhat bařit stan. Za to, že jsem mu zachránil život, bych možná čekal i poděkování.

„Život a smrt jedno jsou. Kdo se smrti se nesmíří, života neužije,“ řekl Ten druhý.

„Drž hubu. Drž proboha hubu!“ řekl jsem já a šel se znovu podívat do saladinu. Francois právě dokončil masáž dlavčích koncetin - podal jsem mu nový pytlíček s infuzí. Když jí píchal triádu, zavřel jsem oči. Jonáš ležel na horní palandě v té samé poloze, jak jsem ho uložil, byl bledězelený a na čele měl velkou bouli. Ale pootvěřel oči a unaveně se na mě usmál.

„Jak to s nimi vypadá, Francoisi?“

„Džounas bude O.K. Ona nevím. Ruce nevypadají dobře. Měla by se do večera probrat, pak uvidíme.“

***

Pak už byl klan skoro připravený k cestě.

Pomohl jsem přivázat lana od dvou velkých skluzů k saladinu. Skluzy měl klan zakopány v té durě, kde večera byly děti. Na rychlozakopávání a rychlovykopávání věci z pisku jsou tu všichni opravdoví mistři.

Lana se na neviditelné háky uvazovala dost špatně. Zatímco klan dorovnával svůj majetek na skluzy, vystříkal jsem do štěrbinových zásobníků na spodku stroje poslední zbytky amorfních optických krystalů z posledního kontejnerku. Noční písečná smršť mne stála tři čtverečné metry neviditelnosti.

„Dokážeš řídit a dávat na nás pozor?“ zeptal se Guss a kyvl ke skluzům, na které se pod maskovací celty poskládal mimo věci i celý klan. „Kdyby se saně zvrhly, bylo by to špatné.“

„Počítáč vás ohlídá, jinak stačí tiše písknout a zastavím.“ Mohl jsem jich spoustu vzít dovnitř, ale nenabídl jsem jim to. Přeci jen, mít deset cizích lidí v zádech...; deset cizích lidí, kteří by viděli, co všechno saladin dokáže...

***

K hranici pralesa to podle počítáče jsou necelé dvě stovky kilometrů.

Výběžek pouště jsme přejeleli do večera a na noc se utábořili v podobně spálené savaně, jako byla ta, kde jsem poprvé narazil na upíra. Místo vybral Eau, a Jappova matka pečlivě provedla rozbor černého popelu, než povolila postavit stan. S úžasem jsem si všiml, že stan, když ho vztýčili, ztmavl do stejné barvy, jakou měl popel. I oranžovožlutá barva všech maskovacích obleků a celt se změnila na černošedou.

Japp si mého překvapeného pohledu všiml; naplnali jsme spolu jedno z kotvičích lan.

„Dobře maskování je větší polovina života,“ řekl, „maskování tvého stroje je mnohem lepší, ale méně trvalé.“ Všichni si velmi dobře všiml, jak písečná smršť ubrala saladinu neviditelnosti.

„O něčem takovém, jako látka měnící barvu podle podkladu, jsem v životě neslyšel.“

Japp se usmál: „Asi jsi nikdy předtím nebyl v Africe.“

Takado, Japonec, naplínající lano vedle nás, se pohrdavě zašklebil. Už večera večer jsem si všiml, že jsem mu nějak nepadl do oka.

***

Tentokrát byly na noc určeny hlídky. Já jsem si pro jistotu zastrčil do ucha sluchátko a instruoval počítáč, kdy mne má k té mé probudit. Než jsem vešel do stanu, prohlédl jsem si místa, kde ráno upír protrhl látku. Nebyla zašitá, ale spíš jakoby zavařená.

Uvnitř stanu zatím Eau prováděl svá kouzla. Klan sice měl zásobu vody ve dvacetilitrových plastových kanystrech, ale: „Vody není nikdy dost.“

To mi ráno řekl Francois, když mne viděl čistit si zuby a vyplachovat si pusu na zem.

Eau nejdřív zavrtal do země snad třímetrovou teleskopickou trubku (celý den jsem přemýšlel, na co má oštěp, když mu přes prsa visí odřený kalašnikov a vida), vydechl, jak nějak mohl, vzal konec trubky do úst a začal sát, až celý zbledl. Všichni ve stanu ztichli a zatajnili pěst, jak se vžlivali do jeho námahy. Dokud Eau tenkou trubku nepustil ze rtů, připadalo mi to jako naprosto marná činnost. Jakmile to udělal, ozvalo se zaklakování a z trubky vyrazil tenký pramínek. Stačil na naplnění jednoho prázdného kanystru a mně to připadalo jako opravdový zážrak a přemýšlel jsem, jestli malému muži nemám začít vykat.

„V angličtině vykat nemůžeš,“ zašeptal Ten druhý.

I ostatní zahučeli. Urcitě to viděli už mnohokrát, ale zázrak vody tekoucí z vyprahlého písku je nepřestával přivádět k vytržení.

K večeri jsem dal dokola něco ze svých zásob. Přestože ze čtyř plechovek broskvového kompotu vyšla na každého sotva polovina broskve a pár lžiček sladké vody, má popularita silně stoupla. Oni mi dali jeden z těch černých obdělňácků. Tvářil jsem se statečně a snědl ho - chutnalo to jako gumová podřážka semletá se žluklým tukem dlouhodobě lisovaná v hydraulickém lisu. Konečně jsem pochopil, proč všichni do jednoho mají tak vyvinuté žvýkačí svaly. Já jsem do těch svých dostal intenzivní křeče. Říkají tomu „jídlu“ nějak jako „*pap-anc-tek*“ a je to nějaká obdoba pemmikanu. V duchu jsem si to překltil na *papaneac* a zapřisahal se, pokud to jen trochu bude možné, že to už nevezmu do úst.

Po večeri nastal obřad čištění zbraní. Byl to opravdový obřad - náboženský rituál s obětí několika kapek zbrojního oleje. Obět prováděl Guss za doprovodu zpěvných slov. Říkám sice rituál, ale bylo to velmi krátké a úsečné, jako všechno v jejich životě naplněném válkou.

„Přines svou dlouhou pušku, Maximiliane, prosím,“ řekl Guss a podal pomlácený plechový kanystr s olejem Takadovi. Viděl kádvojku na stěně v saladinu, a přestože to nedal slůvkem znát, fascinovala ho. Přinesl jsem zbraň a dal jí kolovat. Muži, ženy i děti ji do jednoho potěžkali a každý uznale zabručel. Každý více méně závislivě.

„Zbraň je polovinou bojovníka,“ řekl Guss, který si pušku prohlédl poslední a vrátil mi ji.

„A co je ta druhá polovina?“

„Jen jeho srdce.“

Protože jsem neměl co na práci, přidal jsem se k ostatním a kádvojku vyčistil, i když to nepotřebovala. Lépe řečeno, nevěděl jsem, co s rukama. Jedna z mladých bojovnic po mně totiž zcela nepokrytě pokukovala a hlavě své pěstole cídila velice výmluvnými gesty. Vůbec celý den, jak jsem se nudil u řízení, se mi v hlavě točily věci, na které nebylo sedm měsíců pomyšlení. Občas jsem na dívku kradmo mrkl a přestože se při západu slunce prudce ochladilo, cítil jsem, jak se mi poit čelo. Když už se člověk jednou smíří s tím, že lidé nejsou, smířít se s tím, že stále jsou, je mnohem snazší.

„Jak to vypadá se Singhaiou?“ zeptal se Guss, když vyčistil svůj luger a laskyplině ho uložil do stářím zčernalého pouzdra.

„Singhaiou?“ musel jsem si dvakrát odkašlat.

„Tou dívkou ve tvém stroji.“

„Francoisi?“ otočil jsem se na šedobradého. Věděl jsem, že jí ještě před rozbitím tábora dal tříadu a předposlední sadu doporučených léků.

Dvěte saladinu jsem mu nechal pootevřené.

„Teď někdy by se měla probrat, jestli jsou to standardní léky,“ řekl, aniž na mne pohlédl, a zabýval se broušením dlouhého tenkého nože. Zbraň byla tak ohlazená a ostrá, že se mi z pohledu na ni dělalo zle. Nemám rád špičaté věci.

„Standardní by být měly,“ řekl jsem.

„Dobře,“ řekl Guss a vstal, „jinak bychom zítřa museli zůstat zde a připravít nový *pap-anc-tek*.“

Francois zatočil nožem v prstech a čepel se na okamžik změnila v blyskavé kolo.

Napadlo mne, jestli mimo lékaře není také řezník a žaludek mi provedl několik artistických cviků.

***

Francois vzal dlouhou jehlu a píchl ležící dívku do posledního článku pravého ukazováčku. Předtím jsem rozsvítil bodovku, aby bylo dobře vidět, teď jsem toho litoval. Jehly prostě nesnáším. Dívka se ani nepohnula. Običeji, z kterého jí Francois už večera seřel vrstvu písku a popelu, měla propadlý a našedlý. Jinak, jak jsem si ji ve světle prohlížel, byla až překvapivě půvabná. Měla podobné rysy jako Guss, jen neměla šikmé oči a orlí nos. Měla plnější rty, delší, mírně zvržené černé vlasy a světlejší kůži. I když, tohle mohlo být způsobeno bledostí.

Singhaia nezareagovala ani na píchnutí do dlaně.

Když jí Francois zabodl špičku jehly nad zčernalý otok po poutech, zasténala a dlouhé řasy se zachvěly.

„Pravá ruka špatná,“ zavrtěl hlavou Francois. Pak zopakoval proceduru s oběma nohama - ty vypadaly lépe, na omak byly teple a dívka reagovala na jehlu na patě i na prstech. Nakonec Francois pečlivě prosondovalevou ruku. Ta se zdála lepší než pravá - je bliž srdci. Do kupodivu citlivého prostředníčku asi bodl poněkud nešetrněji, protože dívka se probírala. Ostatní se dívali na jehlu, já nemohl, tak jsem se jí díval do tváře. Proto jsem byl první, na co jí padl zrak.

Asi na můj obličej neměla hezké vzpomínky. Ještě než jí z očí odvanula mlha dlouhého bezvědomí, napružila se jako luk a instinktivně na mne zaútočila.

Loktem.

První ránu jsem vykryl (byla pomalá), druhou zachytil Guss a spustil na Singhaia proud tichých uklidňujících slov. Dívka se uvolnila a z koutků očí jí vytryskly dvě slzy. Pak zvedla oteklé ruce, aby na ně viděla, rozřítšly se jí rty, ale žádné další slzy už nebyly.

„Proč ty, které vybral los, svazujete tak... tak krutě?“ zeptal jsem se trochu ostřeji, než jsem chtěl.

„I ten nejstatečnější chce těsně před smrtí utéci. To je instinkt. A ona je první, která los přežila,“ řekl Francois a pohládl si vousy, ale do očí se mi nepodíval.

„Jak jste na to s tím losováním sakra vůbec přišli?“

„Stará africká tradice,“ lakonicky odpověděl Guss, „jídla někdy bývalo i mnohem méně, než to málo, co teď.“ Počkal, až mi to dojde a zatváří se, že o tomhle už nechce mluvit. Nikdy.

Pochopil jsem, že se ho jako náčelníka každá smrt v klanu hluboce dotýká. Přestože smrti už určitě viděl daleko víc než jen mnoho. Ale volba

mezi smrtí jedince a přežitím klanu je jednoznačná. Napadlo mne, zda jako náčelník vylosované k jídlu sám zabiji. Nebo spíš porážji.

„Zkus pohnout prsty, Singhaia,“ řekl Francois a vzal dívčiny ruce do dlaní. Byly oproti těm jeho zkorinatějším, ale překvapivě citlivým skoro dvakrát menší. Dívka děsivě křivila obličej a skřípala zuby, jak se snažila.

„Pojďte ven,“ řekl Francois, položil Singhaiiny ruce a na jeho temném obličejí nebylo nic znát.

„Zavři dveře, Maxmiliane, prosím,“ řekl, když jsem seskočil do písku. Poslechl jsem.

„Singhaia přijde o pravou ruku v zápěstí, na levé minimálně o tři prsty a asi i o nějaké prsty u nohou,“ řekl Francois.

„Její maso tedy patří klanu,“ sklonil hlavu Guss.

Měl jsem intenzivní pocit, že tam s nimi nestojím a neposlouchám, jak se chladně domlouvají, že živého člověka přemění v sušenou potravu.

Guss si hluboce povzdechl.

„Singhaia byla jedním z nejlepších bojovníků. Zničila víc nepřátel než kdo jiný. Má neomylné oči a v boji beze zbraně se jí vyrovnám jen já,“

Guss se poklepal na hrudí, „chtěl jsem jí za čas předat symbol Naší cesťy.“

„Proč tedy nepočkat několik dní? Třeba se její ruce...“

„Nemůžeme čekat,“ uselkí má slova Guss, „a bylo by to zbytečné.“

Francois řekl a jeho slova platí o lidských neduzích jako Eauova o vodě.“

„Může těch pár dnů být v mém stroji,“ nevzdával jsem se.

Francois se na mne podíval vyožené nepřátelsky a prsty se mu obtočily kolem rukojeti toho špičatého nože.

„V pralese nejde usušit *pap-anc-tek*.“

„Ale, ale...!“

„Záleží jen na tobě, jestli se podřídíš, nebo odejdeš z klanu, Maxmiliane,“ řekl Guss.

„Jestli bude Singhaia zabita, odejdu,“ odpověděl jsem trochu zbrkle.

Zpátky už to ale vzít nešlo. „Musí dostat šanci - lidí je málo. Každý je nenahraditelný. Ženy obzvlášť,“ pokusil jsem se otupit příkré prohlášení.

„Mylíš se, každý je nahraditelný. Každý mrtvý žije v srdcích ostatních.“

„A když zemřou všichni?“

„Pak o nás bude zpívat Dech pouště,“ vmyslil se do hovoru Takado a jeho těžký pohled se mi zavrtal do očí. Francois a Guss přikývli.

„A právě kvůli mrzákovi - pomalému, a bez ruky zbytečnému, bychom mohli zemřít všichni,“ dodal Francois, „proto ze Singhaiy bude *pap-anc-tek*.“

Tohle se mi zatračeně nelíbilo. I když rozumově jsem je chápal.

„Než Dech pouště, byl bych raději, aby o mně zpívaly moje děti; naše děti, děti klanu,“ řekl jsem. Nebyť situace, takovou větu bych nikdy nevyslovil.

„To si přejeme všichni, proto musí Singhaia dát klanu svou sílu a své maso. Její los už padl!“ ostrým šeptem vykřikl Takado.

Zvedl jsem oči k obloze. Slabý váněk vířil prach a poslední paprsky slunce vypadaly jako rychle hasnoucí výbuch.

„Nemám tě rád,“ řekl jsem. Takado zatal pěsti a bojovně nakročil.

Guss mezi nás vložil ruku: „Můžeš její život vyměnit, nebo koupit, Maxmiliane. Ráno určím cenu.“

Spal jsem opět v dlouhém stanu, a než spal, spíš jsem se jen převaloval. Na dívku, která předtím tak působivě ležila hlavěň, jsem ani nepomyslel.

Držel jsem poslední ranní hlídku s mužem, jehož jméno jsem zapomněl.

Bylo sotva osm stupňů nad nulou, od úst šla pára a nikdy jsem nezažil dvě delší hodiny.

***

„Musíš za její maso dát své maso,“ Guss se odmíchl a já cítil, jak blednu, „nebo něco, co její maso klanu nahradí.“

Slunce bylo zatím jen nízko nad obzorem, velké a rudé, ale teplota už byla příjemná. Popel pod nohama byl zvlhlý a vzduch se nocí pročištil.

Měl jsem pocit, jako bych v mrtvém tichu, kdesi z dálky, zaslechl zakrácání nějakého ptáka.

Stan byl sbalený, všechno naloženo na skluzzech, a klan stál v jedné řadě proti mně. Singhaia ležela zabalená v dece mezi mnou a Gussem, který stál uprostřed svých zachmuřených lidí.

„Miluší-li, že já mám něco dát, abych někoho nahradil klanu, znamená to pro mne, že mne do klanu už nepočítáš,“ řekl jsem.

„Člen klanu se nikdy neprotiví slovům náčelníka,“ řekl syčivým hlasem Takado.

„Maxmilian není Afričan a nezná zvyky. A nebyť jeho, klan by zemřel,“ řekl Japp.

„Ne nebyť jeho. Nebyť jeho stroje,“ řekl Francois. Od věrejška, kdy jsem svým postojem zpochybnil jeho slova, se ke mně choval cize.

„Protože Maxmilian není Afričan a protože zachránil klan, nepotrestal jsem ho, ale dal jsem mu na výběr,“ řekl Guss a zahleděl se na mne. „Má věrejší slova by ti měla být jasná, Maxmiliane,“ slunce se mu zalesklo v zažloutlých bělmech, „přistoupíš-li na výměnu Singhaia života, sám se z klanu vyloučíš. Poslechněš-li, jsi nadále náš.“

„Neposlechnu,“ řekl jsem, „chci, aby dostala šanci žít.“

Nechápal jsem, kde se ve mně ta odvaha bere. Bylo by snadné vzít svůj postoj zpátky a vymluvit se na neznalost poměrů. Ani bych tím asi neztratil tvář a jen by přibývalo pár kilo *pap-anc-tek*u. A byl bych i s Jonášem členem společnosti, ať už jakékoli.

Věděl jsem, že přesně to, co jsem řekl, nikdo z nich slyšet nechtl.

Jejích obličejů zkameněly.

„Věci vydědence, a nemá-li dostatečně rychlé nohy tak i maso, náleží klanu,“ řekla vysoká kudrnatá černoška. Byla to přesně ta samá, která mi před třemi dny děkovala za záchranu syna. Japp, stojící vedle ní, na okamžik přimhouřil oči, jinak na sobě nedal nic znát.

Rychle dvakrát za sebou jsem stiskl knoflík na klíči. Za zády se mi s prasknutím zavřely dveře saladinu.

Rázem na mě mrfla několik desítek havní.

„Dost,“ řekl Guss docela tiše, ale to slovo bylo jako bič. Zbraně se neochoťně sklonily.

„Slibil jsem Maxmilia...“

„Je to zrádce! Špion Gizincui! Má stroj plný jídla a užitečných věcí. Je navíc tlustý - bude z něj spousta mastného *pap-anc-tekui*!“ To šeptem vykřikl Takado. I já jako nezasvěcený jsem poznal, že se mu Gussovo náčelnictví nelíbí. Podle Takada by byl nejlepší náčelník právě Takado, a nejlepší okamžik k převzetí moci právě teď - v okamžiku, kdy náčelník mění zažitá pravidla.

Nastalo mrtvé ticho. Guss stál naprosto klidně a upíral pohled před špičky svých nohou. Měl jsem pocit, že je slyšet, jak na okolní panvy stromů dopadají paprsky slunce.

Takada náčelníkovo mlčení povzbudilo a pokusil se vše dořešit naráz, tak, aby to došlo i těm pomaleji chápacím: „Guss je slabý! Dá cizákovi naši ženu naše maso,“ opravil se, „a nechá ho odejít! Já bych to nedopustil!“

Lidé kolem Takada a Gusse se začali rozestupovat.

Takado semknul pěsti a postavil se do bojové pozice - vypadalo to trochu jako základní postavení nin-jutsu. Dobře jsem si ale všiml, že pravou ruku má níž než by měl mít, jen pár centimetrů od pažby velkého revolveru.

Chladně jsem zakalkuloval: zastelením Takada bych mohl získat nějaké body. Obzvlášť, když k němu Guss stojí zády a k němu se nemá.

V té chvíli se ale něco stalo. Jako by mi přes zorné pole přelétla čmouha.

Takado najednou ležel na zemi, z uší mu tekla krev a čelo měl promáčklé dovnitř. V té neobvyklé prohlubni vykročily šikmé sluneční paprsky ostrý stín. Pád Takadova těla zdvihl dva oblačky popela.

„Byl to dobrý bojovník, ale hlupák,“ řekl Guss, a mnul si pravou pěst, „nebyl Afričan, i když tu žil dlouho. Kdyžsi přišel bojovat za peníze. Takoví muži nemají srdce. Bude z něj dobrý *pap-anc-tek*.“ Náčelník se odmíchl, zadržel se na mne a pokračoval, jako by se nic nestalo: „Co nabídněš za Singhaiu, Maxmiliane?“

Zbytek klanu se mu za zády rychle vyrovnal do řady. Takadovu mrtvolu odťáhli dozadu.

„Zaručíš mi volný odchod, náčelníku Gusse?“ řekl jsem.

„Neplet si mě s nikým jiným, Pane neviditelného stroje!“ řekl Guss takovým tónem, že jsem se málem přikřčil. „Jsi svobodný člověk, sám sis vybral, i když mne tvá volba mrzí... a nemysli si, že to říkám proto, že vím, že se tvůj stroj dokáže bránit sám a že ani tvůj Džounas by tě nenechal zemřít. Slova bojovníka jdou vždy ze srdce. Jiná nemají smysl. Stejně jako bojovník ztrácí srdce, když žije.“

Ten druhý chtěl zašeptat něco nevhodného. Naštěstí si vzpomněl, že tito lidé považují srdce za polovinu člověka.

Mně v té chvíli došlo, co považují za druhou. Trochu se mi navíc třásla kolena a vši silou jsem se snažil, aby to nebylo vidět.

„Dobře,“ řekl jsem a stiskl tlačítko klíče. Dveře saladinu se otevřely a já pomalu a důstojně odkráčel.

Jonáš měl nasazený řídicíské brýle a úplně zpoceny obličej. Když jsem vlezl dovnitř, sundal si je a usmáli jsme se na sebe. Jak jsem viděl toho malého kluka, s drsnáčky uvázaným šátkem mackajícího v prstech už k nerozeznání poničený časopis, pocítil jsem k němu něco, co jsem naposledy cítil k dědovi a babičce. Nevím, jak ten cit pojmenovat.

Když jsem se vrátil na slunce, zase na mne mrflí všechny hlavní klanu.

„Nejdu bojovat, to je má cena za Singhaiu,“ řekl jsem co nejzřetelněji a nejklidněji.

Hlavně se sklonily.

Guss vážně přikývl: „Souhlasím. Maso za maso - ta zbraň byla polovinou tebe samotného.“ Do natažených paží jsem mu položil kádvočku a batůžek se zásobníky. Chtěl jsem mu začít vysvětlovat, jak se s čím zachází, ale naštěstí jsem si uvědomil, že tihle lidé mají zbraně v krvi a že by to mohl brát jako urážku.

Slunce začalo připalovat a po krku mi stékal pot.

Guss kádvočku potěžkal, přiložil ji k líci, zamířil na blízký chořelý kmen, pohladil palcem pojistku, ale neodjistil. Spustil zbraň k noze:

„Abdullahu,“ řekl tiše, aniž otočil hlavu.

Z řady vystoupil vrátěhlý, ale sotva třináctiletý chlapec. Bylo na něm vidět, jak se vši silou krotí, aby zachoval důstojný pomalý krok. Aby stál proti svému náčelníkovi, musel se postavit vedle mě.

Guss mu podal pušku za doprovodu několika zpěvavých slov. Všiml jsem si, že většina člena klanu souhlasně přikývla. Když chlapec zbraň převzal, všichni třikrát dupli pravou nohou, až se zvedl prach. Pochopil jsem, že je to zase nějaký obřad; asi bych ho mohl pojmenovat na „pasování bojovníkem“. Krátké tiché obřady, na to se zredukoval kdysi tak bohatý folklór černého kontinentu.

„Není to pohrdání tvou zbraní,“ otočil se na mne Guss - asi jsem se tvářil dost překvapeně - myslel jsem, že si zbraň nechá sám. „Vím, že puška má mnohem větší cenu než maso Singhaiy, ale v Abdullahových rukou je na správném místě. Přestože je ještě chlapec - do této chvíle *byl* chlapec,“ opravil se náčelník, „ná neomylně oči.“

Pak bylo dlouho ticho.

„Chcete-li, dopravím vás k hranici pralesa,“ řekl jsem.

Guss přikývl.

Singhaiu, která byla po lécích proti bolesti mimo, jsem do saladinu musel odnést sám.

***

Počkal jsem, až klan zamete stopy.

Takadovu mrtvolu vyvrhl a zabalil do tlusté deky a naložil ke kanystrům s vodou a k ostatním potravinám. Potom se zpod maskovací plachty na pravém skluzu zvedla ruka a já zařadil „Vpřed“.

„Dávej pozor na cestu, ano?“ podal jsem Jonášovi řídicíské brýle. Kvůli skluzům jsme museli jet obzvlášť pomalu - to bez problémů zvládal počítáč, ale Jonáš si mohl poslední dobou připadat odstrčený. Vždy když jsem mu předtím světlý dohled nad saladinem, bral to smrtelně vážně a znatelně pookřál. Dnes také. Já jsem si na obrazovku hlavního monitoru vyvolal *Frontového lékaře* (tak se jmenuje podstatně obsažnější vojenská obdoba *Domácího lékaře*) a nastudoval si všechno, co tam bylo o záchraně částí těla, v kterých byl nedostatečný krevní oběh. V lékárně saladinu byly podle seznamu veškeré pomůcky potřebné k úspěšné léčbě.

Proklinal jsem se, že mne to s *Frontovým lékařem* nenapadlo už dávno. Nebo alespoň včera. Ale až do minulého večera jsem důvěřoval Francisoovým schopnostem. Čas v podobných případech hraje podstatnou roli - vojenská lékařská měla dlouhé zkušenosti obzvlášť s rukama a pevně staženými pouty.

Saladin se na nerovnostech našel, neotřásl, jen se občas zavlnil - sklopil jsem jídelní stůl, četl návody a připravoval lékařské propriety.

„Tys to udělal naschvál,“ najednou mne obvinil Ten druhý. „naschvál ses nepodíval do počítáče, aby ti ji vyměnili za bílou pušku jako kus masai Člověka za pušku!“

„Ta puška zas tak blbá nebyla, nezapomeň,“ zabručel jsem a připojil konektor k jedné z masážních rukavic. „Radši mi pověz, proč už jsme tak dlouho nenarazili na žádného Cizince. Od Českého jezera jsme jen pár set kilometrů, a po tom, co je naši přátelé přepadli, by se to tu pancéřáky a popelnicemi mělo jen hemžít.“

„Asi spoléhají na toho upíra, že je zničí,“ pokrčil mými rameny Ten druhý. „Možná. Mně na tom připadá zvláštní, že Cizinci toho upíra vůbec použili.“

Kdyby jich poslali deset, věřil bych, že jich mají dost, nebo že je tam někde,“ ukázal jsem prstem ke stropu. „nepotřebuji tak hned. Že poslali jen jednoho, z toho vyvozuji, že jich zatím mají jen pár, anebo velkou spotřebu.“

„Anebo ho neposlali - třeba uletnul za čerstvým masíčkem sám,“ řekl Ten druhý.

„Na co by jim asi byli vojáci, kteří neposlouchají a létají si, kam chtějí, co myslíš?“

„Třeba nějaká výrobní vada... I když, on by jeden upír na celý klan docela stačil, na co deset?“ nevzdával se Ten druhý.

„Stačil, stačil...“ Kdyby klan tak nepeřel na tradicích - tím myslím to losování - stačila by na jednoho upíra jedna oběť. A až by ji tchal, jeden dobrý střelec s bazukou. Pak by stačilo posbírat kusy toho správného těla a udržovat oheň.“

„Oni nevědí, že na upíry platí oheň. A nemají napalm.“

„Museli to vědět - vždyť mi Singhaia, když jsem ji našel, říkala: „Oheň, oheň.““

„To se toho upíra vůbec nemuselo týkat. Kdybys půl dne ležel na sluníčku, bez vody, bůh ví, co bys říkal ty!“ Ten druhý se zasklebil, až mne píchlo v nose. Ta zlomenina se nezahojila tak, jak se měla zahojit.

„Anebo to mohl být prachobýčejný zkušební provoz, jestli je technologie výroby upírů z mrtváků dostatečně účinná,“ dodal.

„To bychom si moc nepolepšili, že jsme ukázali, jak ho zničit. Ale zkušební provoz nemá smysl, pokud ho někdo nesleduje, a toho bychom si snad všimli. Ale jestli jsme něco přehlédlí a jestli upíry vylepší v ohnivzdornosti...“

Jak jsem před chvílí mluvil o Singhaie, mimoděk jsem na ni pohlédl. Zdálo se mi, že měla pootevřené oči a jak jsem zdvlnl zrak, že je rychle zavřela.

„Naštěstí nerozumí česky, to by si o tobě mohla myslet, že jsi blázen,“ zašeptal Ten druhý.

„Mlči!“

Zvedl jsem hromádku dezinfekcí vonících věcí a vstal. Saladin se zhoupl, až jsem se zapotácel. Položil jsem věci na lůžko vede Singhai, pootevřel kohout na její infuzi a přesvědčil se, jakou má teplotu.

Plochy teploměr jsem jí na čelo přilepil, než jsme vyjeli.

„Singhaio?“ řekl jsem anglicky, „vím, že nespíš.“

Pootevřela oči a měla v nich stále tu nedůvěru. Ale aspoň se mě nepokusila zabít. První pokrok nebývá největší, přesto potěší.

„Teď to bude bolet, ale chceš-li, aby ti zůstaly ruce a nohy, musíš vydržet.“

Neznatelně přikývla.

„Bude to bolet dlouho, prašky proti bolesti ti budu moci dát až na noc.“ Sám jsem nevěděl proč - bylo to tak ale napsané ve *Frontovém lékaří*.

„Citiš něco?“ poklepal jsem jí na hřbet pravé ruky, která pořád vypadala nejnuř. Byla divně skvrnitá, studená a po poklepu v naběhlé kůži zůstal zřetelný otisk mého ukazováku.

Singhaia zavřela hlavou.

„Tak do toho,“ povzbudil jsem se. Když jsem zdvihl pravou masážní rukavici, saladin se naklonil, až jsem málem na Singhaiu spadl.

Potřebovala by vykoupát, blesko mi hlavou a rychle jsem se odtáhl. Pak jsem si uvědomil, že zápach nejde z ní, ale z té její prokláté pravé ruky. Jak se otfásko bodové světlo nad mou hlavou, všiml jsem si, že se jí kolem nehtů lesknou proužky hnisu.

Opatrně jsem naběhlé ruce natřel speciálním gelem a vsunul je do rukavice. Vysoké manžety Singhaie sahaly do půli předloktí. Pečlivě jsem rukavice stáhl, aby seděly co nepevněji.

„Neškrti tě to někde?“ zeptal jsem se, když jsem jí na nohy nasadil velké papuce s tím samým určením jako rukavice.

Zavřela hlavou.

Při manipulacích s rukavicemi a papučemi mi silně vadilo, jak se mi Singhaia dívá pod ruce. Tak mi něco občas vykrouzlo z prstů, a to jsem se přitom musel tvářit sebejistě, jako že vím, co dělám. „Vaše chování a výraz vašeho obličejte musí pacienta přesvědčit, že se uzdraví“, byla první věta ve *Frontovém lékaří*.

„No snažili ses,“ uštěpačně zašeptal Ten druhý, když jsem připojoval hadičky a kabely od masážních návléků k malému hranatému přístroju.

který jsem předtím připojil k elektrické síti saladinu. Ozvalo se zasyčení a rukavice i papuče se nafoukly.

„Klid, to je v pořádku,“ přitlačil jsem Singhaiu zpátky k posteli.

Vypadala v nejednou obrovských bílých rukavicích a ještě větších botách jako Mickey Mouse. Jenom jsem si nemohl vzpomenout, jestli ta slavná myš náhodu nemála boty černé.

„Teď to začne být nepříjemné, musíš to ale vydržet - kdyby to nešlo, řekni to hned.“ Zmáčkli jsem modré tlačítko na ovládací jednotce a masážní adaptéry (tak se rukavice a papuče správně jmenují) se začaly vlnit.

Singhaia pevně zavřela oči, nic ale neřekla. Musel jsem si jít sednout dopředu do křesla, tak strašně začala skřípat zuby.

„Bolest je dobré znamení,“ neopomněl jsem nahlas zopakovat závěrečnou poučku z příslušného oddílu *Frontového lékáře*.

***

Když se slunce nachýlilo k západu, dojeli jsme na dohled hranice pralesa.

Už dlouho předtím skončilo spáleniště - lépe řečeno neskončilo, ale husté křoviny a vysoká tráva ho stačily zakrýt. Polovina stromů tady byla alespoň zčásti živá - počítač vybíral směr, aby naše stopy byly co nejvíce skryté pod jejich korunami. Tráva by se měla do čtyřadvaceti hodin narovnat, tak si to alespoň pamatují z ekologické výchovy na základní škole. I když, tahle tráva je míšty přes metr a půl vysoká.

Právě jsem se byl podívat na Singhaiu, když saladin zastavil.

„Co se děje?“

Jonáš se vyklonil z křesla, nadsdvíhl si řídicíké byly a ukázal na můj monitor. V polovině mírného svahu před námi se jedovatě zelenala stěna rostlinstva. Deštný prales. Džungle. Začínala, jako by ji někdo z ostatního světa vyřízl obrovským nožem.

Obul jsem si boty a otevřel průvlak. Do obličeje mne udeřila vlna rozžhaveného vlhkého dusna a košili jsem měl propocenou snad dřív, než jsem doskočil na zem. Pod podrážkami mi vlhce mlasklo.

Většina členů Klanu už vylezla zpod maskovacích plachet a protahovala si ztuhlá těla. Plachty na skluzzech zezelenaly, už když jsme po polední najeli na jednolitou plochu trávy. Nejdřív byly trochu do žlutozelená, teď byly stejně jedovaté jako džungle. Oblečení lidí je rychle dohánělo.

Klan se během minuty rozprostřel kolem saladinu. S úlevou jsem si všiml, že hlavně zbraní míří k pralesu. Když chtěli, byli ti lidé mezi bodlinatými zelenými keři neviditelní.

„Není to bezpečné místo, ale potřebuji s tebou mluvit,“ najednou se vedle mě objevil Guss. Když přes mne přehodil svůj maskovací plášť, vyděsil jsem se.

„Posad se,“ řekl jenom. Sám si sedl rovnou do trávy - nebyl ve svém maskovacím kaffanu vidět, stejně jako já pod jeho pláštěm.

Guss mlčel a hleděl mi do očí. Bylo slyšet bzubení much a šramocení hmyzu; halas večerní džungle, tak známý z knih, už asi nikdy neustlyším.

„Přestože ses sám vyloučil z mého klanu, neznamená to, že nemůžeme být přáteli,“ tiše promluvil Guss, „souhlasíš?“

Dal jsem si s odpovědí trochu na čas. Gussův pohled se v zapadajícím slunci leskl a s každou vteřinou mého mlčení těžkl a těžkl. V těch několika okamžicích jsem přemýšlel, jestli se dá alespoň předstírat přátelství k člověku, který raněného druhá považuje za kus jídla. On asi přemýšlel, jestli má cenu o přátelství mluvit s člověkem, který raněného za kus jídla nepovažuje.

„Ano,“ řekl jsem. „Co ode mne potřebuješ, Gussi?“

„Jsi nezdvořilý, Maxmilliane. Ale máš pravdu, něco potřebuji. Ne pro sebe, ale pro nás.“ To poslední slůvko zdůraznil, aby bylo jasné, že nemyslil jen nás dva nebo klan, ale že mysli to, čemu já v myšlenkách říkáám lidstvo.

„Zamýšlel ses někdy nad tím, jak na Cizince udeřit a vyhnat je ze Země, nebo ještě lépe, jak je zničit? I s nestvůrami, které udělali z bratrů?“ zeptal se. Západ slunce mu rudnul v očích. Vypadalo to dost nepřijemně - jako by měl pod černým obočím dva živé plameny.

„Balistické rakety. Možná vodlkové pumy,“ řekl jsem bez váhání. Nechci se chlubit, ale to mne napadlo už tehdy, co jsem zjistil, že za *To* mohou mimozemšťané, a když jsem si ujasnil i ostatní souvislosti.

Poslední dva dny jsem na bomby a rakety myslel stále častěji, od doby, co mi Guss řekl o své rovnici mrtváci=upří=vojáci. Vedl jsem o tom s Tím druhým dlouhý rozhovor a nakonec jsme se shodli, že je to nejspíš pravda. A aby nějací parchanti ukradli (ovládlí, zajali, zmanipulovali - nevím, které slovo je vhodnější - přesně sloveso popisující tento jev ještě nebylo vymyšleno), tedy aby vzali celé lidstvo a použili ho jako bezduché zabijáky proti...

„Špatně,“ řekl Guss.

„Prosím?“ až jsem se lekl. Trochu jsem se nechal unést představami o své chytrosti, důvtipnosti a předvídavosti.

„Ne balistické rakety. Ne vodlkové pumy.“

„Proč ne?“

Guss zvedl oči a rychle zapadající slunce se mu v nich odrazilo posledním zábleskem. Tentokrát to vypadalo, jako by mu zpod obočí vyrazily dva laserové paprsky. Někdo s romantičtějším duchem by možná našel i případnější přirovnání.

„Termonukleární pumy by Cizince jistě zničily. I se všemi přebudovanými lidmi. To bylo správné. Ale zničily by i Zemi. Při vojenských školeních v Evropě byla radioaktivita jen strážák, tady víme, jak hrozná a smrtící je. Navíc,“ umlčel mne oblíbeným gestem, „Cizinci mají paprskové zbraně, které jsou daleko přesnější a účinnější, než v - jak ty říkáš popelnících - nebo v ostatních strojích. Jejich paprsky nejsou roztrpené jako blesk, ale rovné a tenké jako šípky.“ Guss se odmlčel. „Útočili jsme na jejich základnu pomocí raketometů. Od jednoduchých bazuk po samonaváděcí protiletadlové zbraně. Navíc jsme měli i jeden mnohahlavový kobercový raketomet na pásovém podvozku.“

Chvilku mi trvalo, než jsem pochopil, že mluví o úderu na základnu Cizinců u Cadského jezera.

„Osobně jsem se nedostal tak blízko, abych přesně viděl, odkud ty paprsky létají - byla tma. Předpokládám ale, že tam musí být nějaká... hm, nějaká mezihvězdná loď.“ Vědeckofantastická terminologie mu nešla přes rty, zahleděl se na mne a v té chvíli se setmělo - tropický soumrak se nezmenil, stále vypadá, jako by někdo slunce vypnul vypínačem.

„A?“ řekl jsem, když Guss mluvil moc dlouho. Mouchy mi lezly po celém těle, a do nosu se mi jich pokoušelo nacpat tolik, že jsem se div nedusil. Mával jsem si před obličejem cípem maskovací celty, ale nebylo to moc platné.

„Ty paprsky zasáhly každou z našich raket. Bez výjimky. Ty letící přímo a rychle i ty kopírující terén. Každou, po pár desítkách metrů, co vyletla. Pak létající stroje zautočily na místa, odkud rakety startovaly. Boj netrval ani třicet vteřin.“

Přestože jsem ho už neviděl, z tónu jeho slov bylo zřetelně poznat, jak s ním blesková ztráta čtvrt tisíce lidí ořásala. Dobře jsem chápal, že si uvědomuje, že to byla možná poslední čtvrttisícovka lidí pohromadě na celém světě.

„Byl to můj klan.“ V Gussově hlase se při těchto větě ozvala hluboká, temná, smrtící hrozba (nevím, jak to popsat lépe než touhle frází, ale opravdu jsem z těch slov hrozbu, temnotu a smrt cítil téměř prýštit).

„Takže rakety ani termonukleární zbraně ne. Co tedy?“ odvážil jsem se promluvit. Po předchozí Gussově větě jako by i mouchy prořídly.

„Cizincům radioaktivita vadí. Starý Abdullah se obětoval, přitákal na sebe pozomost pancéřového stroje a v transportěru před ním prchl do území po Sedmé bombě. V radioaktivní zóně ho Cizinci nepronásledovali, ale povolali na něj jedno z těch šipovitých letadel, které ho zničilo z výšky.“

Za Africké války bylo použito devět atomových pum. Každá dostala jméno podle svého pořadí. To jsem se učil ve škole. Že nebudou použity žádné další, bylo to jediné, na čem se válečníci strany kdy dokázaly shodnout.

Hlavně proto, že svět už jim žádné další jaderné zbraně neprodal. „Neutronové dělostřelecké granáty položené na správná místa a dálkové odpálené,“ řekl Guss, „to je můj plán.“ Tráva zašustila, jak si poposedl.

„Ty jsou tady jen v Jhoafřícké republice. A protože je to daleko, chceš abych je přivezl já.“ Byl jsem na sebe pyšný, jak mi to páli.

„Tak.“ Přes neprůhlednou tmou mi fantazie vykreslila Gussovo obvyklé rázné přikývnutí:

„Bude to obtížné,“ řekl jsem.

„Ne tolik, jako pro nás. Když nepřijmeš, budeme se tam muset vypravít pěšky.“

„To by byl masakr.“

„To by byl masakr,“ přitákal Guss.

Jižní Afrika je jediný stát černého kontinentu, kde se neválcilo. Od ostatního světa se oddělila neprostupnými pásy mlh, pastí a automatických zablájků. Jsou to ty nejmohutnější, jaké byly na světovém trhu s válečným

zařízením nabízeny - Jižní Afrika si je se svými diamantovými a zlatými doly jako jediná na kontinentu mohla dovořit.

Samočinná dalekonosná děla s možností střelby neutronovými granáty hldala moře. Nikdo nikdy oficiálně nepřiznal, že Jižní Afrika neutronové granáty má, ale když zemi napadla flotila generála Shamy, byly bez váhání použity. Nikdo ze Shamových lidí nezůstal naživu a nikdo z oficiálních činitelů opět nic neřekl. Jen u pobřeží Jižní Afriky trochu stoupla radioaktivita. Nijak nebezpečně, ale stoupla. Shama se svou flotilou zmlzel před devíti lety a od té doby nebyla Jhoafřícká republika napadena. Věřím, že i Cizinci tam měli největší problémy na celém světě. Automatické protiletadlové zbraně prý stát zakrývaly jako deštník, v kterém se otvíraly koridory jen pro ohlášená letadla - a stále zakrývají. Na Jhoafříckou republiku prý nikdy nebyl podniknut letecký útok, poslední námořní před zmíněnými devíti lety a pozemní ještě dříve - přitom její bohatství lákalo všechny generály a vůdce, co jich na zbytku kontinentu bylo.

A teď po mně Guss chce, abych tam jen tak dojel, naložil pár neutronových granátů a dovezl je zpět.

„Postupně vyčistíme celou Zemi,“ přetrl mi náčelník nit myšlenek.

„Přeplavíme se do Ameriky, dojdeme až do Číny, neustaneme, dokud na Zemi bude jediný Cizinec.“

„Anebo o našich činech bude zpívat Dech pouště. A když skončí, budou do těch míst létat popelnice na nedělní piknik,“ řekl jsem.

„Bojovník, který myslí na prohru, je zpoloviny poražený,“ řekl Guss.

Trochu mi to připomnělo cynické průpovědky Toho druhého. Ale náčelník to myslel smrtelně vážně.

„Zkusím to,“ řekl jsem.

„Pamatuješ, kde zemišel Takado?“

„Ano.“

„První den v každém novém měsíci tam na tebe bude někdo čekat,“ podle zašustění jsem poznal, že Guss vstal. „A buď rychlý, Maxmiliane, Pane neviditelného stroje, čas je proti nám.“

Připadal jsem si důležitý - vstal jsem a čekal, co Guss řekne dál.

„Náčelníku? Gussi?“ zašeptal jsem po několika okamžicích ticha. Když se nic neozařvalo, pochopil jsem, že z jeho strany bylo řečeno vše a že odešel. Jenom jsem nechápal, jak to dokázal tak tiše.

„Ani se nezeptal na Singhaiu,“ řekl Ten druhý, když jsem otevřel průvlak saladinu.

Tomu jsem se já nedivil.

***

Nevěděl jsem, proč Guss označil okolí jako nebezpečné a proč mne zakryl vlastním maskovacím pláštěm, který mi dokonce nechal, ale když tak tiše zmizel, ozval se můj vstražený instinkt. Vlasy na krku se mi začaly ježtit.

„Dnes pojedeme i v noci,“ řekl jsem Jonášovi, který se zabýval rituály před spaním.

„Proč?“ pohlédl na mě a po bradě mu tekla pěna z pasty na zuby.

„Nevím, znáš ta má tušení... Stopy v trávě po těch skluzzech musí být z výšky jasně viditelné. Takhle se aspoň trochu ztratíme.“ Nasadil jsem si řídicíské brýle; v režimu násobeného světa vypadala zeleň džungle opravdu přeřvané. Přemýšlel jsem, že jsme za celou dobu v Africe ani nezahledli nějaký z šipovitých létajících strojů. A přece o jednom Guss před chvílí mluvili.

„I když, v zemi tak našápané automatickými válečnými stroji bych i s takovým letadlem létal jen nerad,“ ozval se Ten druhý.

Zařadil jsem ‚Vpřed‘.

„Nezapomeň, jak dokáží manévrovat, že mohou létat těsně nad zemí, pomalíčku, a nezapomeň na to zrychlení,“ pohládl jsem si pravé ucho.

Dodnes mne při náhlé změně tlaku zajizvené ušní bublinky bojí.

„Když po tobě začne pálit tisíc hlavní nářez, můžeš manévrovat jak chceš,“ řekl Ten druhý.

„Já si myslím, že pro Cizince by neměl být problém rozkódovat identifikační signály hlavních válcících stran. Pak by po nich nestřílelo nic důležitého. Podle mě těch letadel tady na Zemi mají tak zatraceně málo, že na tomhle válkou vyliďněném, nebezpečném kontinentu mají jen jedno.“

„Možná,“ řekl Ten druhý, „i když, jaký problém by byl pár jich sem přivolat z Evropy. Byly by tady ani ne za hodinku.“

„Omezený dolet?“ pokřičil jsem rameny.

„Hmm. Ono je to nakonec jedno. Hlavně, že tady nehrozí megablesky tak akutně. Myslíš, že u Čadského jezera je opravdu mezihvězdná loď?“

Zajímalo by mne, co by dělal saladin, kdyby ho trefil nějaký z těch papsků,“ přeskočil Ten druhý téma.

„Mezihvězdná loď. Je to dost možné. Druhá bude někde v okolí Říma a určitě nejedna někde na severu Evropy,“ objel jsem husté křoví a zabočil směrem, kde se mi noční savana zdála sjiždnější. Pak jsem musel chvíli couvat a pak jsem řízení předal počítači. Cesta byla sice pomalejší, ale mohl jsem si v klidu přemýšlet a povídat s Tím druhým.

„A co se týká zásahu tím papskem do saladinu, tak to mne - abych ti pravdu řekl - ale vůbec nezajímá. Lépe řečeno, dovedu si to představit až moc dobře. Obzvlášť, když tím dokáží zasáhnout letící raketu. Zepředu.“

„Myslím, že náš pancíř by to vydržel.“ Z Toho druhého se stává optimista. „Já myslím, že ne. Taková mezihvězdná... Válečná mezihvězdná loď musí mít zbraně, o kterých se nám nesní.“

Ten druhý zmlkl - snad mi dal za pravdu. Mne udivilo, jak mi ta slova ‚mezihvězdná loď už podruhé vyklouzla z pusy. Pár desítek minut potom, co jsem se o její pravděpodobné existenci dozvěděl, a už to беру jako samozřejmost. Ale když jsem si zvykl na mimozemšťany... A nějak se sem dostat museli.

„Jonáší?“ nadzdvihl jsem si brýle. Přestože byl po celodenní jízdě unavený, statečně seděl na svém místě. Před chvílí vylezl ze sprchy, rukávy županu měl na dvakrát ohnuté a ucesané bílé vlasy se mu vlhce leskly.

„Prosím tě, pohlídej to ještě chvíli, musím se podívat na ni,“ píchl jsem palcem přes rameno. Vzal si ode mě řídicíské brýle, nasadil si je a přizpůsobil

si sluchátka. Mikrofon vždy zkroutí jako precílk. Kdybych byl němý, asi bych to dělal také.

Singhaia ležela se zavřenýma očima a už ani neskřipala zuby.

Několikrát, jak jsem kolem ní předtím procházel, jsem jí řekl, že čím déle masážní adaptéry napoprve snese, s tím větší pravděpodobností se uzdraví.

„Proč ta bolest?“ zeptala se mne, když jsem si teď klekl vedle na koberec. Oči neotevřela a dýchala velmi rychle a velmi mělce.

„Má to něco společného s regenerací nervových buněk. Anestetika by ovlivnila jejich chemismus... Moc se v tom nevyznám. Vydříž ještě?“

Nejdřív kývla, že ano. Hned na to, že ne. Obličej měla šedivý a zpoceny. A to v saladinu bylo příjemných čtyřadvacet.

„Dobře,“ vypnul jsem řídicí jednotku a rukavice a papuče se přestaly vlnit a s hlasitým zasyčením splaskly. To jsem poprvé viděl Singhaiu uvolněně se usmát.

Stáhl jsem jí všechny čtyři masážní adaptéry ruce i nohy méa plně drobnoukých otačenin od masážních hrotů, které přesně vypočítanými pohyby synchronizovanými s pumpováním srdce podporovaly krevní oběh.

„Nohy budou dobré,“ řekl jsem radostně. Měla je teplé a když jsem jí zalechtal na patách, ucukla. „S rukama budeme pokračovat ještě zítřa, ale vypadá to takyť fajn.“ Zvedl jsem z polštáře teploměr, který se jí potem odmočil z čela.

Než se teplota změnila, Singhaia usnula. S těma rukama jsem trochu lhal - pravá se mi vůbec nelíbila. Píchl jsem jí triádu, našel oleklé pruhy po poutech hnojivu masí a vrátil se k řízení. Jonáš spal s řídicískými brýlemi na očích, ale počítáč už se dávno vycvičil v nejobzetnějšího řídicí, jakého znám. Přenesl jsem Jonáše na horní palandu, vysprchoval se, dal nějaké špinavé věci do pračky a za chvíli už se ukládal do křesla. Těsně před usnutím mne napadlo, že jsme nikdo nevěčeřel, a že na to musím dávat pozor.

„Ty jsi tlustý dost,“ rozplynula se mi v hlavě slova Toho druhého, ale to už mohl být jenom sen.

***

Už včera jsem rozhodl, že prales Středu objedeme vpravo. Po pobřeží Atlantiku je cesta relativně sjiždnější, ale hlavně nenápadnější, než horami kolem Viktoriina jezera. Budeme sice muset překonat nějaké bažiny a pár řek, ale to by neměl být problém.

Po snídani jsem se rozvalil do křesla a nasadil si řídicíské brýle.

Protože jsem v tom křesle spal, nebylo tak pohodlné jako vždýcky. Víbec dnešní probuzení bylo trochu divoké - počítáč jel celou noc, tak mne ubíhající okolí pěkně vyděsilo. Počítáč ale držel směr a všiml jsem si, že zviždá nerovný terén lépe a lépe - poznalo se to z toho, že se zvýšila průměrná rychlost. Natáhl jsem nohy na palubní desku a bezduše civěl. Jeli jsme stále na dosah džungle; někdy na dohled, někdy ne, podle toho, jak husté byly stromy a křoviska v ‚předždunglí‘. Jednou jsme projížděli tak blízko, že mi v

řidičských brýlích připadalo, že bych se zelené stěny mohl dotknout. Takhle zblízka nebyla zeleň tak zelená jako z odstupu, byla míšty divně do šeda. Nejřiv jsem to skoro nevnímal, možná mne ta barva jen zašimrala v podvědomí - pak jsem si ale všiml první pavučiny a jak se mi zleřily vlasy, už jsem to viděl všechno: džungle byla pavučinami doslova opředená. Kde jich byla větší vrstva, tam měla zelená barva šedší nádech. Pak jsem, přestože jsme od hrady rostlin jeli téměř třicet metrů, uviděl prvního pavouka. Odhadl jsem, že bych jeho tělo v neřiřším místě neobsáhl prsty obou rukou. Už jen z té představy se mi udělalo mdlo.

„Jeřtě že jsem se z klanu vyloučil tak snadno!“ zařeptal jsem.

Představil jsem si, co by mi udělali, kdybych při prvním zamotání do pavučiny začal ječet. Asi by ze mě bylo už jen pár kilo masného *pap-anc-tek*. Příklad jsem počítací, ať se od džungle drží dál.

Bylo to zbytečné, od té chvíle jsem viděl pavouky všude: v křovinách ubhrajících kolem, v trávě, v korunách stromů... ať už tam nohaté přířery byly nebo ne. Protože se chýlíla doba obědu, radři jsem si sundal řidičské brýle a řel se podívat na Singhaia.

Od rána zase trpěla v masážních adaptěrech - měla je jen na rukou.

Když jsem jí rukavice sundal, ulevilo se jí tak, že si se mnou dokonce chvilku odměněně povídala.

Levá ruka byla podle popisu ve *Frontovém lékáři* docela dobrá (zhluboka jsem si oddychl). Pravá vypadala podstatně huř, ale už se objevila citlivost v dlani a prvních třech prstech. Prstěnik a malíček ale vypadaly ořklivé.

Singhaia pravou rukavici na zbytek dne vehementně odmítla a tímto mým návrhem naše veřkeré byř odměněně hovory skončily. Jeřtě jsem jí vnutil pár soust (sušenky s marmeládou), ale mezi dvěma kousnutími usnula.

***

Ráno byly ty dva prsty stále studené a necitlivé. A páchly. Jinak se Singhaia dokázala sama posadit, a když si odbyla obvyklé návally slabosti, které zařije každý, kdo dlouho leží, odkulhala se vysprchovat.

Docela mne překvapilo, že umí sprchu ovládat. Jeřtě víc mne překvapilo, když nacpala své oděvy do pračky a rutinovaně jí zapnula.

Musím říci, že jí můj obrovský zelený župan sluři a že umyté a učeřané vlasy z ní udělaly nového člověka. Tak po očku jsem pozoroval její vyhublé tmavé tváře - je opravdu hezká. A oni z ní chtěli udělat hromádku sušeného blivajzu! Netrouři jsem si odhadnout, kolik ras má v rodokmenu, a navíc mi to bylo srdečně jedno. Krásné hluboké černé oči, dlouhé řasy, plně řty... radři dost.

Potom se Singhaia dala do jídla a to pro mne byl další řok.

„Nesmiř tolik jíst, bude ti zleř!“ křičoval jsem se, ale naprosto mych slov nedbala. Na člověka, který v životě zařil asi víc hladu, než si já dovedu představit, tihle evropské poučky zřejmě neplatí. Ale stejně jsem o ni měl strach, protože snídání připravoval Jonáš, a tak to byla obvyklá kilhovitá

směsice ovesných vloček a sušeného mléka a strouhané čokolády, přeřitá řtávou z kompotu a jáhodovým sirupovým koncentrátem.

Kolikrát už jsem mu říkal, že dobré jídlo neznamená smíchat všechny dobré věci dohromady, ale jemu to asi chutná, a co se týká prosazování svých chutí, je neoblomný. Stejně jako v dodřžování denních kuchyňských služeb.

„Dobry, dobry, *Vajřy*,“ pohladila ho Singhaia po hlavě a nastavila misku, aby jí pořtetí přeřal. Pochopil jsem, že ‚*Vajřy*‘ je zkromolenina slova ‚white‘, a že za jméno mohou Jonášovy vlasy. Jak do sebe řtíhřá dívka může nacpat třeti misku té pattaminy nepochopim nikdy. Jonáš chtěl před pohlažením ucuknout, ale tomu nepřehlednutelnému holdu svému ‚kuchařskému umění‘ neodolal. Po ponuřých obličejích, jimiž jsem ho častoval já, mu muselo, že si něko pořtetí přeřává, připadat jako zázrak.

Vřiml jsem si, když ho Singhaia pohladila, že se jí oči stáhly bolestí.

Měla neobratně prsty a na všechno sahala, jako by to bylo velmi křehké - teř se zapomněla.

Bedlivě jsem se na její ruce zahleděl. Otoky už se ztratily a po poutech možná nebude mít ani jizvy. Z dlani a prstů se jí odlupovaly cáry odumřelé kůže (asi jako když se spálíte na sluníčku) a na koberci, jak opatřně (jako po skle) řla ze sprchy, byly stopy z řupinek a ruliček pokožky, která se jí oloupala z chodidel. Při její tmavé pleti mne překvapilo, že ty jemné řřasně jsou bílé.

Po snídání se Singhaie začaly klížřt oči, beze slova vřtala od stolu, lehla si do postele a zase spala až do druhého rána.

Každě dvě hodiny jsem jí končeti natřal mentolovým lektvarem a saladin se kolěbal na západ.

***

Dalři den už Singhaia byla v pořádku.

Mimo těch dvou prstů.

A toho jsem se bál. Ve *Frontovém lékáři* bylo jednoznačně napsáno, co se v takovém případě musí udělat: v připadě, že prsty začnou černat a nabhat a že se kolem nehtů objeví žlutý hnřs. Přesně stejně příznaky měla Singhaia na malíku a prstěniku pravé ruky.

Amputace.

Už jen z toho slova na mne řly mráčky. Na sbírku skalpelů a elektrickou pilku na kosti v lékárně saladinu mi stačilo mrknout a byl jsem po snídání.

Singhaia a Jonáš nerušeně jedli - jim jsem zatím nic neřekl a za ohřřté párky z konzervy jsem od Singhaiy dokonce sklídil první obdivný pohled.

Když dojedli, posal jsem Jonáše hildat cestu a tiše a soustrasně Singhaie vysvěřtili nezbytně.

„Amputace, ano,“ odpověděla a nahlas se zeptala, jeřtil by, prosim, nemohla dostat jako zákusek to dobré, co bylo k snídání včera. Mám pocit, že tím si Jonáše zřískala nadosmřti.

Její fatalistické smíření s tím, co život přináší, mne trochu (trochu víc) šokovalo. Už jak vzala odtržení od svých lidí a od všeho, co znala - a teď ztráta dvou prstů. Jako by to nestálo za řeč.

Ale na druhou stranu, šokovalo mne to jen do té chvíle, než jsem si uvědomil, že se už minimálně dvakrát musela smířit s vlastním snědením.

O tom, že jsem ji vyměnil za pušku, věděla; přestože byla omámená uklidňujícími prostředky, tu scénu, kdy jsem stál proti klanu, si pamatovala. O tom jsme vedli ten krátký zvdvořilostní rozhovor, když jsem jí naposledy sundával masážní rukavice. Že byl zvdvořilostní, jsem si dovolil odhadnout z toho, že mi nakonec řekla: „Děkuji.“ Zákázal jsem Singhaie přidat si podruhé vločky.

Operovat by se mělo s prázdným žaludkem; myšleno to je asi tak, že prázdný žaludek by měl mít operovaný. V našem případě bylo víc než záhodno, aby ho měl prázdný operatér. Tedy já.

Zastavil jsem saladin pod košatou korunou prvního příhodného stromu a počítat stabilizoval podvozek tak, že podlaha byla vodorovně. Pak jsem přesně podle návodu ve *Frontovém lékaři* začal připravovat *improvizované operační stánoviště*. Jonáš nejdřív se zájmem přihlížel; když pochopil, k čemu se schyluje, zezelenal, narazil si sluchátka od diskmana a zmizel ve svém křesle. Dával o sobě vědět, jen když horečně obracel stránky komiksu.

Řekl jsem Singhaie, ať se položí na spodní palandu a pravou ruku natáhne nad koberec. Pak jsem pomocí bedýnky s náboji a několika chirurgických roušek vytvořil *sterilní operační pole*. Bedýnku jsem podložil dvěma baleními pomerančového džusu.

Pořetí jsem si přečetl přesný postup operace, počítat na monitoru zdůrazňoval důležité body podtržením červenou čarou. Pak jsem si zastrčil do ucha sluchátko - počítat mne bude před každým krokem přesně instruovat a v případě problému mne zahrne alternativními postupy a radami. *Frontový lékař* je pry' natolik kvalitní expertní systém, že by podle něj mohl po jednom návčiku na mrtvole provést transplantaci srdce i amatér.

Já tedy rozhodně ne.

Nainstaloval jsem nad Singhainu ruku dvě bodová světla, narařičil roušky, že byla vidět jen dlaň s prsty, a rozložil si na sterilní podložku všechny nástroje, které počítat na podobnou operaci považuje za nutné. Pak jsem si uvázal bílou zástěru ze sterilního vlákniého papíru, na hlavu sterilní čepec, a sterilní roušku přes ústa. V té chvíli se Singhaia začala tvářit znepokojeně.

„Jenom ty dva prsty?“ ujistila se, když jsem si myl ruce.

„Ano,“ zachraplal jsem. Singhaia se uvolnila.

Sterilním ručníkem na jedno použití jsem si pečlivě vysušil dlaně a navlékl si jemné gumové rukavice. Podle pokynů *Frontového lékaře* mi přitom měl někdo pomáhat a pořadí oblékání mělo být také jiné, ale z Jonáše nyní existovalo jen pištění sluchátek a šustění ohmataného časopisu.

Pak jsem si kleknul k operačnímu poli. V bílém, oslnivě nasvětleném kruhu se Singhainy mrtvé oteklé prsty masně leskly. Už předtím jsem jí sundal naplasti kolem nehtů a hnís dělal na své bílé podložce nažloutlá kolečka.

Podíval jsem se na skalpel, na zahnuté chirurgické jehly, pilku, a musel jsem si jít pro dva prášky proti nevolnosti. Pro jistotu jsem si vzal ještě třetí a dýchal jsem opatrně a zhluboka.

Když prášky zabraly, převlékl jsem si rukavice a vrátil se k *ruce v operačním poli* - přesně tak to bylo ve *Frontovém lékaři*. Po dobu operace si *operovaného člověka zvedkujeme jen na nemocnou část mezi rouškami a stále si opakujeme, že mu pomáháme*. Že mu pomáháme, že mu pomáháme, že mu pomáháme, stále jsem si opakoval. To je poučka pro naprosté nelékaře, okolnostmi dohnané k nečekaným lékařským výkonům.

Takoveto lehké operace se dělají jen s lokálním umrtvením. Pro amputaci prstů stačí tři injekce do přesně popsaných míst. Slova *lehká operace* úporně používal *Frontový lékař*. Já ne.

Už jen ty tři injekce do Singhainy dlaně mne stály většínu sil.

Přestože jsem (přesně podle návodu) Singhaie podložil hlavu polštářem, aby ji to nutilo dívat se na druhou stranu, než je operační pole, a navíc jí zakryl oči papírovým ubrouskem, když jsem začal s injekcemi, ubrousek si nadzdvihla a zvědavě pokukovala, co to dělá.

Z mých slov: „Teď to trochu píchne,“ která podle *Frontového lékaře* měla znít autoritativně a uklidňujícíně, bylo asi slyšet všechno, jen ty zmíněné dvě vlastnosti ne. Ani jsem neměl sílu Singhaiu zakřiknout, ať otočí hlavu zpátky ke stěně a ať si ubrousek vrátí na oči.

Když jsem vbodl poslední injekci (muselo to být dost přesné a nešlo to dělat se zavřenýma očima), osušila mi tím ubrouskem čelo a něco povzbudivě zabručela. Místo abych se rozčílil, byl jsem jí za to vděčný.

Začal jsem malíčkem.

Nejhorší okamžik na celé operaci byl jen jeden - celá operace. Několik jich ale bylo úplně příšerných: Když jsem zvládl naříznutí kůže a svaloviny (v kůži se musí vyříznout taková jakási chlopeč, která se pak přišije přes paňhy), poprvé mi pod skalpelem zaskřípala kost.

To jsem poprvé málem omdlel.

Podruhé, když jsem malíček musel vysadit z kloubu.

Pořetí, když jsem z dlaněové části ruky odstraňoval nekrotickou tkáň.

Navíc to strašně smrdělo.

Nebýt Singhainy, nedokázal bych to. Pravidelně mi otírala pot z čela, povzbudivě se usmívala a občas řekla něco jako: „Drž se, Maxmiliane.“ a „To bude dobrý, uvidíš.“

Prsteník už byl lepší.

I když, jak se to vezme. Zjistil jsem, že jeho první článek by se dal z poloviny zachránit. Maso bylo prokrvené a po konzultaci s *Frontovým lékařem*, týkající se různých odstínů poškozovaných tkání, jsme se shodli, že by se mělo vzpamatovat. Takže jsem musel přikročit k amputaci v polovině článku. Když jsem uslyšel zajelení kotoučové pilky, s láskou jsem začal vzpomínat na to krásné a jednoduché lupnutí, s nímž se rozpojil kloub malíčku.

Nasadil jsem si brýle proti štěpínkám, obložil prst tampóny a když se pilka kvilivě zařízla do obnažené kosti a přes blatníček mi do obličejě stříkla krev,

myslím, že jsem byl na okamžik mimo. Asi to dořizl Ten druhý, protože, když jsem zas vnímal, prst ležel na zakrvácené roušce docela sám. To je vůbec nejhroznější pohled.

Zabrušování okrajů kosti a vytahování štěpínek z masa (pinzetou) už byla jen „zábava“. Hlavně když není slyšet ta přššerná plíka.

Samozřejmě, zlatým hřebem všeho bylo závěrečné šití kůže. Musí se podle tvaru pahýlů zformovat do co nejpřirozenějších jizev (přesně podle návodu *Frontového lékaře*). To protlačování ostrého hrotu s nití mne duševně rozvrátilo. Navíc to vůbec nešlo - kůže byla jako gumová a napínala se, jako když chcete něčím tupým propíchnout balóněk. Nevím, kdo to šil od druhého stehu, ale přestože to byly moje ruce, já ani Ten druhý jsme to nebyli. Přes silácké průpovídky před operací mám takový pocit, že při tom šití Ten druhý poprvé, co ho znám, omdlel. Asi máme společného víc, než se mi kdy zdálo.

Pak jsem najednou stál za saládínem, do zpocenyých tváří mne pálii horký vzduch, čelem jsem se opíral o hrubou kůru stromu a neovadatelně jsem zvracel. Když to přešlo, strhal jsem ze sebe zakrvácený chirurgický oděv, vyhoupl se do stroje a bez jediného pohledu na Singhau rádozy rázným krokem došel k lédnici. Nevím, proč jsem tam tu lahev Johnnieho Walkera v Itálii dal. Teď jsem si za to byl nesmrtelně vděčný.

Byl to první a jediný panák od chaty po strýci Damianovi.

Byl to nejlepší a největší panák v mém životě.

S údivem jsem zjistil, že jsem na jeden lok vypil půl půllitrové lahve. Spolu s prázdňným žaludkem, stresem a prášky proti nevolnosti fungoval jako kladivo.

Jak jsem se skládal k zemi, říkal jsem si, že příjemnější zážitek mne už dlouho nepotkal.

***

Probral jsem se na koberci. Měl jsem pod hlavou polštář a byl jsem pečlivě přikrytý dekou.

Cooperaciň péče probíhala tak, že se Singhaia starala o mě a tvářila se sice vděčně, ale trochu pohrdavě. Po té whisky a prášcích mi bylo strašně zle.

Do večera se situace obrátila. Singhaia na sobě nedala nic znát, ale v obličejí zase zešedla a musela si lehnout. Milostivě jsem jí přenechal spodní postel, na kterou jsem se v jedné ze siláckých chviliek kolem poledne přesunul, a vrátili se na svůj koberec.

Není přesné říci, že se situace obrátila - bylo nám zle oběma.

Jonáš se tvářil vyděšeně. Bylo mi tak špatně, že jsem se nemohl ani postavit a asi jsem podle toho i vypadal. Tak jsem jen zašeptal, ať jede dál a na noc zastaví někde pod stromy. Jonáš kývl, a pak jsem asi usnul.

***

„Tak jak se cítíš?“ řekl ráno Ten druhý.

Cítil jsem se odpočaté a měl jsem dokonce i něco jako hlad. Zato Singhaia nelypala dobře, opravdu ne.

„Sakra! Sakra sakra sakrajii!“ začal jsem horečně tahat věci z lékárny.

Zapomněl jsem jí včera dát triádu. Když jsem ty tři injekce vbodl, veškerý hlad mne přešel. Budu to muset dělat každé ráno ještě deset dalších dnů. Třetí den bude navíc zpeštěn vynádáváním stehů.

„To se moc nenajíš,“ poznamenal Ten druhý.

***

Shodil jsem za těch deset dnů šest kilo a začala se u mne projevovat obvyklá ponorková nemoc. Vší silou jsem se snažil ovládat. Nebo aspoň nevrčet a nekousat.

„Musíš si to pořádk prohlížet?“ utrlí jsem se na Singhau u oběda.

Neuvěřitelné, ale jizvy po mé operaci si prohlíží *zálibně*.

„Jizvy jsou paměťí boje,“ řekla, „každý válečník je na ně pyšný. I ty bys měl být,“ ukázala na můj obličej.

Ráno jsem si ostříhal vlasy a ostříhal jsem i Jonáše. Singhaia se na to dívala z postele - měl jsem pocit, že už jí toho zase tolik není, a že se jí jenom zalíbilo lenořit. Poprvé v životě mohla celé dny ležet a jídlo jí nosil Jonáš pod nos.

Protože to byl už jedenáctý den po amputaci, právě před tímto obědem jsem řekl: „Dnes vstaneš, je to potřeba. Říká to i počítač,“ dodal jsem svým slovům patřičnou váhu.

„Tvé jizvy znamenají mnoho bojů,“ pohládla mne najednou po čele. Když ho nepřekývala ofína, byly na něm zřetelné stopy po spáleninách. „Líbí se mi.“

Málem jsem si ukousl jazyk.

***

Odpoledne jsem hlídal u řízení a potajmu studoval svůj obličej v malém zrcátku. Přemýšlel jsem, co může být na jizvách k Ilbeni: zarůžovělé stopy po popáleninách, bílé jizvičky po střepinách, křivý nos. Zatláčil jsem si na jeho špičku; na okamžik se narovnal, ale za tu bolest to nestálo.

„Křivý nos tě krásí!“ zachuchtal se Ten druhý.

„Je to i tvůj ksicht!“ utrlí jsem se na něj polohlasně. Kolem ramen se mi najednou obtočily tmavé ruce.

„Miluviš se svým dobrým duchem? V mém starém kmeni byl bojový kouzelník, který měl dva duchy, kteří s námi chodili do bitev.“

„No, to ne, ani tak ne, to je, je to...“ najednou jsem vůbec nevěděl, co mám říci. „Nevím, jestli je to zrovna dobrý duch,“ vzpomatoval jsem se. Singhaia se vyhoupla na tunel mezi sedadly, otočila se, opřela se mi loktem o rameno a sklouzla mi do klína: „Vyprávěj mi o svém dobrém duchovi. Je to nějaký tvůj mrtvý předek?“

Nesnáším, když se mne někdo dotýká. Ale ze Singhaina sezení na mém křesle mi začínalo bubnovat v uších. Souvislé věty už mne zase nenapadaly.

„Není to duch,“ řekl jsem úsečně a zahleděl se na monitor. Singhaia se zavrtěla a usadila pohodlněji: „Je to duch, mluvíš s ním. Jsme teď jeden kmen, musím znát všechny jeho členy.“ Protáhla se a začala mi kroužit knoflíkem u košile.

„Opravdu to není duch... nevím... nevím, kdo to je. Žije se mnou tady uvnitř“, poklepal jsem si na spánek. Ani mi nepřišlo, že, by to mohlo působit poněkud dvojsmyslně. Ale přemýšlel jsem v té chvíli o úplně jiných věcech, než jestli je Ten druhý duch nebo ne. Jestli jsem vůbec přemýšlel. Singhaia se před chvílí sprchovala a měla na sobě jen můj župan. Zdálo se mi, že její tělo přes froté látku sálá jako teplotmet.

„Jak se jmenuje?“ Musela tu otázku zopakovat dvakrát, než jsem zareagoval.

„Jmenuje se Ten druhý,“ jméno jsem řekl česky.

„*Téndruchy?* Znamená to něco?“

„Anglicky by to asi bylo *The Second*.“

„The Second. To je dobře, že máme svého dobrého ducha, který ti radí, Maxmiliane. Od čeho máš tuhle jizvu?“ nečekaně změnila téma a pomalu mi přejela prsty po tváři.

„Hmm, jizvu? Jizvu? Nevím,“ snažil jsem se myslet na něco jiného, než jak elektrizující to pohazení bylo. I když tam, kde jsem cítil dotek jejích prstů, bych žádnou jizvu mít neměl.

Ale byl to jenom starý trik:

„To já ti ukážu jizvy!“ nenechala mne pomalu dořici poslední slovo, „útočila jsem jednou s granátem na automatický kulomet a dříve, co mi to udělalo,“ trochu si rozhnula župan.

A skutečně, na vnitřní straně levého stehna měla světlý proužek po kulce. Najednou jsem začal vidět červeně a v uších mi začalo bubnovat opravdu hlasitě.

„Nepůjdeme si lehnout?“ řekla Singhaia a měla trochu chraplavý hlas.

„Je ještě světo a Jonáš je vzhůru a neměli bychom zastavovat...“, začal žvanit můj smysl pro povinnost, když už jsem já i se Singhaiou v náručí vsíval.

„Džounas?“ otočila Singhaia hlavu, „budeš dávat chvíli pozor na cestu sám?“ Jonášova na jezka ostříhaná hlava se vyklonila z vedlejšího křesla a dvakrát přikývla. Když zahledl Singhainu jizvu na stehně, oči mu div nevypadly.

„A pušť si nějakou hudbu do sluchátek. Hlasitě.“ rozkázal jsem.

***

Když jsem se vrátil do křesla, cítil jsem se lehce jako obláček a nějaká ponorková nemoc mi ani nepřišla na mysl.

***

Za neceých čtrnáct dní jsme dojeli k Atlantiku a dostali se do pásma deštů. Svět se změnil na vodu nahore, vodu po stranách a vodu dole; dole ještě mlaskalo bezedné červené bláto. Bylo jednodušší vjet do oceánu a plout - zpátky na břeh nás po pár dnech vynaly miny - bylo jich tolik, že se jim počítáč nedokázal bezpečně vyhýbat. Pak jsme zase jeli a jeli a jeli, až období deštů skončilo.

To už jsme byli na cestě do Jižní Afriky skoro čtyři měsíce a mimo těch podmorských min jsme nenarazili na nic nepřátelského. S prvním dnem bez deště nastala dokonalá selanka. Bláto vysychalo takřka před očima, a tak bylo možné za den urazit víc než těch poslední dobou běžných šest až deset kilometrů. Kdo neviděl africké rozmočené červené jíly, ten neví, co je bláto.

Ten první den, kdy deště přestaly (zatím nepřišlo jenom dopoledne) jsem začal opravovat vulcan. Za tři dny (každý z nich nepřišlo dále a dále) jsem to měl hotové. Uprírem zkroutené uložení sice nebylo jako nové, ale znervózňující červená kontrolka na palubní desce zhasla.

Za týden deště ustaly úplně, a pak jsme za čtyři dny ujeli víc, než za poslední měsíc. Na vlhkých cestách se neprášilo, tak jsem se chopil řízení a začal to švihat. Stále častěji se mi vracela Gussova slova, že „čas je proti nám“. Cizinci tady jednou svou práci dokončí, a pak i s lidmi přeměněnými v otrocké vojáky odejí. A pak, napadlo mne, je docela možné, že na nevinnou Zemi podniknou jejich nepřítelé protíuder. To by byl opravdu horký konec jednoho malého obydlího světa. Jen jsem doufal, že Cizincům deště znepříjemnily život stejně jako nám. Živé jsem si představoval, jak se mezihvězdné lodi propadají do bahna... I když, oni s tou jejich antigravitací asi podobně potíže nemají.

***

„To je Kalahari,“ řekl jsem. Před špicí saladinu se rozprostírala nekonečná, vyprahlá, rudohnědá kamentá, pahorkovitá puslina. Vítr po ní hnál šlahouny písku.

Poslední osamoceny trs sluncem spáleného křoví jsme nechali za zádi už kolem poledne. Teplota vzduchu byla šedesát šest stupňů Celsia - potil jsem se už jen z pohledu na monitor.

„Kraj smrti,“ řekla Singhaia, „nikomu se Kalahari nepodařilo překonat posledních padesát let.“ Tuhle větu mi během posledního týdne opakovala snad po sto padesáté šesté. A to jsem jí stejně tolikrát vysvětloval, že nikdy nikdo neměl na překonání pouště takový stroj, jako je náš saladin.

„Vím, že to musíme zkusit,“ vždy takovou diskuzi uzavírala, ale bylo na ní vidět, že v úspěch nevěří. „Křaj, kde vládne slunce, železni bojovníci a duše nepohřbených mrtvých,“ dnes, tváří v tvář nejobávanějšímu území na planetě, si závěr proslovu zpeštila.

„Kdyby ses místo těch řečí radši naučila něco pořádného uvařit!“ utrhl jsem se na ni. Zatím co já jsem se díval na monitor a potil se a zároveň mi z Kalahari běhal mráz po zádech, ona vedla ty své proslovy a připravovala

oběd. Při Singhainých jídelch jsem s láskou vzpomínal na Jonášovy experimenty. I když ona asi také, protože se v nich zhlédla a tvůrčím způsobem je rozvinula. Oni dva si v jídle vůbec neotují.

Singhaia, ačkoli většínu potravin viděla poprvé v životě, projevovala fantazii až nezdravou. Zjistil jsem už dávno, že Jonášovi chutná vše, na čem je strouhaná čokoláda. Singhaia bohužel taky. Včera jsem ji musel zadržet, aby ji nenastrouhala na ledvinkový guláš z konzervy. Navíc jídla z konzervy podává zásadně studená - je to prý nejzdravější, protože druhé ohřátí by zničilo i ty zbytky vitamínů, které v jídle zůstaly po ohřátí při konzervaci. Starý kmenový recept, odbyvala mě námitky stejně tvrději, jako se ujala vaření - tradiční ženské práce. To když zjistila, že já jsem jako kuchař ,neschopný' a že Jonáš při vaření ,nesestitelně plývává'. Ona má tendenci krájet do jídla i obaly, pokud jsou papírové a dostatečně barevné.

Je jedno jestli v kmeni vaří žena nebo muž. Vaří vždy ten, kdo z nejméně potravin udělá nejvíce jídla. Je to po náčelníkovi, hledací vody a ranhojičovi ten nejdůležitější. To když řkala, slyšel jsem ji poprvé mluvit zvýšeným hlasem. Byla mými řečmi, poprajícími její ,tradiční' kuchářskou výchovu tak nazlobená, až zadržávala.

Singhaino vaření ale má i výhody: zase je ze mne štíhlý kluk a přestože jsme tři, zásoby potravin ubývají, jako když jsme byli dva.

Singhaia, jen co se uzdravila, přestala s přejídáním a jí tak málo, až o ni mívám strach. Přesto se její tělo půvabně zaoblilo.

Studené ledvinky chutnají po plechu. Postrouhané čokoládou, to bych asi nenesl.

Dnes byla zase nějaká jiná nepopsatelná patlaminá - v duchu jsem si to překřtil na ,kapalinu s neidentifikovatelnými plovoucími předměty'.

Posadil jsem se ke stolu a vrhal kolem sebe ponuré pohledy. Asi mne na tom nejvíc štválo, že jim dvěma to chutná. Ostentativně jsem přivoněl, praskl lžící a šel řídit. V duchu jsem se nafoukl, že jsem alespoň ukázal, kdo je tady pán. Pak jsem za zády uslyšel nějaké podezřelé zvuky - ti dva sycáči se smáli.

Zařadil jsem ,Vpřed' a zadupl plyn do podlahy.

S nemalým zadosťučněním jsem poslouchal, jak chytají talíře a uhybají před šplouchanci ,jídla".

***

Za několik dnů, také kolem oběda, jsem na plný plyn vjel do pastí. Nenařadný kopeček vlevo se otevřel jako gigantický květ a dvouhlavňový automatický raketomet začal chřít smrt.

Za ty měsíce, kdy na nás nikdo neútočil a kdy jsme z nepřátel zahledli jen pár mrtváků, jsem propadl klamnému pocitu klidu a bezpečí. Bral jsem cestu do Jinoafričké republiky jen jako místy poněkud nepřijemný výlet.

Proto teď, místo abych něco dělal, překvapeně jsem sledoval, jak se kopeček otvírá a jak se na nás raketomet zaměřuje. Vitr z něj strhával dlouhou vlečku pisku - vypadalo to opravdu pěkně. Ty rakety už ne.

„Bacha!“ zaječel jsem. Nechápu jak, ale ten raketomet přesně věděl, kde jsme.

Pak nás zasáhla první raketa. Pak druhá, třetí...

Saladin se oťáсал a řízení se mi škubalo v rukou jako klubko hadů. Raketa po raketě šla do levých kol.

„Forsáži!“ znovu jsem zaječel a v okamžiku, kdy jsem si vzpomněl, že jsem zakázal našim obranným systémům samostatnou palbu, se někde vpravo otevřel druhý pahorek a druhý raketomet nás sevřel do kleští. Tedy asi to byl raketomet. V gejzírech pisku nebylo nic vidět.

„Pali Pali!“ Ječel jsem zbytečně - už po prvním výkřiku naše zbraně sršely ocelí. Koučkem vědomí, který se nezabýval snahou udržet zběsile se oťásající saladin v přímém směru, mi kmtila radost nad tím, že jsem spravil vulcan.

Přes naši divokou palbu počet ran do saladinu neklesal a na palubní desce se rozsvěcely další a další oranžové i červené kontrolky. Uvnitř se všechno třásla a po každém zásahu vyletěly ze spár a škvír obláčky prachu. Ostře jsem zatočil do leva a koučkem oka jsem postřehl, jak se Jonáš pokouší dostat do svého křesla.

Tou zatáčkou jsem vjel do cesty ještě něčemu horšímu, než jsou jen rakety. Dva přišerné úderý Jonáše srazily na bok a z nosu mu vytryskl proud krve. Cítil jsem, že saladin jede jen po pravých kolech.

Přesto jsem dupl na plyn.

Protože jsem stále jel v režimu forsáže, divoká akcelerace mne zarazila do sedadla a Jonáš odletl někam dozadu. Prudká zatáčka vlevo, ještě prudší vpravo a vjeli jsme z oblaků zvířeného pisku. Vitr ho hnal na jih.

Zjistil jsem, že jedeme přímo proti dalšímu raketometu a čtyři rakety jako by mi letěly do očí. Tři vychýlil počítáč radicí, čtvrtá podklouzla a vybuchla pod ní. Bylo to, jako by mne někdo zasáhl beranidlem. Jak mne rána vymrštila do pásů, měl jsem pocit, že slyším škřípání vlastních kostí.

Jonáš se těsně před výbuchem stáčil dostat do křesla - bohužel se nestačil připoutat. Náraz ho vyštěřil proti palubní desce a po monitorech bylo najednou pino krve.

Vzápětí se neovladatelný saladin zaryl do pahorku s raketometem.

Zpomalení bylo ještě horší než předchozí zásah.

Jonáš naštestí sklouzl pod sedadlo, takže druhou ránu hlavou do monitorů neabsolvoval.

V uchycení mých pásů vybuchly naplnací nálože, vlastní zkrížené ruce mne bacily přes obličej a všechny špatně upevněné věci bušily kolem jako meteorický déšť. Utřížená pračka narazila do opěrada mého sedadla a po zakrvácených monitorech se rozcákl špláchanec vody.

Saladin v obrovitém výtrysku pisku prolétl pahorkem a vzduchem rotovaly kusy rozdrčeného raketometu. Najednou jsem před sebou měl ničím nezastřený výhled na poušť.

Vpravo byly nějaké skály, táhlo se k nim mělké vádí a kolmo na vítr na nás letělo hejno malých tmavých disků. Těsně nad zemí.

„Pááá!!!“ Už zase jsem ječel.

Před a mezi disky začaly vybuchovat tříštivé náboje z děla. Střely z vulcanu přesně kopírovaly jejich let a písek šlehaný do výšky vypadal jako nějaké dynamické umělecké dílo - střely bohužel dopadaly asi dvacet metrů výše. Že jsem měl vulcan po opravě uložený zastřílet, mne napadlo teprve nyní.

Těm malým diskům se říká „skupinová vibrační samonavádecí mina“, v tankistickém žargonu gruppenmina. Naštěstí mají dolet jen sto metrů, jinak by veškerá pancéřová vozidla přestala mít smysl. Jako starý tankista vím, že skupinová mina dokáže rozervat na kusy (ne větší než lidská hlava) i těžký tank.

My jsme od místa jejich vzletu byli mnohem méně než sto metrů.

Pak kanón konečně jeden disk zasáhl a ten svým výbuchem rozmetl i ostatní. Asi tak čtyřicet metrů od nás.

Dvojitá tlaková vlna nás roztočila jako vrtuli a monitory dostaly další dávku krve - tentokrát z mého nosu.

Přestože jsem měl plné ruce volantu, konečně se mi podařilo navléci si řídicí bryle - ohlédl jsem se, a tam, kde vybuchla skupinová mina, byl kráter snad třicet metrů v průměru.

Poušť kolem rozkvetla dopady stěpin.

Přeskočil jsem nízkou dunu, projel vádí, zakličkoval mezi skalami, projel kolem obrovské duny a po levé straně se miha hluboká strž plná rezavých vraků - nebyli jsme první, kdo chtěl projet tmhle „klidným“ místem.

Nad saladinem prolétly dvě rakety a neškodně explodovaly daleko před námi. Pak další dvě - stále jsem tiskl plyn k podlaze a uvolněné věci vydávaly neuvěřitelný rachot.

„Jonáš!?! Singhaio?!“ Jak saladin najel na další dunu, málem jsem si ukousl jazyk. Přesyp nás vykopl do výšky a ve vzduchu rachocení věci ustalo.

Žádnou odpověď jsem nedostal.

***

Těsně po dopadu nás zezadu zasáhla druhá gruppen mina. Startovala z duny, co jsme ji právě přeskočili, a tak proti ní nebylo obrany.

Blesky explozí, zatmělo se mi před očima a svět zmizel v kotrmelcích a vírech písku.

***

Probral jsem se, ještě než se saladin úplně zastavil. V hlavě se mi motalo, jaká to musí být síla, aby roztočila třisetunový kolos jako auto v akčním filmu, a zároveň, jaký to musí být pancíř, aby lidé uvnitř přežili. Co jsem si pamatoval, šli jsme třikrát přes radlici a snad šestkrát bokem.

Vytřel jsem si z očí krev a přehlédl monitory. Řídicí bryle byly pryč. Saladin stál šikmo, ale na kolech, zabořený hluboko v závětrné části velké

duny. Na červené kontrolky pod monitory jsem se radši nedíval - ani na to nebyl čas. Tichem, v kterém bylo slyšet jenom nějaké sténání zevnitř saladinu a svištění větru zvenčí, se ozvalo takové ošklivé pískavé skřípání a zesílvalo se. Zdálo se, že počítač funguje - stále reguloval vnější zvuk na přijatelnou úroveň. Ale místo aby určil směr, odkud se skřípání blíží, mlčel.

„Informace!“

„Pozemní cíl na devíti hodinách.“ odpověděl stroj. Měl jsem pocit, že tak jakoby neochotně a že mechanický hlas divně zadřívá.

„Zobrazit!“

Na levém monitoru se objevil pohled ve směru ‚devět hodin‘.

Nejdřív byla vidět jen nejbližší duna.

Pak nad ní začala růst příšera.

***

Byl to automatický tank. Ale rozměru, o jakých jsem nikdy ani neslyšel. Radlici měl širokou, jako my jsme byli dlouzí a po stranách obludné věže zely výmetnice raketometů o průměru, jaký mají snad jen mezikontinentální balistické střely. Aspoň mi to tak připadalo, jak na nás mířil. Když se zhoupí přes vrcholek duny, písek se rozstříkl a poušť se otfášla. Tank měl pásy široké kolem čtyř metrů a vypadal jako gigantický ocelový dábek.

Ujel bych.

Samozřejmě, že ano. Pokud by saladin nebyl zabořený v duně, že kola skoro nebyla vidět - kdyby už tak nebyla neviditelná. Dupal jsem na plyn, řadil ‚Vpřed‘, ‚Vzad‘, pokoušel se vzepřít radlici, ale saladin poprvé za své existence bezraději zapadl.

Kolos se pomalu a neodvratně blížil.

„Duch pouště“ ozvalo se mi za zády. Singhaia měla na tváři škrábane, ve vlasech zbytky nějakého jídla a v očích divný pohled. Strach to nebyl; spíš přemýšlela, jak ocelovou obludu zničit. Podle mne to nešlo: Ten stroj vypadal, jako by dokázal projet věčností napříč a ještě se vrátit.

Obrovský tank zastavil patnáct metrů od nás a pomalu pootočil věž.

Černé otvory raketometů se zdají opravdu mnohem, *mnohem* větší, když na vás míří. Ještě zvedl radlici, aby vychýlil tlakové vlny.

„Drž se!“ zařval jsem na Singhau a pak už do saladinu narazilo nadzvukové peko.

Ještě mi blesklo hlavou, že kdybych se hloupě nepokoušel vyjet a saladin se nehýbal a vypadal jako zničený, že supertank by na nás raketami nepyltal. Pak mi blesko, jaký je to paradox, že nás ve světě bez lidí stejně dostal člověk; nebo lépe řečeno jeho zlá vůle zakletá v tunách bezduchého kovu. Nakonec mi blesko, jak o nás všechny ty zatracené automaty sakra věd. Pak se setmělo.

***

Na okamžik mne probral pocit, jako by mne někdo hodil do míchačky na beton. S takovým pocitem nikdy při vědomí nevydrží dlouho. Pak, nevím za jakou dobu, pocit krátkého volného pádu.

***

Potřetí jsem se probral sám od sebe a už mi to vydrželo. V puse jsem cítili odpornou pachut' žluči smíchané s krví, rty jsem měl oteklé, a když jsem si jazykem osahal zuby, všechny přední se viklaly. Obličej jsem měl pokřivý svrtaou poprsávající vrstvou a vypočítávat všechny bolesti šířící se mým tělem nemá smysl.

Svítlo modře nouzové osvětlení a nefungovala klimatizace.

Visel jsem v bezpečnostních pásech a po krku mi tekla pot. Přestože jsem měl oči otevřené už chvíli, teprve nyní jsem mimo toho světa začínal vidět i věci. Před obličejem se mi pomalu zaostřovala souhvězdí červených kontrolak - nejdřív vypadala jako bezvaré fleky, po několikereu zamknání se rozdělila v jednotlivá světélka.

Obrazovku servisního monitoru pokrýval pavouk prasklin, ale fungovala.

Nějak jsem ale ty záplavy blikajících zpráv nemohl přestít. Tak líně se mi v hlavě objevil pocit štěstí že jsem živý a že jsem už před měsícem zakázal počítači mluvit, pokud nebude vyzván a pokud nehrozí bezprostřední útok. Teď bych měl uši plné žvanění o poškozených systémech. Pak mne napadlo, že bych přesto měl něco slyšet. Pociť štěstí se rozpíjval a rozpíjval, až se rozpíjnu a nahradil ho pocit, který bych nazval „plživý mraz". Mimo svého chrčivého nadechování bych měl slyšet ještě dvě další.

Neslyšel jsem nic.

„Jonáš? Singhaio?" než řekl, spíš jsem se pokusil říci. Nerozuměl jsem ani sám sobě - jazyk jsem měl několikrát prokousnutý a slova se mezi oteklými rty nějak nedokázala protáhnout. Otočil jsem ruziči rychloupínače pásů a těžce padl na hlavní monitor. Byl funkční, ale ukazoval jen takovou misly hustší, misly světlejší tmou. Jeho sklo bylo pokryté zaschlými tmavými kapkami s rozprskými okraji.

Saladin byl špicí téněť kolmo dolů, monitor mi posloužil jako podlaha.

„Jonáš by měl být tady, kousek, sehní se," začal mne přemlouvat Ten druhý, abych se pokusil o další pohyb. Stál jsem na monitoru a pojímal mne pocit, že v této poloze i zemřu. Na ramenou jsem měl z košile vytrhané pruhy látky, jak se mi do nich zařizly pásy. Neměl jsem odvahy podívat se na kuzi pod nimi. Krční páteř jsem měl minimálně zhmžděnou.

Chtěli jsem se podívat na stranu, musel jsem otáčet celým tělem.

Kleknout si a předklonit se mi připadalo nemožné. Přesto jsem to musel udělat a nakonec i udělal. Než jsem Jonáše zapadlého v prostoru pro nohy před pravým řídicím křeslem vyndal ven, dvakrát jsem bolesti omdlel.

Byl živý. Nejdřív jsem myslel, že není, ale srdce mu slabě tlouklo a nějaký střep, který jsem mu dal před ústa, se trochu orosil. V modravém světle nouzového osvětlení vypadala jeho kreví zasířkaná tvář mnohem hůř než

všechny mrtvolý, co jsem kdy viděl. Položil jsem ho na zadní stranu operadla jeho křesla.

Singhaia byla napasovaná v rohu za lednici. K lednici jsem dokázal vyšplhat teprve po několika prašcích proti bolesti.

Měla na hlavě krvavou bouli a když jsem ji popleskal po tváři, zasténala. Pak otevřela oči - oko. Levé měla zaitě obrovským otokem a na lici pod ním měla otláčenou mřížku z lednice, jejíž dveře v průběhu boje povolíly a vychlily promixovaný obsah do už tak neuvěřitelné směšice věcí, která v saladinu panovala. Všechno bylo mazlavé a lepkavé.

„Vypadá to, že jsme v pořádku," krátce a hystericky jsem se zachechtal. Asi jsem to s těmi prášky přehnal. Singhaia měla v neoteklém oku nechápavý, prázdny výraz. Jenom jsem doufal, že jí ta rána do hlavy nerozbitla lebku. Stříkl jsem jí do tváři pár kapek pomerančového džusu.

Jediná plechovka se zaklínala ve dvířkách lednice - vedle poloprázdné lahve whisky. Byl ještě studený. Singhaia zamrkala a když jsem jí nalil trochu sladkého nápoje mezi rty, rozkašlala se a z oka jí vyhrtkly slzy.

„Singhaio? Jsi v pořádku?"

V oku jí mezi slzami problesko něco jako překvapení, naklonila se a pozvracela mi kolena.

„No jo," řekl jsem a utírel jí bradu. Třiprstou ruku jsem jí obtočil kolem plechovky s džusem, tu druhou měla nějak pochooumanou.

Nejdřív bylo potřeba dostat do saladinu čerstvý vzduch. Ten, co tam byl, nebyl ani tak horký, jak se mi zdálo, když jsem se probral, ale mírně řčeno vydýchany. Opravdu mírně řčeno. Když jsem se drápal nahoru k průvlaku, svět získal dvojité kontury, ztrácel se v rudých kruzích, a jak jsem lapal po dechu, hekal jsem jako umírající koza.

„Představuj si, že lezeš na nějakou osmitisícovku. Ani nemusíš do Himaláji," řekl Ten druhý a začal si do mého lapání po dechu rozplizle zpívat. Ty prášky a nedostatek kyslíku na něj zapůsobily opravdu ošklivě. Přestože zpíval mými rty, nerozuměl jsem mu, a přestože jsem se dusil, nedokázal jsem mu to zaratit.

Průvlak jsem musel otevřít ručním ovladačem. Klíč mi někde vypadl a můj hlas byl natoik zkrasený, že se počítac ani nenaamáhal říci. Příkaz nesrozumitelný. Pak se veřeje rozletly a po obličejí mi do plic natekl ledový vzduch.

Opravdu jsem to tak vnímal.

Byla noc. Visel jsem za hranu saladinu, která dříve bývala jeho prahem, a nohy mi takřka volně splyvaly v prostoru. Nad hlavou mi svítily jasně nemrkavé hvězdy a věděl jsem, že musím průlez zase zavřít, než si něco všimne toho modravého světa. Mimo hvězd a temného horizontu vysoko nad sebou jsem neviděl naprosto nic a strašně se mi nechtělo podstoupit sestup, který mne čekal - prášky proti bolesti přestávaly působit a krk mi v ledovém vzduchu ztuhl jako prkno.

„Hní se, nebo tu zmrzneš," řekl Ten druhý. „Pak ti sen někdo postaví náhrobek, na kterém bude napsáno: Zemřel nejbližší smrti na světě. Zmřel uprostřed nejteplejší pouště.“ Ani Ten druhý už neměl sílu se tomu zasmát.

Kdyby to bylo k smíchu. Včera v noci měl vzduch mínus šest stupňů, dnes to nebude o moc víc.

„Včera v noci,“ zachraplal jsem. Připadalo mi to vzdálenější než, než... nemohl jsem si vzpomenout na nic, co mi připadalo tak vzdálené jako včerejší noc.

Spustil jsem se dovnitř, zachytil se jedné z otevřených skříněk vpravo, zaklínili špičky nohou do jiné a otočili ovladačem průlezu. Průlez se zavřel až s nepatřičně obvyklým zvukem.

Pak mi uklouzly nohy a celýých těch osm metrů saladinu jsem prolétl jako kometa. Akorát jsem nesvítli.

Naštěstí jsem dopadl na operadlo druhého křesla, než ležel Jonáš a kupodivu se mi nic nestalo.

„To mám ale dneska štěstí,“ vyplivl jsem štěpinky zubů.

„A vidíš, měl jsi z toho sestupu takový strach,“ zahuhlal Ten druhý.

Někdy mám pocit, že nechápe, co říkám.

***

Bylo nezbytné, aby začala fungovat klimatizace, navíc jsem cítil, že opět brzo omdlím.

Chvilku jsem uvažoval, jestli si mám vzít ty posilovací pilulky, které mi umožnily přežít tehdy v podzemní továrně. Když jsem si vzpomněl, jak přišerně mi bylo druhý den, zaváhal jsem.

„Jestli si je ale nevezmeš, žádný druhý den nebude,“ hlas Toho druhého přes můj prokousaný jazyk ošklivě syčel, ale začínalo mu být rozumět.

Napadlo mě, proč vzdýcky všechno bolí mě, a ne taky někdy jeho. Vzal jsem si ty pilulky rovnou dvě. Stimulex se jmenují.

Za pár vteřin bolest ustoupila a v hlavě se mi rozjasnilo. Bylo zřejmé, že než začnu cokoli zprovazňovat, musím saladin dostat do nějaké normální polohy. U stroje, který lze ovládat hlasem, je to jednoduché.

Nebo by aspoň mělo být.

„Vpřed,“ řekl jsem. Nic se nestalo.

„V-p-ř-e-d,“ artikuloval jsem nejpřecizněji, jak jsem schopen.

„Rozkaz zněl, Vpřed.“ Ano nebo ne?“ zeptal se počítač.

„A-n-o.“ V duchu mne hřálo, jak chytrá mašinka ten počítač je. Saladin se začal otřásat a kmitat ze strany na stranu. Jinak nic. A nic se nedělo, dokud počítač nepoužil radlici, na které jsme stáli. Stroj poposkočil a prudce poklesl tak o metr. Uvolněné věci zarachotily a pračka mi tvrdě narazila do kosterce.

Pak se chvíli zdálo, že saladin přepadne na záda. Pak se zhoupl správným směrem, a pak se pomalíčku, s obrovskými vibracemi a za divokého vrtí turbín, začala kobercem pokrytá stěna měnit v podlahu. Poslední část klesání proběhla skokem, ale to už nebylo tak hrozné. Jak kola dopadla na zem, ozvalo se známé hučení naplněné běžící klimatizace.

„Dnes nám štěstí opravdu přeje,“ řekl Ten druhý. Už zase se začínalo obřížně dýchat - klimatizace to během několika sekund napravila.

Obraz na hlavním monitoru zesvětílal - ale ani v infra ani v režimu násobeného světla jsem nepoznal, co to na něm sakra je.

Uložil jsem Jonáše a Singhaiu na postele, trochu si na nich procvičili své lékařské schopnosti a přikryl je mazlavými a lepkavými spacáky.

Trvalo mi to skoro půl hodiny a ke konci už přestával stimulex působit.

Odolával jsem návalem slabosti, jak to jen šlo, ale najednou mne přepadla tak intenzivní potřeba lehnout si, že jsem neodolal a skácel se.

Klimatizace mi hučela i v hlavě.

***

Z dalších dnů si moc nepamatuju. Jenom občas Singhaiu, jak mi dávala něco vypít - chutnalo to hnusně.

Když jsem nabyl plného vědomí, bylo mi docela fajn. Pomínu-li veškeré bolesti. Ležel jsem na spodní palandě a v saladinu bylo naprostě ticho a kam jsem dohlédl i pořádek. Svítlo hlavní osvětlení, a když jsem se přesvědčil, že mohu opatrně zdvihnout hlavu, zjistil jsem, že pořádek je všude. Mám rád pořádek. Zmizely hromady věcí, krev, zvrátky, rozpatlané jídlo. Ve vzduchu dokonce něco vonělo.

Ozvalo se slabé zašustění. Když něco posloucháte dostatečně dlouho, dokážete rozeznat sebejemnější nuance. Tohle byla třicátá druhá nebo třicátá třetí stránka D-mana.

„Je tu někdo?“ řekl jsem a jazyk už mne nebolel, jen byl ztuhlý a neohebný. Podle toho, že mi splaskly i rty, a zuby se přestaly kývat, jsem byl v bezvědomí alespoň čtyři dny.

„Já tu jsem. Nazdar,“ řekl Ten druhý.

Zepředu ke mně kulhal Jonáš, smál se a mával oběma rukama jako větrný mlýn a z horní palandy se usmívala Singhaia. Otok kolem oka už jí splaskl, ale monokl vypadá na tnavé kůži opravdu podivně.

„Nebylo by něco k jídlu?“ řekl jsem, když mne dostatečně oslintali a přivítali zpátky mezi živými.

***

Každý z nás mohl dělat něco, všichni jsme chodili jako nalomené hrábě, a lenochod byl proti nám král rychlosti. Například já jsem se dopotácel ke stolu, sednul si a tím má pomoc s jídlem skončila. V jednu chvíli, jak se tak oni dva plížili kolem stolu, Jonáš s miskami (talíře už nemáme), Singhaia se lžicemi, přepadl nás všechny zachvat smíchem.

Strašně to bolelo, ale nedalo se ubránit.

***

Za sedm dní jsme byli natolik v pořádku, že jsme se začali chystat na odchod. Jediná cesta vedla zpátky, do pralesa Středu, to bylo samo sebou.

Pro neutronové granáty bude muset někdo schopnější. Nás čeká osm set kilometrů pouští k první vodě.

***

Opravdu jsme se chystali na odchod, ne na odjezd.

Před třemi dny jsem poprvé vyšel ze saladinu a přestože jsem tušil, že z toho oštelování nemohl vyjít bez úhony, stav stroje mne vyděsil.

Maskovací vrstva zmizela, až na úzké pruhy vpředu a vzadu, které fungují jako kamery. Když krystaly nemají dostatečně rozsáhlý protějšek, který by jim „řekl“, co zobrazovatel, jsou stříbročerné.

Tři přední kola na levé straně byla ohnutá v osách. Každé pod jiným úhlem - to bylo od raket obrovského tanku. Zadní levé kolo spolu s dvěma zadními pravými úplně chybělo: osy náhonů, silné jako lidské stěno, byly přetřžené. Nikdy bych nevěřil, že existuje síla, schopná přetřhnout něco takového. Ohnout ano - ale přetřhnout? To byla práce gruppenminy. Pancír byl zezadu pokrytý hlubokými vrypy a lesklou opadávající vrstvou nataveného písku. To mi připadalo stejně neuvěřitelné, jako ty přetřhané osy - ne ty rýhy, ani natavený písek, ale že vydřel přímý zásah skupinovou vibrační minou. Poplácal jsem poškrábaný, sluncem rozpálený kov jako starého přítele. Byl šedý, mistry zčernalý.

Abych toho nebylo dost, ten obrovský automatický tank shodil saladin do strže k ostatním zničeným strojům. To bylo pochopitelné - neuklizené vraky by mohly někoho varovat. Stěny strže jsou částečně skalinaté a částečně z tvrdého jílovitého hnědočerveného pískovce - v pískovci byly hluboké čerstvé rýhy, jak po něm zmrzačený saladin sklouzl.

Ty osy by se daly opravit - lépe řečeno vyměnit. Jako „nejzranitelnější“ součástí saladinu je jich v podvozku kompletní náhradní sada. Chybějící kola bych asi našel. Ale jak dostat třisetunový kolos z dvacetimetrové propasti?

To prostě nejde.

Vyšplhal jsem na saladin a přehlédl hromady rezavého, pískem ošlehaného šrotu kolem. Spousta zničených strojů musela být i pod námi - strž kdysi byla podstatně hlubší. Vítr sesňora občas shodil pršku písku.

Mhouřil jsem oči a pozoroval rozmačkané pláty ohotělého železa, zohýbané nápravy, potřhané pásy, zkroucené hlavně a puště pancíře. Mezi tmavým kovem a načervenalým pískem se občas zaleskla nažloutlá vysušená kost.

Lebka, kolem které ještě byly rozprostřené vousy, se na mne šklebila velkými bílými zdravými zuby. Musela tu takhle ležet už roky. Napadlo mne, jestli ten člověk jako poslední věc svého života viděl raketomety toho obrovského tanku, nebo jestli jeho stroj zasáhla vibrační mina.

Podle chuchvalce kovu, který mohl kdysi být obrněným transportérem, asi obojí. Ten kovový salát zřetelně patří k lebce: trčely z něj obratle.

Protože se mi pod bušícím sluncem začínal vařit mozek, vrátil jsem se do saladinu.

***

„Ale jak to chceš ujit, pěšky? Ve dne je na slunci sedmdesát, v noci minus šest. Navíc ten věčný vítr o písčných smřích ani nemluvim. Tady prostě nejde chodit,“ řekl jsem.

„Náš kmen byl jednou nucen žít v poušti skoro půl roku,“ řekla Singhaia, „bratři nás sice vrtulníky zásobovali vodou a jídlem, ale museli jsme vydržet ty samé teploty, jak o nich mluvíš, a museli jsme bojovat,“ zvedla Singhaia obočí. „Teď nás čeká přejít sotva osm set kilometrů písku, pak začne savana, kde je stín a voda.“

„Sotva osm set kilometrů!“ zaplivořil se Ten druhý.

„A bojovat budeme také,“ začal jsem, „pasti...“

„Pasti jsou jen na stroje,“ skočila mi Singhaia do řeči, „na Kalahari žádní lidé nebyli; jhoatřičané neměli důvod dávat sem pasti proti lidem.“

„A v pralese, až tam dojdeme - jestli tam dojdeme. Tam pasti nebudou? Automatická kulometná hnízda, plamenomety...“

„Tam nebyli jhoatřičané - ti si jenom chránili své hranice a do války nezasahovali. To, o čem mluvíš, byly pro většinu ostatních kmenů moc drahé věci, aby se nechávaly rezavět v pralese.“

„Ale nějaké protitankové pasti by cestou být mohly,“ nevzdával jsem se. Její definitivní prohlášení mi poslední dobou začínají lézt krkem.

„Protitankovou past' člověk neaktivuje,“ Singhaia to řekla tónem, jako bych nevěděi něco tak přirozeného, jako že voda je k pití. Možná bych se takovým otázkám také divil, kdybych uměl zneškodňovat protitankové miny dřív, než jsem se naučil pořádně mluvit. Singhaia mi jednou vyprávěla, že její starý kmen používal k odminovávání zásadně malé děti kolem šesti let.

„Jsou tak lehké, že pod nimi občas nevybuchne ani protipěchotní mina a mají malé šikovní ruce a nemají z toho, co dělají, rozum, tak je nesvazuje strach, umlčela má slova o barbarství. Prošlo si tím každé dítě našeho kmene, bez výjimky. A je to dobrá škola pro život. Milny jsou všude.“

„A s protitankovými pastmi je to jako s protitankovými minami,“ řekla Singhaia, jako by věděla, na co myslím. Zase měla poslední slovo.

Všechno, co budeme potřebovat, jsme zabalili do dvou velkých a jednoho malého batohu. Večer před odchodem si Jonáš poprvé za dlouhé měsíce připnul pouzdro s pistolí a chvilku trénoval tasení. Přísným hlasem jsem mu to nakázal. Singhaia se nad malým browningem ušklíbala. „Džounas, proč si nezastraš nějaká pořádná buch buch do kapsa?“ Občas, když si z něj dělá legraci, mluví jako černoši ve starých evropských knihách (ačkoli například zrovna Singhaia mluví anglicky mnohem lépe než já a umí francouzsky a trochu německy i holandsky). Tentokrát se Jonáš neusmál, začal se třást a ohlížet se po D-manovi.

Singhaia na mne pohlédla, co řekla špatně. Když si Jonáš sedl s komiksem na postel, po straně jsem jí vyprávěl, co se tenkrát v Německu v Základně stalo. Singhaia nedokázala pochopit, jak někomu může vadit, že poblí pár nepřítel. Že z toho nemá radost. „Navíc to ani nebyli lidé,“ zakroutila hlavou.

„Právě, že byli. Dřív,“ řekl jsem.

Singhaia přimhouřila oči a tentokrát zavrtěla hlavou, až jí zavály vlasy. Pak vstala a stoupla si před Jonáše: „Džounas, až zabiješ dalšího nepřítel, vždy se rozluč s jeho duší. Ta duše ví, že stačilo málo, aby se nepřítel loučil s tvou duší, a protože už nemá tělo, odpustí ti.“

Singhaia si klekla a jemně, ale rezolutně mu z rukou vykroutila othraný sešit: „V obrázcích můžeš na smrt zapomenout, ne se s ní smířit. Když se nesmíříš se smrtí, dokud jsi živý, tvá duše, až padneš, bude výt v Dechu použít a kazit příběhy o slavných bojovnících. A to bys jistě nechtěl.“

Nevím nevím, jestli taková léčba šokem byla na místě. Jonášovi jездily oči ze strany na stranu, a kdyby ho Singhaia nadržela za ramena, utekli by a zalezi na své křeslo a schovaly se do sebe. Singhaia to asi vycítila; krátce si ho přitiskla na prsa, odtáhla se a dala mu na každou tvář maskavou pusu: „Jdi spát, velký bojovníku Vajitý, zítra ráno odcházíme na velkou cestu; takovou přežívají jen ti nejtvrdší a nejvyšpalejší.“ Jonáš na její úsměv odpověděl váhavým pohybem koutků, s úlevou si odepnul pouzdro ze zbraní a šel si vyčistit zuby.

„Poslední noc v posteli,“ zachumlal jsem se do spacáku, když jsem měl pocit, že vše je na zítřejší ráno přichystané. Nejdůležitější byl můj dell - ten nás udrží ve správném směru. Singhaia sice říkala, že to je zbytečné, že ona nikdy nepotřebovala ani kompas, ale přestože na instinkty věřím, navigační počítač je navigační počítač.

***

Přesně s východem slunce jsme stáli na střeše saladinu, batohy u nohou. Byl pěkný mráz.

„Zavřít,“ řekl jsem.

Průvlak se naposledy zabouchl. Měl jsem pocit, jako by se mi do očí tlačily slzy. Mám ten stroj rád. Zamrkal jsem a rychle se sklonil nad smotaným lanem, na jehož konci byla těžká třiramenná kotva sešroubovaná z rozřezaného rezavého nosníku. Ještě mne pálily dlaně od rukojeti pilníku, jak jsem zabrušoval konce do špic.

„Myslíš, že to opravdu nemám hodit já?“ podal jsem kotvu Singhaie.

„Ty už jsi někdy něco takového házela?“

„Ne. Ty ano?“

„Ano. Radši se skrčte.“ Mimo té poslední větičky to byl identický rozhovor, který jsem se Singhaiou vedl už asi po šesté od doby, co jsem vymyslel, že vylezeme po laně s kotvou. Bylo důležité, aby se nahoře zachytila opravdu dobře. Jakýkoli pád do šrotiště - i třeba ze dvou metrů, by znamenal smrt.

Narovnal jsem si límeček neprůstřelné vesty a sedl si. Jonáš si lehl a zakryl si hlavu rukama.

„Džounasi Ty mi nevěříš!“ naštětila se Singhaia. Jonáš na mne mezi lokty mrkl a oči se mu blyskly smíchem. Singhaia se několikrát hluboce nadechla. Od úst jí stoupaly obláčky páry a nad hlavou jí svítily blednoucí hvězdy.

Slunce vyjde během tří minut. Roztočila kotvu šikmo nad hlavou, pustila ji, a stočené lano se začalo svištlivě odvíjet.

Opravdu to už asi někdy dělala. Kotva se zachytila na první pokus; několikrát jsem se na lano pověsil, ale ani se nehnuo.

„Můžeme,“ řekl jsem.

Singhaia si pověšila na záda kulašníkovi s optickým zaměřovačem (vybrala si ho mezi zbraněmi v saladinu - podobnou zbraň prý dostala, když se stala bojovníkem), šklubla za provaz a během několika okamžiků zmizela nahoře - šplhala bez přírazu. Jonášovi to šlo trochu hůř - když jsem se díval jak leze, snažil jsem se být pod ním, kdyby spadl. Shodil na mne lavinu pisku. Pak jsem přivázal na lano batohy, Singhaia je vytáhla a nakonec jsem vyšplhal i já. Byla to zatracená dřina.

„Půjdeme tudy,“ řekl jsem a ukázal prstem podél vysokého dlouhého přesypu k nízkým rudohnědým skalám vpravo.

„Kudy jinudy,“ ušklíbla se Singhaia. Měla na sobě svůj původní pytlovitý oblek, který stejně jako Gussův plášť, který jsem měl já, nabíral načervenalou barvu pisku. Nemaskovaný Jonáš bude muset jít mezi námi.

„Půjdu první,“ řekla Singhaia, „jdi vzadu a táhni lem celty po pisku - zahlaď stopy.“ Stejně jako já šepčela a kulašníkovi si sundala ze zad - udělala to naprosto bezmyšlenkovitě. I můj instinkt mne před něčím varoval.

Dřel jsem se v hlubokém černém stínu při úpatí dlouhého přesypu a já se rozhlížel, jestli někde nevidím stopy po posledním boji saladinu.

Poušť byla uhlazená větrem a vypadala, jako bychom byli první lidé, co ji vidí.

„Zavažte si roušky,“ otočila Singhaia hlavu, když jsme došli na konec duny. S dunou končilo závětří a nad pustinou se vinuly pruhy pisku jako nekoneční syčící hadi.

V okamžiku, kdy jsme vystoupili zpoza duny, začalo ve svištění větru něco bzučet. Než jsem se nadál, Singhaia mi podsekla nohy a sama zalehla Jonáše.

„Zpátky, zpátky!!!“ bušila do mě, abych se odkulil za dunu.

Nic mi říkat nemusela - nemít brýle, měl bych oči plně pisku: najednou všude kolem vybuchoval ve vysokých, větrem strhávaných fontánách. Hrana duny, za kterou jsem se konečně dokutálel, mizela za podobných efektů.

Cítil jsem, jak se země otřásá a ve svištění a bzučení byly slyšet tupé údery.

Pak už se dostali zpátky za dunu i oni dva. Pomáhal jsem přitáhnout Jonáše a při té příležitosti jsem dostal ránu, která mne protočila na místě.

„Říkala jsi, že tu žádné pasti nebudou! Jako například automatické velkorážné kulometry!“ prostrčil jsem tři prsty rozřezanou dírou v maskovacím plášti a cítil jsem, že jsem velmi blbě. Kdybych kulku s takovým průměrem dostal do těla, i třeba do neprůstřelné vesty, asi už by mne nikdo nenašel.

„Napravím svůj omyl,“ řekla do svištění větru Singhaia. Řekla to zcela nevzrušeně a vstala. Tentokrát jsem dokázal myslet rychleji, než ona jednat. Ragbyovou rybičku jsem se jí vrhl po nohách a srazil jí k zemi.

Její slova „...útočila jsem s granátem proti automatickému kulometu, podívej na tu jízvu...‘ nezapomenu do nejdejší smrti.

„Zakazuju to!“ řekl jsem nejrozhodněji, jak jsem schopen.

„Nikdy nikoho nezastavuju podobným hloupým způsobem,“ řekla Singhaia, vyplivla písek a zaklepala mi prstem na zátylek, „každé dítě by ti rozbil hlavu. Instinktivně.“

„Nemyslíš, že bys mi zrovna ty chtěla rozbiljet hlavu.“

„Instinkty pracují stále - na útok odpovídám protiútokem.“

„Tohle není žádný útok; to je z ragby, ze sportu,“ odvalil jsem se ze Singhainých nohou a nevím proč, ale najednou se mi chtělo smát.

V té chvíli jsem ucítil, že se písek nějak divně otfáší.

„Pozor!“ křikla Singhaia a plynujícím pohybem si od opasku odtrhla granát, odjistila a hodila.

To, co na nás před chvílí zaútočilo, nebyl obyčejný automatický kulomet.

Byl to takový malý tančičk pásový robot - ozbrojený kulometným dvojčetem.

Právě vyjel zpoza duny.

To už střílel.

Singhain granát vzbuchl před strojem, nezastavil ho, a kolem nás se dál hnala smrt' rozžhavené oceli. Kulometry tančičku měly tlumiče - ozývalo se jen to jedovaté bzucení párající sloup písku zvednutý granátem.

„Zpátky do saladinu!“ vykřikl jsem tentokrát já. Člověk občas mluví opravdu zbytečně.

Singhaia hodila další granát a pak jsme utkali ke strži s vraky. Bylo to sotva sto metrů, ale měl jsem pocit, že to trvá hodiny a hodiny.

Písek klouzal a bořil se a kolem uší svištěly kulky. A svištěly a hvízdaly a kvilely.

Provaz s kotvou jsme našťestí nechali, kde byl. První se spouští Jonáš.

To už vítr odvalí prašnou clonu, která nás kryla před čidly tančičku.

Jeho kulometry byly našťestí opoštěbované, tak měly velký rozptyl.

Stejně, těch několik sekund, než Jonáš sklouzl dolů, mi připadalo jako věčnost. Nezdřavé bílooranžové plameny u hlavní stroje jako by mi šlehnaly hluboko do mozku.

Druhý jsem se spouštěl já. Poslední, co jsem na povrchu viděl, byla Singhaia - zaklekla, beze spěchu přiložila kalašnikov k lici a jednotlivými ranami začala tank osřítelovat.

Mé podrážky hlasitě cinkly o pancíř saladinu.

„Otevřít!“ zajčel jsem. Pak shora sklouzla Singhaia a pak jsme všichni tři leželi na starém známém koberci, lapali po dechu a tiskli se k sobě.

***

„Proč jsi sakra po tom krámu střílela? Má to pancíře jako bitevní křížník,“ odtáhl jsem se, když se mi plíce konečně chytily, a zadíval se Singhaie do zapraššeného obličjeje.

Jonáš ležel vedle ní a držel ji za ruku.

„Někdy se povede zasáhnout havěň. Pak se roztrhne.“ V koutcích očí měla zrnka písku. „Co budeme dělat?“

O tom jsem právě přemýšlel. Ze strže se nedá vylézt jiným místem, než jsme to zkusili, a ten kulometný tank tam nahoře se ze svého strategického místa nehne - už jen proto, že mu druhý Singhain granát přetrhl pás. Spoléhát na to, že ho ten obrovský tank s radlicí shodí dolů do strže jako šrot, se nedalo. Navíc by to nebylo žádné vítězství: tuny ocele by nám spadly přímo na záda.

„Jak dlouho jsme neviděli Cizince?“ zeptal jsem se, ačkoli jsem odpověď znal stejně dobře jako Singhaia, Jonáš i Ten druhý.

„Hmm, měsíce? Proč?“

„Měsíce. Myslíš si také, že tady nejsou?“

„Asi ne,“ Singhaia se zamyslela, „co by tu dělali. Nikdy tady nebyli žádní lidé.“

„Takže si můžeme dovojit chvilku vysílat.“ To už jsem si říkal jen pro sebe a jak jsem šel k řidičskému křeslu, shazoval jsem z ramen maskovací plášť. Byl šedý a skvrnitý jako koberec.

***

Než se palubnímu počítači podařilo ovládnout všechna zařízení pasí, uběhly tři dny. Pak se na popraskané obrazovce servisního monitoru objevil nápis: PAST DEAKTIVOVÁNA NA 98%

„Víc to asi nepůjde,“ otočil jsem se na Singhainu. Za ty tři dny, co se číslo za slovy PAST DEAKTIVOVÁNA zvyšovalo, jak jsem s pomocí počítače odhaloval a rozbiljel kódy smrtících mechanismů v okolí, jsem v jejích očích značně povyrostil. I počítač si získal část jejího respektu. Ačkoli se obávám, že jsme se o něj podělili v přesné opačném poměru, než byly zásluhy: Já jsem pouze zadal úkol a s pracovitě zachmuřeným čelem pozoroval, jak ho počítač plní. Krátké rádiové relace, které počítač z naší propasti rozšiřoval po okolí přes vhodné satelity, ničl pozornost neupoutaly. Alespoň se zdálo. Ale byly to komprimované pulsy, z nichž každý měl jinou délku a žádný nebyl delší než dvacet mikrosekund. Bylo to vymyšlené tak, aby se to dalo považovat za poruchy - pokud by se někde nějaký speciální počítač nezaměřoval na sledování právě takových poruch.

***

Pak jsme opět stáli nahoře a kulometný tančičk byl na tom samém místě, kde jsem ho viděl naposledy. Na odřeném pancíři měl vrstvičku písku, a přetržený pás vypadal jako ostnatý hřbet nějaké pradávne nestvůry potopené v poušti.

Ostré stíny časného rána se podobaly černým loužím a mrazivý suchý vzduch štípal v nose. Z těch stínů jsem měl divný pocit. Mohlo v nich být ukryté cokoli - byly neprůhledné i s mými brýlemi s nasobíčem světa. Během příští minuty se nad jedním z písečných pahorků objevil jasný pruh, a pak, po

divukrásných barevných efektech, byl svět plný slunce. Šikmé paprsky hrály na obličej.

Singhaia šla první, Jonáš druhý, já poslední.

Kráčeli jsme podél úpatí toho vysokého přesypu, zpoza kterého na nás začali tančit; pak před námi byla už jen volná poušť. Volných osm set kilometrů skal, kamení, neschůdného písku, větru, žáru, mrazu, minových polí a automatických nástrah. Osm set kilometrů bez možnosti doplnit vodu nebo jít. Osm set kilometrů bez stínu.

Slunce začalo připalovat.

„Bude to procházka,“ řekla Singhaia, přihladila Jonášovi roušku a vykročila.

***

Bylo to horší než jen děsné. Po písku se nedá chodit - Singhaia na nás musela stále čekat. Třikrát nám ukázala, jak našlapovat, pak to vzdala.

Její ladné, jakoby klouzavé kroky se nám napodobit nepodařilo. Chyběl nám její dvacetiletý cvik.

Deil nás pronavigoval mezi minovými poli - jejich mapu vytáhl počítač saladinu z centrálního počítače pasti spolu s dalšími zajímavými informacemi. Přestože jsem se nejdřív zdráhal, už v poledne prvního dne jsem svůj těžký batoh opravdu rád vyměnil za Singhain lehčí.

Od druhého dne jsme šli v noci. To když Singhaia zjistila, že je v mých brylích vidět po tmě. Cestování v noci mělo dvě výhody - spotřebovali jsme méně vody a při spaní ve dne jsme nemrzli. O nevhodách se radši zmiňovat nebudu.

Jednou z nejstrašnějších věcí at v noci nebo ve dne byl vítr. Věcný skučící vítr. Buď foukal hodně, nebo ještě víc, nebo se přehnalá písečná bouře. Vždycky nám ale váli do tváří. Singhaia se usmívala, že to nic není. Vzpomínal jsem, když jsme s Jonášem přejižděli Saharu, jak pro nás byly bouře dunící za pancířem jen údaji o směru a rychlosti.

Teď bolestivě bodlo každé zrno písku.

Na tom větru bylo nejhorší, že jsem měl pocit, že bych se z toho neustátěho zvyšujícího a snižujícího se svištění mohl zbláznit.

„Nezblázníš se, neboj,“ uklidňoval mne Ten druhý. Vítr vysušoval oči i za brýlemi, naplnal kůži a každou chvíli se nám spouštěla krev z nosu.

Tedy jen mně a Jonášovi - Singhaia byla zvyklá. Když si človek natřel vnitřek nosu nějakým mastným krémem, krev mu sice netekla, ale během několika minut ho měl ucpaný prachem pronikajícím rouškou. Prach a písek byly ostatně všude: v jídle, ve vodě, v očích, v puse, děl ve spodním prádle, v ponožkách, za límcem... Jít na záchod bylo opravdu utrpení.

Čtvrtý den se mě vysoké boty konečně rozšláply. Na to jak strašně dřou, jsem radši ani nemyslel, protože se s tím nedalo dělat nic jiného, než jít dál. Nohy jsem měl nejdřív samý puchýř, potom samou náplast, potom se pod náplasti dostal písek... Pak se boty rozšláply.

***

Ve dne jsme vždy leželi někde v závětří mezi dunami a nad sebou měli rozprostřený můj maskovací plášť na tenké duralové konstrukci. Mezi dunami sice tolik nefoukalo, ale zato tam písek běžně dosahoval pětacosmdesáti stupňů Celsia. Singhaia do písku zastrkovala malou nerezovou láhev s vodou - ohřívala tak polední čaj.

Další věc, která mne (mimo písku a bot) málem připravila o život, byla, když jsem si jednou chtěl vylézt na obzvlášť vysokou dunu a rozhlédnout se, jestli už neuvidím něco jiného než písek nebo skály, nebo písek a skály. Singhaia se našťestí probudila a našťestí si mne všimla, než jsem vylezl až nahoru - začala mi z kalašnickova střilet pod nohy. Ta duna byla vysoká skoro sto metrů a pěkně strmá. Jak mi kulky vyrazily písek zpod pat, sjel jsem dolů jako torpédo - dole jsem byl vzteklejší než odjištěné torpédo, dá-li se to tak říci.

Singhaia ke mně doběhla a její tmavý obličej byl podivně šedý. Začala mluvit dřív než já - syčela jako had. Dozvěděl jsem se o sobě spoustu věcí ta nejmírnější byla, že jsem hlupák. A musel jsem jí nakonec dát za pravdu: statická elektřina, větrem naakumulovaná v povrchu pouště, by se ze špiče duny přes tak dobrý vodič, jako je lidské tělo, uvolnila s veškerou radostí. Možná by ze mne zbylo i pár zuhelnatělých kostí.

Za dalších pět dní té písečné noční mýry Singhaia řekla: „Cítím vodu.“

Já jsem necítil nic jiného, než že brzo zemřu, ale nic jsem si nepřál víc, než aby měla pravdu. Před dvěma dny Singhaia snížila přiděly čaje na polovinu - když jsme plánovali, kolik vzít vody, Singhaia nepočítala s tím, že my s Jonášem dokážeme jít sotva poloviční rychlostí; na jakou je zvyklá ona.

K ránu jsme došli na nekonečnou kamenitou pláň, na které sem tam rostla zaprášená, sluncem spálená křoviska. Když jsem uviděl první, měl jsem chuť začít skákat do výšky. Nikdy jsem neviděl hezčí rostlinu.

Za další dva dny jsme šli kolem prvního stromu. Pak kamenitou pláň opět vystřídaly duny, a pak jsem se málem utopil ve slanisku, které se skrývalo pod vrstvičkou písku. To bylo to Singhaino: „Cítím vodu.“ Další noc jsme došli do něčeho, co by se dalo nazvat savanou: sem tam bezlistý zkroucený strom, tisy žlutočerné trávy a spouště kamení. S usvětlem jsem vpravo na obzoru uviděl cosi, co vypadalo jako mraky - byly to ale hory.

S prvními paprsky slunce jsme s Jonášem rovnou z chůze padli na zem a Singhaia nad námi rozprostřela plachtu.

Už dlouho jsem neusínal, ale spíš upadal do bezvědomí.

***

Večer, když jsme se chystali na cestu, jsem se zeptal: „Co budeme v pralese jíst? A myslíš, že najdeme Gusse a jeho klan?“ Tyhle dvě otázky mne poslední dobou znepokojovaly tak, že mi nestálo probírat je jenom s Tím druhým.

„Prales je velký - těžko v něm klan najdeme; i když by to bylo dobré,“ Singhaia polkla dvě pilulky lisované soli (tělo po ní lépe udržuje tekutiny), podala mi lahvičku a pokračovala: „Jist budeme ovoce a malá zvířata.“

„Jaká malá zvířata?“

„Jaká najdeme,“ pokrčila rameny a vstala, „řeba pavouky.“

Po dlouhých dnech jsem se od srdce rozesmál.

„Upečení v pisku nebo v ohni jsou opravdu dobří,“ řekla Singhaia dotčeně.

***

Než jsem po dalším celonočním pochodu padl k zemi, zahleděl jsem se na severovýchod k horám. Jako by se nepřiblížily. Dva doušky studeného čaje žízeň jenom prohloubily.

„Cítíš stále vodu?“ ušklíbl jsem se na Singhau.

Jenom kývla.

***

Spali jsme celý den.

Večer na nás zaútočil vrtulník.

***

Probudil mne vzdálený známý zvuk - musel jsem ale chvíli vzpomínat, odkud ho znám.

„Vrtulníku! Já snad slyším vrtulníku!“ řekl jsem a přeskočil mi has. To už jsem rval za zdrhovadlo spacáku, které bylo jako vždy zadřené navátým pískem, a jak mi to nešlo, převaloval jsem se ze strany na stranu. Když jsem se konečně dostal ven, Singhaia už stála, hleděla k horám, kalašníkovi v ruku. Šikmé paprsky zapadajícího slunce jí přebarvily levou tvář na rudo.

„Nebážíni s tím krámem, vrtulníkem můžou létat jenom lidé! Lidé! Rozumíš?!“ Vyběhl jsem zpod maskovací celty a začal skákat a mávat rukama.

Pak už bylo slyšet klapaní rotoru a vrtí turbín docela jasně a pak se nad korunami řídkých stromů mihl rychlý tmavý obrys.

Stroj nás s výtím a rachotem přelétl. Jako starý tankista jsem ho identifikoval na první pohled: Warbird A15 - turbinová, těžce pancéřovaná jednoplošná helikoptéra určená pro boj s obrněnou vozbou.

Pro podniklníky Afriky piné profiletadlových automatických pastí ideální.

Přestože si mne lidé ve vrtulníku už všimli, stále jsem skákal, mával rukama a řval: „Tady! Tady!“ Ten vrtulník mi připadal jako starý známý - cítil jsem, že se mi po tom nekonečném umírání v poušti derou slzy do očí a nebylo to jen pro písek zvířený vrtulí.

Jak jsem poskakoval na volném prostranství a mával rukama, zasáhly mne výstřely z vrtulníku jako prvnho.

***

„Nuďa, bojí vítězství, bezvědomí,“ zašeptal Ten druhý, „teď to vypadá na změnu. Na nezdravou změnu.“

Ležel jsem na hliněné podlaže v dlouhém nízkém bambusovém baráku a bylo zálykavé vlhké parno. Džungle. Mimo náplasti na oděrych nohách a slipů jsem byl docela nahý a byl jsem připoután řetězem k ocelovému oku zapuštěnému v betonovém jehlanu, z jakých se staví protitankové zátarasy. Barák byl takových jehlanů plný - u každého byl připoutaný jeden člověk - opravdový člověk, žádný mrtvák. Jehlany byly v pravidelných odstupech podél zadní zdi a v baráku to tak přišerně páchlo, že se mi dělalo zle, přestože jsem dýchal ústy.

Probral jsem se sotva před pár minutami a když se mi to v hlavě srovnalo natolik, že jsem si vzpomněl na svůj poslední víem, malátnost ze mne spadla a začal jsem se ohmatávat, kam mne zasáhly kulky z vrtulníku. Nikde nic, jenom křížem přes stehna jsem měl tři bolavé modřiny se stroupky uprostřed.

„Uspěvací střely,“ řekl Ten druhý.

Hned potom mne začalo zajímat, co se to sakra děje - a začala ve mně stoupat vina vzteku. Ale strašného.

Žádný z mých sousedů nerozuměl nebo nechtěl rozumět anglicky a všichni odvraceli hlavu a tvářili se vystrašeně. To už jsem viděl rudě - když jsem začal řvát něco ve smyslu: „Co se to tady kurva děje, tak mi to vy hajzlově řekněte, nebo vám utahám uši až u prdeli a omlátím vám je o ty vaše zkurvený hlavy, abyste mě slyšeli“, přišel malý hubený běloch v uválených, flekatých šatech. Kolem čela měl prosáklou potní pásku, zpoceně slámové vlasy se mu lepily k lebce, u pasu velkou pistolí a v ruku krátký bič s uzlem na konci. Zastavil nade mnou.

„To bylo naposledy, cos promluvil bez dovolení,“ řekl rozvílačně a tak nějak silzce, „příště, jak jenom zašeptáš, tak ti vytrhnu jazyk.“ Jak nade mnou stál, škvírami v bambusové stěně mu do očí pronikl proužek světla. Skláp jsem, až mi cvakly zuby. Vztek byl bleskově vysřídán strachem: Už jsem nechtěl nic slyšet, nic vědět; nechtěl jsem nic jiného, než aby šel pryč. Ten člověk to vytržení jazyku myslí smrtelně, ale smrtelně vážně a teď čekal na sebesteňší záminku, kterou mu k tomu dám. Stačilo říct „a“ a bylo by to poslední slovo v mém životě. Nikdy jsem neviděl podobné oči, jako měl muž se zpocenými slámovými vlasy. Jen jsem cítil, jak se mi z jeho pohledu ježí chloupky na zátylku.

„Nechtěl ses na něco zeptat?“ ošklivě se usmál.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jsi docela chytrýj hoch,“ yccenil zuby a bez varování mne šlehl bičem přes břicho. Vypadalo to jako slabá rána, ale kdyby jen trochu přitlačil, uzel by mi roztlhl kůži. Muž odešel a pohvizdovat si *Tomorrow*. Šlo mu to opravdu dobře.

***

Večer jsme dostali napít. Probrhlo to tak, že podél stěny baráku, kde nebyly betonové jehly, vlekli dva muži rezavý barel s vodou a třetí každému vězni nali do úst naběračku smradlavé zvětralé vody. Polovina mi stekla po hrudi, v druhé jsem se málem utopil. Zbytek jsem vyplivl a to málo, co se mi dostalo do žaludku, jsem vyzvracel. Muž s naběračkou se hýkavě rozesmál. Ta voda se doslova hýbala malými černými broučky s dlouhými tykadly.

V noci to bylo ještě horší. Pot se ze mě lil, až se pode mnou udupaná hlina rozbahnila. V hlavě mi rotovaly víry otázek. Co se stalo? Kde je Jonáš, kde Singhaia? Co se stalo? Co se stane? Proč proboha jedni lidé loví druhé lidi? Co se stalo?!!!

Chvilku jsem si šeptal s Tím druhým, ale k ničemu to nevedlo. Pak jsem na noze ucítil kradný dotyk. Nejdřív jsem myslel, že je to spoluvězeň zprava - byl tak vychrtlý a za světla na mne vrhal tak hladové pohledy, až mne napadlo, že si ze mě pokouší ukousnout.

Bylo to daleko horší - byl to obrovský nohatý pavouk.

Od té chvíle si toho moc nepamatuji. Jen to, že tma najednou šustila a skřípala a byly slyšet rychlé škrábavé zvuky a hlasité mlaskání.

Ráno se všude válely takové kloubnaté hůlky a můj soused vpravo vypadal spokojeně a najedeně. Když jsem pochopil, že ty hůlky jsou pavoučí nohy, málem jsem si vyzvracel žaludek. Souused vpravo mne se zájmem pozoroval. Souused vlevo vypadal jako mrtvý. Co si po věřejším pití lehl, nezměnil polohu.

Za chvíli kolem projeli ti samí, co včera vozili vodu - teď měli na káře místo barelu pozinkovanou vanu, z které stoupal tak strašný puch plísně a rozkladu, že to přerazilo i směs močí, vykalo u potu panující v baráku. Každý vězeň dostal hlizu velkou jako střední brambor. Většina jich byla tak mazlavá hnílibou, že jak ji „podavač“ hodil, rozprskla se jako granát. Seškrábl jsem si tu svou z předloktí a instinktivně ji odmítl od sebe. Souused vpravo chytil její nejpodstatnější část a nacpal si ji i se svou hlizou do úst. Musel jsem zavřít oči, abych neviděl, jak mu hnědočerná shnilá břecha stéká na bradu, a jak si ji špinavýma rukama cpe zpátky mezi rty.

Pres den bylo stejně přišerné vlhké dusné vedro jako včera. Další den to samé. Večer třetího dne jsem vypil vodu i s broučky a opravdu mi chutnala. Voda se musí jazykem přitlačit proti patru, tak se broučkům olámnou tykadla a nelechtaji v krku.

Každý den se s večerem a pavouky objevily i mouchy a moskyti. Dnes, asi půl hodiny potom, co nálet začal, se někde vlevo někdo zbláznil.

Chvilí se hlasitě a drásavě smál a pak začal výt. Přišel muž se slámovými vlasý a svítí si na nás baterkou. Když procházel kolem mě, jako by z něj šla vlna chladu. Za chvíli se ozval vysoký výkřik, hlasitě chrčivé zabubňání, a výt ustalo.

Pak kolem ti jídlonoši nesli mrtvolu, krev z podříznutého hrdla hlasitě kapala na podlahu a oči se jim ve světle silně elektrické lampy blyskaly. Než za nimi zavrzaly zkrížené bambusové dveře, zaslechl jsem slovo, které znělo jako zkomolenina anglického „pečené“.

Přemýšlel jsem, kde vzali v džungli moderní elektrické svítiny a hlavně baterie. Pak začaly mezi bambusovými kmeny prosvítat červené odlesky ohně a za chvíli se barákem mezi pištěním moskytů, řinčením řetězů a pleskavými zvuky dlaní linula vůně pečeného masa.

***

Jednou ráno, za další dva nebo tři dny agónie, začali dva vysokí míšenci odpouštět vězně a vyvádět je ven hezky jednoho po druhém a metodicky od kraje.

Díval jsem se, jak soused vlevo, ten, který mimo dobu jídla a pití vypadal jako mrtvý, kráčí mezi oběma svalnatými muži a podklesávají mu nohy. Ležel jsem docela klidně a nějak mne nic nezajímalo. Nemohlo být nic horšího než noci mezi pavouky a moskyty. Každá mne stála část zdravotního rozumu - obličeji jsem měl otekly štipanci, že jsem sotva viděl, z očí mi tekli hnis a už mi bylo docela jedno, kde jsem, co se děje, co se stalo s Jonášem a Singhaiou a co se stane se mnou.

Soused vlevo byl poslední, kterého dnes odvedli. Čekala mne další noc hrůzy.

Pro zpestření jsme tentokrát dostali „nejist“ i večer.

Když jsem dal sousedovi vpravo další shnilou hlizu a on si ji nacpal do úst a spolylkal ji, začal jsem se připravovat na „spánek“. Nechtěl jsem myslet na to, že jedno z nejpršernějších mučení, které používali bolševici za časů gulagu, bylo nechat člověka uštipat komáry k smrti.

Nechtěl jsem na to myslet, ale nemohl jsem myslet na nic jiného.

Obalil jsem si ruce kolem hlavy, aby mi moskyti a mouchy nenalezly do uší a do nosu, a snažil se přemýšlet o něčem pěkném. S Tím druhým jsem mluvit nemohl - někdy včera v noci si dva vězni šeptali, a ačkoli jsem to neviděl, slyšel jsem, jak to vypadá, když někomu thrají jazyk.

Vzpomínal jsem, jak jsem seděl u stolu v chatě strýce Damiána, pil starou whisky a díval se na staré horory. Vzpomínal jsem na lehkost, kterou dá životu alkohol a na ty bezvýznamné problémy, které má člověk s civilizací předřýsovaným osudem.

„Vssst! Vssst!“ ozvalo se tiše. Položil jsem broušenou skleničku, zvedl se od stolu a vrátil se na promáčenou podlahu mezi bzúčení prvních moskytů a smrad. To „vssst“ na mě dělal soused vpravo. Nejdřív jsem nechápal, co chce. V houstnoucím přitími mi jeho gestikulace připadala nesmyslná. Pak jsem pochopil, že se mi rozhodl odvděčit za ty shnilé hlizy a zachránit mi život. On s moskyty problémy neměl, podle tmavé kůže byl domorodec, ale věděl jak na ně. Konečně se jeho gesta stala natolik názornými, že mi to došlo: Mám si načůrat do ruky a rozmazat si to po těle, obzvlášť po obličeji a kolem očí. Z posunků jsem pochopil, že by potom měly splasknout i otoky.

Protože kvůli tomu, aby mi to sdělil, riskoval jazyk a možná i život, udělal jsem to.

A opravdu. Ráno byl můj obličej na pohmat skoro takový, jaký si ho pamatuji z lepších časů, cítil jsem se mnohem lépe a dokonce jsem v noci i chvíli spal. Pokývnutím jsem sousedovi poděkoval a jeho vychrtlé tváře se na okamžik složily do tisíců vrásek v němém, co vypadalo jako úsměv.

„Nevěřil bych, že někdy budeš děkovat někomu, kdo ti řekne, aby sis nachcal na hlavu,“ neudržel se Ten druhý.

„Lepší si nachcat na hlavu, než v tom celou noc ležet,“ odsekl jsem šeptem.

***

Než na džungli padl příkrov vlhkého poledního žáru, začali vyvádět zbytek vězňů.

Byl jsem první na řadě.

***

Šel jsem mezi svalnatými míšenci podél bambusové stěny, točila se mi hlava a musel jsem dávat pozor, abych si nešlápl na řetěz, nebo abych neuklouzl. Hliněná podlaha byla místy rozmočená po kotníky, a to doslova rozmočená. Z toho, že se na mě nikdo nenamáhal mříž, nebo dávat nějak zvlášť pozor, jsem pochopil, že pokus o útek nemá smysl.

Bambusové dveře na kožených pantech zavrzaly a přestože venku bylo šedo zelené přítmí, světlo mne po tolika dnech ve tmě řezavě zabolelo. Po pár krocích jsem slzící oči násilím přinutil, aby zůstaly otevřené.

Šli jsme po neopravidelné mýtině vykleštěné v džungli. Několik vysokých stromů bylo ponecháno, a tak se nám jejich zelené koruny rozkládaly nad hlavami jako štavnaté maskovací deštníky. Ve vzduchu bylo cítit tlenu, kouř, vlhký popel, výkaly a hmyz. Nebe bylo šedé a nízké a v džungli po stranách mýtiny stálo několik dlouhých baráků podobných tomu, z kterého mne vyvedli.

Prošli jsme nedaleko ohniště, okolo kterého byly poházené kosti hemžící se mouchami a mravenci. Do nosu mne mezi všemi těmi pachy uhodil ostrý závan hniječlo masa - v očouzených větvích nad ohništěm se houpalý nějaké zčernalé věci. Byly to lidské hlavy pověšené za vlasy, a ani mne to nepřekvapilo.

Pod stromem přibližně uprostřed mýtiny stál bílý vyřezávaný stůlek. Na stoleku byla ve stříbrném kybliku plném ledu láhev suchého martini a dóza zelených oliv. U stoleku na jediné židli seděl rozložitý bílý muž v bílém obleku s bílou kravatou a na hlavě měl široký bílý klobouk a na bradě šedivou bradku; vedle něj stála černá dívka, která ho ovívala. Archaická paví pera byla nahrazena nehluchým bateriovým větráčkem. Na stole vedle jediné široké sklenice na vysoké nožce ležela terčová pětadvacítká s dlouhou hlavní a masivním tlumičem - asi starožitnost. U stolu stál i můj známý se slámovými

vlasy, potní páskou a bičem. Začal jsem zuby, aby nebylo vidět, že se začínám třást.

„To je on, Salinas?“ řekl sedící muž, aniž by na slámového otočil hlavu.

„Ano, pane Ruffusi.“

V té chvíli mi jeden z míšenců dupl na řetěz a bolest v rozedřených zápěstích mne srazila na kolena.

„Ano, příteli, před panem Ruffusem vždy klečet. Je to bezpečnější,“ řekl pan Ruffus, pomalu upil martini, položil sklenici a brňšky prstů pohladil pažbu terčové pistole.

Sklonil jsem hlavu, aby mi neviděl do očí.

Vztekl a strach. U lidí na konci se jeden pocit přetaví na druhý ve zlomku vteřiny.

Zrovna jsem byl ve fázi vzteku.

„Zvedni mu hlavu, Solomone, ať s panem Salinasem vidíme, jak se přítel tváří.“

Ramenatější z míšenců mne chytil za bradu a temeno a zalomil mi krk.

„Má vztek, Salinas. Měl jsi pravdu, necháme si ho,“ zvedl pan Ruffus pistoli, namířil na mě a ukázal hlavní vpravo. Tím jsem byl odytý - míšenci mne odvedli k něčemu jako nízké klepadlo na koberce s železnými kruhy a k jednomu zamkli můj řetěz. Na těch pár krocích mne museli podírat, protože se mi najednou podlamovaly nohy.

Pak jsem ležel na vlhké kousavé trávě, dýchal zapařený vzduch a lezly po mně mouchy. Co víc jsem si mohl přát. Ze strany jsem měl dobrý výhled na stůl pana Ruffuse.

Míšenci přivedli mého souseda zprava a srazili ho na kolena stejným způsobem jako předtím mne.

„Hmmm, co myslíš, Salinas? Vezmou ho?“

„Mohli bychom to zkusit,“ řekl Salinas.

Pan Ruffus namířil na klečícího muže a ukázal hlavní vlevo, k jednomu z bambusových baráků.

Míšenci černocha odvedli a odešli pro dalšího zajatce.

A dokud nezačal polední žár, vodili další a další. Naprostá většina jich zmizela vlevo, dva byli připoutáni ke klepadlu vedle mě. Na zbytku provedl pan Ruffus tak zvanou selekci. Byli buď staří, nebo nemocní, nebo zranění. Uměl z pětadvacítky střilet tak dobře, že každému z vyselektovaných trvalo minimálně dvacet minut, než zemřel. A každého to bolelo. Hodně bolelo.

„Směr mrazák,“ řekl vždy po exekuci pan Ruffus a ukázal hlavní ke kuchyni.

Když střítili prvního a díval se, jak se svíjí v zakrácené, uválené trávě, řekl: „Vždy znovu a znovu mne překvapí, jak mají ti, co zemřou v bolestech, štavnaté maso, že Salinas?“

Na kravaté skvrny se stétala mračna much. Ruffusovi to nevadilo - naopak. Jenom si zakryl skleničku ubrouskem a měl jsem dojem, že se mu chvěje špička nosu, jak ten mdlý pach smrti nasává.

„To byl před polednem poslední, pane Ruffusi,“ řekl Solomon, když odvedli vychrtlého ebenově černého mladíka do domu vlevo.

„Tak to mám pro dnešek po práci,“ dopil pan Ruffus martini. „Salinas, dohlédni, ať naše nové přátele někdo nezprasí,“ kývl hlavní pistole ke mně a mým dvěma společníkům.

„Spolehněte se, pane Ruffusi,“ lehce se uklonil Salinas. Když Ruffus vstal, zjistil jsem, že bych se před ním asi ukláněl také. Byl to obr koušek přes dva metry a přestože měl bradku šedivou, pod vyžehleným bílým oblekem se mu vinily uzly svalů. Původně jsem jeho ramena považoval za vycpávky, tak je měl vypracovaná. Pan Ruffus se navíc nepohyboval těžkopádně jako většina svalovců, ale pružně jako kočka. Ke své postavě měl velmi malé a štíhlé dlaně, ale ani na okamžik jsem nezapochyboval, že v nich dokáže lámat kosti. A že to určitě dělá. *Rád dělá.*

Čemá dívka si zastrčila větráček za opasek, kyblík s ledem, lahvi a skleničkou si vyvážíla na hlavě, zdvihla stolec a ždíla a vykročila za panem Ruffusem.

Mišenci nás odemkli od klepadla.

„Dostalo se vám zvláštní citi, pánové,“ ošklivě se usmál Salinas.

Pohupoval se na patách a točil rukojeti bíce mezi prsty. Pach jeho potu mne udeřil jako kladivo - lepší si bylo dát pod nos vlastní ruku; sám si člověk tak nesmrdí.

„Ta čest ale neznamená, že můžete mluvit bez vyzvání,“ pokračoval a klepl násadou bíce menšího z mišenců do ramene. „Tady Solomonův přítel přišel o jazyk docela nedávno, a to je jeden z mých nejméněšších“.

Salinas se zase usmál a mně po zádech zase přeběhl mráz. „Ticho tady znamená život. Tady v džungli,“ zachechtal se a srovnal si pošní pásku.

Mišenci nás odvedli do jednoho z bambusových baráků na opáčné straně mytiny, než byl náš původní. Uvnitř byly řady sloupů na závěsné postele a stěny byly pokryté moskýtérami a na hliněné podlaže dokonce ležely rákosové rohože. V baráku nikdo nebyl.

Solomon nám jednomu po druhém odemkl okovy. Rezavé řetězy sklouzly na podlahu a Salinas na nás namířil pistoli.

„Strašně smrdíte. Tam vzadu je sprcha. Máte tři minuty,“ ukázal Salinas na závěs v rohu baráku. Opravdu tam byla sprcha na dešťovou vodu a dokonce i něco jako mýdlo. Kratší tři minuty jsem nezažil.

Když jsme se vrátili, odvedl nás do jiného domu. Byl na mytíně ještě dál od věžeňských baráků, byl malý, z ohoblovaných latí, a dokonce měl betonovou podezdívku a prkennou podlahu - byla to místní „ordinace“.

Lékař byl obrovsky tlustý, rozštědlý běloch; byl opilý, uslintané rty se mu chvěly a faldy sádra mu visely průramky v propoceném síťovém triku. Smrděl jako hromada čerstvého hnoje.

Salinas kývl pistoli: „Vás dva, pánové, poprosím, abyste si sedli.“

Moji společníci (nebo jak jim říkat) se posadili do rohu, kde byla do země vsazená tlustá železná trubka, na které byla pověšena několikera policejní pouta. Solomon jim je zavazkl kolem zápěstí všiml jsem si, že to dělá opatrně, aby se nedotkl zkrvavených otláčenin po okovech. Bylo to dobré znamení. K někomu, kdo by neměl možnost se pomstít, by se tak ohleduplně nechoval.

„Tebe, příteli, poprosím, aby sis sedl tamhle,“ ukázal Salinas křížem přes hlavěň pistole. Ta pistole mi už pár sekund bez nejméněšního zachvění mířila do pravého oka.

Za zády se mi ozvalo podivně známé pištění a prkenná podlaha se rozechvěla. To „tamhle“ bylo dřevěné křeslo s vysokým nastavitelným opěradlem a gumovými pouty na ruce a nohy a fixátorem hlavy. To pištění byla kolečka - lékař dotlačil těžký kus nábytku doprostřed místnosti pod stropní lampu. Pištění mi připadalo známé proto, že znělo jako špatně namazané vozíky v supermarketu. Dřevo křesla bylo zacákané něčím černým.

Začaly se mi podlamovat nohy.

„Nemusíš mít strach, příteli. Doktor to křeslíko, pravda, někdy používá na to, na co myslíš, ale tvá chvíle ještě nenastala,“ zachechtal se Salinas.

Vůbec jsem mu nevěřil, ale nezbyvalo mi, než poslechnout. Mé pravé oko by určitě neminul. I když, rychlá smrt... Salinas postřehl, co se mi honí v hlavě. Není divu, zažil něco takového asi už tolikrát, že by si pro reakce lidí před tím strašným křeslem mohl nakreslit časový diagram.

„Nestřelím tě do oka. Přece tě nezabiju,“ pistole se mi svezla k pasu, „ale když ti ustřelím koule...“ významně zdvihl obočí.

Když jsem si do toho křesla sedal, nechtěly se mi ohnout kolena a kdybych v uplynulých dnech něco jedl, asi bych se podělal. Takový jsem měl z odulého doktora strach. Salinas byl sadista, ale proti tomu potem a rozkládajícím se lichen páchnoucímu tvorovi vypadal skoro lidsky.

To, co se stalo pak, mne překvapilo jako nic v životě. Nejenže mne ani nepřipoutali, ale doktor mi zasypal rozedřená zápěstí nějakým bílým práškem a pečlivě je ovinul obvazy. Pak mi píchnul triádu. Měl baculaté ruce s dlouhými baňatými prsty, které vypadaly jako párky a v kloubech byly hubenější než v článcích. Přestože byl opilý, a ty ruce vypadaly tak neobratně, jeho pohyby byly jemné a přesné.

Když jsem chtěl začít děkovat a když jsem cítil, že se mi do očí dokonce dere něco jako slzy, zamaskovala gumová pouta a rázem jsem se nemohl ani hnout.

„Nebude to bolet,“ poprvé promluvil doktor. Oči mu plavaly a měl tak ztluhlý jazyk, že mu bylo sotva rozumět. Odešel dveřmi v zadní části „ordinace“ a vrátil se s úzkou obručí ze světlého sřibřitého kovu a s přístrojem připomínajícím kalkulačku s velkými tlačítky. Na obruči byly tři malé obdélníkové destičky. Doktor mi ji nasadil na hlavu a pootočil tak, aby destičky seděly na spáncích a na čele.

„Ty druhé dva bude potřeba ostříhat,“ řekl a s malým šroubováčkem v ruce mi začal něco dělat na zátylku. Jak promluvil, popraskal mi ucho.

Cinkl kov o kov a obruč se začala svírat. Byla příjemně studená.

„Tak,“ řekl doktor. Položil šroubováček na stůl, ořel si dlaně o stěhna a zkusil, jak mi sřibřítý ovál sedí.

„Zapneme ho?“ řekl Salinas a neznělo to jako otázka. Oba se mi postavili za záda.

Strnule jsem zíral na stěnu a nic se nedělo. Jenom se vytratil veškerý zápach a měl jsem pocit, jako by se mi v mysli, tam někde vedle Toho druhého, objevilo něco nového, takového bezvarného a lepkavého. Ale nebylo to nepřijemné.

A pak to začalo bolet. V hlavě - uvnitř. Zapřel jsem se do gumových pout, ale bolest rychle ustala. Cítil jsem, že se něco podstatného změnilo, ale nevěděl jsem co. Ten pocit se rychle vytratil.

„Odpoutei ho,“ v zorném poli se mi objevil pan Salinas a mířil na mě pistolí. Doktor povoil gumové popruhy a zmizel; pan Salinas kývl a znovu se vrátila bolest. Tentokrát byla nepopsatelná, nesnesitelná a nekonečná. Přestože jsem seděl v křesle volně, nemohl jsem se ani pohnout.

„V pořádku, stačí. Stačí!“ luskl pan Salinas prsty. Jeho slova mi přes clonu bolesti připadala žlutá a jako by pomalu odkapávala odněkud ze stropu. Bolesti pomalu a neochotně ustoupila.

„Vstaň,“ řekl pan Salinas. Vyskočil jsem jako pružina a když jsem se mu podíval do obličeje, zjistil jsem, že ho mluju - byl to můj Pán - pan Salinas.

„Ostriñei je do hola,“ podal mi pan Salinas nůžky a kývl k připoutaným mužům. Úzkostivě jsem pozoroval jeho rty, aby mi neuniklo jediné slůvko. Pak jsem sříňal černé kudrnaté vlasy a pak mi pan Salinas řekl, ať se postavím ke zdi a dívám se.

Prvního muže posadili do křesla, doktor mu ošetřil odřeny, dal injekce a nasadil kolem osříhané hlavy sříbitou obruč. Pak se nic nedělo. Jenom v jednu chvíli muž začal strašně slintat a do očí se mu vylouli takový psovský výraz. Cítil jsem, že i já mám posříňaný hrudník, ale vůbec mi to neváđilo.

Nakonec jsme stáli podél stěny všichni tři a pan Salinas se před námi pohupoval na patách. Cítil jsem, že ho moji bratři mluví stejně jako já - tlustý lékař stojící za křeslem v nás budil trochu nedůvěru.

„Solomone?!“ zavolal pan Salinas. Dveře se otevřely a já prudce otočil hlavu, jestli odlamtud pro pana Salinase nehrozí nějaké nebezpečí. Byl to jenom ten svalnatý mišenec; už jsem ho viděl dřív, a teď jsem k němu cítil stejnou nedůvěru jako k doktorovi. Věděl jsem, že bych ho i přes ty svaly dokázal zabít holýma rukama. A kdyby ne, moji bratři by mi pomohli. Je to povznášející pocit, mít bratry.

„Solomone, standardní procedura. Ale ručíš mi, že tihle dva dostanou pořádnou vřstroj - a tenhle,“ ukázal na mě, „všechno, v čem jsme ho chyřili. Jasný?“ Klepl mišence násadou bice do ramene. Hlasitě to mlasklo.

Pan Salinas se otočil na nás: „Solomon vás odvede obleci se, a ve zbrojnici vám dají zbraně. Pak vás odvede ke generálu Ruffusovi - ten vám řekne všechno ostatní. Kdyby s vámi kdokoli chtěl dělat cokoli jiného, než jsem vám právě řekl - třeba si s vámi povídat - můžete si s ním trochu pohrát,“ to už se zase díval na Solomona, „vyřřzení jazyku je vhodný trest, že Solomone?“

Solomon v odpověď zbledl.

„Říká se ano, pane!“ zničeho nic zařval Salinas.

„Ano, pane!“ zařval Solomon.

Salinas se otočil na nás: „Jeho přítel přišel o jazyk, když si chtěl s vašimi staršími bratry povídat o něčem, o čem neměl.“ Salinas se zazubil: „Když vám něco rozkážu, také řeknete ‚Ano, pane,‘ ale nemusíte řvat jako Solomon.“

„Ano, pane,“ řekli jsme trojhlasně.

***

Solomon nás odvedl do hlubokého sklepa vybetonovaného pod jedním z bambusových baráků. Hlídka skladník se postavili do pozoru.

Vysoké kožené boty, kalhozy i neprůstřelná vesta mi byly známé, ale nevěděl jsem odkud. Přes ramena jsem si sepnul potřhaný, ale pečlivě pozášřvaný celťový plášř; měl šedočernou barvu zvlhého betonu. Moji bratři dostali obyčejné maskovací obleky a plátěné boty.

O sklep dál jsme každý dostali brašnu ze zelené látky s popruhem přes rameno, polní láhev, nůž a krátkou ručníci. Já jsem dostal velký nůž v zeleném plastovém pouzdře omotaném černou šňůrou. Při pohledu na pouzdro se mi velkými písmeny vybavilo slovo ALTOR, ale nevěděl jsem, co znamená.

Pak jsme šli za Solomonem, chvílku po mýřině a chvílku džungli, až jsme došli k nevelké přízemní haclendě, nad kterou byly ve větřích roztaženy maskovací sítě.

Na verandě seděl velký muž v bílém obleku.

„Vřřm vás, bratři,“ usmál se, „jen pojďte dál,“ položil sklenku na vyřřzavaný bílý stolec a švihem se zdvihl z proutěného houpacího křesla.

Byl to pan generál Ruffus a mlíoval jsem ho daleko víc než pana Salinase. Na místě bych pro něj zemřel.

***

Solomon se uklonil a odešel po pěšině v džungli.

Nás tři generál Ruffus zavedl do velké místnosti s francouzskými okny vedoucími dozadu za hacendu. Byla jimi vidět mýřina s nízkým podřostem.

Přícipřtala černoška a přinesla generálovi jeho křeslo a sklenku.

„Budu vám vyřřvět zajímavý příběh, bratři,“ generál se pohodlně usadil a proutěná konstrukce pod jeho tělem zaskřípala. „Postavte se tady blíž, ať mne slyšřte,“ ukázal rukou se sklenkou kousek před sebe.

Cítil jsem velkou radost, že u něj mohu být tak blízko. Do martini žbluňky dvě olivy.

„Byl jednou jeden voják,“ začal generál, „a toho vojáka nebavilo poslouchat rozkazy jiných vojáků, které považoval za hlupáky. Ale ještě víc ho nebavilo nebojovat. Na co se stal vojákem, když půl života proseděl u stolu na malé základně ve státě Wyoming, USA, kde vydával rozkazy jiným vojákům, rozkazy, na jejichž splnění nezáleželo, a sám dostával podobné rozkazy, na nichž nezáleželo ještě trochu víc. Na co jsem cvičil a trénoval, na co se učil taktiku a strategii, když nikdy nebude žádná válka, říkal si po

večerech, když počítal, kolik peněz ušetří do výslužby a kdy pokaždé došel k sumě mírně řečeno neradosně.

Štašně se mu nechtělo zemřít chudý, jak na peníze, tak na zážitky, a jak stárl, stále více se mu zdálo, že svět je řízen dileťantý a zbabělci a že on by to dokázal lépe.

Jednoho dne se rozhodl s nudným životem skoncovat a vypravil se do země, kde se ještě dalo něco dokázat. Tou zemí byla Afrika, kde ještě svištěly kulky, kde zbraň byla považována za součást člověka a kde všichni byli do určité vysoké míry vojáci.

Protože byl chytrý, dostatečně bezohledný a znalý boje, brzy se z žoldáka propracoval na poradce jednoho z náčelníků kmene, který tvořil nevelkou, ale co do vlivu nezanedbatelnou část armády, která se jmenovala Armáda středu. Pak, když náčelník zemřel, stal se voják hlavou kmene. Pod jeho velením kmen zmohutněl a zesílil a šel od vítězství k vítězství. Tak bylo jen přirozené, že byl povolán do Vysoké rady náčelníků, kde mu bylo umožněno setkávat se s vrchním velitelem Armády středu. Pak náš voják udělal první chybu,“ generál Ruffus si dolil martini a pokyval hlavou. Šedivá bradka mu zašustila o klopý saka, „ano, přátelé, i on dělal chyby. Smrtelná nehoda potkala vrchního velitele moc brzy, kdy voják ještě neměl tak pevnou pozici, jak se domníval.

Náčelníci ostatních kmenů se názorově rozdělili a nepomohly ani další nehody, které omezily počet těch, kteří byli proti novému vůdci. Ty nehody byla druhá chyba. Protože pak došlo k nejhroššímu: každý z nových náčelníků se rozhodl, že je dostatečně fundovaný, aby vládl Armádě středu sám. Někteří staří náčelníci se semkli kolem vojáka, prohlásili ho vůdcem, ale stejně začal boj - a bohužel, válčila oslabená Armáda středu proti bývalým částem Armády středu. A toho využila Severovýchodní armáda i volně kmeny ze severozápadu a zautočily. Netrvalo dlouho a okleštěná Armáda středu se začala rozpadat na samostatné bojující skupiny; severní lidé tlačili její narychlo a chaoticky se spojující zbytky stále hlouběji do pralesa Středu, který byl už léta považován za nedobytný a z kterého jednou měla vyjít Armáda, která sjednotí Afriku a později celý svět.

Jediný, kdo se v pralesě dokázal úspěšně bránit, a jediný, kdo nepropadl panice, byl náš voják. Díky složitému systému zákopů, podzemních tunelů, pevností a modernímu vedení boje se jeho kmenu podařilo nápor ze severu částečně zastavit a částečně odklonit proti hlavním vnitřním nepřítelům, bývalým spojencům. Pak se ale stalo to, co se obvykle stává, když je jeden výrazně silnější než ostatní. Tlacené kmemy bývalé Armády středu se spojily s útočníky ze severu a Seveřané, takto posílení, znovu udeřili na vojáka.

Džungle zrudla krví a zápach rozkládajících se mrtvol bylo cítit na stovky kilometrů. Pak vojákovi vpadli do zad jeho vlastní lidé. Zrada je jedna z neúčinnějších válečných metod. Voják ale s něčím takovým počítal, a tak se v čele padesátky věrných z obklíčení probil. Ale jenom proto, aby padl do sevřenější tužšho.

Začal poslední boj. Dým ze střelného prachu a hořící džungle zakryl nebesa, rachot bitvy trval den a noc a ještě den. Vojákovi lidé měli proti sobě

stonásobnou přesilu, která je tlačila do bažin. Docházely potraviny, voda i střelivo; minomety nepřítelé pustošily vojákovy řady...“ Generál Ruffus se odmíchl a dlouho si točil prázdnou sklenkou a druhou rukou si suchal bradku. Pak zdvihl hlavu a jednomu po druhém se nám zahleděl do očí: „A v okamžiku, kdy si náš voják říkal, že vše je ztracené a že poslední kulka z věrného coltu ho uchtrání před ponížením z porážky, v tom okamžiku se stal zátrak: Z nebe se snesly dva černé stroje a zpod jejich křídla začaly šlehat blesky, které kosily nepřátele po desítkách.“ Generál Ruffus si dolil a zdvihl sklenku, jako by připíjál někomu neviditelnému na zdraví: „V černých strojích nebyli lidé, jak se voják nejprve domníval, ale *Bytosti*“, píchl generál Ruffus přstem ke stropu. „Nebyli to žádní andělé - našťásti“, pousmál se, „ale byli to vojáci. Stejní jako náš voják, drsní, žijící bojem a smrtí. Co na tom, že vypadali jako létající sudy; jejich technika brzy překonala jazykovou bariéru a pak uzavřeli s naším vojákem dohodu. Oboustranně výhodnou dohodu.

Cizí válečníci vedli už dlouhé věky kdesi tam nahoře válku. A přestože jejich technika byla dokonalá, potřebovali na jistý druh boje živé bytosti - bojovníky. A jejich rasa byla nekonečným válečným oslabena početně, a životem ve spojení se stroji i fyzicky. Po nedlouhém pozorování se rozhodli, že na své bojovníky povýší lidstvo. Jediný problém byl, jak dát lidským armádám velitele. Bytosti nebylo zdaleka tolik, aby mohli vést boj na všech dosavadních místech a navíc ovládat miliardové lidské masy, které poté, co se transformací stanou jejich válečníky, budou potřebovat detailní vedení - na tisíc bojujících jednotek jednu, velící jednotku, jak říkali. Taková, velící jednotka, musí mít zkušenosti s bojem a nesmí být transformována v bojovníka.

Bojovník jen poslouchá a umírá.

Zachráněný voják Bytostem slibli, že bude dodávat velící kádry.

Bytosti slibili jemu, že ho budou plně podporovat a zásobovat a že vláda nad planetou jednou bude zcela v jeho rukou. Dál mu bylo sděleno, že prales Středu nebude - mimo okrajových částí v Den transformace zasažen.

Podle pozorování Bytostí jsou nejlepší potenciální velitelé právě v tomto pralesě - lidé zocelení půl století trvajícím bojem. A on, voják, je prý nejlepší z nich, proto ho Bytosti zachránily před smrtí. Pro vojáka to byla nejvyšší pocta, jaké se mu kdy mohlo dostat,“ generálu Ruffusovi se začaly lesknout oči; zamrkal a znovu si dolil, „rasa vesmírných válečníků ho uznala za nejlepšího bojovníka na Zemi, za sobě rovného,“ generál Ruffus znovu naznačil přípitek: „Proč Bytosti nemohou nezasazené jednotky lovit samy, vyplynulo z jejich malého počtu a z jisté neobrátlosti, kterou ve svých létajících skafandrech na Zemi počítovali.

A jak se voják a Bytosti domluvíli, tak se i stalo,“ generál Ruffus vstal: „Lidstvo již bylo transformováno a vám třem se dostalo cti, že se můžete přidat ke skupině privilegovaných, která vojákovi pomáhá shromažďovat důstojníky pro Bytosti.

Zítra se každý z vás připojí ke zkušenějším bratrům a začnete s prací.“

Generál Ruffus z kapsy vyzul malý radiotelefon a naklepal trojčíferné číslo: „Salinasí? Přijd' si pro naše přátele,“ generál zaklapl a schoval telefon.

„Pan Salinas vás zasvětil do některých praktických stránek vašeho nového života.“ Generál Ruffus si našel další sklenku, přidal dvě olivy, sedl si a mlčel, dokud pro nás pan Salinas nepřišel.

Když jsme odcházeli, cítil jsem z toho, že opouštím místnost, kde je můj generál Ruffus, hluboký zármutek.

***

„Zacházet s puškou vás asi učit nemusím, ale je tu pár nových důležitých momentů,“ řekl pan Salinas. Stáli jsme vedle něj na začátku dlouhého pruhu vykeštně džungle, podle terčů na protější straně používaném jako střelnice. Pan Salinas si půjčil mou ručnici a z brašny mi vyzul zásobník s pěti náboji: „Uspávací střely jsou mnohem lehčí než kovové,“ zasunul zásobník do zbraně, přesně maximálně do padesáti metrů, a musí se mířit trochu níž než normálně. Hodně nadšejí! Nikdy nestřílejte skrz listí nebo podobně.“ Pan Salinas předvedl velmi přesnou střelbu na lidskou siluetu a vrátil mi ručnici: „Vždy střílejte na nohy, nejlépe na stehna. Zasažený okamžitě upadne do bezvědomí, které trvá dvanáct hodin. Na hrud' nestřílejte, pokud ji cíl nebude mít holou - jen přes kalhoty nebo přes košili je úspěšný jistě. Přes víc vrstev látky ne.“

Do rukou se špatně treťuje a zásah do hlavy by mohl cíl poškodit. Zkuste si vystřílet,“ kývl pan Salinas. Vystříleli jsme každý dva zásobníky a byl jsem pyšný, že po třetím výstřelu šly všechny mé rány přesně do stehen siluety. Čtyři do levého, tři do pravého. Pan Salinas mne pochválil a já cítil, jak se mi hrdost dme hrud'. Pak nám vysvětlil, že máme střílet po všem, co má dvě nohy: „Bylosti berou děti od šesti let; ty menší necháme dorůst do použitelného věku. S vhodnějma ženskejma rozšíříme naši liheň - Bylosti nám zaručili dlouhodobý odběr,“ zasmál se pan Salinas. „a opice sníme.“ Pak nám ještě vysvětlil něco z taktiky, s jakou budeme pročesávat prales, útočit z vrtulníků nebo hlídkovat kolem tábora. To poslední proto, že cíle se občas pokusí o protitůk.

„Má to všechno jeden háček,“ řekl nakonec, „oni po vás budou střílet ostrýma a vy se k nim musíte dostat hodně blízko. Proto každý máte...“ zalovil v mé brašně, „tohle.“ Mezi prsty měl stříbřité platičko s pilulkami.

„Říká se tomu kinefin. Zrychlí vám reakce, uvolní rezervy sil, potlačí bolest a urazový šok a tak. Bere se na rozkaz těsně před bojem a vždycky jen jeden prášek. A bacha, přestože budete mnohem silnější než normálně, kosti budou pořád stejně křehké, tak se nesnažte rukama porážet stromy,“ pan Salinas mi vrátil platičko do brašny.

„Teď půjdete žrát a spát... jo, málem bych zapomněl. Musím vám říct, co smíte dělat bez rozkazu.“ Když řekl, že bez přímého rozkazu smíme močit, všichni tři jsme si okamžitě rozepnuli poklopec.

Pan Salinas se znechuceně odvrátil.

***

Jist můžeme také sami. Bylo vařené maso a vařené hlizy připomínající brambory. Bylo to dobré.

Spali jsme v dlouhém domě s moskytířami na zdech; jako bych v něm už někdy byl.

***

Ráno jsem nemohl dospat, potřeboval jsem vidět obličej generála Ruffuse, nebo alespoň pana Salinase. Barák, který byl, když jsme šli spát, poloprázdny, se do rána zaplnil do posledního místa. Bratři spali v závěsných postelích a šaty měli buď srovnané do úhledných hromádek na rohových, nebo si je sušili na rámech postelí. Karabiny jsme všichni měli pověšené na dosah ruky.

Protože jsem dobrý střelec, byl jsem přidělen do jednoho z vrtulníků. Letiště je v džungli nedaleko tábora.

Z maskovací barvou natřené cisterny jsme dotankovali kerosin, jeden bratr si sedl k řízení, druhý s ručnicí vpravo, já vlevo. Bratr mi ukázal, jak si nasadit sluchátka a jak se připoutat širokým koženým opaskem. Později, při divokém manévrování, se to ukázalo velmi praktické.

Vrtulník se zdvihl do vzduchu a začal prudce zrychlovat. Letěli jsme, dokud džungle pod námi nepřešla v lesostep. Ve sluchátkách jsem slyšel, jak bratr u řízení dostal souřadnice, kde je hlášen pohyb cílů.

Pak jsme přilétli nad určené místo a nic se tam nehýbalo. Z druhé strany našel náš druhý vrtulník a začal shazovat cvičné granáty. Velký hluk a intenzivní záblesky, jinak nic. Zem pod námi ožila cíli. Mňaly se mezi stromy a bylo jich asi deset. Zaopakoval jsem, zamířil a vystřelil. Cítil jsem velké uspokojení - zasáhl jsem jeden z cílů do lýtka. Nadskočil, dvakrát se překulil a zůstal ležet. Další dva cíle měly kulomet. Jeden si ho opřel o rameno, druhý si zapřel pažbu o bok a pokusil se nás zasáhnout. Trasovací střely profičely kolem vrtulníku a zůstaly po nich kudrnaté kouřové stopy. Dvě bouchly do pancíře, a pak bratr vpravo, který měl výhodnější pozici, zasáhl cíl podpírající kulomet a druhou ranou i střelce.

Když se žádný z cílů dole nehýbal, přistáli jsme a pět jich naložili.

Druhý vrtulník nás kryl ze vzduchu. Pak jsme se vyměnili. Cílů bylo víc než deset, několik malých jsme dostřelovali na zemi. Museli jsme se pro ně vrátit.

V táboře od nás cíle převzali mišenci, kterým žádný z bratrů nedůvěřuje (příliš vypadají jako cíle).

***

A tak šel den za dnem. Někdy to bylo špatně, když nebyly cíle, někdy radostné, když byly.

***

Když byl poprvé sestřelen můj vrtulník, po krátké léčbě jsem byl přefixován na pozemní operace. Pilžít se džunglí je taky hezké. Jsme rozděleni do skupin, ta má se jmenuje Zeleň. Nejzkušenější z bratrů nás koordinuje a vždy dá povel, kdy máme polknout tabletu kinetinu a kdy útočit.

***

Prší a voda pleská na listy. Olizuju ji, protože pit se smí bez přímého rozkazu. Když velící bratr dal povel, polkli jsme pilulky a zaútočili na skupinu cílů tiše postupujících džunglí proti nám. Kinetin vždy působí velmi rychle.

Bylo mi krásně.

Zasáhl jsem dva malé cíle, uhnul maččetě třetího a čtvrtý jsem srazil pažbou. Opatrně, abych ho nepoškodil - přesně, jak máme povoleno.

Džunglí proti mně začaly šlehat kulky, ale pod vlivem kinetinu se dokážu pohybovat tak rychle, že střely srazily listy v místech, kde už jsem nebyl.

Po boji jsme odnášeli mnoho cílů a dva bratry. Jeden měl prostřelenou hlavu a druhý useknutou ruku. Oba se usmívali.

Další den jsem mohl spát déle, stejně jako všichni bratři, kteří užili kinetinu.

***

Zakrátko jsem se vrátil do vrtulníku. Byl nový, stejně jako oba bratři, kteří v něm se mnou létali.

***

Vždy, když jsme v táboře nashromáždili dost cílů, bylo potřeba je odvézt. Vozili jsme je na krytých nákladních autech, která zepředu a zezadu chránilo po jednom pásovém obrněném transportéru. Když na mne přišla řada, jel jsem v transportéru jako plamenometčík.

Byly to šťastné dny. Náš stroj vedl kolonu šesti nákladních aut a byl v něm s námi pan Salinas. Dny to byly šťastné, protože jsme mu s bratry mohli být nablízku.

Jeden bratr řídil a já stál s hlavou ve věžičce předního plamenometu.

Pan Salinas ležel na palandě a měl zavřené oči.

Cesta trvala pět dnů a celou dobu se nic zvláštního nestalo. Od rukojeti plamenometu jsem měl rozedřené prsty a od pozorování džungle mne páliily oči, ale to nevadí.

Tábor Bytosti byl ve velké, přehluboké a nepřirozeně pravidelné kotlině a vypadal divně. Uprostřed byla gigantická, černá, kulovitá věc a na okrajích kotliny hlídávaly stroje, které vypadaly jako bílé pontony a byly mi povědomé. Když jsme přijeli blíž, všiml jsem si, že ani jeden ze strojů, ani ta obrovitá kulová věc, se nedotýká země.

Jeli jsme blíž a blíž a blíž a ta obrovitá věc byla stále větší a větší, až se to zdálo být nemožné. Pak jsme byli skoro u ní a její obly bok se sříměl nad námi a zakrýval polovinu nebe. Tehdy nám vylétly vsříc takové malé věci.

Odněkud se mi v hlavě objevilo slovo „popelnice“ a měl jsem z nich nepřijemný pocit. Přesto jsem na ně plamenometem zamířil nedokázal.

Pan Salinas vystoupil, chvilku stál před popelnicemi, rozkládal rukama a tvářil se spokojeně. Pak jsme s bratry vykládali cíle. Některé po pětidenní cestě nemohly chodit, obzvlášť ty malé. Rovnali jsme je na létající plošiny, které vždy, když byly plné, odlétly k něčemu na druhé straně kotliny - vypadalo to jako velké pláštěv. Cílů k vyložení bylo hodně a ke konci jsem byl unavený. Řetězy římcely. Větší cíle mně i bratrům něco říkaly a plivaly na nás. Měli jsme přímý rozkaz neposlušchat, a tak jsem nerozuměl, co cíle říkají. Jako jeden z posledních jsem nesl malý cíl, který se od ostatních lišil a měl jsem při pohledu na něj divný pocit. Cíl nebyl tmavý jako ostatní cíle, a měl bílé vlasy. Ten divný pocit jsem měl proto, že mi barvou kůže i vlasů připomínal generála Ruffuse. Už jen z představy, že bych mohl snést pohled na spoutaného generála Ruffuse, se mi podlamovala kolena. Rychle jsem se bílého cíle zbavil.

Vypláchl jsem nákladní vozy hadicí a ostríkali se s bratry navzájem.

Pak jsme nakládali bedny, které přivezly ty létající plošiny, a dva bratři nasedli do vrtulníků, které jsme od Bytosti dostali místo dvou strojů, o které jsme nedávno přišli při pokusu zajmout cíle na poušti.

To bylo tehdy, co potom můj vrtulník letěl rozbit raketami automatické protiletcké pasí a přivést vše, co se z troskek helikoptér dalo použít.

***

Cestou zpět do tábora nás přepadlo několik cílů. Přetížené nákladní vozy stále zapadaly do rozbahněné cesty, a tak pro cíle bylo přepadení lehké. Plamenomety jsme je zahrnali zpátky do džungle - máme jen plynové plamenomety a rozkaz žádný z cílů nezasáhnout. Za chvíli přiletěly vrtulníky z tábora, přivezly řidiče náhradou za zastižené, a výsadek bratrů ulovil osm cílů.

***

Za čas jsem byl opět přeložen k vrtulníku, z vrtulníku k pozemním operacím a za další čas k strážní službě kolem tábora. Ta nebyla tak hezká - nelovily se při ní cíle. I když celý den sedět a pozorovat jeden úsek džungle je také pěkné. Pak jsem znovu střiel z vrtulníku, znovu doprovázel transport, znovu byl přefixován na pozemní operace a znovu hlídal tábor a tak dokola.

Byl to hezký život.

***

Pršelo. Džungle kolem byla hustá, jak jsem ještě neviděl, a samá pavučina. Krčil jsem se bez pohybu pod velkým listem, odlišnou karablnu v rukou, a poslouchal, jestli se v šumění a pleskání neozve něco podezřelého.

Velcí bratr nám řekl, že skupina cílů před námi je velká. Sluchátko v mém uchu se ozývalo jeho příjemným monotónním hlasem. Pak v něm zapraskalo a ozval se hlas pana Salinase:

„Dneska to budu řídit sám. Je jich opravdu hodně - tak až řeknu, každý z pozemních si vezme dvě tablety kinetinu. Opakují, dvě tablety,“ pan Salinas si odkášal: „Půjdu dvě zdvojené rojnice za sebou. Žlutá se Zelenou první, Červená s Modrou druhé. Pět vrtulníků vám požene cíle naproti a na bocích bude dvoustřížka Oranžová skupina jako záloha.“ Mimo toho, že si dnes vezmu dvě pilulky, jsem nevěděl, o čem pan Salinas mluví, ale věděl jsem, že patřím k Zelené skupině a že velcí bratr panu Salinasovi rozumí. Čekal jsem bez pohnutí pod svým listem a skrz řídkou pavučinu pozoroval pokroucený kmen opředený lihanami a hustyými pavučinami. Věděl jsem, kde je bratr vpravo a kde bratr vlevo, a oni věděli o mně. Někde za mnou byli další bratři a dnes nade mnou bděl dokonce pan Salinas. Cítil jsem se dobře.

Začalo přšet víc a kapky se hlasitě rozpleskaly. List, pod kterým jsem se křčil, mne pod jejich nárazy občas klepl do temene. Když se v hluku padající vody ozvalo vzdálené svištění vrtulníků, roztrhl jsem pavučinu, kterou jsem měl před obličejem, a zahleděl se dopředu a trochu doprava.

Byla vidět jen další pavučina, ale tak je to v džungli skoro vždycky.

Když se ozve nějaký hluk, můžeme se pohnout, abychom přesněji věděli, odkud vychází.

Čekal jsem dál - jak zněl rozkaz - bez pohnutí. Na rameni mi seděl velký černý pavouk a z kůže na krku mi odsával deštěm naředený pot.

Lechtalo to. Když si lem mé neprůstředně vesty vybral jako opěrný bod pro pavučinu, přišel rozkaz polknout kinetin. Jak jsem se pohnul, pavouk sjel na zem. Byl docela těžký; mému rameni se ulévil.

Když jsem polykal pilulky, cítil jsem, že mi po nohavicích lezou pijavice a hledají, kudy se dostat k holé kůži. Vždy po návratu z džungle jich mám kolem krku tmavý, krví nacucaný límec, který se pusť až po postříkání kerosinem. Každý druhý den si píchám - jako všichni bratři - triádu; tak pijavice ani možná infekce nevadí. Generál Ruffus se o nás dobře stará.

„Útok. Pomalu vpřed,“ ozval se mi ve sluchátku hlas pana Salinase:

„Opakuj: Útok. Pomalu vpřed.“

Pohnul jsem se v té samé chvíli jako bratři vpravo a vlevo. Puška se musí nést tak, aby hlavní prothávala pavučiny a zároveň, aby vlákna nezalepila ústí. Když jsou pavučiny mokré, jsou mnohem lepkavější než normálně a nalepí-li se na obličej, není nic vidět. Podle steziček prothraných v pavučinách se dají stopovat cíle. Cíle podle nich stopují nás a stínají bratřům hlavy mačetami.

Ze země a rostlinstva stoupala šedobílá pára, pod podrážkami čvachtala voda a bláto plné pijavic a byl jsem od hlavy k patě obalený mokrymi pavučinami. Po ramenou se mi hemžili pavouci a sáli krev z pijavic, které se mi zakusovaly do kůže na krku.

V mokré komlhavé zeleni se mihl stín. Mohl to být cíl. Vypálil jsem a zaopákoval. S uspokojením jsem zaznamenal, že i přes pavučiny stačila jedna rána a že to byl opravdu cíl. Se zapraskáním se skácel. Stoupl jsem si

těsně k němu a do malého mikrofonku spojeného se sluchátkem jsem zašeplal předepsanou větu: „Zelená sedm u zasazeného cíle.“ Mnohokrát jsem sám seděl ve vrtulníku, kde počítat zaznamenával souřadnice, a pak nás navigoval, abychom se pro cíl buď spustili, nebo abychom navedli bratry v neprostopupné džungli dole. Nikdy jsme žádný cíl neztratili nebo nezapomněli.

Další cíl na mne zauočil mačetou. Pod živem dvojitě dávký kinetinu se mi jeho pohyby zdály pomalé a malátné. Ukročil jsem stranou, nechal černé ostří sjet k zemi, udeřil jsem pažbou, otočil karabínu na ukazováku a vypálil padajícímu cíli uspávací střelu do stehna. Jak jsem zdvihl oči, stál proti mně další cíl, měl dlouhé vlasy a střelil mne do prsou z velké pistole. Zbraň sykla mnohem hlasitěji než naše uspávací karabíny.

Všichni v džungli máme neprůstředně vesty.

Náraz kulky mne nadzdvihl a odhodil dozadu. Jak jsem padal, cítil jsem, že zády trhám pavučiny a drtím rostlinstvo. Ještě v letu jsem zaopákoval a vystřelil. Cítil jsem nespokojenost - uspávací střela cíl s dlouhými vlasy zasáhla do břicha. Tento typ cíle by tím mohl být poškozen.

Udal jsem další souřadnice, upozornil, že na nich jsou cíle dva a postupoval dál. Někde přede mnou se ozval vysoký krátký hvízd. Cíle ho používají jako signál. Bud začnou ustupovat, nebo hodně střítet.

Protože od pana Salinase nepřišel žádný rozkaz, natočil jsem se směrem, odkud přiblížné se hvízd ozval, pravým bokem a postupoval dál.

Bokem proto, že se tak sníží plocha možného zásahu, a pravým proto, že srdce je nalevo. Tak zněla slova z instrukcíže pro boj v džungli.

Zanedlouho jsem narazil na jednoho z bratřů. Měl usekrnutou hlavu, neměl neprůstřednou vestu a jeho vnitřnosti byly rozvešeny ve větvích okolo. Byly plné pijavic a kouřilo se z nich. Vydal jsem se po jedné ze tří steziček, které ještě pavouci nestačili zalátat. Po pár krocích jsem šlápl na zabláčenou a zakrvácenou kouli - byla to bratrova hlava a usmívala se. I umírání je příjemné, protože je za generála Ruffuse.

Nahlásil jsem polohu bratrovy hlavy a útok pokračoval.

Do pleskání deště se ozvalo hlasité syčení a stvoły rostlin začaly nadskakovat a káčet se. Pavučina kousek vedle mé hlavy se ořtášla, spadly z ní všechny kapky a uprosřed byla nevelká díra s kouřícími okrají.

Mohl to být automatický kulomet, nebo kulomet cílu.

Při takovémto kruhovém postřelování džungle se nemá smysl křít. Kulky létají zcela náhodně a buď zasáhnou nebo ne. Na přímý rozkaz bych si mohl lehnout na zem, ale ten nepřišel. Věděl jsem, že bratři, kteří slyší, odkud kulomet střílí, okamžitě půjdou a zneškodní ho. Na automatické zbraně máme u opasku pět malých granátů. Také bych šel proti kulometu - je to jedna z věcí, které mhu dělat bez přímého rozkazu.

Útok pokračoval.

Narazil jsem na další stopu v pavučinách. Byla čerstvější než ta, po níž jsem dosud šel. Na jejím konci ležel cíl a tiskl hlavu do bláta, jak se kryl před kulkami bzučícími kolem. V pleskání vody a hvízdání střel mne nezasiachl. Střelil jsem ho zezadu do stehna a nahlásil jeho polohu.

Útok pokračoval.

Někde, nedalo se určit z kterého směru, se ozval tlumený výbuch a kulky přestaly létat. Jedna z posledních zasáhla velkého pavouka přesně doprostřed těla a rozcákla mi ho po obličejí. Nožičky mi větily za límec a jak se hýbaly, škrábalo to.

V té chvíli se v džungli přede mnou něco zdvihlo ze země. Myslel jsem, že je to jedna z opic, které lovíme pro kuchyň.

Byl to vysoký zabláčený cíl s vousy a ohromnou puškou. Než stačili zvednout hlavěň, střelili jsem ho.

***

Uspávací střela se poničila v pavučinách, a tak, přestože jsem ho zasáhl, cíl neklesl. Zaopakoval jsem a znovu stiskl spoušť. Mířil jsem tunýlkem, který si proklesl první výstřel.

Ozvalo se jen cvaknutí. To už cíl stihl zalícit, a než jsem nahnátl nový zásobník, vystřelili.

Svět mi trochu ztmavil před očima.

Najednou jsem ležel na zádech, do očí mi padala voda a vousatý zabláčený cíl se nade mnou skláněl a něco říkal. Netvářil se hezky. Máme přímý rozkaz neposlouchat, co cíle říkájí. Sálh jsem po karabině a vycvakl z ní starý zásobník. Chtěl jsem se natáhnout pro nový, ale brašna s přečtřeným řemenem ležela moc daleko. Nějak jsem se nemohl hýbat.

Cíl se usmál, namířil a stiskl spoušť. Z hlavně vyšlehl plamen a má pravá noha, vyfletá do výšky, jako bych se pokusil kopnout do zelené klenby, z které se řítily provazy vody.

Nějdřív to trochu zabolelo, ale pak se mi v hlavě objevilo, že je to zranění, které by nebyl mne, utrpěl generál Ruftus. Cítil jsem, že se začínám usmívat. Cíli se začaly třást rty, zvedl zbraň a namířil mi na čelo. Někde nedaleko se rozrepetil kulomet.

Přijde smrt. Smrt za generála Ruftuse. Usmíval jsem se ještě víc.

V okamžiku, kdy stiskl spoušť, ho do stehna zasáhla uspávací střela a do šíje kulka.

Z hlavně mi do očí vyšleho bílé světlo. Po světle všechno zčernalo a propadlo se do stran.

Měl jsem pocit, jako bych to už někdy zažil.

***

Kupodivu jsem se probрал. Vodou prosáklé šaty se mi lepily na tělo, ale bylo takové teplo, že to nestudilo. Cítil jsem vlhký, zapářený pach hmyzu.

„Už jsem o tebe měl strach,“ zachraptěl někdo. Byl to můj hlas. Byl to Ten druhý.

Já jsem vůbec nevěděl, co se děje. Mimo bolesti jsem toho moc nevnímal. Jen v hlavě jsem měl takové divné prázdno, jako by mi v ní něco scházelo. Byl to ošklivý pocit.

Bolest měla v mém těle tři hlavní ložiska: hrudník, dolní část pravé nohy a okolí levého oka. Po dlouhém přesvědčování sama sebe jsem se pokusil otevřít pravé oko, ale mimo šedé mlhy jsem neviděl nic.

Dál jsem zjistil, že mohu hýbat rukama - a docela lehce. Pravou jsem si sáhl na obličej. Něco ruce kladlo odpor a ozývalo se suché, jakoby elektrické praskání. Před pravým okem jsem si nahnátl zdeformovaný kov.

Když jsem ho odtáhl, zjistil jsem, že jsem doslova obalený pavučinami.

To bylo to elektrické praskání. Znovu jsem upadl do bezvědomí.

„Buď rád, že tady ti pavouci jsou,“ probral mě hlas Toho druhého, „jinak by tě sežraly pljávce, nebo bys vykrvácel, nebo obojí.“

Mimochodem, jsem docela rád, že si zase můžeme popovídat. „Hlas Toho druhého zněl sice chraptlavě, ale nevzrušeně. Napadlo mě, odkdy mu nevadí pavouci a zároveň jsem cítil, že jestli ještě jednou upadnu do bezvědomí, už se neproberu. Byl to pocit hraničící s jistotou a musím přiznat, že mě to svým způsobem lákalo: zavřít oči a bolest zmizí a strašidelné prázdno v hlavě zmizí... Přesně v té chvíli jsem si na všechno vzpomněl.

Nějdřív na světlo, šlehnající z obrovské pušky těsně před mým obličejem, pak - pozpátku - na to, co se dělo v uplynulých týdnech a měsících.

Až do chvíle, kdy mi pákovitě prsty nasadily na čelo studenou kovovou čelenku, se mi vzpomínky nevracely moc rychle. Zbytek - to dřív - se mi vrátilo skokem. Zohýbaný kov, který jsem stále držel v ruce, byla ta čelenka zničená kulkou. Další myšlenka byla, že se musím okamžitě vrátit do našeho táboru ke generálu Ruftusovi, panu Salinasovi, bratrům...

Už se mi nechtělo zemřít.

Něco za čelem, tam uvnitř, mi skoro slyšitelně cvaklo. Zabolelo to.

„Proč se chci vracet k tomu šlehanému hovadu, co si říká generál Ruftus?“ překvapeně jsem se zeptal sám sebe.

„Na to se zepřej sebe, ne mě,“ řekl Ten druhý.

„To jsem právě udělal,“ řekl jsem a cítil, jak se ve mně vzdouvá vína rudého, ničivého vzteku. Obrovská vína.

Už se mi opravdu nechtělo zemřít. Dokonce jsem v té jediné chvíli získal to, co kdy mělo jen málo lidí: smysl života.

„Zabiju ho,“ řekl jsem, „nabodnu na rožeň a za živa upeču.“ V hlavě mi vířila smrt z bolesti, ponížení, vyčerpání, vzteku a nenávisti. Hlavně nenávisti. Takovou nenávist jsem nezažil. Takovou nenávist asi ještě nezažil nikdo. Bolest i vyčerpání proti ní byly podružné. Ponížení a vztek jí dodávalo energii.

„Myslím, že na tohle grilování by ráda přišla spousta hostů. Ale teď bys měl spíš myslet na sebe. To oko a ta noha...“

Ano, potřebuju se uzdravit. To opravdu ano.

***

Podle všeho jsem měl být mrtvý.

Asi mne opravdu zachránili pavouci. Pavučiny mne izolovaly od nočního chladu a pijavic, ale hlavně se mi nalepily na rány a zastavily krvácení.

Pomalu jsem se posadil. Každý nádech bolel, jako by mi do plic vráželi nože. V neprůstředně vestě jsem měl dvě kovové placky. Jednu malou, jednu velkou. Pod oběma určitě budou obrovské modřiny, pod tou větší možná našlapaná žebra. Takhle neprůstředná vesta není moc kvalitní.

Odmotal jsem si pavučiny z hlavy a rozhlédl se. Kolem byla šera, pavučinami opředená džungle a přelso. Otevřel jsem ústa a chytal pramínky deště. Až teď jsem si uvědomil, jakou mám žízeň. Voda chutnala po listí a po blátě, byly v ní muší tělíčka a byla to nejlepsi voda, jakou jsem kdy pil.

Kousek ode mne ležela velká nadmutá mrtvola obsypaná pijavicemi. Občas se k ní spustil pavouk a některou z pijavic si odtrhl. Mne asi zachránilo, že jsem vydával teplo a pavoukům na mě bylo příjemně. Nebo jsem byl tak obsypaný pijavicemi, že pro ně bylo pohodlnější na mě zůstat. Kvůli pavoukům nebyly tady v tom koutě džungle ani mouchy ani moskyti. Pavouci mi nějak nevadí, nejen Tomu druhému.

„Neomdlím, neomdlím,“ drtil jsem mezi zuby, dokud barevná kola na černém pozadí neodezneněla. Pak se mi konečně podařilo, abych zůstal sedět a nemusel se přitom podpírat oběma rukama. Měl jsem zimmici; zuby mi jektaly, že to znělo jako na volnoběh běžiči řetězová pila.

„Nejdřív noha,“ řekl jsem.

„Nejdřív si píchni triádu,“ řekl Ten druhý. Už tak nechrapět!

„Nejdřív si píchnu triádu,“ řekl jsem.

***

Po měsících, kdy jsem žil jako robot, byla ta nenávist krásná. Jen díky nenávisti jsem překonával další a další návally slabosti.

***

Natáhl jsem se a zachytil hlavní ručnice svou brašnu. Byla prosáklá vodou a červeným blátem, ale věci v ní by měly být dostatečně vodotěsné.

Píchl jsem si do předlokti tři injekce. Mezi každou se musí počkat třicet vteřin.

Polilo mne známé horko a zimmice okamžitě ustoupila. Byl to hezký pocit, že se zase nemůžu dívat na jehly a že si vzpomínám, kde jsem si podobně tři injekce píchl poprvé.

V té chvíli jsem si vzpomněl na Jonáše. A na Singhaiu. Nechápu, že jsem si na ně nevzpomněl dřív.

Vzpomněl jsem si i na to, že jsem spoutaného Jonáše vlastnoručně odevzdal Cizincům. Přestože jsem si před chvílí myslel, že jsem dosáhl nejzazších hranic nenávisti, nebyla to pravda.

Začal jsem bušit do polehého rostlinstva vedle sebe, a bušil jsem a bušil, dokud jsem vysílením neklesl na záda.

„Klid, Klid, jen Klid,“ monotónně mi k tomu opakoval Ten druhý.

Když jsem se vydýchal, znovu jsem se posadil: „Neupálím ho, to by to měl moc snadně. Pan generál Ruffus.“ To jméno jsem vyplivl. Chutnalo mnohem hůř než hnijící bahno, které mi nacákal mezi ty.

Protože bych se z toho mohl zbláznit, odložil jsem nenávist do jedné ze spodních přihrádek své mysli a přikázal Tomu druhému, ať hlídá, aby se neotevřela. Stejně z ní občas vyšlehl obláček rudého dýmu - to mi ale dodávalo sílu k životu.

***

„Takže se podíváme na tu nohu,“ řekl jsem a začal tchat pavučiny, které mne obalovaly jako poliorozepnutý spací pytel. Když jsem odhalil svůj pravý kotník, pozvracel jsem se. Nebyt' té nenávisti, tentokrát bych asi podlehl, zavřel oči a zemřel. Ten druhý ale pootvřel přihrádku a nenávist mne přesvědčila, že pomstít se mohu i jednohony.

Jen otočit koleno, abych se dostal k řemínkům vysoké boty, bolelo tak, že jsem napůl omdlel. A to se musím zout.

V místě, kde bych měl mít kotník, bylo mezi chuchvalci sražené krve vidět listi. *Skrz mou nohu.*

„Kinetin,“ řekl jsem s Tim druhým současně, když mráčky ustoupily.

V mě brašně ho bylo opravdu dost. Vzal jsem si jednu tabletu a dokázal rozepnout všech deset přezek a stáhnout si botu. Omdlel jsem až chvíli potom.

Že jsem se probal, za to stále mohla ta nenávist. Co jsem byl v bezvědomí, točily se mi v hlavě pokroucené představy, které vždy končily Ruffusovou smrti. Nebylo to nikdy nic hezkého. Obraz s motorovou pilou se mi vracel častěji než ostatní.

„Potřebuju se najíst a napít,“ řekl jsem, když jsem se zase dokázal posadit. Přes nohu jsem si přehodil cíp maskovachho pláště, abych se na ni nemusel dívat. „Ale čeho?“

„Jak to říkála Singhai? Že pečení pavouci jsou dobří?“ řekl Ten druhý.

***

I syroví pavouci jsou dobří. Nechutnají o moc hůř než ústřice. Musí se jim uříznout předek tělíčka s nožičkami, a zadeček se vysaje jako syrové vejce. Když se to zají takovými podlouhými kyselými listy, nezůstane v ústech ani žádná pachut'.

Poprvé to ale nebylo jednoduché. Pavouk se mi zmrítal v prstech a naprázdno zatřásl kusadla. Ale raci, krabi a langusty jsou blízci příbuzní pavouků a tenhle pavouk byl tak velký, že nebyl problém si vsugerovat, že je to nějaký chutný klepnetec. Když si odmyslíte ty chlupaté kloubnaté nohy, které vás lechtají na dlani.

Noc jsem strávil pod svým maskovacím pláštěm a pod celtou, kterou jsem stáhl z mrtvol; hlavu na plastovém kanystru, který jsem mrtvole sundal ze zad. Všechno kolem bylo procucané vodou, která stále proudila z

tmavozelené klenby, ale aspoň jsem netrpěl žízní. I pod mokkými celatami bylo příjemné teplo. Po další triádě jsem nemusel mít strach z infekce, a na plicích a kolem levého oka mne přestávalo bolet minutu od minuty.

Bylo to divné, ale na jednu stranu jsem se cítil lépe, a zároveň na druhou hůře. Přemýšlelo mi to daleko přesněji než včera, zato posndat pavouky mi dělalo mnohem větší problémy, než je večereť. Asi mne přecházelo oblužení způsobené ranou do hlavy. Na třetí stranu už mi nebylo na zvracení.

Držel jsem pavouka v ruce a chvíli se odporem.

Ale když jednou s něčím začnete...

„Jestli nebudu jist, nepomstím se,“ řekl jsem a zakrojil nůž.

Sříděné velcí pavouci jsou nejlepší. Ti opravdu velcí chutnají trochu nahlije.

Když se počet osamocených pohybujících se chlupatých nožiček kolem mne náležitě zvětšil, a když mi pak po jídle odlehlo, znovu jsem se donutil podívat na svou nohu. Co jsem jí včera viděl poprvé, smířoval jsem se s nezbytým a vsugerovával si, že to je nějaká cizí, nedůležitá, nepodstatná, ošklivá a zbytečná noha. Proto na mne tentokrát ani nešly mdloby.

V noci se mi kolem rány zející v krvi zčernalé ponožce přisálo několik pijavic. Ačkoli jsou původně bílé a velké jako nehet, teď byly tmavofialové a silně jako klobása. Nevím proč, ale bylo mi to k smíchu.

Ten druhý ke mně začal promlouvat vážným hlasem - měl zase jednou strach o mé duševní zdraví. To mi bylo k smíchu ještě o něco víc.

„Jsem naprosto v pořádku, akorát tu nohu budeme muset udržnout. Takže čekám spíš nějaké konzultace z aplikované chirurgie než psychiatře.“

***

Shodli jsme se na tom, že řezat nohu nemůže být o moc složitější, než řezat prsty.

„To umíme,“ řekl sebevědomě Ten druhý.

Instrumentárium bylo také nasnadě: u pasu jsem stále měl svůj starý aitor - NELEPŠÍ NŮŽ NA PŘEŽITÍ. V plastovém pouzdře za velkým nožem je ještě jeden malý, říká se mu ‚pracovní nástroj‘. Je určen na vyvrhování a stahování ulovené zvěře. Je dobří i na rozkrájování pavouků.

„Tím se bude dobře řezat svalovina,“ řekl Ten druhý, když jsem břit nožku obtáhl na brusku. Velký nůž má na hřbetě pilu - ta bude dobrá na kost, ale to nikdo nahlas neřekl.

V rukojeti nože je pouzderko se spinacími špendlíky, jehlami, nití, tužičkou, pinzetou a malým skalpelem. Do spodní části pouzderka jsem si kdysi dal několik dezinfekčních pilulek na vodu. Purifikační se jim říká.

„A jak se teď budu hodit,“ zamumlal jsem a rovnal nástroje na širokém, jakoby voskovaném listě. Kupodivu se mi tentokrát z pohledu na jedovaté ostří skalpelu ani neudělalo špatně. Pak jsem musel počkat, dokud mi do nastavené kapuce maskovacího pláště nenakape dostatečné množství vody - pak jsem v ní rozpustil jednu dezinfekční pilulku a omyl v ní nože, jehly, pinzetu a spinací špendlíky a namočil do ní nit.

Na operaci jsme si s Tím druhým rozdělili úkoly následovně: on mi bude říkat, co dělat, já budu operovat. Bylo to komplikováno tím, že jsem neviděl na levé oko - neměl jsem přesný odhad a koordinaci pohybů.

„To nebude tak podstatné,“ prohlásil Ten druhý autoritativně - už se vžíval do role vedoucího; udělování rad je nejoblíbenější částí jeho života.

***

„Nejdřív umrtvit,“ řekl Ten druhý. Do jedné stříkačky po triádě jsem natáhl v dezinfikované vodě rozpuštěný kinein a vbodl si ho nad ránu.

Během okamžiku mne noha přestala bolet a zmrtvěla jako prkno. Do ostatních použitých injekcí jsem si kineinový roztok připravil také - pro jistotu.

„Přesvědč se, jestli je to opravdu necitlivé,“ řekl Ten druhý. Špičku skalpelu jsem zjistil, kde začíná zóna umrtvení a když jsem trochu zaryl, ověřil jsem, že sahá i do hloubky. Zatahl jsem si na lýtku škrtildo z řemene brašny - řez bude potřeba vést co nejniž, těsně nad roztržitými zbytky kotníku. Zatočil jsem škrtildo větví, až řemen začal vrzat, a větev pevně připoutal ke kolenu. Bohužel ani Ten druhý si nepamatoval, jak dlouho smí být místo zaškrceno, aby se nepoškodily tkáně.

„Vzpomeň si na Singhaiu, jak se z toho pěkně dostala,“ řekl jsem.

„Vzpomeň si na saladin, jak v něm bylo trochu víc léků než tady,“ mávl mou rukou Ten druhý po okolí.

Tužičkou jsem si na promodralé pokožce nakreslil, kudy povede řez. Je důležité myslet na lalok kůže a svalů, kterými se překryje rána na konci pahýlu.

Když jsem v prstech pravé ruky sevřel ‚pracovní nástroj‘, nějak jsem ztlhl.

„Jen do toho a statečně,“ povzbudil mne Ten druhý.

Jeho kotník to není.

***

Nebyla to žádná sranda. Přestože jsem měl nohu umrtvenou, cítil jsem pronikající ostří jako takový studený tahavý pocit. Navíc se to nedá řezat jen tak bezhlavě. Z čela se mi řinul pot a kapal mi na předloktí.

Řezal jsem a řezal a řezal.

„Kosti Vidím kost,“ zašeptal Ten druhý.

„Já taky,“ řekl jsem. Pracovní nástroj o ni právě zaskřípal. Dál kolem kosti jsem pracoval s malým skalpelem, který jsem musel držet jen mezi palcem a ukazováčkem. Ošklivé se mi v zakrácených prstech smekal.

Vzápětí jsem odhalil, že v noze jsou kosti dvě. Jedna tlustá a jedna tenká. Pak nastala nejobtížnější část operace: Svalovina se musí vyhrnout nahoru, aby se kosti daly udržnout ve správné výšce, tak, aby se z té svaloviny dal vytvarovat jakýsi poišťář, který kostem zabrání prolézt zase ven až se budu učít chodit s protézou.

Levou rukou jsem držel lýtkový sval (a bůhvíjaké svaly ještě), v pravé třimal obrácený velký nůž a řezal. Pila na aitoru není vymyšlená na kosti, šio

to ztěžka. Navíc jsem nemohl levou ruku ani na okamžik povolit, do obnažených svalů by se mi zapíchaly piliny z kostí, kterých bych si nemusel všimnout a které by mi později znemožnily chodit. Levé rameno jsem měl za chvíli necitlivé a jak se mi vibrace působené pílou roznášely po kostře, strašně mě svédli nos a v levém uchu. Pak se zvuk řezání stával hlubším a hlubším, ještě zdolat tenkou kost, a pak noha konečně upadla. Odložil jsem nuž a pomocí chromovaného signalizačního zrcátka kontroloval, jestli je řez dostatečně rovný v ideálním případě by měl být kolmý na zbytky kostí.

„Jakž takž,“ okomentoval můj výkon Ten druhý. Srazil jsem na kostech hrany a v kapuci s dezinfekcí si pahlý pečlivě opláchl. Jak jsem měl nohu zaškrncenou, neteklo ani moc krve.

„Tedy nervy,“ řekl Ten druhý, „a možná by sis před tím měl přichnout další kinein.“

Nervy původně vedoucí dolů do chodidla se musí odpreparovat, aby později nedělaly neplech. Pinzetou jsem zachytával jejich koncečky a navlehl je na klacíky jako nit na šouliku. Když jsem stiskl první, zatmělo se mi před očima a musel jsem si k injekci vzít i tabletu kineinu. Pot se ze ze mě lil v proudcích, po holých předloktích mi lezly pijavice a smekaly se v něm. Pavouci je chytají, až když jsou trochu nasáté. Přestože krve po operaci nebylo mnoho, její pach ke mně malých upírů přitahoval doslova vlny.

Když byly pryč všechny nervy, na které jsem narazil, začal jsem pracovat s jehlami, niti a spinacími špendlíky. Musel jsem dávat pozor, aby mi pijavice nenalezly do rány. V džungli bylo stále přítmi, přestože kdesi nad ní právě prážilo slunce.

„Teplotu máme sálovou,“ řekl Ten druhý. I mně se po kineinu chtělo dělat rádo by veselé poznámky. Měl jsem po něm jistější a rychlejší pohyby.

„Škoda, že nemám náprstek,“ řekl jsem, když jsem prošival zvlášť tuhý kousek svalů. Achillovu šlachou, kterou jsem předtím také musel přiznout, jsem nějak přišli k masu, které jsem přes kosti obalil zepředu. Ani Ten druhý nevěděl, co s ní jiného. Cévy jsem tak nějak zalátal... no uvidíme. Vzal jsem si ještě jeden kinein, a všechno mi začalo připadat opravdu velmi legrační. Kůži jsem došival s hlasitým pochechtáváním.

Nakonec, když všechno bylo na svém místě, trochu jsem povolił škrtidlo. Nikde nic neteklo a bledý pahlý pomalu růžověl. Omyl jsem ho zbytkem krví zčervenalé dezinfikované vody a z čerstvé silné pavučiny jsem si kolem něj obalil několikavrstvý obvaz. Ten by měl zastavit drobné krvácení ve stezích.

To už se mi dělalo nějak slabo. Přichnul jsem si triádu, a říkal si, jaké bylo štěstí, že jsem byl raněn, když jsme byli vysláni na dlouhou výpravu do džungle. Triád jsem měl ještě sedmadvacet a kineinu dvě celá platička.

Tak tak jsem si poslední jehlu vytáhl z žíly, než jsem usnul.

Zdálko se mi, že slyším klapot vrtulníku a že mě někdo hadí po hlavě.

***

Probudila mne ostrá bolest a ještě ostřejší zápach. Na hlavě mi sedělo takové malé zvířátko a už ho asi přestalo bavit okusovat ze mě pijavice a

přetahovat se o ně s pavouky, a zakouslo se mi do levého obočí. Zabíl jsem ho jedním plácnutím - bylo sotva větší než myš a smrdělo tak strašně, že před ním ustupovali i pavouci.

Přestože jsem se od mrtvoly mého „osvoboditele“ před operací odsunul, její nadmuté břicho se opodal týčlo mezi listy jako malý kopec. Občas, když tlak plynu přerostl mez, mrtvola přišerně, ječivě zasténala. Měl jsem pocit, že se páchnoucími zvířátky jen hemží - nechťel bych být moc blízko, až to břicho prokousnou. Mimo pijavice a pavouků byla ta zvířátka jedinými tvory, které jsem v téhle části džungle zatím viděl. Mimo mrtvých much, jejichž vysátá tělíčka splavovala z horních pater větvové děšť. Muší tělíčka dodávají vodě zvláštní kořeněnou příchut.

Ještě že tu nejsou mravenci! To jsem si v duchu opakoval každých deset minut. Malí rezaví dokáží člověka během půl hodiny obrát na vyleštěnou kostku, železné spony z bot a keramické destičky z neprůstředné vesly.

Přesto jsem ale jednou viděl, jak se metr široký proud mravenců pustil do části džungle, která byla obalená pavučinami jako mé současné okolí.

Velcí pavouci mizeli v mravenčích kusadlech doslova před očima. Pak se ale kolem rezavých útočníků začali hemžit takoví nenápadní pavoučci se zelenými zadečky, kteří se najednou rojili všude. Během okamžiku se proud mravenců rozpadl a během několika dalších zmizel.

„Jak dlouho jsem mohl být u toho... u Ruffuse?“ to jméno mi nechťelo přes rty.

„Nevím,“ odpověděl Ten druhý, „ale pár měsíců to být muselo.“

„Taký myslím.“

***

V hlavě jsem měl spousty podobných detailů jako s těmi mravenci - v džungli jsem musel strávit týdny a týdny, ale na přesnější odhad jsem si netroufal. Jak jsem o tom přemýšlel, zjistil jsem, že asi umím pilotovat i vrtulník.

Zvedl jsem páchnoucí zvířátko za holý ocásek a hodil ho do džungle.

Přestože se mi po věřejším kineinu všechno v hlavě motalo, posadil jsem se.

Jak jsem pohnul pravou nohou, vystřelil mi z ní šíp bolesti.

Strašlivý, obludný, nekonečný. Srazil mne zpátky na zem a vyšponoval v lámavé křeči, kdy jsem si myslel, že mi popraskají kosti. Pot se ze mě najednou lil téměř žbluňkajícími potůčky.

„Ki... kinein!“ rty se mi třásly a džungle se vlnila a kroutila.

Nahmatat a vyloupnout z platička tabletu, rozdrtit ji mezi zuby a polknout, byla jedna z nejděle trvajících věcí, co jsem kdy dělal.

Pak bolest ve vlnách ustoupila a zase mi všechno připadalo k smíchu.

Znovu jsem se posadil a odmotal si z panylu zakrvácenou pavučinu.

Pahlý vypadal dobře, nijak nerudnul ani nezelenal ani nezáčínal páchnout - ovínil jsem ho čerstvou pavučinou.

Pak, dokud působil kinein, jsem se věnoval svému levému oku. S miniaturním signalizačním zrcátkem, které má navíc uprostřed díрку, to nebylo nic snadného.

Za ty dva dny otok částečně ustoupil, a tak se mi podařilo odstranit cary vyštěplem ohořelé kůže a chuchvalce sedlé krve a objevit pod nimi bulvu. Roztáhl jsem okolí prsty a přestože to bylo velmi nepřijemné, pokusil jsem se levým okem podívat.

Nejdřív jsem neviděl nic, jen z koutku mi tekly proudy slz. Pak jsem uviděl šedou mlhu, která postupně světlala a světlala. Měl jsem z toho velkou radost.

„Tak vidíš, že vidíš; a takový si z toho měl strach,“ řekl Ten druhý.

„Je lepší přijít o obě chodidla než o jedno oko.“

Běhmo sice bylo zalité krví a zbytek byl takový matný, ale to by se mělo časem vyčistit samo.

„A ty modřiny se také ztratí,“ zašeptal jsem a prohlížel si obličej v rozviněném zrcátku. No obličej ... Jak kulka sklouzla po kovu čelenky, roznesl se její náraz na celou hlavu. Na čele jsem měl modročerný pruh, tváře řialové a oteklé, zbytky vlasů ohořelé ... Nejhorší to ale bylo právě kolem levého oka. Měl jsem původně obavy, že mi ho vypálil střelný prach. Víčko a kůži kolem jsem měl černé kroupenatou - bylo to vidět i v modřině. Přípláči jsem si přes oko pavučinu, snědl neopatrného pavouka, napil se a píchl si tříadu.

Pak jsem usnul.

***

Dalších několik dnů jsem se budil jen na to, abych si vyměnil pavučiny na pahýlu, abych se napil a na injekce. Pak jsem upadal do hlubokého spánku hraničícího s bezvědomím a pronásledovaly mne zlé sny. Zdálo se mi o všem možném - i o triádách, které mne chránily před infekcí. Nebýt jich, byl bych už dávno jeden obrovský rozkládající se vřed. O tom se mi zdálo také.

***

Ty injekce jsou opravdu kouzelné. Když jsem se asi za čtyři dny probрал z kineinové otravy (sice to byla otrava, ale zachránila mi život), první, co mi padlo do oka, byl můj bývalý kolník. Přestože ho okusovala ta smrdutá zvířátka s holými ocásky a přestože ležel tam, kam upadl - v bahně - kde hnjí a plesniví vše snad po pěti minutách, zatím ani nepáchl.

„To musí být proto, že se v něm uložily aktivní látky z triád,“ řekl moudře Ten druhý.

„To jistě,“ řekl jsem já, zahnal zvířátka a hodil studený kolník daleko od sebe. Přestože se mnou už neměl nic společného (snad jen potahanou ponožku), nějak na mě nepůsobil dobře, dívat se, jak se jim živí smradlavé potvory podobné myším.

„Možná bychom měli začít s masáží,“ řekl Ten druhý.

„Zkusíme to,“ vyheknu jsem - zrovna jsem z pahýlu odmotával pavučiny.

Jizvy vypadaly mnohem lépe, než bych vůbec doufal.

„Jsou to čtyři dny, nebo pět?“ zeptal jsem se.

„Nevím,“ nakrčil mě čelo Ten druhý.

Nit ve výbavě aitoru samozřejmě není obyčejná nit, i když se tak dá také použít - je to chirurgická samovstřebávací nit. Proto jsem se nemusel těšit na vyťahování stehů. Jak jsem pahýl obhlížel, zůstalo z ní už jen pár uzlíků. Když jsem se pokusil o masáž, málem jsem omdlel a zase jsem šmátral po kinetinu.

„Radši bych to zkusil vydržet, bejt tebou,“ řekl Ten druhý, „kinein je pěkný svinstvo.“ Jemu se to kecá, když ho nic nebolí. Ale vydržel jsem a dokonce lehkými poklepy bříšky prstů masáž dokončil.

Bolest je jenom obyčejný pocit.

***

Dalších několik týdnů jsem toho na práci moc neměl. Přesunul jsem se pod vhodný košatý strom s větvemi až k zemi a z pláště si v nich udělal přístřešek. Po tom věčném mokru, z kterého mi začínala povolovat kůže, to byl luxus. Masíroval jsem si pahýl a z příhodného kusu dřeva vyřezával protězu. Dřevo bylo tmavé, strašně tvrdé a vyřezávání mi vůbec nešlo; ale alespoň jsem se nějak zaměstnal. Když mne přestala bolet ostatní zranění a trochu jsem zesílil, začal jsem cvičit. Dělal jsem na větvi nad sebou shyby a snažil se procvičovat i nohy.

Ten strom byl vůbec požeňnaní: když protěza vypadala k světu, z jedné rovné haluze jsem vyrobil i berlu. Jenom jednu, protože druhou ruku budu muset mít volnou na zbraň.

Pavouci jsou opravdu výživní - jak jsem cvičil, svaly na hrudi i na ruku mi mohutněly téměř před očima. Když už jsem u očí: to levé se vyčistilo a vidím na něj skoro jako dřív. Jen běhmo zůstalo trochu zažloutlé a původně modrošedá duhovka mi zezelenožloutla, mšty přechází skoro do kanárkové. Spálená tkáň kolem očního důlku se zajizvila, ale stejně bych se nechtěl nečekaně potkat - když jsem si skalpelem oholil místa, kde mi ještě rostly vlasy, vypadal jsem jako zlý duch.

Problém byl, jak se starat o pušku. Uspávací karabinu jsem zahodil - mám na mysli zbraň, jejíž předposlední výstřel mne připravil o nohu a poslední zbavil otroctví. Je to prastará velkorážná lovecká dvojka - takové se v minulém století používaly na slony. Vlastně se používaly, dokud nějakí sloni byli. Elektronický tlumič na konci hlavní má dodělávaný, ale co si pamatuju, fungční.

Zbraň ve vlhku pořád rezivěla, přestože jsem v opasku jejího původního majitele objevil dózičku s vazelinou a skládací protáhovák.

***

Jednoho dne jsem se rozhodl, že mne pahýl už nebolí.

Protěžu jsem nacpal do prošívané boty (podle boty jsem ji vyřezal - jiný vzor jsem neměl) a přeopatrně jsem za ní zasouval zbytek nohy, dokud si nesešel do vydlabané prohlubně. Tu prohlubeň jsem vystlal takovým zvláštním listím. Trochu odbočím: Protože člověk nemůže jíst jen pavouky, ochutnával jsem džungli, jak kolem rosla. Některé listy je opravdu docela dobré, jiné moc ne. Tady po tom, co jsem jim vycpal protěžu, jsem měl dva dny necitlivé rty i jazyk - nemohl jsem jíst, abych se nepokousal a Ten druhý musel mlčet, protože mu nebylo rozumět.

Když se ty listy (vypadají jako úzké, tmavě zelené čepule) trochu naklepou plochým nožem, začne z nich prýštit mléčná šťáva. Neopatrně jsem nůž olízl a zase jsem musel vypustit oběd. Dá se tedy předpokládat, že to listy potlačí i bolest v pahýlu.

Dorazil jsem pahýl dolů, jak to jen šlo, a utáhl přezky. Teď jsem si za vysoké motocyklistické boty blahofěčil: nedovedu si představit, jak jinak bych si dřevěně chodidlo ke zbytku nohy přidělal. Diru po vystřelu jsem obehnul zkráceným řemenem z brašny (aby mi do boty neteklo) a ze dvou hůlek z oblibeného stromu si po bocích lýtká udělal výztuže. Pak jsem se s pomocí berly po nekonečných týdnech povalování postavil.

Bylo to jedno z největších vítězství mého života. Když se mi po deseti minutách přestala točit hlava, abych ho mohl vnímat.

Pahýl mě vůbec nebolel a tak jsem kulhavě rázoval po okolní džungli.

Párkrát jsem sebou pěkně sekl a berla mne řezala pod ramenem, ale tomu prvnímu se naučím vyhýbat a na to druhé si zvyknu.

Kousek od špinavé vousaté kostry muže, který mne střelil, jsem našel ještě jednu. Podle kovové čelenky s třemi destičkami to byl jeden z „bratrů“.

Vzal jsem si jeho nůž, neprůstřelnou vestu, granáty, láhev na vodu i čelenku. „Kdo ví, na co se to může hodit,“ řekl Ten druhý.

„Kdo ví.“

Když jsem si ve svém „táboře“ sundal botu, zjistil jsem, že vystlat protěžu anestetickým listím nebyl šťastný nápad. Pahýl byl sice necitlivý, ale rozedřený do krve - právě od toho listí.

Dalších pár dní jsem si o chození mohl nechat jen zdát, tak jsem si našival na kalhoty ohebné kompozitové destičky z mé druhé neprůstřelné vesty (hlavně na stehna) a přemýšlel, jak to udělat, aby byl pahýl znečitlivován a aby se zároveň nerozdíral. Nakonec jsem zkoušel šťávou z čepulovitých listů naplnit prohlubeň v protěže a nechal ji vsakovat.

Uvidíme.

***

To, že jsem stále nemohl chodit, bylo špatné - věděl jsem, že z džungle musím pryč co nejdříve. Přestože jsem si triády píchal už jen jednou za pět dní, zbývaly mi pouhé tři. Některé čerstvější ranky po kousnutích pijavic se mi začínaly trochu zanécovat.

***

Po zmíněných pár dnech, ačkoli pahýl stále nevypadal moc dobře, jsem zase zkoušel chůzi. Bolelo to, ale dalo se to překonat. Z protěžu se uvolňovala znečitlivující složka rostlinné šťávy a ty nejostřejší hrty bolesti sražela na přijatelnou míru. I když přijatelnou... Před rokem a půl bych se z něčeho takového zbláznil. Poslední dobou jsem vůbec často vzpomínal na dobu před *Tim*. Hlavně na toho člověka, co vysedával v redakci Zelených listů a nenáviděl lidi, zbraně a injekce. Připadal mi cizější než kdokoli, koho jsem znával.

Při vzpomínce na arachnofobii jsem se vždycky rozesmál.

Nejvíc mne překvapilo - když jsem to počítal jak už je to dlouho, co jsem naposledy seděl v redakci u terminálu. Došel jsem k zmíněnému roku a půl, plus minus tři měsíce.

„Škoda, že nemaš hodinky,“ povzddechl si Ten druhý.

„Škoda.“ Můj neznitelný chronometr zmizel, naprosto nevím kdy. Asi se v Ruffusově táboře někomu líbil tolik, že se odvážil porušit rozkaz o tom, že mi mimo střelných zbraní mají vrátit všechno, v čem mne chytíli.

***

Odchod jsem určil na ráno příštího dne. Přichl jsem si jednu ze zbyvajících triád.

„V nehorším můžeš přejít na ředěný kinein,“ řekl Ten druhý.

„To bych nerad,“ zavřel jsem hlavou, „vzpomeň si, jak mne to přotrávilo.“

„Říkám v nehorším.“

„Ty abys neměl poslední slovo.“

Vím, že kinein mimo zrychlení reflexů, eliminace úrazového šoku a potlačení bolesti má i podobné vlastnosti jako triáda. Jenže je návykový a to vymeteno v hlavě druhý den... a navíc už ho moc nemám sotva polovinu posledního platička. Navíc jsem právě teď musel vzít jednu tabletu, rozpusť ji ve vodě a začít si dělat zásoby jídla. To jsem měl promyšlené, vyzkoušené a nacvičené už dávno: našel jsem kineinový roztok do sítkačky a začal chytat pavouky. Mám na to grif, a vím, které si vybrat (žijí jich tu desítky druhů, někteří jsou chuňní, někteří ne a někteří jsou pěkně jedovatí - nebytí triád, dávno jsem po uštknutích natáhl bačkory - tedy bačkoru).

Každému chycenému pavoukovi jsem doprostřed hlavohrudi vsířil trošičku kineinového roztoku. Pavouk stáhl nohy a vypadal jako mrtvý - byl ale jenom paralyzovaný a divějšími pokusy jsem zjistil, že se udrtí naživu (a tudíž poživatelný) minimálně týden. Je zajímavé, že kinein při takhle masivním předávkování působí přesně opačný stav, než by kdo čekal. Naplnil jsem pavoučími „konzervami“ svou starou brašnu. Z té po mrtvém bratrovi se dal použít jen řemen bratr bohužel dostal zásah právě přes ni. V džungli jsem našel jen cary látky, útržky hliníkové fólie a nic použitelného. Bratrovi se asi neumíralo snadno - jeho pánevní kosti připomínala rozkopnutou skladačku. I když, on vlastně umíral za generáta Ruffuse. S úsměvem. Vždy, když jsem si vzpomněl, jak zotročení lidé vesele umírají za

toho, kterého by ve skutečnosti zabili, přihrádka s nenávisí se začala nebezpečně pootvírat.

„Už brzo, už brzo,“ dtil jsem v zubech a zabodl injekci do dalšího zmlítajícího se pavoučího tělírka. Nepřipadalo mi to vůbec kruté, vosy to dělají miliony let. Navíc do pavouků kladou larvy, které je zevnitř vyžírají. Zaživa.

***

„Vzhůru na cestu,“ řekl jsem druhý den, když jsem se postavil, protězu na noze, brašnu s pavouky na boku, plesnivý maskovací plášť přes kanystr na zádech, pod pravým ramenem berlu, v levé ruce obrovskou pušku.

„A už ses rozhodl, kam půjdeš?“ zeptal se Ten druhý.

„Já jsem rozhodnutý dávno.“ Strašně ho zlobilo, že jsem s ním tento problém neprobíral a že mu neodpovídám ani na stále neodbytnější otázky.

Někdy před týdnem se mnou kvůli tomu dokonce dva dny nemluvil.

„Tak kam? Musím to vědět!“

„Když musíš...“ zvedl jsem ruku s kompasem, „tak na jih.“

„Proboha proč na jih?“ vybuchl očekávanou námitkou. „Myslel jsem, že chceš zastavit Ruffuse, nebo se spojit s Gussem...“

„Přemýšlej o tom,“ zabručel jsem. Mne spíš trápilo, jak přesný může být miniaturní kompas z výbavy aitoru - dobře jsem si vzpomínal, že jsem s ním málem minul Mnichov. Na druhou stranu, nic lepšího nemám.

***

Učit se chodit na protěze v džungli je velmi dobré. Nebo velmi špatné, jak se to vezme. Když projdete tou zmlít rostlinstva, které vás ovijí ze všech stran, bažinami, které se vás pokouší vcucnout, kde všechno je mokré, slizké, klouzavé a nepevné, tak už vás nic nemůže překvapit.

Ovšem, když tím projdete. Máte-li ale cíl, nemůže vás zastavit nic. Mít cíl je v životě to nejdůležitější, říkával dědeček. To jsem si opakoval během první půlnodiny chůze stále dokola; během půlnodiny, kdy jsem ušel sotva sto padesát metrů, snad dvacetkrát upadl a kdy mne pahýl začal bolet opravdu nesnesitelně.

„Proč na jih?“ zeptal se Ten druhý, když jsem s padajícím večerem naposledy padl do bláta. To jsem měl v nohách možná tři kilometry. Jak jsem padl, tak jsem spal.

***

A tak ubíhal den za dnem.

Přes všechny problémy s chůzí, s prosekáváním se vegetací a s překonáváním řek mi bylo dobře. Konečně se něco děje, konečně začínám uskutečňovat své plány. Co na tom, že rychlostí sotva deset kilometrů denně. „Proč na jih?“ Ten druhý už jen kňoural.

Džungle housta, řídla, občas bylo pavouků dost, občas jsem musel jít ze zásob, ale přešlo čím dál méně.

Několikrát jsem zaslechl rachot vrtulníků.

„Nemusíš mít strach,“ uklidňoval mě Ten druhý, „kvůli jednomu člověkovi se nebudou namáhat.“ Z toho jsem poznal, že co jsem byl Ruffusův stroj, nebyl až tak se mnou. Vrtulníky létají kvůli jakémukoli množství cílů.

Tiskl jsem se k zemi a pijavice se ke mně stahovaly z širokého okolí, až červeně bahno mlaskalo. Tolikrát jsem o tom přemýšlel, a nikdy jsem neodhaili, kdo a podle čeho piloty vrtulníků a výsadkové jednotky v džungli navádí. Dobře si pamatuju, jak jsme v moři nekonečně zeleně, velkém jako půl Evropy, nacházeli vše, co jsme hledali, s úspěšností opravdu vysokou.

Vrtulníky i tentokrát měly jiný cíl než mne.

Jednou jsem v zápachu hniličích rostlin ucítil zápach hniličiho masa - ani nevím proč, ale v té chvíli jsem sebou praštil. Tomu druhému jsem později tvrdil, že to bylo naschvál, ale spíš se mi zrovna o něco zachytila protěza. Kulky z automatického kulometu začaly párat džungli, ještě jsem ani nedopadl. Ustřílené listy mne zasypaly do zeleného hrobu a rozbité dřevo vonělo. Pak kulomet stílet přestal, ale stejně jsem se musel pracně plížit směrem, odkud před chvílí projektily létaly - s granátem v ruce. Musel jsem ke kulometu, abych viděl co a jak. Bylo by hloupé postavit se a při odchodu to dostat do zad.

Tenhle kulomet už nikomu neublíží - byl tak rezavý, že se zadřel.

Kolem se válela spousta koster zvířat i lidí (tím vším jsem se musel proplazit) a čerstvě zdechliny dvou velkých opic. Tak čerstvé, abych si z nich ukrojil na tatarský biftek, nebyly. Ale zato jsem si u nich nachytl zásobu vypasených pavouků. U zdechlin jich byly tisíce - mouchy se za pachem hniličiho masa slétaly z široka daleka.

***

Pak půda začala stoupat, byla sušší (přešlo sotva jednou za čtyři dny) a vegetace se změnila a řídla.

A pak se jednou džungle rozpadla na ostrůvky, mezi kterými rostla vysoká tráva a čím jsem rázoval dál, tím byla zeleň uprášenější, až se po pár drech změnila v šedou savanu s baobaby a akáciemi. Žlutou trávou se prodíral písek a ve větru byla cítit poušť.

Při posledním dešti jsem našťastí naplnil obě polní lahve i kanystr - podle měřky vylisované na boku v něm ještě je osm litrů vody.

Bylo to krásné, po tolika měsících úplně uschnout. Cítil jsem, jak se taloky mé vlhkem povolené kůže začínají napínat a nabývat původních tvarů.

„Proč na jih?“ řekl Ten druhý.

***

Stejnou otázkuo vždy končil i začínal den. Dokud mu prý neodpovím, nebude se mnou mluvit.

„Proč na jih?!“

Ráno bylo krásné a vlahé, obloha hluboká a modrá. Noční mrazy začínou až v poušti. Opral jsem se zády o hrubou kůru vysokého stromu a snídal druhého pavouka. Vysáté tělíčko vypadá jako vyfedená slupka kiwi. Akorát není zelené, ale černé, a trochu větší a chlupatější. Pak jsem si namasíroval pažvy vazelinou na pušku - toho sucha bylo moc najednou; mizolnatá kůže na spodku nohy mi začínala praskat.

„Proč na jih?“ zopakoval jsem otázku. „Přemýšlel jsi o tom někdy, nebo to jen uraženě opakuješ?“

„Připadá mi to jako nesmysl - vždyť na jihu je jenom Kalahari. A proč zase jít na Kalahari? Do jižní Afriky jsme nedojeli saladinem, tak tam určitě nedojdeš - sám, navíc jednonohý.“

„Takže nepřemýšlel. V čem má Ruffus oproti všem zbylým lidem výhodu?“

„Je spojený s Cizinci a má otroky věrně k smrti.“

„Jo. Čili má technologicko-technicko-taktickou převahu. Zjednodušeně:

Kdyby neměl stroje, tak nemá nic. Bez stroju by otroky s těmi jejich uspávacími puškami zmasakrovala první větší organizovaná skupina. Bez stroju by Ruffus ani žádné otroky neměl.“

„Stroje?“ Ten druhý to slovo řekl, jako by ho slyšel poprvé.

„Vrtulníky, čelenky, transportéry, spojení... a jak myslíš, že nás navigovali a vyhledávali cíle?“

„A? Kvůli tomu jdeš zemřít žízni na Kalahari? Že máš strach ze stroju?“

„Plácáš nesmysly, zakřikl jsem ho, „přemýšlel jsem pět minut a pak to budeš vědět, nebo už radši nikdy nemluv.“

Zatímco Ten druhý přemýšlel o tom, co jsem mu řekl, já jsem přemýšlel, jaká je škoda, že jsem přišel o malické sluchátko, kterým jsem dostával rozkazy od Zeleného velitele. Asi mi ho vyrazili z ucha ten výstřel.

„Stroje, stroje...! Už to mám! Ty chceš dojít k saladinu a spravit ho! Chá-chá-chai!“ poprvé, co ho znám, se Ten druhý hlasitě rozesmál.

„Osm set kilometrů přes poušť, na protěže, vyměnit osy, kola... a co ta propasť? To je nemožné!“ ukončil rezolutně.

„Nenutím tě, abys šel se mnou,“ zachechtal jsem se také a odhodil vysáté pavoučí tělíčko.

„Když vylezeš na první větší prostranství, naidou tě a pošlou za tebou vrtulník. Tady ty stromy,“ mávl mou rukou, „budou řídnout a řídnout... Copak si nepamatuješ, jak jsme šli posledně z opačné strany?“

„Právě že pamatuju.“

„Počkej, až se ti mezi pažvy a protěžu dostane písek!“

„Tomu říkám argument,“ klekl jsem si a navěsil na sebe všechny věci.

„A dojde ti voda! Počítal jsi, jak dlouho těch osm set kilometrů pískelem půjdeš?“

„Druhý argument,“ zašklebil jsem se, opřel se o pažbu a o berlu a postavil se.

„A-a-a... Asi ti to nevymluvím?“

„Asi ne. Ale klidně to zkoušej dál,“ vykročil jsem zpod stromu a pustil se přímo přes otevřené prostranství. Na trávě ještě ležela rosa.

„Co to děláš!“ vyvráskl Ten druhý. „Takhle na nás povoláš všechny vrtulníky, co jich Ruffus má!“

„Všechny ne, jen jeden.“

***

Warbirdy dokáží létat skoro pět set kilometrů za hodinu, a tak to, co je jednu chvíli vzdálené, je druhou u vás.

Kulhal jsem uprostřed nepravdělného oválu bez vegetace, když se po trávě kolem přehnal rychlý stín, a ohlušující ryk turbínového vrtulníku naplnil nebe. Zareagoval jsem naprosto přirozeně (sám jsem to viděl mnohokrát): padl jsem na kolena a zakryl si hlavu. To už kolem svištěly první uspávací projektily.

Oba střelci byli opravdu dobří. Ještě než se vrtulník otočil, švihly mne přes stehna tři rány. Od rotoru stroje tryskal písek a stébka trávy.

Rozhodl jsem ruce a skácel se na bok.

***

Warbird přistál necelých třicet metrů za mnou.

Když se kvílení turbín snížilo do volnoběžných otáček, natáhl jsem kohoutky obou hlavních. To už by měli být oba střelci venku, s pouť a nosítky.

„Raz, dva, tři,“ počítal jsem potichu. Pak jsem se prudce převallil na břicho a pažba těžké pušky mi zapadla do ramene.

Věděl jsem, že střelci něco takového čekají. Učil nás to Salinas, nespokojen, že všichni, kdo padnou, zůstanou ležet.

Jedna uspávací střela mi sklouzla po zádech, druhá udeřila do ramene.

Oba střelci se hýbali strašně rychle, mnohem rychleji než já. Že budou nadopování kineťinem, když jdou na osamoceny cíl, s tím jsem opravdu nepočítal.

„Kurva,“ řekl jsem a stiskl spoušť. Mířil jsem na bližší z rychlých stínů, ale už když jsem domáčkával, věděl jsem, že rána jde mimo. Daleko mimo. Úplně špatně.

Než se ke mně dostal první, koutkem oka jsem zahlédl, že výstřel měl neočekávaný účinek: Obrovská střela udeřila do malého kopečku písku vychýlajícího z trávy. Vypadlo to, jako by tam dopadla spíš raketa země-vzduch, než obyčejná ocelová kule. A písek šlehl do obličje druhému střelci. Úplně náhodou, ale úplně přesně.

Když šel oslepený k zemi, zasáhla mne do stehna další uspávací střela. A další.

Ten první stál nade mnou a jak pořetí zaopakoval, od závěru pušky mu vyskočila malá lesklá nábojnice. Byl si tak jistý, že mě konečně dostal, že si dovolil spustit ze mě zrak a podívat se, co se stalo bratrovi.

Vystřelil z druhé hlavně takhle z blízka mi přišlo jako plýtvání náboji. Přehmátl jsem, chytil pušku za pažbu, vyhnoupi se na kolena a švihl hlavními. Až v této chvíli jsem poznal, jak opravdu jsou pavoucí výživní a jak účinné je několikaměsíční intenzivní posilování rukou a hrudníku. Ani zdáleka jsem neušil, že mám takovou sílu.

Bratřův mozek a krev se rozčáky v tak smělém oblouku, že v něm proti slunci zazářila duha. Bezhlavá mrtvola udělala kotmelec.

„Vzňáááau!“ Uspávací střela mi prolétla mezi bokem a loktem.

„Zapomněl jsi na pilota!“ zařval Ten druhý.

To jsem tedy zapomněl.

Z kleku jsem padl na bok a začal se kutálet.

Pilot z předchozích neúspěšných zásahů (bohužel) pochopil, že mne předepsanými vystřely do nouhy nedostane, a tak mi začal mřít na ruce.

Byl to div, že mne na těch třicet metrů nezasáhl.

Nemřil mi jen na ruce, mřil mi i na obličej. Hajzi.

„Vňňááau!“ zakvílela další uspávací střela a ucho mi olízl proud vzduchu.

Jak jsem se kutálet, nešťastnou náhodou jsem stiskl druhou spoušť své pušky. Hlavou se mi zrovna honilo, že pilot po pěti ranách musí vyměnit zásobník, a že v té chvíli si kleknu a zastřelím ho skrz postřanní okno... A přesně v té chvíli mne málem omráčil nečekaností děsivý zpětný ráz mé vlastní zbraně.

Pilot, je-li pod kinetinem, dokáže nabít mnohem rychleji než já. Ale v tom okamžiku jsem zahlédl, že se pilotův obrys za kouřovým sklem vzeplal a vzdpětí sklesl a zhadrovatěl.

„Tomu říkám sakra kurva trefal!“ Jak jsem se přestal kutálet, točila se mi hlava a dělalo se mi špatně.

„Náhoda!“ zhodnotil můj supervýštel Ten druhý.

„Jakápak náhoda. Nevíš, jaký jsem střelec?“

„To jsem viděl, jak jsi střelil támhle po tom,“ mrkl Ten druhý na oslepeného bratra, který si stále vytíral prasek z očí, ale už vstával.

Kovová čelenka se na slunci blýskala.

Jen vstal, hned šel po mně. A zatraceně rychle.

Zalomil jsem zbraň a vyházovák nábojnic nezabral.

Pušku nenabiju, prolétlo mi hlavou.

„Pušku nenabiješ!“ vykvikl Ten druhý.

Jako palcát se zalomená zbraň také použít nedala a navíc byla strašně kluzká od krve.

Ten bratr byl tak rychlý, že bych ji nestihl ani zacvaknout. Útočil s napřaženými rukama a prsty roztaženými jako spáry. Tak nás to učili - když přijдете o karabinu, stiskněte cili křk, dokud neomdlí.

Zasáhl jsem ho přičkou berly do ohryzku.

Není to tak krvavé, jako někomu urazit hlavu, ale stejně účinné.

Vykopl nohy do výšky a když dopadl do trávy, už dodělával. Nejenže měl roztrášený hrtan, měl i zlomený vaz.

„Takhle to dělal Long John Silver,“ trochu hystericky se uchlítil Ten druhý.

„Tak co říkáš na mé plány?“ řekl jsem a byl na sebe pyšný. Vrtulník byl náš.

***

Ale kupodivu jsem se necítil dvakrát dobře. Pot mi v neprůstředné vestě jen šplouchalo a začínala se mi točit hlava a tak divně se mi to v ni zrychlovalo a zpomalovalo. Tyhle příznaky odněkud znám, prolétlo mi mezi tím chaosem. Rychle jsem na cíp maskovacího pláště nallil vodu a dal si ho přes nos - rozlokem z uspávacích střel jsem měl šaty mísy doslova prosáklé a výpary dokáží uspat stejně spolehlivě jako zásah; to říkal Salinas, když nás cvičil, jak v bojových podmínkách zacházet se zásobníky - uspávací střely se mohou rozbit.

„Co říkáš na tvé plány?“ řekl Ten druhý, když se narkotizační roztok odpařil a já se vzpamatoval a dokulhal k vrtulníku. „Žádné plány to nebyly, jen zatraceně štěstí. Přece mi netvrď, žes toho pilota trefil naschvál!“ Díval jsem se na sotva třicetimetrovou mezírku v pootevřeném bočním okně warbirdu - tou pilot vystřelil hlavěň karabiny, kterou mne osřeloval, a tou prolétl i můj projektil. Zasáhl ho do čela nad pravé oko - lépe řečeno do čelenky. Pilot takové štěstí jako já neměl, kulka tentokrát neskouzla.

„To nebude příjemný úklid,“ řekl jsem.

„Že to byla jenom náhoda?“ nedal se odbyť Ten druhý, ale jeho hlas už tak přesvědčeně nezněl. „Tak střeliet neumíš,“ zabručel, když jsem neodpovídal.

To už jsem zavřel oba zadní průvlaký, otevřel přední dveře, odpoutal pilotovu mrtvolu a vyhodil ji ven. Náraz projektilu na čelenku ji mimo jiné rozlámal páteř. Tak ze sedadla ani tak nevyypadla, jako spíš vytekla.

Kupodivu mi to nevadilo.

Hranou ruky jsem z okénka seškrabal zasyhající krev i s kousky lebky, mozek jsem prsty vyhrábl z mezery vedle sedáčky a ořel si ruku o trávu.

Nevadilo mi to do té míry, že jsem přemýšlel, že si z mrtvoly uříznu kus masa.

„Radši ne, zkazilo by se,“ řekl jsem nahlas.

***

Připoutal jsem se a vypnul sledovací automat. V tomto okamžiku vrtulník na monitorovacím zařízení v táboře přestal existovat - během hodiny tu bude celá Ruffusova letka, a až zjistí, že stroj nebyl zničen, ale že zmizel, začne tanec.

„Jak jsem předtím říkal, co říkáš mým plánům, myslel jsem, co říkáš tomu, jak jsem dostal vrtulník.“

„Dobry,“ pochválil mne Ten druhý. „Dobry, ale ty s tím umíš zacházet?“

„Jistě...!“ dokud jsem na to nemyslel, mé ruce automaticky přebhaly po páčkách a vypínačích. Jak se mne Ten druhý zeptal, zjistil jsem, že vlastně nevím, co dělám.

„Jistě?“

„Slyšíš turbíny, ne?“ Turbíny se opravdu rozbíhaly. Ale co dál, to jsem vůbec netušil. Pilotáž vrtulníku není nejvhodnější prostředek na předvádění se: když o ní nemáte ani páru.

„Zapomněl jsem to!“

„Dyťs to nikdy neuměl!“

„Asi mě to u Ruffuse učili na suchu, nebo co! Pamatuju si, že jsem za tím určitě seděl... Zkus mi něco povídat, třeba se podvědomí chytí!“

Ten druhý kupodivu pochopil, co se od něj chce. Já jsem jen přivřel oči a zaposlouchal se do jeho žvanění. Vzápětí se mi ruce samy rozběhly po ovladačích, a pak se to zhouplo a najednou jsme letěli.

To už jsem musel oči otevřít.

„Co děláš, vždyť spadneme!“

„Neboj, ve vzduchu to udržím...“ Jen jsem dořekl, vrtulník se započalcel. Instinktivně jsem vyrovnal. „Musela to být nějaká hypnóza. Anebo to do mě pumpovali přes čelenku,“ oťel jsem si rukávem tváře.

„To je jedno... Bachal Kiesáš!!!“

Znovu jsem vyrovnal.

***

Pot po obličejí se mi jenom řinul. Slunce sáralo i přes kouřové sklo, že jsem si připadal jako u vysoké pece.

„A co s tím krámem chceš dělat dál, když to tak tak udržíš ve vzduchu?“ zeptal se Ten druhý.

„Stejně máme paliiva sotva na pět set kilometrů. Možná na miň. Tak jaké pak dál.“

„Bože můj!“

***

„Není tu něco jako autopilot?“ řekl Ten druhý, když se stroji zase jednou nebezpečně propadl. Koruna nějakého stromu nám šelha přes podvozek.

Autopilot! Po dlouhé době dobrý nápad. Zmáčkli jsem příslušné tlačítko a nastavil volič z anglického slova ‚BOJ‘ na ‚EKO‘. Vrtulník sice zpomalil na sotva tři sta kilometrů za hodinu, ale okamžitá spotřeba klesla o čtyřnadvacet procent. Číslice na ukazateli doletu se změnila z čtyř set devadesáti na šest set sedm.

Co víc - mohl jsem pusit knipl a dát nohy z pedálů.

Hned jsem se potil o půllitr na pět kilometrů méně.

***

Za slabou třičtvrtěhodinku se na obzoru objevily první žlutocervené duny, nad kterými se chvěl rozpálený vzduch. Pilotova krev nepřijemně páchla, a přestože byla zasná, rojily se v ní mouchy. Bůh ví, kde se ve vrtulníku vzaly. Přelezi jsem dozadu a začal si prohlížet, co z vybavení se bude hodit. Autopilot udržoval výšku mezi sty a sto padesáti metry a udržoval kurs. Jeho přesným vytyčením jsem se zabýval tu uplynulou třičtvrtěhodinu. Přes pochbovačné řeči Toho druhého jsem byl přesvědčen, že jsem místo, kde je saladin, odhadl dostatečně přesně.

„Škoda, že s tím vrtulníkem neumíš pořádně, to by byla zbraň,“ řekl Ten druhý.

„Jo, to by byla. Doufej, že nás nad poušit nesundá nějaký pitomý automatický kulomet, nebo raketa. A že tam neletějí Cizinci - ošatně ti tam asi neletějí právě kvůli těm protiletectkým pastem. Stejně jako Ruffusovy vrtulníky.“

„Přestávám mít tvé plány rád,“ div se nepokřžoval Ten druhý. „Začínám tvé plány nenávidět,“ opravil se.

Dojil jsem kanystr i obě polní lahve vodou z železné zásoby vrtulníku a do brašny k pavoukům nacpal dávky potravin. Do jedné ze tří brašen po bratech jsem přendal všechny kinetiny a triády, co jsem našel, a jednu triádu si hned píchl. Jinak vzadu nic zajímavého nebylo.

Vrátit jsem se na pilotní sedadlo, a protože jsem neměl co na práci, rozhlížel jsem se po kontrolkách, přístrojích a vypínačích a snažil se vzpomenout, k čemu jsou. Bylo jich tam mnohem víc než v saladinu a vedro, svištění turbín a klapot rotoru us্পávaly.

„Hele, máme čtyři rakety,“ ukázal jsem na jeden z displejů. Řekl jsem to hlavně proto, abych neusnul.

„Ty víš, jak se odpalují?“ i Ten druhý mluvil nějak malátně.

„Hmm,“ řekl jsem, protáhl se a na chvíli zavřel oči.

***

Asi jsem trochu spal, protože když jsem je znovu otevřel, číslo na ukazateli doletu bylo jen sto padesát.

„Poušit pod námi vypadá jako zmizlé moře,“ řekl jsem a hlasitě se té nablble, tisíckrát turistickým průvodci omlété trázi zachechtal. Ale ta poušit tak zrovna opravdu vypadala. Foukal silný protivír a hadi písku, ženoucí se nad zvrhéným povrchem, vypadali jako žívi.

„Neměl by se zapnout radar?“ zeptal se Ten druhý.

„Proč?“

„Kdyby nás dolétali pronásledovatelé...“ pokrčil mými rameny.

„Proč se namáhat - stejně neumím manévrovat. Bud' můžeme letět rovně, nebo nás něco sestřelí, nebo spadneme, až vypnu autopilota - v nejlepším případě až dojde kerosin. Víc možnosti není.“

„Snad se aspoň pokusíš přistát?“

„Ale to víš že jo.“

***

Uletli jsme pět set devadesát kilometrů, když červené světélko signalizující kritický stav paliva začalo blikat a kdy se ozvalo hlasité houkání, oznámující pád do pěti minut.

„Tak jo,“ dotáhl jsem si pásky, rozhlédl se po rychle ubíhající poušti a po krátkém zaváhání vypnul autopilota.

***

Ovládat vrtulník v silném větru není žádná velká zábava. Obzvlášť, když to neumíte. Buďto padal, nebo se vzpínal jako kuň. Chvillemi jsem hrůzou řval já, chvílemi Ten druhý. Chvillemi jsem měl žaludek v krku, chvílemi na opačné straně. Pak jsme byli tak nízko, že do předního skla začal šlehat písek. Do toho stále houkala signalizace paliva.

Nedokázal jsem zadržet, aby se vrtulník ve vzduchu zastavil.

„Musím vypnout zapalování!“

„Ještě jsi moc vysoko!“

„Patračet metru je moc vysoko?!“

Na to, jak jsme letěli *nízko*, jsme stále letěli *dost* rychle. Duny se proti nám hnaly jako stádo šilenyých mastodontů.

„Ježíš zpomal to nějak!“

„Jak?!“

„*Nějaki*“

V tom okamžiku došel kerosin. Turbíny zaškytaly, přestaly zabírat a vrtulník šel dolů jako kámen.

***

V bezdechém okamžiku byla slyšet jen zrnka písku svištěcí po pancíři a klesající vrti motoru.

„Dosedni na rotoru jako na padáku!“ Bezdechý okamžik skončil.

„To jsem taky někde čel!“ řekl jsem, stáhl jazyk a pevně zatáhl zuby.

Poušť se blížila víc než rychle.

***

Ještě jsem si trochu zakormidloval a pak jsme urazili vrcholek první duny. Stroj pořád letěl kolem stopadesátky.

***

Naděšti se po nárazu nepřevrátil, ale odrazil zpět do vzduchu. Podvědomě jsem vyrovnal, a tak jsme se do další duny zabodli špičkou.

***

***

Příšerné zpomalení mne vymrštilo do pásů a z nosu mi vystříkla krev. V ohlušujícím rámsu se přes kabinu valily vlny písku a někde něco děsivě drnělo a skřípalo.

Netrvalo to dlouho - v příštím okamžiku už bylo slyšet jen nějaké šumění.

„Tak jaký jsem pilot?“ zaklonil jsem hlavu a snažil se zastavit krev.

Když bych neměl neprůstřednou vestu, bezpečnostní pásky by mne přeštiply na tři kusy.

„Pilot je ten, kdo létá, ne kdo padá,“ zahuhlal skrz krev Ten druhý.

„Musíme pryč,“ nacpal jsem si do nosních dírek smotané útržky obvazu, a pokusil se oživit palubní počítač, aby mi udal směr. Kupodivu se to povedlo.

„Táhmle tudy,“ ukázal jsem z bočního okénka na vysokou skálu na obzoru a pokusil se na svém malém kompasu odečíst azimut.

Pak jsem si na záda pověsil kanystr, k opasku všechno ostatní, križem přes ramena brašny s jídlem a léky, nakonec maskovací plášť, berlu a pušku.

„Ještě se napiju,“ otevřel jsem poslední láhev vody z železných zásob.

Voda chutnala jako stará zrnáma, dokonce v ní byli i tři malí černí broučci.

***

Po písku se s dřevěnou nohou chodí strašně, ale *strašně* mizerně.

Berla se bořila, že se o ni nedalo opírat, každou chvíli jsem musel z protězy vyklepávat řezající zrnka, a stejně jsem měl brzy pahýl rozedřený téměř do krve.

„Je to jen dvě stě kiláků,“ projevil neobyklý optimismus Ten druhý. „Pokud jdeme správným směrem.“

Přestože jsem to nevěděl, přesto jsem musel jít dál a navíc spěchat.

Možná za mnou Ruffusovy vrtulníky nad poušť neletěly, možná letěly. To, jaké jsem měl neuvěřitelné štěstí, že mne nesundal nějaký automatický protiletadlový systém, to jsem si radši ani nepřipouštěl.

„Vyčerpal sis zásoby štěstí na deset let dopředu,“ řekl Ten druhý, jako by věděl, na co myslím.

„Taký jsem jich měl na deset let nasporeno.“

Vydržel jsem kulhat zbytek dne a značnou část noci, asi tak do jedné.

Pak mne poušť porazila. Zabalil jsem se do pláště a už jsem spal.

Hvězdy a měsíc neurazily nic moc vzdálenost a probudila mne zima.

„Nájez se, napij se, spát se bude ve dne,“ Ten druhý poznal, jak jsem vyslílený, a zase začínal poroučet.

Snědl jsem pět pavouků naráz. Jeden byl rozmáčknutý a chutnal nahnile.

„Když budeš takhle hltat, dojde ti jídlo.“

***

Vyklepal jsem písek z protězy, pečlivě utáhl přezky na botě i řemen zakrývající otvor po průstřelu, zkontroloval na fosforeskujícím kompasu směr, vybral si orientační bod a vyrazil.

Poušť je v noci nádherná, o to jsem při minulé cestě s nočními brýlemi přišel. Zato jsem ale viděl všechno, co jsem chtěl - teď byly vidět jen bílé, měsícem ozářené vrcholky dun, z kterých vítr strhával dlouhé bledé vlečky. Duny vypadaly jako hromady vybělených kostí a ve stínech pod nimi mohlo být cokoli. Abych nějak překonal únavu a zapomněl na bolest v pahýlu, představoval jsem si, že se v těch stínech skrývají beztvaré, plíživé příšery. Strach mi sice dodal energii, ale za chvíli jsem předstev musel nechat, protože jsem se stále ohlížel, slyšel v přesýpání písku pomalé sunutí obrovských neviditelných těl, a to mne nutilo téměř utíkat.

Začal jsem myslet na Singhaiu. Přestal jsem se sice bát, ale také to nebyl nejlepší nápad. Ale v prvním i druhém případě jsem nemusel myslet na to, co se stane, jestli jdu špatným směrem.

***

Slunečnou část dalšího dne jsem prospal zabalený v maskovacím plášti a večer snědl první z železných dávek. Byla to hovězí samoohřívací konzerva, suchary a medová tyčinka. Po pavoučí dietě mi to připadalo nezvyklé, a mimo medu ani ne moc chutné. Dopil jsem druhou polní láhev a než se úplně setmělo, už jsem byl na cestě.

Plíživé stíny, jak slunce klesalo, mi vůbec nedělaly dobře.

***

Za pět dnů už jsem neměl žádnou železnou dávku a dojedl i posledního pavouka. V kanystru se převáloval litr a tři deci vody.

Po sedmém celonočním pochodu se mě Ten druhý zeptal: „Poznáváš to tady?“

Byla to pěkně hloupá otázka. Poušť kolem vypadala úplně stejně jako v místech, kde jsem spadl s vrtulníkem. Každým krokem jsem čekal, že na něj narazím a přitom jsem tomu nevěřil: Nemůžu jít v kruhu - to se *mně* nemůže stát.

***

Měl jsem jednu jedinou jistotu - že ‚S‘ na kompasu stále ukazuje na jih. I když byly okamžiky, kdy jsem nevěřil ani tomu. To když jsem si říkal: Dojdeš táhle na tu dunu, hezky až na vrchol. A buď za ní něco bude, nebo to skončí.

Za žádnou z těch dun nikdy nic nebylo a já vždycky kulhal dál jako porouchaný robot. Nenáviděl jsem se za to - zemřít by bylo tak snadné, jednoduché, povznášející a příjemné.

Daší noc jsem šel podél nějakých skal. Jinak se nic zvláštního nestalo.

***

„Možná bys měl jít ve dne, abys něco nepřehlédl,“ ozval se po dlouhé době Ten druhý a ošklivě chraptlí.

„Možná,“ řekl jsem a chraptlí jsem stejně. Měsíc plul tak nízko, že jsem se na něj pokusil dosáhnout. Uhnul mi, a to přitom *tak* připomínal kolo dánského plišňového syra. Úplně jsem cítil na jazyku jeho jemnou, rozplývající se chuť. Vydřel jsem zimou, dokud se nezačalo rozednívat, a namlouval si přitom, že odpocívám. S východem slunce a s oteplením jsem překonal návaly ospalosti a postavil se.

„Nesmím nic přehlédnout! To máš pravdu,“ drmolil jsem, ale Ten druhý neodpovídal. Nohy se mi bořily do písku nad kotníky a klouzalo to.

Po dvou hodinách potáčení rozpalujícím se peklém bych uvíral, i kdyby mne ulovili Ruftusovi hoši. Bylo takové vedro, že se v něm nedalo ani zemřít. Každý sluneční paprsek, dopadající na má ramena a kapuci zakrytou hlavu, vážil několik metrických centů a zaražel mi nohy hloub a hloub. Nemohl jsem se ovládnout - musel jsem se napít. V kanystru zbývaly tři a půl deci vody.

Napil jsem se, přestože vím, že pít v takovém žáru nemá smysl - člověk se jen zapotí a voda je pryč. Téměř jsem slyšel, jak se to, co jsem vypil, sycivě odpařuje. Na neprůstředné vestě i na holé kůži pod maskovacím pláštěm mám bílé solné mapy. Chtěl jsem ty krystaliky olizovat, aby můj organismus lépe dřížel vodu, ale pokud slů není v lisovaných pilulkách, nedá se to.

Asi za hodinu jsem dopil i poslední zbyteček. Přestože jsem si nahlas poručil: „Jen jeden lučků!“, vysál jsem všechnu životodárnou kapalinu na jeden zátah. Slunce stále stoupalo.

Při další chůzi mne alespoň nedohánělo k šilenství šplouchání v kanystru. Levá noha dopředu, přesunout berlu, pravá noha, levá noha dopředu, přesunout berlu... Pušku i náboje jsem zahodil už dávno a vítr třepotavě rozevládal cípy mého pláště a hadi z písku syceli.

Pak jsem potkal Singhaiu, šéfredaktora Patočku a generála Ruftuse. Šli kousek přede mnou a povídali si, jak v takových vedrech nejlépe zalévat zeleninovou zahradu. Úskočně jsem vymyslel, že si lehnu na záda mezi vysoká rajčata, a že otevřenou pusou zachytím co nejvíc vody z hadice.

„Když takhle praží slunce, nesmíš se zalévat. Zelenina by se mohla spátit,“ řekl Ruftus. Zklamáním mi vytvřilsky slzy a zařval jsem: „Seš hajzi, Ruftusi. Svinej! Víš to?!“ Jak jsem křičel, ozvalo se někde kolem takové suché chrčení.

Ruftus, šéfredaktor i Singhaiu zatočili a šli někam jinam než já. Zůstala jen ta rajčata. Obzvlášť jedno, velké, šťavnaté... Natáhl jsem ruku a už už jsem cítil, jak do něj koušu, jak mi studená šťáva s pevicíkami stříká na jazyk, jak klouže krkem. Stačí se jen natáhnout trochu víc, ještě víc... Nemohl jsem na to rajče dosáhnout a tak jsem se rozplakal. Z očí mi tekli plísle.

Když to přešlo, zjistil jsem, že nejsem v žádné zahradě, ale že ležím na nějaké vysoké duně. Jen rudé zapadající slunce jako by ještě chvíli méo zelenou stopku.

***

Chlad večera mne probral úplně. Choulii jsem se před větrem do pláště a ořásala mnou zimnice - na obličejí jsem měl kůži spálenou do puchýřů.

Nos jsem měl fialový a baňatý.

„Nbyl to dobrý nápad, chodit ve dne,“ řekl jsem, ale ozvalo se jen zaskřípání. Měl jsem pusu plnou písku, a zkomnatěly oleklý jazyk se v něm přesypal jako oblázky: nebo jako ještěrka. Chvilí se mi zdálo, že mám v puse opravdu ještěrku a chtějí jsem ji zakusnout - dost to bolelo, ale na druhou stranu mě to vzpamatovalo natolik, že jsem si dokázal píchnout třídu. Strašně se mi roztráslý ruce, udeřalo se mi obrovské horko, ale najednou byl svět kolem zase normální. Jenom mne bolel prokousnutý jazyk.

Písek z úst nešel plivat, zato šel vysypat.

„Kineřin,“ řekl Ten druhý a stejně mu skoro nebylo rozumět.

Kineřin. Dají se vzít čtyři tablety po sobě - člověk tak vydrží být celý čtyřadvacet hodin, ať mu před tím bylo jak bylo. Jestli si potom nezavede infúzi s výživným roztokem a nedá injekci s širokopásmovým regenerátorem, zemře. V saladinu infuze i regenerátor jsou. Jestli saladin nenajdu, umřu tak jako tak. S kineřinem to alespoň bude zábavnější. Bylo zajímavé pozorovat, jak se ve mně bolestivý pud sebezáchovy potýká s nádhernou smrtí. Na žízeň jsem nemyslel.

„Žádná žízeň neexistuje.“

Polkl jsem první pilulku, zapil ji pískem a vyrazil do noci plně hromad vybělených kostí lesknoucích se pod ledovými paprsky dánského plišňového syra.

***

Krátce po rozednění jsem polkl druhou tabletu a než slunce popolezlo, aby se přestalo podobat rajčeti, o něco jsem zakopl. Do té chvíle se mi šlo krásně a chvílemi jsem si zpíval. Nebylo to slyšet.

To, o co jsem zakopl, bylo velké a kulaté a mimo šedivého středu s třídavceí velkými maticemi to ne bylo vidět.

„To je kolo ze saladinu,“ řekl Ten druhý.

„Kde by se tu vzalo?“ řekl jsem a šel dál.

***

Ten druhý mne našťěstí unluvil, a tak jsem se otočil a za pár minut sižďděl po laně přivázaném k neuměle sešroubované kotvě. To už jsem přemýšlel jakžtakž normálně. Co na tom, že jsem si o lano spálil dlaně.

Než se mi vyprahlými rty podařilo říci „Otevřít“, aby mne počítáč poslechl, málem jsem se zbláznil.

Pak se ozvalo to tak známé klapanutí průvliaku a objal mne chlad, tma a povědomá, zatuchlá vůně. Přepadl mne záchvat kýchání.

Vchod jsem zavřel ručním ovladačem a vyndal si z lednice plechovku studeného džusu. Nějak na mne ten zážrak lednice fungující uprostřed sluncem roztavené Kalahari neúčinkoval.

Věděl jsem, že když se napiju moc, zhroutím se, a že mi mohou selhat ledviny. Tak železnou vůli jsem v životě neprojevil. Tak slastný pocit, jak si první doušek studeného nápojerazil cestu mým pískem zavátým hrdlem, jsem pro změnu nezažil.

Pak jsem si dal injekci regenerátoru, vpíchl do loketní jamky jehlu na trubice od průhledného plastového pytlíčku, pověsil ho na roh horní palandy, lehli si, a než mi hlava dopadla na polštář, svět zmizel.

***

Další dva dny si pamatuju jen matně. V hlavě mi tak zvláštně zvonilo, hodně jsem pil a měnil si infuze.

Třetí ráno jsem se probudil a měl jsem hlad. To je vždycky dobré znamení. Vytáhl jsem si jehlu kapačky z ruky a šel uvařit snídani.

Lednice, stůl, šedý koberec, skříň s potravinami - všechno bylo tak důvěrně známé, že mne přechod od požívání pavouků ani nijak neohromoval.

Přemýšlel jsem o tom, že kdybych si vzal tři pilulku kineřinu, žádnou snidani bych už nikdy nepotřeboval.

Káva s kondenzovaným mlékem a ovesné vločky se strouhanou čokoládou - něco, nad čím bych se ještě ne tak dávno ošklibal. Nyní mi už jen to, že káva byla ohřátá, připadalo jako zážrak. Konečně jsem si naplno uvědomil, kde jsem, a najednou jsem cítil, že mi po tvářích kloužou slzy. V kafi tiše žbluňkaly.

***

Jak jsem jedl lžičkou, bolely mne z toho nezvyklého pohybu prsty, a jak jsem žvýkal, i horní patro a svaly v obličejí. Levou rukou jsem k jídlu podvědomě připravoval imaginárního pavouka.

Po snidani mi bylo těžko. Namazal jsem si rozpraskané a zaschlé puchýře na čele a lících kostech masí na spáleniny a spal do dalšího rána.

***

Byl to krásný pocit, vzpomenuť si, kde jsem; po tom chvílkovém úleku, kdy ještě ne zcela probuzený mozek reflexivně vykřikl: „Kde jsem se to ocitl?“. Vnímál jsem tiché šumění klimatizace a stíněné světlo elektrické lampičky, a bylo mi krásně bezpečně. Zjistil jsem, že saladin považují za domov, za opravdový a jediný domov.

„Víš, na co se těším nejvíc?“ řekl jsem, jen co se mi rozleply oči.

„Na co se těšíš nejvíc?“ nevydržel Ten druhý a zeptal se.

„Na sprchu,“ shodil jsem ze sebe deku a konečně se svlékl ze špínou a potem ztvrdlých kalhot.

Nikdy bych neřekl, jaká radost může být něco tak elementárního jako sprchování, čištění zubů, holení a střihání nehtů. O pisek, krev z nosu zapečený ve vousích (vypadal jsem trochu jako Marx a Engels), jsem nejprve ztlupil nůžky a potom zničil několik neznámých holíčků dvojbrří. Za hladké tváře mi to stálo. V místech, kde mi rostly vousy, jsem měl kůži bílou jako sníl. Spálené lice a čelo s tím *ostře kontrastovaly*, jak se tak říká. Jinak jsem vypadal tak, že pohledu do zrcadla se budu pro příště radši vyhýbat: zizivená tkáň kolem levého oka, šrámy, popáleniny (růžové, bílé, červené...), křivý nos, černé skvrny od střílného prachu, bílý pruh jizviček po kousnutích pijavic kolem krku, to žlutozelené oko... Ostříhal jsem si prameny vlasů (v těch několika místech, kde mi ještě rostly) a namasíloval si oholené části tváří zeleným denimem: „Tak o tomhle jsem si myslel, že to už nikdy neucítím.“ Naposledy jsem na sebe mrkl: vypadal jsem jako démon vonící zeleným denimem. Zabalil jsem se do svého starého županu a svezl se do svého starého řídicího křesla. Ten župan, jak mi byl dříve velký, tak mi teď byl úzký v ramenou.

***

Vyklopil jsem klávesnici a hledal ve *Frontovém lékařě*, co bych mohl udělat pro svůj na živé maso sedřený pahýl. Ani druhá noha nevypadala lépe. Pisek v botě, když vás po droze nic nebolí, se dokáže prodlít na kost.

Ve *Frontovém lékařě* byly samozřejmě spousty rad a v lékárně příslušné medikamenty.

***

Pak jsem musel jen odpočívát, dokud se všechno úplně nezahojí. Ze začátku mi odpočívání nevadilo, ale trvalo to dlouho a dlouho a dlouho.

Mimo šachů jsem ty nekonečně se táhnoucí hodiny nemohl nic dělat, a to bylo špatné. V saladinu bylo sebeobviňování a vzpomínky na Jonáše a Singhaiu příliš živé, a bylo tam i dost zbraní, které by to mohly utnout.

„Ne,“ řekl jsem po pěti dnech užítrání se, „když jsem se dokopal až sem, tak ne!“ To jsem trochu pootevřel příhrádku s nenačvisí. Nenačvisí byla stejně rudá a kouřilo se z ní, jako když jsem jí tam zavíral.

„Co myslíš tím ‚tak ne‘?“ ozval se Ten druhý.

Sám jsem přesně nevěděl, dokud jsem nezahlédl tu rudou vířící barvu:

„Prostě nepřipustím, aby jim to prošlo. Nikomu.“

***

Pak se můj stav zlepšil, že jsem mohl začít opatrně cvičit a dělat různé lehké práce uvnitř saladinu. Spravil jsem například práčku. Jak jsem mohl něco dělat, už to bylo dobré, mraky se rozplynuly.

Vždy, když jsem pil recyklovanou vodu, musel jsem se usmívat, jak jsem se nad ní kdysi ořňoval. Recykátor saladinu ji úzkostlivě připravuje, aby

měla vyvážený obsah minerálních látek, příjemnou teplotu, a aby v ní nebyly žádné nevhodné bakterie. Vždycky jsem si při tom vzpomněl na blátnivou kapalinu s pijavicemi a mrtvými mouchami, kterou jsem pil v džungli.

Když jsem necvilil nebo nepracoval, otravoval mě Ten druhý tím, jak chci ten zatracený třisetunový křám vytáhnout z dvacet metrů hluboké propasti.

„Uvidíš zítřa,“ konečně jsem mu jednou odpověděl. Pokožka na obličejí se mi zajizvila, nic mne už nebolelo a cítil jsem se fit.

***

Ráno jsem si navlékl botu s protězu na speciálním (tlumícím) obvazem stažený pahýl, na druhou nohu botu změklo olejem a vytrvalým leštěním a na holé tělo pracovní overal. Pohvizdával jsem si.

„Tak mluv!“ neudržel se Ten druhý.

„Když jsme odsud tenkrát odcházeli, byli jsme všichni tak rozhodnutí, že půjdeme pěšky, že nás to, co později napadlo mě, ani nenapadlo,“ začal jsem zeširoka.

„Zkrat to,“ netrpělivě mi skočil do řeči Ten druhý.

„Dobře. Když počítáč tehdy dokázal deaktivovat všechny válečné stroje kolem, proč by nedokázal přinutit ten obrovský tank, aby nás zase vytáhl, když už nás sem shodil.“

„To není... To je... To... To je pravda! To je nesmysl! Na čem si myslíš, že půjde vytáhnout tři sta tun? *Tři sta tun!* Na svázaných tkanicích?“

„To asi ne.“

„Kdyby nás nemusel přehoupnout přeš tu hranu nahoře, možná by se to mohlo povést,“ drmolil Ten druhý, ale do hlasu se mu vkrádalo stále víc a víc pesimismu, „nějaká ocelová lana by se tu jistě... Ale ty budou všechny zrezavěly!“ Ten druhý si v té chvíli uvědomil, že je nadosmrti pohřbený uprostřed Kalahari v nepojizdném obrněném transportéru, a něco se v něm zlomilo. Zjistil jsem, že jsem se stal odolnějším než on. Mne, když jsem v úvahách došel až sem, mne to jenom přišerně rozlobilo; že by mou pomstu mohl zastavit kus pítomného neexistujícího ocelového lana.

Ale já měl výhodu, že jsem o tom přemýšlel už dřív, už v džungli.

„Poslouchej, ty o tom asi nevíš - nikdy jsme ho nepotřebovali, ale saladin má naviják.“

„A?“ řekl trochu plačtivě Ten druhý.

„U navijáku je buben s padesáti metry půlcoulového syntetického lana...“

„To je tak na vytáhování zapadlých nákladáků!“

„To lano má něco jako orientované molekuly... nevím o tom víc, ale dalo by se na něj pověsit pět saladinů a ještě by zbyla rezerva. Na stejných lanech se tahaly poškozene leťadlové lodě.“

Na to Ten druhý neřekl nic.

Zadal jsem počítací úkol. Zatímco pracoval, přemýšlel jsem, jak je možné, že vím o věcech, o kterých Ten druhý neví. Počítáč pracoval pouhých dvanáct minut. Pak se jedna z dun v poušti nad námi otevřela a vyjel z ní obludný, pískem ošlehaný stroji na kovových pásech. Až vylezu ven, budu

počítač ovládat pomocí mikrofonu a počítač bude mé povely přes satelit předávat tanku.

„Nešla by hlaveň kanónu použít jako anténa pro vysílání s malým dosahem? S tím satelitem se mi to nelíbí,“ ozval se Ten druhý. „Kdyby komunikace trvala déle, mohl by nás někdo zaměřit.“

„Dobrý nápad,“ řekl jsem a přemýšlel pro změnu o tom, jak to, že Toho druhého napadají věci, které mě nenapadají.

Chvilu to sice trvalo, ale nakonec se hlaveň jako anténa použít dala.

To, co jsem považoval za nejobtížnější část plánu, se nakonec ukázalo být velmi jednoduché: vyšplhat dvacet metrů po provaze bez pomoci nohou a mít u opasku přivázané pušcovouvé světelné syntetické lano. Mimo to, že je tak pevné, ohebné a kvalitní, je i zatraceně těžké.

Zjistil jsem, že i s lanem dokážu šplhat bez přírazu - a snadno.

Když jsem se přitáhl k obě hraně strže a překulil se nahoru do pisku, z pohledu na obrovský tank, který počítač navedl na rovinu mezi dunami, se mi zjeřila kuže na zátylku (chtěl jsem říci vlasý, ale ty už nemám).

Ten tank přejel kuometrný tancík, který tam stál zavátý pískem, a rozmáčkl ho, jako by to byla plechovka od džusu a ne silně obrněný stroj. Zavážal jsem lano ke kotvě a šel si kolos prohlédnout zblízka.

Radlice měla přes osm metrů na šířku a dva a půl na výšku. Na rozdílu od šípovitě saladinu byla rovná, jen trochu vyduťtá dovnitř. Ten tank musel prodělat neuvěřitelné věci. V radlici, přestože byla z pětatřiceticentimetrového ocelového plátu vyztuženého traverzami, byly hluboké rýhy a proláčky a měla povrch zkorodovaný žářem. Některé stroje, které padly do zdejší pasti, se asi nedaly právě lacinu.

„Ale stejně skončil tam dole,“ zašeptal jsem. „Čímpak je to asi poháněné?“

Až jsem nadskočil, když se mi ve sluchátku ozval hlas počítače:

„Supertěžký automatický tank jinochické výroby, označení v kódu NATO: Superkiller. Původní jméno neznámé. Hmotnost odhadována nad dva tisíce tun. Přes oficiální tvrzení, že stroj je poháněn revolučními elektrickými články, je podezření, že je poháněn nepovoleným jaderným reaktorem.“

Jak jsem uslyšel slovo „jaderný“, uskočil jsem, až mi podklouzla protěza a upadl jsem na záda.

„Je někde v okolí zvýšená radioaktivita?“

„Negativní,“ odpověděl po krátké odmlce počítač.

„Negativní, jako že je, nebo jako že není?“

„Podle satelitu SPYSAT N6, který monitoruje naši oblast, vyhovuje radioaktivní pozadí přirozeným hodnotám.“

„SPYSAT N6,“ zakroutil jsem hlavou a pomalu se zvedal, „co jsem tu nebyl, koukám, že sis našel nové kamarády. A dokonce si tykáte.“

„Otázka syntakticky nesrozumitelná, prosím o přeformulování,“ ozvalo se ze sluchátka.

Nechávat samoučící počítače zapnuté moc dlouho a bez dozoru by se asi nemělo, pomyslel jsem si.

„To nebyla otázka,“ řekl jsem vchovně, oprášíl se a dál se věnoval obhlídce supertanku. Po pásu jsem vyšplhal na blatník (připomínalo to alpinismus), ale mimo dvou věží, čtyř nesmírných výmetnic raketometů, rzi a stop po zruřivých bojích tam nahoře nebylo nic zajímavého. Jen že všechno mělo rozměry vsuktku nelidské.

„Jak to dokáže jet rychle?“

„Padesát pět kilometrů za hodinu na zpevněné cestě. Čtyřicet pět kilometrů za hodinu jakýmkoli terénem.“

Tomu druhému údaj bych věřil. Jakýkoli terén se po průjezdu tohohle monstra změní na „zpevněnou cestu“. Nedokázal jsem si představit nic, co by se stroji dokázalo postavit do cesty. Snad jen nějaká větší pyramida.

Saladin je proti obrovskému smrtákovy vyložené drobek.

„Tak jo. Čili by nás vytáhnout měl, drobek. Drobek!“ Operetní jméno NATO-kódu Superkiller se mi vůbec nelíbilo.

„Budeš se jmenovat Drobek,“ plácl jsem dlaní do pancíře. „Ví to?“ obrátil jsem se na počítač.

„Volací signál automatického tanku třídy Superkiller byl překódován na slovo DROBEK“

„Radlici o metr výš, Drobku,“ řekl jsem a radlice s patičným skřipáním, ale poslušně, vyjela vzhůru.

„Myslím, že můžeme začít,“ řekl jsem Tomu druhému, ale neodpověděl mi.

Stanil jsem z blatníku, podlel pod radlici a uvázal světlemodré lano na oba háky na čele tanku (než jako háky vypadaly jako něco, co si tam zapomněl tyranosaurus). Pak jsem sešplhal do propasti, zavřel za sebou průvlak saladinu a pečlivě se připoutal do křesla. Tušil jsem, že to poslední bude obzvlášť důležité.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a řekl: „Jdeme na to.“ Přes svá předchozí autoritativní vyhlášení jsem si nebyl jistý ničím jiným, než že dostat saladin nahoru nebude nic snadného, natož zábavného.

Opřel jsem prst o knoflík ovládacího naviják a zkracoval lano, dokud nezačalo drnčet. Měl jsem zapnutý vnější odposlech a oba vedlejší monitory přeprnuté na zadní pohled. Na obou byla stěna z hnědočerveného pískovce a světlemodré lano, které mi připadalo strašně tenké.

„Jestli už teď takhle drnčí, co bude dělat, až se to pořádně rozjede,“ zašeptal jsem.

„Otázka syntakticky nesrozumitelná, prosím opakujte,“ ozval se počítač.

„Ale pořádk s tím syntakticky... Drobku, pomalu zaber,“ rozkázal jsem.

Lano se začalo chvět a jeho zvuk se zvyšoval a zvyšoval - lano se začalo zářezávat do pískovce a uvolněné kusy stěny padaly na saladin.

„To lano se přetáhne,“ řekl Ten druhý.

„Děkuji za příspěvek k všeobecnému optimismu,“ řekl jsem já.

Pak se zád saladinu začala pomalu zvedat. Za chvíli jsem visel v pásech obličejem k šrotu na dně strže. Když saladin stál jen na špičce radlice, postupu se zastavil.

„Tedy to začne být zajímavé,“ řekl jsem. „Drobku, přidej trochu.“ Někde shůry se ozvalo kvíčení trápěného kovu a saladin se začal otfášat, ale stoupl solva o deset centimetrů a zase spadl dolů, až se šrot v celém údolí otfásl. Lebka (má stará známá) se skutálela ze svého vyvýšeného postavení. Krápllo to, jako když spadne kameninový hrnec.

„Drobek asi prokluzuje,“ řekl jsem a zarazil počítač s tím věcným, otázkou syntakticky nesrozumitelná. Lano bylo zařízle do pískovce jako nůž.

„Myslel jsem, že ta skála je tvrdší. Jestli bych to nahore neměl něčím podložit.“

„Otázka synt...“

„Mlčet!“

„Ať to podložíš čím chceš, ohne se to nebo to praskne... takhle je lano alespoň zatížené stejnoměrně,“ řekl Ten druhý.

„Tak jo. Drobku, zaber ještě jednou.“ Když se znovu ozvalo to pištivé kovové naříkání, zařadil jsem „Vzad“ (tedy to znamenalo spíš „Vzhůru“), a zabořil prst do tlačítka navijáku.

Zbývá kola na zohýbaných osách začala drásat pískovec a saladin se roztfášil jako pod těžkou palbou. Trochu jsme stoupli, zastavili se, a lano, co bylo vidět, se protahovalo a ztenčovalo - navíc kmitalo tak, že chvílemi ani vidět nebylo. Saladin se tfášil víc a víc.

„No! No! Jedem!“ zapřel jsem se zády do sedačky, jako bych tím mohl gigantickým silám nějak pomoci. Ale přesně v té chvíli saladin skutečně začal stoupat.

Drásavé řinčení Drobka zaniklo v kvílení a pištění lana, třoucího se o skálu. Od okamžiku, kdy se saladin pohnul, začal ze spáry v pískovci stoupat bílý dým.

Kritické okamžiky nastaly - jak se dalo čekat - na hraně. V těch místech jsem navíc musel vypnout pohon třetí nápravy - liché kolo stáčelo saladin do strany a nebezpečně křížilo lano.

Jak jsem nápravu vypnul, už tak zpomalující stoupání úplně ustalo.

Přímou před očima jsem na hlavním monitoru měl dvacetimetrovou strž.

Saladin v podstatě ještě visel, ačkoli žád už byla za skosenou hranou.

Lano, jak se na něm třisetunový kolos pohupoval, hlasitě povrzávalo.

Dvacet metrů, máte-li je nakreslené na cestě před sebou, se zdá být nedlouhou, až velmi krátkou vzdáleností. Diváte-li se zespodu na něco dvacet metrů vysokého, není to také nijak mnoho. Ale diváte-li se seshora do dvacetimetrové propasti - do které vám navíc hrozí bezprostřední pád - je to výška, z které na čele vyvstává ledový pot.

„Drobek! Naplno vzad!“ zařval jsem. Někde za mnou se v řinčení a burácení kovu zvedly dva obrovské gejzíry písku.

Jestli tohohle si nějaký satelit nevšíme...!

Jak Drobek zabral, lano se vytrhlo z pískovce.

Ten zvuk, přestože ho počítač značnou část odstínil, zněl, jako by z oběžné dráhy spadl nesmírný ocelový ingot a narazil na podobně dimenzovanou kovančinu. Nebo na saladin.

Ráz lana se přes veškeré izolace přenesl dovnitř; z nosu mi vystříkla krev a měl jsem pocit, že mi vypadly oči; praskly bublinky a utrhli se jazyk.

Horší ale bylo, že saladin začal klesat. Co by se asi tak stalo, kdyby Drobek spadl do propasti? Na saladin? Jak pásy obrovského tanku prokluzovaly, místo aby couval, jel dopředu.

Zadupl jsem plyn do podlahy a obě přední nápravy začaly rvát pískovec, že na monitoru bylo vidět jen něco jako písečná smršť. Jak se kola na ohnutých osách roztočila na maximum, stroj se rozvíbroval tak strašně, že ačkoli jsem k sobě tiskl zuby vší silou, cítil jsem, jak se mi do jazyku zadírá opadávající sklovina. Nepovoliil jsem.

Vibrace byly tak příšerné, že v nich zanikalo všechno ostatní; nevěděl jsem, kde je nahore, kde dole a krev z nosu mi nekapala, ale rovnala se ve vzduchu do podivných obrazců. Vzápětí jsem přestal vidět.

Pak najednou něco povolilo, pak jako by do saladinu udeřil perlik a pak krev spadla, kam měla. Mně na kolena. Reflexivně jsem sundal nohu z plynu. Ticho po vibracích bylo ještě příšernější než vibrace samy - doslova mne zkroutilo do kozelce. Totiž ticho - v uších mi kvílely armády šléných komárů, za čelem bručel obrovský čmelák, svédily mne kosti a v puse jsem mimo skloviny měl i plomby, které nikdy za žádných okolností nevyzradnou, říkal zubař v bílém plášti.

Když čmelák s komáry odlétli a zubař odešel i zubař, zjistil jsem, že normálně sedím v saladinu. To, že *sedím*, mohlo znamenat jen to, že *nevisím* a že tudíž saladin je nahore na poušti. Počítač našelší sám zastavil Drobka, jinak bych si po tom povelu „Naplno vzad“ asi právě užíval něco jako závěsné sáňkování za šléným mamutem.

Hrana propasti byla deset metrů před radlicí. Na písku mezi hranou a radlicí nebyla jediná stopa.

„To musela být ta poslední řána,“ zašeptal jsem. „Chudák saladin.“

Představil jsem si, jak stroj přes okraj strže vyléti do výšky a dopadl na zmrzačený podvozek. Saladin na relativně rovné poušti stál na zbyvajících kolech opravdu hodně nakřivo.

„Drobku, o padesát metrů pomalu vzad,“ rozkázal jsem. Propast se mi zdála pořád nebezpečně blízko. Po rovině Drobek táhl zmrzačeného saladina snáze než kočka myš.

Sundal jsem si sluchátka, odepnul pás a toporně se odkračel umýt. Měl jsem pocit, že v těle cítím každou kost. Na loktech, na bradě a dokonce na špičce nosu jsem měl modřiny a v očích popraskané žilky.

***

Když jsem se trochu sebral, nasadil jsem si provizorní turban (izoluje hlavu před žárem mnohem lépe než jakýkoli Klobouk), otevřel průvlak a spustil se na rozžhavený písek. A svobodně se nadechl. Dřív jsem takovéhle věty považoval za hnusné fráze, ale ten první doušek vřelého vzduchu mi opravdu připadal *svobodný*.

„Teď už mě nic nezastaví,“ poplácával jsem pokleslý saladin po ožehlému pancíři. Bylo poledne, slunce okolní svět doslova tavilo, a navíc byl jeden z výjimečných bezvětrných dnů. Bytí venku moc dlouho by byla sebevražda. Navíc jsem věděl, že se mi z těla odpáruje voda, kterou sice mohou přístroje v saladinu recyklovat, ale nijak ji nemohou nahradit.

Tak jsem saladin jenom obešel (byl zabořený v písku a vypadal bez kol opravdu smutně) a prohlédl si vlečné lano. Naštěstí jsem na něj nesáhl - jen plivl. Slina na něm zasýčela - a nebylo divu. Lano bylo pokryté sklovitou taveninou.

***

V noci jsem se dal do práce.

Kvůli vedru jsem pracoval zásadně v noci. Měl jsem ještě dvoje rezervní bryle s násobičem světa, a tak to bylo dokonce příjemné.

No příjemné; mimo jiné mi omrzly prsty a uši, ale slátal jsem si z díky rukavice a čepici, a tak se to dalo vydržet.

***

To, co jsem během plánování vždy odhadoval maximálně na týden, se ukázalo být téměř neuskutečnitelné. Tím myslím opravu podvozku saladinu. Nejdřív bylo potřeba najít pozružená kola. Jedno jsem našel za hodinu. Druhé za týden a poslední za tři týdny. Za noci, co jsem marně bloudil po dunách a bodal dlouhým drátem do písku, jsem se málem zbláznil. Za rozednění jsem sedával na posteli s pistolí v ruce a hlasitě jsem se pohňňával. Vždy mne zachránila má nenávisť. Pak jsem o kolo zakopl v místě, o kterém jsem byl přesvědčený, že jsem ho prohlédl už několikrát. Jako jediné mělo neviditelný i náboj, nejen „pneumatiku“.

Měnit osy, z nichž každá váží devadesát kilo, v písku, který se nesmí dostat do ložisek, a když vám nad hlavou visí třisetunový kolos podepřený radlicí ještě většího kolosu, radlicí, o které nevíte, kdy povolí (zatížená radlice Drobka občas má - v naprosio nepředvidatelných okamžicích - tendence povolovat), tak to není zrovna *zábava*. O tom, jak jednou saladin spadl, ani nemluvíme. Anebo jo. Zrovna jsem se pro něco natahoval, a tak dopadl těsně (asi pět centimetrů) vedle. Proud vzduchu mě odhodil k patě nejbližší duny.

Nejhorší ale bylo nasadit na ty osy kola.

Občas jsem u toho - přiznávám - plákal. To mi třeba po celodenní chirurgické manipulaci s heverem a Drobkem - když jsem disk už už navlékal na šroubky náboje - třimetrákové kolo upadlo.

Vůbec, s těžkými věcmi se mi pracuje hrozně. Pahýl mne z toho bolí tak, že mívám pocit, že mi bércové kosti prolezou podrážkou.

Nakonec jsem to ale dokázal. Když jsem chytil závit první matice posledního kola a když bylo jasné, že už nespadne, šel jsem do lednice a dopil tu láhev whisky, co jsem našel po operaci Singhairy ruky. Pak jsem stál uprostřed noci na poušti, šermoval rukou proti tmě a nadával měsíci.

Druhý den jsem kolo dotáhl, spustil saladin z radlice Drobka a vyrazil na jízdní test.

Od doby, co jsem se k saladinu vrátil, uplynuly téměř na den dva měsíce.

***

„Nevěřil bych, že tohle ještě někdy zažiju,“ ovinul jsem prsty kolem krátké radlicí páky a zařadil ‚Vořed‘. Ty prsty mne moc neposlouchaly. Měl jsem je oteklé, pokryté ranami a odřeninami, kůži místy zčernalou mirazem, místy zažranou vazelinou; nehet na levém palci už mi podruhé slézal.

Saladin se při jízdě nezvykle chvěl a vnější odposlech mi zprostředkovával neblahé hučení ložisek. Kontrolky pěti tlumičích jednotek svítily oranžově, u druhého levého kola problikávala červená. S rychlostí vibrace rostly. Nakroužil jsem pouští kolem strže sotva deset kilometrů a některá z ložisek kol se začala přehřívat. Počítač zvýšil tlak oleje, teplota se vrátila k normálu a dokonce i to hučení se usadilo.

Když jsem zajižďel zpět za „montážní dunu“ (byla to ta, co zpoza ní kdysi zaučočil kulometný tančík je za ní jediné trvalejší závětří široko daleko), saladin zapadl. Michelininky zřáskem gruppenminou a při ostřelování raketami utrpěly „několik“ šrámů: všechny ztratily schopnost přizpůsobovat se nosnosti terénu, dvě ztratily schopnost tvořit nejvhodnější dezén a jedna na pohmat připomíná bicyklovou galusku.

Všechny „pneumatiky“ jsou ale stále neviditelné - šedý, místy zčernalý saladin na nich vypadá zvláštně. Hlavně když fouká přizemní vítr s pískem - to stroji vypadá, jako když pluje.

Přivoloal jsem Drobka a nechal se vytáhnout. Drobek v poušti nezná problém. Jednou jsem ho zkoušel navigovat proti opravdu velké duně, co to udělá. Počítač stroje do přesypu odmítl najet pomalu - sám od sebe zaakceleroval, pásy vyryly hluboké brázdy a obrovský tank dunu neprojel, ale rozmetal.

***

Daší dny jsem se zabýval už jen drobnostmi. Například do zásobníku vulcanu jsem dal zbytek beznábojnicových patron (naplnily ho sotva z poloviny), to samé jsem udělal i u kanónu (tam byl stav utěšenější) a do zásobníku plamenometu vsunul za téměř prázdný kontejner plný.

Vzpomněl jsem si, že vulcan je potřeba zastříhat. Je na to v počítači speciální program, který vždy vypálí jen šest ran, aby se vědělo, kam jde kulka z té které hlavně.

S pouští jsem se docela sžil. Svačičval jsem v přestávkách mezi prací usazený v písku a pozoroval měsíc. Fascinovalo mě, jak jsou krátery skrz průzračný pouštní vzduch vidět pouhým okem. Z nenadálého přepadení jsem strach neměl. Nový „známý“ mého počítače jhoafriický SPYSAT N6, dokáže monitorovat, co mne napadne. Tak bych o Cizincích věděl, jen by se v okruhu

šesti set kilometrů šustli. Dokáže monitorovat i za přesečných bouří, které, jak čas ubíhal, byly stále častější.

***

„Zítřka vyrazíme,“ řekl jsem jednou. To už jsem měl na práci jen dvě věci: vymést ze saladinu písek, a všek pancíře popatlat olejem a kvůli maskování ho pískem naopak posypat. Možná je to zbytečné, ale rozhodl jsem se pro to, už když jsem všechno plánovat tehdy v džungli. A své plány měním jen nerad. Jen s ubíhajícím časem toho moc nenadělám.

Ten druhý mi neodpověděl; vůbec, poslední dobou moc nemluví.

Na rozhovory mi ale stačí počítač. Je opravdu zajímavé, jak za dobu, co saladin ležel ve strži, „zmoudřel“. Zajímalo mne, jak se seznámil se SPYSATEM, ale zatvrdle odpovídal: „Otázka syntakticky nesrozumitelná. Prosim o přeformulování.“ Měl jsem pocit, že mi spíš nechce odpovédět, než že nerozumí. Ať jsem formuloval jak jsem chtěl, pořád odpovídal to samé. Od té doby si dávám pozor, jestli nezačal podvádět při šachu.

***

Zítřka pro mne znamenalo zítřka v noci. I když to asi bylo jedno - saladin je bez krystalového povlaku viditelný jak pro kamery, tak pro radary. Ale na druhou stranu, kdyby někdo chtěl kontrolovat všechny automatické stroje, které se po africkém kontinentu pohybují, asi by nedělal nic jiného. Považoval jsem za snáze odhalitelného člověka jdoucího pěšky. I když, kdo ví.

Seděl jsem na zadní věži Drobka, plechovku s džusem v ruce, a díval se, jak nad pouší zapadá slunce. Neznám hezčí pohled. Západy slunce sleduji od doby, co jsem natolik důševně vyrovnaný, že dokážu vnímat jejich krásu. Ještě mne to neomrzelo - odstíny červené, oranžové a fialovo zelené jsou nepopsatelné.

V syčení větru se ozývalo třepetání a plácání prádla, které se sušilo na šňůře mezi radící saladinu a hlavní kanónu. Šaty se musí sušit vždy večer - slunce je jinak úplně spálí.

Když světelná kouzla skončila, nasadil jsem si noční brýle a posbíral oblečení. Vonělo poušti.

***

„Co s tebou, Drobku?“ usadil jsem se do řídicího křesla - temný kolos tanku mi zakrýval celý hlavní monitor, „nakonec bys mohl jet s náma, ne?“

„Otázka synt...“

„Jaký je akční rádius Drobka?“ přerušil jsem počítač.

Chvilí „přemýšlel“: „Jsou-li stroje třídy Superkiller opravdu poháněny jadernými reaktory, do deseti let od data výroby prakticky neomezený.“

„Jaderné reaktory můžeme považovat za dokázané,“ zabručel jsem.

Nedávno jsem Drobka obcházeli s počítačem částic a radioaktivita zpoza pancíře mistry prosakuje - nikde ale ne tolik, aby to bylo nebezpečné i při dlouhodobé expozici. Není divu, že ji SPYSAT nedokázal zjišťit - obzvlášť na pozadí, po kterém vítr už léta rozfoukává devět stop po velkých jaderných bombách.

Když jsem počítači potvrdil radioaktivní pohon, zahrnul mne dalšími informacemi a vývody, co všechno veletank dokáže. Nakonec jen tak nenápadně podotkl, že stroj někde musí mít automatickou zásobovací jednotku, kde si doplňuje rakety, případně unikající olej a tak dále.

„Ať už tam je a doplňuje!“

„Rozkaz syntakt...“

„Drobek do zásobovací jednotky. Ihned!“

Zatímco se kolos valil k duně, která se opodál otvírala, přemýšlel jsem, jestli počítač může začít třpět zlozvukem, jako jsou oblíbené a pro ostatní časem nesnesitelné fráze. Vzpomínal jsem, že dřív, když nerozuměl rozkazu, říkal něco jiného než to věčné „...syntakticky nesrozumitelné!“. Naprosto jsem si ale nemohl vzpomenout co.

Za půl hodiny byl Drobek připraven.

Stáčilo jen vjíet.

Až do tohoto okamžiku jsem měl všechno naplánované. Ve snech, které jsem v džungli prožíval s otevřenýma očima, jsem vidal přesně ten pohled, jaký jsem právě sledoval na hlavním monitoru: poušť a vítr.

Dokonce i pocit, který jsem při tom snění zažíval, byl stejný: svoboda, nenávisť, pomsta. Paradoxně, tolikrát prožítý sen skutečnost oslabil a teď mi to nepřipadalo nijak významné, nebo slavnostní, nebo tak. V tom snu jsem vždy řekl nějakou frázi jako: „Pomsta přichází!“, nebo „Těš se, Ruffusil!“, nebo něco podobného (nablblého). Ještě jsem se u toho vídal, jak dábelesky cením zuby, a svou nohu, jak zadupává plyn do podlahy.

***

„Jedeme,“ řekl jsem a nechal řídit počítač. Dokáže se nástrahám pouště vyhýbat lépe než já.

***

Saladin se na poničených tlumících jednotkách houpal jako na moři, ale ještě se to dalo snést. Počítač sám navedl Drobka tak, že jel před námi - bylo to výhodné, kdybychom vjeli do nějaké pasti. Počítač sice vytáhl ze SPYSATU mapu, ale zároveň zjistil, že jihoafriická armáda experimentovala s tak zvanými putujícími nástrahami - jsou to gruppenminy, které se na určité ploše pohybují rychlostí padesát metrů za den - pod povrchem pouště. Tím veškeré mapy ztrácejí smysl.

V denních snech jsem si vždy potom, co jsem spravil saladin, představoval, jak jsem během pikosekundy přejel poušť, projel pralesem a jak zabijím Salinase, toho přišereného doktora, a nakonec a hlavně Ruffuse.

Zabijení nastalo vždy potom, co se mi za troušení hrdinských poznámek podařilo dobyt tábor v džungli. Pak jsem vždy osvobodil zajatce z bambusových baráků a „bratry“ z čelenek. Všichni mne pak nosili na ramenou, provolávali mi slávu a jednohlasně mne zvolili za Velkého Náčelníka. V čele jejich šiků jsem pak kráčel Zemí, drti Cizince...

Probudil jsem se kolem poledne se zdřevěněným krkem. Poušť sálala sluncem, které páliło i přes monitor, a jak se saladin houpal a vlnil, bylo mi špatně od žaludku. Dopotácel jsem se k lékárně, polkl pilulku proti nevolnosti a pokračoval počítáči trochu zrychlit. Jeli jsme po takové větrem udusané roletě a z pravidelného kolébání by se pozvracel i otrý námořník. Rychlosti se saladin uklidnil - v Drobkuvi bych ale nechtěl jet. Rány, jak zdořoval písčité vlny, byly nehezke - ale aspoň tím saladinu trochu uhlazoval cestu. Červená kontrolka pro tlumení druhého levého kola přestala problikávat a rozsvítila se natrvalo.

Saladin se při vyšší rychlosti začal trochu potácet do stran, ale počítáč to vyrovnával s bravurou závodního jezdce.

A tak to šlo den za dnem, dokud poušť nepřešla v polopoušť, polopoušť v savanu a savana v pahorkatinnu pokrytou řídkým uprášeným lesem.

Cestou se jinak nic zvláštního nestalo.

***

„No jo, sakra, ale co s tebou teď, Drobku?“ škrábal jsem se na nose a pozoroval zád tanku tkvící na monitoru jako útes. Nad pancířem stroje se v záru slunce tetelil vzduch - co bylo horší, za obrovským tankem zůstávala ošklivá spoušť. Jeho počítáč odmítal manévrovat kvůli takovým títernostem, jako jsou stromy, a kácel i kusy opravdu nevidané. Zbytečné zatáčení poškozujíc pásy, dozvěděl jsem se od počítáče saladinu. Mohl bych tank ovládat přímými rozkazy, které by nemohl neuposlechnout, jenže to bych si za hodinu umluvil jazyk ke kořenu. Syčák palubní počítáč v Drobkově je schopen rozeznat, jestli mu příkaz dává jiný počítáč, nebo jestli mu zprostředkovává živý lidský hlas.

„To je na nic,“ rozhodl jsem po krátké úvaze. Okolí bylo pro obra typu saladin docela nezalesněné, pro Drobka bylo přelešené už dost dlouho.

A podle vykáčené stopy by nás objevil i slepec.

„I slepec...“ zopakoval jsem a něco mě přitom napadlo.

Chvilí jsem rozkazoval a hlasitě taktizoval a pak se Drobek se škubnutím rozjel.

„Sbohem, Drobku,“ zamával jsem za jeho mizející zádi a vnější odposlech přenašel praskání dřeva a svištění větrů padajících stromů.

Zatřel jsem, Vpřed a zatočil na druhou stranu.

„To myslíš, že na sebe přitáhne pozornost, a tobě se povede nepozorovaně projít džunglí?“ ozval se po dlouhých dnech Ten druhý.

„Otázka synt...“

„Je to pravděpodobné, ne?“ řekl jsem.

„Nebýlo by lepší, kdyby jel dál před náma?“

„Myslím, že ne.“

Pustil jsem volant a nechal řídit počítáč. Do večera se kolem saladinu objevily šťavnaté ostrůvky zeleně a druhý den těsně před rozedněním se silly do zelené stěny opředené pavučinami.

***

Počítáč vybral jednu z klikatých cest, vedoucí skrz celou džungli Středu. Přestože je rozblácená a jen místy zpevněná štěrkem, je označena jako „dálnice“. Asi po tisíci kilometrech by se z ní mělo dát odbočit k Ruffusovu táboru, a hlavně by na ní měly být mosty i když, po posledním období deštů, kdo ví. Horší bylo, že jsem polohu Ruffusova tábora jen odhadoval. Ani SPYSAT nemohl pomoci - je to geostacionární družice a z jeho dosahu jsme vyjeli někdy před pěti dny. Počítáč nyní přijímal signály pouze z navigačních družic - na navázání důvěrných kontaktů s nějakým jiným špionážním satelitem by byl potřeba čas.

Nejeli jsme rychle, ale zato pořádk. Počítáč před rozbahněnými úseky přidával, aby nás jimi prohnala setrvačnost a někdy mne vysílal ven, abych nosnost povrchu ověřil „Vlastnomožně“. Když se (bohužel již „neinteligentní“) kola saladinu zaboří padesát centimetrů, tlačí na čtverecový centimetr tou samou silou jako jedna noha osmdesátkilového člověka se speciálním (mnou vlastnoručně vyrobeným) nástavcem na botě - plocha nástavce je proti podrážce zhruba osminová. To, že s protézou a nástavcem chodím jak nadvakrát přelomený Quasimodo, a to, že poněkud pneumatiky strašidelně prokluzují, to je jiná věc.

***

Už pár dní přiši.

Seděl jsem u stolu, poslouchal CD a snídal vločky s pomerančovým džusem. Náladu jsem měl temnou jako okolí - zrovna jsem přejižděl rozsáhlou holou pahorkatinnu uprostřed džungle. Kdyby tu musel zuřít strašný požár, na desítkách čtverečných kilometrů jsou jen zuhelnatělé pahýly a popel rozmáčený na slizké černé bláto - nikde ani výhonek, ani stébélko trávy. A to přes normálně obrovskou životaschopnost džungle.

„Cíl na dvanácti hodinách. Cíl dvě na třech hodinách. Cíle tři a čtyři na devíti hodinách,“ řekl najednou počítáč nevrzrušeným monotónním hlasem. Úlekem jsem se nadechl v nesprávný okamžik a ovesné vločky mi zaskočily hluboko do plic.

„Cíle útočí,“ řekl počítáč, než jsem stačil doskákát ke křeslu. Kašlal jsem, dusil se vložkami a měl jsem sundanou protězu.

Ozvala se příšerná rána a prudký náraz smýkl saladinem na bok. Jak jsem letěl, viděl jsem, jak džus z plechovky střiká nádherným pravidelným obloukem.

„Pali“ konečně se mi podařilo zasipat to slovo. Tedy alespoň myslím - byl jsem docísta ohušený.

Další ořes mnou švihl do závěsu sprchy a málem mne omráčil. V té chvíli saladin zaakceleroval - to mne po balistické křivce vymrštilo až dozadu k průvlaku - cestou jsem zády urazil stolič desku.

Vzápětí něco udeřilo do saladinu zepředu - znovu bezmotorový let a rázem jsem byl vpředu u křesla. Ze všech spár a skulin stoupaly obláčky prachu.

Přes geiziry hvězd v očích, intenzivní zvonění v uších a mixér v hlavě jsem se dokázal přehoupnout přes opěradlo, posadit se a připoutat se; to vše, než na saladin dopadla další série úderů.

Děsilo mne, že počítač nestříl!

Zuřivě jsem zamrkal a když hvězdy ustoupily, zahledl jsem na servisním monitoru blikat: ROZKAZ SYNTAKTICKY NESROZUMITELNÝ. PROSÍM OPAKUJTE.

„Paááááá!“ vyvrškl jsem. Měl jsem předtím hlas zkreslený vločkami asi víc, než se zdálo.

Proti hlavnímu monitoru právě nalétaly dva warbirdy a výmetnice raket chrlily další a další pruchy kouře.

Počítač raketám nastavil radlici. Zběsile nárazy mne vymrštily do pásů a viděl jsem, jak se okraj radlice rozpálil doběla.

V té chvíli do saladinu zabušily další rakety z boku a smetly ho z cesty.

Saladin se řítil rozbláceným popelem, stříhalo to do výšky, počítač divoce kornidloval a radlice lámala zuhelnatělé kmeny. Pak jsme najeli zpět na cestu a konečně začal střítet kanón.

Ty první dva vrtulníky už stáčily otočit a teď nalétaly zezadu. Viděl jsem je na pravém monitoru. Najednou se jednomu zablesko na boku a stroj jakoby nakopnut uskočil stranou. Jasně jsem viděl, jak pilotovi odletla přílba.

Počítač se ve střelbě z jedoucího saladinu ztraceně zlepšil.

Warbird se propadl těsně nad zem, podvozkem urazil několik černých kmenů, už už to vypadalo, že se roztrhne o násep cesty, ale pilot stáčil vyrovnat.

Druhý warbird to od náletu neodradilo. Zасыpal saladin dávkou raket.

Svět kolem se změnil v geiziry ohně a bahna. Rakety sklouzly po levém boku a řízení se zběsile rozezmitalo.

Druhá dávka.

Třetí.

Pak nás vrtulník konečně přelétl.

Podruhé počítač tu samou chybu neudělal. Místo tříštivého použil průbojný náboj.

Tomu warbirdu, co nás právě přelétl a snažil se uniknout proudkou zatáčkou vlevo, ho posadil mezi výstupy turbín. Zablesko se, stroj udělal kotrmelec a zasekl se do země jako meteor.

Opona bláta zakryla nebe a nadzvukovou rychlostí svištěcí kusy rotoru zasáhly vrtulník, jehož pilot už se vzpomínal po zásahu tříštivým granátem a ostrým výkrutem se vrátil do boje.

Neprůstředné sklo se rozlétlo do stran, do pilotova těla narazil šlehanec bahna, rozčákl mu vnitřnosti po kabině, a pak se vrtulník roztrhl ve vzduchu.

Jedna z větších trosek přelétla snad metr nad saladinem, z rozervaných nádrží přešel kerosin a dával opravdovému dešti duhové zabarvení. Bylo jen otázku okamžiku, kdy celé okolí zmizí v ohni. Zadupl jsem plyn a zbylé dva warbirdy nasadily maximální stoupavost. Přesto je výbuch, s kterým kerosin vzplál, vykopl do nebe jako hračky.

Saladin se jen zhoupal - oheň mu nevadí a naopak jsme se v něm na pár chvil ztratili. Pak vybuchl i první ze sestřelených warbirdů a tlaková vlna znovu shodila saladin z cesty.

Počítač jel smykem po kraji náspu a střepiny z vrtulníku thaly neprůhledný dým a zdvihaly fontánky rozbahněného popele. Proti zásahům raket to bylo jen takové pohazení. Pak se kola chytla a stroj se vyhoupl zpět na „dálnici“.

***

Vyjel jsem z dýmu a po stranách cesty visely oba zbylé warbirdy. Všiml jsem si, že jsou pěkně očouzené. Oba piloti už měli zaměřeno.

Počítač zablokoval brzdy, a tak smřšť protipancéřových raket narazila do cesty před radlici. Vrtulníky vypálily ze všech výmetnic naráz.

Cesta před saladinem zmizela. Počítač zaakceleroval, takže jsme kouřící kráter projeli, ale nemít mé křeslo tak dokonaly amortizér, utrhalo mi to vnitřnosti. Protože jsem se díval přesně do výbuchu, na okamžik jsem neviděl nic než vířící bílé kruhy.

***

Pak znovu vystřelili kanón - jeden z vrtulníků se řítil těsně nad cestou, a vypadal, že se do nás chystá narazit.

Průbojná střela prolétla sklem, pilotem, opěradlem a zasáhla hřídel rotoru. Rotor odletl do výšky jako blyškové kolo.

Vzápětí kanón vypálil ještě jednou - počítači ten předchozí zásah asi připadal málo.

Tentokrát to byl tříštivý projektil a mříl skrz popraskané sklo do kabiny.

Všechno se dělo ve zlomcích okamžiku.

Pilot už tak měl v hrudi kouřící díru jako pěst (padající stroj byl tak blízko, že jsem to viděl docela zřetelně); po nárazu tříštivé střely se jeho tělo nafouklo a rozstříklo na všechny strany - obzvlášť vyraženými bočními okénky. Že to vidím, se mi asi už jen zdálo - v té chvíli vrak vrtulníku narazil do saladinu.

***

Zásah jaderným granátem by byl asi o trochu horší. Ale ne o moc.

Najednou jsem si připadal - nevím ani proč - jako v gigantickém louskáčku na ořechy. Amortizér mého křesla šel poprvé v životě na doraz a

rachot byl tak zlý, že ho počítáč nedokázal odstínit. Měl jsem pocit, jako by se mi do uší dobývaly pneumatické sbíječky. Do každého jedna.

Pak saladin najednou stál a bylo takové ticho, že jsem slyšel šumění deště a syčení a popraskávání chladnoucího pancíře. Stroj stál šikmo přes cestu, ale počítáči stáčílo zabrat pravými koly a kontrolovaným smykem ho dostal do správné polohy.

Vzápětí se ozvalo zběsile vyří leteckých turbin.

Poslední warbird nám nedal šanci.

Rakety do nás tentokrát zabušily svrchu. A znova a znova. Zběsile údery zazraly saladin do promáčené cesty a červené kontroly už nesvítily jen u dvou tlumičích jednotek. Já jsem viděl dvojité, měl jsem prokousnutý spodní ret a pusou plnou štepínek zubů.

A warbird vybral sřemhlavý let a nalétal znovu; tentokrát zezadu.

A kanón nesřílel a nesřílel.

Počítáč zabral, kola proklouzla a vzápětí se z mělkých hrobů vyhrábla ven. Počítáč prudce přidal a po pár metrech ještě prudčeji zabrzdl - tak nás další dávka raket přelétla a rozmetala silnici před námi.

Jak se warbird mihl kolem, po pancíři se mu roztančily jiskry. Proč sakra sřířil vulcan? Pak se ozvalo ostré zvonění, jak kulky zabušily do lopatek rotoru. Vrtulník prudce stoupl, udělal obrát téměř na místě a vypálil po nás jedinou raketu.

Asi byla poslední, protože vzápětí vykroužil rychlou zatáčku a zmizel v dešti nad spálenišťem.

Na servisním monitoru, mimo zprávu o nefunkčních tlumičích, blikala i věta: **TĚŽKÉ POŠKOZENÍ ZBRUJNĚHO SYSTÉMU: KANÓN MIMO PROVOZ.**

„To nám scházelo!“

Saladin začal akcelerovat a na raketami rozbité silnici jsem málem přišel o zuby - pétování bylo opravdu úplně pryč. Počítáč ale stejně jako já věděl, že musíme co nejdřív z otevřeného prostoru. Já jsem na rozdíl od počítáče věděl i to, že na warbird se dají přidělat boční rampy a na ně rakety, jejichž průměr si nezadá s výmetnicemi Drobka. A podle toho, jak s námi cvičily už ty malé protipancéřové, Ruffusovo sřitelivo nepochází z pozemských zdrojů. Nebo alespoň nálože v něm.

***

Saladin nemohl jet rychleji než padesátkou. I tak se smýkal ze strany na stranu a kola na každé nerovnosti dvoce létala nahoru a dolů a ne a ne toho nechat. Žaludek se mi obracel a jindy tak měkké křeslo do mne bušilo ze všech stran. Připadal jsem si jako v šílené mícháčce.

Hranic nespálené džungle bychom podle počítáče měli dosáhnout během čtyřiceti minut. Za jak dlouho přiletí warbirdem přivolané posily jsem si odhadnout netroufal. Ale měl jsem neblahné tušení, že mnohem dřív.

Vzal jsem řízení, šlápl na brzdy a sjel z cesty.

„Myslíš, když jsme tak zabláčení, že nás přehlednou?“ skepticky se ozval Ten druhý, „dešť to smyje.“

„Když spravím dělo, máme šanci se ubránit,“ řekl jsem a horečně si utahoval botu s protézou. Pak jsem vyskočil ze saladinu jen v županu přepásaném pouzdrem s pistolí.

Z těžkých tmavošedých mraků hustě přšelo.

***

Ve vzduchu páchl mokřý popel, čerstvě spálený kerosin a kupodivu vonělo pečené maso. Pancíř saladinu pod kapkami deště syčel, kouřilo se z něj a na boku byla přškvářená zčernalá lidská ruka. Prsty měla zatáté do kusu rozlavené umělé hmoty - poznal jsem madlo kniplu z warbirdu.

Dešť bohužel ze saladinu opravdu smýval i vrstvu bláta: stékalo v rychlých špinavých stružkách a odhalovalo šedý, čerstvě zlizvený kov.

Vydrápáel jsem se nahoru a popálil si přitom ruce. Pancéřový poklop nad kanónem byl nedovřený a když jsem řekl: „Kanón do pohotovostní polohy,“ za ohavného skřípání se z lůžka místo ladné hlavní mauseru vysunulo zkroucené, svazky sežehlých drátů obalené monstrem.

„Do hajzlu!“ řekl jsem a u žaludku se mi udělalo tak divně studeno.

Jak do nás narazil padající vrtulník, počítáč nesřilni dělo stáhnout.

***

S pocítem beznaděje jsem se vrátil dovnř pro rukavice a nářadí. Nevěřil jsem, že to bude k něčemu dobré, ale nedalo mi, abych se nepřesvědčil. Když tak kanón alespoň přeformátuju do podoby, která se dá zavřít pod poklop.

Drátý a jiné kusy vrtulníku byly k hlavní a podsadě zbraně přškvářené tak, že jsem je musel omlátit kladivem. Ale potom se začal volně hýbat záměrný mechanismus - to bylo první pozitivní zjištění.

Havenň byla ohnutá nejméně natřikrát - když jsem zjistil tohle, zas jednou po dlouhé době jsem přemýšlel o sebevraždě. Určité by byla lepší, než se usmazit v saladinu rozbitém raketami, nebo znovu padnout do rukou Ruffusovi. Dešť mi bubnoval na hlavu a dělal na nose vodopád: špinavý promáčený župan táhl ramena k zemi a chladnoucí pancíř stále popraskával a páčil mne skrz podrážku do levého chodidla.

„Možná by to šlo uříznot,“ ozval se Ten druhý.

„To je na hovno,“ řekl jsem já.

„Bud' můžeš mít uříznoté dělo, nebo žádné dělo.“

Znovu a pořádně jsem si kanón prohlédl. První metr ze tří, až po místo, po které byla havenň zesílena, vypadal, jako že je opravdu rovny.

„Když to bude jen trochu ohnuté, při prvním výstřelu vybuchne jako šrapnel,“ řekl jsem.

Ten druhý jen pokrčil mými rameny.

„Pravda. Když vybuchne, tak vybuchne. Všechny ostatní případy mohou být buď stejně na nic, nebo lepší.“ To už jsem z bedny s nářadím vytáhl elektrickou vrtačku a nasazoval do ní rozbrušovací hlavu.

***

Kov hlavně je neskutečně odolný. Ubývá mnohem pomaleji než rozbrušovací kotouče.

„Čas tlačí!“ říkal Ten druhý vždy, když ustalo kvílení drásaného železa a já horečně měnil kotouč. Ten druhý, tím, že jsem ho poslechl, zase nabyl chuti žít a radit. To je v jeho případě to samé.

Jeden rozbrušovačky se nad spáleništěm neslo jako signály majáku: „Tady jsem, tady jsem!“ hučel mi pulzující randál v uších a měl jsem z toho husí kůži. Rozpálená ocel osíře páchla a hořící piliny mě šlehaly do pruhu pokožky mezi rukavicí a rukávem županu.

Když jsem byl za polovinou řezu, najednou se pocit nebezpečí změnil v intenzivní pocit bezprostředního ohrožení.

Jako by se mi někdo díval do zad.

Násilím jsem se ovládl. „Kdo by tady tak mohl být,“ řekl jsem nahlas, když jsem změnil další kotouč, „vrtulníky bych slyšel už z dálky, i přes to ječení, a navíc by mi o nich řekl počítáč.“

V té chvíli se staly dvě věci náraz. S ošklivým zamrazením jsem si uvědomil, že mám sluchátka místo na uších kolem krku. A že tedy počítáč může říkat co chce a já ho neuslyším. Ta druhá věc byla mnohem horší. Na pancíři za mnou se ozvaly kroky.

***

Tak rychle jsem se v životě neotočil.

Proti mně stál vysoký muž ve vodou splhlém černém kaftanu; dlouhé černé vlasy a vousy měl slepené do promáčených, zacuchaných pramenů. Jak po něm stékal déšť, padala mu na bosé nohy voda, která byla tmavě červená.

Když jsem mu pohlédl do očí, věděl jsem, kde se tu tak najednou vzal.

Kdo jednou ten pohled viděl, nikdy ho nezapomene. Tu totální nelidskost.

Vampire stál blíž k zádí, mezi mnou a průvlakem.

Bylo slyšet jen pleskání a šumění deště, a někde za mnou syčely kapky na rozáleném kovu naříznuté hlavě. Můj dech se srážel do obláček páry.

On nedýchal. Cítil jsem intenzivní puch shniloty.

„Kurva,“ řekl jsem.

Upír zaútočil.

***

Uskočil jsem dozadu, cípy mokrého županu mi obtočily kolena a padl jsem na záda. Horká voda z povrchu pancíře mi opařila krk.

***

Protože se nic nedělo, otevřel jsem oči. Jenom ten hněloblý smrad zesílil. *Vampire* visel ve vzduchu kousek nade mnou a zkrvavená voda z jeho šatů mi kapala po tvářích.

Věděl, že nemohu uniknout, a tak se pásl na mém strachu. Jenže nevěděl, že já už jsem tohle jednou zažil. Že jsem zažil i horší věci.

Vrazil jsem mu vrtačku s novým rozbrušovacím kotoučem do obličeje.

Kotouč mu s patřičně kvílivým zvukem přetáhl čelist a vyrval pár zubů, mezi kterými se ve zbytcích cizího masa hýbali červi. Cáklo mi to do očí.

Upír švihl rukou, ale jak zároveň instinktivně vzlétl, minul mě. Než se snesl zpátky, stihl jsem se odkulit, postavil se a prohlédnout.

Obličeji jsem měl polepený chuchvalci smradlavých vousů.

Dopadl na rozkročené nohy, až pancíř zaduněl, a z jeho zmasakrovaného obličeje mi nebylo dobře.

Tentokrát si dával větší pozor.

Přestože jsem před sebou šermoval kvílicí vrtačkou, neměl jsem moc šanci: pravou rukou jsem se sice snažil rozepnout pouzdro pistole, ale kůže byla tak nasáklá vodou a tak kluzká, že to nešlo.

Pak jsem do něčeho narazil zády. Nic jiného než hlaveň kanónu to být nemohlo. Uhnul jsem před výpadem upírovy levice, švihl po něm ječící vrtačkou, a hlaveň, jak jsem se o ni opřel, se skloupila, že jsem málem znovu upadl. V té chvíli se mi upírův pravý paňt začal do klopy županu.

S thavým zvukem jsem se vyškubl a prosmekl se podél kanónu. Všechno jsem vnímal jasně, jako by to bylo křišťálové: bylo mi kupodivu líto županu, jehož cár měl upír namotaný na prstech; koutkem oka jsem viděl stříbrolesklý kov v řezu na hlavni.

Upír znovu zaútočil. Odrasil jsem jeho ruku vrtačkou a kotouč mu do dlaně vryl hlubokou rozřepenou brázdou. Jízva přes obličeji už se mu za těch pár okamžiků téměř zatáhla.

Usmál se. Přes otrst, o které jsem před chvílí sebe sama přesvědčil, se mi z toho podlomila kolena.

Další úder levou rukou jen nastínil - jak jsem mávl vrtačkou, pravou mi ji vyrazil z prstu. Byla to taková rána, že vrtačka odletla až daleko přes nás sep cestu a ruka mi po loket zmrtvěla. Upírova paže pokračovala v úderu a snad nashčval, aby předvedl svou sílu, ji nechal dopadnout na hlaveň kanónu. Už jen tak lehce, zdálo se. Hlaveň se v řezu ohnula jako nalomená špageta. To bych dokázal leda s nějakým hydraulickým posilovacem.

Ukročil jsem, aby hlaveň byla stále mezi námi. V té samé chvíli upír zaútočil natvrdo. Navíc, jak jsem uhybal, dupl jsem protézou do bedny s nářadím.

Svět se zatocil, zhoupł, vyskočil do výšky a spadl zpátky.

Něčeho jsem se chytl.

Ozvalo se hlasitě třepetavé bušení.

Zjistil jsem, že visím, a v ruce svírám hlaveň kanónu. Pod mou vahou povolil otáčecí mechanismus a hlaveň byla skoro vodorovně - visel jsem až na jejím konci - daleko za hranou pancíře.

To třepetavé bušení neustávalo - byl to upír.

Musel jsem se hlasitě rozsmát. Nemohl jsem jinak: Jak po mně sekl rukou a já se zvrtil v bedně s nářadím, zasáhl prsty hlaveň - přesně místě, kde byla nařiznutá. A přesně v té chvíli jsem se jí chytl a má hmota mu v řezu sevěla prsty.

Smát jsem se přestal téměř vzápětí. Třepetavé bušení ustalo.

Upírovi se nedařilo prsty utihnout a tak se sklonil a jeden už si odhrýzl. V těch přšemých očích neměl nic než smrt. Když jsem si vzpomněl, co dokázal ten první tenkrát nad pouští, pustil jsem hlaveň, ačkoliv jsem věděl, že to bude zlé.

Dopadl jsem z výšky dvou metrů, a přestože jsem se snažil dopadnout na levou nohu, dostala svůj díl i protěza.

Bolest byla tak strašná, že mi okolní svět na chvíli zčernal. Nemohl jsem jinak: zařval jsem, div mi nepopraskaly hlasivky. Zároveň jsem ale věděl, že na bolest nemám čas. Druhou šanci nedostanu - takové náhody se neopakují a porazit upíra mohu jenom zevnitř saladinu. Mohl bych sice křiknout „Pai!“, ale buď bych také dostal svůj díl napalnu, nebo by mne dostal hořící upír.

Upír už si ukousl druhý prst a právě ho napadlo, když už nevisím na hlavni, že by ji mohl nadzdvihnout.

Nemohl jsem vsát.

„Otevřít!“ zaječel jsem a smýkal se černým bahnem k zádi saladinu jako šilena žízala. Vchod cvakl v okamžiku, kdy se ozval svist těžkého letičiho předmětu.

Překulil jsem se na záda, sedl si, zvedl ruce nad hlavu a zachytil se za hranu průlezu.

Upír dopadl do bahna přede mnou tak prudce, až mi cáklo do námahou otevřených ust.

Nevím, jak jsem to udělal, ale vím, že to muselo být něco jako půl veletoče vzad. Do toho odrazu se vložil každý kousíček mého těla.

Najednou jsem ležel na břiše na koberci uvnitř saladinu a díval se na upíra mezi prsty, z nichž jsem měl strhané nehty. Z rozraženého temene mi do očí tekla krev.

Počítat k zavření průlezu použil tu druhou rychlost, kdy veřejně dokáže přeseknout i člověka v neprůstředné vestě.

To nemohl stihnout ani upír.

„Župan v hajzlu,“ řekl jsem. „Plamenomet - pai!“

***

Přes bolest v pažylu, rozbité hlavě a poničených prstech (při tom veletoči se mi nehty na ukazováčcích, prostředních a prstenících zachytily za hranu vchodu a hlava posloužila jako „bod otáčení“) jsem za chvíli byl zas venku. Podle počítače se nikde nic nehýbalo a potřeboval jsem dořiznout tu

zatracenou hlaveň. Už proto, že v tom stavu, v jakém je teď, se naprosto nedá zavřít pancéřový poklop - a dostat raketou pod něj, přímo do zásobníku... Brri!

Ve vzduchu intenzivně páchla spálenina a vlevo od saladinu, směrem k cestě, byl kruh suchého rozžhaveného popelu. Kapky se v něm odpařovaly tak rychle, že to znělo jako nepřerušovaná sycivá exploze. Nad rozpáleným místem stoupal sloup dýmu a páry.

„Sbohem, příteli upíre,“ řekl jsem. Upírova smrt měla dvě nevyhody: došel mi napalim a sloup žhavého vzduchu musel vyburcovat infračidla v celém vesmíru.

Z pažylu mi do boty tekla krev a prýštila v malých čůrcích kolem řemenu zakryvajících díru po kuice. Když jsem hledal vrtačku, skákal jsem jen po levé noze, ale stejně to bolelo tak, že jsem měl v očích slzy.

Vyhodil jsem vrtačku nahoru na saladin a málem se za ní nevydrápal. Ze strany, kde plamenomet spálil upíra, byl pancíř rozžhavenější než po raketových útocích čtyř vrtulníků a hořícím kerosinovým deštěm. Kapky vody prskaly a syčely.

Vylezl jsem nahoru s pomocí mléčných jizev, které do saladinu vyřly rakety.

Bolest vystřelující z pažylu a konečků prstů jsem se rozhodl nevnímat.

Přesto, když jsem stiskl vypínač vrtačky a rozbrušovací kotouč se zakousl do hlavně, považoval jsem to, že u toho stojím na vlastních nohou (noze), za jedno z největších vítězství svého života. Na konci hlavně byly připravené mé vlastnoručně z deky ušité rukavice, a upírovy odhrýzané prsty se mezi rozhaženým nářadím kroutily jako nechutné pomravy.

Tentokrát jsem si sluchátka na uších nechal.

Vrtačka kvílela, zápach spáleného kovu se zadíral do nosu, jiskry létaly a přišlo houšť a houšť.

***

Když zohýbaná část hlavně konečně zazvonila o pancíř, lll se mi po tvářích spolu s deštěm pot. Nebylo to ani tak od práce ani od bolesti, jako od nervu. Pořád jsem měl pocit, že za mnou někdo stojí, nebo že ve vrtí rozbrušovacího kotouče slyším klapot vrtulníků.

S upírem jsem ztratili spoustu času a warbirdy létají rychle.

Vypnul jsem vrtačku, hodil ji do převrácené bedny na vercajk a nahmul za ní ostatní rozsypané věci. Jen abych už byl dole v bezpečí kabiny.

„V hlavní bude plno pilin,“ řekl Ten druhý.

Měl pravdu, ale nenáviděl jsem ho za to.

Najít v hromadě mokrého železa správné nářadí, povolit několik matic, sundat těžký pancéřový kryt... Klíče mne pálily do poničených prstů jako doběla rozžhavené a smekaly se na všechny strany a dělaly všechno, jen ne to, co jsem od nich chtěl.

Nakonec matice před mou zarputilostí povolily.

Odpojil jsem hlavěň (mámlem mne shodila ze saladinu, jak byla těžká) a vyklepal z ní piliny. V okamžiku, kdy jsem na dlouhý drát namotával cucky olejem nasáklých hadrů, se ozval hlas počítače:

„Nejistitelný počet cílů na jedné hodině. Vzdálenost vyšší než deset kilometrů. Rychlost odhadnuta na pět set kilometrů za hodinu.“

„Warbirdy.“ skočil jsem počítači do řeči, zrovna když říkal, že cíle podle zvuku identifikoval jako vrtulníky Warbird A15. Jak jsem se snažil procpat hadry na drátu hlavní, vyklouzla mi z rukou.

„Měi by sis pospíšet, budou tu do minuty. A nemyslím, že by bylo zdravé, zdržovat se mimo saladin,“ řekl Ten druhý.

„Drž hubu! *Drž hubu!*“ vyříškl jsem. Zároveň jsem věděl, že pokud nepotlačím nervozitu, že zemřu. Bez kanónu se těžce pancéřovaným vrtulníkům neubráním a budu-li ječet a budu-li se mi třást ruce, nikdy ho za minutu nesešroubují.

Šroubovat matice se strhanými nehty bych nikomu nepřál. Vše, čeho jsem se dotkl, bylo slizké od krve.

Když jsem nasazoval klíč na poslední šestinran, zaslechl jsem výti leteckých turbin i já.

Matice bylo potřeba dotáhnout až do konce.

***

To už řev motorů zcela vyplnil prostor mezi těžkými mraky a zemí.

Že mne vrtulníky mimo cestu přehlédnou, o tom jsem si mohl nechat jenom zdát. Zautočily rovnou z letu a útočily křížem: zepředu a zleva.

První raketa udeřila do pancíře, klíč mi vylétl z ruky a svět se roztočil. Najednou jsem ležel v blátě, všude kolem přišlo náradí a měl jsem vyražený dech. Z nosu mi tekla krev a v zalehlých uších mi kvílely šířeny parníků lokomotiv.

„Pali“ zářval jsem, ale vůbec jsem se neslyšel.

Jak jsem se mátožně zvedal, nahmátl jsem v popelovém bahně sluchátka.

Do kvílení lokomotiv zaduněl zvon a ještě jednou a ještě jednou.

Obrysy saladinu se mi rozostřily před očima. Čtvrtá raketa sklouzla po radlici a světlo jejího výbuchu se odráželo od nízkých mraků. Hned nato se mraky rozsvítily, jako by v nich někdo zapnul slunce. Proskočil jsem mezi koly pod saladin.

Měl jsem dost štěstí: stroji se smýkl na stranu a jedno z kol mne vzalo s sebou, aniž na mne najelo. Kolm vybuchovaly gejzíry bláta a obličej mi sežehl závan horkého vzduchu. Vyřel jsem si z očí spálené řasy.

„Kanón asi střílí,“ řekl jsem, ale slyšel stále jen ty lokomotivy. Ten slunečný efekt v mracích nemohl být od jiného, než od vybuchnuvšího vrtulníku.

Kousek od saladinu dopadlo lidské tělo v ohořelé kombinéze. Hlava mu končila spodní čelistí a bylo zkroucené, jako by nemělo kosti.

Vrtulníky dál útočily křížem a bylo jich snad deset. Pancíř nade mnou rezonoval a brněl, že se ho nedalo dotknout. Někde v hlavě mi něco přemýšlelo, proč stále používají ty malé rakety, když jsou zjevně neúčinné - proč nepoužijí ty velké. Dým z výbuchů mne dusil, a netisknout se do bláta za kolm, stěpiny a tlakové viny mne už dávno rozházely po okoli.

Pak ostřelování ustalo. Zdvíhl jsem obličej a vykuli se zpod saladinu - na opatrnost nebyl čas a nebylo ani na co čekat: Vrtulníků bylo příliš mnoho, překážely si, a tak se musely nejdřív seřadit, než mohly začít útočit z druhé strany - to znamená zezadu a zprava. Jak by to začalo léhat zezadu, už bych se do saladinu nikdy nedostal.

Když jsem vstával, připadalo mi, že se hýbu strašně pomalu. Jednou výhodu jsem měl, že jsem stále slyšel jenom ty lokomotivy - podle toho, že kolm tak nějak divně vrří vzduch, po mně někdo páli kulometem. A hvízdání a ječení odrážejících se kulek je paralyzující.

Metodicky jsem si ořel prsty o cary županu a dvakrát po sobě stiskl tlačítko na obdělíkovém klíči.

V okamžiku, kdy se průvlak rozléti, saladin poskočil a do kvílení lokomotiv se ozvalo houkavé prásknutí a bodlo mne v uších. Podle všeho mi kanón vystřelil přímo přes hlavu.

Něco jako rozružený býk mne nabralo do zad.

***

Najednou jsem ležel napasovaný u lednice a ještě před chvílí vodou prosáklý župan na mě doutnal a místý na něm vyřázely červené plaménky.

Než počítáč zabouchl průvlak, stáčky dovnitř prolétnout tři nebo čtyři střely - to už musel být vrtulník, který je vypálil, zničený. Byly to takové střely pohrobcí.

Chvilí se odrážely a ničily. Jedna prorazila velký monitor před pravyím křeslem, druhá mi utrhla poslední článek levého malíčku, další nevím.

Bolest mne probírala: Serval jsem ze sebe hořící trosky županu, skočil k lékárně a bez rozmyšlení polkl kinetinu.

V několika známých bleskových vlnách bolest ustoupila a dostavil se pocit svěžesti, zdraví a síly.

Zuby jsem roztrhl ob vaz a zavázal si krvácející prst.

***

Přes radlici se valilo bláto a létaly zuhelnatělé stromy. Přestože na servisním monitoru bylo vidět, že kanón stále střílí, vrtulníky se dál rojily jako vosy. Podle čísla na monitoru už jich bylo jen osm. Pravda, žádny si nedovoili nějak těsný nálet, ale jejich rakety byly dost přesné i z dálky.

CÍL DEVĚT NA JEDNĚ HODINĚ, červeně zablikalo na servisním monitoru. Po kinetinu se mi chaos v hlavě usadil a zas mi to myslelo docela jasně:

Vrtulník s těmi velkými raketami na bočních rampách nemůže letět tak rychle jako vrtulníky se standardními raketomety. A právě tenhle vrtulník je cíl devět. Druhá úvaha: Počítač nedokáže s třetinovou hlavní zasáhnout na větší dálku - potřeboval by zastřílet.

Po kinetivové akceleraaci se dostavila obvyklá supervýkonnost. Protože jsem stále nic neslyšel, vyklopil jsem klávesnici a chtěl spustit zastřelovací proceduru pro kanón ručně. Nevím, jak jsem to chtěl dokázat - saladin se tak zmíral a skákal, že jsem měl problémý trefit se do klávesnice, natož do jednotlivých klapek. Vím ale, že se vše odehrávalo neuvěřitelně rychle.

V té chvíli počítač dojel zpátky k cestě.

Bohužel, místo aby na ni najel nějak normálně, plnou rychlostí ji řízl kolmo. Násep byl v tom místě opravdu vysoký.

Letěli jsme sedmdesát, možná devadesát metrů. Ale mělo to jednu výhodu - ustaly veškeré třesy, a tak jsem stihl aktivovat tu zastřelovací proceduru.

Pak jsme dopadli.

Pamatuji si jen obrovskou vlnu bláta vybuchující proti monitoru a pocit, jako by na mne spadlo něco velkého.

***

Když jsem se rozkoukal, byly popraskané obrazovky zase jednou posřikané krví a saladin právě znovu najížděl na cestu. Počítač tentokrát „lejeckou“ chybu neudělal.

I když chybu: na pravém monitoru, který snímal prostor za zádi, se k nebi vzpíral obrovský vír dýmu a páry, a warbird, který měl na bocích vodovorné rampy s třemi dlouhými, tlustými, křídlatými válci, právě vybíral zatačku.

Vsadil bych se, že před několika vteřinami tam ty válce byly čtyři.

„Jak se chceš vyhnout druhé raketě?“ řekl jsem a stále se sotva slyšel.

***

Mimo vrtulníku s megaraketami nebyl vidět žádný jiný. Také bych se stáhnul, být v helikoptěře, kdyby kolem bouchalo něco *takového*. Být v něčem, na co ty obrovské rakety míří, nejradší bych úplně zmizel.

„Ale ty v něčem takovém jsi,“ řekl Ten druhý. Zahlíňal jsem se - přes kinetin se mi po tom šíleném skoku kolečka vracela do původních pozic jen zvolna.

Na servisním monitoru se rozsvítilo slůvko FORSÁŽ a akceleraace mne zamáčkla do křesla.

***

Možná bylo dobře, že jsem byl poloomměřený. Co saladin na zničených tlumičích dělal, bych asi s jasným vědomím nepřežil. Během několika sekund

se třísetunový kolos řítí stopadesátikiletrovou rychlostí po cestě, kde se bezpečně dalo jet sotva padesátkou, kdyby byl stroj v pořádku.

Chvilí jsme jeli po pravých kolech, chvíli po levých. Chvilí po předních, chvíli po zadných a chvíli po zadních jako nějaký šílený motocykl. Nejhorší byla jízda po zadních - krev z nosu mi přitom cákala do očí a tlačila se nazpátek do hlavy. Trochu jsem se v ní topil.

Občas jsme jeli po cestě, ale většinou jsme ryli hluboké brázdy do spáleniště kolem. Pojem „cesta“ byl po průjezdu saladinu jen relativní: Příšerné nárazy skákající masy dokázaly rozmetat i násep, takže „cesta“ spíš připomínala bombarní přeorané bojiště.

Člověk by saladin ovládat nedokázal. Jak mne přecházelo obluzení, měl jsem stále intenzivnější pocit, že ani počítač to nedokáže moc dlouho.

***

Pak se pod saladinem míhlo něco černého a dlouhého, něco, za čím sršel ohon dýmu a ohně.

Pod saladinem proto, že jsme právě najeli na zlom cesty a vzlétili jsme.

Přes kinetin a zastřený stav ducha jsem začal řvát hrůzou. Podobný pohled, jaký se mi naskytl na hlavním monitoru, jsem naposledy viděl z okna, když jsem letěl ukořistěným warbirdem.

Nebyl to obyčejný zlom cesty.

Byl to konec pahorkatiny - hrana, která se obvykle přejíždí na redukovanou jedničku a ještě se zatátými zuby. Úbočí kopce pod saladinem bylo asi půl kilometru dlouhé a mělo sklon třicet, pětáctičet stupňů.

Hluboko dole mé rozostřené oči vnímaly zelenou masu a za ní obrovský, široký černý pruh.

„Džungle,“ kmitlo mi zamrzajícím mozkiem, „a nějaká řeka.“ Jak jsme letěli, bylo slyšet jen hvízdání vzduchu.

Džungle se blížila.

Nacpal jsem si do úst cár županu, který jsem měl přiškvařený na předloktí, a skousl ze všech sil.

Pak v dálece před námi vybuchla ta raketa a vyhodila do nízkých mraků sloup zpěněné vody.

Pak saladin dopadl.

***

Kupodivu to nebylo tak zlé. Bylo to dokonce snesitelnější, než předchozí skok přes cestu.

Stroj přistál, jako doskakovali skokané na lžících: všemi koly naráz (ne že by skokané na lžících měli kola) a na jedno z nejprudších míst svahu. Bylo to tak prudké místo, že to byla spíš jen skála než svah.

Kola divoce zakvilela, amortizér křesla těžce zařuněl a vibrace mi projely tělem jako motorová pila. Vzápětí vše ustalo - saladin se odrazil jako žabka. Třísetunová žabka.

Druhý let byl mnohem kratší, zato přistání nejtvrďší ze všech, jaká jsem zažil.

Stroj dopadl na rovinu, do pásu vegetace.

Zavříla zeleň, rozdrčené kmeny stromů a tuny bláta. Saladin se opět odrazil a první dva kotmelce si pamatuju.

***

Probral jsem se a červené kontrolky na zakrváceném pultu mne vůbec nepřekvapovaly. Po kolenou a stehnech jsem měl rozmáčenou klávesnici, a bezpečnostní pás na pravém rameni byl z poloviny prasklý. Na krvavé otisky jsem se snažil nedívat. Mimo modřin a pásů jsem tam seděl jen ve vysokých botách, slípech a z pusy mi visel uslintaný cár županu.

Vypítl jsem ho a poptalíci zachvatit dávení. Bolest jsem nevnímal, jen mi začínalo být zle po kinetinu. Na všech třech monitorech byla černočerná tma a saladin se tak neznatelně, ale známě, chvěl. Věděl jsem, proč se chvěje, a věděl jsem, že jsem prozatím v bezpečí - hlubinné miny snad Ruřfus nemá a jinam než do řeky saladin spadnout nemohl.

„Mapu,“ zachřel jsem a počítáč na obrazovku vyvolal požadované.

Modrý křížek, označující saladin, ležel mezi dvěma nepravděpodobnými čarami, označujícími břehy řeky Zair. Než řeka je to spíš vele-veletok. Dobře si pamatuju, jak jsem přes ni plaval, když jsem šel pro saladin - držel jsem se klády a jak jsem kopal nohama, málem mi uplavala bota i s protézou. Zair je mísy široký i jedenáct kilometrů.

„Jak se jmenovala ta řeka minule?“ řekl jsem a snažili se rozepnout růžičí bezpečnostních pásů.

„Jhn,“ odpověděli. Ten druhý a počítáč současně.

Dokázal jsem si píchnout triádu a svařit se na palandu. Kdo přese mne přetáhl deku, nevím.

***

Spal jsem čtrnáct hodin a probudil se docela fit - zbytky kinetinu vprichvaly.

Špatně byly ty prsty.

„Taky ta kulka mohla vzít jeden se sthanými nehty,“ řekl jsem, a nahlas u toho skřípal zuby - právě jsem si obnažené maso na koncích prstů vydezinfikoval a chystal se ho přelepit náplastmi s hoiivým gelem.

Protože jsem na to musel používat stejně ponícené prsty druhé ruky, opravdu to nebylo nic příjemného. S malíčkem bylo méně práce. Kulka ho uřčila čistě, v posledním kloubku, a obvaz ránu uchránili před špinou - stačilo ho jen zalepit.

„Ještě pár přestřelek, a bude mě polovic,“ zabručel jsem. Nemohl jsem moc otevřít ústa - od výbuchů, které jsem zažil mimo saladin, jsem měl přiškravenou kůži na obličej i po celé hlavě. „Polovic a ještě upečená,“ dodal jsem, když jsem si zalepenými prsty patlal po tvářích mast na spáleniny.

Pahýl nohy, poraněný pádem ze saladinu, byl nejhorší. Nejhorší bylo odlepit z něj krevl přišchlou protézu.

***

Umyl jsem se, oblékl si zelenou teplákovou soupravu s nápisem NATO, najedl se a začal prohlížet stroj - občas jsem mrkl na pult, jak počítáč testuje a oživuje a jak zhasínají červené a oranžové kontrolky. Moc se mu nedařilo.

Zajímalo mne, kde skončily všechny kulky z kulometu.

Jednu jsem našel v těžce zkoušené pračce. Je to zvláštní, lednice je přesně naproti, a s ní se nikdy nic nestalo.

„Tím jsem dopral,“ zaklepal jsem na zelený bok s dřou jako kovové desetleuro.

Druhá byla v monitoru a další dvě ve spodní palandě. Vypadalo to docela nevinně, než jsem palandu nadzdvihl. Nebýt termiové granáty a céčtyřka v pancéřové schránce, měl bych po kremaci.

***

Ještě jednou jsem se vyspal, zašil natržený pás a dál nebylo na co čekat. Posadil jsem se do křesla a připoutal se. Na červené kontrolky jsem se nedíval, co s nimi také.

„Plaveme na druhý břeh,“ řekl jsem.

***

Nebýlo to až tak snadné: nemohli jsme se odtrhnout od bahna na dně.

Ale nakonec se to povedlo. Turbinky vodního pohonu táhly na stranu, ale počítáč to ukormidloval.

U druhého břehu jsme vystoupili na „periskopovou“ výšku a hledali, kudy vyjet z vody. Hustě přšlo. Podle navigačního satelliteu tam měly být různé cesty, ale narazili jsme jen na naši oblíbenou „dálnici“.

„Mám na ni vjet? Budou tam na nás čekat.“

„Ruřfus určitě věří, že jsi mrtvý. O saladinu nemůže nic vědět a nic než saladin ten pád vydržet nemohlo,“ odpověděli. Ten druhý.

„Dálnice prochází necelých sedmnáct kilometrů od plánovaného cíle cesty,“ řekl počítáč. Nejdřív mne ohromilo, že mluví z vlastní iniciativy, přestože jsem to mimo hlášení nebezpečí zakázal; pak to, že je schopen použít tak nejednoznačné slovo jako „necelý“, a nakonec to nejdůležitější: že ví, kde leží Ruřfusův tábor, když já sám to jen odhaduju.

„Jak, jak, jak...“ nevěděl jsem honem, jak otázku položit, aby mi neodpověděl tím svými: „...syntakticky blebleble.“ „Zobrazit trasu!“ rozkázal jsem.

Na mapě bylo opravdu označeno místo, kde by mohl ležet Ruřfusův otrokářský tábor.

„Odkud byla potvrzena informace o poloze cíle cesty?“ konečně mne napadla přijatelná formulace.

„Byl zaměřen vysílač navigačního signálu pro nepřátelské vrtulníky Warbird A15. Cíl cesty byl ztotožněn s polohou vysílače.“

Samoučící počítač - už řídí mnohem lépe, než já kdy budu schopen, a teď pomalu začíná i něco jako uvažovat. Doufám, že mi jednou nepřeroste přes hlavu.

„Výborně, hochu,“ poplácal jsem kryt tunelu vedle svého kolena. Čekal jsem, že počítač odpoví: ‚Děkuji za pochvalu.‘ Nebo tak něco.

Neodpověděl.

K Ruffusovu táboru to bylo i s odbočkou sotva dvě stě čtyřicet kilometrů.

***

Dálnice na levém břehu Zairu začínala dřevěným mollem plovoucím na rezavých barelech. Z vody vedle mola vychýlval prošílený bok velké pramice, a jak lilo, na hladině i dřevu vyskakovaly špinavé bublinky.

Džungle se nakláněla nad vodu jako připravená ke skoku.

Saladin se na břeh vedle mola nemohl vydrápat. Už jsem se viděl, jak se plahočím červeným bahnem s lanem od navijáku, ale počítači se to nakonec povedlo.

Přišlo stále houšt, a „dálnice“ byla jeden nekonečný, rozmočený marast. Dřív po ní jezdily nejvíc tanky - koleje, vyrvané pásy, byly až metr hluboké a plné vody; mísy, když byl spád, jimi tekly regulérní potoky.

Přestože počítač jel, jak nejpomaleji mohl, před obzvlášť rozbahněnými úseky musel zrychlit. To jsem se pak v křesle mátil na všechny strany, měl pevně zatáté zuby a ještě pevněji zavěněné oči.

Zničené tlumiče měly ještě jednu nevýhodu. Saladin poklesl o dobrý půlmetr a téměř soustavně o něco dělal spodek.

***

Počítač zase jednou zaakceleroval, žaludek se mi zhoupal a přes příď stroje se začala valit blátnivá voda a zalévávala krystaly sloužící jako kamera. Saladin v takových případech ostře uhybal až uskakoval doprava - „nezničitelná“ radlice nevydržela některý ze skoků dalekých, zkrátila se, a ve vodě a blátě táhla špičící stroje za sebou. Navíc s ní šlo hybat jen v rozmezí pěti centimetrů nahoru i dolů a červená kontrolka označující její nefunkčnost svítila bez jediné oranžové přestávky.

Saladin se z dlouhého výtuku vyhoupl s prudkým nárazem a bahnitá voda zalila rostlinstvo natahující zelená chapadla do puli cesty. Do příštího období dešťů dálnice zmizí - už teď přes ní těžely popadané kmeny a mísy na ní rostly solidní stromky, o bambusu nemluvě.

***

„Cíl jed...“, začal počítač, právě když se mi po projeti dalším výmolem vracely oči do důlků. Nedomluvil a strhl řízení do džungle.

Zvenčí se ozvalo drásavé zasvěštění a vzápětí výbuch, který ořásl celým světem. Saladin se smýkl a zřítíla se na něj lavina bahna a rozdrčené vegetace.

„Co to herdek bylo?“

„Cíl identifikován jako automaticky odpalovaná samonaváděcí raketa neznámé konstrukce. Stejně nebo podobně použil vrtulník třídy Warbird A15 při posledním boji.“

„Po takové ráně je tu za dvacet minut celá Ruffusova leka,“ řekl Ten druhý.

„Možná i dřív,“ řekl jsem já.

Kola se ve změti lán a popraskaných větví naposled protočila, radlice rozhnula neprůhlednou zeleň a vyhoupl jsem se zpět na cestu. Vzadu v širokém okruhu zmizelo veškeré rostlinstvo a uprostřed zel třicetimetrový dýmající kráter. Z nebe stále padaly útržky listů i sám déšť vypadal trochu do zelena.

„To dostat, je po nás,“ řekl Ten druhý.

„Zatracený rakety!“ hlasitě jsem polkl. Saladin se propadl do výmolu.

„Naštěstí zas tak moc samonaváděcí nejsou,“ řekl Ten druhý, když zase šlo mluvit.

„To si nemysli.“ Před vnitřním zrakem mi prolétl obraz, jak jsem se - coby člen Ruffusova vrtulníkového oddílu - zúčastnil ničení jedné automatické pasti. Přesně podle hesla: Co nemůžeš ovládnout, znič. Jako by to bylo včera, viděl jsem, jak stejná raketa zatočila o stoosmdesát stupňů a z boku zasáhla standardní, divoce manévrující automatický tank.

Puklá věž s raketomety odlétla snad dvě stě metrů daleko.

„Státí“ řekl jsem. „Musíme zastřílet dělo!“ Z toho, že jsem až do této chvíle zapomněl na něco tak důležitého, mne téměř pojalý mldoby.

***

Počítač mne nechal, abych na zástřelné rány říkal: „Pal,“ a dokonce jsem si mohl vybrat cíl. Nabídl mi v příslušné dálce dvě možnosti.

Vybral jsem si vysoký tenký rovný kmen rostoucí uprostřed cesty.

Počítač zbytek mauseru zastřeloval průbojnými náboji - těch na rozdíl od průpalných a tříštivých máme relativně dost.

První čtyři rány zmizely v džungli. Pátá šla nad a šestá urazila kmínek přesně v místech, která mi na monitoru počítač označili nikrovým křížem. S těmi dvěma metry zohýbané hlavně jsme bohužel přišli i o tlumič - naše dělostřelba byla opravdu nepřeslechnutelná.

„Zastřel ukončen,“ řekl počítač.

Zaradil jsem ‚Vpřed‘, abych měl pocit, že tu také něco dějám. Už za jízdy jsem počítači povolil palbu na jakýkoli mechanický cíl podle vlastního uvážení - to znamená, že může střílet první. Mámlem jsem si přitom ukousl jazyk, jak kola přejela kmen utopený v blátě. Vzpomínal jsem, kdy jsem samostatnou

palbu předtím zrušil a nemohl jsem na to přijít. Možná už někdy v Německu, v Základně.

***

O tom, že na nás útočí vrtulník, jsem se tedy dozvěděl až ze zadunění mauseru. To obvyklé: „Cíl na dvou hodinách,“ se ozvalo až potom.

Počítač první ranou minul a vrtulník na nás skrz klenbu džungle, svírající se nad cestou, vypálil jednu z těch velkých raket. Proletla mezi větvemi asi šedesát metrů před námi, vybrala zatáčku těsně nad zemí a vyrazila nám v ústrety. V přitmi jsem jasně viděl, jak se jí na náběžných hranách bělá rychlostí zhoustlý vzduch.

Počítač dupl na brzdy a saladinem zavibrovala krátká dávka z vulcanu.

Viděl jsem, jak od pláště rakety odskočilo několik obláček dýmu, a pak vybuchla.

Nebyl to s tím vulcanem od počítáče šťastný nápad.

Takovou vlnu, která odhodila saladin o deset metrů zpátky a málem ho převrátila, jsem přežil. Že mi pod bezpečnostními pásy ze starých modřin vytrusila nová krev, také. Ale když jsme museli pomalíčku objíždět čerstvý kráter, málem do něj po boku sklouzli, a další raketa nás přitom minula asi o pět centimetrů, tak to už mi málem vypadly pojistky.

Ta druhá raketa se v džungli našťestí nedokázala obrátit a vybuchla nedaleko za námi.

„Přílišná emancipace počítacím škodí,“ řekl jsem, když se na saladin zřítíla polovina okolního pralesa. Tentokrát nám tlaková vlna, která nás nabrala zezadu, dost pomohla - prostrčila nás kolem okraje prvního kráteru.

„Pokud to bude možné, před raketami se bude uhybat, ne do nich střílet,“ jasně jsem artikuloval, aby počítači v panujícím hluku neuniklo ani slovo.

Na servisním monitoru bliklo POTVRZENO - měl jsem pocit, že trochu uraženě - jako bych někomu sáhl na jeho nezadatelná práva.

Počítač prudce přidal.

***

Jeho řidičská bravura stále rostla: vylétli jsme z rozervané džungle dlouhým smykem, a přitom se v kolejích po tancích nepřevrátili.

***

Saladin chvíli skákal přes výmoly, pak najednou prudce zpomalil, a v okamžiku, než znovu přidal, praskl kanón. Tentokrát mu odpověděl výbuch v nebi.

Co výbuch: **VÝBUCH!** Podle jeho intenzity měl vrtulník ještě tři další rakety a spouštu kerosinu. Kolem zavádl příšerný chaos z hořících větví, vody, bahna a páry. Zase jednou jsem měl pocit, že do saladinu udeřil píseň sám Bůh.

Naštěstí, už předtím, jak počítač na rozmlácené cestě zrychlil, jsem si vrazil mezi zuby kus gumové hadice, který jsem si prozířetelně nachystal už na dně Zairu. Při tě ráně jsem hadici málem spolkl, ale zuby vydržely.

***

Přestože jich Ruftusovi zbývalo ještě minimálně sedm, byl to poslední vrtulník, který na nás zaútočil. A nepočítám-li dvě automatické rakety, probíhala další cesta tak klidně, jak jen bylo možné. Druhá z raket se proti nám vyřítila v zatáčce, ale našťestí měl počítač lepší reflexy než její naváděcí elektronika. Rakety vybuchující za zádi a tlakové vlny postkující třisetunovým saladinem jako krabíčkou od sirek se pro mne pomalu stávají všední záležitostí. Jen jsem přemýšlel, jestli ještě někdy půjde otevřít průvlak.

***

„Tady to znám,“ řekl jsem. Zarostlá, příšerně rozbitá „dálnice“ najednou skončila a počítač zastavil.

Že dálnice skončila, není řečeno přesně; naopak, spíš začala: Před námi bylo něco, co by se snad opravdu dalo nazvat cestou. Výmoly po pásech tanků někdo zasypal hrubým štěrkem, na povrchu vozovky nic nerostlo a v blátě se zřetelně rýsovaly otisky širokých terénních pneumatik. Nemohly být nijak staré.

Stopy zatáčely v pravém úhlu na úzkou odbočku do džungle. Naposledy jsem to tady viděl hledím nad trychtýřovitou hlavní plynového plamenometu.

K Ruftusovu táboru je to šestnáct a půl kilometru.

***

I odbočka byla udržovaná a jelo se po ní opravdu hezky. Čím jsem byl táboru blíž, tím divnější pocit mne pojímal.

„Nebude to příjemné, nebude,“ povzbudil mne Ten druhý.

***

Zase jednou nastávala situace, o které jsem mnohokrát přemýšlel (hlavně o svých hrdinských a efektních činech), ale co udělat ve skutečnosti, jsem nikdy nevymyslel.

Až mne děsilo, že neútočí vrtulníky, nebo něco. Přece mne jen tak nenechají přijet doprostřed tábora.

„Nejnebezpečnější bude Ruftus a Salinas a bratři v obrněných transportérech. Možná tam někde budou i ty samonaváděcí rakety,“ říkal jsem si pro sebe.

„Rakety asi ne, když mají obměněné transportéry a nákladáky. To by jim jich moc nezůstalo,“ řekl Ten druhý.

Pak se džungle rozestoupila a objevila se známá, vysokými stromy zastřešená mylna. Nad ohništěm se stále pohupovaly uzené hlavy, bambusové baráky v dešti vypadaly tmavší a ještě hůř než kdy dřív, a doktorova „ordinace“ a ubytovny bratrů se vůbec nezměnily. Žaludek mi sevřela slizká, studená ruka.

Násilím jsem pootevřel přehrádku s nenařiví. Nebyla tak rudá jako tehdy, co jsem ji tam zavřel, ale aby sežehla strach, na to stačila.

Počítač zastavil uprostřed paseky - přibližně v místech, kde Ruffus dělal svou selekci bratří-zboží-kuchyň. CÍL CESTY DOSAŽEN, kliklo na monitoru.

Když ustalo mlaskání kol, svět zalilo ticho. Zvenčí se ozývalo jen nepřetržitě šumění a klepání deště, a stalo se něco, s čím jsem ve svých představách nikdy nepočítal.

Nikde nikdo nebyl.

***

Zesílil jsem odposlech na maximum - bylo stále slyšet jen bubnování kapek.

„Tak mne ty hrdinské činy stejně neminou,“ řekl jsem a vysoukal se z křesla. Amortizér nemocně zasténal a zabublal. Hrdlo jsem měl mírně řečeno *stlažené*.

Oblékal jsem se velmi pomalu, ale ven jsem musel - zjistit, co se stalo. Přestože jsem byl téměř stoprocentně přesvědčen, že je to past.

Po dlouhé době jsem se navlékl do svých kevlarem vyztužených kalhot.

Hlavou mi bleskla vzpomínka, jak jsem si je tenkrát v Plzni, ve skladu jednotky speciálního určení, vybíral z regálů: i to, jak jsem na ně našival ohebné keramické destičky z neprůstřelné vesty zabitého bratra - tehdy v džungli.

Pečlivě jsem si stáhl pahýl pružným obinadlem a vložil protězu polštářkem - tak budu moci v případě nejvyšší nouze i trochu (jakoby) běžet.

Dotáhl jsem přezky bot a na bavlněné tričko si vzal svou prastarou koženou bundu. Byla ve skříňce, pokrytá zavlnou vrstvou pouštního prachu, na levém rukávu záplatu po přestřelce v Plzni, a rezavé řetězy zachřestily stejně jako tenkrát v chatě po stýrci Damiánovi.

„Nějak moc vzpomínáš. To prý bývá předznamenání smrti,“ řekl Ten druhý.

„Nesmysl,“ odsekl jsem a zatáhl zip. Pak jsem zakroutil hlavou: „Ty teda umíš dodát odvahy!“

„Rádo se stalo,“ mávl Ten druhý mou rukou. „Já bych odtud, být tebou, nevyšel. Je to určité past a po té dálnici se dá projet zbytek pralesa Středu, pak Sahara, Evropa... Jednou jsi vyprávěl, že ti generál Ruffus říkal, že Cizinci brzo odletí. Celá Evropa by byla jen tvoje, mohl by sis najít pořádnou elektronickou protězu, v Mullhausenu opravit saladin...“

„Mlčí!“ pevně jsem stiskl víčka. Jak to říkal, běželo mi vše před očima a lákalo to, bože, jak to lákalo. Ven, do zelenočerného přítmí plného pleskání vody a strachu se mi chtělo stále mňň.

„Cizinci se jednou vrátí a ten parchant Ruffus pro ně bude mít další dodávku zboží... Za Jonáše, za Singhalu, za lidi,“ procedil jsem mezi zuby a další vina horké nenařiví mi proěla tělem. Dokud nevidím Ruffusovu mrtvolu nebo dokud sám nezemřu, nebudu mít klid.

„Za Jonáše, za Singhalu, za lidi,“ posměšně po mně zopakoval Ten druhý, „to zní jako z amerického filmu. Nevzpomínáš si, že bys na ně poslední dobou nějak vzpomínal - obzvlášť na ty lidi ne. Jestli to nedělaš jen kvůli těm hrdinským snům - viš, kvůli těm, co se v nich stáváš spásitelem světa.“

Neodpověděl jsem mu.

Přes bundu jsem si navlékl svou starou neprůstřelnou vestu s vysokým límcem a mapami po soli, a na ruce bezprsté aramidové rukavice. Zkusil jsem pár švihů pěstmi, dvakrát vykopl protězou ke stropu a zahleděl se na stěnu se zbraněmi.

„Mít tak kádvojků,“ povzdychl jsem si. K opasku jsem si připnul pouzdro s jedním z posledních tří vojenských waltherů, natáhl ho, zkontroloval, a do kapes si zaskřípal náhradní zásobníky. To už jsem očima přejížděl po nevelké sbírce samopalů a útočných pušek, ale žádná zbraň se mi nezdála vhodná. Anebo se mi spíš strašně nechtělo ven a tak jsem hledal jakoukoli záminku, abych to mohl zdržet. Zrak mi nakonec utkvěl na obrovské černé opakovací brokovnici: devítiranné celokovové dvanáctce bez ramenní opěrky.

„To dělá hrozny kravál,“ řekl Ten druhý.

„Jestli tu někdo je, tak už o nás dávno ví,“ vynal jsem černou zbraň z držáků, „a kravál by ho aspoň mohl vyvést z rovnováhy.“ Ve skříňce s náboji jsem si našel dvě krabice patron s velmi jemnými broky a dvě s velmi hrubými. Do zásobníku pod hlavní jsem nasítkal ty jemné. Trhl jsem závěrem dopředu a dozadu, a za náboj, který zmizel v komoře, dal do zásobníku desátý. Do podavače nahore nad hlavní jsem nasítkal devět červených patron s velkými broky. Zbytek nábojů jsem si volně nasypal do kapes u kalhot.

Bohužel, v té chvíli už jsem nevěděl, jak dál zdržovat - byl jsem připraven jít.

Neměl jsem ani tak strach ze smrti, jako z toho, že mne znovu zajmou.

***

Dvakrát rychle za sebou jsem stiskl tlačítko klíče a průvlak se rozlétl. Brokovnici v ruce, sklouzl jsem dolů.

Rozmáčená tráva mi začvachtala pod nohama a v ne zcela zahojeném pahýlu mne ostře píchlo. To už se za mnou ozvalo prasknutí, jak počítač zavřel.

Šumění deště nebylo ani hlasitější ani tišší než z odposlechu. Bylo dusno, ale zdaleka ne takové, jaké jsem čekal - na obvyklé poměry džungle bylo spíš

chladno. Tiskl jsem se zády k boku saladinu a voda mi pleskala na holé hlavě; po masné hlavni zbraně stékala v křikavých stružkách. Jinak se nic nedělo.

„Tak dobře,“ zašeptal jsem a přikřčený vyrazil k nejbližšímu z bambusových baráků. Všechny mé instinkty přímo ječely, abych se vrátil do bezpečí pancíře.

Hlavní pušky jsem strčil do dveří - zaskřípaly v kožených pantech, a uvnitř byla jen tma. Nasadil jsem si brýle a násobí světla mi odhaili pohled, který jsem dobře znal. Kolem žaludku jsem ucítil ledové zašimtrání - o barák vedle jsem strávil jednu z nejhorších dnů svého života.

Betonové jehlany s rezavými železnými oky, dávivý puch zahnívajících močí a výkalů, pavučiny... Jinak ale nic - žádní vězni. Děravým stropem protékaly stružky vody a na hrboлатé podlaze stála malá jezírka.

„Ani človíčka. To se ti bude těžko kráčet v čele osvobozených zástupů,“ zašeptal Ten druhý.

Ani v ostatních barácích pro ulovené cíle nebylo nic než zápach, voda a pavouci.

„Proč by to tady Ruftus opustil?“

„Třeba se lekl neodbytnosti, s jakou jsi sem směřoval,“ pokrčil mými rameny Ten druhý. To už jsem přecházel mýtinu k barákům pro bratry, pušku ve svěšené ruce, a přes varování instinktů mi přišlo hloupé kráčet ostražitě přikřčen. Dlouhý nízký dům, ve kterém jsem prospal tolik nocí, byl uvnitř také stále stejný jen moskytléři ze stěn a závěsná lůžka z kůlů zmizely. Rohože na podlaze byly mazlavě plisní.

S puškou v podpaží jsem vyšel ven.

Za kuchyní přetékala z huboké, vodou zaplavené jámy hromada nazelenalých lidských a opičích kostí. Lezli po nich jasně oranžoví slimači.

Další na řadě byla „ordinace“. Nejdřív bych se ale mohl stavět v baráku, pod kterým býval sklad zbraní.

„Mohly by tam zbyť nějaké náboje vhodné do vulcanu, mohly by,“ zašeptal jsem a tráva mi máčela boty.

Opuštěný tábor působil tísňově. Temná, vodou prosáklá džungle se tiskla na mýtinu a nízké tmavé mraky jako by mi ležely na temeni. Přišlo stále stejně husté a studená voda mi kolem uší zátékala za krk. Přitáhl jsem si límec bundy a otevřel dveře do baráku nad sklepním skladem.

Uvnitř byla inkoustová tma a linul se odtamtud zápach mokrého betonu, syrové hlíny a ještě něčeho znepokojivě známého, ale nerozpoznatelného.

Spustil jsem si brýle z čela na oči a ořel skla rozvlněná vodou - spíš se to zhoršilo než zlepšilo.

Pak jsem vstoupil.

„Že ti to ale trvalo,“ zezadu se mi o hlavu opřelo něco studeného, brýle mi spadly, brokovnici mi někdo vyrval, a než jsem se stačil nadechnout, nějaká ruka mi z pouzdra vyhmátla i walthera. Za zády zkroutená zápěstí mi scvákla pouta.

Už vím, co byl ten příznak znepokojivého zápachu. Bylo to nemyté tělo pana Salinase. To on řekl to: „Že ti to ale trvalo“, to on mi tiskl k hlavě pistoli.

„Vyvedte ho, ať si ho prohlídnu,“ řekl Salinas.

Někdo mne vykopl do deště; kupodivu jsem neupadl.

***

Bylo jich na mě sedm. Šest bratrů a Salinas. Šest párů očí pod střibřítými obručenými mne neúdivěně probodávalo; když promluvil Salinas, otáčely se k němu a rozsvěcely se láskou. Podobné pohledy jsem vídal v očích malých dětí pozorujících své rodiče.

„Ty seš ale hnusnej chlap,“ Salinas zatřásl hlavou a z nosu mu odštířilo několik kapek, „ale jako bych ten tvůj ksicht už někdy viděl. Ale to žlutý voko... Umiš anglicky?“

Já jsem zatím nebyl schopen slova a podlamovaly se mi nohy - takhle mě dostali Stačilo přepnout brýle na infra a podívat se přes prkennou zed.

Nevěděl jsem, jestli se mi nohy podlamují strachem, nebo vztekem na sebe sama.

„Ano,“ odpověděl jsem anglicky. Dobře jsem si vzpomínal, jak je Salinas háklivý na mlouvení a nemlouvení. Ten druhý naštěstí mlčet.

Bál jsem se, aby si Salinas nevšiml světlého pruhu, který mi už asi navzdý zůstane po čelence kolem hlavy - jako cejch. Nezakrýly ho ani jizvy po spáleninách, ani pouštní slunce.

„Tak se hní,“ konečně si mne přestal prohlížet a píchl mě pistolí do boku, „půjdem se podívat na ten tvůj zázračnej stroj. Generála Ruftuse moc zajímá, co mu dokázalo zničit tolik vrtulníků a vydržet takový osířelování.“ Znovu do mne píchl zbraní: „S tebou si taky bude chtít popovídat, ale moc bych se na to netěšil,“ Salinas se ošklivě zachechtal.

„Stop,“ řekl po pár krocích a otočil se na jednoho z bratrů: „Uvaž mu roubík, tyhle krámy se prý dají ovládat hlasem zvenčí. A nechceme být nějak nepřijemně překvapeni, že, plešoune?“ tentokrát mne bodl pod okraj vesty a opravdu to zabolalo.

Salinas obešel saladin, chvilku zkoušel otevřít průchod, kopl do neviditelné pneumatky a řekl: „Taková troska!“ Zakroutil hlavou. „Ale pan Ruftus řekl dovězt, tak dovězt. Jak se dostaneme dovnitř, plešoune?“

Pokrčil jsem rameny.

„Naštěstí tu s náma je i doktor,“ zabručel a mávl směrem k ordinaci.

***

Doktor vypadal ještě strašidelněji, než jsem si ho pamatoval. To zakrvácené křeslo s gumovými pouty také.

„Je to sice mrzák, ale dokud nám neotevře ten svůj krám, může být bratrem. A neublíž mu - to si zamluvil generál,“ řekl Salinas.

Věděl jsem, že jedinou šanci budu mít, až mi sundají náramky. Jak mne připoutají do křesla, je konec. Při vzpomínce na lepyvou hrůzu, která mi tehdy s kovovou čelenkou přilnula k mozku, se mi udělalo špatně.

Uvrnit ordinace byl jen doktor, Salinas a dva bratři - ostatní zůstali venku, a nevím proč, ale hldali - doktor se také nějak nápadně často ohlížel k oknu, jako by měl z něčeho strach.

„Zkus se hnout, a...!“ namířil na mě Salinas, ale vypadal jsem tak zničeně, že to udělal jen ze zvyku. Jak jsem totiž uviděl mučící křeslo, rozsypal jsem se. Nikdy bych nevěřil, že dokážu pláč nasimulovat tak přesvědčivě - i se slzami.

Pouta na mých zápěstích se rozpojila.

Každý z bratrů oběma rukama svíral jednu moji. Oni ale neseseděli měsíce v džungli, neživili se pavoučky a nedělali na kluzké větví pět set slybů denně.

Doktor se právě znovu podíval z okna a Salinas automaticky sledoval směr jeho pohledu. Doktor už měl v ruce o čelenku, a tučný, špatně oholenými vousy modročerný podbradek se mu leskl potem.

Jak jsem zabral, vyvrátil jsem bratrovi vpravo obě zápěstí. Pusť mě ale, až když jsem jím prudkou otočkou bacil do druhého bratra. Čela jím dutě křápla o sebe. To mou ruku pustil i druhý bratr.

V té chvíli už Salinas otáčel hlavu zpět - vnímal jsem to jako ve zpomaleném filmu.

Přestože hlavu teprve otáčel, hlaveň jeho lugeru už mi mířila na břicho. Měl hadovité rychlé ruce.

Dvě kulky mne bezprostředně po sobě zasáhly kousek nad opasek a výrony hořícího plynu mi zespoďa ožehly bradu.

Jak mne střely odhodily, ještě v letu jsem zaklesl prsty za roubík a strhl si ho dolů.

„Pááá!!!“ zařval jsem zplna hrdla, dopadl, překulil se a zaryl obličej do krve páchnoucí podlahy.

Doufal jsem, že mi úderý střel moc nezkeslily hlas.

***

Počítač saladinu „slyší“ dobře.

Jenom míření mu občas dělá problémy. Obzvlášť, má-li střilet na živé cíle - na lidi. To mu trvá strašně dlouho, než se rozhodne, kterého ano a kterého ne.

„Ty hajzle!“ řekl Salinas a střelil mne do zad. Bratři už se zvedali z podlahy.

Zvracel jsem a loučil se s životem.

V té chvíli saladin konečně spustil.

***

Stěna explodovala s ohlušujícím bzučivým rachotem. Koutkem oka jsem zahlédl, jak vzdálenějšího bratra zasáhla smršť dlouhých dřevěných štěpín a jak se ten bližší roztlhl v půi: jeho tělo od pasu vzhůru vykroužilo dvojité saito vroubené proudy kouřící krve. Nakročené nohy podklesly v kolenu a padly na místo, kde jsem ještě před zlomkem sekundy ležel.

Mne sice před zásahem chrání obdélníkový klíč, ale saladin je zatraceně daleko a vulcan má na dárku ošklivý rozptyl.

Jak jsem se smykl ke dveřím, znovu se ozvalo praštění kulkami drceného dřeva - tentokrát ale odněkud zvenčí.

***

Salinas ležel na podlaže vedle křesla a hlavu měl zalitou krví. Myslel jsem, že je mrtvý, ale v okamžiku, kdy jsem se překulil přes práh, zvedl pistoli a těsně nad podlahou po mně střelil. Instinktivně jsem před sebe vystřelil ruku - projektil mi sklouzl po dlani a jeho energie mne vyhodila ze dveří. Salinas se k druhé ráně nedostal - vulcan prošel barák také těsně nad podlahou a těžké křeslo s pozuráženými nohami se mu zřítilo na záda.

Odrázel jsem se loktem a skutálel se po třech schůdcích na dešť. Padl jsem do něčeho horkého, páchnoucího a rudého - nebylo poznat, z kolika bratrů ta krvavá, kulkami namletá kaše je. Moje brokovnice se válela vedle stěny prošité projektily. Skočil jsem po ní, uklouzl a padl na záda - v té chvíli z ordinace vyběhl ten třískami probodaný bratr a střely z vulcanu mu thaly podlahu za patami. Když přeskočil schůdky a v letu zabouchl dveře, vulcan přestal střilet. Počítač zaměřoval v infra, a tak ho skrz čelní stěnu a dveře neviděl.

Já měl jeho záda přímo před očima.

Jak doskočil a chystal v rozmočené trávě rovnováhu, uspávací karabinu v ruce, nadsdvhl jsem hlaveň brokovnice a střelil ho do kríže - těsně pod okraj neprůstřelné vesty.

Na to, jak je střelba z brokovnice ohlušivá, jsem už téměř zapomněl.

Na to, jak působí na lidský organismus také. Bratr vylétl do výšky a jeho vnitřnosti přšely houšť než ten nekonečný dešť.

Bylo mi zle, ale ne z pohledu na potřhanou mrtvolu. Salinas předtím přesně věděl, kam mířit, aby mi neublížil, ale aby mne zneskodnil - ty první dvě rány mi skrz vestu proboxovaly žaludek, ale ta do zad byla nejhorší - energie střely se přenesla na páteř a nějak jsem moc nemohl hýbat nohama. Levá ruka mne brněla a na rukavici po kulce zůstala světlá šmouha.

Zpoza rohu vyskočil další bratr. Takže ta směsice kostí, střev a hlav, do které jsem předtím padl, byla jen ze tří, ne ze čtyř těl. Dávka z vulcanu bratra zvedla do výšky a odhodila až k okrají džungle - stoupala z něj hustá bílá pára a dešť byl chvíli červený.

„Granáty, vy hovada, granáty!“ ozval se z ordinace Salinasův hlas.

Prošil jsem stěnu dvěma ranami.

Odpovědělo mi několik kulek z lugeru.

Byl to pat. Já jsem nemohl chodit, Salinas nemohl ven a vulcan nemohl střilet, protože počítač nevěděl, kde přesně jsem, a tak nedokázal zaručit, že mne nezasáhne také.

***

Někde v pleskání deště se ozvalo divně pískání a hučení a zesilovalo se.

„To je motor,“ zašeptal jsem.

„Zatraceně velký motor!“ zašeptal Ten druhý.

To už jsem přesně věděl, co to je.

Tank.

Před barákem se ozvala hlasitá detonace následovaná uširouváním kovovým zazvoněním. To vystřelil mauser. Hukot velkého motoru zakolísal, ale neztlchl. Ve vzduchu zpoza rohu se táhla divná šedá mlha - co to je, jsem poznal, až když zavoněla špatně spálená nafta. Musel jsem chvíli vzpomínat, naposledy jsem to cítil jako malý kluk.

Pak se ozvalo drásavé hvízdnutí a basové zadunění, které jsem už mnohokrát slyšel kolem sebe, ale zvenčí jen několikrát.

„Sakra, něčím střílejí do saladinu! Něčím velkými!“ zapanikařil Ten druhý. Mně začaly mravenčit nohy to je vždy dobré znamení, máte-li je předtím necitlivě.

Uvnitř ordinace se něco zachrulo. Prošil jsem zed' dalšími třemi ranami, překulil se, a rudá, krví zlepláá voda mi natekla za límec.

Rychlopalba ze dvou pistolí zvedla červené fontány tam, kde jsem do té chvíle ležel.

„To znělo jako můj walther s vypnutým tlumičem,“ zašeptal jsem a strkal do zásobníku brokovnice patrony a zároveň se snažil ohybat nohy - šlo mi to stále lépe.

Hučení velkého dieselu se ozývalo stále blíž. Znovu dvakrát práskl mauser, ale mimo toho zvonivého zvuku se nestalo nic. Naopak, když se podruhé a potřetí ozvalo to drásavé hvízdnutí, pancíř saladinu zaduněl tak nějak nakřáple.

„Ten tank... Nechceš si na něm vyzkoušet nějaký hrdlinský čin?“ zašeptal Ten druhý.

„Drž hubu!“ řekl jsem, opřel se o brokovnici a vrávoravě vstal. Poděl stěny jsem se dopotácel ke dveřím ordinace a mlaskání mých kroků zaniklo v přibližujícím se pískání tankových pásů.

Skulinou mezi prkny jsem viděl zakrvácenou místnost a za oknem v protější stěně hrozivou, temnou věž tanku - nebyl jsem s to poznat, co je to zač, ale bylo jasné, že pokud je tank mezi mymi nepřáteli v ordinaci a saladinem, palba z vulcanu mi na pomoc nepřijde. Uniknout do stran nepřicházelo v úvahu když zpoza zdi jen vystrčil nos, tank mi ho ustrčil i s hlavou. Když bych se pokusil uniknout do džungle a vzít to oklikou, než bych se na svých paralyzovaných nohou dopotácel k saladinu, kulomet tanku ze mě udělá řešeto.

Dalo se udělat jen jediné.

Zarachotil jsem závěrem a proskočil dveřmi ordinace.

***

Protěza mi podjela v kaluži krve a po zádech jsem se rozplácl na podlaze. Koutkem oka jsem viděl, jak se Salinas zdvihá za pultem pokrytým

laboratorním sklem a prázdnými lahvemi od ginu a kubánského rumu, v obou rukou pistole pivilající oheň. Jak mi brokovnice padla přes prsa, nadzdvíhl jsem hlavěň a bez mření stiskl spoušť - v dlani, o kterou se mi předtím zastavila kulka, mne ošklivě píchlo.

Kužel jemných broků vyrazil na svou kratičkou, velenychlou cestu:

Nejprve z pušky smeti polovinu lahvi a pak se i se všemi střepey zasekl Salinasovi do obličje. Nikdy bych nevěřil, že taková malá hlava dokáže zasvinit takovou velkou zed'. A nikdy bych po svém dávném zážitku s hostinským Kozákem nevěřil, že se na něco takového budu moci klidně dívat a mít z toho radost.

Vydrápal jsem se na nohy a překulil se přes stůl.

Kolem prosvištěla dávka z tankového kulometu. Jednohlavňová zbraň neměla ani zdáleka tu smřšovitou intenzitu vulcanu, ale i tak třísky létaly jako malá bzučící kopti.

Dopadl jsem na smrdutou rosolovitou horu špeku. Ozvalo se hlasitě vyheknutí. Překvapilo mě to - doktor byl stále živý a s rukama kolem hlavy se tiskl k podlaze.

„Okamžitě zařvi, ať přestanou střílet!“ skulil jsem se z něj a svá slova zdůraznil horkou hlavní brokovnice v jeho uchu. Po spáncích mu tekli pot smíchany s krví, která po letu bratřova puštěla stále kapala ze stropu.

Brokovnice v uchu má silný dar přesvědčit kohokoli o čemkoli.

„Přestaňte střílet, zakazuju to! Přestaňte střílet! To je rozkaz!“ vykřikl doktor a hlas se mu ošklivě lámal.

„Teď pomalu vstaň a buď mezi mnou a oknem, jeden rychlejší pohyb a bude vymalovaná i druhá zed'.“ Doktor se posadil a vstal - faldy špeku se mu pod těsnou propocenou košilí otfásaly a prsa mu visela jako staré prostitute. Opřel jsem se o stůl a v kytu jeho široké postavy vstal také. Sice to bolelo, ale nohy mne poslouchaly stále lépe.

„Teď řekni, ať všichni opustí tank. Beze zbraní.“

„Neposlechnou mě. Nejsem pro ně velitel,“ špekoun měl uslintané rty, a bledé tváře se mu třásly strachem. Věž tanku mříla přes potrhanou moskvytíru dovnitř. Obrněnec neměl raketomet, ale dlouhý kanón s tlumičem; ráží jsem odhadl přes sto dvacet milimetrů. Proto se saladin stáhl.

Pod černým jícnem děla jsem přes doktorovo špekovité rameno viděl kouřící hlavěň kulometu - vedle obrovského kanónu vypadala jako slámka na pítí.

„Zkus to,“ řekl jsem a usmál se. Něco v mém úsměvu musí být opravdu neodolatelné, protože doktor zbledl ještě víc a zařval: „Vyděte z tanku! Beze zbraní!“

„Kolik jich tam je?“ Pořád jsem nemohl určit typ.

„Dva nebo tři.“

Poklop na věži se otevřel, jinak se nic nestalo. Oknem se do ordinace táhly pruhy šedého dýmu páchnoucího naftou a velký motor tlumeně bublal.

„Zavolej ještě jednou,“ štouchl jsem doktora brokovnicí do břicha.

Nenávistně po mně stříli očima, ale zase poslechl: „Vyděte ven! Ted' hned! Je to přímý rozkaz!“

Z věže vykoukla první hlava s kovovou čelenkou. Byl to černoch; jeden z těch dvou, které tenkrát Ruffus určil pro otroctví spolu se mnou.

Jak jsem se zadíval ven, doktor zaučočil.

***

Na takového tlustocha byl nečekaně rychlý.

Udeřil pěstiti do hlavně brokovnice a druhou mne zasáhl do brady.

Zbraň mi vypadla z ruky, přelétl jsem stůl, a po zádech se zřítíl na zakrvácené nohy vulcanem rozpuštěného bratra.

Doktor zachytil brokovnici ve vzduchu, otočil ji v ruce jako mažoretku hučku a bez zaváhání vystřelil skrz desku stolu.

***

Smršť broků a třesek mne minula o pár centimetrů, vyrvala z lýtka bratrovy nohy kus svalů a prorazila do prkna podlahy díru jako dlan. V tom samém okamžiku - jako by tam čekal na pružině - dírou vyskočil obrovský černý pavouk. Podle mých zkušeností to byla samice - ty vždycky útočí, když něco napadne jejich hnízdo. Broky jí ho nejspíš sešrotovaly.

Chytil jsem pavouka za nohu a hodil ho doktorovi do obličejů.

Ten zrovna udělal závěrem smrťící „klix-klax“ a vzduchem vířila kouřící nábojnice.

Než namířil, pavouk přistál.

Kupodivu jsem doktorův obličej nemnul.

***

Každý člověk, kterému něco nečekaně padne do obličejů, zareaguje stejně - instinktivně všechno pusť a snaží se ochránit si oči.

A rozrušení pavouci bolestivě koušou.

Doktor zatřval, odrazil se dozadu a s hlasitým zaduněním padl na záda.

Podíla se otfřasa a brokovnice zarachotila o desku stolu. Vyhnoupl jsem se na kolena a hmátl po ní.

Skřz moskytířerů sykla úspěšně uspávací síťela - poznal jsem ji podle charakteristického chemického zápachu, když narkotizační látka vystříkla už na síťce. Otočil jsem hlavě a střelil bratra s karabinou do obličejů. Narazil zády na tank a nechal na pancíři širokou krvavou stopu. Moskytířera hořela. Trhl jsem závěrem a namířil na doktora.

Špekoun se mlátil po podlaze a kvílel jako podřezávané prase - obrovský pavouk mu zařal klepítka do tváře pod okem a doktor se ho nemohl zbavit.

Namířil jsem mu na krk.

„Moment,“ zarazil mne Ten druhý, „nechceš se ho na něco zeptat, než ho zabiješ?“

„Ne. - Vlastně ano. Nevím, kde je Ruffus,“ sklonil jsem zbraň.

„Kde je Ruffus?“ protězou jsem přidupl zmltajícího se doktora k zemi; bylo to, jako bych šlápl do bláta. Nevnímal mě, po bradě mu tekla pěna, a vyplazený jazyk mu vibroval v nepřetržitém kvílení.

Sklonil jsem se a odtrhl mu pavouka z obličejů i s kusem kůže. V chyťání pavouků, aby mne nemohli kousnout, mám dlouhodobou zkušenost.

Nechápu, jak jsem se těch chutných tvorů mohl kdy štítit. Doktor přestal řvát, jako když utne.

„Kde je Ruffus?“ zopakoval jsem.

„Ne-nevím,“ jektal a rozumět mu bylo až napotřeť. Z rány pod okem mu tekla černá krev a celé oko mu mizelo v rychle rostoucím, rudofialovém otoku.

„Musím si píchnout protijed! Ta bestie je jedovatá! Pusť mě!“ znovu se začal zmlítat. Věděl jsem, že žádný protijed nepotřebuje. V třídách, kterých má jako lékař nadbytek, je dostatek univerzálního antidota, aby se jakékoli úštknutí odbylo jen trochou bolesti a otokem. Jenže doktorův mlvaj o své zdraví větší strach, než bývá běžné.

„Kde je Ruffus?“ řekl jsem.

„Nevím! Musím si píchnout protijed...!“

„Kde je Ruffus?“ sklonil jsem se a dal mu nohama mávajícího pavouka nad obličej.

„Ne-nevím! Nevím! Nevím!“ začal se mrskat jako v záchvatu epilepsie a tlouci hlavou do podlahy. Čím jsem dal pavouka níž, tím ječel vyšším hlasem. Dal jsem ho ještě níž.

„Pomoci! Pomoci! Pomoci!“ feičar najednou křikem přímo explodoval, a musel jsem na něj nakročit plnou vahou, jinak by se mi vysmekl. Otočil jsem brokovnici, a když se poslední živý bratr vrtil dovnitř, střelil jsem ho do krku. Bylo mi to líto, a nejen proto, že to byl ten známý.

Všech bratrů mi bylo líto - stačilo by jim sundat čelenky a měl bych pomocníky já, ne ti zlí.

„Teď jsme tu jen sami dva, špekouně. Sami dva tady s kamarádkou,“ znovu jsem se sklonil a tentokrát nechal pavoukovy nohy po tučných zpocených tvářích zaškrábat. Doktorovi zase začala mezi rty stříkat pěna. Odtáhl jsem ruku.

„Kde je Ruffus?“

„Generál by mne zabí, kdyby se dozvěděl, že jsem prozradil, kde je!“

„Z toho už nemusíš mít strach,“ řekl jsem. „Kde je?“

Jenom zavřel oči a zavrtěl hlavou.

„To máš z generála, který tu není, větší hrůzu než z mé brokovnice, nebo tady z rozzlobené přítelkyně?“ Nijak na má slova nezareagoval.

„Říkáš si o to sám.“

Od opasku Salinasovy mrtvolky jsem odepnul pouta, sevřel mu je kolem levého zápěstí a přetáhl ho do rohu, kde k železné trubce poutával své budoucí záznamky. Nebránil se a v slizké krvi pokrývající celou podlahu šel táhnout docela lehce. Nebránil se proto, protože měl hlavěň pušky hluboko v krku. Zacyvakl jsem druhý konec pout za trubku.

„Viděl jsem jednou v džungli, jak se stejný pavouk prokousal mrtvole až do břicha. S tím tvým špekem by to trvalo trochu déle, ale byl by to zajímavý pokus, vyzkoušet to na živém, co říkáš?“ odmíchl jsem se.

„Nebýlo by snažší a jednodušší a méně bolestivé říci mi, kde je Ruffus?“

Měl stále pevně stisknutá víčka a jen zavrtěl hlavou. S tím pavoukem jsem bohapustě lhal, ale na druhou stranu, jediné o Ruffuse mi jde - o jeho smrt. A jenom páchnoucí feččar mi může říci, kde ho hledat, když jsou všichni ostatní mrtví.

„Viděl jsem tedy nedaleko v džungli mraveniště,“ začal jsem znova a feččarovi se najednou po čele řinuly vodopády potu, „ne moc velké mraveniště, tak akorát, ale jsou to ti rezaví mravenci, určitě je znáš, s velkými kusadly...“ Když jsem doktorovi vyřičil, jak to trvá dlouho, než mravenci člověka zabijí, znovu jenom zavrtěl hlavou - a kupodivu se mu na rtech zavinilo něco jako úsměšek - ty čtyři přitom vypadaly jako souložící slimáci.

Přemýšlel jsem, jak odulou přišeru v lidské kůži vystrašit. Proč se sakra usmívá, když mu vyprávím, jak bude dny a dny trpět, než ho mravenci kusadla usmrtí. S tím, že zemře, už se asi smířil, ale s takovou nekonečnou bolestí se nesmíří nikdo... Leda že by věděl, že to je rychlé a v podstatě bezbolestné. Pak mne napadlo něco z vlastní zkušenosti - ze života v džungli: „Ne ne ne. Nemysli si, že budu tak hloupý a hodím tě do toho mraveniště jen tak - to bys to měl za sebou moc brzo. Dám ti na nos kolíček a do uší špunty.“

Zdánlivě jednoduchá věta, ale konečně doktora zlomila. Hmyz totiž s oblibou zalezáá do štěrbin; tak je velmi pravděpodobné, že ti agresivní mravenci člověka usmrtí, když se mu ušíma a nosem prokoušou k mozku - a ani to nemůže moc trvat ani moc bolet. Ovšem, je-li na nose kolíček a v uších špunty... Já bych to nikdy neudělal, ale na člověka, který jiným takovou smrt zřejmě způsobil, musí podobná výhrůžka působit strašně.

„Viktoriiino jezero... na pobřeží... kuželová hora, víla-hrad, kolíček ne!“ sypalo se z doktora nesouvisle a ze smradu jeho hrůzy se mi začínalo dělat špatně.

„Dík, doktore, a sbohem,“ poodstoupil jsem a namířil na něj. Nebo spíš chtěl namířit - v ruce jsem pořád měl toho pavouka. Trocha sadismu je v každém z nás, a navíc tihle velcí černí nebyvali špatní na chuť - předvedl jsem doktorovi, jak se jedí.

Než jsem tustého feččara stačil zastřílet, utopil se ve vlastních zvracích. Přece jen nebyl taková nátura, jak se dělal.

Zahodil jsem vysáté tělíčko a věděl jsem, že z toho budu mít výčítky svědomí až do smrti.

Anebo ne.

***

V okamžiku, kdy jsem vycházel (vykulhal) z ordinace, zahučel rozrážený vzduch a někde na druhé straně domu se ozval uširvoucí kovový náraz.

Následovalo dýchnutí a skřipání, které bylo ukončeno ořesem, až zem poskočila. Švihnul jsem sebou a zaryl hlavu do krvavého bahna.

Když se asi pět minut nic nedělo, opatrně jsem vstal a přikrčený, pušku před sebou, jsem obplížil dům.

Tank ležel na boku, dlouhý kanón zabořený v zemi a saladin měl radlici ještě ohnutější než dřív. Ono, převrátit takový tank... Co se asi muselo honit v elektronickém mozku mého stroje, když objel celou mytínu, a pak to do tanku plnou rychlosti zezadu napružili.

„No výborně,“ poplácal jsem zizvený pancíř. Přibyla na něm ošklivá hluboká rýha po zásahu tankovým granátem - ty nakřáple znející rány šly do radlice. Docela jsem si po těch průvodních zvukových efektech oddechl.

Děšť zhoustl natolik, že jsem se vrátil do ordinace pro mýdlo, celý se v šatech namydil, a nechal ze sebe krev a špinu opřšet. K masakru už se z džungle stahovali první strážníci - byla to ta malá páchnoucí zvířátka - moji staří známi. Vlezl jsem do převráceného tanku a prohledal ho. Byl to letitý americký BUSH II, a když už jsem si myslel, že v něm nic potřebného neoblevím, našel jsem vzadu, pod vysypanými granáty do kanónu, dřevěnou bedýnku plnou mosazných kulometných patron. Univerzální vzor, vhodný i do vulcanu.

Když jsem doplnil zásobníky, zbyly mi z dvou tisíc nábojů dva - schoval jsem si je do kapsy pro štěstí.

„Otevřít,“ sesmekl jsem se z pancíře rovnou do průlezu. Promočená kožená bunda vážila snad metrůlek.

Uvnitř saladinu něco strašně, ale *strašně* ohavně páchlo. Muselo to tam páchnout už dlouho, ale když je člověk v jednom smradu od rána do večera celé dlouhé dny, necítí ho. Klimatizace hučela trochu znepokojeně, ale toho jsem si všiml teprve teď.

„Nezavírat! Co to tady sakra tak smrdí?“

„Otázka syntakticky nesrozumí...“

„Jako bych nic neřekl,“ shodil jsem ze sebe vestu a bundu a začal čenichat, odkud se to line.

„Zavřít,“ rozkázal jsem, když se do mne začaly sosáky prvních moskytů.

Bůh ví, čím se ty bestie živí, když tu nejsem.

Průlez zapadl a smrad zhoustl - ani sprej proti moskytům ho nepřerazil. Pak jsem původce objevil byl to zelenočerný, plisní obrostlý poslední článek mého levého malíčku. Štítli jsem se ho vzít do ruky musej jsem použít papír. Je to zvláštní, štítit se věci, která byla taková léta vaší součástí.

„Měl by sis píchat triády častěji, jestli si chceš skladovat své nepoužívané součástky uvnitř,“ řekl Ten druhý. Vyhodil jsem malíček do odpadu a se zápachem si časem poradil klimatizace. Převlékl jsem se do tepláku, rozvěsil mokré věci na šňůru a v papučích se posadil do křesla.

Amortizér hlasitě zaskřípal.

„Nějaké nové škody, z tankové bitvy?“ přelétl jsem očima kontrolky a servisní monitor.

„Negativní,“ odpověděl počítač.

„Fajn. U Viktoriina jezera by někde měla být kuželová hora a na ní stavba. Zobraz mapu.“ Na hlavním monitoru se rozsvítilo požadované.

Kuželových hor počítáč neidentifikoval mnoho, na žádné ale nebyla stavba.

„Jestli ten hajzl lhal...! Co satelitiní průzkum?“

„Signály civilních i vojenských navigačních satelitů - negativní,“ neuvěřeně odpověděl počítáč.

„Sakra. Jak dlouho?“

„Třicet šest hodin, dvacet dva minut, přesně,“ odpověděl počítáč.

„Pokusil ses s nějakým navázat kontakt?“

„Nedoporučuje se, mohla by být zaměřena naše přesná poloha.“

„Dobře,“ intenzivně jsem přemýšlel, „je možné zjistit, proč satelity nevyšlají?“

„Jsou rušeny,“ odpověděl počítáč, „rušičku nelze zaměřit - podle intenzity signálu se nachází do tisíce kilometrů od naší současné pozice.“

„Dokážeš navigovat i bez satelitů?“

„Ano.“ Zdálo se mi, že v hlase počítáče slyším něco jako pých.

„Tak rychle odsud, kraválu bylo až dost,“ zařadil jsem ‚Vpřed‘ a dál to nechal na počítáči. Ani na okamžik jsem nezapomněl, že felčar i Salinas z něčeho měli strach. A kvůli něčemu to tedy Ruffius opustil - tak nadutý, abych si myslel, že kvůli mně, ještě nejsem.

Projel jsem kolem odbočky k Ruffusově haclendě, ale nepřiřadalo mi důležité se tam zastavovat.

„Cíl na deseti hodinách,“ řekl počítáč, když jsme vyjeli na rozblácenou cestu směřující k východu. V pralese stál obrněný pásový transportér s plamenometnou věžičkou, zamaskovaný větvením.

„Tím asi přijel Salinas a ostatní... ale na co sebou měli ten zatracený tank?“ zavrtěl jsem hlavou.

„Na ochranu,“ řekl počítáč.

„To vím taky, konzervo, ale před čím? S Gizinci jsou jedna ruka a tím dělem by rozstříleli i... i bůhvíco,“ pokrčil jsem v nedostatků výřečnosti rameny.

„Možná na upíry,“ řekl Ten druhý.

„Možná,“ řekl jsem a zamrazilo mě.

***

Jeli jsme podél stop po pásech tanku a toho transportéru. Nebylo to tak zlé jako po dálnici, ale stejně jsem za hodinu musel vyhlásit první přestávku na jídlo - potřeboval jsem se najíst ani ne proto, že bych měl hlad, ale jak se mi na výmolech natřásal žaludek, s každým rýpnutím se mi vracela chuť pavouka a vždy jsem si přitom vzpomněl na doktora, jak se topí ve zvracích.

„Na to si zvykneš,“ řekl Ten druhý, když jsem se cpal ohřátými párky z konzervy, a protože jsem neměl chleba ani hořčici, namáčel jsem si je do ovesných vloček.

„Na co si zvyknu? Na párky s ovesným vločkama, nebo jak umíel ten hnusák?“

„Na obojí. Stejně jako sis zvyknu na všechno předtím,“ moudře řekl Ten druhý.

„Nová doba chce nového člověka,“ řekl počítáč. Oba s Tím druhým jsme zůstali sedět s otevřenou pusou.

***

„Kde se to v tobě vzalo, ta věta?“ řekl jsem večer, zatímco jsme se pomalu kolébali dál a dál a venku byla tma a stále šuměl déšť. Počítáč, přestože mne právě drtil v další partii šachů, přesně věděl, kterou větu myslím.

„Otázka syntakticky nesrozumitelná,“ odpověděl a když jsem si myslel, že to je jako vždy všechno, pokračoval: „Věta byla složena z obsahu databanky automaticky budovaného konverzačního systému.“

Když mi došlo, co se stalo, na původní větu jsem úplně zapomněl a vyřešili oči: „Ty ses pokusil o vtip!“

„Automaticky budovaný konverzační systém počítá ve specifických, vložené nebojových situacích i s variantou žertu. Tato varianta se nikdy nesmí promítnout do ostatních informačních a komunikačních systémů. Je povolena jen ve styku palubní počítáč - přírná obsluha.“

Přemýšlel jsem o samoučících počítáčích a přestože mne těšilo, že se mnou jeden takový spolupracuje, nevím proč, ale měl jsem z toho trochu strach.

***

Asi jsem u toho musel usnout, protože mne hlas počítáče probudil:

„Cíl na jedenácti hodinách. Byli jsme zaměřeni směrovým radarem.“

„Střílejí! Na co sakra čekáš!“ rázem jsem byl při plném vědomí.

„Cíl mimo dosah zbrojních systémů.“

„Mimo dosah... Co je to zač?“

„Vrtulník třídy Warbird A15. Podle charakteristických markerů ve zvuku motoru jsme se s ním střetli před padesáti osmi hodinami a dvaceti minutami. Negativně.“

„Jaká je pravděpodobnost útoku?“

„Neodhadnutelná - cíl se vzdaluje plnou rychlostí.“

„Co to sakra znamená?“

„Otázka synt...“

„Ruffus ví, že k němu jedeme, a teď ví, kdy přijedeme,“ řekl Ten druhý.

„Pravda,“ řekl jsem já. „Aspoň víme, že jedem správným směrem.“

Zaklepal jsem na pult před sebou: „Víš pořád, že máš střílet na všechny mechanické cíle bez vyzvání?“

Počítáči chvíli trvalo, než si otázku přebíral, ale nakonec odpověděl:

„Ano.“

„Proč se ho ptáš?“ zeptal se Ten druhý.

„Jak někdo začne přemýšlet, začne zapomínat,“ řekl jsem a promnul si čelo. Z toho, jak mne před chvílí počítáč vzbudil, mne rozbolela hlava.

Zkontroloval jsem předpokládanou délku cesty (skoro osm set kilometrů vzdušnou čarou), odpasal se z křesla a šel si lehnout. Mokré šaty na šňůře páchly bahnem a jak se saladin houpal, hlasitě plácaly o skříňky proti palandě.

Usnul jsem jako dřevo a zdálo se mi o oživlých mrtvolách.

***

Druhý den krátce po obědě po nás nějaký vrtulník vypálil raketu - byl ale tak daleko, že jsem si málem stačil uvařit čaj, než k nám doletěla - počítáč ji sestřelil vulcanem na sedmdesát metrů.

Od té doby stále jedeme v okrají radarového kuželu.

„Ti si troufají, mít puštěné radary takovou dobu,“ řekl Ten druhý.

„Z toho plyne, že okolí bylo vyčištěno od protiletectvých pastí.“

„Z toho plyne, že by tu po dlouhé době mohli být i Cizinci,“ řekl Ten druhý.

Od té chvíle jsem radši co nejvíc času trávil v řídicím křesle. Ale mimo vrtulníků, střídajících se v radarovém sledování, se nic zvláštního nestalo.

***

Už dávno jsme vyjeli z džungle a cesta strmě stoupala do hor. Nizké mraky zůstaly za námi jako šedá poklička nad pralesem, a po týdnech zas bylo vidět slunce a za saladinem se prášilo. Suché nerovnosti jsou mnohem tvrdší než rozbahněné.

Dojeli jsme na náhorní plošinu a všude rostla nažloutlá, přes metr a půl vysoká tráva a monotónně šustila. Podle směru, odkud přilétaly vrtulníky, jsem už dva dny dost přesně tušil, kde je Ruffusovo sídlo - připadalo mi, že nad nás warbirdy posílá jen kvůli tomu, abychom ho, když už jsme se dostali tak daleko, neminuli.

Zrovna jsem jedl bramboráky z ovesných vloček s trochu plesnivou, osolenou marmeládou, když se ve sluchátkách, která si už nesundávám ani na spaní, ozvalo divně zapraskání.

„Co to je?“ vyskočil jsem od stolu a hnal se ke křeslu.

„Bylo navázáno vnější rádiové spojení. Přijmete hovor?“

„Ne. Ano! Kdo sakra...!“ úplně mne to vyvedlo z míry - vnější hovor!

„Přítel! Vy v tom nezničitelném přístroji, slyšíte mě?“ Byl to hlas generála Ruffuse. Z příhradky s nenávisťi prošel rudý plamen.

„Ano, příteli, slyšíme tě.“

„Slyšíme?“ Ruffus hlasitě a posměšně zařadil. „Snad si nemyslíte, že nevím, že jste sám.“

„A viš to? Nátůčko?“

„Neškodilo by trochu úcty!“ Ruffusův hlas praskl jako bít. Pak se asi silou vůle ovládl, protože promluvil zase klidně: „Ale proč vám volám...“, odmíchl

se: „Podle toho, jak jste se zachoval k měmu... hm, řekněme uvítacímu výboru ve starém táboře, nejedete zrovna na přátelskou návštěvu. Ale přesto vám chci dát šanci. Šanci přežít. - Mám totiž eminenční zájem prozkoumat vaše vozidlo. Kdybyste mi to umožnili, zapomněl bych, že jste mi zničil tolik vrtulníků a zabil tolik blízkých spolupracovníků,“ Ruffus se odmíchl. „A přiznávám, nezajímá mne jen vaše vozidlo. Hodil by se mi i člověk vaších kvalit.“

„Komu, by se mi hodil?“ řekl jsem. Neprozradím mu, že ho znám. Časem by to mohla být má výhoda.

„Aha, vy mě neznáte. Jsem generál Ruffus. V téhle chvíli jediný vládce Afriky a vbrzku vládce celé Země. Nabízím vám - v rámci subordinace, ale zároveň i v rámci poněkud omezených kvalitních lidských zdrojů - příslnuše vysoké postavení v uspořádání budoucího světa... Jaké je vaše jméno?“

„Jsem tvoje smrt!“ vykřikl Ten druhý, než jsem ho stačil zadržet. Přerušil jsem spojení.

„Vole,“ řekl jsem Tomu druhému, „co ty proti němu můžeš mít? A byla by to od nás docela dobrá léčka, souhlasit.“

„Jak bys vylezl ze saladinu, zabil by tě. Natoik ho znám.“

„Vysílání pokračuje,“ řekl počítáč.

„Jenom to zaznamenej, nechci s ním mluvit,“ řekl jsem.

Saladin se kolebal dál a rostlinstvo kolem houští, ale džungle to nebyla - spíš něco jako řídké lesy ve Středomoří.

***

Večer jsem si nechal přehrát, co mi Ruffus ještě vzkázal. Vyplynulo z toho, že odvykl, aby mu někdo odmítl. Ta poslední poznámka Toho druhého ho dost rozčílila.

„Nakonec jsi to zas tak špatně neřekl,“ usmál jsem se.

V noci na nás podnikly nálet tři vrtulníky - použily samonaváděcí bomby. Naštěstí jsem spal v křesle a připoutaný. Tak se mimo jednoho sestřeleného vrtulníku nic zvláštního nestalo.

***

Ráno bylo jako na pohlednici. Modré nebe, před námi nedohledná modrá hladina Viktoriina jezera, kolem hustá, šťavnatá, nizoučká tráva a řídce rostoucí stromy s korunami jako deštníky. K místu, odkud startovaly vrtulníky a vysílal Ruffus, to podle počítáče bylo necelých dvanáct kilometrů.

Počítáč projel malým údolčkem, kde jsem vážně přemýšlel, že vystoupím a nasnídám se v trávě, a když jsme vyjeli na obvy hřbet protějšího kopce, řekl:

„Cíl na vizuální kontakt.“

A opravdu. Před námi se tyčila kuželová hora obklopená odlesněným údolím, zezadu krytá jezerem. Na vrcholu hory bylo něco jako nízký betonový hrad vypadal to trochu jako pevnost zlého čaroděje z kresleného filmu; i věžičky to mělo.

U paty hory v pravidelných rozestupech stály stroje, na tu dálku téměř, viditelné jen díky průzračnému vzduchu. Strašně moc strojí.

„Rádlová relace na...“

„Pust' mi to.“

„...slyšíte mne, příteli?“ Hlas generála Ruffuse přetěkal dobrou náladou.

„Jo,“ přhnul jsem si mikrofon ke rtům.

„Nevydáte-li mi svůj stroj, také dobře. Kdybyste věděl, jak já už dlouho nezažil pořádnou tankovou bitvu... Doufám, že budete zdatný nepřítel. A propos, nechcete se vsadit, jak daleko se dostanete? Tady nahoře si sázky stojí, že se probocujete do půl cesty k hoře. A dokonce je tu jeden bláznivý optimista...“ ve sluchátkách se ozval smích několika lidí, „...jeden bláznivý optimista, který si vsadil, že dojedete až k patě hory. Co vy na to?“

„Vyklidte mi parkoviště tam nahoře v té betonové šaškárně. A dejte mi stranou nějaké čisté povlaky. Ať mi je neumaže vaše krev.“

„Musím vás upozornit, příteli, že nejste zrovna vtipný brach.“

„To taky nebyl žádný vtip, příteli,“ přerušil jsem spojení.

Počítáč z toho smíchu dokázal rozluštit, že s Ruffusem se v té chvíli smálo pět dalších lidí - čtyři muži a jedna žena. Když mi začal odhadovat jejich věk, zarazil jsem ho. Přes silná předchozí slova mi po čele tekli pot a ježila se mi kůže na hlavě. Těch strojí u paty hory bylo opravdu až dost.

„Hezký den na bitvu,“ řekl počítáč.

„Hezký den na smrt,“ řekl Ten druhý.

„Díky, chlápce,“ řekl jsem já.

***

„Nechceš vycouvat?“ zeptal se Ten druhý. Ještě by to šlo.“

„Vycoužeme zpátky za kopeec a připravíme se,“ řekl jsem.

„Myslel jsem vycouvat úplně - zmizet do dáleka, kde obzor se v parách rozpívá.“

„Pěkně řečeno. Ale to už by nás asi nenechali.“

***

„Tuhle bitvu neskousneš v papučích... v papučích?“ zeptal se Ten druhý, když jsem se soukal do svého bojového oblečení. Všechno už bylo suché, ale ztvrdlé na prkno. S praskáním jsem rozhybal rukávy bundy a oblékl si rukavice a vestu.

„Možná by sis měl na obličej namalovat černé pruny,“ zachechtal se Ten druhý, „viděl jsem to v nějakém filmu. Když už doufáš, že se dostaneš až tam nahoru.“

Podíval jsem se do zrcadla.

„To není špatný nápad. Ale ne pruny. Musím je něčím překvapit, a když jsem na to sám... Překvapit nebo vyděsit.“ Našel jsem paletu lihových fixů po Jonášovi a pracně si na zizřený obličej namaloval bílozelenou příšeru. Žluté oko se v tom výjímalo obzvlášť odpudivě.

„Myslím, že nejsi normální,“ řekl konverzačním tónem Ten druhý.

„Tak ty myslíš.“

S pomocí máhého zrcátka za hlavou jsem si na holý týl nakreslil druhý pár očí - nevím kde, ale někde jsem četl, že se toho útočnick ze zadu může lekout.

„Teď nastane tradiční utahování přezek a ověšování zbraněmi,“ řekl Ten druhý.

„Jo.“

K levému boku věrný aitor, do pouzdra na pravém předposlední waitther, k pravému stehnu sponu s malým německým samopalem Heckler-Koch 6.35 s šedesátiranným zásobníkem.

„Ty si opravdu myslíš, že se tam dostaneš!“

„O tom nepochybuj.“

„Cile jedna až čtyři vzletly,“ řekl počítáč. Že Ruffus má už jen čtyři warbirdy, vím dávno. I když to slůvko jen...

Pechlivě naolejovaná brokovnice se v držáku na stěně matně a výhružně leskla. „S tím bych souhlasil,“ řekl Ten druhý, „posledně se osvědčila.“

Sundal jsem zbraň a potěžkal ji. Na krátkou vzdálenost je opravdu účinná, ale nabíjet z kapes je zdlouhavé a nepraktické.

„Moment,“ něco mne napadlo, „kam jsem to jen...!“ začal jsem přehrabovat úzké skříňky. V druhé, v krabici u dna, jsem našel dva kožené pásky na brokové náboje. Do jednoho jsem zastkal JEMNÝ BROK, do druhého HRUBÝ. Pásky jsem si dal křížem přes ramena. Ten přes pravé jsem ještě sundal a připevnil na něj závěs - pušku tak budu moci nést na zádech, když budu obě ruce potřebovat volně. Nakonec pár granátů k opasku.

„Ještě si vem něco,“ povzbudil mne Ten druhý, „pak všichni umřou úlekem, až vypadneš z průvlaku, zařinčíš a už se nezdvíhneš.“

„Ha, ha,“ řekl jsem, thl závěsem brokovnice a zasunul desátý náboj.

„Aktivita pozemních strojí. Spalovací motory. Není možné určit počet,“ řekl počítáč. Položil jsem brokovnici na palandu a zajištil ji gumovými popruhy, původně určenými, aby polštář držel kde má. Bude tak pěkně po ruce. Snažil jsem se myslet na hlouposti, abych nemusel myslet na smrt.

***

„To se uvidí, kdo je lepší na tankové bitvy, Ruffusi,“ vklouzl jsem do křesla a pečlivě si přitáhl pásky. Včera jsem ty potrháné nahradil zánovními z Jonášova křesla.

„Všichni připraveni?“

„Ano,“ ozvalo se dvakrát.

„Viš, čím jediným můžeme zvíťazit?“

„Rychlostí,“ řekl Ten druhý.

„Tebe se nepám.“

„Rychlostí,“ řekl počítáč.

„Tak jdeme na to,“ zařadil jsem, „Vpřed.“

***

Věděl jsem, že bude lepší, když bude celou dobu řídit počítač - já takové reflexy zdaleka nemám a ovládat ponížený saladin bylo spíš pro kouzelníka než pro člověka.

„Cíl je proniknout do objektu na kuželové hoře,“ zopakoval jsem pro jistotu.

„Cíl potvrzen,“ zopakoval počítač.

Zatím jsme pomalíčku, po vlastních, v trávě vyřtačených stopách, vyjížděli zpátky na obly hřeben, za kterým se rozevře pohled na údolí pod horou. Stiny velké deštníkovitých stromů se v ostrém slunci měnily na stíny kostlivých rukou.

„Nějak tě přešel humor,“ řekl jsem Tomu druhému.

„Vzápětí mne přešel také.“

To jsme dojeli na hřeben.

Od stroju v údolí stoupaly obláčky modrobílého dýmu a jely proti nám ve třech za sebou jdoucích rojnicích. Byly to převážně tanky ozbrojené dlouhými děly a bylo jich moc. Dal jsem si mezi zuby kus gumové hadice.

Pak počítač bez varování zrychlil.

***

Letěli jsme ze svahu, turbíny kvílely a na servisním monitoru vedle číslíce udávající rychlost svítilo slovo FORSAŽ. Takovou rychlosti bychom měli pět kilometrů k patě hory překonat za dvě minuty.

Číslíce i slovo byly zřetelné, jen když jsme za táhlými nerovnostmi v nízké trávě opravdu letěli - to byly jediné „klidné“ okamžiky. Jinak mi přišerné vibrace a ořesav thaly hlavou, až jsem se bál, že mi povolí vaz. Nemít břicho stažené širokým opaskem a neprůstřednou vestou, utrpěl bych vnitřní zranění. Špatně připravený nuž mi občas praskl do stehna jako rána karabáčem.

Rozřesený obraz warbirdu se mihl těsně nad zemí, plivl dvě rakety a prudkou zatáčkou zmizel z monitoru.

Hlína před saladinem vybuchla a už vybuchovat nepřestala.

V klidných fázích (při letech, které byly misty až padesátimetrové, našťástí velmi nízké nad zemí), bylo vidět, že tanky páli ze všech hlavních a výmetnic.

„Vhňhňááá!“ švihlo něco do pancíře. Ve vzduchu tančily sloupy kouře a rozřhavané půdy a saladin mezi tím kličkoval jako šlepený slalomář.

Okamžik před tím, než jsme dosáhli dna údolí, jsme „prolomili“ první řadu Ruffusových stroju. - Tedy prolomili: počítač si vybral střed jedné asi třicetimetrové mezery.

Pak byl terén chvíli rovný.

***

Pak jsme najeli na travnatý hrbol, který nás vystřílil do nebe.

***

„Jááááááá!“ řval jsem, aniž bych pustil hadici ze zubů.

V té chvíli na nás zářící dva warbirdy.

Oba zepředu, jeden za druhým, jako šedé, plameny chrlící přízraky. Piloti ale nepočítali s tím, že v okamžiku jejich útoku vzlétneme také - ten skok nás vymrštili skoro na jejich výšku. Letová hladina dvacet metrů.

Piloti warbirdů zareagoval nestáčí!

Já jsem stačil tak akorát mrknout.

Počítači stačily dva průpalné granáty.

Pak jsme letěli v oblacích hořícího kerosinu a řev a kvílení trosek rozrážejících vzduch mne ohlušovaly i přes omezovač zvuku.

Pak jsme dopadli. Celé to netrvalo ani čtyři vteřiny.

Dopad byl standardně přišerný. Zatmělo se mi před očima, polovina překousnuté, silnami kluzké hadice se připlekla na monitor, kolem radlice explodoval vír hlíny, opěrka za hlavou povolila, znovu jsme vylétli do vzduchu, znovu... Napotřetí kola zůstala na zemi. Turbíny přetížené ječely.

První, co jsem mezi rudými a žlutými kruhy spatřil, byl divoce kmitající obraz tanku, na který jsme se neztenčenou rychlostí řítili.

Počítač přibrzdil pravá kola, saladin se nebezpečně zapotácel, a tank se mihl snad o milimetr vlevo. Pak začalo stoupání.

Počítač nijak nezpomněl - akorát skoky byly trochu kratší.

„To nebylo špatné, s těmi vrtulníky,“ pronikl neuluchajícím randálem Ruffusův hlas (sluchátka jsou vymyšlená, aby při ořesech nespadla), „ale myslím, že to byla spíš náhoda... A hlavně myslím, že teď přijde malé taktické překvapení.“

„Kurva!“ Už chvíli ve mně narůstal ošklivý pocit, že řadami Ruffusových tanků pronikáme nějak moc snadno.

To taktické překvapení se na nás vyřítilo zprava, zpoza úbočí hory - těsně nad povrchem. Vypadlo jako množství pontonů na stavbu provizorních mostů, bylo zatracené rychlé a nemělo kola.

„Přítel zdaleka mi po dlouhém naléhání vyhověli a přestavěli pár svých nepřekonatelných vozidel pro lidskou obsluhu.“ I přes to, že jsem v té chvíli rozuměl sotva každému druhému slovu, samolibost a vítězoslávu jsem z Ruffusova hlasu slyšel přímo odklapávat.

Na saladin se řítily cizinecké pancéřáky natížené maskovacími zelenohnědými fleky. A bylo jich hodně.

„A nemyslete si, příteli, že v nich jsou zabudované ty v místních podmínkách ne zcela účinné... řekněme bleskomey. Tady na Zemi kupodivu funguje něco, co ne zcela fungovalo tam daleko u mých přátel - našťástí je po jistých nepřijemných zkušenostech napadlo vyzkoušet tyto zbraně i u nás. Velmi ničivá záležitost - volně přeloženo by se tomu dalo říkat ‚vrhače diskretních potenciálů‘.“

Moc kecáši! chtěl jsem říct, ale přes zbytek hadice to nešlo.

To už jsem ty diskrétní potenciály viděl: nebo spíš co dokáže - první dávka jednoho z pancéřáků zasáhla tank, který se na okamžik dostal mezi něj a saladin. Utržená věž tanku bacila do hrany radlice a saladin nekonečnou chvíli balancoval na předních kolech.

„Jen tak dál, Ruffusi!“ zařval jsem do mikrofonu a nedbal na to, že mi hadice vylétla z pusy a že jsem si na další nerovnosti prokousl jazyk.

V té chvíli z druhé strany hory zaútočili druhý proud pancéřáků a sevřel nás do kleští.

***

Diskrétní potenciály byly najednou všude - uhnuli jsme jen díky reakci počítáče. Nevím, jak to udělal (po tom manévru jsem byl okamžik v bezvědomí), ale najednou jsme se řítili opačným směrem.

Tam, bohužel, byly všechny ty tanky, co jsme mezi nimi tak snadno projeli. Ty, co se ještě nestihly otočit, se právě oláčely. Vypadaly jako ocelová hradba.

Počítáč bezradně zpomali a v příštím okamžiku do pancíře švihly snad tři granáty z těžkých tankových kanónů. Vzápětí po zádi přeješla dávka diskrétních potenciálů. Uctil jsem intenzivní zápach spáleniny.

***

Počítáč začal jezdit v kruhu.

Byl v obklíčení má jednu jedinou výhodu - nepřítelé, pokud vás nezasáhnou, páli do vlastních řad.

„Příteli, vzdejte to. Stačí říci, a je z vás škvarek,“ do Ruffusova hlasu zaprskaly poruchy, „...opravdu nejde o vaši smrt, hodili byste se mi, i to vaše vozidlo. Vzdejte to, zachraňte se.“

„Zkus to radši s tím škvarkem,“ řekl jsem.

***

Nepravdělný kruh tanků a pancéřáků se sice svíral, ale žádný nestřílel. Počítáč na okamžik přibrzdil, aby mohl mířit, a vypálil jednomu tanku průbojný granát pod věž. Bohužel, s krátkou hlavní střela neměla dostatečnou energii prorazit dovnitř - zbyla po ní jen kouřící jizva. A aby nám některý ze strojů nastavil zranitelnější místa, na to byli řidiči příliš dobře vycvičeni.

Pancéřáky se na nás začaly tisknout; jsou obratnější než tanky, takže počítáč znovu vyrazil na kruhovou jízdu. Od kol létala hlína a rozemletá tráva, a odstředivá síla mi mačkala opěrku sedadla do boku.

„Nechte toho, prosím,“ řekl Ruffus.

„Budeš mě muset usmazít, protože dobrovolně ti nedám nic.“

„Hrdinská slova před hrdinskou smrtí,“ zašeptal Ten druhý, „řeba by tě opravdu nechal žít.“ Ruffus ho přes rachot panující v saladinu našťásti nemohl slyšet.

„Nechte toho! Rozkazují to!“ zařval najednou Ruffus. Trpělivý otcovský tón mu došel.

„Jsi nějak nervózní, na to, že tady jen tak kroužím,“ řekl jsem.

„Útok,“ řekl nevzrušený hlas počítáče.

„Jak chceš proboha úto...!“ zmlkl jsem, a nejen proto, že jsem si znovu prokousl jazyk.

Svět se oříšl, vybuchl a zmizel v pekle.

***

„Co se to kurva děje?“ přistihl jsem se, jak ječím. Z virů plamenů a černého dýmu, které najednou byly všude, vylétl rotující pancéřák s obrovským otvorem v boku, rozlomil se a vybuchl. Přetřesený tankový pás švihl do saladinu a zohýbaná dělová věž prosvištěla kolem jako meteor a stříkala z ní krev.

Počítáč otočil na místě a vyrazil zpátky do kopce.

Zatínal jsem zuby, co to jen šlo, ale stejně se mi z nich kousky odlamovaly. Na pravém monitoru jsem i přes šílené vibrace viděl, jak z výhně za námi, rozvířované dalšími a dalšími explozemi, šlehají bílé pruhy diskrétních potenciálů - kupodivu ne na nás, ale někam skrz mraky dýmu; někam hodně doleva. Místa, odkud ty potenciály tryskaly, se vzápětí s železnou pravdělností stávala epicentry dalších a dalších výbuchů. Útržky pancířů přeorávaly zem, dým a prach zakryly slunce a nebe získalo apokalyptický temnou barvu.

Byl jsem tak ořesený a šokovaný, že jsem se nezmohl na víc, než na to zatínání zubů. Sluchátka něco křičela Ruffusovým hlasem a zpoza úbočí hory se vyhouply další pancéřáky - proti tě předchozí zdrcující mase jich bylo jen pár, a jejich diskrétní potenciály bíčovaly peklo za zádi saladinu. Nás si nikdo nevyšínal a počítáč se hnál do stále stmějšího kopce stále napno.

Z plamenů a dýmu švihlo něco žhavého, ve vzduchu se objevila kouřová stopa, a jeden z nových pancéřáků se roztrhl jako granát. Vzal sebou dva další.

***

Nás jako by se boj pořád netýkal a betonová stavba na vrcholu hory rostla.

„Co se to děje?“ křikl jsem při jednom skoku. Než mi počítáč stačil odpovědět, prudké brzdění mne vrhlo do pásů a zase jednou jsem slyšel, jak mi vržou kosti. V travnaté louce pod pevností se otevřely tři poklopy a vyjely z nich tři pancéřáky snad čtyřikrát větší než ty, co znám. A i ty už jsou dost velké.

„Jestli ty trubky jsou vrhače potenciálů, tak potěši“ zašeptal Ten druhý.

Byly.

V tom samém okamžiku, co spustily vrhače na obrovských strojích, spustily i vrhače v pevnosti. Montory jako by mi explodovaly do očí.

***

Když jsem se rozkoukal, pádili jsme zpátky z kopce a počítáč klíčkoval doslova *šlřeně* - ty obrovské pancéřáky v patách.

Byly mnohem rychlejší než my a mohly střílet za jízdy. A zatraceně přesně.

„Rozloučíme se!“ převal všepohlcující randál Ten druhý. Po pancíři přejela dávka diskrétních potenciálů a stroj se zapotácel. Spálenina byla cítit až nehezky.

„Třeba se stihnem schovat v tom kouři dole!“ zařval jsem já.

„To je jako by ses chtěl schovat do mlýnku na maso!“

***

Pak už jsme obrovského mračna prachu a kouře téměř dosáhli - blyškaly z něj stále nové a nové výbuchy. Počítáč ostře zatočil, vyhnuli jsme se dýmající hromadě železa, kola zabubnovala po rozdrčených kusech tankového podvozku, a už jsem si myslěl, že se nám to opravdu povede.

V té chvíli se z kotoučů dýmu vynořila ocelová, do ruda rozžhavená obluda.

***

Stihl jsem jenom zavřít oči.

***

Protože se v sekundě, kterou jsem považoval za poslední, nic nestalo (žli jsem dále), znovu jsem oči otevřel. Počítáč právě začal s jednou ze svých nejběsilějších zatáček. Hlava mi narazila do opěrky, prokousl jsem si ret a místo rozžhavené obludy se na nás najednou řítil jeden z těch obrovských pancéřáků.

„Co to...!“ zajčel jsem a v té chvíli se mezi nás a útočící pancéřák vklínila ta obluda. Byla snad dvakrát větší než on.

Je jen jediná věc na světě, která je tak velká.

Je jen jediná věc na světě, která dokáže rozpoutat takového peklo.

Svého času dokonce zastavila i saladin.

„Drobek!“ zařvali jsme s Tím druhým současně.

***

Pancéřák narazil do Drobka a gigantický tank zmizel ve víru plamenů a létajícího kovu. Tlaková vlna vykopla před saladinu do nebe.

Když se dým rozplynul, pancéřák byl pryč a Drobek vyjžděl z kráteru.

Nechápal jsem, kde se tedy automatický tank bere, ale jen málokdy jsem něco nechápal tak rád.

Od přední věže Drobka vyšlehl plamen a raketa rozsekla bok druhého útočícího pancéřáku. Pancéřák se odpařil v bílém záblesku.

Saladin najednou stál snad o třicet metrů jinde a zjistil jsem, že mimo vysokého pískání nic neslyším. V té chvíli se všechno znovu otřásl, hlava mi udeřila do opěrky a rozplyvající se žlutoočervené efekty v očích mi zase zhoustly - asi deset metrů za námi se z kotoučů dýmu vynořil tank a z hlavní mu vyšlehl plamen. Náraz druhého granátu se od prvního nijak nešlší - jen barevná kolečka v očích mi zhvězdkovatěla. Saladin zabral, třetí granát nás minul, a tank zmizel v kouři - opět jsme se hnali do toho kopce.

Drobek se mihl v závojech dýmu napravo. To, že je rozžhavený do ruda, se mi předtím nezдалo: višňový žár jeho pancíře zatím přešel do bílorudého - zezadu do něj šlehal diskrétní potenciál ze dvou míst ukrytých v kouři a zepředu se mu ten poslední velký pancéřák pokoušel upálit věž s raketomety. Potenciály z velkého stroje byly mnohem větší - vypadaly jako šňůry nesnesitelně zářících fotbalových míčů.

Drobek bílé smršti zepředu nastavil radlici, zezadu neměl co. To už můj počítáč stál na brzdách a saladin se otřásal, jak mauser páli do dýmu, odkud Drobka šlehal pruhy menších potenciálů. Dosáhl jen toho, že z kouře vytryskla další potenciálová smršť a saladin se musel začít ze všech sil smýkat, aby jí unikl.

Když jsme projížděli kolem Drobka, zahlédl jsem, jak z obrovské radlice stříká roztavený kov. V té chvíli od pásů stroje vylétly kusy hlíny, megatank se málem postavil na zadní a plnou rychlost skočil proti obrovskému pancéřáku. Pochopil jsem, že poslední raketa byla vůbec poslední, a pochopil jsem, že stroj, jehož pancíř svítí jako tavenina ve vysoké peci, je téměř mrtvý. Byl to poslední útok.

Divná věc, v té chvíli jsem na tu horu železa mysljel jako na přítele.

Vzápětí jsem pochopil ještě něco. Po páteři mi švihla mrazivá metla.

„Pryč,“ řekl jsem a přestože jsem se neslyšel, cítil jsem, jak se mi třese hlas. Původně jsem to slůvko chtěl zařvat, ale nešlo to.

Počítáč našťástí pochopil všechno, co jsem tím mysljel: Zelené slovo FORSAŽ na popraskané obrazovce levého monitoru se rozsvítilo červeně a začalo blikat. Akcelerace mne zarazila do sedačky.

Drobek je se svým reaktorem pojízdná jaderná puma. A jeho konstruktéři nikdy nemohli počítat s tím, že stroj narazí na mimozemskou zbraň, které se říká vrhač diskrétních potenciálů.

***

Drobek vzbuchl v okamžiku, kdy jsme dlouhým skokem přelétali šikmý horizont. Před tím jsem nic moc nevnímal, protože ořesy v saladinu byly

prostě nepopsatelné. Viděl jsem jen proudy diskrétních potenciálů šlehařících z dýmu dole, z pevnosti, z velkého pancéřáku... Z Drobka střikala ocel a radlice připomínala dobřela rozžhavené řešeto.

***

Být u jaderného výbuchu na dvě stě metrů znamená jistou smrt. Pokud nejste zakopáni hluboko v zemi nebo nejste zalezlí v pevnosti, která je proti jaderným výbuchům vymyšlená. Anebo neseďte v saladinu TSR.

Svět se změnil ve světlo.

***

Saladin našel dopadl za obzor, takže se tlaková vlna prohnala nad námi. Vir, který způsobila, ale stačil, aby se překulil jednou dokola; bohudík skončil opět na kolech.

***

Tráva všude kolem zmizela a vzduch byl neprůhledný tunami vířícího popele. Z šedé země, co jsem na monitoru viděl, stoupal šedý dým - jako večerní mlha nad blaty. Monitory několikrát zamrkaly, zhasly a opět se rozsvítily. Po fídicím pulsu se převálilo několik vln rudé barvy, ale kontroly se rychle vrátily k „normálu“. Po obrazovce servisního monitoru se rozběhla řada čísel - ani mne tak nezajímala větší radice, ani pancířem odstíněná dávka pronikavého záření, ani pravděpodobný počet tun ekvivalentu TNT, jako to, že ty vězy běhají - to znamená, že počítač přežil.

„Budeš asi jediná funkční elektronická křisna široko daleko, co?“ řekl jsem a v uších mi praskalo a slyšel se jako ze sudu.

„Otázka syntakt...“

„Budeš asi jediný živý člověk široko daleko, co?“ řekl Ten druhý.

Bratři v tancích a pancéřácích, co přežili Drobkův útok, jeho smrt přežít nemohli. Za horizontem se k nebi vzpínal obrovský sloup dýmu a prachu a jak se vysoko nahoře jaderný hřib rozbaloval, střívalo se. Z nebe přišlo rozžhavené kamení a beztlavé kusy kovu.

„Pokračujeme,“ řekl jsem a počítač zatočil a znovu vyrazil proti kopci. Saladin se při jízdě ořásal jako v po sledním tažení - kola na čerstvé poničených osách křitala a poskakovala.

***

Pevnost se blížila mnohem pomaleji než při předchozích útocích (dá-li se to tak nazvat) - saladin byl schopen maximálně padesátikilometrové rychlosti a stejně hrozilo, že kola upadnou. Naštěstí po nás nikdo nestřílel.

„Jak se sem dostal Drobek? A zrovna v ten nejvhodnější okamžik?“ konečně byl čas se zeptat.

„Útok byl koordinován,“ odpověděl počítač.

„Kým proboha?“

„Autonomní takticko-strategický systém přežal rámcové rozkazy před...“

„Kdo že přežal rozkazy? Jaké rozkazy? Od koho rozkazy?“

„Autonomní takticko-strategický systém je software vyvinuté pro automatické koordinování bojových operací. Rámcové rozkazy byly předány oprávněnou obsluhou kódovanou jako MAXMILIAN před...“

„Jaké rámcové rozkazy? Jak to, že o tom takticko-stratiko... o tom zatraceným systému slyším poprvé?“ Byl jsem trochu rozčilený.

„Otázka synt...“

„Poděl informace o takticko-strategickém systému!“

„Strana 2012 *Průvodce ovládním a základním technickým popisem*, data přístupná jen oprávněným osobám,“ řekl počítač a po obrazovce servisního monitoru se rozběhly první věty. Čel jsem s opravdovým zájmem. Některé z mých řečí mohly být opravdu považovány za rámcové rozkazy - obzvlášť

hovory s Tím druhým.

„Jak byla s Drobkem udržována komunikace?“

„Kódované mikrosekundové pulsy,“ odpověděl počítač.

„Kvůli tomu nás naši warbirdy!“ praštil jsem pěstí do opětky.

„Klid,“ řekl Ten druhý.

„Riziko bylo propočítáno a označeno jako minimální,“ řekl počítač.

„Minimální? Vždyť mne málem zabíjil!“

„Uklidni se,“ zopakoval Ten druhý, „blíží se čerstvé problémy.“

***

Pevnost už zabírala celý hlavní monitor - počítač se k ní blížil ze strany sežehnuté jaderným výbuchem. Spousta věžiček zmizela, ze spousty zbylých pahýlů pevnost teď vypadala nejspíš jako připálený placatý dort.

Přesto z úzkých střílen zakrytých lamelovými pancíři vyjely hlavně malorážných automatických děl a kolem saladinu začaly vybuchovat granáty. Byly velmi nepřesné.

„Ještě že nestřílejí těmi potenciály,“ ořásal jsem se.

„Ty jim asi zničil přítel jaderný Drobek; stejně jako naši vysílačku - už dlouho jsem neslyšel Ruffusovy povzbudivé poznámky,“ řekl Ten druhý.

Míkl jsem na pult: „Přišli jsme i o radar.“ Elektromagnetický puls přenesený anténami nemohl přístroje přežít.

A pak jsme dojeli k pancéřovému vratům pevnosti. Stavba asi dřív sloužila jako „obytný dům“ nějakému mocipánovi; odhadl jsem to z toho, že veřejně vrat byly ozdobeny autogenově-lisnatě-uměleckými motivy. Teď intenzivně natavenými.

Jaderný výbuch intenzivně natavil a prohnul dovnitř celá vrata.

Saladinu do nich stačilo dvakrát strčit a byli jsme uvnitř.

***

Uprostitřed popelem zasněženého nádvoří, pod pahýlem vlnkového stožáru, leželo několik zuhelnatělých mrtvol. Lidské tělo se žářem zmenší skoro na polovinu a stažené svaly mu dají podivně groteskní tvar - vypadá trochu jako chříč.

Počítač objel celé prostranství - na každé straně byly průjezdy, kterými se dala podél „hradeb“ objet celá pevnost. Všechno, co bylo v okamžiku Drobkova konce nad úrovní vnější zdi, zmizelo - z vrhačů diskretních potenciálů zbyly jen krápníky stříbitého kovu rozteklé kolem pobořených střeškových věží. Ty okrasně věžičky, kvůli kterým mi pevnost připomínala hrad z disneyovek, odletly snad až do jezera.

„Musíme se dostat dovnitř,“ řekl jsem, když jsme dojeli zpět k pahýlu stožáru.

„Nemusíme. Ty tam ale chceš,“ řekl Ten druhý.

„Nechci, musím,“ řekl jsem.

V betonové zdi pevnosti (která bez okras vypadala až neuvěřitelně bytelně a nedobytně), byla další vrata - na nich byly autogenově-lisnaté ozdoby neporušené.

Chtělo to osm průbojných granátů do stejného místa, než se mauseru povedlo prostřítlet pouhopouhý vnější plášť. Musel bych mít nábojů asi tak tunu, kdybych chtěl dovnitř tímhle způsobem.

Pak jsem do vrat asi půl hodiny bušil radlicí. Najížděl jsem do nich stále rychleji a rychleji, dokud mne jeden z nárazů neomráčil. S „dvířky“ úderu tříssetunového stroje ani nehnuj. Zato z radlice zbyl jen takový zohýbaný kovový žmolek.

„Já se tam dostanu!“ odpoutal jsem se z křesla a z pancéřované schránky pod palandou vynal pět termitových granátů. Padaly mi po zemi, jak se mi třásly ruce. Nevěděl jsem, jestli je to ze vzteku, nebo jak se můj organismus vzpamatovává z předchozích šoků.

Pověsil jsem si oranžové válečky na opasek vedle obranných, tak zvaných lidských granátů. Lidské se jim říká proto, že jsou určeny na zabíjení lidí. Z palandy jsem odpoutal brokovnici a ujistil se, že v kapse kalhot mám obdélníkový klíč od saladinu.

„Jdem na to,“ řekl jsem a cvakl knoflíkem.

Průchod se neodevřel, ani když jsem to několikrát zopakoval a zkusil i slovní rozkaz i ruční ovládání. Po čele mi najednou tekly stružky potu.

„Přece neumřu zaletovanéj jako sardinka...!“ nasazoval jsem si sluchátka a vzpomínal, jak do zádě bušily diskretní potenciály, které dokázaly tavit Drobka jako čokoládu.

„Před odchodem se obsluze doporučuje učinit opatření proti jadernému zamoření,“ řekl počítač, „do té doby je v rámci ochrany života výsadek zapovězen.“

Chvilí jsem zdravou nohou kopal do jedné ze skříněk, ale opravdu se mi ulevilo.

„Fajn, protiatomový oblek by tu někde být měl...“, vzpomínal jsem, kam jsem dal ten, co jsem v Německu používal proti mouchám. Nenašel jsem ho, ale ve skřínce s ošacením jsem objevil dva úplně nové. Než jsem se oblékl,

píchl jsem si triádu rozšířenou o injekci A-13. (A-třináctka je cosi proti následkům radiace; ve vojenském kursu jsme to jako tankisté probírali do zblbnutí, ačkoli právě nám by to bylo úplně na nic. Jak jsem si před slabou hodinkou ověřil.) Než počítač povolil otevřít průchod, klimatizace natlakovala kabínu, aby radioaktivní popel nenaval dovnitř.

Přemýšlel jsem, jak to udělá, až půjdu zpátky.

To už jsem ale stál na tichém nádvoří. Na opuštění stroje mi počítač odpočítal dvě vteřiny, pak za mnou veřeje průvzlaku zapadly jako gliotina.

Šedobílý popel pod nohama byl sametově měkký a každý sebemenší pohyb ho zvedal v malých obláčcích. Ze slunce byl vidět jen kalný, nezdravý kruh a vzduchem se snášel další a další popel: jako velké sněhové vločky. Ručička dozimetru na mém zápěstí byla hluboko v červeném poli.

Trochu jsem to nedomyšlel - chci-li termitové granáty, musím si rozepnout protiatomový oblek.

„Co se dá dělat,“ zašeptal jsem.

Vzal jsem tři, přeplnul je na režim HORENÍ, odjistil a nastrkal dírou po zásazích mauseru do poškrábaných a očouzených vrat. Vzpomínal jsem přitom na jemnou a čistou práci s T-Klíčem.

Chvilku se nic nedělo, pak z veřejí začal stoupat dým, pak stékat listnatá výzdoba, pak dveře začaly zářit, stále víc a víc, až svítily, že se na ně nedalo koukat, pak se začaly boulet, ve zdi kolem zárubní se objevily puklinky, ze kterých vypadávaly kousky betonu, pak se na dveřích objevilo cosi jako břicho, nad ním thlina, a pak napůl vypadly a napůl se vyhlily na nádvoří zvířeny prach mi zakryli výhled.

Nášťestí jsem stál trochu bokem - tak smrtí střel, kterou vzápětí otvor po vratech vychlil, zasáhla jen saladin. Švihl jsem sebou do popele a odražené kulky hvízdale všude kolem. Podle zvuku to byly minimálně dva velkorážné kulometry (pomalé hluboké rány) a nespočítatelně ručních automatických zbraní (rychlá drnčivá staccata).

Pak se z druhé strany ozvalo krátké jedovaté zavýří a mimo hlubokých ran jednoho velkorážného kulometu všechno ztichlo. Znovu to zavýří, a ztichl i poslední kulomet. Když jsem se zvedal, ještě jsem zahlédl, jak se dovrá poklop nad vulcanem.

Popel na celém nádvoří byl počmáran ryhami po odražených střelách - podle toho, že jsem cítil, jak mi táhne na krk, se nějaká odrazila i od mé neprůstřelné vesty - vůbec jsem si ale na žádný náraz nebo úder nevzpomínal.

Přeběhl jsem louži rychle chladnoucí taveniny. Tavenina chladla tak rychle, protože se na ni z široké chodby tlačila kapalina podstatně chladnější. V hustých oblacích syčící páry se nedalo poznat, z kolika bratrů vulcan nadělal obvyklou řezanku. Podle toho, že krve bylo nad kotníky, jich asi pár bylo.

Protiatomový oblek měl záda na cáry (od neprůstřelné vesty se odrazily dokonce dva nebo tři malé projektily) a měl utavené podrážky. Zjistil jsem to, když jsem si ho sundal - a to jsem udělal hned v chodbě, protože sundávání obleku není nijak snadná operace a v chodbě by mne ještě ochránil saladin.

„Jak ti chutná radioaktivní vzdoušek?“ trochu vyplašeně se zeptal Ten druhý, když jsem si stáhl kuklu.

„Ber to jako lázně. Jako plicní kúru,“ řekl jsem a měl co dělat, abych se nepozvracel ze zápachu uškvařené krve.

Lidské zbytky vstivci se po podlaže nebyly skrz horkou mlhu vidět - jenom se mi namotávaly na nohy. Levou rukou jsem jel po zdi, odjištěnou brokovnicí v pravé. V zubech mi skřípal radioaktivní popel a viditelnost se každým krokem zlepšovala. Chodba končila stěnou, která byla posekaná zásahy po kuklách všude se válela omítka a kousky kovu - ze stěny trčely dvě rozříznuté hlavě. Vpravo i vlevo byly pancéřové dveře.

„Vpravo nebo vlevo?“

Radioaktivní popel mne díval i v očích.

„Vpravo. Vlevo. To je jedno,“ řekl Ten druhý.

Ustoupil jsem a položil předposlední termitový granát ke dveřím vlevo.

Pres své poznámky o lázních jsem chtěl být z kontaminovaného prostředí co nejrychleji pryč.

Ty dveře byly mnohem slabší než vstupní brána. Kupodivu i podlaha byla nějaká odfláknutá - betonovo - ocelová tavenina se propálila někam dolů.

Překročil jsem žhnoucí otvor a ze zakrvácených bot se mi zakouřilo.

Za bývalými dveřmi byl chladný klimatizovaný vzduch, výtah a schodiště dolů - jako by to bylo postaveno podle stejného vzoru jako Zákładna u Mullhausenu.

„Výtahem bych nejelzdi,“ zašeptal Ten druhý.

„Já taky ne,“ otočil jsem brokovnicí, vykopl dveře a dvěma ranami přestřelil ocelové lano. Zřítlo se dolů jako nekonečný černý had.

„Ničís si ustupovavé cesty,“ zašeptal Ten druhý.

„Nebudu ustupovat,“ řekl jsem já. „A proč šeptáš?“

Cítil jsem se divně omámený, píchalo mne na plicích a mlha ze spálené krve mi potáhla vnitřek úst mědnatě chutnající vrstvičkou.

Schody byly přes celou šířku pokryté tmavočerveným běhounem zajištěným mosaznými tyčemi. Uprostřed byl barevný úzký koberec s oblibenými listnatými motivy - i zadržadl vypadalo jako nekonečný bronzový keř.

Pomalu jsem sestupoval, brokovnicí před sebou. Levou nohou jsem vždy došlápl zlehka, pod protězou i přes koberec každý schod trochu zaduněl.

***

První tři patra mi připadala tak snadná, že mne na čtvrtém mezinánu málem dostali - lépe dostaly, protože ve zdech byly dva automatické kulometry. Byly proti sobě, doveďné zamaskovány v ocelovém křoví obklopujícím něco jako střešovské erby. V poslední chvíli mne varoval instinkt, který mi vždy naježí kůži na zátylku. Proudly sířel mne minuly o pověštný fous.

Bylo to hloupé, ale kolem kulometů se nedalo projít ani proplazit. Na ten vzdálenější jsem vyplyřval dvacet patron s hrubými broky, než zmlkl.

To už opadal erb, železné ozdoby i omítka z poloviny stěny. Na kulomet, který byl v bližší stěně, se nedalo zamířit, aby broky vletly do hlavě.

Proto jsem se musel vrátit až nahoru, kde byla vedle rozkopnutých dveří od výtahové šachty protižární schránka - vyrndal jsem z ní hasičkou sekuru na dlouhém topůrku. Sekera je natřená na červenou a na zadní straně má něco jako menší, velmi ostrý krumpáč.

Hlavě kulometu vydržela jen dvě rány - ohnula se, a při pokusu o výšřtel se roztrhla.

Opřel jsem sekuru o zed' a pokračoval v sestupu. Když se schodiště zalomilo posedm, objevila se velká místnost s nízkým stropem, huňatým kobercem a malým kulatým stolem s leštěnou deskou a zakřivenými nohami; kolem pět křesel a pět pečlivě vyciďených měďených stojanových popelníků. Na stěnách viselo několik obrazů, neodmyslitelné kovové listí, erby, a proti schodišti byly velké dvoukřídle dveře, které vypadaly jako dřevěné.

***

Záda těsně u zdi, došel jsem ke dveřím. Když jsem na ně zaklepal klouby prstů, kupodivu jsem zjistil, že jsou opravdu dřevěné. Ukročil jsem a od boku vypálil do středu velkého obrazu visícího vlevo.

Zařinčelo sklo a z rozřtěpeného otvoru začala vytékat krev. Přestal jsem se tisknout ke stěně a dvěma ranami rozšřtelil zámek dveří. Třisky se rozletly do stran.

„Jde to všechno nějak moc snadno,“ řekl Ten druhý, když jsem po druhé ráně tihl závěrem.

„Těš se, Ruřfu...!“ kopl jsem nad díru po zámku a v uších mi po střřlení hlasitě zvonilo.

Za dveřmi byla chodba. A v ní, v naprostém tichu, stáli mrtváci. Jak se mi tak najednou objevili před očima, vypadalo to, že jich jsou stovky a stovky. Ti první v sobě měli zasekány dlouhé třisky, a ošklivé díry po brocích.

Ještě než se má noha vrátila na koberec, masa mrtváků se dala do pohybu - všichni v jednom okamžiku.

Černošřti mrtváci jsou strašidelnější než bělošřti - dlouhé kudrnaté vlasy jim dělají obrovské hlavy a mají šedočernou kůži.

***

Jak jsem uskočil, zamotaly se mi nohy - našřtější jsem neupadl. To už má levá ruka pumpovala závěrem brokovnice a proudly broků se napřely proti pružnovitě kráčeřícím nestvůřám.

Měl jsem bohužel nabitó jen pět ran - vzduch se přesto naplnil kusy tkání, hořícími vlasy a výřřsky černé krve. Když jsem poslední ranou zasáhl jednoho z mrtváků do pupku, hlavou mi kmřila věta, kterou kdysi dávno stýřc Damián popisoval dědovi, jak by kdosi nešřastnou náhodou na střěleckých

závodcích zblízka zasažen brokovnicí do břicha. Střeva byla všude po stromech, řekl tehdy strýc Damján.

„Nechte toho, před tím klukem!“ zakřikla je babička.

V místnosti samozřejmě stromy nebyly, ale byl tady strop a na zdech ty listnaté ozdoby.

Když jsem vypálil poslední ránu, nevěděl jsem, že byla poslední. Třhl jsem závěrem, namřlí... a po cvaknutí úderníku se mi ruce nejbližšího mrtváka zaryly do ramen. S protězou se pozadu chodí strašně špatně.

Zespondu jsem mu vrazil hlavě brokovnice pod bradu - viděl jsem, jak mu vylezla za vyceněnými zuby. Třhl jsem, zakroužil a začal ustupovat i se šklebící se hlavou na hlavní.

***

Do schodů jsem na protěze i při maximálním vypětí dosahoval asi takové rychlosti, jako mrtváci - špatně se jim ohýbala kolena. Bohužel jsem se musel jednou rukou odtrážit od zábradlí, tak jsem nemohl nabít brokovnici, a bohužel jsem nemohl použít jinou zbraň, protože ve volné ruce jsem tu brokovnici musel nést - s obrovskou afro-hlavou se nevešla do závěsu. Za druhým mezaninem se mrtvákům začala kolena rozhybávat a začali dotahovat - blesko mi, jak podobně to je zážitku z Německa: podzemí, schody, mrtváci...

„Akorát tu není nikdo, kdo by tě z toho dostal,“ zadýchaně vyrazil Ten druhý.

***

Na posledním schodu před dalším mezaninem se mi za rameno zahákla šedivá ruka s dlouhými černými nehty a málem mne stáhla dolů.

Zatímco mrtvákům se klouby rozhybávaly, já už jsem skoro nemohl - táhnout do kopce celou svou výbavu, s jednou nohou...

Další mezanin byl ten, co jsem na něm likvidoval automatické kulometry.

Sekera byl opřená o protější zed' a z vydrlované omítky nad ní třčela očázená, rozřepená hlaveň. Přes ostrou bolest vystřelující z pahýlu jsem mezanin kulhavě přeběhl - získal jsem tím asi vteřinu k dobru.

Ale stáčila.

Hlava z brokovnice na mne naposledy mrkla, rozkřápl jsem ji o zábradlí, varazili zbraň do závěsu a otočili se k mrtvákům čelem.

Anatomicky tvarovaný topor sekery jako by někdo vyřezal podle mých prstů.

A ruce mám na rozdíl od nohou docela silné.

***

Po několikaminutovém tréninku jsem začal i přes hromady těl postupovat. Jakmile jsem mrtváky zatlačil ke schodům, ještě se to zrychlilo.

Řekl bych, že mrtváci mají mnohem měkčí hlavy, než normální lidé. I když, žádnému normálnímu člověkoví jsem zatím hlavu sekerou nezkoušel.

Zatím.

Sestupoval jsem pravidelným tempem. Po běhounech na schodišti tekly bystřiny mrtváckých tělních kapalin a dokonce zurčely. Nevadařilo mi to, protože hrubě podřáčky mých bot nekrouzají.

Bylo slyšet jen pravidelné svištění sekery, křupání a praštění kostí, a duté rány, jak se těla kácela. Bylo jedno, kolik mrtváků proti mně jde - na schodišti mohli být maximálně tři, čtyři vedle sebe. A to jsme se sekerou hravě střínali.

***

Když jsem se prosekával zpátky do čekárny s popelníky a rozšvihl poslední kudrnatou hlavu, zjistil jsem, že se nahlas směju. Když jsem si to uvědomil, smích ustal, jako když užte. Jako když sekne.

„Stává se z tebe veselá kopa,“ řekl Ten druhý a znělo to tak divně zakřiknutě.

Opřel jsem sekeru o zed' a nabíl brokovnici. Se sekerou jsem se ale nějak nemohl rozloučit - dal jsem si ji tedy do závěsu místo pušky; topůvko mne tlouklo do stehna a za křk mi teklo něco studeného a mazlavého, ale nevadilo mi to.

„Nová doba chce nového člověka.“ Nemohl jsem si vzpomenout, kde jsem tuhle větu slyšel.

V chodbě, kde předtím čekali mrtváci, byl koberec tak nasáklý černou krví, že mi hlasitě bublala pod podrážkami. Opatrně jsem vykoukl za roh a ustřílil kameru, která na mne zaostřila. V té chvíli se ze dveří vpravo i vlevo začali hrnout bratři. Většina měla uspávací karabiny, ale někteří i malé samopaly s ostrými. Přesmekl jsem se zpátky za roh, hodil jim v ústřety granát a zalehl za jednoho z mrtváků. Tyhle „lidské“ granáty mají jednu skvělou vlastnost - pamatují si, z kterého směru přiletěly a disciplinovaně vybuchují na opačnou stranu.

Taková vina zdvihla z koberece peřej krve a posunula mne i s mým tělesným strážcem kus dozadu.

Bratři dopadli huř - za rohem se válely cáry potřhané výstroje a kouřícího masa. Trupy v neporušených vestách zůstaly v celku.

„Každý člověk, kterého teď zabiješ, bude později Světu chybět,“ řekl Ten druhý ořeseně, „možná by jim stáčilo sundávat čelenky, ne po nich házet granáty.“

„Každý člověk, kterého teď nezabiju, může později zabít mě. A ne zas tak moc později,“ řekl jsem a vrazil podél zdi. „Ale jestli jim chceš sundávat čelenky prosím. Já mám brokovnici.“ Ten druhý neodpověděl.

Bratři změnili taktiku a útočili po jednom nebo po dvou. Tak se všude válely ustřílené hlavy a končetiny.

Pak si šlehli kineřin.

***

Přestože jsem průběžně dobíjel, když začali kmitat, přestal jsem sítihat. Protože jsem si kineitin nechtěl brát, musel jsem použít druhý granát.

„Kam vlastně jdeš? Víš to?“ zeptal se Ten druhý, když jsem se zdvihal z koberce.

„Zabít Ruftuse.“ odpověděl jsem.

„Ty víš kudy?“

Tentokrát jsem neodpověděl, protože zasáhnout muže se střibrnou čelenkou, běžícího v kineitinové smrti, není snadné ani z brokovnice. A druhého a třetího... Přestože jsem se snažil sebevíc, za chvíli jsem měl na vestě a stehenních chráničích spoustu skvrn omamně páchnoucího narkotizačního roztoku a dokonce několik trhlín po kulcích ze samopalů - cítil jsem, jak mi z výparů uspávací látky tuhne nos.

Pak se stalo to, s čím jsem sice počítal, ale ne tak brzo - když jsem prohlížel místnost za jedněmi z téměř nekonečného počtu dveří, přehlédl jsem schovaného bratra a ten mi po několika krocích vpadl do zad.

V kineitinové excitaci měi hroznou sílu a nic ho nebolelo. Pokoušel se mi zabodnout pod vestu dlouhý tenký bajonet - jak na mne tlačil, podlomila se mi protěza, upadl jsem a on na mě. Ať jsem ho kopal kam kopal, špice bajonetu byla pořád blíž a chodbou už se ozývalo dupání dalších útočníků. V posledním okamžiku - ani nevím, jak mne to napadlo - jsem bratroví strhl čelenku. Měl ji tak pevně zataženou, že šla dole i s kůží. Bratr vyvalil oči, otočily se mu v sloup, mezi čtyřmi zabubalala pěna a tělo zkroutila křeč.

Bylo hloupé, že jsem ležel pod ním - nemohl jsem se hýbat, k obličejí se mi tisklo oblečení nasáklé uspávací látkou a zpěněné sliny mi kapaly do očí.

V posledním okamžiku se mi podařilo uvolnit hecklera ze spony na stehně a od podlahy zastavit bratry ženoucí se chodbou. Ten první byl už tak blízko, že mi jeho ruka padla na rameno. Vyprostil jsem se zpod těl a ztěžka vstal (s dlouhou sekerou na zádech a jednou nohou to není nic jednoduchého). Točila se mi hlava, že jsem málem znovu upadl.

Opiral jsem se rukou o zed' a potácel se dál.

Za dalším rohem jsem jako ve snách zablédl další kameru - jak na mne zaostřovala, její objektiv se pootáčel. Doufal jsem jen, že se mi nepootáčejí oči, ačkoli jsem to vnímal spíš taktó. Zvedl jsem hecklera, ale nějak jsem nemohl kameru udržet v mířidlech. Pak jsem si vzpomněl, že tyhle kamery mívají i mikrofony, a protože jsem nějak nemohl dál, napadlo mne něco velmi, ale velmi chytřého:

„Ruftus! Slyšíš mě? Domluvíme se. Už bylo dost smrti.“ upustil jsem samopal. Kamera jako by nevěřičně mrkla. „Pošli pro mě někoho.“ Sesul jsem se podél zdi a hlava se mi točila, jako bych ji měl zároveň na krku a ve větráku. Vřířily mi v ní útržky vzpomínek: vodopády kryje tekly do schodů, rozštipnuté tváře se usmívaly a povzbuzovaly mne k další ráně, střeva se plazila po koberci a syčela a někdo jako by se mi pořád snažil něco říci. Podle těch slov jako bych měl něco udělat.

„Ale když mně se chce tak strašně spát.“ pokusil jsem se odpovědět, ale slyšel jsem jen takové divné mumláni. Hlava mi ztěžkla tak, že jsem ji neudržel rovně.

Kineitin, polkni kineitin! Musíš! Ten hlas si pořád nedal pokoj - nevěděl jsem, jestli jde zevnitř nebo zvenčí. Pak někdo vzal mou paži, rozepnul kapsu prosáklou krví, vynadal malé střibřité platičko, vyloupl z něj dvě pilulky a spolu s krvavými otisky prstů mi je vsunul do úst. Ale v mých ústech nebyl nikdo, kdo by je polkl.

V té chvíli mi někdo odkopl samopal od ruky, chytí mne za krk a zdvihl do výšky - byl ke mně velmi surový, protože mne narazil zády na zed'.

Topůvko sekery se mi bolestivě zarylo do zátylku.

„Hajzle!“ prskl mi do obličejě nějaký vysoký člověk s šedou bradkou.

Jak mě držel za krk, špatně se mi dýchalo. Když mne pustil, bolestivě jsem si narazil pažy!

„Vemte ho, je v limbu. A pozor! Dýchejte s nosem od něj, ať vás to neuspí taky.“ Kolem se zahemžily přátelské tváře s kovovými čelenkami.

Vzali mne na ramena a nesli jako krále.

***

Před očima mi houpavě proplouly bílé koule elektrických světél a rytmické kroky mých nosičů uspávaly. Myslím mi tak líně táhlo, kde jsem toho pána s šedou bradkou už viděl - vzpomněl jsem si, že jsem ho míval velmi rád.

Pak se mi hlava převážila na stranu. Místo světél tam defilovala řada miniaturních pokojů, které měly místo dveří mříže - v každém byla dvě lůžka a dvě ženy s obrovskými břichy.

„Nemám rád děti.“ pokusil jsem se říci, ale někde kolem uší mi jen tak divně zabublalo. Pak jsem si vzpomněl, odkud toho pána s šedou bradkou znám, a místo pocitu, že jsem ho míval rád, se objevilo slovo HAJZL. Pak jsem si uvědomil, že se mi kineitin v ústech rozpusťl a začíná zabírat.

Vzápětí jsem si uvědomil, kdo jsem, kde jsem a co se se mnou děje. Jedna ze spodních zásuvek v mém vědomí se otevřela a vše, na co jsem se díval, zrudlo.

***

„Hodte ho tady na zem, tady.“ poklepal Ruftus špičkou nohy a bratři mne upustili na tmavou parketovou podlahu. Zakrvácené oblečení šplouchlo a hlava mi dramaticky zaduněla. Byli jsme ve velké, téměř neosvětlené místnosti, jejíž stěny pokrývaly sbírky tradičních afrických zbraní a rituálních masek.

Tvářil jsem se pořád oblužené až bezvědomě moc jsem se ani nemusel namáhat. Jak kineitin bojoval s uspávací látkou, strašně jsem silnil a přes zuby to působivě pěnílo.

„Všichni jděte uklízet a opravovat,“ rozkázal Ruffus. „pan Bizsend vám řekne.“ Bratři mi zmizeli ze zorného pole.

Když klaply dveře, Ruffus si nailil obličbené suché martini, sedl si pod stojanovou lampu a v kuželu žlutého světla, vykrúzujícího z temnot jeho ruce a kolena, si začal číst. Občas zašustila obracená stránka, občas cinkla sklenice pokládaná na stůl a občas na mne přes okraj knihy blesky Ruffusovy oči. Na kolenu měl položenou známou terčovou pětadvacítku s dlouhou hlavní - tentokrát bez tlumiče.

Po slabé půlhodině jsem v hlavě měl už docela čisto a zvažoval šance.

Na jednu stranu bylo skvělé, že jsem se tak snadno dostal k Ruffusovi, na druhou bylo špatné, že to asi nepřezíju. Naštěstí jsem si dobře vzpomínal na Ruffusovu zálibu ve vypravování - jak nám, čerstvým bratřím, líčil svůj „pohnutý život“. Napadlo mne také, že bych mohl zkusit vytrhnout waltther a pokusit se ho zastřelit. Ale stejně dobře jako na zálibu ve vyprávění jsem si vzpomínal i na jeho střelecké mistrovství. Vesta by mi nebyla nic platná - na tu vzdálenost by mi dokázal od boku vystřelit oko. A navíc jsem si nebyl jistý, jestli mi, jak jsem byl mimo, někdo pistoli nevezal. Sekeru jsem měl - ta mě tlačila do zad.

Byl čas začít jednat.

„Ááá!“ zasténal jsem a překulil se na bok, tvář od Ruffuse. Ozvalo se hlasitě zapraskání, jak se mé krvi prosáklé šaty odtrhly od parket.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se hlaveň Ruffusovy pistole bleskově pohnula. Pomalu jsem se začal zdvihnout, způsobem, aby z toho bylo jasné, že jestli se dokážu postavit, bude to výkon, jako by zdravý člověk vyšplhal na osmísticovku. Když se mi to povedlo (dvakrát jsem se složil), pracně udržování rovnováhy jsem ani nemusel předstírat.

„Možná byste se mohl otočit, příteli,“ řekl Ruffus.

Předvedl jsem úlek i s třetím pádem; vstával jsem stejně ztěžka a ještě se snažil tvářit co nejiv vyřeštěně. Zasyňající krev mi naplnila obličej a holou hlavu a svědila v uších.

„Pozor na ty boty, ať mi nepoškrábete parkety!“ To jsem se zapotácel a kování na podrážkách po tmavém dřevu ošklivě zaskřípalo. Když jsem chytil rovnováhu, už jsem věděl, že pouzdro na mém boku je prázdné.

Ruffus zaklapl knihu, vyměnil ji (v levé ruce) za sklenku, napil se, vstal a pomalu mě obešel. Světlo v celé místnosti se pomalu rozjasnilo - jako když vychází slunce.

„Smrdíte, příteli. Asi bych vás měl zastřelit,“ pokračoval poměrně nesouvisle. „Víte, kolik jste mi zabil lidí?“

„Žádného člověka jsem neviděl,“ řekl jsem a byla to radost, zase slyšet svůj hlas. To rudé světlo, co mi zářilo v hlavě, kupodivu nebylo žhavé jako dřív, ale studené, ledově studené. Bylo to mnohem horší.

„Ponechme žerty stranou, příteli; zvykl jsem si svým podřízeným říkat lidé, a tak to kvůli vám nebudu měnit,“ Ruffus se zastavil a zahleděl se mi do obličje. Tvářil se zamýšleně. „Přestože bych vás měl zabít, nemohu pomínout, co jste dokázal. Sám, samojediný... Ještě navíc ošklivě kulháte... Nakolik jste byl při smyslech, když jste mi nabízel domluvu?“

„Dost, abych věděl, co dělám,“ řekl jsem.

„Byl byste ochoten se podířdit... mně se podířdit, a v rámci zácivku si dobrovolně nechat nasadit korunu věrnosti?“

„Korunu věrnosti?“

„Ti, co vás přinesli, je měli kolem hlav; je to taková technologie... řekněme cizí technologie.“

„Co by to pro mne znamenalo?“

„V první řadě život,“ Ruffus se usmál, až se mu nad bradkou zaleskly zuby. „Jinak byste byl pár týdnů poněkud... poněkud omezen. Ale slibuji, jakmile bychom prověřili vaše pohnutky, sundali bychom vám ji.“

„Nevěřím vám, myslím, že se mě pokusíte zabít.“

„Ale kde,“ Ruffus mávl rukou, „to by se v minulé půlhodině dalo udělat tisíckrát. Jak jste řekl, smrti už bylo dost. A lidé je bohužel málo, obzviášť lidí vašich kvalít. Vašich bojových kvalít,“ opravil se.

„Na co by vám byly mé bojové kvality? Není s kým válčit.“

Ruffus na mne vrhl postranní pohled, a jako by nad něčím uvažoval; pak jeho vášeň pro vypravování zvířezila: „Ale já vám to řeknu. Proč by ne. Stejně se to odsud nedostane. Buď se domluvíme, nebo...“ usmál se:

„Nebo.“

Zopakoval mi skoro slovo od slova to, co říkal tenkrát v hácieně u tábora v džungli.

„A nakonec mne napadlo ještě něco lepšího,“ pokračoval. „Na co vládnout jenom Zemi - bez lidí, když těch Bytostí je tak málo a nebyť jejich techniky, jsou křehké a zranitelnější než, než...“ zakroužil v nedostateku slov zápěstím a šedé vousy mu rozláhly úsměv. „Jsu opravdu velmi zranitelné. Mít několik strojů, jako je ten, co jste s ním dobyl mou pevnost, neměly by šanci - když víte, jak na to. A já to vím,“ dopil martini a poklepal si prázdnou sklenkou na hrudi. „Předpokládám, že ten stroj je nějaké evropské štábní vozidlo NATO. Když jsem býval v činné službě, občas o těch superstrojích něco prosásko... určitě to tak je, i s těmi počítači, protože jinak si nedovedu představit, že by někdo ovládl jhoafříckého superkillera. Ale zpět k tématu: Chcete se účastnit na ovládnutí vesmíru?“

Otíral jsem si sliny z brady a krku a blahořečil svému zmalovanému a krvi zlitému obličej, že na něm nejsou vidět hnutí ducha.

„Co dostanu, když vám pomůžu?“

„Mimo mé smrti, kterou jste si při našem prvním rozhovoru tak přál, cokoli,“ Ruffus se spokojeně rozesmál a zastrčil si pistoli za opasek kalhot. „Proč jste mě vlastně chtěl zabít? Proč mě nenávidíte - tak, hmm, tak osobně? Nevzpomínám si, že by se naše cesty kdy zkrížily.“ Když jsem sklopil oči, pokračoval: „Upozorňuji vás, pokud si necháte nasadit korunu věrnosti, řeknete mi to stejně. Takže...“

„Ti vaši lovci v čelenkách mi vzali ženu a syna,“ řekl jsem.

„Aha. To je mi líto,“ Ruffus omluvně rozložil rukama. „Žen ale dostanete, kolik budete chtít - podle vlastního výběru. A synové příjdu sami,“ Ruffus se usmál, „synů budeme všichni potřebovat hodně.“ Ted jsem byl obzviášť rád,

že se nemusím zabývat svou mimikou. Stejně jsem radši začal mluvit. Hlas ovládnout dokážu:

„Pochopil jsem, že ty... ty Bytosti už opustily Zemi. Jak chcete provést expanzi? Možná by se našlo pár raketoplánů, ale...“ Ruffus, který zase začal přecházet, zastavil, zhoupil se na patkách a uznale kývl:

„Líbte se mi, příteli. Sotva se držíte na nohou a už řešíte otázky vesmírné expanze lidstva.“ Na okamžik se zarazil, jako by přemýšlel, zda pokračovat. Jeho vypravěčský pud opět zvířezil: „Bytosti se vrátí - pro další nižší veilitale svých armád. Když jsme vás sem nesli, procházeli jsme kolem malé části mých Ilhni... to jste asi nevnímali. Co hlavněho, já přesně vím, kdy se Bytosti vrátí, kde doseďne jejich loď a jak ji získat.“

„Ilhně, Ilhně...“ nakřčl jsem čelo.

„Spousta ženských, každých pár měsíců čtyřčata. Mám lékařku, která vyvinula poměrně pokrokovou reprodukční technologii. Implantace oplodněných vajíček, odebrání zárodku, vývoj v inkubátorech - to aby matky mohly začít s novou dávkou vajíků. Máme vysokou produktivitu. Opravdu.“ Ruffus se rozzářil.

„Proč si něco takového nezařídily Bytosti samy?“

„To víte, matička Zem je matička Zem. Tam nahoře mají jen nehostinný vesmír, záření, mutace... Sakral! Teď mě napadá! Ten výbuch venku - vy jste zamořeny! S tím musíme hned něco udělat!“ Spěšně ode mne odstoupil a zdvihl sluchátko telefonu, ležící na stolek vedle dózy s olivami.

Mluvil rychle a tiše a nerozuměl jsem mu. Zatímco mluvil, nespouštěl ze mě oči: a já jsem úspěšně předstíral, že se na nohou držím opravdu jen tak tak. Ruffus položil sluchátko: „Ještě vydržte, příteli. Nabídl bych vám křeslo, ale bohužel jste poněkud, hmm, špinavý.“ okomentoval sedlé louže krve a kousky mrtváčkových mozků, které byly všude kolem. Jak na mě křusta cizích tělních tekutin zaschla, bolestivě to šponovalo kůži - při sebemenším pohybu jsem hlasitě popraskával. Nejhorší to bylo vzadu na krku.

„Opřu se o sekeru,“ řekl jsem, nečekal na svolení a začal lepkavou zbraň dobývat ze zádového závěsu.

Ruffus byl ve střehu - haveň pistole mi mířila na čelo, skoro jsem pohyb, s kterým ji tasil, nepostřehl. Dělal jsem, že jsem si zbraně nevyšiml a dál pracně tahal sekeru. Předstíral jsem nemožnost tak věrohodně, že jsem u toho málem doopravdy upadl. Ruffus se usmál a schoval pistoli. Pak se mi konečně podařilo sekeru vynést a s nahnbenými zády jsem se o ni opřel jako o hůl - oběma rukama.

„Vydzte, příteli, hned přijde lékařka s asistentem, postarají se o vás.“ Jen to dořekl, za zády se mi ozvalo tlumené zaklepaní, a když Ruffus stiskl tlačítko vedle telefonu, ode dveří to zabzučelo a klapla klika.

Zapotáčel jsem se kolem sekery, nechal topůrku po hladkých parketách podklouznout a padl na kolena. Zadunělo to a po pití v Ruffusově sklenice se přehnal vlnky.

„Je trochu mimo, náš nový přítel,“ řekl Ruffus ženě s vychrtlou bledou tváří a dlouhými bezbarvými vlasy sepnutými do koňského ohonu. Mladý muž

s obludně širokými rameny, který ji doprovázel, už otevřel černý kufr a oba si navlékali vysoké gumové rukavice; tvářili se přitom navysost profesionálně.

„Doktorka Lodbergová, její asistent pan Ostwald,“ představil mi je Ruffus.

„Ten je ale zaprasený,“ řekla doktorka, do něčeho namočila velký tampón a začala mi otrat zaschlé nanosy cizích mozků z týlu. Když se probrousila k namalovaným očím, poděšeně uskočila.

„Pozor, doktorko, není to žádný mazlíček,“ usmál se Ruffus.

„To je ksicht,“ začala mi támpónem hoblout čelo a spánky, „vypadá jako Masakar Petrov z toho komiksu.“ Ostwald zatím vynadl z kufru stříbrný ovál s třemi kovovými obdélníčky a na krk si pověsil stejný přístroj, jaký jsem zahlédl tenkrát, když mi čelenku dávali poprvé.

Natočil jsem hlavu, aby doktorka při nasazování koruny věrnosti musela být mezi mnou a Ruffusem.

Doktorka vzala čelenku, zkušene obhlédla mou hlavu a o několik otáček povolila vymezovací šroub. Ostwald něco dělal s tlačítky na přístroji - držel se trochu bokem a buď se mě štítil, nebo měl strach z ozáření.

Jak jsem klečel, doktorka se nade mnou sklonila, lesklou obruč v rukou.

„Teď!“ řekl Ten druhý.

Jak jsem klečel, stále jsem se oběma rukama opíral o sekeru. Stačilo tchnout vzhůru.

Patka topůrka doktorku zasáhla do špičky brady; ošklivě to křuplo.

Ještě jsem postřehl, jak se jí vyracejí oči, ale to už jsem ji chytl za plášť a vši silou mštil na Ruffuse.

Teprve nyní asistent zdvihl hlavu - tvářil se překvapeně.

Proti člověku pod kinetinem nemají normální lidé šanci. Pokud nejsou tak rychlí jako Ruffus.

Ztratili jsem spoustu času, když jsem se stavěl na nohy.

Ruffus se nepokusil letící doktorčino tělo zachytit (ačkoli by to měl udělat instinktivně!); levou rukou jeho let odklonil stranou, a to už měl prsty pravé obtočené kolem pažby pistole. Postřehl jsem, že natáhl kohout, ještě než zbraň vytáhl zpoza opasku - dost nebezpečná manipulace. V té chvíli už jsem stál.

Temný otvor hlavně se začal zvedat - připadalo mi, že to trvá dlouho.

(Dá-li se o zlomcích sekundy mluvit jako o „dlouhu“.) Ruffus musel namířit nad horní okraj mé vesty.

V okamžiku, kdy mi pomyslná čára od hlavně přejižděla po prsní kosti, zasáhl jsem Ruffuse sekerou do ruky. Naplocho. Přes topůrku se mi do dlaně přeneslo ošklivé prasknutí a Ruffusova terčovnice zařičela vzduchem a následoval ji dlouhý cákanec krve.

Zatímco Ruffusovi se začaly nevěřičně rozšiřovat oči a zatímco je stáčel na kravou hroudu, která mu zbyla ze zápěstí, prudkou otočkou jsem se dostal těsně k svalnatému asistentovi a jen tak zlenka ho sekerou cinkl do čela - od okamžiku, co jsem napadl doktorku, neslhl ani sundat ruce z tlačítek přístroje. Tihle svalovci bývají vždycky pomalí - akorát Ruffus je hnusná výjimka.

A generál se projevil jako daleko tvrdší, než jsem čekal. Přes své zranění zaútočil.

Nevím, co mne přimělo hnout hlavou - asi ten můj instinkt. Kolem ucha mi doslova *bleskla* noha v polovysoké hnědé botě. Dostat ten kop do zátylku, měl bych nos plný vlastního mozku.

Nebyl čas přenést váhu; musel jsem se otočit na pravé noze - a na rychlé otáčení nejsou protězy moc dobré. Ani teď se to nepovedlo. Místo otočky jsem najednou padal po zádech. V kinetivové excitaci mi všechny pohyby připadaly zpomalené, i volný pád jakoby se loudal.

Narazil jsem na podlahu a parkety zaduněly - pád mne ale zachránil před druhým Ruffusovým kopem. Zasažil by mne do krku, kdyby se mi otočka povedla.

V následující chvíli už se generál vznášel ve vzduchu a od rozbité ruky mu vlá oblouk rudých kapek, který přesně popisoval směr jeho pohybu. Byl opravdu neuvěřitelně rychlý.

Převrátil jsem se na bok a Ruffusovy nohy dopadly v místě, kde jsem měl před okamžikem hrudník. Reakce podlahy mne vymrštila dobrých deset centimetrů do výšky. Ruffus by mi i přes vestu dokázal rozdrtit žebra.

Jak doskočil, bacil jsem ho zezadu přes kolena topůčkem.

Znovu vztlé! - tentokrát nedobrovolně - a vzápětí dopadl na záda a hlava mu bacila o podlahu, až parkety zapraskaly.

To už jsem klečel.

Než se ořesený generál zorientoval, stál jsem nad ním.

„Nikdy nikomu nevěř!“, řekl jsem a patkou topůřka ho krátkým prudkým štouchem trefil mezi oči - jako při kulečnicku. Podlaha znovu zaduněla a v místnosti najednou zavládlo ticho; jen omrácený asistent trochu chrčel.

„Tak se ti to povedlo,“ řekl Ten druhý. „Nikdy bych tomu nevěřil, ale asi jsi vyhrál.“ Odmíchl se: „Co bude teď?“ Rozsekaš je na kusy, nebo tak něco?“

„Ale kde, smrti už bylo opravdu dost,“ sebral jsem ze země lřhev martini a dal si malý doušek, abych spláchl chuť krve. „Dostal jsem lepší nápad. Přivedl mne na něj dokonce tady náš generál,“ kývl jsem k rozvalenému tělu, od jehož ruky se plazil rudý had. Na stoiku vedle Ruffusovy knihy ležel můj walther. Zkontroloval jsem ho a zasunul do pouzdra.

„To, jak jsi mluvil o té smrti, do kamery, to jsem považoval za otravu uspávadlem... Doceła jsem měl chvíli strach, že to myslíš vážně, že se k nim přičás a budeš dobyvat vesmír. Jaký jsi dostal nápad?“ přeskakoval Ten druhý témata jako blecha.

„Uvidíš,“ zdvihl jsem ze země korunu věrnosti a vzal sténajícím panu Ostwaldovi jeho přístroj.

Nejdřív jsem oholil hlavu Ruffusovi. Když jsem na čelence dotahoval vymezovací šroub, probral se. Stačilo jenom zmačknout knoflík označený slovem **AKTIVACE**. Cizinci vyrobili ovládání opravdu pro hlupáky. Ruffuse zkroutila oblouková křeč - to se tělo opírá o podlahu jen zátylkem a patami. Vzpomněl jsem si, jak to těsně po aktivaci bojí a ořásá se.

„Doktorko, vstávát,“ nallil jsem bledě ženě do obličeje trochu martini.

„Co se to... Co si to...! *Generále!*“ Nejdřív vyprskla alkohol, pak začala jéčet. Vzápětí se chytila za bradu a z očí jí vyhnkly slzy. To otevření pusy jí muselo dost bolet - bradu měla po mé ráně modrofialovou.

„Je to jenom modřina,“ řekl jsem, „generál potřebuje ošetřit ruku. Ale nejdřív nasadte panu asistentovi tohle,“ hodil jsem jí do klína druhou čelenku.

„Ne,“ řekla, „to neudělám!“ Operetně otočila hlavu na stranu. Vytáhl jsem walther a střelili ji do místa, kde měla ohon vlasů stažený těžkou sponou. Bacilo to s ní o zem a vzduch naplnil přiškvářený zápach.

„Moje vlasy... Mohlo mi to zlomit vaz!“ rty se jí třásly.

„Do spánku to bolet nebude,“ řekl jsem a usmál se.

Slia mého úsměvu je opravdu značná - ty válečné barvy ji ještě umocňují: doktorka začala poslouchat. Za okamžik oblouková křeč zkroutila i pana svalnatého Ostwalda.

To už Ruffus ležel klidně a upíral oči na strop po tvářích mu tekly velké slzy.

„Sedni si, Ruffusi. Teď tě nebude nic bolet,“ řekl jsem a kývl na doktorku. Během několika okamžiků měl ruku profesionálně ovázanou a dostal triádu. Dál tupě zíral na stěnu naproti a slzy mu promáčely bradku. Nechtěl bych zažít, co asi právě zažíval. Dobře jsem si vzpomínal, jak mne pod vilvem čelenky zaplavila oddanost a láska ke generálu Ruffusovi - hlavně ten pocit, že bych pro něj okamžitě, bez zaváhání zemřel. Muselo to být odporné, žít, že on sám je tím, koho tak miluje a pro koho chce zemřít. A co by pro toho, pro koho chce zemřít, bylo horšího, než jeho vlastní smrt, že. Téměř jsem viděl, jak se Ruffusovi ten bezzychodný kruh točí v mozku stále rychleji a rychleji.

„Tak takhle jsi to vymyslel,“ řekl Ten druhý, a cítil jsem, jak se někde uvnitř mne ořásá. „To musí být trochu horší, než ho jen umlít v průmyslovém mlýnku na maso.“

„Mnohem, *mnohem* horší. A deíš,“ usmál jsem se, „nekoněčný mlýnek na duši. A není z toho svinstvo po podlaže.“

Doktorka si vyděšeně zakryla tváře. Kdo čelenku nezažil, nemůže pochopit, co mám na mysli; ale jako lékařka musí mít v tomto směru doceła dobrou představivost.

„Ruffusi, vstaň,“ rozkázal jsem. Poslechl, a když se na mne podíval, uviděl jsem v jeho usazených očích lásku. Pomocí přístroje jsem v něm vzbudil vzťah, jaký jsem já pod vilvem čelenky choval k Salinasovi.

Pohled na mě pro něj bude jediným vysvobozením z jeho soukromého peka.

***

„Teď vy, doktorko,“ vyndal jsem z černého kufru třetí čelenku.

„Ne. Mně ne,“ začala couvat. Vyndal jsem pistoli: „Ruffus byl proti mně jen takové neškodné zvířátko.“ Na mé větě jí asi nejvíc vyděsil ten minulý čas týkající se Pána Světa. „Možná vás jednou propustím,“ pokrčil jsem rameny, když jsem jí obruč usazoval kolem oholené hlavy. Ztrátu vlasů nesla velmi

těžce; snad proto se mi pokusila loktem rozdrtit hrtan. Jenom jsem stiskl tlačítko AKTIVACE.

***

„Ještě by tu měli být tři bez obruce,“ řekl Ten druhý. Kinetin přestával působit a začínalo se mi dělat zle. Zbytek stříbrného platička jsem ztratil na chodě, a v lékařském kufru žádný nebyl - doktorka právě kroutila iniciační kčec, tak mi také nemohla pomoci.

Navíc už jsem měl kinetiny dva a navíc jsem po zážitcích z džungle a pouštní procházky na kinetin trochu přecitlivělý. Brzy to se mnou sekne.

„Od čeho máme pana Ruffuse a pana asistenta,“ odkopí jsem k druhému jmenovanému sekeru, sedl si do křesla pod lampu a nastavil stínítko, aby mi nebylo vidět do obličeje. Ruffus na mě laskavě přání zvedl telefon a jednoho po druhém ty zbýlé tři přivíval: byli to inženýři, starající se o provoz pevnosti. Ruffus mi každého představil a podrobně mne seznámil s jeho kvalifikací a specializací. To už se inženýrova hlava seznámila s topůrkem Ostwaldovy sekery.

„Vzácné mozky, v dnešních dobách,“ řekl jsem. Asistent uměl dát přesně takovou ránu, aby jen padl do bezvědomí - pak každému oholil hlavu a nasadil čelenku.

Pak se probrala doktorka.

Nakonec tam proti mně stáli, šest Vládců Vesmíru, a přibíble se usmívali. Nadechl jsem se a téměř slovo od slova jim řekl, co kdyysi Salinas řekl mně: vyjmenoval jsem, co všechno mohou dělat bez mého vědomí, a kdyby mi nebylo tak zle, snad bych přitom cítil i škodolibost.

Mimo Ruffuse jsem jim navíc povolil mluvit bez přímého rozkazu.

Ruffus odešel na záchod a inženýři za prací - řídili bratry, kteří po mém útoku dávali pevnost do pořádku.

„Doktoro, ty tu ještě počkej,“ zavolal jsem, když se také chystala odběhnout, „pan asistent vaši práci jistě na chvíli zastane sám.“ Ruffus už se vrátil a všiml jsem si, že se stále snaží, aby mne měl v zorném poli. Když se na mě díval, byly to jediné okamžiky, kdy mu po obličeji netekly slzy. Nechal jsem si od něj vysvětlit, kde má koupelnu. Doktorka mi musela pomoci vstát a musela mi tam pomoci dojit. Podlamovaly se mi nohy, a hlava se mi točila tak, že mne v té chvíli ani nezajímalo, jestli jsou vodovodní baterie a držáky na mýdlo opravdu zlaté, nebo se mi to jen zdá. Musel jsem ze sebe smýt zaschlou krev, ale hlavně radioaktivní prach.

Padl jsem do varny, jak jsem byl, v šatech i s pistolí, a nějak jsem nemohl dál. Naštěstí jsem doktorce ještě zvládl říci, co všechno se mi stalo, tak se iniciativy chopila ona.

***

Studená voda mne trochu probrala a dokázal jsem se postavit - doktorka pustila sprchu naplno a horlivě mne drhla a drbala kartáčem na podlahu.

Voda pleskala a rachotila a měnila se v černočervenou břečku. Pak si nic nepamatuju, ale musel jsem se nějak svléknout z promočených šatů a někdo mi musel pomoci odejít z koupelny, protože jsem najednou ležel na čistotou vonící kupaře posteli uprostřed velké ložnice a doktorka mne balila do županu a na levé noze i na pažích jsem měl tlusté bílé ponožky.

„Dala jsem vám preparáty proti ozáření, standardní komplex léčiv a ještě dostanete infuzi a regenerátor proti kinetinové otravě,“ doktorka mluvila docela přirozeně. Nebyť čelenky, mohl bych si připadat jako v nemocnici. V nemocnici před dvěma roky.

„Ať Ruffus nechá uklidit koupelnu, ať zařídí, aby mi dali do pořádku oblečení, a ať všechno v pevnosti běží jako dřív,“ zašeptal jsem a pak jsem asi usnul.

***

Nevím, jak dlouho jsem spal, ale když jsem se probudil, bylo mi zle. Dokázal jsem jenom přeformulovat rozkazy pro Ruffuse – v tom, ať pevnost běží jako dřív, byly i takové věci, jako že Ruffus chodil spát do své ložnice - dost jsem se vyděsil, když jsem uviděl jeho hlavu vyčnívat zpod peřiny na druhé straně postele.

Pak jsem ani ne tak spal jako chvílemi upadal z mléčného do hlubšího bezvědomí - doktorka mne napojila na přístroje sledující životní funkce a chodila se na mne každou půlhodinu dívat. Měl jsem nemoc z ozáření a byl jsem zasažen prudkou otravou z mrtváčkových tkání, které jsem spolykal při svém sekerovém vstupu. Kinetinový šok ani nepočítám.

Ve světlejších chvílích jsem zjistil, že mi kůže na čele a tvářích ošklivě mokvá, že mi vypadaly všechny chlupy a že mi krvácejí dásně a lůžka nehtů. Doktorka mne ujišťovala, že určitě nezemřu. Jak v souvislosti se mnou padlo slovo „smrt“, vždycky se roztrásla.

***

S tím, že nezemřu, měla kupodivu pravdu. Je to dobrá lékárka.

Když se mi začalo dělat dobře, konečně jsem si mohl vychutnat lahůdky (výhradně rosolovité a tekuté), které mi připravoval bývalý Ruffusův osobní kuchar.

„Nemyslel bych, že tohle ještě někdy budu pít,“ nábožně jsem polkl doušek tmavého cejlonského jasmínového čaje. Další chod byl jahodový pudink se šlehačkou. Nemohl jsem moc otvrat pusu, protože jsem měl celý obličej potažený zaschlým hojivým gelem; navíc jsem se přes doktorčino uklidňování bál, že mi vypadají zuby - hrozivě se mi víklaly.

***

Za tři dny jsem vstal z postele. Šaty jsem měl pečlivě vyžehlené a dokonce navoněné - starou koženou bundu mi někdo vycídlil do matného

lesku a rezavé řetězy namazal olejem. Přejel jsem nad oblečením dozimetre a kupodivu bylo v normě. Přesto jsem si raději nechal župan a navíc se mi začala tak točit hlava, že jsem si musel znovu lehnout. V uších mi nechtuně hučelo.

Daším dobrým znamením (prvním bylo, že jsem se dokázal postavit; ne, že mi hučelo v uších) byla má rostoucí chuť k jídlu, a to, že jsem přestal usínat v těch neineočekávanějších okamžicích.

Za další tři dny, po snídani, jsem vstal definitivně a za další den se nechal Ruffusem provést po pevnosti. To, co jsem odhadoval na maximálně dvě hodiny, se protáhlo na dva dny. Pevnost je mnohem rozsáhlejší, než jsem myslel a dokonce i než se mi kdy zdálo: Jak jsem předpokládal, dal si ji vybudovat jeden z dřívějších afrických vůdců a Ruffus ji nechal rozšířit (lépe prohloubit) a stále se na tom pracuje - v nejspodnějším patře zástupy bratrů vyskávají a betonují další a další sály a místnosti.

Viděl jsem celé lhné, viděl jsem obrovské jesle (přes dva tisíce dětí všech barev a ras, staré od několika dnů do tří let), viděl jsem obrovské sklady (opravdu sklady) plné mrtváků. Pomalu chodí dokola, aby nezuhli, a jednou za čas jim je potřeba dát k jídlu nějaké slupky nebo listí; nejlépe řasy z jezera. Nechal jsem si vysvětlit, co se s lidmi vlastně stalo, jakým mechanismem byli přeměněni v mrtváky, ale Ruffus i doktorka jenom tak blekotali, nikdo nevěděl nic určitého - jen že ta pružinovitá chůze je snad uzpůsobuje pro pohyb v místech s nízkou gravitací.

„Jednou za čas musí mít i maso - to vždy několik z nich porazíme,“ řekla doktorka. Zakapl jsem prázor.

Měl jsem z mrtváků husí kůži, ale jsou pro nás nutní, protože doktorka experimentuje s jejich ovládním: „Když to dokáží Bytosti, my také.“ Řekla. A jistě už nějakého pokroku dosáhla - vzpomněl jsem si, jak na mne tiše čekali v chodbě.

Pak jsem viděl obrovské sklady potravin (Cizinci je Ruffusovi navazili z celého světa), viděl jsem elektrárnu, viděl jsem ubytovny bratrů, viděl jsem všechno.

Mimo nejmenších dětí měl každý čelenku.

Přemýšlel jsem, že ženy z lhní a bratry osvobodím, ale to by vypukl hrozný chaos. A nahoru zatím stejně nikdo nemůže, dokud deště neodplaví radioaktivní popel. A kdo by se staral o ty děti.

Byl jsem se také podívat na místa, kudy jsem přišel. Koberce byly nové, chodby vymalované, ty přišerné železné křoviny po zdech opravené, stejně jako výtah, kterému jsem přestřelil lano, stejně jako obě pancéřová vrata. Inženýrům čelenky nebránily v užitečných iniciativách, a tak bych dnes ty hlavní termityvní granáty nepropálil.

Za pár dnů začalo období dešťů. Nechal jsem obnovit celý elektronický deštník, jak tady dříve říkali systémů kamer, senzorů a meteoropřístrojů, a díval se, jak proudy vody splachují vrstvy šedobílého popele. Rozkázal jsem, že mrtváci nějaký čas nesmějí dostávat jezerní řasy.

Saladin stál před nyní už opravenými vraty, jak jsem ho opustil, a jeho zmaččený, ohrožený a orvaný pancíř vypadal pod nízkými mraky smutně.

***

Když za dva měsíce deště skončily, cítili jsem se naprosto fit.

„Je čas pokračovat,“ řekl jsem jednou ráno a po dlouhých týdnech se neoblkl do županu nebo do tepláku, v nichž jsem „běhal“ po chodbách.

Jinak jsem trávil dny zavřený v bývalém Ruffusově apartmá a stejně jako dřív on jsem se pečlivě zamýkal. Každý by asi podlehl paranoi, mezi těmi tichými usměvavými tvory s čelenkami; za zády jsem nikoho z nich nesnel.

Běhal jsem vždy s brokovnicí, a na dobu mého běhání měl Ruffus rozkaz vyklidit příslušné chodby. Kdyby se tam kdokoli objevil, bez váhání bych ho zastřelil.

Abys nedošlo k mylce, byly to spíš procházky než běh, ale jako jednohohému mi dělá dobře, říkat, že běham.

***

Šaty na mně pořád trochu visely. Prohlížel jsem se ve velkém nástěnném zrcadle a zkonstatoval, že vypadám jako smrt. Holohlavý, bledý, hubený; ze zizvené kůže obličje tří křivý nos a svítí žluté oko. Po ozáření mi vypadalo obočí i řasy - jenom vousy rostou nerušeně dál.

Ze začátku jsem se nechával holt, ale poslední měsíc kolem sebe nesnesu už nikoho. Ti usměvaví nelidští lidé jsou hlavní důvod, proč jsem se rozhodl pokračovat tak brzo.

Ze začátku jsem také přemýšlel, že alespoň jednu ženu nechám zbavit čelenky. Ale z dlouhodobého hlediska by to byla chyba. Citové vazby, kompromisy, nutnost důvěry a tak. Bude opravdu nejlipsí, když jim ty čelenky necháš všem, schválil tehdy mé rozhodnutí Ten druhý. Přesto jsem si nechal zjistit, jestli některá žena nemá na pravé ruce jen tři prsty. Dvě neměly, ale žádná z nich nebyla Singhaia.

Natáhl jsem si své staré bezprsté rukavice (levá na dlani stále má lesklou čmouhu po zásahu Salinasovou kuklou) a udělal do zrcadla napoleonskou pózu.

Pak jsem zavolal Ruffuse, dal mu poslední instrukce, nechal si připravit zásobu jídla a vody, a pak jsem výtahem vyjel na povrch. Věci mi neslo několik bratrů.

Ruffus od doby, co jsem mu řekl, že jedu pryč, jenom sízl. Stále tak pečlivě udlžovanou bradku má celou zmaččenou. Nezavídím mu.

Prošel jsem dlouhou chodbou k pancéřovým vratům ven. Tady jsou místa, kde na stěnách i přes vrstvy bary stále vystávají skvrny od krve.

Od předvčerejška bratři v proliatomových oblecích čistí nádvoří; všechna místa, kde dešť zanechal usazenou vrstvu radioaktivního popelu, všechny okapy a skruže prošťíkají hadicemi. Tak se dá vyjít beze strachu z ozáření. Saladin sice pod geigerem cvaká trochu víc, než je zdrávo, ale uvnitř to bude v pořádku.

„Otevřít,“ řekl jsem a zizvený a popálený průvlak se otevřel.

Zevnitř to zavonělo zátuchlinou a domovem. Když mi bratři přinesli zásoby, poslal jsem je do pevnosti. Když za nimi zapadala vrata, cítil jsem se volněji.

Ve věžích na ochranné zdi byly instalovány nové vrhače diskretních potenciálů a střídají se v nich hildky. Ruffus vede pevnost stejně dobře jako bez čelenky, nemusel jsem se bát odjet.

Naložil jsem zásoby (příjemně jsem si přitom protáhl záda), nalil do zásobníku vodu, nastoupil, zavěel, a zapadl do křesla. Poníčený amortizér zasténal.

„Přeji hezký den,“ řekl počítač.

„Hezký den i tobě. Řád tě slyším.“

„Já vás také. Byly při dokončování útoku nějaké problémy?“

„Problémy?“ zahledl jsem se na popraskanou obrazovku. „Ani ne.“

Nakonec to bylo docela jednoduché.“

„Jak výstižně řečeno,“ řekl Ten druhý.

Pak se otevřela vrata v obranné zdi (i na nich bylo to železné chrastí opravené), počítač se otočil na místě a vyjel ven. Kola na poškozených osách zabubnovala po první nerovnosti. Zase jsem se po dlouhých týdnech cítil dobře.

„Jaký je cíl?“ zeptal se počítač.

„Nevím, kde to přesně bylo, ale pamatuješ si místo, kde zemišel ten Japonec? Takado?“

„Jisté.“

„Tak tam.“

***

Na černém úbočí kuželové hory se válely rezavé, žářem natavené vraky obměnců, a v místě, kde vzbuchl Drobek, byl vodou zalitý kráter.

Překonali jsme radioaktivní pustinu a cesta začala být příjemná.

Počítač jel pomalu a nebe bylo modré.

Cesta byla příjemná, dokud jsme nesjeli z hor a nevjeli do džungle.

Tam bylo po deštích rozbahněno a nebe zmizelo za bující klenbou zeleně.

Ale i tak to bylo hezké - počítač se v osamělých měsících zabýval rozvojem konverzačního systému (rozpracoval ho z mých rozhovorů s Tím druhým), a tak se nám všem třem docela hezky povíдалo.

***

Jednou k večeru počítač špatně odhadl nosnost povrchu na takové velké mytíně v džungli. Rostla tam šťavnatá tráva, nízký bambus a vypadalo to velmi pevně. Všude kolem se splel temný prales plný lián a vysokých stromů, a tak se mytína stejně nedala objít. Počítač přidal, ale po pár metrech se kola začala propadat a vzápětí těžký stroj klesl do silizkého červeného bláta až po břicho.

„Naviják a dozadu,“ spíš jsem konstatoval, než se ptal. Ne že bych z toho měl radost, ale docela jsem se těšil, že si trochu rozhybu nohy. I když se mezitím venku úplně setmělo.

„Ano,“ odpověděl počítač a jedním dechem pokračoval: „Cíl na sedmi hodinách, výška padesát metrů.“

Když se něco začne kazit, začne se kazit všechno naráz.

***

Dávka z vulcanu upíra rozsekla vejpuř. Ne že by mu to dvakrát vadilo.

Konec konců

Kdyby kinetiv v lékárně saladinu neměl stářím sniženou účinnost a kdybych si nevbodl infuzi a regenerátor, už bych se neprobral.

Takže jsem se zase jednou probral a zase jednou se cítiti jako mrtvolia.

Seděl jsem v křesle a vnímal, jak se saladin pohupuje a ořtřasá. Počítač jel velmi pomalu, přesto mne hlava bolela tak, že se mi do ní každý pohyb zaryval jako rozžhavené hřebíčky.

„Jaká je situace?“ zachraptěl jsem, a jak mi jazyk zachřestil po patře, zjistil jsem, že mám strašnou žízeň.

„Dva dny po napadení nepřátelským objektem označovaným termínem „upír“, řekl počítač, „po tyto dva dny obsluha označovaná termínem „Maxmilian“ neaktivní. Řád vás slyším,“ přešel z oficiálního do konverzacevního tónu. Jako bych v tom elektronickém hlase ucítil úlevu, možná i radost.

Bolest v hlavě mi pulsovala, rozlévala se do celého těla, a ve vrcholných okamžicích mi rozostřovala pohled a zvukům přidávala nepravděpodobné ozvěny. Pokusil jsem se pohnout, ale moc to nešlo; zaschlým bahnem jsem byl ke křeslu doslova přibetonovaný. Nakonec jsem vstal i s potahem nalepeným na zádech, a za mohutného praskání a opadávání bahnitě krusty se po čtyřech doplazil k lednici. Po dvou doušcích džusu jsem se cítil mnohem lépe - abych do sebe nenalil všechny zásoby lahodné tekutiny naráz, spořehbovalo téměř veškeré mé sebeovládání.

Seděl jsem na podlaze a prohlížel si vnitřek saladinu. Vypadal jako prasečí rochnišť; jako zaslché prasečí rochnišť. Červené bláto bylo absolutně všude a u průvlaku ležely tři černošedé ruce. Vzchopil jsem se a píchl si triádu - za pár minut už mi bylo zas o trochu lépe. Bolest v hlavě se stocila jako unavený had a jen při rychlejším pohybu o sobě dala vědět výstražným zasyčením. Dopil jsem druhý džus.

„Jak daleko je k cíli?“ už se mi mluvilo docela fajn.

„Při současném průměrném rychlosti ještě třináct a půl hodiny,“ odpověděl počítač.

Seďm hodin z těch třinácti jsem spal, po zbytek jsem střídavě dřápal bahno z koberce (a vůbec ze všeho), dával si na vykloubené prsty studené obklady, mazal si popálený obličej, vyhazoval smradlavé mrtvácké ruce a odpočíval. Když jsem se pak sprchoval a v umyvadle čištil oblečení, ucpal se odpad.

„Myslíš, že tady těch bestii zůstalo víc?“ poprvé se ozval Ten druhý.

„Upíru, myslíš? A tím tady, tady na Zemi?“ pokrčil jsem rameny: „Kdo ví. Mě spíš překvapili ti mrtváci.“

„Třeba někdo objevil, jak je ovládat, a třeba je poslal proti Ruffusovi,“ řekl Ten druhý.

„Třeba. Ale moc tomu nevěřím. Spíš to byla náhoda a upír se mrtváků držel kvůli jídlu. Nás napadl jen tak ze cviku.“

„Třeba,“ přikývl Ten druhý. Usnul jsem s rukama v rozdělaném odpadu.

***

Od doby, co jsem tu byl naposledy (vlastně i poprvé), se okolí zatraceně změnilo. Možná to dělalo, že je po období deštů a že všude něco roste.

„Je to přesně tady?“

„Souřadnice se kryjí,“ odpověděl počítač.

Otevřel jsem průvlak a do bolavého obličje se mi napřela vína horka.

Přes vůni rostlinstva byla cítit poušť. Trochu jsem se ořtřás, i když Sahara voní jinak než Kalahari. S brokovnicí v ruce jsem sklouzl do po lehé trávy. Ve vzduchu bzučely mouchy, ale nebyly jich takové miliardy, jak by se dalo čekat. Pod nohama se mi rozběhli pavouci.

Pomalou jsem obcházel okolí a stále mi nic nepřipadalo povědomé.

Všechno rašilo a bujelo: i mnohé z těch spálených stromů, co vypadaly jako mrtvé černé pahýly, zezelenaly.

„Tady tenkrát Guss zabil toho Japonce,“ ukázal Ten druhý na pruh písku v travě.

„Taký to mohlo být támhle,“ kývl jsem na druhou stranu k téměř stejné písčíně. Deště z načervenalého písku odplavily popel.

„Nesmýsl...!“ chtěl se začít hádat Ten druhý, ale zarazil jsem ho:

„Jak to Guss tenkrát přesně říkal? Každý druhý měsíc tu na tebe bude někdo čekat, nebo každý nový měsíc?“

Ten druhý se zamyslel: „Nevím, jestli každý nový nebo každý druhý, ale s měsícem to něco mělo.“

„Takže dík. Takže počkáme,“ otočil jsem se a vrátil se do saladinu.

Osobně si myslím, že Guss říkal každý nový měsíc. Podle počítače bude nový měsíc (astronomicky, ne kalendářně) za sedmácti dny.

***

„Nevěřím, že z Gussova klanu někdo cestu do Jižní Afriky přežil. Vzpomeň si, jak jsme dopadli my,“ Ten druhý už zase začínal se svými optimismy. A to čekáme teprve třetí den.

„Jestli někdo přežil, tak právě oni. My jsme na to šli úplně hloupě.“

„Kdyby to někdo z nich dokázal, věřím, že bychom tu neutronovou bombu nepřehlédi. Jak by odbouchla Cizincům raketu.“

„Težko tomu mezihvězdnému kolosu můžeš říkat raketa,“ ušklíbl jsem se, „a třeba neutronové granáty nenašli, třeba jim to trvalo déle, třeba tam vůbec nešli, třeba... Co já vím. Počítač výbuch třeba nemusel zaznamenat. Ale jestli tam šli, věřím, že se někdo z klanu vrátil. Guss, minimálně.“

„O tom výbuchu by Ruffus určitě něco věděl.“

„Ty ses ho na to ptal?“

„Vždyť s Cizinci od Čadského jezera kšeftoval, a řekl, že odlétli!“

„Guss nemusel odbouchnout zrovna ty od Čadského jezera.“

„Ale..!“

V podobném a stále zosťrujícím duchu se nesly naše debaty. Čím jsme byli s Tím druhým nervóznější, tím moudřejší počítat mlčel - možná si budu je ,hadací submodul' konverzačního systému.

Osmy den už se s Tím druhým v saladinu nedalo vydržet. Obličej i prsty byly v pořádku, tak jsem si do tlumoku zabalil jídlo a vodu na dva dny, uvázal si turban proti slunci, vzal si pás s náboji a brokovnici a vyrazil na „procházkou“. Chuže mne vždýcky uklidňovala.

***

Zahlédl jsem několik malých zvířat (velkých asi jako kočka) a dokonce i nějaké ptáky. Na noc jsem si lehl doprostřed holiny v křovi, ale nespál jsem, a díval se na hvězdy. Kolem šustili pavouci a malí, téměř průhlední střenci. Pomrkávající hvězdy mi připadaly nepřátelské.

Premýšlel jsem, na kterých asi právě vymírá lidská rasa přeměněná na bojové automaty.

Druhý den procházky byl daleko zajímavější než první - nemohl jsem nalézt saladin.

„Přejdeš půl pouště jen tak od oka a dojdeš přímo k němu. Teď se tady motáš jako cvok“, popichoval mne Ten druhý a snažil se mi radit, jak zacházet s velkým, přesným, vojenským kompasem - navigační počítač jsem si nevezal nasměrovat (bez funkčních satelitů by mi tady mimo cest byl stejně na nic). Nechápal jsem, jak jsem se mohl po poušti orientovat s tím mrňavým rozkomiňaným nesmyslem z výbavy aitoru.

„Asi to byla oprava náhoda,“ řekl jsem, schoval kompas do kapsy a vykročil podle citu.

Po pár metrech jsem uslyšel nějaký zvuk. Slabý zvuk. Cizí zvuk. Zase jednou se mi zjezila kůže na hlavě a brokovnice mi ze zádového závěsu vklouzla do rukou ani nevím jak. Takový zvuk jsem nikdy neslyšel - bylo to něco jako rychlé pravidelné bručení.

„Možná nějaký pták,“ zašeptal Ten druhý.

„Možná nějaký upír,“ zašeptal jsem já a proklínal se, že mne taková hloupost jako dvouddení výlet vůbec kdy mohla napadnout.

„Nelepší bude zjistit to,“ zašeptal jsem.

„Nelepší bude zmizet,“ zašeptal Ten druhý.

Sice se mi třásla kolena, ale vykročil jsem vpřed. Ten druhý chvíli zuřivě protestoval, ale pak zmlkl, aby mne nerušil.

Přerývané bručení se blížilo a než jako bručení teď znělo jako mručení. Chvillemi kolísalo, chvillemi zesilovalo.

Po krku mi tekli pot (ani nepuštělnou vestu jsem si nevezal!) a pod podrážkami šustila tráva a vzral starý, deštěm udusany popel. Mouchy bzulely a pavouci nožky hlasitě škřabotaly. Měl jsem pocit, že slyším, jak dopadají paprsky slunce.

„Nemáš nataženou flintu!“ najednou zašeptal Ten druhý. Málem jsem si ukousl jazyk, jak jsem se jeho hlasu lekl. Zarachocení závěru se rozlehlo jako výbuch.

Přestože jsem měl kolem čela závit turbanu, pot mne přes bezhrasá víčka pálii v očích, že jsem musel stále mrkat.

„Tam na tom stromě!“ zašeptal Ten druhý.

„Co to sakra je!“ šel jsem do kleku, brokovnici zapítenou v lokti. Na zuheinatěm pahýlu tusté větve, ve stínu čerstvých haluzí, viselo něco jako obrovský pavoučí kokon. Bylo to sice dost daleko, ale namodralou barvu čerstvých pavučin rozeznám snad i potmě.

„Ježíšmarja!“ neudržel se Ten druhý. Mně se najednou tak potily ruce, že mi málem vylouzila puška.

„Tedka se ti to všechno vrátí! Všichni ti snědení pavouci!“

Když jsem podle velikosti kokonu odhadl velikost pavouka, který do něj zabalil svá vajíčka, málem jsem začal ječet. Jinak jsem naprosto nevěděl, co dělat. Nejméně ze všeho se mi chtělo hýbat - pavouci špatně vidí nepohyblivé věci, ale bleskurychle reagují na náznak jakéhokoli hnutí.

„Sakra, proč by ale pavoučí zámotek mručel?“ napadlo mne najednou.

„To nevím. Taký jsem nikdy tak velký pavoučí zámotek neviděl!“ hystericky zašeptal Ten druhý.

„Třeba to není pavoučí zámotek.“

„Třeba je to africký mručící pytlík! Vidiš tu pavučinu, vidiš ji?“ zasýčel Ten druhý o poznání hysteričtěji.

„Jo,“ řekl jsem, pomalu vstal a na toporných nohou vykročil k zámotku.

Ten druhý nad mým činem dočista oněměl.

Okolním rostlinstvem se prohnal závan větru. Přes svou (rádoby) odvalu jsem v tom spíš než vítr slyšel zašustění nohou obrovského útočícího tvora. Strnul jsem jako socha, s protězou nakročenu ve vzduchu.

„Kde by se takový velký pavouk vzal?“ dodal jsem si kuráž, když mne předsmrtná strnulost přešla. Zámotek se ve větru lehce pohupoval.

„Radioaktivita, mutace...“ začal mi dodávat kuráž i Ten druhý.

„Blbosti!“ šeptem jsem ho zakřikl.

„Tak si třeba Cizinci chtěli vyvinout ještě jeden druh pozemských vojáků a třeba jím nějaký utekl! Viš, jako upíř!“

„Blbost,“ zopakoval jsem, ale to už tak přesvědčeně neznělo. Přesto jsem pokračoval v chůzi.

„Můžeš mi sakra říct, proč k tomu sakra jedeš?“ hlas Toho druhého začínal přeskakovat.

„Ne,“ řekl jsem.

A pak jsem byl těsně u kokonu. Visel asi ve výšce mých prsou a jasně jsem cítil kyselou vůni čerstvé pavučiny. Kokon byl tak těžký, že jeho závěs, troucí se o větev, povrzával. Měl jsem takovou husí kůži, že jsem si připadal jako dikobraz: přes sluneční žár a proudy potu mne chvillemi roztrásala zimnice. Kokon stále přerývaně mručel.

„Třeba jsou v tom mouchy, aby mladí pavouci měli co jíst,“ zašeptal Ten druhý, „proto mručí.“

„Třeba,“ řekl jsem a opatrně šťouchl do kokonu hlavní. Mručení zvýhružnělo.

„Proč tohle děláš?“ hlas Toho druhého zněl najednou plaktivě. Nevím, jak bych mu vysvětlil, že bych už nikdy neměl klidný spánek, pokud bych nezjistil, co ten kokon znamená.

„Takhle budeš mít nejkliďnější spánek, jaký si dovedu představit. Věčný se mu říká,“ šeptl Ten druhý, jako by mi četl myšlenky. „Aspoň do toho nejdřív sítel, než do toho budeš přistě šťouchat!“

Také jsem o tom přemýšlel, ale na kokonu se mi něco zdálo čím dál divnějším, než abych do něj sítel.

Zatál jsem zuby a vytáhl aitor.

„Snad do toho nechceš říznout!“ málem vykřikl Ten druhý.

„Mlčí!“ zakřikl jsem ho a opatrně nařizl první vrstvu pavučin. Pot z brady a špičky nosu mi kapal na ruce.

***

„Sakra!“ vydechli jsme s Tím druhým jednohlasně. Pod pavučinami byla tmavomodrá látka. Obvyčejná tmavomodrá látka. A snovat látku žádný pavouk nedovede. Jak jsem se nad kokonem nakláněl, ucítil jsem na zpočíném obličejí takový teplý voňavý závan. A znovu, a přesně v rytmu toho mručení.

„Ne. Tomu nevěřím,“ řekl Ten druhý.

„Kde by se to tady uprosředě ničeho taky vzalo,“ přisvědčil jsem, ale schoval jsem nůž a dál pavučinu thal prsty.

Když jsem se propracoval k druhému konci, kokon se zamlel a mručení ustalo. Záves, který vypadal jako z pavučin, byla pavučinami opletená lána.

Nadzedl jsem cip modré látky.

Neuviděl jsem hemžení osminohých tělíček, jak jsem se v koutku duše obával, ale uviděl jsem přesně to, čeho jsem se obával snad ještě víc: malý hnědý obličejík, černé vlasy, palec v puse a obrovské modrošedé oči zarámované dlouhými řasami. Dítě vynadalo prst z pusy a řeklo: „Á?“

Ten modrošedý pohled mi byl nějak divně povědomý.

V tu chvíli se za mnou ozvalo rychlé kovové zasvištění. Padl jsem na zem a hledí brokovnice překrylo postavu s napřaženou mačetou.

Nevím, proč jsem nestiskl spoušť.

Nevím, proč v kratičkém okamžiku mého zaváhání mačeta nedopadla. Asi instinkt.

„Vidím tvé jizvy. Maxmiliane,“ řekla Singhaia.

***

Úplně jsem zkoprněl, tak mne Ten druhý předběhl:

„Na co je to sakra dítě zamotané v sakra pavučinách? Málem jsem z toho měl smrt!“

Singhaia sklonila mačetu a zuby se jí zaleskly v širokém úsměvu: „*The Second*, démon. Zdravím tě. Pavučiny jsou nejlepší ochrana proti moskýtům.“

„Singhaio?“ konečně jsem se také zmohl na slovo. Chytla mne za ruku a pomohla mi vsát. „Co tady proboha děláš?“

„Máš tady pobliž domluvenou schůzku s Gussem. Každý nový měsíc. Tak kde jinde bych měla být?“ Sundala mi z ramene rozmáčkého pavouka a znovu se usmála.

Co se na tohle dá říct? V hlavě jako by mi přelyhly bleděmodré cihly.

Otočil jsem se a ukázal na dítě: „A co je sakra tohle?“

„Myslíš Džounasin?“ Singhaia mluvila tónem, jako bychom se naposledy potkali večera večer někde v cukrárně.

„Džounasin?“

„Dostala jméno podle Džounase, o jehož bílých vlasech zpívá Dech pouště.“

„Dech... Dostala... navíc holka...! A kdes ji vzala?“ cítil jsem, že začínám trochu vrávorat.

„Kdyby mne vychovali v misijní škole, řekla bych, že je to plod naší čisté lásky,“ Singhaia se nad výrazem mého obličejě škodolibě zachechtala.

„Dobře,“ ovládl jsem se. „Dobře. Popovídáme si, ale někde jinde, v klidu. Mám tady auto, chci říct obrněný transportér. Ale vlastně ho nemůžu najít...“ najednou mne nějak rozbolela hlava.

„Je kousek odtud. Jen proto, že jsem poznala saladin, ještě žiješ. K Džounasin nikdo nesmí.“

„Tak proč ta mačeta?“ vyhrkl Ten druhý.

„Stroj jsem poznala... Ty jsi jiný. Hmm. Hezčí.“

„Dík,“ zašklebil jsem se.

„Žluté oko je oko démona, a vidoucího démona nikdo neporazí,“ zahleděla se mi do obličejě, „a jizvy jsou pamět bojí. Na ty je každý pyšný.“

„Taký pořád s téma jizvama...“ vzal jsem Singhau za bradu a natočil jí tvář ke slunci. Asi neměla snadný život. Byla hubená a kolem úst se jí táhly dvě vrásky, jaké mívají lidé, kteří buď mnoho utrpení zažili, nebo mnoho utrpení způsobili.

„Rád tě vidím,“ řekl jsem.

Pak nastalo takové to objímání a sizení. Nevěřil bych, že Singhaia dokáže sítet.

„Á,“ ozvalo se zezadu.

„Lezou po ní mouchy, jdeme,“ řekl jsem.

***

Saladin byl opravdu už jen kousek.

A pak jsme si se Singhauou vyprávěli a vyprávěli, střídavě chovali Džounasin, a slunce se pomalu sklánělo k obzoru. Nejdřív jsem mluvil já (sklidil jsem několik obdivných pohledů - ani ne za to, že jsem dokázal vyprostit saladin, uříznout si nohu nebo dobyt Ruffusovu pevnost, ale za to, že jsem se dokázal žít syrovými pavouky), pak Singhaia. Vyprávěla, když

mne tenkrát zasáhly uspávací střely z vrtulníku, jak je s Jonášem pronásledovali muži v čelenkách, a jak se rozdělili.

„Boj je společný, utíká každý sám,“ řekla Singhaia, „a Džounas to nedokázal.“ Tvářila se jako kámen, ale já v té chvíli pochopil, kde se vzaly ony dvě vrásky kolem jejích úst.

Když se setmělo, rozdělali jsme malý oheň. To je prý starý africký zvyk, posedět u ohně, když se lidé setkají po dlouhé době. Oheň spojuje to, co čas uvolnil.

„Myslel jsem, že jsi mrtvá,“ dival jsem se do tančících plamínek a přemýšlel, co k Singhaie doopravdy cítím. Bylo dlouho ticho a hmyz šustil a noční vítr pročesával křoviny.

„Já jsem věděla, že jsi živý,“ přihodila do ohně větývku a dřevo hlasitě zapraskalo.

„Neprozebral nás ten oheň?“ řekl Ten druhý.

„Jak stará je Džounasin?“ zeptal jsem se.

„Nevím přesně. Kolem půl roku.“

„Je zdravá?“

Singhaia pokrčila rameny: „Občas se jí špatně dýchá. Dost špatně.“

Měla dítě položené na kolenou. Zamrkalo, jako by vědělo, že mluvíme o něm. Plamínky jeho pohledu se mi odrazilily v očích, holčička se bezzubě usmála a zase usnula.

„Už vím, proč je mi ten její kukuč tak povědomý,“ řekl Ten druhý, „viděl jsem ho na tvé fotce z dětství.“

„Na jaké, prosím tě?“

„Z domova. Z děčáku.“ To české slovo znělo noční africkou buší hrozně cize.

Pak jsme šli spát i my se Singhaiou.

Cesta krve

Uplýnul zbytek dní do nového měsíce.

Právě se nacyhoval večer a právě jsem vyráběl našeho boha. To řekla Singhaia, že každý kmen by měl mít boha a každý bůh by měl mít tělo.

Teprve vyřezáním se bůh stane opravdovým bohem.

Zápasil jsem s metrovým špalkem už druhý den, ale aspoň bylo co dělat.

Zrovna jsem se snažil špičkou aitoru vydlabat něco jako oči, když se z otevřeného průvlastku ozval hlas počítače: „Čtyři cíle na pěti hodinách.“

Bylo to tak nečekané, že jsem ztuhl jako nedodělaný bůh. Jen prsty, v nichž jsem svíral rukojet nože, mi zběhaly. Zbraně saladinu však zůstaly skryté.

„Zdravím tě, Pane neviditelného stroje,“ promluvil mi za zády hluboký hlas s irským přízvukem. Pomalu jsem vstal, a zatímco jsem se otáčel, dostával jsem pod kontrolu obličej.

„Vidím tvé jizvy, náčelníku Gussi,“ obřadně jsem pozdravil. Guss v nízkém slunci vypadal pořád stejně. Ošře řezané zlizvené tváře, černé vlasy, rovná postava, široká ramena. Zvedl ruku a od křovin neprůhledných padajícím soumrakem se odlepilo několik stínů. Přesně tři stíny. Dvě ženy se samopaly a vysoký mladík s dlouhou puškou.

Obřadně pozdravili mé jizvy, když ze saladinu vyklouzla Singhaia, v jedné ruce pistoli, v druhé Džounasin.

Atmosféra rázem zledovatěla.

„Zdravím vás. Náš oheň je váš oheň,“ řekla po chvilce mlčení a schovála zbraň. Přichozí se uvolnili, beze slova se rozsedli kolem ohniště a odložili automaty do trávy. Tihle lidé chtěli Singhaiu už dvakrát použít jako potravu. To asi zanechá stopy i v otrlé duši.

Protože slunce zatím téměř zmizelo, přiložil jsem na oheň odřezky z našeho boha.

„Hezký bůh,“ řekl Guss zdvořile-konverzáčním tónem. Šokovalo mne, že ti lidé berou něco tak nepravděpodobného, jako naše setkání, tak samozřejmě. Ten druhý se neudržel a řekl to nahlas.

„Silbilí jsme si přece, že se tu setkáme. Můj klan byl dlouho na cestách, ale vrátil se, a teď na tomto místě vidíš už čtvrtý nový měsíc,“ Gussova angličtina zněla trochu udiveně - asi se divil mému údivu.

Pak jsme mlčeli, dokud Singhaia neudělala jídlo a dokud každý nedostal plechovku džusu. Kupodivu sem to ticho patřilo a nebylo nijak nepřijemné.

„Jak dopadly tvé plány. Gussi?“ řekl jsem, když do mne po jídle Singhaia nenápadně strčila loktem.

„Protože ses nevracel, můj klan odešel do Jižní Afriky. Cizinci ale odvezli všechny neutronové zbraně. A mimo těchto tří bojovníků o všech ostatních zpívá Dech pouště,“ Guss na chvíličku sklonil hlavu: „Jak dopadly tvé plány, Maxmiliane?“

„Stejně,“ řekl jsem, „stejně špatně. Do Jižní Afriky jsem se ani nedostal a přišel jsem o Jonáše a o nohu,“ vyhledal jsem jeho pohled. „A tvé další plány, náčelníku Guss?“ Neuhnul, ale v jeho očích bylo něco, co tam dříve nebyvalo: taková matná šedá propast. Beznaděj.

„Cizinci odletli. Práve jsem chodil muži se stříbrnými čelenkami a loví lidi. Živí mrtví mají hlad a viděl jsem dalšího létajícího upíra. Ti s čelenkami mi vzali polovinu klanu. Odejdou, a bud zvítězím nad jejich vládcem, nebo zemřu.“

„Muži se stříbrnými čelenkami už nebudou lovit lidi a nebude třeba je zabíjet. A na smrt ještě není čas, je před námi práce,“ řekl jsem.

Guss má slova ignoroval: „Vím, kde má pán stříbrných čelenek sídlo. Pomůže mi tvůj stroj v jeho doběytí?“

Řekl jsem mu tedy, co se stalo v pevnosti. Upřel na mne dlouhý pohled a vážně přikývl:

„Máš pravdu. Nebude třeba zabíjet.“ Jak to říkal, zcela mimovolně v pěsti rozdrtil plechovku od džusu: „Jaké jsou tvé nové plány. Maxmiliane?“

Vyšeřtil jsem mu je. Jak jsem mluvil, jeho vyhaslý zrak se postupně rozišťoval. Můj plán byl trochu upravený Ruffusův plán. Když jsem domluvil, Guss vytáhl krátký opotřebovaný nůž a beze slova začal pracovat na mém bohu. Všiml jsem si, jak se Singhaie údivem rozšířily oči. Špičkou nohy mi přistrčila můj nůž a bradou naznačila, ať okamžitě začnu vyřezávat také. Pak s oběma ženami i chlapcem urychleně odešla od ohně.

Guss vyřezával zleva, já zprava a odřezky jsme házeli do plamenů.

Potom jsme noži vyhoubili jámu, boha do ní usadili, zkontrolovali, zda stojí rovně, zasykali jeho patu, a zem pečlivě udusali jílcí. Po nepravdělně dřevěné vřti tančily odlesky červeného světa.

„Zavolám ostatní,“ řekl Guss a tiše hvízdal. Vynořili se jako tmavé nedočkavé stíny.

Rozesedli jsme se kolem boha.

„Protože neznáš slova obřadu, pronesu je já, Maxmiliane,“ řekl Guss.

Zvedl hlavu k hvězdnatému nebi, rozptáhl ruce a slavnostně oznámil:

„Toto je nový bůh pro nové časy. Strhne všechna vítězství na naši stranu. Teď musí dostat jméno,“ otočil se na mě a plameny se mu leskly v očích. Krásný obřad, pomyslel jsem si, krásný a krátký. Ale jak se sakra dávají jména bohům? A jak si mám nějaké tak narychlo sakra vymyslet?!

Pak mi hlavou knítila škodolibá myšlenka. Nabízelo se to vlastně samo:

„Tvé jméno bude *The Second*.“

„Pojmenováním nový bůh ožívá,“ řekl Guss. Všichni jsme s úctou sklonili hlavy.

„Vypadáš jako pěkný slizoun,“ tichounce jsem zašeptal a vrhl pohled na nesouměrnou dřevěnou skulpturu. Ten druhý dokázal přes mě zátatě zuby jen temně zavřčet.

Pak se nálada uvolnila. Sedělo nás tam šest lidí ztracených v noci a obrovské pustině, možná šest posledních svobodných lidí na Zemi, a povídali jsme si. Šest lidí a dřevěný bůh v kruhu třepotavého světla obklopeného

temnotou. Po tvářích nám tančily červené odlesky, hořící dřevo vonělo a pláňovali jsme dobytí vesmíru.

Guss zvrátil hlavu k pomrkávajícímu bodům v nebeské báni. Všichni jsme ho následovali.

„Hvězdy zrudnou krví našich nepřátel,“ řekl, „máme nového boha a máme cíl. Cesta krve může začít.“

***

Když jsem uléhal vedle Singhaiy na palandu v saladinu, řekla: „Tím, že s tebou Guss pracoval na našem bohu, tě přijal za sobě rovného. Časem ti nabídne tetování *Naší cesty*. Neodmítni to.“

„Neodmítnu.“

Singhaia dlouho mlčela a když jsem podle jejího pravidelného dechu mysl, že spí, řekla: „Co když ti Cizinci, co byli tadý, jsou v širším měřítku ti hodní?“

Také jsem o tom přemýšlel. Už dřív, a dlouho a dlouho. Chtěl jsem jí odpovědět něco jako: ‚tak my budeme ti zlí,‘ nebo: ‚vzátlneme na ně lidské měřítko,‘ ale nakonec jsem neřekl nic. Džounasin spící na horní palandě hlasitě chrčela.

Těsně před usnutím jsem zašeptal: „Jonáš není mrtvý. Mají ho oni.“ Ale to už Singhaia asi doopravdy spala.

***

Druhý den ráno jsem Gussovi řekl heslo, na které ho stráže vpusť do pevnosti. Dohodili jsme se, že otrokům čelenek svobodu nevrátíme.

„Dobře, že jsi nepodleh, a nezabil bývalé vládcy. Byli dobří vůdci, budou dobrými poddanými. A muži ve stříbrných čelenkách jsou dobří bojovníci - neznají strach ani pochybnosti. Budeme je takové potřebovat.“

Proti nim budou stát cizí válečníci, a kdo ví, zda by jako svobodní nesehali,“ řekl Guss a tím to pro něj bylo vyřešené. V tomhle jsme se plně shodovali - já jsem si pocít, že se ze mne stal druhý Ruffus, vyjasnil už dávno a Guss se takovými problémy vůbec nezatežuje.

Nejdůležitější je zvítězit.

Tráva byla zvlhlá rosou a k snidani byl *pap-anc-ték*. Není o moc horší než přestárlý syrový pavouk. Pak byl čas se rozloučit.

„Změnil ses, Maxmiliane,“ obřadně mi položil ruku na rameno Guss, „stejně jako se tvůj stroj změnil z neviditelného na viditelný.“

Pak jsem si položil ruku na rameno s ostatními, jen Džounasin jsem cvrnkl do nosu.

Slunce už vystoupilo nad obzor a oni museli vyít dřív, než začne připalovat. Má cesta vede přesně na opačnou stranu. Chci zajet do Evropy, sehnat si pořádnou protězu, opravit saladin, možná zprovoznit ty ostatní, jestli tam kdesi v Německu zůstaly, poohlédnout se...

„Jak chceš přivést další stroje, když budeš sám, Maximiliane?“ zeptal se ten vysoký mladík - je to starý známý Abdullah a o mou kádvojkou pečuje jako o živého tvora. Teď místo do pevnosti u Viktoriina jezera chce se mnou do Evropy.

„Můj počítač to zařídí,“ poplácal jsem pancíř saladinu, z kterého už slunce odpařilo rosu.

„Abdullahu, neklad hloupé otázky!“ řekla starší z Gussových žen.

Singhaia si nadhodila Džounasin v zádovém závěsu, levou ruku zaháknutou v popruhu samopalu, a tak divně se jí leskly oči. Nemohla pochopit, proč jí a Džounasin nechci s sebou. Nemohla pochopit, že se už nikdy na nikoho nechci vázat, že chci být sám. Vyhrožovala, že za saladinem půjde pěšky. Zlomil jsem ji teprve tím, že v pevnosti je lékařka, která dítěti vyřeší obtíže s dechem. A tím, že se do roka vrátím.

Než se vrátí Cizinci, budeme mít k dobru ještě rok.

***

Slunce tedy svítilo normálně jako každý den. Singhaia se zlobila a Abdullah byl uražený. Mě po snídani trochu bolelo břicho. Guss se tvářil neproniknutelně a jeho ženy už byly netrpělivé a chtěly vyrazit. Náš bůh ve slunečním světě vypadal jako špalek dřeva zčásti zakopaný do země.

Ten druhý kupodivu míčel.

Stiski jsem klíč, vyhoupl se do saladinu, krátkce zamával a průvlak se ze mnou skřípavě zabouchl. Křeslo předsmrtně zasténalo a spona bezpečnostních pásů kovově cvakla.

***

Takhle obyčejně a všedně začala Cesta krve. Cesta ke hvězdám. Na jejím konci už možná nebudu žít, ale co vím, že naši nepřátelé budou litovat, že kdy sestoupili na Zem a dotkli se Člověka.

***

„Ale co když Cizinci nemají červenou krev? Co když nemají žádnou krev? Jak potom hvězdy zrudnou?“ řekl Ten druhý.

„Panebože, mič už taky jednou!“

Jiří Kulhánek

Cesta krve - část druhá : Cynik

Ilustrace na obálce a frontispis: Martin Zhouf

Vydal United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea Praha v roce 1997

Odpovědný redaktor: E. Černý

Adresa redakce: Matěchova 14, 14000 Praha 4

Sazba: Brnlík & Modřínka (systém TEX)

Vytiskla tiskárna Severografie s. p. Most

Cena: 118,- Kč